

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

TROUBLE WITH THE CURSED

IN THE HOLLOWS, BE CAREFUL WHAT YOU WISH FOR.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIM HARRISON TARAFINDAN

H O L L O W S ' U N B O O K S İ

YÜRÜYEN ÖLÜ CADİ
İYİ, KÖTÜ VE ÖLÜMSÜZLER, ÖLÜLER
HARIÇ HER ŞEKİLDE
BİRKAÇ IBLİS İÇİN BİR
AVUÇ DOLUSU TILSIM DAHA
HAYDUT IBLİS FERYAT EDİYOR
BEYAZ CADİ, KARA LANET
KARA BÜYÜ YAPTIRIMI SOLUK
IBLİS
MÜKEMMEL BİR KAN
ÖLÜMSÜZ
HAVUZDAN SONRA
ADI OLMAYAN CADİ DÖNÜŞ
AMERİKAN ŞEYTANI
MİLYON DOLARLIK ŞEYTAN
LANETLİLERLE SORUN

OceanofPDF.com

TROUBLE WITH THE CURSED

KIM HARRISON

**ACE
NEW YORK**

OceanofPDF.com

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Copyright © 2022 by Kim Harrison

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Harrison, Kim, yazar.

Başlık: Lanetli ile sorun / Kim Harrison.

Açıklama: New York: Ace, [2022] | Seri: Hollows

Tanımlayıcılar: LCCN 2021045058 (basılı) | LCCN 2021045059 (e-kitap) | ISBN 9780593437513 (ciltli) | ISBN 9780593437537 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3608.A78355 T76 2022 (baskı) | LCC PS3608.A78355 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı

<https://lcn.loc.gov/2021045058> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2021045059> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Katie Anderson Kapak

resmi Chris McGrath

Kitap tasarımı Kristin del Rosario, e-kitap için uyarlayan Maggie Hunt

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140170202_c0_r0

OceanofPDF.com

KONTENTS

Kapak

Yazan Kim Harrison

Başlık Sayfası Telif

Hakkı İthafı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[*Teşekkür Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

Tim için

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

SAAT DAHA ON BİLE OLMAMIŞTI VE AĞUSTOS BÖCEKLERİ ÇIĞLIK ATMAYA BAŞLAMIŞTI. sıcak, bunaltıcı hava. Rahatsız bir şekilde kıpırdandım, Pike'ın kayıtsız kan evi olarak etiketlediği harap Viktorya döneminden kalma evin kilidini açmasını sabırsızlıkla beklerken sandaletlerim zamanın çarpıttığı sundurma tahtalarına sürtünüyordu. Çıkıntının ve cılız sokak ağaçlarının altı boğucuydu. Kaşkorseme ve şortum vampirlerin kışını tekmelemek için çok uygunsuz görünüyordu ama Pike bunun beş dakikalık bir şey olduğuna söz vermişti. Gir, çık, öğleden önce buzlu kahve ve yara bandı.

Trafik uzaktan gelen bir uğultuydu, barlar ve restoranlar iki blok ötedeydi. Burası, rızası olan vampirlerin akşamlarını tamamlayabilecekleri ya da daha sıklıkla diğerlerinin istenmeyen ilgiden saklanabilecekleri bir kan evi için mükemmel bir yerdi. Her seviyede işe yarayan kan evleri, son derece yüklü, son derece tehlikeli vampirlere kendilerini şımartabilecekleri ve sığınabilecekleri güvenli bir yer sağlıyordu - çoğu zaman aynı anda.

Bu asırlık ikilem, iş başında görene kadar bir anlam ifade etmiyordu, ancak hem yaşayan hem de ölü vampirler, sevdiklerini iddia ettikleri kişileri tehlikeye atarken bile sıkıntılı olanları korumak için şaşmaz bir ihtiyaç duyuyorlardı. İşler kötüye gittiğinde, bu evlerin yarattığı güvenle beslenen istismar kemiklerine kadar işliyordu. Sorunu ortaya çıkarmak ve "nazikçe" düzeltmek neden cadı doğumlu bir iblis olan bana düşüyordu, kısa bir nedeni olan uzun bir hikayeydi. Zorbalardan hoşlanmazdım.

Yorgun bir halde bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Nem, kıvrılmayı önleyici tılsımımı kırıyordu ve kızıl kütle örgümden dışarı doğru kabarıyordu. "Anahtarın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım ve Pike kilidin yanına çömelip usulca küfretti.

"Evet. Ben de." Pike'ın alçak, kasıtlı sesi içimde beklenmedik bir libido dalgası yarattı ve fark etmeyeceğini umarak aramızda daha fazla mesafe bırakmak için yer değiştirdim. Bilinçsizce salgıladığı feromonlardı, gerçek bir çekim değil. Pike'ın her zamanki gibi yaşayan bir vampir olmaması da işe yaramamıştı, klasik güzelliği rahatsız edici sayıda yara izinin altında hâlâ kendini gösteriyordu. Kısa kesilmiş saçlarında otuzlu yaşlarının başındaki olgunluğunun kanıtı olan bir miktar gri vardı. Hafif gömleği ve pantolonu hareket kolaylığı sağlayacak şekilde kesilmişti, durgun zarafetinde belirgin bir çekicilik vardı ve gözleri karardığında? Da-a-amn.

Ama Pike'ı sıradan bir canlı vampir olmaktan çıkaran kendine olan güveniydi ve ben de Trent'le olan ilişkimde onun ... şey ... mmmm olduğunu kabul edecek kadar kendime güveniyordum. Çoğu vampir dışarıdan kendine güvenirdi ama Pike derisinin içinde gerçekten rahattı. Bu onu diğerlerinden ayırıyordu, tıpkı çoğu yatak odası eğlencesi yerine kardeşlerinin onu öldürmeye çalışmasından kaynaklanan sayısız yara izi gibi. Benim korumam altında çalışmak, tek başına olmasından daha güvenliydi ama bunu yapmayı kabul etmesinin nedeni bu değildi.

Buna karşılık, benim birkaç yara izim yakın zamandaydı ve neredeyse benim için bronzluk olarak geçen şeyin arkasına gizlenmişti. Eski yara izlerimi, yani gerçek anlamı olanları özlüyordum. Neredeyse uykuda olan vampir ısırığım lanetin altında saklıydı - bakir tenim ölümsüzleri çılgına çevirme eğilimindeydi, bu da benim işimde aslında avantajlı olmayan bir şeydi.

"Bunun için erken kalktım," diye homurdandım, güneş gözlüklerimi çantama tıktırdıktan sonra tozlu verandadaki sandalyenin kenarına oturdum. Meskûn sokak kalabalık değildi ve geçen arabayı takip ederken gözlerim kısıldı, siyah Crown Victoria kaldırıma park ettiğinde kaşlarımı çattım.

Doyle.

Pike başını kaldırıp baktı, inanılmaz duyuları ani tedirginliğime uyum sağlamıştı. Doyle, Inderland Güvenlik için çalışıyordu, doğru hatırlıyorsam şimdi bir I.S. dedektifiydi. Yaşayan vampirin kayıt dışı ve dolayısıyla yasadışı bir kan evine girmemizi izliyor olması pek hayra alamet değildi.

"Doyle seni takip ettiği için mi bu sabah benden yardım istedin?" Dedim.

Pike kaşlarını çatarak kilidi açmaya geri döndü. "Beni takip etmiyor. Evi izliyor. Tıpkı benim gibi." Yeni bir aç denerken Pike'ın ağırlığı yer değiştirdi. "Muhtemelen zor kısmı bizim yapmamızı bekliyor, sonra da içeri girip bundan kendine pay çıkaracak. I.S. de en az bizim kadar buranın kapatılmasını istiyor."

Doğru. Ayağa kalktım, Doyle'a kışkırtıcı bir şekilde bakarken ellerimi kalçalarımın koydum. Vampirler tuhaf zıtlıklardı. Ölümsüz olanlar aşk olduğunu düşünerek çirkin şeyler yapıyor, yaşayanlar ise aşk olduğunu düşünerek çirkin şeylere katlanıyordu ama her ikisinin de bir mil genişliğinde koruyucu bir çizgisi vardı. Doğru, uzun ölümsüzlerde bu biraz çarpıktı ama *kimse* reşit olmayanların avlanmasından hoşlanmazdı ve biz de bu yüzden buradaydık.

I.S.'in aksine, bir kayıp ihbarı için üç gün geçmesi gerekmiyordu. Pike'ın bir numaralı adamı Kip, burada kaybolan üç gencin izini sürdükten sonra rapor vermeyince, Pike beni aramıştı. Küçük kadını iyi tanıımıyordum ama Pike ona hem güveniyor hem de itimat ediyordu.

"Sence Doyle bize sorun çıkarır mı?" Doyle sırtarak kısa ama keskin köpek dişlerini gösterip fotoğrafımızı çekerken, "Sence Doyle bize sorun çıkarır mı?" diye sordum. "Geçerli bir nedenimiz var."

"Hayır." Pike kaşlarını çatı. Gözbebekleri büyüdükçe gözlerinin kahverengi kenarları kayboldu ve boğucu havada yükselen vampir tütsüsünün nefis kokusu bana genç ve aptal olduğum zamanları hatırlattı. *Yine de hâlâ güzel kokuyor*, diye düşündüm, feromon kaynaklı bir endişe ve arzu titremesi yükselirken onu bastırdım. Bunu hisseden Pike sırtı. Vampir cazibesine direnmek çoğu zaman zor olsa da Pike'la çalışmayı seviyordum. Trent'i seviyordum ama birlikte kış tekmeleyecek birini bulmak zordu ve Ivy aylardır DC'de sıkışıp kalmıştı.

"Belki de Jenks'i getirmeliydim," diye mırıldandım ve gülümsemesi kayboldu. Ama doğruyu söylemek gerekirse, bunun için her zamanki desteğime ihtiyacım yoktu. Bu biraz kurtarma, biraz *da* birkaç küstah vampire kanunun yaşayanlar ve ölümler için var olduğunu hatırlatmaktı. Yine de Jenks'e evde kalmasını söylediğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. Kapının önünde bu kadar uzun süre durmak profesyonelce görünmüyordu.

"Biraz yağa ihtiyacın var mı?" Telefonumun saatini kontrol ederken söyledim.

"Ben hallederim." Hayal kırıklığına uğrayan Pike, kazmayı başka bir yöne çevirdi. "Arka kapı olup olmadığını kontrol edebilirim," diye teklif ettim, bir kahve içmek istiyordum. "Arka kapı yok," dedi açıkça. "Çenenı kapatır mısın?"

Konsantre olmak mı?"

Affedersiniz. Ayağa kalktım ve kirli pencereye gidip elimi yüzüme götürerek ön odaya baktım. Jenks şimdiye kadar girip çıkmış, Ivy'nin internette bir yerlerden bulduğu kat planını doğrulamış olabilirdi. Ama bu Pike'ın işiydi, benim değil. Ben yardım etmek için buradaydım. *Tabii içeri girebilirsek.* Hayal kırıklığıyla telefonumu tekrar kontrol ettim, cebime sokarken dikkatim Doyle'a döndü. Kahretsin, gülüyordu. "Belki Doyle'da anahtar vardır," dedim ekşi bir sesle.

Pike derin bir nefes verdi. "Evet. Neden gidip Doyle'a anahtarı olup olmadığını sormuyorsun?"

Ooh, alaycılık! Artık canıma tak etmişti ve ağustosböcekleri rahatsız edici bir vızıltıyla şakırken, en yakın ley hattına tutunuşumu güçlendirdim ve hangi "bulma" büyüsünün en çok işe yarayacağını düşündüm. Neredeyse hepsi auralar üzerinde çalışıyordu ve ölümsüzlerin yeni beslenmedikleri sürece auraları pek yoktu ve o zaman onların bile değildi. Bulma tılsımlarının çoğu yeraltında da işe yaramıyordu, ki bu işin sonu da oraya varacaktı. Bunu biliyordum. Cincinnati'nin orijinal evlerinin çoğunda bodrum katları vardı ve burası da Cincy'nin eski "hanımefendilerinden" biriydi.

Ley hattı içime güneş ışığı gibi süzüldü, sıcaktı ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyordu. Odaklanmamış enerjinin chi'mde birikmesine izin verdim, sonra enerjinin toprağa geri dönmek için bir yol bulmasına ve beni bir devrenin parçası yapmasına izin vermeden önce düşüncelerimde bir tomar ördüm. *"Invenio,"* diye fısıldadım, enerjinin yön aldığını ve tılsımın çağırdığını hissettim. İçimden geçen yaratma gücüyle ikinci görüşümü açtım.

Alevle çarpıtılmış gibi, sonsuzluktaki açık bir alanın görüntüsü dalgalanarak var oldu ve kopuk bir çift görüşte gerçekliğin üzerine bindi. Ön oda belirsizleşti, neredeyse renkli tebeşir çizgileri gibi. Tam olarak duvarların arkasını görmüyordum ama duvarlar öbür dünyada yoktu ve etkisi de aynıydı. Pike'ın aurası yanımda belirgindi ama başka bir şey yoktu.

Üst kat da temizdi. Kip ya da bulmaya çalıştığı çocuklar buradaysa, alt kattaydılar.

"Yerin üstündeyiz," dedim ikinci görüşümü bırakırken ve açık bir alan görüntüsü kayboldu ve gerçeklik geri döndü. Yine de ipi tuttum, ikinci bir güneş gibi içimde akmaya devam etmesine izin verdim. Verandadaki sandalyeyi kaldırırken "Affedersiniz," dedim. Bağırsaklarımı sıkıca tutarak büyük ön pencereye çarptım. Cam tatmin edici bir hisle içeri doğru kırıldı ve ardından sandalye solmuş, ezilmiş halının üzerinde yuvarlanarak duvara çarptı. Sırıtarak içeriden kapının kilidini açmak için uzandım.

Pike yavaşça ayağa kalktı, kara gözleri kırık pencereden bana bakıyordu. "Acelen olduğunda hiç eğlenceli olmuyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Bugün yapacak işlerim var." Bakışlarım siyah Crown Victoria'ya kaydı, kaşlarım meydan okurcasına kalktı. "Belki Doyle o ayı pençesi gibi şişko kığını kaldırıp bize yardım eder ya da tutuklar."

Ama vampir kıpırdamadı, telefonunda biriyle konuşurken bizi izliyordu. Parmaklarımdaki hafif ama ısrarlı karıncalanma güçlendi. Sandalye camı kırdığından beri giderek artıyordu. *Büyülenmiş miydi?* Rahatsız edici hissi uzaklaştırmak için elimi yumruk yaparken merak ettim. Bu, Pike'ın neden kilidi açmaya çalıştığını açıklıyordu.

Pike alnındaki teri desenli, ipek bir mendille silerken, "Çift elektronik ve büyü tabanlı alarm," dedi. "Burada olduğumuzu biliyorlar."

Dikkatim verandanın çıkıntısının altına gizlenmiş kameraya kaydı. Ayaklarımız yıpranmış döşeme tahtalarına çarptığı anda anlamışlardı. Onun "kilit açması" psikolojik bir oyundu. Tıpkı benim ön camı kırmam gibi.

"En azından I.S.'de çalmayacağını biliyoruz." Doyle'a döndüm. "Hey!" diye bağırdım ve telefon konuşması duraksadı. "Geliyor musun?"

Doyle sırtarak aramayı sonlandırdı ve uyuyormuş gibi yaparak arkasına yaslandı. "Vergilerim iş başında." Pike bir elini kısa, şekilli saçlarının üzerinde gezdirdi, yumuşatıyor.

"Özel mülke zarar vermekten ve yasadışı giriş yapmaktan ceza almadığım ve koşucu ehliyetimi iptal etmedikleri sürece." Bu benim için tek şeydi.

Her yıl zamanında ödeme yaparak sertifikalı, bağımsız bir koşucu olarak kalmamı sağladı. Dört yılı aşkın bir süredir Cincinnati'deki birkaç kişiden biriydim ve kesinlikle en tanınmışıydım. Bu, olası bir neden ve dosyalanmış bir şikâyet ile burada olmak için bir nedenim vardı - her ne kadar kırılan cam şüpheli olsa da.

"Genellikle alt katta mutfakta bir kapı vardır." Ruh hali aniden kapandı, Pike hayalet gibi yanımdan geçip eve girdi.

Camdan kaçınmak için adımlarımı kısa tutarak takip ettim. Hemen kenara çekildim ve mekânı hissetmek için durakladım. Sihirli bir alarm olması hoşuma gitmemişti, hatta alarmı benim çalıştırmış olmam daha da hoşuma gitmemişti. Jenks beni uyarırdı.

Pike'ın ayakkabıları, solmuş muşamba zemini ve yavan sarı dolaplarıyla mutfak olduğu belli olan yerde gözden kaybolurken sessizdi. Burası klimayla serinletilmişti ama Doyle için kapıyı açık bıraktım, solmuş duvar kâğıtlarını ve çizik döşeme tahtalarını taradım. İçerideki küçük mobilyalar da eski ve uyumsuzdu, bu da içeriye erken dönem Amerikan üniversite öğrencisi görünümü veriyordu. Belirgin bir kamera yoktu ama izlendiğimizi biliyordum. Kendimi küstah hissederek sıçrama tabancamı çektim ve bir meydan okuma gösterisi olarak hazneyi kontrol ettim. Kiraz kırmızısı, Glock boyutunda, havayla çalışan paintball silahı benim vazgeçilmezimdi ama benimki boya yerine uyku iksiri atıyordu.

Parmaklarımın ucunda bir sürü büyü vardı ama mızımız bir bebek her zaman bunların kara büyü olduğunu iddia ediyordu, bu da öyle olmadıklarını kanıtlayan evrak işleri ve muhtemelen gösterip anlatmak için bir yargıcın huzuruna çıkmak anlamına geliyordu. Ayrıca, silahımdaki iksir bazlı büyüleri tuzlu suyla kırmak çok kolaydı. İnsanların yönettiği Federal İnderland Bürosu ya da FIB bile nasıl yapılacağını biliyordu. Sözlü, ley hattı temelli tılsımlarımı bozmak daha zordu ve ben hiç de uzlaşmacı değildim. *Evet. Evet. Doğru ya.*

Mutfaktan gelen gümbür gümbür sesle başımı kaldırdım. "İyi misin, Pike?"

"Evet ..." dedi, sesi gergindi ve sandaletlerim kırık camlara çarparak yeniden başladım.

Hafif vampir kokusuna karşı burnumu kırıştırarak açık kemerde durdum. Pike dışında mutfaktaki her şey eski ve küçüktü-

Sanki yeni silinmiş gibi temizdi. Tek pencere kapalıydı ve kolayca çıkılamayacak kadar küçüktü. "Sence gitmişler midir?" Pike süpürge dolabının zeminine ve duvarlarına vururken sordum.

"Belki de." Pike durakladı, bir yankı olup olmadığını dinledi. "Kip buradaki gençlerle konuşurken görülen vampirin izini sürdü. Ya onu yakaladılar ve alıkoyuyorlar ya da onları dışarı çıkarmak için yardıma ihtiyacı var. Her iki durumda da Kip onları bırakmaz. Telefon etmek için bile." Kaşlarını çatarak dolaba bakan Pike nefes verdi. "Bu yüzden yardım istiyorum."

Başını eğerek omzunu buzdolabına dayadı ve duvardan iterek ortaya çıkardığı kirli muşamba şeridi inceledi. *Kapı yoktu*. Kaslı omuzlarına bakarken kendimi suçlu hissedecek değildim. "Ayrıca, Doyle dışarıda," dedi büyük boy buzdolabını plastik ve muşambadan oluşan bir hıçkırık sesiyle kolayca geri çekerken.

"Yatak odası dolabı?" Ben önerdim. "Burada olduğumuzu biliyorlar ama aşağı inmenin bir yolunu bulamazsak bizi görmezden gelecekler."

"Yatak odası dolabı," diye kabul etti. Adımları ürkütücü, aşırı hızlı bir süzülüşe dönüşen Pike yatak odalarına doğru ilerledi. Yine takip ettim, adımlarım kırık camlara çarpıyordu.

Kırık camdan dışarı baktığımda Doyle hâlâ kaldırımdaydı, bu da bana Constance'ın I.S.'nin görmezden geldiği rüşvetçilerinden birine rastlamış olabileceğimizi düşündürdü. Ama o bile

I.S., Cincinnati'yi Constance'dan devralmamın şimdiden faydalarını göstermeye başladığını kabul etmek zorundaydı. Sokaklar son birkaç aydır hoş bir sessizliğe bürünmüştü, tıpkı sevdiğiniz ya da nefret ettiğiniz birine odanın diğer ucundan bakarken nefesinizi tutmanız gibi. Cincinnati'nin vampirleri bekliyordu - onları hizada tutacak yeteneğe sahip olup olmadığını değil, ilk ölümlerinde ruhlarını korumalarını sağlayacak bir büyü sözümü yerine getirip getirmeyeceğimi görmek için.

Ne yazık ki bu karmaşık lanet şu anda FSCA cehenneminde sıkışıp kalmıştı. Görünüşe göre Federal Büyü ve Cazibe İdaresi henüz ölümsüz vampirlerin orijinal ruhlarına erişebilmelerinin iyi bir fikir olduğuna ikna olmamıştı. DC'deki uzun ölümsüzler de öyle. Bu yüzden bekledik.

"Aman Tanrım," dedi Pike, kanayan kalpler, şimşekler ve kalp atışlarını hızlandıran posterlerle süslü, abartılı, siyah ve pembe yatak odasının kapısında tereddüt ederek, ama içeri girdim, merdivenlerin burada, belalı kızlığın kalbinde olması gerektiğinden emindim. Tek yapmamız gereken onları bulmaktı.

Başımı sallayınca çantamı yatağa fırlattım ve kapalı dolap kapısının bir metre gerisinde durdum, ayaklarımı denge için açtım ve silahımı doğrulttum. Gözleri gözbebeği genişliğinde bir karanlığa dönüşen Pike, bir vampir çabukluğuyla dolabın kapağını açtı. Gerildim ama bu sadece standart, boş bir dörde altı dolaptı. Destekli kolum yavaşça sarktı.

"Yumrukla," dedim ve o da bir yumruk yaptı, duvarlara vurdu ve yankılanan bir gümbürtü yükselene kadar yerde tepindi. Yaralı, kırık burunlu, bronzlaşmış yüzü bir gülümsemeyle bana döndü ve küçük ama çok keskin köpek dişleri karşısında arzudan doğan bir ürperti bastırdım.

"Delikte yangın var," diye bağırdım ve o da yoldan çekildi.

"*Corrumpo!*" İçimden geçen ley hattı enerjisini parmak uçlarımdan dışarı akıtarak haykırdım. Lanetle dizginlenmiş güç bende lezzetli, içten dışa bir his bıraktı, altın ve kırmızı büyü topu dikkat çekici bir *gümbürtüyle* duvara çarptı!

Duvar tahtası patlayıp etrafa toz ve duvar parçaları saçarken bir koruma çemberi oluşturarak eğildim. Pus, sadece hafif bir sıva kokusuyla yukarı ve üzerime doğru aktı ve Pike elini salladı, ne bulduğumuzu görmeye çalışırken gözlerini kısarak baktı.

Ama tek yaptığımız arkasındaki metalik yangın kapısını ortaya çıkarmaktı.

"Bu ana kapı değil, bir kaçış kapağı," dedim ve o da başını salladı, gözlerini kısarak geçmişteki molalar yüzünden yumrulaşmış parmağını soluk bir yeşil renkte yanıp sönen işlemeli kontrol panelinin üzerinde gezdirdi. Bir kez daha Jenks'i diledim ve yumuşayıp yumuşamadığımı ya da kendi başıma hiç becerikli olup olmadığımı merak ettim. Belki de başkalarının becerilerine çok fazla güveniyordum.

"Jenks'i getirmeliydik," dedi Pike ve ben döndüm, sezgilerim ve yumuşak bir ayakkabı sıyrığı beni kapıdan aniden bize bakan beş iri adama yöneltti. Yaşayan vampirler oldukları belliydi, kot pantolon ve logolu tişörtler giymişlerdi. Dişleri küçük ama keskindi ve gözleri simsiyahtı. Her biri bir kas harikasıydı, her biri can yakmak için yaratılmıştı.

"Buldum onları," dedi Pike geri çekilip kemerini çözerken. Uğursuz bir tıslama sesiyle ilmeklerden çekildi, içimden buz gibi aktı. "Beyler?" Onlar içeri girerken teklif ettim, her biri zar zor yanlara doğru adım atmak zorunda kalmadan.

"Bazı şikâyetler aldık," dedi Pike, kemerin yarısı parmak eklemlerine dolanmış, kuyruğu eğreti bir kırbaç gibi sallanıyordu. "Telefonlarıma cevap vermeliydiniz."

Ama hiçbir şey söylemediler, bizimle kapı arasına dizildiler. Pencerede parmaklıklar vardı. *Doyle'un içeri girmemesine şaşmamalı. . . .*

"Pekâlâ. Bunu iki şekilde yapabiliriz," dedim sıçrama silahımı doğrulturken. "Bir-"

Sıvı gibi hızlı hareket ediyorlardı.

Nefesim kesildi, kolum darbeyi savuşturmak için içgüdüsel olarak kalktı. Şok edici bir acıyla vurdu ve beni irkiltti. Üç tanesi Pike'a isabet etti ve sonra geri çekilirken başka bir şey göremedim, başka bir darbeden kaçmaya çalışırken kolum uyuştı. "Orospu çocuğu!" Tabancamı doğrulturken haykırdım ama bana doğru gelen ikisi çok yakındı. Sadece kaçacaklardı.

Lanet olsun, Jenks'i özledim. Köşeye sıkışmama asla izin vermezdi. Sıçrayan toplarım duvara çarpıp kırıldı, işe yaramadı. İksir sadece çıplak ten üzerinde etkili oluyordu ve altı tane daha fırlattım, güzel bir damlama kümesi oluşturdu ama kimseye isabet etmedi.

Pike'ın adamlarından ikisi yerde yuvarlanıp duvara çarpınca cesaretlendim ve başlarını sallayıp kalkmaya çalıştılar.

Siyah gözler benimkileri buldu ve sonra tekrar üzerime geldiler. Kalın kollar beni sardığında "Çekil!" diye bağırdım ve sonra ciğerlerimdeki hava aniden sıkıştığında nefes nefese kaldım.

Dişleri çok yakındı. Onunla dövüştüm, beni tutanı kaldıraç olarak kullanarak ikinci adama tekme atarken silahım yere çarptı. İlki bırakmadı, ama ayaklarım ikincisine çarptığında tutuşunu gevşetmişti ve benden tökezlediğinde bir nefes aldım.

"Rachel Morgan bu mu?" dedi beni tutan vampir, arkadaşı ayağa kalkıp dudağına dokunduğunda kanadığını gördü. "İblis subrosa mı? O bir

düşündüğümünden daha küçük."

"Ve sen," diye nefes nefese bağırdım büyük miktarda ley hattı enerjisi hazırlarken, "evrimin izin verdiğiinden daha aptalsın. Bırak!"

Dönerek dirseğimi sapladım ve ayağına bastım -sırf eğlence olsun diye- ve ağırlığı yer değiştirdiğinde ayaklarım sağlam bir şekilde yere bastı ve kolunu çekerek onu çömeldiğim sırtımın üzerinden duvara ve hâlâ damlayan iksir lekelerime çarpmaya gönderdim.

Adam bir şaşkınlık çığlığı attı ve sonra büyü gömleğini ıslattı. Pike coşkuyla uluyup daha fazla kemik kırarken, saldırganım yere yığıldı ve bayıldı. Göğsüm ağrıyordu, topallayarak silahımı aldım.

Başaramadım, diğer adam beni sürüklerken bağırdım. Yine bir ayı sarılmasıyla arkadan yakalandım. *Bir kız kaç kere hayır demek zorunda?*

"Yardım ister misin?" Pike dedi ve yüzümü buruşturdum, adam beni kaldırıp nefesimi tekrar keserken yüzümdeki saçları üfledim. Pike üç adamını köşeye sıkıştırmış ve kanlar içinde bırakmıştı, artık derilerini parçalayan kemikleri olduğu için dikkatliydi, kanları zemini kayganlaştırıyordu. Kendilerini toparlayıp Pike'ın üzerine atlarken bir şeylerin etkisinde kalmış olmalıydılar. Pike bir bulanıklık içinde hareket etti, kemeri çıplak tene çarparak onları sıçrattı ve eklemleri hasar verdi. Bana dönmeden önce bir dansçı gibi dönerek onları duvarlara çarptırdı.

"Bunu ben hallederim," diye nefes nefese kaldım ve ley hattını elinde tutan adama yönlendirdim.

Ben.

Vampir şok içinde çığlık attı. Ezilmiş kaburgalarım geri tepti. Nefes nefese kaldım. Kendimi havada savrulurken bulduğumda kollarımı salladım ve acı dolu bir homurtuyla yere düştüm.

"Ow . . ." Fısıldadım, kolum zonkluyordu. Az önce sarstığım adam kamburunu çıkarmış, sanki bir kuralı çiğnemişim gibi bana bakıyordu. Burada bir kural yoktu ve ayağa kalktım, ellerim parlayana ve saçlarımın uçları uçuşmaya başlayana kadar içime daha fazla ley hattı enerjisi çektim.

"Sen. Sakin ol!" diye bağırdım. "Alt katın şifresi ne?"

Siyah gözleri aniden korkuyla irileşti ve kendini tekrar bana doğru fırlattı. Efendisinden bizden daha çok korkuyordu. *Bunu düzeltebilirim. . . .*

Sıçrama tabancama atladım, tabancayı tuttuğumda kolum yerdeki yanıkla ısındı ve dönerek onu suratından vurdum.

Uludu ve gözlerini ovuşturdu ... ve sonra üzerime düştü, bayıldı.

Ağırlığı bana sertçe çarptı ve beni sabitledi. *Lanet olsun!* Onu itmek için mücadele ederken düşündüm. Pike'ın adamlarından biri ona takılıp düştü ve ben de kıpırdanıp ayağa kalkmadan önce onu da yere serdim.

"İndirin onları!" Bağıldım, keyfim kaçmıştı. "Buraya sen oyna diye gelmedim!"

Pike kırık dökük odanın öbür ucundan bana sıırttı. Kambur duruyordu ve acı çekiyordu ama karşısındaki son ikisinden daha iyi olduğu açıktı. Bir keresinde onu birkaç dakika içinde beş suikastçıyı öldürürken görmüştüm ama hava sıcaktı ve yapacak işlerim vardı. "Geçen hafta spor salonu üyeliğimi kaybettim," dedi ve kemeriyle saldırdıktan sonra makyaj sandalyesini kapıp bir aslan terbiyecisi gibi salladı. Beş kişiden üçünü indirmiştik ve eğer başka kimseyi göndermedilerse, muhtemelen ellerinde kimse yoktu.

Telefonumun mırıldandığını fark ettim ve Pike neşeyle kemerini şaklatıp saldırganlardan birinin kolundaki fırfırlı sandalyeyi kırarken, ona bakmak için geri çekildim.

Ivy! Zevkle telefona cevap vermek istediğimi düşündüm. "Kardiyonu boş vaktinde yap," dedim, bu işi hızlıca bitirmek için kendimi toparlayarak. Hattı çekip önce birine, sonra diğerine odaklandığımda telefonum tekrar uğuldadı. "*Stabils! Stabils!*" Önce birine, sonra diğerine vururken içimden akan ikiz hat enerjisi patlamaları karşısında ürpererek haykırdım. Hodin, lanetin ikisine de aynı anda etki etmesinin bir yolu olduğunu iddia etmişti ama ben işin püf noktasını bulamamıştım.

"Hey!" Sırayla düştüklerinde Pike haykırdı, hâlâ Pike'ın elinde olan neredeyse onu aşağı sürüklüyordu. "Onlar baygınken kapı şifrelerini nasıl kıracağım?"

"Hâlâ konuşabilirler. Defolun gidin," dedim iki vampir küfür etmeye başlarken. Biri yerde yüzüstü yatıyordu, diğeri ise bacağını garip bir şekilde altına sıkıştırmış tavana bakıyordu.

Çürük kaburgalarımı ovuşturarak kabul tuşuna bastım ve Ivy'nin alçak sesi beni selamlamak için yükseldi.

Hemen vücudumun gevşediğini hissettim. "Hey, Ivy. Nasılsın?" Pike yere düşmüş iki adamın üzerinde otoriter bir şekilde dururken söyledim. Nefesim hızlıydı ve kırılmadığına sevindiğim ağrıyan kolumu esnetiyordum.

"Güzel," dedi, sesi canlı toz gibiydi, ipeksi ve gri. "Sesin meşgul geliyor. Kötü bir zaman mı?"

Pike'ın haydutları dik tutuşuna baktım, dikkatlerini çekmek için kafalarını duvarlara vururken hiç de nazık değildi. "Hayır, sen iyisin. Pike'a reşit olmayanları avlamasında yardım ediyorum. Oyun oynamayı bıraktı." Sesim yükseldi. "Değil mi?" Yüksek sesle söyledim ve Pike "belki" der gibi bir hareket yaptı.

"Kapı kodu!" diye bağırdı ve ikisi de boş tehditler savurdu.

"Tekrar arayabilirim," dedi Ivy. "Ama bir saniyen varsa uzun sürmez."

Acı içinde kıcımlı pencere pervazına dayadım ve parmaklıklara yaslandım, uyku iksirinden uzak durmaya dikkat ettim. Oda darmadağındı ve biraz serin hava umuduyla yırtık tenteyi havalandırma kanalından ittim. Her yer yastık tüyleriyle doluydu ve yağın kar gibi görünüyordular. "Ne oldu? Nina'yla aranız iyi mi?"

Pike vampirlerden birine dudağını patlatacak kadar sert bir tokat attı. "Kip nerede?" diye sordu, gözleri kararmıştı. "Küçük bir şey. Kısa sarı saçlı. Kırmızı rengi seviyor."

"Onu hiç görmedim." Vampir alay etti. "Git kanını akıt."

"Biz iyiyiz," dedi Ivy. "Yaşlı ölümsüzlerle birlikte ortalığı kasıp kavuruyor ama bu iyi bir şey. Yarın gece Cincy'de olacağım. Bir ziyaretten fazlasını umuyorum ama bu eşlik edeceğim usta vampirin ne düşündüğüne bağlı."

Eve mi geliyor? Ama sevincim duraksadı. "Efendi vampir?" diye sordum.

Solgun, oval yüzünün buruştuğunu, neredeyse irkildiğini görebiliyordum. "DC'nin yaşayan ölüleri Constance'ın Cincy'yi yönetmediğini biliyor," dedi ve ben çöktüm. Pike'ın bakışları yükseldi ve sorgulamalarına ara verdiğinde benimkileri buldu. "Onun iki kez öldüğünü ve bundan senin sorumlu olduğunu düşünüyorlar."

"Düşünebiliyor musunuz?" diye mırıldandım. Tatsız, psikopat, narsist vampir hayattaydı. Bir fareydi ama yaşıyordu ve çok güzel bir yerde tutuluyordu.

Piscary'nin eski odasında, ışığın ona ulaşamayacağı bir kafeste. "Hodin'in tekrar onun gibi görünmesinin bir faydası olur mu?"

Ondan bunu istemek beni pek heyecanlandırmamıştı. İlk seferinde, on dakikalık zamanı karşılığında ona kilisede altı ay ücretsiz kira vermek zorunda kalmıştım. İyi bir ev arkadaşıydı ama diğer oda arkadaşım Stefle aralarında oluşan havadan hoşlanmıyordum. Şimdiden anlaşmamızın sona ereceği ve onun gideceği günleri saymaya başlamıştım. *Al da benimle tekrar konuşabilirdi. . . .*

"Muhtemelen hayır," dedi Ivy. "Bu adam onu tanıyor. Finnis adında yaşlı bir ölümsüz. Takıntılarının yarısının nedeni o ve o olmadığını anlayabilir. Rachel, eğer Constance'ı getiremezsen, iki kez öldüğünü düşünüp suç duyurusunda bulunacaklar. Ceset olsun ya da olmasın."

Elimi hırıltılı saçlarımda gezdirdim ve bir yastık tüyü bulduğumda irkilerek iç çektim. "Sorunlarının ne olduğunu bilmiyorum," dedim vampirleri taciz etmeye devam eden Pike'ın omuzlarına bakarak. "Pike ve ben düzeni gayet iyi sağlıyoruz."

"Belki de budur," dedi Ivy ve Pike ritmik bir yumruklamaya başladı, yumruğu önce birine, sonra diğerine çarparak "Frog Went A-Courting" şarkısını mırıldanır gibi mırıldandı. *Tuhaf.* "İşi yapabilmenden memnun değiller. Bu onları kötü gösteriyor ve diğer güçlerin kendi insanlarını denetlemesine kapı açıyor."

Başımı anlayışla salladım. Pike muhtemelen ilerleme kaydediyordu ama bunu söylemek zordu. Acılarını zevke dönüştüren feromonları alt etmeyi başarana kadar, onları ne kadar yendiği umurlarında olmayacaktı.

"Hey, Pike'a söyle bir dişini kırmakla tehdit etsin," dedi Ivy aniden, Pike'a kulak misafiri olduğu belliydi. "Brimstone ve feromonlarla kafayı bulduklarında bu genellikle iyi sonuçlar getirir."

Pike'a baktım ve omuzlarını silkerek doğrulurken, kırık sandalye bacağına uzandım ve sert bir *gümbürtüyle* avucunun içine düşmesi için fırlattım.

Pike hiç tereddüt etmeden bıçağı en iri adamın yüzüne sapladı. Vampir uludu, diğeri dehşet içinde bakarken kan fışkırdı. Pike, ölümsüz efendisinin her şeyden çok değer verdiği tek şeye zarar vererek akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı.

"Ooh, Pike," dedim, kan aktıkça irkiliyordum.

"Tehdit et dedim, yap değil," dedi Ivy, her iki vampirden de yükselen ani gürültülü gevezelikten ne olduğunu açıkça tahmin etmişti.

"Üç çocuk. Alt katta," dedi sağlam vampir, sesi yüksek ve panikliydi. "Bir refakatçi ve iki müşteri. Kod 55512."

Kaşlarını kaldıran Pike, kumaşın yırtılma sesiyle yırtık tenteyi dört direkli yataktan çekti. Sert hareketlerle vampirin yüzünü sildi ve kanlı bezin kucağına düşmesine izin verdi. Omuzlarım gevşedi. Haydutun dişi hâlâ sağlamdı. Pike'ın kırdığı sağ ön dişiydi. Onun için üzülebilirdim ama aşağıda üç çocuk vardı, çirkin bir buzdağının görünen kısmı olan üç çocuk. Çok daha kötüsünü hak ediyordu ve hapse girdiğinde bunu alacaktı.

"Teşekkürler, Ivy," dedim. "Bu akşam herkesle konuştuktan sonra seni arayacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi ve ön odadan gelen kırık cam sesiyle başımı kaldırdım. "Gitmene izin vereceğim. Bunu benden duymanı istedim, Edden ya da I.S.'den değil. Seni seviyorum."

Nadiren söylenen bu sözler beni şok etti ve ardından sıcak bir anlayış geldi. Ivy Nina'ya derinden bağlıydı, ama aşkın her türlüsü vardı ve çok şey yaşamıştık. "Ben de seni seviyorum," dedim, bu sözleri söyleyebildiğim için mutluydum ve telefon kapandı. Ivy'yi seviyordum, onun istediği şekilde değil ama ikimiz de birbirimizi anlıyorduk ve şu anda ilişkimizden memnunduk.

Pike'ın onların gevezelikleri arasında bizi duyduğunu biliyordum ama sorun değildi. Ivy'yle hiç tanışmamıştı ama geçmişimizi bildiğinden emindim. Cincy'deki herkes geçmişimizi biliyordu.

"Teşekkür ederim beyler," dedim Pike'a sıçrama tabancamı fırlatırken. "Bir numaralı seçeneği tercih etmeliydiniz."

Dudakları çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı, Pike ikisini de vurdu ve silahımı bana geri fırlattı. Hızlı hareketlerle kırık dökük odada dans eder gibi ilerledi, şifreyi girerken gözleri kararmıştı. Kapı kilidi açıldığında gümbürdedi ve sıcak, tütsü ağırlıklı bir hava dalgası yukarı ve dışarı aktı.

Birdenbire ruh halim bozuldu. Koku ihanet ve şiddetin gerçeğe dönüşmüş haliydi ve beni derinden etkiledi.

bir ölümsüzle yeraltında kapana kısılmak. Ruhsuzlardı, güçleri onları oldukları gibi değil, oldukları gibi görme ihtiyacımızdan doğuyordu. Ölüler.

Pike derin bir nefes aldı, feromonlar ona çarptığında neredeyse titriyordu. Genç olanın hayır deme yeteneği yoktu. Pike'ın hayır diyebileceğinden, hatta hayır demek istediğinden bile emin değildim çünkü aşağıda yalandan başka bir şey olmamasına rağmen zevk hâlâ gerçektir.

"Hey, yolunuzu açık tutmak için burada kalmamın bir sakıncası var mı?" Dedim ve Pike başını salladı, yüz ifadesi asıktı.

Pike boğuk bir sesle, "Kal," dedi ve karanlık bir hareketle ortadan kayboldu.

Sessizlik yankılandı ve ardından bir çığlık ve gümbürtü duyuldu. "Pike! İyi misin?" Siyah merdivenlerden aşağı bağırdım. *Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol. Beni o deliğe sokma. . . .*

"Bir saniye!" sesi belli belirsiz yankılandı, sonra, "Kip! Odaklan! Çocuklar nerede?"

Rahatlamış bir şekilde, daha fazla küfür, daha fazla çığlık yükselirken uzaklaştım. Bunların hiçbiri Pike'a ait değildi ve merdivenlerden gelen ani gümbürtü üzerine hem silahımı hem de ley hattını daha sıkı kavradım. Adımlar hızlı ve hafifti ve üç çocuk karanlıktan fırladığında ellerimi güven vermek için yukarı kaldırdım, gözleri geniş ve boştu, korkmuş bir şekilde durdular ve günlerce olabilecek ilk lekesiz nefeslerini aldılar. Üzerlerinde hala okul uniformaları vardı ve ailelerinin onları en son gördüğü zamanki durumlarında olduklarına dair bir umudum vardı.

"Güvendesiniz," dedim, gülümsemeye çalışarak silahımı indirdim ve onlarla kapı arasında durmak için yer değiştirdim. *Vahşi atlar, ürkek ve korkak.* "Pike ve Kip gelene kadar dayanın. Arabamız var ve sizi eve götüreceğiz." Gençtiler, onlu yaşlarındaydılar, temiz bacaklı ve yumuşaktılar. Belki on beş. Onları korkutup kaçtırmamak için dokunmaya cesaret edemedim ve yatağın yanında korkmuş bir şekilde toplandıklarında, gençliklerini çalmaya çalışana olan öfkem büyüdü. Onlar yaşayan vampirlerdi ve bu nedenle kendi seçimleri olmayan bir hayata mahkum edilmişlerdi. Ama bu küçük şansı değerlendirmek için onunla savaşmak zorunda kaldım . . . Bu affedilemezdi.

"Lütfen. Hayır. Hayır. Beni öldürecek!" Merdiven boşluğundan tiz, dehşet dolu bir ses geldi ve sonra Pike uzun boylu bir kadını önündeki ışığa doğru itti ve iyi giyimli esmer kadını kanla kaplı zemine ve kırık yatak çerçevesine doğru itti. "I.S.'in gözetimini istiyorum. Güvenli bir eve ihtiyacım var!" diye mırıldandı, sanki onu kurtaracakmış gibi yatağa yapıştı.

"Sana güvenli bir ev bulacağım," diye homurdandı Pike ve Pike onun üzerinde dururken kadın sinmişti. Kolunu sıkı sıkı tutuyordu. Topuklarından biri yoktu ve çıplak ayağı şişmeye başlamıştı.

"O çocukların kim olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Kip nerede?" Dedim ve kızgın kaşları küçük kadının iyi olduğunu söylemek için bir sırtışa dönüştü.

"İki ölümsüzü takip ediyorum." Eğilerek merdivenden aşağı baktı. "İkincil bir tünel var. Eğer onları teşhis edebilirse-"

"O ölümsüzleri yenemez!" Sözünü kestim. "Ben bile ölümsüzleri zor yenerim!"

"Haddini bilmen ne güzel," diye alçak bir ses geldi kapıdan ve ben döndüm, yükselen silahım düştü. Bu Doyle'du. Çocuklara odaklanmıştı ve onun da bizim kadar kızgın olduğunu söyleyebilirdim.

Onu gören yataktaki kadın özgürlüğe doğru ani bir dalış yaptı ve Doyle onu inanılmaz derecede hızlı bir elle yakaladığında çığlık attı. Kadını yüzüstü duvara çarpan Doyle, Miranda diye bağırırken kadını orada tuttu ve Pike ellerini arkadan bağladı. Onu birlikte serbest bıraktılar ve o da çaresiz, hıçkırarak ağlayan pahalı keten ve ipek yığınının içine düştü.

Sinirlenerek çantamı yataktan aldım ve Doyle kanıt olduğunu iddia edip almadan önce omzuma attım. "Gelmen ne güzel," diye mırıldandım ve boynu kıpkırmızı oldu.

Evet, farklılıklarımız vardı ama çocuklara döndüğünde bunlar ortadan kalkıyor gibiydi; rozeti ve alçak, sakinleştirici sesi, isimlerini doğrulamaya çalışırken rahatlatıcı bir varlık oluştuyordu.

"Hecelendiler," dedi Pike usulca, kızlardan biri nefes alırken, kim olduğunu hatırlayamadığını fark ettiğinde kafası karışmıştı.

"Sorun değil." Doyle telefonuna uzandı. "Kim olduğunu biliyoruz. Ailen seni arıyordu," diye ekledi ve ön taraftan gelen siren sesiyle üçü birden rahatlar gibi oldu. I.S. nihayet güçlü bir şekilde gelmişti - artık her şey bitmişti.

Doyle haklıydı. İyileşeceklerdi ama sonraki yirmi dört saatleri, dürtölüp kışkırtıldıkları için cehennem gibi geçecekti. Şaşkınlık tılsımını çıkarmayı deneyebilirdim ama şu anda nispeten sakindiler ve üç histerik gençle uğraşacak durumda değildim.

Bunların hiçbirisi akşam haberlerine çıkmazdı, reşit olmadıkları için değil, insanları korkutabileceği için. Bazen, iyi geçinmemizin tek sebebinin sıradanların gerçeği bilmemesi olduğunu düşünürdüm.

-Ne kadar tehlikeli olduğumuzu ve onları güvende tutanın sadece yasaların uygulandığı gelenekler olduğunu. Ve biz onları güvende tuttuk.

Ön oturma odasından telsiz konuşmaları geliyordu ve geçmişte I.S. ile aramızda yaşanan yanlış anlaşılmanın acısını hissederek çökmüş, kan sıçramış bir duvara yaslandım ve kollarımın ortama doğru kalkmasını engellemeye çalıştım. Üniformalı bir kadın çocuklar için geldi ve Doyle yere düşen adamları bir tomar fermuarlı şeritle kelepçelemeye başladı, hala damlayan iksirden uzak durmaya dikkat ediyordu. "Bu bizim koşumuzdu," dedim, bunun için sokak kredisinin bile kaybolduğunu gördüm ve Pike iç çekti.

"Bana borçlusun, Morgan." Doyle keskin köpek gülümsemesini bana çevirdi. "Senin yüzünden işimi kaybettim."

"Dedektiflik bir terfidir," dedim ama yanında patronluk taslayacak kimsenin olmamasından nefret ettiği belliydi.

"Onları içeri alırım," dedi, karanlık ve endişeli olmaya çalışarak, ama sabahın onunda bunaltıcı sıcakta bunu yapmak zordu. "Ya da seni ve Pike'ı izinsiz girmekten, saldırıdan ve belki de reşit olmayanları taciz etmekten içeri alırım. Yürü git, Morgan. Böylesi daha kolay."

"Her şeyi çözdün, ha?" Bakışlarım kapının girişinde onu desteklemek için hazır bekleyen memura yöneldi. Bir öfke parıltısı yükseldi ve düştü. Doyle'un yaptığım işten kendine pay çıkarması vermek istediğim mesaj değildi. Pike ve ben vampirleri hizada tutuyorduk. İç İşleri değil.

Pike yakınına eğildi. "Bırak artık, cadı," diye mırıldandı. "Bu ille de kötü bir şey değil."

Suratımı asarak başımı salladım, yine de hoşuma gitmemişti. Subrosa gizli bir konumdu. Anonim. Mafya ya da Batman gibi. Pike umursamıyor gibi görünüyordu ama bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemiyordum.

Ön odada artık insanlar vardı ve çocuklar içeri giren yeni yüzler karşısında birbirlerine kenetlendiler. Yarınki manşetleri görebiliyordum ve adım hiçbir yerde geçmiyordu. Bunun için övgü almamak bir şeydi, Doyle'un bunu benden alması başka bir şeydi. "Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mı, Dedektif? Belki kışınızı silebiliriz?" Suratımı ekşiterek söyledim ve Doyle kıs kıs güldü.

"Hayır. Biz iyiyiz." Çocuklara gülümsedi ve memurun onlara dışarı kadar eşlik etmesini işaret etti. Boynundaki tılsımlara bakılırsa bir cadı ya da büyücüydü, yaşadıkları çileden sonra çocuklar için idare etmesi çok daha kolaydı. Bir zamanların refakatçisi, arkalarından sürüklenerek dışarı çıkarılırken hıçkıra hıçkıra ağladı. Onlara dokunmamış olabilirdi ama ihanetlerine ortak olmuştu ve aynı şekilde suçlanacaktı.

"Bir teşekkür bile etmediler," diye mırıldandım üç üniformalı daha içeri girerken, yaşayan vampirler baygın haydutlarla tartıştıktan sonra ley hattı becerilerine sahip bir ajanı onları büyüden kurtarması için çağırdılar.

Pike yanıma sokuldu, gözleri bencil adamın üzerindeydi. "Çok uzun sürmesin," dedi çenesini kaldırıp Doyle'u işaret ederek. "Ben arabada olacağım. Sana söz verdiğim buzlu kahve üzerinde çalıştığım birkaç logoyu göstermek istiyorum."

"Logos, doğru," dedim ve Pike topallayarak ve kanlar içinde dışarı çıktı, belli ki insanları dize getirip sonra da polislerin arasından cezasız çıkabildiği için mutluydu. Arabam bir blok ötedeydi ve Trent'le konuşmak için ani bir dürtü beni kaşındırdı. Ivy geliyordu, belayı da beraberinde sürükleyerek. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

"Doyle?" Tatlı bir sesle söyledim ve birisine talimat verirken beklemem için parmağını kaldırdı. Çenem gergin, ayağa kalktım, tek ayağıma ağırlık verdim, kollarımı ortama koydum. Yanıyordu.

Sonunda son adamlar da dışarı çıkarıldı, üniformalı cadılar büyüü nasıl bozacaklarını tartışırken bana endişeyle bakıyorlardı.

kımıldamıyorlardı. Uyku iksirleriyle başa çıkabilirlerdi ama sözlü lanetler onları aşıyordu. Onları benim yaptığımı biliyorlardı ama övgüyü Doyle alacağı için soramıyorlardı. "Hiçbir fikrim yok," diye belli belirsiz bir ses duydum ve bir anlık acıma duygusuyla sözlü lanetlerle oynadım ve bozuldular.

"Doyle," diye tekrar seslendim, beni rahatlıkla unutmuş ve son memurları takip ederek dışarı çıkmıştı.

"Ne istiyorsun?" dedi alaycı bir şekilde ve ben de dönerek ayağımı çenesine çarptım.

Bir gümbürtüyle duvara çarptı, ani haykırışı kapıya bir memurun gelmesine neden oldu. Adam yerde yatan Doyle'a şöyle bir baktıktan sonra kaçtı.

"Morgan, ne oluyor be!" Doyle tükürdü ve ben de ona yaklaştım, yüzünü temizlemesi için yırtık örtüyü ona fırlattım, sonra da kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

"Rica ederim," dedim kuru bir sesle, bir hamle yaptım ve adam ayağa fırladı.

"Bunun için çürüyeceksin," dedi, yüzü kıpkırmızı, gözbebekleri kararmış bir hayal kırıklığı içinde kamburlaşırken, ama bana karşı bir hamle yapmaya cesaret edemedi. Kızgın olduğumda değil. İçimde bir ley hattı yanarken, yön bulmak için kaşınırken değil. Sadece o, ben ve ön odadan gelen fısıltılar vardı. Üzerindeki eski kanın, tehlikenin kokusunu alabiliyordum ama Ivy ile yaşadıktan sonra onun küçük patatesler olduğunu söyleyebilirdim. Ve şimdi, bildiğimi biliyordu.

"Çürümek mi? Belki bir gün, ama senin yüzünden değil," dedim usulca ve gömleğini düzeltmeme fırsat vermeden elimi geri çekti. "Eğer üzerinde biraz kan yoksa, patronların tek yaptığının arabada oturmak olduğunu bilecek. Ben iblis subrosa'yım ve İç İşleri'ndeki köstebeğimin görevi kötüye kullanma şüphesi altında kalmasına izin vermeyeceğim çünkü açıkça hak etmediği halde övgü aldı. Şimdi bir şey yapmış gibi görünüyorsun. Bir şey değil."

Doyle ön odaya bakarken gözbebekleri siyah olan gözlerinin kenarları giderek kahverengileşiyordu. "I.S. bağlantın mı?"

Işıl ışıl, bir adım geri sallandım. "Yaptığın şey bu değil mi? Kıcıımı örtmek? Eylemlerimi gizli tutmak?" İç çekerek telefonumu kontrol ettim. "İhtiyaçlarınızı tahmin etmeniz iyi oldu, ama bir dahaki sefere önce arayın. Şimdi eğer

Affedersiniz, Ivy yarın DC'den bir temsilciyle geliyor. Eğer siz de katılmak isterseniz, bir saat içinde kilisede olacağım ve ekibimle birlikte bu konuyu nasıl ele alacağımızı tartışacağız. Umarım orada görüşürüz."

"Bu ne lan?" diye fısıldadı, ben dışarı çıkarken, onun gelip gelmeyeceğinden emin değildim.

Cincinnati'nin paranormallerini hizada tutmak kolay bir iş değildi. FIB ve I.S.'nin devasa ofisleri günlük işleri yapsa da, paranın durduğu yer bendim ve hiçbir I.S. uşağı bunu tehlikeye atmayacaktı. Kontrolü Constance'ın elinden almak çok pahalıya mal olmuştu. Ona ya da onun gibi birine I.S.'de fena halde ihtiyacım vardı.

Umarım bunu hiç anlamamıştır.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

JUNIOR'IN KAPISINI BENİM İÇİN TUTAN ADAMA "TEŞEKKÜR EDERİM" DEDİM, ben içeri girerken çıkıyordu. Tılsımlı kapı zilleri usulca çaldı ve eşikte duraksadım, Pike'ı beklerken Mark'ın mekânı tuttuğu kuru soğuğu takdir ettim. Karışık nüfuslu kahvehane sahilden birkaç sokak ötedeydi, maç günü kullanamayacağınız kadar stadyumlara yakındı ve turistlerle dolup taşmayacak kadar Fountain Meydanı'ndan uzaktı. Yine de her zaman kalabalıktı. Havalandırma ağır bir uğultu halindeydi ve yine de belli belirsiz terli Were ve vampir kokuyordu. *Hayır, bu Pike. . . .*

"Ah, ben hallederim," dedim Pike arkamdan içeri girerken, adam hâlâ burnuna ipek bir mendil tutuyordu. "Neden bize bir masa ayarlamıyorsun?"

"Tamam," diye mırıldandı. Yırtık gömleği, sıyrılmış eklemleri ve şişmiş yüzüyle dikkat çekiyordu. Masaların arasında dolaşırken değişen ifadeleri izlemek neredeyse benim tuhaf hayatıma giriş ücretine değerdı. Gülümseyerek uzun kuyruğa doğru ilerledim.

Junior'ın dekoru benzersizdi. Boyalı daireler zemini, duvarı, tezgâhı süslüyordu, art deco gibi görünse de bunun bir sorun çıkması ve güvenli bir koruma balonu oluşturulması ihtimaline karşı yapıldığını biliyordum. Arkadaki süslü boyalı daire, iblislerin birine çok yaklaşma korkusu olmadan girip çıkmaları için belirlenmiş bir yerdi, ancak ipler tozlanmıştı. Bir zamanlar meyve gibi giydirilmiş düzinelerce bebek resminin olduğu yerde şimdi sadece bir tane vardı ve birisi devasa ön camları Kings Island'daki hız trenleri ve iğneyle boyamıştı.

Kahveye *ihtiyacım vardı*. Aptalca bir şeye vurduğum için kolum ağrıyordu ve derin bir nefes almaya çalıştığımda göğsüm acıyordu. Yorgun bir halde sıranın sonuna, soğuk rafların yanına yerleştim. Biraz zaman alabilirdi. Kasanın önündeki adam bütün bir ofis katına yetecek kadar sipariş veriyordu. Daha da kötüsü, önümdeki üç genç Weres kıkırdıyor, Mark'ın son işe aldığı kişiyle flört etmeye çalışıyorlardı: üç farklı paketten dövmeleri olan bir Were. Uzun saçlarını erkek topuzu yapmıştı ama yine de yeşil önlüğü ve düzenli pantolonunun arkasında çekici bir pasaklı görüntüsü vardı. Adam yulaf sütlü karamelli latte mocha'yı yağsız çırpma teli ve nane parçacıklarıyla alıp alamayacağını sorarken iç çekmeme engel olamadım.

Yere çökerek Pike'ın peçeteye karaladıklarına baktım, o kadar katıydı ki başka bir işe yaramıyordu. "Logos, doğru," diye fısıldadım. Kolum gerçekten acıyordu ve adam teslim alma tezgahına geçip üç Were yavrusu siparişlerini vermeye başladığında, bir ağrı muskası bulmak için büyük kanvas çantamı salladım. Tılsımı çağırmak için kan çekmeye yarayan parmak çubuğu yan cebimdeydi ve onu açıp serçe parmağıma batırdığımda iğneyi neredeyse hiç hissetmedim.

Dükkânın önünde güneşin tadını çıkaran canlı vampirler hemen dönüp başlarını çevirerek beni buldular. İçeri giren karışık grup da beni fark etti ve Pike da logolarından başını kaldırıp bana ince bir gülümseme verdi.

Ve Dali, diye düşündüm tahta tılsıma hızla bir damla kan sürüp boynuma atarken. Asık suratlı iblis genellikle işler yoğunlaşana kadar arka tarafta gizlenir, sonra yirmi dakikalığına ortaya çıkar, sırayı yakmak için sihrini kullanır ve sonra tekrar saklanırdı. Bugün ise bir perinin yardımıyla arabaya servis yapıyordu. Mark fırsat eşitliği sunan bir işveren olmayı ciddiye alıyordu. Ya da belki de iblisle çalışacak birini bulmak zor olduğu içindi. "YARDIMCI ARANIYOR" tabelası neon rengindeydi.

Kolumdaki ağrı geçip omuzlarım rahatlayarak çökerken güneşin altındaki vampirlere "Özür dilerim," dedim. Kaşları çatıldı, konuşmalarına geri döndüler. Kanımın kokusu, özellikle Pike'a kıyasla küçük bir tahriş ediciydi. Onunla birkaç ay çalıştıktan sonra

başkasının kanını onur nişanı olarak taşımaktan hoşlandığından şüphelenmeye başlamıştım. Bunun onu daha çekici yapmasının haksızlık olduğunu düşünüyordum. Sadece kanla kaplı bir pislik gibi görünüyordum.

Hat neredeyse hiç hareket etmiyordu ve bunu fırsat bilerek Jenks'i aramak için telefonumu bulmak üzere döndüm. Hemen açtı, arka planda bir doğa belgeselini anlatan Attenborough'nun sesinin üzerine yüksek sesle seslendi. "Merhaba," dedim, kızlardan biri bana döndüğünde telefonumun sesini kısarak, şortuma sıçrayan kanı görünce gözleri büyüdü. "Ivy mi aradı seni?"

"Evet." Jenks'in sesi netti; iki buçuk santimlik adam muhtemelen telefonunun başında duruyordu. "Uçuş bilgilerini aldım. Meşgul olduğunu biliyordu. Odasında bir iblis olduğunu söyledim ama zaten Cincinnati'da kalmayı planlıyordu. Getirdiği usta vampirin tasması çok kısa."

"Oh." Hayal kırıklığı omuzlarımı çöktürdü ama iş iştir. "Hey, bana bir iyilik yapar mısın?" Herkesi bu işe dahil etme düşüncemi tekrar gözden geçirerek sordum. "David'in neler olduğunu bildiğinden ve ihtiyacım olursa onu arayacağımdan emin olur musun? Bela için göz kulak ol. Bir şey beklemiyorum ama bu adamın ne istediğini henüz bilmiyorum."

"Elbette," dedi ve sonra daha yüksek sesle bağırdı, "Tink'in küçük pembe gül goncaları için Brandy, dışarı! İstedğim gibi bir perimetre yap! Kaydediyorum."

"Boş ver. Ben onu ararım." Sırada öne doğru ilerledim. "Meşgulsünüz."

"Hayır, ben hallederim," dedi Jenks, peri kiracılarına duyduğu öfkeyle dolu bir sesle. "Meşgul müsün?"

Junior'larda mısın?"

"Evet." Kızlardan biri nihayet teslim alma tezgâhına doğru ilerlediğinde bir adım öne çıktım. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Ballı kısa bir latte. Ve şu limonlu çöreklerden. Belki Baribas'a kilisenin güvenliğini ciddiye alması için rüşvet verebilirim. Tek umursadığı şey bahçe."

"Yapabilirim." Bir grup yerinden edilmiş perinin mezarlığı polislik yapımları karşılığında kiralamasına izin verdiği için pişman olmaya başladığını biliyordum ama herhangi bir perinin varlığı hiç olmamasından daha iyiydi ve tüm blok çapında devriye gezemezdi.

tek başına. "Kısa latte ve çörek. Tam yağlı süt, köpüksüz, tatlım," dedim ve hoparlör tozu çarptığında çatırdadı. "Yirmi dakika içinde orada ol."

"Bekle!" diye seslendi ve havada asılı duran parmağım duraksadı. "Koşu nasıl gitti?"

"Pike çok eğlendi," dedim, hâlâ bir şeyler karalamakla meşgul olan vampire bakarak. "Sen de orada olsaydın daha kolay olurdu."

Jenks oflayıp pufladı, yusufluğa benzeyen kanatları gıcırdıyordu. "Asla bir perinin işini yapması için bir vampir gönderme. Hey, unutmadan, kütüphaneden aradılar. Lenny adında bir adam seninle konuşmak istiyor. Birisi eski kitap dolabından sürekli kitap çekiyormuş."

Nick . . . Düşündüm, kaşlarım çatıldı, ama Nick ölmüştü, Newt'in oubliette'inde açlıktan ölmüştü. Ve sonra asıl sonsuzluk çöktü ve kemiklerini bile aldı. İfadem yavaşça düzeldi. Kayıp kitaplar mı? Bu gerçek bir işti, belki de kafa patlatmak yerine heceleme becerilerimi gösterebileceğim bir iş. "Gerçekten mi?" Ağrıyan dirseğimi esnetirken "Gerçekten mi?" dedim. "Bana numarasını mesaj atabilir misin?"

"Ah, Tink'in sözleşmeli cehennemi için," diye homurdandı. "Evet, hemen halledeyim. Senin için ayaklarımla yumruklayacağım. Tanrı aşkına, telefon benden daha büyük."

"Harika. Teşekkürler, Jenks. Minnettarım. Birazdan görüşürüz," dedim, tam Jenks aramayı sonlandırırken. Telefonu bir süre elimde tuttuktan sonra Trent'in numarasını aradım. Ivy'nin usta bir vampirle gelmesi hafta sonumuzu mahvedecekti. Uyardığı için minnettar olacaktı.

Bağlan tuşuna bastım ve atı sarı saçlarını okşarken bir elma ağacının altında uyurken çektiğim fotoğraf, telefonu açtığında kayboldu.

"Rachel," dedi bariz bir şaşkınlıkla ve sonra endişeyle, "İyi misin? Pike-"

Arka planda hafif bir konuşma vardı, daha özel bir yere geçerken hızla boğuklaştı. "Her şey yolunda," dedim vampire bakarak. "Kip biraz toparlama yapıyor ama çocuklar iyi. Bunu haberlerde aramayın."

"Her zaman iyiye işarettir," dedi ama endişesini duyabiliyordum ve bir suçluluk duygusu yükselip alçaldı, onunla değil de Pike'la çalıştığım için suçluluk duyuyordum. Bu

hemen ardından Doyle'un çalışmamızdan kendine pay çıkarmasına sinirlendi.

Gerçekten o kadar kibirli miyim?

"Ah, Ivy aradı," dedim önümdeki iki kız telefon numaralarını baristaya mesaj atıp deli gibi kıkırdarken. "Yarın DC temsilcisiyle birlikte geliyor." Sesim yumuşadı. "Constance'ı kontrol ediyor. Bu konuda fikrini alabilirim. Meşgul olduğumu biliyorum."

"On beş dakika içinde kilisede olabilirim," dedi ve ben şaşkınlıkla göz kırptım.

"Şehirde misiniz?" Kasada sıra bende idi ama arkamdaki adama önden gitmesini işaret ettim. Malikânesinden arabayla yarım saat sürerdi.

Trent üç kalp atışı boyunca sessiz kaldı. Hızlı düşünen bir adam için bu bir sonsuzluktu ve şüphelerim derinleşti. "Ah, evet," dedi belli belirsiz. "Bazı işlerle ilgileniyorum ama bir dakikalığına dışarı çıkabilirim."

Daha fazlasını bekledim ama sadece sessizlik vardı. Genellikle şehre geldiğinde birlikte öğle ya da akşam yemeği ayarlamaya çalışırdı. Ama yine de kaçmakta olduğumu biliyordu. "Ah. Şey. Junior'dayım, aslında ..." Dedim ki.

"Beş dakika içinde *orada* olabilirim," dedi, beni rahatlatma telaşıyla neredeyse sözümü kesiyordu.

Şehir merkezinde mi? Dikkatim büyük camlı pencerelere yöneldi. "Güzel. Sırada ben varım. Her zamankinden mi istiyorsun?" Mark kasanın arkasından bana gülümsüyordu ve ben de onun önüne geçtim. Kızların içki siparişlerini doldurması için Sexy Were Pup'ı göndermişti ve bu benim için sorun değildi.

"Kulağa hoş geliyor. Birazdan görüşürüz," dedi Trent.

"Tamamdır." Gözlerimi Mark'a dikerek aramayı sonlandırdım. Mark'la ilk kez yaklaşık dört yıl önce, Ivy'yle birlikte I.S.'den ayrılıp kendi şirketimizi kurmaya karar vererek buraya girdiğimizde tanışmıştım. O zamanlar cesurdu ama yanlış anlamalar ve kötü veriler yüzünden biraz aptaldı. Ama ben de öyle. Şimdi buranın sahibiydi, ben bir ölüm perisini yakalamaya çalışırken burayı dağıttıktan sonra burayı ucuza kapatmıştı. İkimiz de büyümüştük ve değişimin, gerçek değişimin, insanlar dikkat edip öğrenmeye çalıştığında gerçekleştiğini bilmek iyi hissettiriyordu.

"Selam Rachel. Her zamankinden mi? Uzun latte, yağsız, köpüksüz, ahududu pompalı. Üstüne de tarçın. Bugün buzlu ister misin?"

Çantamı tezgâhın üzerine bıraktım, sanki evimdeymişim gibi hissediyordum. "Aklıma bile gelmedi. Sıcak lütfen," dedim, tatlı içeceğe hevesliydim.

"Uzun boylu, ateşli, sıska bir iblis," dedi Mark onu yumruklarken.

"Pike için bir grande buzlu siyah istiyorum. Ve kısa bir latte, tam yağlı süt, köpüksüz, bir shot ballı," diye ekledim. "Şu limonlu çöreklerden biri, üç beyzbol kurabiyesi ve uzun bir karamelli latte, yağsız, köpüksüz. Sıcak olsun."

"Jenks ve Bay Kalamack geliyor mu?" Mark maşaya uzanıp *dört* buzlu kurabiyeyi bir torbaya koyarken sordu. "KAPALI tabelasını açayım mı?"

Yarı kazanılmış alaycılığına sııttım. "Bu sefer kavga yok. Söz veriyorum," dedim ve toplam gösterge yanıp sönerken kartıma dokundum. Üzerindeki isimler karşısında dudaklarım kıvrıldı. Tamwood, Jenks ve Morgan, LLC. Ama yavaş yavaş gülümsemem soldu. Ivy, Nina öldüğünden ve Nina'nın vârisi olduğundan beri bizimle çalışmıyordu ama Ivy'yi ne karttan ne de kilisenin önündeki tabeladan hiçbir şey için çıkarmazdım.

"Hey, iş arayan birini tanıyor musun?" Ben kartımı kaldırırken Mark sordu. "Dali bana haber verdi." Öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "İyi oldu, sanırım peçeteleri alıyor. Onları çok hızlı tüketiyoruz."

Dali işi bırakıyor mu? Tezgâhın üzerinden, arabaya servis penceresinden birine içki siparişi veren iri yarı şeytana bakarken şaşırdım. Bahşiş kavanozuna birkaç banknot atarken, "Hayır, ama kulağımı dört açarım," dedim.

Mark fazlalığı görünce gülümsedi. "Teşekkürler. Git otur. Dali ya da ben getiririz."

Jenks'in çöreğiyle birlikte bana ikinci bir poşet verirken gülümseyerek "Tamamdır," dedim.

"Dali mi? Uzun boylu, ateşli, sıska bir iblis!" Mark bağırdı ve iblis gerçekten ürperirken ben de sııttım. Her şey olabileceken neden pantolon ve kolalı beyaz gömlek giymiş, işsiz bir devlet memuru gibi görünmek istediğini anlayamıyordum. Ama sanırım çanlar ve işlemeli yıldızlarla süslü heceleme cübbesiyle kahve dağıtmak daha da kötü hissettirirdi. Hiç şüphe yok ki

istifa etti. Her zaman bu işi el altından yasadışı lanet satmak için kabul ettiğini düşünmüştüm. Belki de işe yaramamıştır.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı, asgari ücretli bir işte çalıştığı için değil, iblis öğretmenim Al'ın ondan çaldığı kitapları hâlâ iade etmem gerektiği için. Onları istediğini biliyordum ama açıkçası Dali'nin öğrencisi henüz konuşamıyordu bile.

"Hey, Rachel?" Ben uzaklaşmadan Mark konuştu ve döndüğümde onun elinde tılsımlı bir muska tuttuğunu gördüm. "Pike için. Eğer isterse. Geçen hafta parmağımı sıkıştırdım ama tılsım hâlâ iyi durumda ve o da kullanabilirmiş gibi görünüyor."

"Teşekkürler," dedim tılsımı alırken, kordonuna asmak üzere bırakana kadar başımın döndüğünü hissettim. Sadece auratik kürenizde olması gereken ley hattı muskalarının aksine, ahşap iksir muskalarının işe yaraması için teninize temas etmesi gerekiyordu. "Eminim bunu takdir edecektir."

Mark başını eğdi, açıkça memnun olmuştu. Memnuniyet, Pike'a hayatını kolaylaştıracak bir şey vermeye hevesli bir şekilde kahvehaneye doğru ilerlerken kalçalarımın fazladan bir salınım verdi.

Mekan kalabalıktı ama Pike'ın etrafında boş masalardan oluşan bariz bir halka vardı, dikkatini karalamaya vermişti. *Hem kafa patlatıp hem de çalışkan görünebiliyor*, diye düşündüm gülümserken, onunla birlikte kötü adamları yenmiş olmanın verdiği gerçek hazzı içimde hissediyordum ve sonra beklenmedik bir arzudan doğan sıcaklık dalgası karşısında neredeyse nefesim *kesilerek* durdum. Yutkunarak, bir bardak rafında durakladım, kendimi tutana kadar yaklaşmayı reddettim. Bunun gerçek olduğunu düşünecek kadar saf değildim. Hayır, kavgamızdan, korkmuş çocuklardan ve onları kurtarmanın verdiği rahatlamadan kaynaklanıyordu.

Yine de, birkaç ay önce beni baştan çıkarmaya çalışmasının anısı, Carew Kulesi ile süslenmiş bir kupayı düşünüyormuş gibi yaparken nabzımın hızlanmasına neden oldu. O zamandan beri her şey iş içindi, bu yüzden devam eden bir gariplik yoktu. Hem de çok. Ama kalan adrenalin, onu kendinden emin bir şekilde morarmış ve fiziksel olarak doymuş görmekle birleşince her şeyi geri getirdi.

Kahrolası vampir feromonları, diye düşündüm bardağı yere bırakırken. Trent'in bana verdiği inci yüzük ışığı yakaladı ve nefesimi verdim.

kimyasal doğumlu ateşi uzaklaştırdı. Trent'i seviyordum. Pike ile olan şey gerçek değildi. Hatta bir şey bile değildi.

Yine de, kahvehaneyi geçip sakinliğimi geri kazandığımda orada oturmaktan çok daha iyi görünüyordu. Ivy'nin ölümsüz annesini yudumluyor, böylece yüksek işitme ve güç yeteneklerini koruyor ve Constance'ın hâlâ efendisi olduğu yanılsamasını sürdürüyordu. Ama tatmin olmadığı belli oluyordu. Yaşayan bir vampirin arzuladığı şey sadece kan değil, aynı zamanda onunla birlikte gelen son derece yüklü seksti. Kendini giderek daha sinirli ve azgın bulduğunu biliyordum. *Yardımını bu yüzden istemedi.*

"Senin için," dedim önünde dururken ve elimde sallanan acı tılsımına şaşkınlıkla göz kırptı. "Yönetimin nezaketi."

Pike'ın bakışları tezgâhın arkasındaki Mark'a kaydı. "Buna ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Yine de al." Belli belirsiz kirli sakalının verdiği hafif rahatsızlığın ne kadar çekici olduğunu düşünmeyi reddederek gülümsedim. "Adama teşekkür et."

Pike iç geçirerek tılsımı boynuna astı ve Mark'a biraz alaycı, dişlek bir gülümseme verdi. Mark'ın memnun ifadesi soldu ve sonra sıradaki kişiye yardım etmek için döndü.

"Senin için yaptığım şeyler," diye homurdandı Pike ve ben de kapıyı görebileceğim şekilde Pike'ın yanındaki uzun banka oturdum. Uzun bir parmak çantayı kaydırmak için dışarı çıktı. "Kurabiye mi?"

Telefonum çaldı ve Jenks'in kütüphanenin telefon numarasını içeren mesajını görmek için baktım. *Teşekkürler, Jenks.* "Trent geliyor."

"Elbette öyle." Pike geri çekildi, açıkça sinirlenmişti. "Bu elfleri ilgilendirmez."

"Dışarıdan bir fikir almaktan asla zarar gelmez." *Burada oturup saçlarının ne kadar siyah olduğunu, ne kadar uzun boylu olduğunu ya da zayıf, aç çabukluğunu düşünmeyebilirim.*

"Aman Tanrım," diye usulca küfretti Pike ve dikkatim yukarı kaydı, birdenbire gözbebekleri kararan gözlerinde filizlenen boğucu güven karşısında nefesim kesildi. "Jenks haklıymış. Kıç tekmelemekten gerçekten zevk alıyorsun."

Dudaklarım ayrıldı ve banktan iki adım aşağı kayarak ondan uzaklaştım. "İstemiyorum!"

"Biliyorsun!" diye ısrar etti, dudakları komikmiş gibi kıvrıldı. "Bir keçi kadar azgınsın."

"Kapa çeneni!" Kimsenin dinlememesi için dua ederek en yakındaki masalara bir bakış atarken dudaklarımı büzerek tısladım. "Ben ..." Kelimeler tutukluk yapınca sesimi alçalttım. "Kıç tekmelemekten zevk almıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bence çok tatlı," dedi. "Küçük bir kavgada heyecanlanan güçlü, yetenekli bir infazcı."

"Dur," dedim, sesi soğuktu ve neredeyse pişmanlık içinde iç çekti.

"Özür dilerim." Kötü ruh halim bu tek kelimedeki samimiyet karşısında duraksadı ama o bunu mahvetti, sert yastığa yaslanırken dudakları yarım bir sırıtışla kıvrıldı. "İşini severek yapman bence harika bir şey," dedi soğukkanlılıkla. "Herkes sevmez. Yapmayı sevdiğiniz bir şey bulun ve hayatınızda bir gün daha çalışmayın."

"Gerçekten durman gerekiyor," diye uyardım onu ve kıkırdayarak karalamalarını kapattı.

Bunu fark eden var mı diye dükkânın etrafına bakarken somurtkan bir sessizlik içindeydim, ama tüm kızgınlığımın ve feromon kaynaklı çekiciliğimin gittiğini fark ettiğimde keyfim yerine gelmeye başladı. Pike bunu ortaya çıkararak kasıtlı olarak etkisiz hale getirmiş ve bana buna göre hareket etmenin ne kadar aptalca olacağını göstermişti. *O iyi bir adam*, diye düşündüm büyüyen yığının içine bir çizim daha atarken.

"Dişleri mi?" Onu kendime doğru çekerken tahmin ettim. "Dövme mi yaptırıyorsun?" Yaptırmayacağından emin olarak sordum. Vampirler yaptırmazdı. Kurtlar, sürüye bağlılıklarını göstermenin ve kimin kıdemli alfa olduğunu hırlamadan ya da kötü kötü bakmadan anlamamanın bir yolu olarak yaptırdı. Ama acı deneyimin bir parçası olduğundan ve vampirler acıyı zevke dönüştürebildiğinden, kendine saygısı olan hiçbir dövme sanatçısı dişleri olan birine dövme yapmazdı.

"Tam olarak değil." Gülümsemesi geri döndü, gurur tüm cinsel yüklerin yerini almıştı. "Şehri güvende tutmak için bir şey yaptığımızda bir binayı etiketleyebileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var."

Kaşlarım kalktı. "Yani I.S. bundan kendine pay çıkarabilir ama sokaktaki insanlar bizim yaptığımızı biliyor öyle mi?" Beş çizimi daha yakına çektim. "Güzelmiş."

Göz gezdirirken, dört *X işaretinde* yavaşladım. "Dört vuruş ve dışarıda mısın?" Tahmin ettim ve yüzünde bir utanç ifadesi belirdi.

"Aslında iç içe geçmiş bir *W* ve *M* harfi. Morgan ve Welroe."

"Oh!" Gözlerimi kısıtım, şimdi görüyordum. "Hoşuma gitti." Jenks sevmezdi ama Jenks son dört aydır Cincy'nin vampirlerini denetlemiyordu. İşin çoğunu Pike ve Kip yapıyordu, ben de gerektiğinde ekstra güç sağlıyordum. İşe yarıyordu ve herkes memnun görünüyordu. Şimdilik.

Pike krokiyi aldı ve yığının üzerine bıraktı. "Neden Trent'i bu işe karıştırıyorsun? Onsuz daha iyi çalışıyoruz."

Bakışlarım serçe parmağımdaki yüzüğe kaydı, Pike'ın bunu da fark etmiş olmasından pek hoşnut değildim. *Kahvem nerede?* "Çünkü Finnis Constance'ı görmek istiyor," dedim. "Ve eğer Weres, elfler ve hatta cadıların yardımına ihtiyacım olursa, hazırlıklı olmalarını istiyorum." *Vivian*, diye düşündüm, kaşlarım çatıldı. Cadıların ahlaki ve etik standartlar meclisinin liderinin üniversitede birkaç ders vermek için geçici olarak San Francisco'dan Cincinnati'ye taşınmış olması tesadüf değildi. Vivian burada dostça bir gözle ya da değil, benim nasıl bir tehdit olduğumu değerlendiriyordu.

"Hodin?" Pike teklif etti ve ben başımı sallayarak kapıya baktım.

"Finnis onu tanıyor. Bu işe yaramaz." *Ona güvenmediğimden bahsetmiyorum bile.* Hodin bir dilek gibi kolay hissettirmeye başlamıştı ve dilekler her zaman kışınızdan ısırarak için geri döner.

"Bunu fazla düşünüyorsun." Pike, iki paralel çizgi arasında asılı duran bir elmas gibi görünmesi için birbirine dolanmış bir *M* ve *W* daha çizdi. "Tek yapmamız gereken ölü pıhtının parasını ödemek. O evine gider. Hayat devam eder."

"Sessizliğini satın mı alacaksın?" Dedim, Pike'ın ne kadar güzel koktuğuna dair tüm düşüncelerim gerçek bir endişenin beni ele geçirmesiyle yok oldu. "Benim o kadar param yok ve koruduğumuz insanlardan da zorla para alacak değiliz. Yani bir para ağacının ya da gümüş madeninin üzerinde oturmuyorsanız ..."

Gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar küçülerek eğildi. "İşte Piscary's. MPL'yi neredeyse tamamladım ve bununla birlikte açabiliriz."

Kaşlarım kalktı. Karma nüfus ruhsatı almak, içki ruhsatı almaktan daha zordu.

"Yeni para akışı-" diye ekledi, dikkati yukarıya yönelince sözleri kesildi.

Bakışlarını takip ettim, Dali'nin beklenmedik bir şekilde önümüzde duran geniş ortasına göz kırptım, iblis kırmızı beyaz önlüğünün içinde oldukça gerçeküstü görünüyordu. Karton tepsilerden birinde içki siparişimiz vardı ve yüzünde boş bir ifadeyle tepsiyi yere bıraktı. "Ah, teşekkürler, Dali," diye kekeledim. "Ben de alabilirdim. Bana bir şeyler getirmemelisin." Buzlu kahveyi elime alıp Pike'a uzatırken ellerim soğuktu.

"Hiç de değil," diye alaycı bir tavırla konuştu. "Ben bunun için yaşıyorum." Dudaklarını bastırarak Pike'ın bir yudum almasını izledi.

"Güzel. Teşekkür ederim," dedi vampir, ama Dali kıpırdamadı, kollarını belirgin bir sıkıntıyla ortasının üzerinde kavuşturmuştu. *Kitapları ...*
... Birden aklıma geldi. "Hey, söz veriyorum, bir dahaki gelişimde kitaplarını getireceğim," dedim, gözlerini kötü niyetle kısarak bana baktığında kendimi yaltaklanmamak için zor tutarak. "Ya da onları sen alabilirsin," diye ekledim, sesimi yükselterek. "Jenks nerede olduklarını biliyor. eğer orada olmazsam."

Dudakları birbirine yapıştı. "Hâlâ Hodin'i mi saklıyorsun?"

Bir yudum sıcak kahvenin arkasına saklanarak başımı salladım.

"O halde buraya gelmeyeceğim. Kendimi unutmayayım ve ona güvenenler hayatlarını kaybederken hayata tutunmak için gösterdiği korkunç düşüncesizlik yüzünden hain boynunu kırmayayım. İzninizle." Topuklarının üzerinde döndü, tezgâhın arkasına doğru ilerlerken insanlar yolundan çekilmek için eğildi.

"Kes şunu," diye tısladım Pike kıs kıs güldüğünde. "Önlük giyiyor ve barista olarak çalışıyor diye onu küçümseme. İstese Carew Kulesi'ni tek bir sözüyle yıkabilir."

"Onu küçümsemiyorum," dedi Pike, karalamalarını parantezli elması üstte bırakacak şekilde düzenlerken. "Ama bizi gizlice dinlemesinin komik olduğunu düşünüyorum."

Omuzlarım çöktü. "Evet, bunu ben de fark ettim." Ama kahvem mükemmeldi ve Trent için kapıyı gözlerken sıcak, kremsi, ahududu aromalı nefis kahvenin içime kaymasına izin verdim. "Pike, Piscary's'i açma fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de vampirlere ödeme yapmak içinse."

Pike bankın üzerine yığıldı, uzun bacaklarını masanın altına uzatmış, sert bir peçeteyle kanlı bir eklemine silerken. "Rachel, vampirler hakkında çok şey biliyorsun ama sen vampir değilsin. Hortlaklar kendi başlarının çaresine bakar ama yaşayanların rahatlayacakları bir yere ihtiyacı vardır. Ölümsüzlerin ortalığı karıştırmadığı bir yere. İçinde bulundukları cehennem çukurunu unutabilecekleri bir yer."

Düşüncelerim Kisten'e gitti. Usta vampir hapisteyken Piscary'nin yerini işletmiş, orayı bir vampir mekânı olmaktan çıkarıp tam da Pike'ın bahsettiği yere dönüştürmüştü ve onu düşündükçe odak noktam bulanıklaşıyordu. Şu anda bile Kisten'i özlüyordum, beni hem canlı hem de sınırda hissettirmesini.

Pike, "Şöhretinizi geride bırakmak için çalışmak çok zor oldu," diye ekledi. "İşleri ilerletmek için rüşvet parasının iki katı gerekiyor ama MPL'yi ay sonuna kadar almalıyım."

"Buranın sadece vampirlere özel bir yer olacağını sanıyordum."

"Alkol servisi yapıyorsanız, bir MPL'ye ihtiyacınız var," dedi. "Ama evet, vampirlere hitap edecek."

"Ya bir insan içeri girerse. Cesaretle mi?" Kan şekeri aldığımı, yani vampir feromonlarıyla sarhoş olduğumu hatırlayınca bir ürperti bastırdım. Onların merhametine kalmıştım. Bunu bir iltifat olarak kabul etmeleri ve şefkatlerinin her şeyi kapsaması önemli değildi.

Pike yontulmuş dişini göstererek sırttı. "Bu yüzden domatesi motif yapıyorum. Duvarlarda, menüde. Her şeyde. Hiçbir insan yüzünü göstermeye cesaret edemeyecek." Peçeteyi topladı ve masaya fırlattı. "Sen ve ben Mart ayından beri işlerin bittiği yerdeyiz. Balayı sona erdi. Gidip stres atacakları bir yere ihtiyaçları var. Burayı, efendi vampirlerinin haberi olmadan endişelerini dile getirebilecekleri güvenli bir yer olarak düşünün."

Oh. Haklı olmasından hoşlanmadığım için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam ama Piscary's tarafsız değil. Benim. Sensin." *Kisten.* "Bunu yapabileceğimiz başka bir yer yok mu? Hava değişimi daha iyi olan bir yerde?"

"Kiliseniz gibi mi?" dedi şüpheyle ve ben dehşetle başımı salladım. Etraftaki konuşmalar aniden fısıltıya dönüştü ve Trent'in içeri girmesine şaşırmadan kafamı kaldırdım, kapıdaki çan sesleri

Arka planda yaptığı güvenlik büyülerinde soluk bir kırmızılık vardı. Her nasılsa hafif, soluk gri takım elbisesinin içinde bile havalı görünmeyi başarmıştı. Ayakkabıları yeniydi, sarı saçları dağınıktı ve çenesi temiz tıraşlıydı. Beni gördüğünde gözlerine kadar uzanan bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı ve lanet olsun ki içimde bir heyecan hissetmedim.

Pike bir iniltiyi bastırırken *bunu* düşündüm. *Bu gerçek.*

"Aman Tanrım. Bir oda bulun," diye mırıldandı Pike.

"Kıskandın mı?" Daha beş dakika önce onu hayal ettiğimi görmezden gelerek "Kıskandın mı?" dedim.

"Rachel," dedi Trent, Pike'a başıyla selam verip yanıma geçerken, üçümüz de sırtımızı kapıya vermiştik. "İyi görünüyorsun."

Bir kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çektiğinde kızardım. Öpüşmek için kameraların yanında çok fazla insan vardı ama onun dokunuşundaydı. İç dengelerimiz eşitlenirken bir ley hattı enerjisi damlası beni ısıttı ve kendimi rahatlamış hissettim. *Evet, gerçektir. Gerçek.*

"Trent," dedi Pike düz bir sesle ve Trent ona profesyonel, medyaya yakışır bir gülümseme fırlattı. Belli ki aralarında hâlâ çözülmemiş bir sürtüşme vardı. Pike'la iş yapmak Trent'le iş yapmaktan daha kolay olduğu için artık kendimi suçlu hissetmeyecektim. Biri Pike'ı ciddi şekilde incitirse çirkin şeyler yapardım ama aynı şey Trent'in başına gelirse affedilmez bir eylemde bulunurdum.

"Bay Welroe," dedi Trent dostça. "Koşu iyi geçti mi?" diye sordu acı tılsımını fark ederek.

Pike yüzünü buruşturdu ve çıkardı. "Bana bunu giydirdi," diye mırıldandı ve Trent kıkırdadı, saçımdan bir yastık tüyü daha koparmadan önce beni tekrar kendine çekti.

"Şehirde olduğunuzu bilmiyordum," dedim. "Seni buraya getiren nedir?"

Trent kahvesini yaklaştırdı ve sanki içinde kurabiye olduğunu biliyormuş gibi çantaya baktı. "Sadece birkaç iş," dedi hafifçe. "Henüz kesin bir şey yok."

Pike karalamaları cebine tıktırdı. "Doğum günün y a k l a ş m ı y o r mu Rachel?"

Öyleydi, ama Trent sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi donup kalmıştı, bu da beni şehirde ne yaptığını daha da merak eder hale getirmişti.

"Kurabiye?" Çantayı uzatırken tatlı bir sesle "Kurabiye" dedim ve Trent bir tane almadan önce bir an tereddüt etti. "Pike?" Dedim ve Pike sanki bir tehlike sezmiş gibi başını salladı.

"Pike Finnis'i satın almak istiyor," dedim bir kurabiyeyi ikiye bölüp küçük yarısını ısırarak. "Ben buna karşıyım. Constance'ı tanıyor, o yüzden Hodin'in onu taklit etmesi mümkün değil. Al'a göre iblisin en iyi görsel ikiz büyücüsü olsa bile."

"Ona ödeme yapmak kolay. Güvenli." Pike elinde kahvesiyle bankta benden uzaklaştı. "Hayat devam ediyor. Piscary's açıldığında düzenli bir akışımız olacak."

"Piscary's'i yeniden mi açıyorsun?" Trent söyledi, ben de bir omzumu kaldırdım ve bıraktım.

"Bunun hakkında konuşuyoruz," dedim ve Pike'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Trent ikinci bir kurabiye aldı, kahvesinin kapağını kaldırıp içine daldırırken düşünceli bir sessizlik içindeydi. "Rachel'a katılıyorum. Usta bir vampire rüşvet vermek kapalı bir vampir sisteminde işe yarayabilir ama Cincinnati'de?" Trent pencereden dışarı baktı, dikkati dağınıktı. "Haber etrafa yayılacak ve her özenti alfa ve sonradan görme ölümsüz aynı anlaşılmayı isteyecektir. Vatandaşlara yasalara uymaları için para ödeyerek bir şehri kontrol etmek, onlara sadece sizi alaşağı edecek gücü satın almaları için para verir. En iyisi bu işi halletmek ve sonuçlarının başkaları için bir uyarı olmasını sağlamak."

Yine de Cincinnati'yi fareye dönüştürmek için gönderdikleri her vampiri büyülemeye devam edemezdim. Onları iki kez öldürmek beni hapse attırırdı.

Trent dirseğini masaya dayadı. "Onu geri çevirirsen Constance'ın uslu duracağını mı sanıyorsun?"

"Hayır." Pike hafızasını kaybetti. "O ... Hayır," diye bitirdi, sesi kararlıydı.

"O zaman Finnis'in ne istediğini öğrenmeni öneririm." Trent yarısı yenmiş, kahveye bulanmış bir kurabiyeyi Pike'a doğrulttu. "Constance'ın kararları vermediğini biliyorlar, yoksa onu kontrol etmezlerdi. Belli ki şehir sorunsuz işliyor. Muhtemelen senin üzerinde sıfır kontrolleri olmasından hoşlanmıyorlar. Onları tedirgin ediyor. Belki de sadece konuşmak istiyordur. Hoşlarına gitmeyen bir şey yaparsan seni asacakları ipi bulmak için."

Ivy'yi incitmekten başka mı? Düşündüm, endişelendim.

"Evet, tamam," diye alay etti Pike. "Geri ödeme istiyor. Doğru bahisle bunu yirmi dört saat içinde alabilirim."

"Hayır," dedim usulca. "Trent haklı. Güçlere para ödemeye başlarsan, çok geçmeden şehri sen kontrol etmezsin, şehir seni kontrol eder." Doğum günümün bir kenara itilmesiyle irkildim. "David ve Vivian'a haber veriyorum. Eğer bir sorun çıkacaksa, bilmeleri gerek."

Pike bıkkınlık içinde eliyle işaret etti. "Bu tam bir zaman kaybı."

"Konuşmak asla zaman kaybı değildir." Trent içini çekti, telefonuna uzanmak için dönerken telefon çaldı. "Ah, Rachel . ." dedi gelen mesajı okurken. "Eğer bu sendeyse ..."

"Git." Gülümseyerek kurabiye paketini açtım ve küçük bir öpücükle ona uzattım. "Akşama kadar bitirecek misin?"

"Kesinlikle." Ayakta duran Trent birine mesaj attı. "Sen. Ben. Randevu gecesi." "Oh, ne güzel..." Pike homurdandı ve ben "yanlışlıkla" onun ayağına tekme attım.

masanın altında. Finnis ölü kışını partiye sürüklemese randevu gecesi hafta sonu randevusuna dönüşecekti.

Trent telefonunu bir kenara koydu, çantaya bakarken gülümsemesi genişledi. "Bu işi erken bitirirsem öğleden sonran nasıl geçer?"

"Heceleme." Pike, Trent, Jenks ve Ivy arasında, kimse ölmeden ya da bir fareye dönüşmeden -ya da her ikisi birden- bu işi halledebileceğimizden memnun bir şekilde oturduğum yerde rahatladım. Arkasında Mark, bir aylık bedava kahve karşılığında bizi çektikleri videoyu silmesi için birini ikna etti. *Teşekkürler Mark.* "Birkaç parti sıçrama topu yapmam gerekiyor," diye ekledim. "Belki üzerinde şehir yöneticisi yazan bir şeyler almak için alışverişe çıkarım." Ivy geliyordu. Güzel görünmek istiyordum.

"Alışveriş mi?" Trent tereddüt etti. "Jenks'i götürüyorsun, değil mi?"

Pike'ın şaşkınlığı karşısında yüzümü buruşturdum. Jenks yedek değil, alışveriş danışmanı olacak, eve tamamen uygunsuz bir şeyle gelmememi sağlayacaktı. Payetler ve uyumsuz parıltılara bayılıyor olsam bile kendi başıma güzel bir şeyler seçebilirdim. "Jenks, doğru," dedim ekşiyerek ve Trent'in gözleri eğlenerek kırıştı. "Oh, ve benim de

Üniversite kütüphanesi. Birisi eski kitap dolaplarını kırmış ama en erken Pazartesi gününe kadar orada bir şey yapmayacağım."

Trent'in kaşları çatıldı. "Gerçekten mi? Sen ve Nick'ten sonra oyunlarını geliştirdiklerini sanıyordum-"

"Yaptılar," dedim, Pike ilgilenip sormadan önce araya girerek. "Şimdi oraya girmek için bir iblis gerekir," dedim kayıtsızca, ama sonra düşündüm. Eğer bir şeytansa, büyük bir sorunum vardı ve bakışlarım tezgâhın arkasındaki Dali'ye gitti, önlüklü üniformasıyla içki taşırken kibirli tavrı hiç değişmemişti. Uslu duracaklarına söz vermişlerdi ama bu neredeyse bir yıl önceydi ve iblisler sıkıldıklarında son derece riskli oluyorlardı.

"Üniversite işi. Güzel. Sonra görüşürüz o zaman." Trent'in sevecen tavrı Pike'a döndüğünde kayboldu. "Pike," diye ekledi kesin bir ifadeyle.

"Trent," dedi Pike, aynı mülayimlikle ve sonra Trent kapıya doğru yöneldi, başı çantanın üzerindeydi.

"Ben de gitmeliyim." Pike son kahvesini de içti ve masanın kenarına kaydı. "Kip muhtemelen şimdiye kadar tünellerden çıkmıştır."

"Seni bırakmamı ister misin?" Sordum ve ayağa kalktı, hareketleri yavaş ve durgundu, çürüklerin arasından menzilini test eden büyük bir erkek kedi gibiydi.

"Hayır. Yine de teşekkürler." Dikkati pencereden dışarı, siyah, dört kapılı bir kamyonete yöneldi. Camlar yasadışı bir şekilde karartılmıştı ve Trent geçerken onu izliyordu. "Aracım burada. Hey, bunları almak ister misin?" diye ekledi, üzerine bir şeyler karaladığı peçeteleri uzatarak. "Şunlara bir göz at. En çok hangisini beğendiğini söyle."

"Elbette." İnce bir gülümsemeyle onları aldım ve çantama yerleştirdim. "Pike, Finnis'e borcunu ödemek istediğini biliyorum ve katılıyorum, kulağa kolay geliyor ama kolay olan her zaman beni kıcımdan ısıtır. Çek yazmaya başlamadan önce ne istediğini görelim." Sonunda kilisenin onarım faturasını ödemiştik ve istediğim son şey tekrar kırmızıya düşmekti, hem de bir vampir için değil.

"Seni duyuyorum," dedi Pike ama ruh hali değişmiş bir halde uzaklaşıyordu.

İçimi çekerek tarçınlı ahududulu kahvemi yudumladım ve Vivian'la konuşmayalı ne kadar olduğunu görmek için telefonumda gezindim. Gece derslerine girmek onun programının da benimki kadar düzensiz olduğu anlamına geliyordu ve

Sadece Finnis için değil, bir elbise için de tavsiye alabilmem iyi olacaktı. Jenks'e onun yardımını olmadan da güzel bir kıyafet seçebileceğimi kanıtlamak gururumu okşayacaktı.

Ama arayıp müsait olup olmadığını öğrenmek için yaptığım hareket, Dali'nin birinin yüksek fiyatlı, yüksek kalorili kafein canavarını kırbaç ve serpmelerle tamamlarken bana baktığını fark ettiğimde duraksadı. Odanın öbür ucunda olmasına rağmen her şeyi duyduğunu biliyordum ve gözlerini kısarak ve paylaşmayacağı bir bilgiyi saklayarak arkasını döndüğünde belirsiz gerginlik hissim arttı.

Eğer iblisler, onları kurallarımıza göre oynatmaya çalışmamı izlemenin, içlerindeki her boşluktan faydalanmaktan daha eğlenceli olacağına karar vermişlerse, derin bir trol batağına saplanmışım demektir.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

JUNIOR'S'DAN NEHRİN KARŞISINA GEÇİP KİLİSEME GİTMEK ÇOK KISAYDI.

Mesafe olarak uzak, ama tavır olarak uzundu ve kalabalık metropolden gölgeli sokaklara ve yeşil çimenliklerde terk edilmiş bisikletlere geçiş hoş karşılanmıştı. Yine de, arabamı garaja çekene kadar Dali'nin bana aşıladığı endişe hafiflemeye başlamadı. Kilise, çoğu Inderland'lı olan orta ve düşük gelirli ailelerden oluşan hoş bir mahalledeydi. Yine de bu konuda sessizlerdi. Elfler dışında hepimizin insanlığı kurtarmak için dolaptan çıktığı Dönüş kırk yıl önce gerçekleşmişti. Ne olursa olsun, bazı basketbol potaları yönetmeliğin iki katı yüksekliğinde ve bodrum pencerelerinin çoğu tahtayla kapatılmış olsa bile kimse göze çarpmaya hevesli değildi. Çiçekler dostane altıgenler halinde dikilmişti ve kaldırımdaki tebeşirlerin ABC'ler kadar runik olması da muhtemeldi.

Jenks'in kahvesi arabamın bardaklığından çıkardığımda iğrenç bir soğukluktaıydı ve dışarı çıkarken hızlı bir düşünce ve ley hattı enerjisi patlamasıyla ısıttım. Kapımın gümbürtüsü gürültülüıydü ve mezarlığın üzerindeki bir peri tozu parıltısı nöbetçi tarafından görüldüğümü gösterdi.

Kilisenin kendisi küçüktü, iki tarafında vitraylar ve hatırı sayılır bir çan kulesi vardı. Yıpranmış beton basamaklar, *hala* elektriğı olmayan bir fuayeye açılan ikiz ahşap kapılara kadar uzanıyordu. Boş mabet şu anda oturma odası ve dojo karışımı bir yerdi; yükseltilmiş sahnede Ivy'nin baby grand'ı ve girişte Kisten'in bılardo masası vardı. Koridor, orijinal iki banyoya ve yatak odalarına dönüştürülmüş küçük din adamı ofislerine açılıyordu, ancak büyük mutfak / yazım alanı ve kapalı sundurma yeniydi, Cincy'nin vampirleriyle bir yanlış anlaşılmadan sonra yeniden inşa edilmişti.

Elimde kahve, omzumda çantam, yıpranmış basamakları tırmanmaya başladım. Bacağım ağrı tılsımına rağmen acıyordu ve bir saniye daha eklersem Jenks'ten ne kadar acı çekeceğimi merak ediyordum. "Jenks?" İçeri girerken bağırdım, sonra fuayenin ötesindeki kaosa göz kırparak durdum.

Peri ve periler puslu ı ışık şeritleri arasında uçuşuyor, tozlar canlı güneş ışınları gibi süzülürken birbirlerine kulaklarımı tırmalayacak şekilde tiz sesler çıkarıyorlardı. Bir renk ve gürültü kalyopunda, mabedin bir tarafından diğer tarafına akıyorlardı, perilerin delici sesleri ve neredeyse bilinçaltı çığlıkları altında peri kanatlarının gıcirtısı kayboluyordu.

"Bu ne dönüş?" Fısıldadım, karışıma yakalanmış talihsiz yaban arısını fark ettiğimde nefesim kesildi. Periler onu uzaklaştırmaya çalışırken, periler de onu daha derine itmek için mücadele ediyordu. En azından ben öyle sanıyordum, ta ki hepsi birden tezahürat yapana ve arı ayağa kalkıp bir pencereye çarparak kaçana kadar.

"Perileri gösterin!" Jenks bağırdı, yükselirken kanatları cıvıldıyordu.

Bu bir oyun mu? Şaşkın ve kulaklarım ağrıyarak içeri girdim, harcanmış peri tozuna el salladım. "Jenks?" Tereddütle seslendim ve hemen aşağıya indi, bakışları oyundan hiç ayrılmıyordu. Herkes oyuna dahil olmuş gibiydi ve herhangi bir kural yok gibiydi.

"Adil değil!" diye bağırdı biri açık kirişlerden, üç peri bir peçete kutusuyla yükselip onları dağıtmak için peri sırasının üzerine bıraktığında.

"Ceza yok!" Jenks haykırdı. "Hoşuna gitmiyorsa, Tink lanet gözlerini açık tut!"

Yüzümü buruşturarak bilardo masasına yaslandım ve kargaşayı izledim. "Biri sokulup ölürse bana ağlayarak gelme." Yaralı periye baktım. "Rex ve Boots nerede?"

"Saklanıyor." Jenks elleri kalçalarında, yanımda duruyordu. "Çok fazla uyarıcı."

Hiç şüphe yok. Gürültü korkunçtu. "Ama bir arı?" Jenks'in bana bir keresinde arı sokması yüzünden neredeyse ölmek üzere olduğunu söylediğini hatırlayarak, "Ama arı?" dedim.

"Sakin ol." Dudakları sırtarak büküldü ve saklamadan önce bana elinin uzunluğu kadar kötü görünümlü bir iğne gösterdi. "Bu güvenli."

"Lanet olsun Jenks," diye fısıldadım, heyecanla akan peri ve periler bir lambayı yere düşürünce irkildim. "Bunu nasıl yaptın? . . bu bir yılanı etkisiz hale getirmek gibi bir şey."

Omuz silktili, dikkati oyundan başka yöne kaymıştı. Şeytani gülümsemesi bana kendimi iyi hissettirdi. Karısı öldüğünden beri onu yeterince görmemiştim. "İlk kez işbirliği yapmalarını sağlayabildim," dedi ve sonra dikkati elimdeki fincana kaydı. "Bu benim kahvem mi?"

"Ve çörek," dedim omuz çantamdan çıkarırken.

"Harika. Teşekkürler," dedikten sonra tozları alışılmadık bir griye dönüşmüş bir halde açık kırıslara doğru fırladı. "Zaman!" diye bağırdı. "Başlıyorum! Oyun *bitti*!"

İzleyen periler tavandan düşerken kulak tırmalayan bir protesto yükseldi. Periler sıkı bir grup halinde kendilerini kutluyorlardı, kelebek kanatlı küçük azraillere benziyorlardı, örümcek ağı kıyafetleri onlara gotik bir görünüm veriyordu. Örümcekleri öldürmek için kullandıkları hınzır uzun dişleri, sadece on beş santim boyunda olsalar bile kâbus görmeme yetiyordu.

Jenks en yaşlı periye tahta bir bahçe kılıcı uzatırken, "Kazananlar çöreği bölüşür," dedi. "Kaybeden de kimin hangi yarısını alacağını seçer."

Toplanan perilerden peltek, tıslayan bir inilti yükselirken gülümsedim. Jenks harika bir baba olmuştu. Periler ve cinlerin birlikte kavga etmekten başka bir şey yapabileceklerine asla inanmazdım ve perinin çöreği ikiye bölüp yüzünü buruşturarak paylaşmasını, cinlerin de aşağıya inip kendi paylarını alıp kaçmalarını sırtarak izledim.

"Sana son zamanlarda harika olduğunu söylemiş miydim?" Mutfığa doğru ilerlerken Jenks'in onları görebilmek için geriye doğru uçarak beni takip ettiğini söyledim.

"Evet. Her gün ve Pazar günü iki kez," dedi uzun zamandır daha az endüstriyel ve daha işlevsel bir hale dönüştürülmüş olan kadın ve erkek tuvaletlerinin önünden geçerken. Eski kilise ofisleri iki taraftaydı, şimdi Hodin'in odası solda, Stefinki sağdaydı, ancak bir yatağı paylaşıyor olabileceklerinden şüpheleniyordum.

Çan kulesinde kalıyordum. Pencerele ve yalıtıma rağmen orası sıcaktı ve kışın soğuk olacağından şüpheleniyordum ama anlamam

Hodin'le olan sözleşmesi Ekim ayında sona erecekti ve yeni bir ev bulması gerekecekti. Şimdiden bunu dört gözle bekliyordum.

Mutfığa girdiğimde telefonumu kontrol ettim ve Vivian'ın mesajıma henüz cevap vermediğini görerek hayal kırıklığına uğradım. "Hiç haber olmaması iyi haberdur," diye fısıldadım ve Jenks'in kanatları takırdayarak yiyecek zulasını sakladığı buzdolabının tepesine doğru fırladı.

Geniş odanın ortasındaki tezgâhta oturan genç kadını fark ettiğimde "Merhaba Stef," dedim, güçlü omuzları bir şeyler rendelerken eşit bir şekilde hareket ediyordu.

"Oh, hey. Merhaba!" dedi orta boylu, otuzlu yaşlarının başındaki kadın, büyü hazırlığı gibi görünen bir şeyden başını kaldırdığında. Ya işinden ya da şaşkınlığından dolayı yüzü hafifçe kızarmıştı ve ela gözleri utanmış gibi uzaklara dalmıştı. Kumral saçları benimkinden daha koyu renkliydi ama imrenilecek kadar düzdü, uzun yüzünü çerçevelemek için profesyonelce şekillendirilmiş kısa kesilmişti. Son birkaç ayda sandalye ağırlığının bir kısmını kaybetmişti ve atletik olduğunu söyleyemesem de kıvrımları daha çok belli oluyordu. Her zaman güçlüydü. Çoğu hemşire öyleydi. Kulağındaki yarım düzine piercing onun hareketleriyle yer değiştiriyordu, gümüş halkalar kulağının kavisi boyunca sıralanmıştı. Constance'ın keder ve kızgınlık kampanyası sırasında evinden atıldıktan sonra beş ay boyunca Jenks'e kira ödemişti. Stef'in dairesi tekrar müsait olduğunda kalmaya devam etmesi bana onun gevşemeye başladığına dair umut verdi. Onu tanıımıyormuşum gibi hissediyordum; ben hep meşguldüm ve o da hastanede olmadığı zamanlarda içine kapanıktı.

"Bugün çalıştığını sanıyordum," diye ekledim çantamı tezgâha bırakıp mutfakla açık verandanın arasındaki uzun yemek barına yaslanırken. Yarı duvar, yarı cam bölme bahçeye bakıyordu ve buna bayılmışım. Verandanın kendisi daha da güzeldi; bir duvarında şömine, diğer duvarında ise bahçeye ve mezarlığa açılan tam bir çatı vardı. Kış geldiğinde bu büyük açıklığı kapatmak için nasıl bir koğuş yapabileceğimi araştırmaya başlamışım bile. Ateşin karşısında oturup bir kitap ve sıcak kakao eşliğinde kar yağmasını izlemek kulağa harika geliyordu. Lee, Trent'in malikânesinde bir koğuş yapmıştı ve en kötü ihtimalle ona soracaktım.

Müteahhidim Finley, kilisenin tekrar paranormal bir sığınak haline gelmesi durumunda birden fazla kullanıma sahip bir alan yaratmak için arka tarafı yeniden inşa etti, yani mutfak bir aşevi olarak işlev görebilir ve kış okuma alanım yemek alanı olarak ikiye katlanabilir. Kilisede sadece ben, Stef, Hodin ve Jenks varken, alanın çoğu boşa gidiyordu, ancak Hodin ve benim birbirimizin cüppelerine basmadan heceleylebileceğimiz birden fazla alana sahip olmamızı takdir ettim.

Hem resmi bir bahçeye hem de mezar taşlarının arasındaki yabani çayıra sahip çift büyüklükteki arsa, şehirde hoş bir rahatlamaydı. Periler sinek kuşları gibi uçuşuyor, periler dev kelebekler gibi uçuyor, ortaya son derece hoş bir manzara çıkıyordu ve omuzlarımla rahatladığımı hissediyordum. Stephanie'nin ada tezgâhında çalışırken çıkardığı yumuşak sesler bile rahatlatıcıydı. Stef'in kedisi Boots, bahçeyi görebileceği bir yere kurduğu kedi kulesinden Jenks'i izliyordu, sadece kuyruğunun ucu hareket ediyordu. Üç bıyığı ve sağ kulağından bir parça eksikti, oysa buraya taşındığında hepsi sağlamdı. Periler esir almazdı.

"Yani ... iş yok mu?" Tekrar sordum. Son zamanlarda onu beklenmedik bir şekilde evde buluyordum, bu da işini kaybedip kaybetmediğini merak etmeme neden oluyordu, ne kadar olası görünmese de. Stef vicdanlı değilse hiçbir şey değildi.

"Ah, bugün bir şey üzerinde çalışmak istedim, bu yüzden Hank'le programımı değiştirdim," dedi ama başını kaldırdı ve ben de gerçeği söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Oh." Fikrini almak için iki kapılı devasa buzdolabının tepesindeki Jenks'e baktım, o da başını salladı. Peri, insanlar yalan söylediğinde bunu sık sık görebiliyordu. Anlaşılan auralarımız alevlenmişti. "Öğle yemeği mi hazırlıyorsun?" Dedim, özenle ezilmiş ve püre haline getirilmiş bahçe yığınlarını görünce.

"Aslında bu bir büyü," diye itiraf etti, sesi soluğu kesilmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tezgâhta yemek tarifi yoktu. "Ezbere mi?" diye sordum ve Jenks uçarak omzuma kondu.

Kızarması derinleşti ve sonunda ela gözleri benimkilerle buluştu. "Hodin cadı diplomamı almam için bana yardım ediyor. Yönetici pozisyonuna geçmek için buna ihtiyacım var," diye ağzından kaçırdı ve dudaklarım aralandı.

"Oh!" dedim anlayışla. "Bu harika!" Cadı bir yetenek tanıımıydı, cinsiyet değil ve bir kez büyü yapabildiğinizi kanıtladığınızda

Kalbim, büyücülükten yükseldin. Gülümsemem duraksadı. "Sertifika almaya gittiğini bilmiyordum," diye ekledim, o kadar meşguldüm ki ilk bana gelmediği için kendimi kötü hissediyordum. Ama yine de uzun boylu, esmer ve kara kara düşünen biri değildim. "Peki, ne yapıyorsun?" Jenks ani, kulak tırmalayıcı bir şikâyet ve neredeyse ultrasonik bir gürültüyle odadan dışarı fırladığında sordum.

Stef Jenks'in gidişini izledi, beyaz bir kökü rendelemeye başladığında omuzları gevşedi. "Sivilceleri temizlemek için bir tılsım mı?" dedi, neredeyse kendini sorgulayarak ve önce bana gelmesi gerektiğini düşündüğüm için kendimi azarlarken bile başımı salladım. Sırf iblis olduğu için Hodin'in iyi bir şey yapmadığını düşünmesi gereken son kişi bendim.

Yine de endişelenmemin nedeni onun bir iblis olması değildi. Son birkaç ayda Stef ona karşı olan tüm korkusunu yitirmişti, bu hem sevindirici hem de endişe vericiydi. Doğru, Hodin isteksizce yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı ama Al nefretini asla kolay kolay belli etmezdi ve yabancılaşmış öğretmenimi kızdıran şey kardeş rekabetinden ya da Hodin'in elf ve iblis büyüsünü karıştırmasından daha fazlası gibi görünüyordu. Dali'nin devam eden onaylamaması da bunu gösteriyordu.

Ama en sevmediğim şey ilişkilerinin eşit olmamasıydı ve Hodin'in buna saygı duyduğundan emin değildim.

"Başlamak için iyi bir yer," dedim, istediğim şey yerine, bakışlarım hazırlanmış malzemelerin üzerinde gezinirken.

Stef rendelenmiş kökü dikkatle topladı ve bilmediği bir terazide bir ons tarttı. "Hodin çok yardımcı oldu," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi.

Şüphelenerek en yakındaki ley hattına daha sıkı tutundum ve ikinci görüşümü açtım. Dünya yine ikinci bir tarla ve güneş görüntüsüyle kaplandı ama benim ilgilendiğim Stef'in aurasıydı. Tanıştığımızda aurası tertemiz bir yeşildi, ellerinin ve kalbinin etrafındaki sağlıklı sarı ise onun verici doğasını gösteriyordu. Şimdi ise belli belirsiz bir leke onu karartıyordu. Bunu alabileceği tek bir yer vardı. Endişelenerek ikinci görüşümü bıraktım ve dudagımı ısırđım. *Cadı diplomasını almaya mı gidiyor?* "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen-"

Çan kulesindeki büyük çan hafif bir gong sesi çıkardığında sözlerim kesildi ve aradaki karo zeminden hafif gri bir sis yükselir gibi olduğunda kaskatı kesildim.

Ben ve Stef. Boots yere atlayınca geri çekildim, sis yoğunlaşmaya başladığında dışarı süzıldüm. Bu Hodin olmalıydı ama iblisin kalınlaşan sisin içinden bakan kırmızı, keçi gözlerinden bunu anlamak zordu.

Stef telaşla çalışma alanını toparlamaya başlarken sis, koyu tenli, kalın dalgalı saçları ensesinde süslü bir metal tokayla tutturulmuş, uzun boylu, kaslı bir adama dönüştü. Çenesi daralmaya meyilliydi ama çenesi güçlüydü ve vücudu düzgündü, hem yazım cübbesi hem de daha tipik kötü çocuk siyah kot pantolonu ve pamuklu gömleğiyle iyi görünüyordu.

Bu sefer rahat giyinmeyi tercih etmişti ve hava seksen dereceyi bulsa da motorcu botlarına imrenerek baktım. İblis takılarını seviyordu ve elleri eski yüzüklerle parlıyordu. Kemer tokasının bir tılsım olduğuna dair bir his vardı içimde, belki küpesi de öyleydi.

"Stephanie yetenekli bir öğrenciden daha fazlası oldu," dedi iblis, belli ki kulak misafiri olmuştu.

Kızardım, yumuşak aksanlı sözlerinde onu kendisinden koparmaya çalıştığıma dair bir kıskançlık sezdim. Hiç de bile. İstedğim son şey bir çırağı. İblisin pusuya yatma eğilimi de hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden çan, Hodin araziye nadiren terk ettiğinde biraz eksik olsa da.

"Merhaba, Hodin," dedim, Boots arkasından bir peri tezahüratı korosuyla içeri dalarken kafamı kaldırıp baktım. Jenks de onu takip etti, kedi durup Hodin'e kara gözlerle bakarken ağır ağır tozunu aldı, sonra da yemek tezgahındaki taburelerin arkasına gizlendi.

"Sorun yok, Boots," diye mırıldandı Stef ve Jenks omzuma konarken kıkırdadı.

"Awww, sadece Hodin." Jenks tahta saplı kılıcını bir *kıkırdamayla* kınına soktu. "Biliyorsun," diye ekledi, elleri kalçalarında, metanetli adamın önüne doğru yükselirken. "Evin içinde yer değiştirmeseydin zil çalmazdı."

Hodin kaşlarını çatarak genç ve hafif sakallı ifadesini derin bir kırıksıklıkla bozdu. Bir iblis ortaya çıktığında çan kulesinin çanını çalan tılsımı kaldırmamış olmamın onu rahatsız ettiğini biliyordum. Söndürmüştüm ama belli ki bu yeterli değildi ve ben de durumu değiştirmek için ileri atıldım.

Hodin Jenks'i kanatları olan küçük bir kurşun askere dönüştürmeden önce. "Hodin, burada olmana sevindim. Jenks sana Ivy'nin-"

"Evet." Hodin Stef'in hazırlıklarını inceledi. "Tekrar Constance gibi davranmamı ister misin?"

"Ah, hayır," dedim ve Stef bana kabalık ediyormuşum gibi bakınca, "Yine de teşekkür ederim," diye ekledim. "Teklifin için minnettarım ama Finnis Constance'ı tanıyor ve onu kandırmaya çalışarak aptal durumuna düşmeden bir anlamaya varmayı tercih ederim."

"Mmmm." Hodin, Stef'in tarttığı yığından rengi solmuş bir ardıç meyvesi koparıp attı ve Stef'in irkilmesine neden oldu. Boots'un kulakları dikildi, yumuşak ses dikkatini çekti. Jenks de yuvarlanıp durana kadar onun yolunu izledi.

"Pike sessizliğini satın almak istiyor," dedim, odak noktam düşünceden uzaklaşarak. "Ama bu uzun vadeli bir soruna dönüşme riski yüksek olan kısa vadeli bir çözüm. Paramız olmadığından bahsetmiyorum bile. Kiliseyi ipotek ettirmeye başlamadan önce ne istediğini öğrenmeliyim." Tamam, sözlerim bana bile acı gelmişti ama paranın, hatta çok paranın bile bir şeyleri değiştirmeyeceğini hissediyordum. Başlarında bir vampir olmasını istiyorlardı ve Constance ortaya çıkmazsa, haksız ölümden hapse girecektim.

Kanatlarını hırpalayan Jenks, Boots'tan önce meyveyi almak için hamle yaptı. Meyveyi buzdolabının üstüne götürdüğünde, "Bu vicdan muhasebesinin nedenini anlamıyorum, Rache," dedi. "Bahçene geliyor. Kan emiciyi öldür ve dişlerini bir uyarı olarak DC'ye geri gönder."

Savaşçı-şairime gülümsedim, keşke bu kadar kolay olsaydı. Ama ben hiç kimseyi öldürmemiştim. En azından ölmek istemeyen birini ve şimdi de buna başlamayacaktım. "Ve Alcatraz'a mı düştün?" Bir tabure çekip oturdum, dirseklerimi yemek tezgahına dayadım. "Hayır, teşekkürler."

Stef yeniden çalışmaya başlamıştı, Hodin bana dönmeden önce bir öneri mırıldandı. "Bir tamamlama laneti düşündün mü? Finnis'i eve her şeyin yoluna girdiği hissiyle ama nasıl olduğuna dair somut bir fikri olmadan gönderecek bir lanet?"

Başımı kaldırdım ve bana doğru uçan Jenks'in gözleriyle karşılaştım. "Beyaz mı?" diye sordum.

Hodin omuz silkti. "İşin içinde ölüm yok. Sana öğretebilirim. . . bir bedel karşılığında."

Stef yumuşak bir azarlamayla boğazını temizledi.

"Ya da bedavaya," diye düzeltti, açıkça acı çekiyordu. "Ortak yaşamı paylaştığımıza göre, kamu yararına bir jest olarak."

Jenks omzumdan kıs kıs güldü ve Stef memnun bir şekilde işine geri döndü. *Bir büyü yapmak için kaç uygulayıcı gerekir? Üç. Biri işi yapmak için, ikisi de hakkında konuşmak için.*

"Bedava, ha?" Dedim ve ifadesi sertleşti. "Senden faydalanılıyormuş gibi hissetmeni istemiyorum."

"Hayır," dedi Hodin, biraz nefesi kesilmiş bir halde. "Stephanie haklı. Sen ve peri yedeğin arasında çok fazla eşitsizliğe tanık oldum. Eğer ortak bir ortamda yaşayacaksam, o ortamın refahına katkıda bulunmam gerekir."

Jenks kızgın bir kırmızıyla tozlandı. "Eşit olmayan alış-veriş mi?" diye mırıldandı, ama ben her zaman arkadaşlığımızın iyi tarafının ben olduğumu hissetmiştim.

Hodin sözlerini ekşi bir ifadeyle bitirirken Stef başını salladı: "Gelecekte telafi edileceği düşünülmeden yapılan yardımlar sorunsuz bir işleyiş yaratır."

Hodin'in bu ani uyum merakını merak ederek, "Bu da arkadaşlarına elinden geldiğince yardım ettiğini söylemenin uzun soluklu bir yolu," dedim. Belki de bir uzantı için çalışıyordu. *Belki de iblisler onu kabul etmediği için toplumumuzda nasıl işlev göreceğini öğreniyordur.* "İçinde ne var?"

Nadir görülen bir gülümseme dudaklarını yukarı kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. "Stephanie. Katıl," dedi ve avucunda beliren kâğıt ve kalemi ona uzattı.

Stef hemen parmaklarını beline sıkıştırdığı iyon içermeyen bir beze sildi, büyü hazırlığından uzaklaştı ve hazır ola geçti. Yüzü titizlikle boştu, bu da bana Hodin'in listesine ilk kez girmediğini düşündürdü. Jenks de fark etti ve endişeli bir bakış attık.

"Dikkatsizliği teşvik etmek için mürver, takke, kuş otu çiçekleri, meyan kökü tohumları ve spikenard yapraklarına ihtiyacımız var," dedi Hodin, kaşlarını çatarak.

Stef bunları yazarken, bunların hepsinin kadın odaklı olduğunu ve su çağrısına uygun olduğunu düşündüm, ama mürver, meyan kökü ve spikenard genellikle dikkatsiz düşünceyi değil sadakati teşvik eder ve bunu nasıl başaracağını merak ettim.

"Zihinsel sisi uyarmak için rue, kereviz, hardal tohumu, biberiye, yeşil ceviz yaprakları ve cevizden yapılmış bir kase, tercihen içi oyulmuş bir kabuk gerekir" diye ekledi.

Erkeksi, diye düşündüm. Hepsi ateşin serbest kalmasına ve zihinsel berraklığa yöneliyor, sise değil. "Toprak büyüsü mü?" Bütün bunları bir araya getirdiğinde istediğimizin tam tersi bir sonuç çıkacağını düşünerek sordum.

"O bir iblis," dedi Hodin ve Stef'in alnı bir parça endişeyle kırıştı. "Ve bu nedenle onu çağırmak için kanının yanı sıra bir çağrı da gerekecek. Yansıma, sadakat ve daha yüksek alacrity özelliklerini, dikkat dağınıklığı ve donuk zekânın ayna benliklerine dönüştürecektir. Bu da bana şunu hatırlattı. Ayrıca bir çubuk cıva tebeşirine ve lekesiz bir aynaya ihtiyacımız var."

Anladığımı için başımı salladım. Tarot kartları gibiydi, kart ters çevrildiğinde kötü olduğu düşünülen bir şey aslında iyiydi. Kan meselesi de o kadar önemli değildi. Tüm toprak büyülerinde bir iki damla kan gerekirdi. Sihir, cadı enzimlerindeydi.

"Aynam var ama mürver en erken Ağustos ortasına kadar yetişmez," dedim. "Jenks, uzun vadeli depolarınızda hiç var mı?" diye sordum, o da başını salladı. "Bahçede spikenard da yok," diye usulca düşündüm. "Cıva tebeşiri zor olacak."

"Findlay Market'te olacak. Mürver ve spikenard da," dedi Stef parlak bir sesle ve Jenks ile ben ona döndük.

Nereden biliyor? Endişe içinde düşündüm.

"Findlay Market mi?" Jenks endişeli bir ses tonuyla konuştu. "Rache, I.S. için çalışırken altı ayını orada kara büyü uygulayıcılarını avlayarak geçirmemiş miydin?"

Kızgınlık Hodin'in yüz ifadesini çimdikledi, sonra pratik bir gülümsemenin altında kayboldu.

"Her ne kadar işe yaramış olsa da," dedim, eve döndüğümde başımın ağrıdığını hatırlayarak.

daha fazla yasadışı ürün. Findlay Pazarı domatesten daha çok satıyordu, özellikle de gün batımından sonra. "Etrafı biraz arayacağım. Belki yerel bir kaynak bulabiliriz. Zaten cıvalı tebeşir için üniversitenin kitapçısına gitmemiz gerekecek." Endişeyle telefonuma uzandım. Malzeme almak için internete girmekten kaçınmak istiyordum. Ne alacağınızı asla bilemezsiniz.

Hodin burnunu çekerek, "Findlay Market'te ihtiyacınız olan her şey var," dedi. "Bugün açık oldukları için ne kadar şanslısınız. Yoksa bütün bir hafta beklemeniz ya da eyalet dışına gitmeniz gerekebilirdi." Elini uzattı ve Stef listeyi elinin içine koydu. "Eğer korkuyorsanız Stef sizin için alışveriş yapar."

"Korkmuyorum." Bakışlarım şimdi yerel yazım dükkanlarını gösteren telefonumdan kalktı. "Ciddi misin, Hodin? Ters psikoloji için biraz yaşıyım."

Stef rahatsız olmadan, Hodin'in listeye ne eklediğini görmek için eğildi. "Sorun değil. Zaten gidiyordum."

Jenks de bakmaya gitti ve Hodin onu sarı ve yeşil renkli bir sihirle mutfağın diğer ucuna uçurdu. "Üç bakire metal yüzüğe ihtiyacım var ve onları bulabildiğim tek yer burası," dedi. "Rönesans panayırı dışında."

"Öyle mi?" Stef listeyi okuyup cebine tıktırırken Jenks öfkeli bir şekilde Hodin'in ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Neden *Stef senin* alışverişini Findlay Market'ten yapıyor?"

Sessizce, ben de merakla Stef'e döndüm.

"Cadı lisansımı almaya gidiyorum," dedi, yalanı benim hoşuma gitmeyecek kadar kolay söylüyordu. "Bu iyi bir pratik."

Hodin tepemizde dolaşırken onunla konuşamazdım ve parmaklarımı şıklatarak Jenks'e geri çekilmesini söyledim. "Ben gidiyorum," dedim ve Hodin başlar gibi oldu.

"Gerek yok," dedi, keskin sesi Stef'in sözlerini kesti.

"Benim de bakire yüzüklerine ihtiyacım var." Tabureden kaydım. "Bu konuda iyi misin Stef?"

Alaycılığım ona ulaşmayı başaramadı ve Stef gülümsedi. "Elbette! Arkadaşlık etmek isterim."

En güzel halimle gülümseyerek Hodin'e döndüm. "Harika. Bu bir randevu."

"Çantamı alayım," dedi Stef parlak bir sesle, ama kapıya doğru attığı hızlı adım, büyü hazırlığını hatırlayınca duraksadı, hayal kırıklığı altında yumuşak çizgilere dönüştü.

"Git," dedi Hodin hemen. "Ben burada bitireceğim. Yerine getirme lanetinin bükülmesi biraz zaman alır ve Rachel, Finnis gelmeden önce hazır olmasını isteyecektir."

"Cadı sınavına çalıştığını sanıyordum," dedim ve Hodin usulca öne çıkarken Stef durakladı.

Hodin abartılı bir el sallayarak, "Temizleyeceğimi kastetmiştim," dedi. Tezgâhın üzerinden sarı ve yeşil renkte parlayan bir sis süzüldü ve her şey yok oldu. "Kolayca halledilir."

"Hemen döneceğim," dedi Stef usulca, aceleyle çıkarken gözleri tezgâha dönmüştü. Çekingenliğini anlayabiliyordum. Orada bir sürü hazırlık çalışması yapılmıştı, şimdi hepsi yok olmuştu. *Yoksa öyle miydi?*

Jenks'in kanatlarının hırıltısı, onu takip etmeden önce kararsızlık içinde bir aşağı bir yukarı kalkışından belliydi. Hodin'le yalnızdım ve aylardır ilk kez kendimi emin hissetmiyordum.

Bir şeyler yanılttı ve cadı hislerimi harekete geçiriyordu. Daha iyi bilmesem, Stef'in Hodin için tılsım yaptığını söyledim, bir sınav için pratik yapmadığını

-Sanki onun aşinasıymış gibi. Görünüşte yeterince zararsızdı, ama eğer gerçekten onun tanıdığı olursa, bedenini ve ruhunu kontrol edecekti.

Çoğu cadının familiarları vardı. Onlar uygulayıcının su üzerinde ve yerin çok altında ley hatlarına ulaşmasını sağlardı. Ayrıca ley hattı enerjisinin akışını dengelemeye de yardımcı olurlardı, bir çeşit dalgalanma bastırıcı gibi. İşler kötüye gittiğinde, acı çeken cadı değil tanıdıktı, ancak cadı sevgiden dolayı yükü üzerine aldığında yanlış hizalanmış bir büyüden kurtulan sayısız tanıdık vakası vardı. Bu hem cadıya hem de tanıdığa hizmet eden asırlık bir ortak yaşamdı.

Uygulayıcı ne kadar güçlüyse tanıdık da o kadar zeki olmak zorundaydı; iblislerin kediler, yarasalar ve elfler söz konusu olduğunda atlar yerine cadıları ya da elfleri tutmayı tercih etmelerinin nedeni de buydu. Belki de boyun eğdirdiklerinde kendilerini gördükleri içindi, ama iblisler acımasızdı, tanıdıklarını kendi iradeleri olmadan kendilerinin uzantıları haline getirmeye zorluyor, ticaret

Ruh halleri değiştikçe onları birbirleri arasında dolaştırıyorlardı. Al, yetenekli elfleri ve cadıları kendine hizmet ettirmekte en iyilerden biriydi; onları, iblislerin her şeye kadir görünmek için kullandıkları en tehlikeli lanetler dışında her şeyi yapan itaatkâr kaplar haline getiriyordu.

İblisler toplumun geri kalanına yeniden katılma çabasıyla insan ailelerini serbest bırakmışlardı, ancak her zaman bir başkasına hükmetmekten duydukları zevkin peşini bırakamayacakları kadar fazla olduğunu hissetmiştim. Belki de Hodin'le bir konuşma yapmam gerekiyordu. İlişkilerinde eşit miktarda al-ver olduğundan ve amacının köleleştirmek değil öğretmek olduğundan emin olmalıydım.

"Bu bir beyaz lanet, değil mi?" Hodin'in hareket etmediğini görünce tekrar sordum, bu da büyü hazırlayıcısının hâlâ orada olup olmadığını iki kat merak etmeme neden oldu, sadece gizlenmişti.

"Müstehcenlik asgari düzeyde," dedi, sanki beyaz olarak etiketlenmek için gereken tek şey buymuş gibi.

Sandaletlerimi sürüyerek, cebime sokmadan önce Vivian'ın arayıp aramadığını görmek için telefonumu kontrol ettim. Hodin'in yüzükleri olmasa Findlay Market'i es geçip her şeyi Cincinnati şehir merkezinde bulmaya çalışabilirdik. Biz bir metropoldük. Seçenekler vardı. Pahalı ama seçenekler.

"Yardımanın için minnettarım. Teşekkür ederim," dedim ve o da gülümseyerek kendini bir iblisten motorcu bir adama dönüştürdü. "Finnis bir ayı olacak."

"Tabii ki. Stephanie bana modern sosyal becerileri öğretmeye çalışıyor."

"Harika," dedim Stef boynunda siyah büzgülü bir atkı ve kocaman bir pazar çantasıyla içeri girerken. Jenks de yanındaydı ama Hodin'e doğru uçtu, kanatlarını saldırganca çırpıyordu.

"Hodin, madem Findlay Market'e gidiyoruz, Bis'in aurasını bakudan nasıl ayırabileceğimize dair başka bir fikrin var mı?" diye sordu ve bakışlarım suçlulukla Hodin'e kaydı. Jenks ve Bis çok iyi arkadaşlardı ve ben sınırlı araştırmamda çıkmaz sokaklardan başka bir şey bulamamıştım.

Hodin sırtarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beyaz büyü lü iblis Rachel Morgan'ın dikkate alacağı bir şey değil," diye alay etti.

Yeni sosyal becerileri için çok fazla. "Birinin ruhunu çalıp onu uyandırması umuduyla Bis'e vermeyeceğim," dedim kendimi parçalanmış hissederek. "İşe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorsun. Al diyor ki-"

"Al öyle diyor," diye alay etti Hodin.

"Al," diye devam ettim, "kendisi olamayacağını, hatta neden peri ve iblis doğumlu bir cadıyla birlikte bir kilisede yaşadığını bile hatırlamayacağını söylüyor." Moraim bozuldu, yere yığıldım. "Bis olmayacak."

"Şu aura katılaştırıcı lanete ne dersin?" Jenks bir aşağı bir yukarı sallandı, belli ki bundan vazgeçmeye hazır değildi. "Karanlık değil. Rache'in yukarıda malzemeleri var. Aurasını katılaştır, bakudan ayır. Yoksa sen sadece kolay işlerde mi yardım edeceksin?"

"Jenks. . ." Hodin'in güveni kaybolduğunda usulca söyledim. "Bis'in aurasını katılaştırmak onu Baku'dan ayırmayı zorlaştırır, kolaylaştırmaz." Bu bir çıkmaz sokaktı ve canımı yakıyordu. "Stef, hazır mısın?" Buradan çıkmak istediğimi ekledim.

"Her zamanki gibi," dedi abartılı bir neşeyle ve ben depresyona girmiş bir şekilde harekete geçtim. Tamam, Hodin yardımcı oluyordu ama belki de bu yardımseverlik beni geriyordu. Hiç kimse bir iblisten bedava bir şey alamazdı, almış gibi görünse bile. Ben bile. Her zaman ödenecek bir bedel vardı.

CHAPTER 4

FINDLAY PAZARI YÜZEYSEL OLARAK HERHANGİ BİR AÇIK HAVA PAZARI GİBİ GÖRÜNÜYORDU. Yarı kalıcı açık hava büfeleri olan uzun süreli satıcılar ve aile kart masasında şaşkın, bazen çaresiz ifadelerle tek seferlik harikalar. Geçen sonbahara kadar burası yürünebilir, şık vitrinlerden oluşan bir meydandı, ancak Landon ley hatlarını kırdığında bölge yanmıştı. Bazıları isyancıların hırsızlıklarını örtbas etmek için yangına neden olduğunu söyledi, ama ben daha kötü bir nedenden şüpheleniyordum; Findlay Pazarı kara büyü malzemelerinizi bulmak için gittiğiniz yerd ve büyü artık orada olmadığına muhtemelen çirkin bir şey gevşedi.

Stef, Jenks ve ben sıralarda dolaşırken daha kalıcı satıcıların ara sıra kötü niyetli bakışlarını açıklayabilecek bu yüzden birçok insanın hala beni suçladığını biliyordum.

Evet, biz kötüyüz, diye düşündüm çılgınca kabaran saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp bırakırken. Güneş tepe noktasını geçmişti ama hava hâlâ sıcaktı, özellikle de Findlay Market'in gürültülü karmaşası içinde uzanan dolambaçlı dönemeçler ve sürekli değişen patikalar arasında.

"Yandığından beri buraya gelmedim," dedim ve tamamen farklı bir nedenle tanındığı belli olan Stef başıyla onayladı.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" dedi. "Yediğim yiyecekleri kimin ürettiğini ya da yetiştirdiğini bilmeyi ve onların kurumsal olmayan başarılarının bir parçası olmayı seviyorum. Mmmm, Rose burada. Çavdar sever misin? Gidip biraz alacağım. Rose harika çavdar ekmeği yapar."

Cevap beklemeden keskin bir sağa dönüş yaptı, kıskanılacak düz saçları sallanırken masanın arkasındaki iri kadına

Neşeli, tanıdık bir merhaba.

Jenks'in kanatları boynuma değdi ve sıcağa rağmen içimi bir ürperti kapladı. "Onu ismiyle mi tanıyor?" dedi ve ben irkildim.

"Ben onunla konuşurum." Stef'in Findlay Market'in satıcılarına olan aşinalığını sevdiğimden emin değildim, kurumsal olmayan başarılarının bir parçası olması bir yana. Stef'in yanına sokulduğumda tazelenen rüzgâr beni biraz rahatlattı. Ekmek harika kokuyordu ama Stef ve Rose sarımsağın çavdarın diğer tatlarını nasıl ortaya çıkardığından bahsederken sözlerini pek kesemedim.

"Donuyor mu?" Stef memnun olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle, "Donuyor mu?" dedi. "O zaman iki tane alayım."

Stef cüzdanını ararken nefes aldım, telefonum çalmaya başladığında kelimelerim duraksadı. *Trent mi?* diye düşündüm, gölgede uyurken çekilmiş fotoğrafını gördüğümde küçük bir ürperti bastırdım.

Jenks, "Oh, Tink'in küçük pembe dildosu için," diye mırıldandı.

"Sadece onunla kal, tamam mı? Ve o çantaya ne koyduğuna dikkat et," diye fısıldadım. Bir fidan ağacının belirsiz gölgesine düşerek bağlantıya geçtim. "Selam, Trent."

"Rachel." Sesi yumuşaktı ama bir parça sinirlilik sezebiliyordum. Arka planda gürültülü bir kargaşa vardı. Ya bir partiydi ya da ördekler. Aradaki farkı anlamak zordu. "Kötü bir zaman mı?"

Dikkatim Trent'in bana verdiği yüzüğe kaydı. Elf büyüsü sayesinde nemde neredeyse parlıyordu. "Hayır, Stef'le alışveriş yapıyorum. Yine de bir dakikam var. Ne var ne yok?"

"Ah, bunu yapmaktan nefret ediyorum ama akşam yemeği planlarımızı erteleyebilir misin? Bir engelle karşılaştım ve durumu tehlikeye atmadan çekip gidemem."

Alışılmadık derecede belirsizdi, ama Cincinnati'nin merkezinde her ne yapıyorsa doğum günümle ilgili olduğunu düşünmüyordum - sesindeki endişe imasıyla değil. Yine de Kisten bana aile ve arkadaşlar her şeyden önce gelse de bazen işlerin araya girdiğini ve bu konuda sinirlenmemem gerektiğini öğretmişti. "Aslında bu benim günüm için daha iyi olur," dedim, şimdi farkına vararak. "Hodin bana Finnis için nasıl bir yerine getirme laneti yapılacağını göstermeyi teklif etti."

"Tatmin mi?" diye sordu. "Bu onu Constance'ın hayatta olduğuna ve Cincinnati'yi yönettiğine nasıl ikna edecek?"

Stef ve Jenks ev yapımı sabuna bakarken "Emin değilim," diye düşündüm. Elbette masadaki kalıplar lavanta ve çamdı ama sabun yağdan yapıliyordu. Pek çok kara tılsım da öyle. Genellikle kara tılsımların yağı, lisede diseksiyon dersine girememiş doğmamış domuzlardan elde edilirdi ama daha kötüsü de olabilirdi. "Malzemeler iyi görünüyor. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğu hissini aşılayarak işe yaradığını söyledi. Tatmin." Tereddüt ettim. "Bana bedavaya gösteriyor."

"Özgür mü?" Onun bariz şaşkınlığı benim şüphelerimi güçlendirdi.

"Stef ona aynı mekânı paylaşmanın inceliklerini öğretiyor," dedim, söylerken bile inanamıyordum. "Söylemedi ama muhtemelen gün batımından sonra yapılması gerekiyor. Temizlemek için zaman da eklersek Gece yarısına kadar bitirebilir miyim?" Yüzümü buruşturdum. Elfler öğlen ve gece yarısı olmak üzere dört saatlik bloklar halinde uyumayı tercih ettiklerinden, gece yarısı onun için garip bir zamandı. "Bunun yerine kahvaltı yapmak ister misin?" Teklif ettim, sesim kısıktı.

"Hayır," dedi hemen ama dikkatinin dağıldığı belliydi. "Gece yarısına kadar idare edebilirim. Bana bir saniye izin verir misiniz? Hemen döneceğim."

Bulutun gölgesi altında rüzgâr tazelenmişti ve hoparlörden boğuk bir şekilde gelse de Trent'in sesi ani ve şaşırtıcı derecede sert bir haykırıştı. Paradan bahsettiğini anladığımda dudaklarım aralandı ve umarım gelen paraydı, giden değil. Jenks ve Stef hareket etmişti, ben de onları takip ederek el eğirmesi ve el boyaması atkılarının satıldığı bir büfeye gittim ve bir ürün satıcısının yanına yerleşerek yoldan çekildim. Jenks Stef'in omzundaydı ve ona rahmetli karısının dokuma tezgâhındaki hünerlerini anlatırken gülümsedim.

Domatesler harika görünüyordu ve Trent'i beklerken birkaç tane seçtim. BLT'lerimi seviyordum ve çantamda domates olması, tanıdığım biri beni burada görürse harika bir bahane olurdu. Cadılar Bayramı dışında çoğu yerde satılmazdı. Yasadışı değillerdi ama insanlığın yarısı genetiği değiştirilmiş bir domatesi yemekten öldüğünde, onu herkesin içinde tüketmek ya da satın almak çirkin bakışlara ve belki de arabanızın anahtarının çalınmasına neden oluyordu. T-4 Angel domatesinin kökünün çoktan kazınmış olmasının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Rüzgârın hızlanmasıyla dikkatim yeni bulutlara yöneldi, ancak boğuk bir öfke patlaması ve Trent'in sakinliğiyle bakışlarım telefonuma döndü

cevap verdi. "Bunun için üzgünüm," dedi ve arka planda çatışma onsuz devam etti.

"Sorun değil." Jenks'e baktım, şimdi bana "başparmak yukarı "nın perisi versiyonunu veriyordu ve Brimstone'un kokusunu alıp almadığımı merak ederek kaskatı kesildim. *Tanrım, buradan nefret ediyorum.* "Gitmen gerekiyor mu?"

"Ah, henüz değil," dedi, sesi tereddütlüydü. "İhtiyacınız olmadığı sürece. Telefonda bir danışmanla konuştuğumu sanıyorlar."

"Öylesin," dedim ve o da kıkırdadı.

"Mali müşavir," diye değiştirdi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Savaş zihinde kazanılır, savaş alanında değil."

"Ve elfler zihin savaşını bilirler," dedim kendimi iyi hissederek. Hayatlarımız son zamanlarda birbirinden uzaklaşmış gibiydi ve sadece mali danışmanı gibi davranarak bile olsa ona yardım edebilmek güven vericiydi.

"Hodin'in lanetine karşı çıkmaya karar verirsen bana haber ver," dedi ve bazıları ibislere ait olan büyü kitaplarından oluşan koca bir kütüphanesi olduğunu hatırlattı. "Quen'den annemin büyü sözlüğünü incelemesini istedim. O benden daha iyi biliyor ve elf büyüsünün izini sürmek iblis büyüsünden daha zor. Sen ve Pike'ın onunla ne zaman buluşacağınızı da bilmek istiyorum. Eğer sakıncası yoksa. Böylece ben de sizinle gelebilirim. Gözlemlemek için."

"Pike'la ne zaman karar kılacağımızı sana haber veririm," dedim nazikçe. Gözlemle, dedi, ama işler çirkinleşirse tek tük büyü yapardı. Kötü bir fikir değildi ama birlikte çalıştığımızda hep gergin olurum. Pike'la çalıştığım zamanki gibi değil. Pike'la çalışmak eğlenceliydi.

Arka plandaki tartışma belirginleşirken Trent, "Ah, işime dönmeliyim," dedi. "Teşekkürler. Ara vermeye ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen," dedim ve çok yaklaşan Jenks'in tozunu elimle savuşturdum. Tedirgin görünüyordu, beni endişelendiriyordu.

"Gece yarısı," diye devam etti Trent. "Kiliseniz mi? Daha fazla zamana ihtiyacınız olursa arayın."

"Tamam." Jenks'e kaşlarımı çatarak baktım, ellerini kalçalarına dayamış beni dinliyordu. "Seni seviyorum."

"Seni de seviyorum. Umutsuzca."

"Oh, Tink'in sözleşmeli cehennemi için. Yerde bir delik bul," diye mırıldandı Jenks, Trent aramayı sonlandırırken, ama ikimiz adına da memnun olduğunu söyleyebilirdim. Telefonumu cebime sokarken, "Haklıymışsın," diye ekledi. "Listede olmayan şeyler alıyor. Bir çeşit toz ve kırılmış bir kemik. Parmak olabilir mi?"

"Teşekkürler, Jenks." Pazarda bir rüzgâr estiğinde kaskatı kesildim, gölgelikler kalkma tehlikesi geçirirken ve satıcılar her şeyi tutmaya çalışırken ardında bir dehşet çığlığı bıraktı. "Ben onunla konuşurum."

"Güzel, çünkü ondan hoşlanıyorum," dedi Jenks ve ben de başımı salladım. Ondan ben de hoşlanıyordum, bu da ona biraz akıl vermek zorunda kalacağım düşüncesini daha da zorlaştırıyordu. Sözlerimin fazla bir ağırlığı olacak kadar iyi arkadaş değildik ve eğer agresifleşirsem muhtemelen beni terk edecek ve işleri daha da kötüleştirecekti.

"Oh, ve Vivian otoparktan ayrıldığımızdan beri seni izliyor," diye ekledi Jenks.

"Ne?" Yüzüm ısınırken, bakışlarını yakındaki bir manav tezgâhına doğru takip ettim. Ahlaki ve etik standartlar meclisinin başkanı, bir kasa domatesin üzerinden beni izleyerek sakince ev yapımı bir tatlı yiyordu. Ufak tefek, minyon yapılı, ince yapılı Batı Yakası sarışını, Kuzey Amerika'nın önde gelen büyü yapımcılarından biri olmak için ilk tercihim olmazdı.

Kısa, şekilli saçları ve baldırlarını saran zarif kesimli yeşil ve ten rengi yazlık elbisesiyle Vivian, kadınsılığından ödün vermeden çok güçlü bir izlenim bırakıyordu. Cadılar meclisinin bir önceki başkanı Brooke beni özel ordusunun damızlık kısırağı yapmaya çalışana kadar meclisin en küçük üyesiydi. Vivian sadece arkadaşım olarak hayatta kalmamış, aynı zamanda başarılı da olmuştu. Şimdiye kadar.

"Ona burada olacağımızı söylemedim," dedim zeki kadına el sallarken.

Vivian sırtarak standı itti ve yanına geldi, kalabalık kısa boyuna rağmen onun etrafında toplandı. "Merhaba Rachel," dedi kadın bana ulaştığında ve ona sarıldım, sallanmadan önce iç enerjilerimizin eşitlenmeye çalıştığını hissettim. Mavi gözlerinde neden burada olduğuma dair bir soru vardı ve ben onun bronz tenine imrenerek gülümsedim. Bu

Cincinnati için derin bir yerdi ama o sadece birkaç aydır buradaydı. "Mesajını aldım. Cevap vermeden önce boş bir zaman bulmaya çalışıyordum."

Jenks ukalaca, "Merhaba, Çilekli Kurabiye," deyince, takma adı unutmuş olduğum için sııttım.

"Jenks," dedi kadın başını sallayarak. Sarkık küpelerindeki taşlar ışığı yakalıyor, bir yerlere ilıstırılmış bir tılsım olduğunu düşünmemi sağlayacak şekilde parlıyordu. Möbius iğnesi yakasında gururla sergileniyordu, belli belirsiz ama anlamlı. Sarsılmaz özgüveni dışında ofisinin tek işaretiydi. İlk tanıştığımızda bükülmüş gümüşten basit bir banttı. Şimdi elmaslarla kaplıydı, terfisinin daha fazla kanıtı. "Ah, b e n bir şey yapmadım, değil mi?" Beni kiliseden beri takip edip etmediğini merak ettiğini söyledim. Cincinnati'de tam da

Brimstone dağıtımı suçundan hapisten çıktığım zaman.

Güldü, sesi yeni esen rüzgârın içinde sanki ona sebep olmuş gibi yükseldi. "Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır. Sizi Findlay Pazarı'na getiren nedir?" diye sordu, geçmişimi herkesten daha iyi biliyordu. "Burada gülünç derecede harika elbise mağazaları yok."

Jenks kıs kıs güldü ve ben de çantamı salladım. "Domates. BLT sezonu."

"Vay canına." Vivian sııttı, iç dengelerimiz birbirine sürtünürken kolunu benimkine bağladı ve bizi arkadaşça bir yürüyüşe itti. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Ama sonra çenesi kalktı ve üç durak aşağıdaki bir müşteriyi işaret etti. "Şu adama bak. Aurasından hoşlanmadım," diye fısıldadı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kaşım kalktı. *Çalışıyor mu?* Adamın on beş kiloluk, tüylü, sallanan kuyruklu bir köpeğı vardı ve ben de kısa bir süreliğine ikinci görüşümü ortaya çıkardım, aurasını matlaştıran gri tabakaya yumuşak, bilmiş bir ses çıkardım. Köpeğıyle hangi glütensiz, organik köpek mamasını alacağını konuşurkenki halinden bunu asla tahmin edemezsiniz. "Eyvah," dedim, sonra başladım, ikinci görüşüm kayboldu ve Stef aniden onunla aramıza girerken kolum Vivian'dan kaydı.

"Merhaba," dedi neşeyle, ağır pazar çantasını omzuna atıp elini uzatarak. "Ben Stef. Rachel'ın arkadaşlarından biri olmalısın."

"Onu Alcatraz'a koymadığım sürece," dedi Vivian el sıkışırken parlak bir sesle ve Stef'in gülümsemesi dondu.

Gergin bir şekilde boğazımı temizledim. "Vivian, bu Stephanie. Constance'ın tahliyesine takıldı ve kilisede kalmaya karar verdi. Stef, bu Vivian." Tereddüt ettim. "Ahlaki ve etik standartlar meclisinin başında."

Stef'in dudakları aralandı. "Siz Vivian Smith misiniz?" diye kekeledi ve Vivian neredeyse gülümsedi.

"Suçluyum," dedi elini kaldırarak. "Kilisede yaşamayı nasıl buluyorsun?"

Stef bir adım geri çekildi, bir eli pazar çantasının üzerindeydi. "Bu harika."

Jenks kıs kıs güldü. "Perileri iç çamaşırı çekmecesinden uzak tutabildiği zaman."

Stef minik, minicik adımlarla geriye doğru sallanmaya devam ederken küçük bir uyarı bayrağı yükseldi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum ama sakıncası var mı?" Bir adım daha uzaklaştı. "Biraz spikenard almam gerekiyor ve Harry genellikle saat üçte tezgâhını kapatır."

Bunu nereden biliyorsun? Karanlık bir şekilde düşündüm, ama Vivian sadece daha geniş gülümsedi. "Git," dedi hoş bir şekilde. "Rachel bana eşlik edecek."

"Teşekkürler." Gergin olduğu her halinden belli olan Stef döndü, kalabalığın arasına dalarken adımlarını hızlandırdı.

"Spikenard mı?" Vivian ses tonunu temkinli bir şekilde değiştirdi. "O hafıza için. Spikenard'a ihtiyaç duyacak ne yapıyor?"

Cevap vermek yerine "Jenks, onu takip et," dedim ve peri mırıldanarak uzaklaştı, tozları yükselen rüzgârlar tarafından parçalandı. *Yağmur yağacak,* diye düşündüm, basıncın değiştiğini hissederek.

"Yani." Vivian yakındaki bir tezgâhtan papatya aldı ve adama bir dolar verdi. "Burada gerçekten ne yapıyorsun Rachel Morgan?" dedi, derin bir nefes çekerken beni izliyordu.

"Beyaz bir lanet yapıyorum. Umarım," dedim, ona malzeme listesini göstersem bana fikrini söyler mi diye merak ederek. "Hodin, onu hatırlıyor musun?"

En yakın ley hattına dokunduğunda Vivian'ın saçlarının uçları uçuşmaya başladı. Aurasının karıncalandığını hissedebiliyordum ve Stef'i yavaşça takip ederken aramıza birkaç santim daha koydum. "Kırmızı gözler," dedi yaprakları teker teker kopararak. "Kozmik güçler. Senin kilisende yaşıyor. Sıska bir motorcu şair gibi görünüyor."

"Bu o." Bir nefes aldım, yavaşça nefes verdim. "Yarın gece DC'den gelecek yaşlı ve ölü bir adamı Constance'ın hâlâ kararları verdiğine ikna etmek için bir lanet hazırlamama yardım ediyor. Mürver kullanıyor ve bahçemdekiler henüz olgunlaşmadı." Gözlerimi kısarak kararan bulutlara baktım. İnsanlar gidiyordu ve zamanın darlığı içimi sızlatmaya başlamıştı. "Vivian, şuna bakar mısın?" Başım eğik, Stef bir çiçek satıcısıyla sohbet ederken hazırladığım listenin bir kopyasını almak için çantamı karıştırdım. "Senin fikrini almak istiyorum."

"Elbette." Vivian mektubu hızla okurken kaşları çatıldı. "Cıva tebeşiri mi? Bu eski moda. Malzemeler iyi ama hafızayla uğraşıyorsunuz, bu da bunu gri bir lanet haline getiriyor, onunla ne yaptığınıza bağlı olarak bir yöne ya da diğerine kayıyor." Kağıdı uzattı. "Onunla ne yapıyorsun?" diye sertçe sordu.

Listeyi cebimin derinliklerine ittim ve Stef'in bir kadına metal yüzükler için ödeme yaparken ona baktım. "DC temsilcisini Constance'ın iyi ve yetkili olduğuna ikna etmek için."

Vivian'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Omuz silktilim. "O iyi. Ve gördüğü her şeyden sorumlu."

Ufak tefek kadın hemen gevşedi, hınzır, ortak bir gülümseme alnını sıkıştıran endişeyi yok etmek için yükseldi. "Bu konuşmayı yaptığımıza çok sevindim," dedi, Stef'i takip ederken omzu benimkine çarptı. "Kaostan beslenenler dışında herkes istikrarı takdir eder. Bir sürü sefaleti önlemek için bir kişiye özgü gri tılsım mı? Diğer tarafa bakabilirim."

"Teşekkürler," dedim ve o da başını salladı, papatyasından geriye kalanları başparmağı ve parmakları arasında bir bulanıklık olana kadar döndürdü.

"*Summum malum,*" diye fısıldadı, ama bu bir büyüydü, söylediğim herhangi bir şeye yanıt değildi ve elindeki çiçek aniden parçalandı, yaprakları yumuşak bir parıltıyla yükseldi.

"Bir DC temsilcisi, öyle mi?" dedi dönen çiçek yapraklarının uzaklaşmasını izlerken. "Bunu bilmiyordum. Önceden haber verdiğiniz için teşekkürler." Dikkati bana yöneldi. "Bu yüzden giyecek güzel bir şeye ihtiyacın var."

Omuz silktim. "Ivy ona eşlik ediyor."

Vivian kıkırdadı ama bana değil yapraklara odaklanmıştı, parlayan beyazın küçük parçaları şimdi köpekli adamın etrafında dönüyor, sırtına yapışyordu. "Eminim Nina buna sevinmiştir."

Bu bir tılsım, fark ettim. Aurasındaki pisliğe cevap veriyor. "Pike ve Trent benimle çalışıyorlar. David beklemede." Bir rüzgâr geçici bir tabelayı devirince sıçradım. "Cadıların bu işe karışacağını sanmıyorum ama artık biliyorsun. Adı Finnis."

Vivian çantasını karıştırırken başını kaldırdı. "Bu lanet sana ne kadara mal oluyor?" dedi tel çerçeveli gözlüklerini takarken, taç yapraklarıyla kaplı adamda gördükleri karşısında yüzünü buruşturarak.

"Hiçbir şey."

Şaşkınlıkla adama döndü, ben de omuz silktim. "Ley hatlarının bu tarafında kalmamda çıkarı var," dedim ve kaşlarını çattı, belli ki bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, Hodin'in bana yardım etmek için bir nedeni vardı, çünkü akrabaları onu elf büyüsü yaptığı için bir şişeye koymaya çalışırsa ona yardım edeceğime söz vermiştim. Yine de onu hapsetmek istemelerinin asıl sebebinin elf büyüsü olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ben de ara sıra elf büyüsü yapıyordum ve beni hapse atmaya çalışmıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedi Vivian, şimdi Stef'e bakarak. "Yeni oda arkadaşın. O ..."

Stef'in omzundaki üç yaprağı görünce irkildim, sonra birini kolumdan sildim. İlk yağmur taneleri düşmeye başlayıp satıcılar masalarını örtmek için acele ederken iç çekerek, "Endişe verici," dedim. "Hodin'le iyi geçiniyor olmalarına sevindim ama ..." Vivian'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Sanırım onun için heceliyor."

"Bu bir suç değil."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama sanırım bunu yapmak için işten kaytarıyor. O müstehcenlik katmanını hastane işinden almamıştır."

Vivian gözlüklerinin üzerinden bana yan gözle baktı. Camları yoktu ve muhtemelen uzun süreli aura hasarını gösteriyorlardı. "Seninkiler eskiden daha ağırdı," dedi.

"Evet, ama ben benimkini nasıl aldığımı biliyorum."

"Sen de iblislerle iyi geçiniyorsun," dedi daha büyük tezgâhlardan birinin altında durduğumuzda. Stef spikenard ve şehir dışından kamyonla getirilen erkenci mürverleri bulmuştu ve ben gitmek istiyordum.

"Hey." Vivian bana döndü, gözleri parlıyordu. "İblisleri bilirsin."

Onun heyecanından hoşlandığımdan emin değildim. "Ben bir taneyim," diye hatırlattım ve bulunduğumuz tezgâhın sahibi kıkırdadı, kulak misafiri oldu ve şaka yaptığımı düşündü.

"Daha da iyi." Vivian köpeği olan adama baktı. Adam yapraklarıyla birlikte bir köşede gözden kayboluyordu ama Vivian'ın endişelenmediği belliydi. "Demonoloji konusunda birkaç ders vermeye ne dersin?"

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım ki tezgâhın sahibinin kafası bir anda yukarı kalktı, yüzü kül rengine dönmüştü.

"Sadece eğitmeni bulana kadar," dedi, adamın yavaşça ahırının diğer tarafına çekilmesinden habersiz. "Halkla ilişkileriniz için iyi olur ve bana yardımcı olur."

"Ah . . ." Artan yağmurun altında Jenks'i aradım ama omzundan aşağı süzülen yeşil tozun bir anlamı varsa o da Stef'in saçlarının arasında saklanıyordu.

"Geçici olarak," diye yalvardı Vivian. "Eminim Profesör Sikes sadece birkaç gün izinlidir ve aramayı unutmuştur."

Dünya kararırken ve insanlar arabalarına koşarken sıcak, ıslak beton kokusu yoğunlaştı, neredeyse hoştu. "Vivian, bilmiyorum," dedim, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında kalmıştım. "Öğretmenlikte iyi değilim." Öğretmenlik mi? Öğrenci olmakta iyi değildim. En son ders aldığımda, yanlışlıkla erkek arkadaşımı tanıdığım yapmış, sonra da benden kaçmaya çalışırken onu dünyanın öbür ucuna götürmüştüm.

Vivian, "Elbette," diye ısrar etti. "Çocuklar buna bayılacak ve sen de bana büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Dersler Pazartesi, Çarşamba, Cuma, 1'den 3'e kadar."

Stef bir yığın mürver meyvesini pazar çantasının derinliklerine doğru salladı. Aramızda yağmur yağıyordu ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, belli ki dışarı çıkmak istemiyordu. "Haftada üç kez mi?" Kendimi zayıflamış hissederek söyledim. "Bir işim *var*. Ve yarın saldırgan bir zombi geliyor."

"Lütfen?" Vivian yalvardı. "Öğleden sonra birkaç saat. O kadar. Tek bir derse girseniz bile yardımcı olur."

Bunun için zamanım yoktu. Ama bir zamanlar atıldığım üniversitede ders verme düşüncesi bana çok çekici gelmişti. "Programımı kontrol edeyim," dedim, ağızından çıktığı anda bunun bir hata olduğunu biliyordum.

"Oh, teşekkür ederim!" Vivian neredeyse ellerini çırpacaktı, sesi hiç de o belalı büyü uygulayıcısı gibi çıkmıyordu. "Bunun için gerçekten minnettarım. Sana bina ve oda numarasını mesaj atarım."

Koridorun karşısında, Stef gömleğindeki tılsımlı yaprakları fark etmişti. Kaşlarını çatarak onları koparmaya başladı. "Henüz evet demedim," diye uyardım Vivian'ı.

Vivian kendinden emin bir şekilde, "Ama yapacaksın," dedi. "Çok teşekkür ederim. Bu harika bir şey." Memnun olduğu her halinden belli olan Vivian gözlerini kısarak hafiflemeye başlayan yağmura baktı. "Elbise alışverişini erteleyeceğim," dedi Stef'in parmaklarından silkelediği yapraklar havada maksatlı bir şekilde süzülüp köpekli adamı takip ederken. "Trent'in sana verdiği yüzük çok güzelmış," dedi sırtarak, gözleri serçe parmağındaki yüzüğümde, yarı dönmüş bir halde. "Ama yanlış parmağa takmışsın."

Sırıttım, ona doğru salladım ve o da hızlı adımlarla, odaklanmış bir şekilde havalandı. "Beni takip etmediğine sevindim," diye fısıldadım, Jenks omzuma konup kanatlarındaki nemi silkelediğinde başladım. "Sence yardım etmeyi teklif etmeli miydim?"

Jenks hapşırdı, içinden gerçek bir gümüş tozu patlaması çıktı. "Hayır, onda var," dedi, gözlerini koridoru geçip bize katılan Stef'e dikerek. "O da en az senin kadar belalı."

İlk tanıştığımızda ikimizin bir manav reyonunu yerle bir edişimizi hatırlayınca gülümsedim; Çilekli Kurabiye lakabı da buradan geliyordu. O zamanlar

Beni takip etmesi için gönderilmişti ve ben de onun benden lanet satın almaya çalışan, hayır cevabını kabul etmeyen karanlık bir cadı olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yardım masasının arkasında hâlâ benim resmim varmış. Yasaklandı. Hayatımın hikayesi.

"Her şeyi aldın mı?" Stef durmak için sallanırken, "Her şeyi aldın mı?" diye sordum. "Alışverişte pek yardımcı olamadım, değil mi?" diye ekledim, gizlice son yaprağı ondan alırken. Yere düştü, sihri tükenmişti.

"Merak etmeyin." Stef pazarı taradı, yağmur onu fark etti. "Araba ne tarafta? Geri döndüm."

"Batı yakası," dedim, yağmur sona erip alçalan güneş bulutların altından çıkarken nemli betondan yükselen yeni bir bunaltıcılığı hissederek. Pazar, satıcılar dışında boşalmıştı ve yolumuz açıldı. "Her şeyi aldık mı?" Omuz çantasının içine bakmaya çalışarak sordum.

"Evet."

Oldukça kısıydı ve Jenks'le birbirimize endişeli bakışlar attık. "Ah, Vivian benden iblisler üzerine bir ders vermemi istiyor," dedim peri devam etmemi işaret ederken. "Hey, iblisler hakkında bilmek istediğin ama Hodin'e sormak istemediğin bir şey varsa, hiçbir ders kitabında olmayacak şeyler-"

"Hayır. Aklıma gelen bir şey yok."

Çok hızlı olmuştu ve Jenks'in kaşları kalktı. Ahırları geride bırakmıştık ve normalde tıklım tıklım dolu olan otoparkın sadece yarısı doluydu. "Stef," dedim usulca. "Seni ve Hodin'i gözetlemiyordum ama endişelenmeden de edemiyorum."

Gözleri benim küçük kırmızı MINI'ne sabitlenmişti. "Biz iyiyiz. Ben de iyiyim."

Jenks'in kanatları gıcırdarken, "Zeki olduğunu biliyorum," dedim. "Kendi başının çaresine bakabileceğini de biliyorum ama tehlikeli olanın cazibesini de biliyorum. Kendi başına elde edemeyeceğini düşündüğün bir şey için birazını vermenin ne kadar kolay olduğunu. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Kendini rahat hissetmeni."

Arabaya yaklaştığımızda adımları yavaşladı. "Ben iyiyim." Neredeyse bir fısıltıydı ve buğulu kaldırımdan başını kaldırıp bakmadı.

"Olmasaydın bana söyler miydin?" Bu konuşmayı bir şekilde sonlandırana kadar arabaya binmek istemediğimi söyledim. "Çünkü ben

Yardım et. Seni kiliseye ben getirdim. Onu kiliseye ben getirdim. Başınıza geleceklerden bir şekilde ben sorumluyum."

Başını kaldırdı, gözyaşlarını engellemek için hızla gözlerini kırıştırdı. "Bunun için minnettarım."

Jenks omzumdan mırıldandı, tozları parlak bir gümüş rengindeydi. "Siz ikiniz çirkinleşiyor musunuz yoksa çirkinleşmiyor musunuz?"

"Jenks!" diye bağırdım. "Cevap verme Stef," dedim ve ona ters ters baktım. "Tanrım, Jenks."

"Ne?" Peri nemli havada bir aşağı bir yukarı gidip geldi. "Bu adil bir soru. Eğer odasını bırakıp onun yanına taşınacaksa, kiraya verebilmek için iki hafta önceden haber vermesini istiyorum." Kanatları alçak ışıktaki parlıyordu ve arkasında, karanlık gökyüzünde bir gökkuşağı açmıştı.

Stef benden kaçtı, büzgülü atkısını sıkı sıkı tutuyordu. "Odamı vermeyeceğim."

Tanrım, birlikte yatıyorlar. Ya da yatmışlardı ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettiğimde odağım bulanıklaştı: Hodin'in kendinden emin gücü, haddini aşma ihtimali, kadının aldığı risk ve eski seks kölesinin ley hattı enerjisini nasıl kullanacağını bildiği olası yollar. Odasını vermemesi tamamen rahat olmadığına işaret ediyordu ve koluna girdim.

İrkilerek yerinden sıçradı. "Ben iyiyim," dedi. "I . . ." Sesi kesildi. "Emin değilim," dedi belli belirsiz. "Bazen onu özüne kadar tanıyormuşum gibi hissediyorum, sonra bir şey söylüyor ve onu hiç tanımıyorum. Açık fikirli olmaya çalışıyorum." Bana yalvarırcasına baktı. "Bana söyledikleri dışında geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Rachel, hata mı yapıyorum?"

Üşüdüğümü hissettim ve Jenks korumacı bir şekilde yaklaşırken onu gözlerimle buluşmaya zorladım. "Bilmiyorum. Sana zarar verdi mi? Kazara yani?"

"Hayır." Konuşmayı bitirmek istercesine arabaya döndü ve ben de fobdan arabanın kilidini açtım. "Ama bazen ne düşündüğünü anlayamıyorum ya da anlayabiliyorum ve bu hiç iyi olmuyor."

Pazar çantası küçük arka koltuğa gitti ve sonra arka kapı güm diye kapandı. Büzgülü atkı hâlâ elindeydi ve şüphelerim daha da arttı. "İçgüdülerin ne diyor?" Sürücü tarafına geçerken sordum.

"Bir hata yapabileceğimi ve bunun farkında bile olmayabileceğimi." Stef arabamın alçak kaputunun üzerinden bana baktı. "Bunun içgüdülerimden mi yoksa önyargılı izlenimlerimden mi kaynaklandığını bilemiyorum. Onlarla yaşamak cehennem gibi, biliyor musun?"

Biliyordum ve arabanın dışında oyalanırken başımı salladım. Çok sıkı sarılmış gibi görünüyordu ve gömülü geçmişimin kemikleriyle dans ederken kendimi böyle hissettiğimi hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Eğer korkarsan bana söyle, tamam mı?" dedim. "Ve eğer bana söyleyemezsen, mutfaktaki pervaza bir çiçek koy."

Dudaklarını bastırdı, başını salladı ve bindi.

Jenks hemen oradaydı ve yorgun, endişeli bir bakış attık. "Ben ona göz kulak olurum," dedi ve ben başımı salladım.

"Onun izlemeye ihtiyacı yok," diye fısıldadım. "Hodin'in var."

Jenks başını salladı, yüzünden asık suratlı gri bir toz dökülürken irtifası düştü.

Nefesimi tutarak kendimi içeri attım, Hollows'un üzerinde yaylanan ikiz gökkuşağına hayretle baktım, küçük olan tam kilisemde bitiyor gibi görünüyordu.

Alamet mi? Arabayı çalıştırırken merak ettim. Ya da söz.

CHAPTER 5

ÇAN KULESİNİN ÇATISINDAKİ YAĞMUR, ÜZERİNE DİZ ÇÖKTÜĞÜMDE ÇOK DAHA HOŞTU annemin aylar önce bana gönderdiği bir kutuyu karıştırıyordum. Ön taraftaki üç pencere açıktı ve yaprakların sessizliği, heceleme cübbemin yumuşak seslerine ve Jenks'in kanatlarının gelip gitmesine hoş bir şekilde karışıyordu. Auralarla çalışmıyorduk, bu yüzden auratik kirlenmeyi ortadan kaldıran geniş kollu, kuşaklı heceleme cübbesine ihtiyacım yoktu ama Hodin onunkini giyyordu ve ben de şortum ve hafif tişörtümle kendimi pasaklı gibi hissediyordum. Ayrıca, boynumdaki parlak altın renginden etek ucundaki koyu kırmızıya kadar uzanan ipeksi sevimlilik bana ne yaptığımı biliyormuşum gibi hissettirdi.

"Cıva tebeşirini hiç duymadım," dedi Jenks, Bis'in üzerine hafif bir battaniye çekerken sesi neredeyse duyulamayacak kadar zayıftı. Genç gargoye konik tavanın tepesinde, çanın yanındaki rafında duruyordu. Yanında hem ruhunun hem de bakunun bulunduğu şişe, mücevher kutumun ve Hodin'in iki kişi arasında konuşulan bir laneti bölme alıştırmaları yapmam için bana ödünç verdiği boş cırcırböceği kafesinin yanında zararsız görünüyordu. Cırcır böcekleri ölmeden önce işin püf noktasını bulamamıştım ve onu oradan uzaklaştırmak için oraya itmiştim. Muhtemelen geri vermeliydim ama bir kutunun üzerine çıkmadan ulaşamayacağım kadar yüksekti ve o da istememişti.

Bis'in ruhunu bakudan kurtarmanın bir yolunu bulamadığım için üzgün bir şekilde, "Manyetik tebeşir daha ucuz ve zehirsiz, bu yüzden kimse onu pek kullanmıyor," dedim. "Sanırım kalem kutumda bir çubuk var. Oraya nasıl gittiğini Tanrı bilir." Topuklarımın üzerinde arkama yaslandım, gözlerimden bir tutam saç üfledim ve annemin Batı Yakası'ndaki hayatına yeniden başlamasını düşünerek gülümsedim

onu umutsuzca seven bir adamla. Takata'nın yanında benden daha güvendeydi.

Ama parmaklarımın uyuşması ve ley hattı enerjisinin her bir zerresinin kırbaç şaklaması gibi aniden içimden çekilmesiyle irkilerek donup kaldım. Elimi kutudan çektim, parmaklarımın sıyırdığı kurşun astarlı çantaya bakarken nabzım hızla atıyordu ama bu sadece geçen bahar Constance'dan aldığım büyüsüz bölge tılsımıydı. Çağırma iğnesini kaybettiğim ve onu kapatamadığım için çantanın etkilerini engellemesi gerekiyordu ama belli ki tılsımın etkisi sadece hafiflemişti ve hâlâ kopukluğun acısını hissederek parmaklarımı sıktım.

"Jenks, bunu bahçede bir yere gömecek misin?" Esnek ama ağır çantadan ley hattı tılsımını çıkarırken, metalik tılsımı kalın bir siyah altın telden ölü bir fare gibi tuttuğumu söyledim.

"Sorun değil." Jenks'in kanat sesleri yükselirken, kordonu omzuna attı ve ağırlığından yolu hızla alçalan perdesiz pencereden zahmetle uçtu.

Hemen ley hattına tutunuşumu yeniledim, tatmin edici bir kolaylıkla içeri girerken gözlerim kapandı. Yerde otururken, verandada Hodin ve Stefi bulmak için duyularımı dışarı gönderdim. Periler yağmur altında bahçede uçuşan parlak düşünce noktaları oluşturdular. Kuru alanlarda çömelmiş periler çok daha kasvetliydi. Aynı bahçeyi paylaşabilmeleri hem beklenmedik hem de bir mucizeydi.

O da ne? Döşeme tahtalarında tuhaf, hafif bir güç uğultusu hissederek düşündüm. Bunu daha önce fark etmemiştim, ama araziyi zihinsel olarak çok sık araştırmazdım.

Gözlerim hâlâ kapalıyken araştırmamı daralttım; zeminden ve duvarlardan geçerek başımın üzerinden bir ağ gibi yükselen ve tepemdeki tavandan sarkan demir çanda doruğa ulaşan gümüşü enerji şeritlerinin izini sürerken kaşlarım çatıldı. Çan kulesini şimdiye kadar görülmemiş, sıkı ve koruyucu bir ağla sarmıştı. Belki de büyüsüz bölge tılsımı işe karışıyordu. *WTF?*

"Bunu beğendim," dedi Jenks ve gözlerimi açtığımda onun geri döndüğünü, şifonyerin üzerinde durup Peter Pan'vari bir ifadeyle bana baktığını gördüm

Pike'ın eskizlerine baktı. "Dört vuruşta oyun dışı kalırsın," diye ekledi kılıcını üzerinde dört *X işareti* olan peçeteye saplayarak.

"İç içe geçmiş bir *M* ve *W*," dedim, koruyucu ağın Bis'i ve onun yerinden edilmiş ruhunu korumak için gargoylelerin koyduğu bir şey olması gerektiğine karar vererek. Ne de olsa onlar koruyucuydu. "Morgan ve Welroe. Tılsım nerede?"

"Pierce'ın mezar taşının altındaki depomda," dedi karalamaları incelerken. Hâlâ en sevdiğimi seçmemiştim ve bu fikri sevdiğimden bile emin değildim. "Ben dört *X* olduğunu sanıyordum. Sen, Pike, ben ve ... için birer tane. Trent?" Jenks'in köşeli yüzü buruştu. "Cincy'ye dönse bile Ivy'nin şirkete geri döneceğini sanmıyorum."

"Ben de," dedim iç çekerek. Ivy kafa patlatmakta iyiydi, ama siyasetin çirkin inceliklerinde daha da iyiydi - ki onlar da bir o kadar kanlıydı.

Jenks, "Dört vuruşta oyun dışı kalırsın," dedi. "Bunu sevdim."

"Evet ama subrosa'nın gizli olması gerekiyor. Her bir şey yaptığımızda bir etiket bırakmak onu ele vermez mi?" Sevgiyle yıpranmış She-Ra çıkartmaları olan ezik kalem kutusunu bulduğumda baygın kanepenin üzerine çıktım. Alçak kanepeler aylardır benim yatağım olmuştu.

"Gizlenebilir ve yine de bir logoya sahip olabilirsiniz." Jenks, kendisi kadar uzun olan kaba peçeteyi düşünerek başka bir taslak çizdi. "Kendinizi tanıtmadan bir açıklama yapın. Batman gibi." Sırıtarak döndü. "Bu grafiti olarak harika olurdu," dedi, iki paralel çizgi arasında bir elmas taslağına bakarak.

Kutunun üst kısmı her zamanki gibi sıkışmıştı ama sonunda açılıp birkaç düzine renkli kalemin yıpranmış uçlarına göz kırpmamı sağladı. *Ve bir tane de cıvalı tebeşir*, diye düşündüm memnuniyetle. *Hâlâ ambalajındaydı*. "Buldum." Parlak, çatlak paketi havaya kaldırdım. "Babam ölmeden önce buraya koymuş olmalı. Satın aldığımı hatırlamıyorum."

Jenks logoları bıraktı ve daha yakına uçtu. "Açılmamış."

Ambalajın üzerindeki zehirli uyarıları okurken kaşlarımı çattım. "Muhtemelen yaklaşık on beş yıldır orada duruyordur. Son kullanma tarihi yok ama."

İçimde bir öfke patlaması oldu ve ayağa kalktım. Babam. Annemin şu anda birlikte olduğu öz babam değil, babam.

Bana pentagramlarımı öğreten ve Trent'in babasının onları yok oluşa sürükleyen laneti bozabilmesi için bozulmamış elf DNA'sı örneği ararken kazandığı bir vampir ısırığının komplikasyonlarından ölene kadar başarılı bir şekilde cadı taklidi yapan hınzırca zeki insan. Babamın benim cadı doğumlu bir iblis olduğumu bildiğinden emindim ve hâlâ benim için sakladığı şeyleri buluyordum: iblis kitapları, nadir ley hattı ekipmanları ve şimdi de cıvalı bir kalem.

"Nasıl olur da Hodin'de bunlardan biri olmaz?" Jenks sordu ve kaşlarını çattım.

"Hodin'in işi yok ve pahalılar," dedim ekşiyerek. Koruyucu kılıfı cebime atarken çatırdadı. "Geliyor musun?" diye sordum ve Jenks beni takip etmeden önce son bir kez Bis'i kontrol ederek havaya doğru mırıldandı.

Yavaş adımlarla, sıkışık ve karanlık merdivenlerden fuayeye inerken, yüksek sığınağımdan ayrılırken yumuşak bir koruma çatırtısı hayal edip etmediğimi merak ettim. Bis'i hatırlayınca omuzlarım çöktü, komada ve solgundu ama bir şekilde ruhu olmadan yaşıyordu. Hodin onu geri getirmenin bir yolunu bulmama yardım edeceğine söz vermişti. Diğer iblisler bir şey denerse onu bir şişeden uzak tutmaya yardım edeceğime yemin etmemin nedenlerinden biri de buydu. Elf ve iblis büyüsünü karıştırmam onları Hodin'in yaptığı kadar rahatsız etmiyor gibiydi ve bana söylemeyi reddettikleri şeyi gerçekten bilmek istiyordum. Al'ın rahmetli karısı Celfnnah ile ilgili olduğundan emindim.

Jenks omzuma kondu, tozunun ışıltısı eski ahşapta gezinen parmaklarımı aydınlattı. "En azından aura katılaştırıcı laneti baku üzerinde deneyebilir miyiz?" diye sordu ve ben başımı salladım, fuayeyi bulup merdiven kapısını arkamdan kapatırken kuşağımdaki çanlar şingirdadı.

"Bakuyu güvenilir bir şekilde nasıl tutacağımızı öğrenene kadar şişeden çıkmasına izin veremeyiz," dedim, en az onun kadar hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Dışarıdaki periler yüzünden mabet son derece sessizdi, Ivy'nin bebek torununun yanındaki tek bir ışık geniş alanı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Jenks önden uçtu, ben de onu mutfağa ve üç mevsimlik verandaya kadar takip ettim.

Lee'den bir koğuş için yardım alabilirsem, dört mevsim olabilir, diye düşündüm, alçak arduvazlı kahvenin yanında kümelenmiş Stef ve Hodin'e gülümseyerek

yanmayan şöminenin siyah boşluğunun önündeki masa. Nemli havaya rağmen, üç duvarı ve çatıyı çevreleyen, son duvarı ıslak bahçeye tamamen açık, büyü yapmak için hoş bir yerdi. Yağmurdaki peri tozlarının parıltısı burayı oldukça gerçeküstü kılıyordu ve açıkçası kilisenin en güzel kısmının, hafifçe pıtırdayan yağmurda serinleyen sundurma olduğunu düşünüyordum.

Karmaşık bir büyüü öğrenmenin verdiği yumuşak bir beklenti içimde yükseldi. Hodin'in hayali bir şekilde işlenmiş siyah cübbesi onu çalışkan iblisin resmine dönüştürdü ve elindeki kitabı Jenks'in tozuna karşı kapattığında sıçradım, kaybolmadan önce ciltli deri üzerinde bir örümcek ağı gezindi. Stef başını kaldırdı, hafif yeşil ve sarı cübbesi aurasını yansıtıyordu. Altın ve kırmızı ipeğe dokunurken, *benimki* de öyle, diye düşündüm.

Birlikte çok iyi çalıştıkları belliydi, kendi hayatımla meşgulken kaç tane heceleme dersini kaçırdığımı merak ettim. Onları masada, önlerinde dizilmiş lanet malzemeleriyle görünce, uzak geçmişe ya da belki de geleceğe tanıklık ediyormuşum gibi hissettim: sessiz çalışma, istikrarlı ilerleme, çağlar boyunca büyüden sonra lanetten sonra tılsım.

"Buldun mu?" Stef mürverleri ezip siyah, çirkin bir meyve suyuna dönüştürmeye devam ederken sordu. Parmakları morarmıştı ve bir an suçluluk hissettim. Bir tanıdık gibi büyüü benim için hazırlıyordu.

"Hâlâ paketin içinde." Çubuğu cebimden çıkardım ve masanın üzerine koymadan önce salladım. "Bunu ben yapmalıydım," dedim o suyu bakır bir süzgeçten geçirip atıkları çöpe atarken. Tostun üzerine saçmalık, otlar bile hazırlanmış ve ölçülmüştü.

"Bu gece işim yoktu." Stef ellerini Hodin'in uzattığı bir beze sildi ve mor lekeler kayboldu. "Pratik yapmak işime yarayabilir."

Hodin cüppesini çekiştirerek kuşağındaki zillerin çalmasını sağladı. "Stephanie yetenekli bir öğrenci," dedi ve Stephanie gülümsedi. "Ayrıca, eğer sana talimat verirsem, beni sana bir şey öğretmekle suçlayabilirsin."

Sonuncusunu oldukça kuru bir şekilde söylemişti. Bakışlarımı Jenks'e çevirdim, peri Hodin'in kolunun altına sıkıştırılmış kitabın başlığını ararken neredeyse yanlamasına havada asılı duruyordu. Öyle bir şey olamazdı. İblis kitaplarının asla başlığı olmazdı.

Karşılarındaki açık- kapalı kanepeye uzandım, aramızda alçak bir masa vardı, arkalarında da boş bir şömine. "Peki bir tarifi var mı, yoksa yaptıkça mı uyduruyoruz?"

Hodin yüzünü ekşiterek kitabı masanın üzerine bıraktı. Çanlar şingirdayarak cüppesini çıkardı ve törenle benim yanımdaki sandalyeye oturdu, uzun yüzünde bir spekülasyon vardı. "Stephanie, Rachel ve ben bunun üzerinden geçerken sen de is çubuğunu hazırla, olur mu?"

"Leke çubuğu yapabilirim," dedim ama Stef bana sadece gülümsemekle yetindi ve adaçayı, hardal tohumu, biberiye ve ceviz yapraklarını yaklaştırdı.

Hodin uygun sayfayı çevirirken Jenks sinir bozucu bir şekilde yakınımda durdu. "Bu yasal, değil mi?" diye sordu peri ve gözlerim Hodin'inkilere kaydı. "Yani, Rachel, Trent mutfağındaki o iki suikastçının anılarını sildiğinde çıldırmıştın."

Suikastçılar mutfağımda mı? Düşündüm ve sonra hatırladım. Trent'e kızını çalması için sahile kadar eşlik etmişim ve bu bir elf geleneği idi. O noktada yasalara bağlılığında biraz gevşek davranmıştı. Hâlâ da öyle. Bir bakıma.

"Bu bir elf hafıza lanetiydi," dedim. Karanlık değildi ama evet, yasa dışıydı. "Yerine getirme farklıdır. Değil mi? Vivian, malzemeler nötre doğru dengelendiği için niyetin dönüm noktası olduğunu söylüyor."

"Vivian Smith?" Hodin'in sayfaları çeviren uzun parmakları yavaşladı. "Ahlaki ve etik standartlar meclisinin liderine bir lanetin *yasal* olup olmadığını mı sordun?"

Şaşkın şaşkın baktı, ben de bir dizimi diğerinin üzerine koymak için minderlerin içine daha da gömüldüm. "Evet," dedim çenemi kaldırarak. "Bunu arkadaşım Vivian'la konuştum."

Hodin bana baktı. "Neden?"

Jenks kıs kıs güldü, tozları neşeli bir sarıya bürünmüştü, Stef'in omzuna oturmaya gitti, o sırada Stef de rue, hardal tohumu ve biberiyeyi yeşil ceviz yapraklarına sararak puro haline getirdi. "Onunla markette karşılaştım," dedim. "Kara büyü yapmayacağım, Hodin. Yasadışı olmadığını söylemiştin. Eğer karanlık değilse ve yasadışı değilse, içinde ne olduğunu göstermenin ne zararı var?"

Kaşlarını kaldıran Hodin, kereviz ipine Gordion düğümü atarken kaşlarını çatan Stefe döndü. "Bu iş bittiğinde hapse girmek istemiyorum," dedim usulca.

Hodin hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bütün mesele bunu yaptığınızı kimsenin bilmemesi. Bu yüzden bu pozisyona subrosa diyorlar."

"Güven bana, Hodin. Herkes benim yaptığımı bilecek," dedim ekşiyerek. "Ayrıca, tek yaptığım ona malzemeleri sormaktı. Ona malzemeleri söyleyerek bir laneti karıştırma bilgisini verdiğimi düşünmek, birinin tüm kelimeleri bildiği için Shakespeare yazabileceğini söylemek gibi bir şey."

Hodin'in parmakları kapalı kitabın içinde bir yer tutuyordu. "Bu büyüü kütüphanenize kazandırmak benim niyetim değil."

Dişlerimi emdim, ayağımı salladım. Gerçekten de bir kez yaptıktan sonra bunu nasıl karıştıracağımı bilmediğimi mi düşünüyordu? Ayrıca, malzemeleri temizlemek ve Vivian'ın tavsiyesini önceden almak, işler ters giderse elimdeki en büyük koz olacaktı.

Stef'in leke çubuğuyla işi bitmişti ve Hodin devam edip etmeyeceğine karar vermeye çalışırken sessizce bir kenara bıraktı. Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım, o da kaşlarını çattı, kitabı masanın üzerine koydu ve doğru sayfaya çevirdi.

Aşağıya baktım, solda listelenen malzemeleri, sağda ilgili talimatları ve yer olan her yerde araya sıkıştırılmış ara sıra çizimleri görünce nefesim kesildi. Bir laneti yazmak için dağınık ama etkili bir yoldu ve Newt dışında kimse bu şekilde yazmamıştı.

"Bu Newt'in kitabı," dedim uçlarında rünler olan altı köşeli, daire şeklindeki yıldızı incelerken.

"Artık değil," dedi Hodin.

"Bunu nereden aldın?" Ona uzanarak söyledim. "Yani, ne zaman?" İnce dudaklarını birbirine bastırarak kitabı elimden çektiğinde değiştirdim.

"Gördüğün gibi," dedi, sorumu duymazdan gelerek, "is çubuğu çalınan hintkenevirinden yapılır; hardal tohumu, şafaktan önce ve güneş battıktan sonra toplanır.

ekinoks; kendi bahçenizden biberiye; hepsi ceviz yaprakları ve kereviz ipiyle bağlanmış."

"Ateş otları," dedi Stef, lekeli bir havanda iğde, takke, kuş otu çiçekleri ve meyan kökü tohumlarını öğütmeye başlarken. Onun bu soğukkanlılığı bana bir süredir Hodin için bitki öğüttüğünü düşündürdü.

"Beş etti," dedim altı kenarlı yıldızla bakarak. "Altıncı bileşen nedir?"

Hodin kaskatı kesildi. "Altıncısı ateşin kendisidir, düşüncelerinizden doğar, ocağınızdan değil." Gözleri kısıldı. "Düşüncelerinizle bir alev yaratabilir misin?"

Yapabileceğimi biliyordu ve ben de başımı salladım. Lanet toprak ve ley hattı büyüünün bir karışımıydı, ama çoğu iblis büyü öyleydi.

"Kuş otu, spikenard, takke, meyan kökü tohumu ve mürver suyu kaynatarak külü bulamaç haline getireceksin, sonra da rünleri çekip laneti yaratacaksın," dedi ve ben de altı köşeli yıldızı inceledim. Eski usuldü ama Hodin'in genellikle modası geçmiş yöntemler kullandığını fark etmiştim, muhtemelen tüm steno büyülerin bulunduğu iblis kolektifine erişimi olmadığı için.

"İki çağrı . . ." Sayfanın alt kısmındaki Latince yazıyı takip ederken parmaklarım karıncalanarak düşündüm. *Damnatio memoriae* hafızanın lanetlenmesiydi ve *in statu nascendi* kabaca doğma hali anlamına geliyordu. Tanrıça'nın dikkatini çekecek bir "*ta na shay*" yoktu ama Newt'in laneti olsa bile elfçe hissettiriyordu.

"Söndürücü bitkilerin hepsi dişil," dedim, bakışlarımı malzemelere kaldırarak. "Bu eril olanı dengeliyor. Ama yine sadece beş tane görüyorum."

Hodin'in parmakları gerildi, neredeyse kitabı elinden çekip alacaktı ve posası çıkarılmış bitkileri meyve suyuna katmakta olan Stef de kaskatı kesilmiş gibiydi. Hodin soğuk bir sesle, "Reaksiyonu ateşlemek için kullanılan kan altıncı kandır," dedi ve Jenks şöminenin üzerinden kıs kıs güldü.

"Bak, lanetinle dalga geçmiyorum," dedim, daha önce yöntemlerinin benim için fazla gevşek olmasıyla ilgili bir sorun yaşadığımı hatırlayarak. "Ama eğer bir

Altı köşeli yıldız, altı rün ve külün içinde altı bitki olduğuna göre, muhtemelen söndürücünün içinde de altı bitki vardır. Ben sadece soru soruyorum."

Bana ters ters baktı, çekip gitmeyi düşündüğü her halinden belliydi.

"Ama eğer altıncısının onu tutuşturacak kan olduğunu söylüyorsanız, benim için sorun yok," diye ekledim ve kitabı koruyucu bir şekilde kucağına çekerek burnunu çekti. "Kaç damla?"

Sessizdi ve bir gök gürültüsü Cincinnati'yi çevreleyen tepelerin arasında usulca yankılandı. "Altı," dedi sonunda ve ben bir gülümsemeyi bastırdım. "Onu çağırmak istediğin her sefer için bir damla."

"Tekrarlanabilir mi?" Memnuniyetle söyledim. "Harika!"

Hodin'in kaşları alaycı bir şekilde kalktı. "Asalar genellikle öyledir."

"Bekle. Ne?" Şok olmuş bir şekilde doğruldum. "Bundan asa mı olur? Asaların kızılağaç olması gerekir."

Hodin ayağa kalktı ve ben de gözlerimle elindeki kitabı takip ettim. "Bu cadı büyüğü değil. İblis büyüğü. Mürverler de bu yüzden," dedi sanki bunun bir anlamı varmış gibi.

"Oh." Dudaklarımı yaladım, sonra da jelibonları terletecek kadar heyecanlı olduğumu saklamak için minderlere geri yaslandım. Hep bir asa yapmak istemiştim. Çok gösterişliyidiler. "Yıldızı çizmek için cıvalı tebeşir mi kullanıyorsun? Tarifte yazmıyor." Aslında tarifte pek çok bilgi eksik gibiydi. Ama bu Newt için standarttı.

"Belli ki," dedi ve cıvalı kaleme uzandım, dikkatlice açtığımda zehirli kurşunun nötr, sert bir balmumuyla kaplı olduğunu gördüm. *Harika*.

"Yani." Hodin siyah ipek bir bezle aynadaki iyonları sildi. "Leke çubuğu hazır. Teşekkürler Stephanie. Aşağı iniyor ve etrafına yıldız çiziliyor. Önce rünler."

Stephanie leke çubuğunu aynanın tam ortasına yerleştirdi ve ben de kendimi kanepenin en ucuna çektim. Aynayı daha yakına sürükleyerek hâlâ Hodin'in kıskanç elindeki kitabı inceledim, Newt'in sıkışık el yazısını ve az sayıdaki talimatı okurken nabzım hızlandı. Yıldız her zamanki gibi çizilmemişti, daha ziyade rune'dan rune'a çizilmiş üç paralel çizgi kümesiydi.

"Önce rünler," dedim usulca, en tepeden başlayıp deasil'i dolaştırmaya karar verdim.

Hodin, "Widdershins," dedi ve ben yüzümü buruşturdum.

Değişim, diye düşündüm aynaya ilkin yazarken, sonra irade ve ölüm, ardından en altta çıra, büyüme ve son olarak da hasat. Bunlar güçlü sembollerdi ve eskiydiler, çok eskiydiler.

Bana rehberlik edecek rünlerle yıldızın çizgilerini çizmeye başladım. Hasattan iradeye, büyümeden ölüme, değişimden büyümeye, iradeden tutuşmaya, hasattan tutuşmaya ve son olarak değişimden ölüme. Cıvalı kalem kalın, ağır bir çizgi oluşturdu ve genellikle ley çizgileriyle hafif bir bağlantı kurmama rağmen, bunun güçlendiğini, neredeyse baş döndürücü bir şekilde gerçeküstü hale geldiğini hissettim.

Hodin'in omuzları çöktü, sanki bir şey olmuş gibi kaşlarını çattı ve ben de çizimi inceledim. Newt, eğer bir çizim varsa basılı metinde bazı şeyleri atlamasıyla ünlüydü. "Bir daireye ihtiyacı var," dedim ve değişim rününden başlayarak bir noktadan diğerine bir daire çizdim, ilerledikçe rünleri tekrar adlandırdım ve sona ulaştığımda çizgilerle olan bağlantımın güçlendiğini hissettim.

Çember tamamlandığında "Değişim," diye fısıldadım ve şaşırtıcı bir vınlamayla is çubuğu tutuştu.

"Vay canına." Stef hazırladığı içkiden başını kaldırıp baktı. Hodin de etkilenmiş görünüyordu ve Newt'in yazısının altına daire eklemek için bir not düşerek yaklaştı. Mırıldandığı Latince bir kelime karalamayı yerine oturttu.

"Güzel." Biberiyenin içten kokusu yandıkça acılaşıırken Hodin memnuniyetle uzaklaştı. Cevizin asidik kokusu ve tanımlayamadığım bir şeyin heyecan verici kokusu da ona katıldı. "Söndür onu," dedi gözleri parlayarak. "Altı damla damlat ve söndür."

Şimdi mi? Hodin'in hayatında hiç bu tılsımı yapıp yapmadığını merak etmeye başladım. Stef söndürme solüsyonunu sessizce ileri itti ve tereddüt ederek elime aldım. Leke çubuğu hâlâ Temmuz ayındaki bir Noel ağacı gibi yanıyordu. Hodin kıpırdandı, belli ki onu söndürmemi istiyordu ama ben bekledim, is çubuğu külden başka bir şey olmayana kadar başparmağım ile işaret parmağım arasında yuvarladım, yükselen duman elektrik gibi içimde uğulduyor gibiydi.

"Altı," dedim usulca, Jüpter parmağımdaki küçük bıçağın şaklaması neredeyse fark edilmedi. Altı damla kıvı içerı gırdı ve kıvılağaç kokusu yükseldi. Söndürücü aktive edilmişti. Bunu doğru yapıyordum ve bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırdı.

Hodin yaklaştı, eteğindeki çanlar çınılıyordu. "Çağrıyı oku."

Yanık kehribar renginin en hafif ipucu beni kısa kesti ve durakladım. Biraz fazla hevesliydi ve bu hoşuma gitmedi. "Hodin, bunun müstehcenlik ücreti ne kadar?"

Hodin'in ifadesi donuklaştı. "Bunu sormak için biraz geç oldu."

Jenks'e baktım, kanatları görünmez hale gelmişti ama şömineden ayrılmamıştı. "Hayır, değil. Ne kadar?"

Hodin yüzünü buruşturarak parlayan çizgilere ve sönmekte olan közlere baktı. "Belli ki ne yaparsan o olacak. Güçlü bir iradeyi gölgelemenin zayıf bir iradeden daha fazla maliyeti olacaktır. Gerçeklikten küçük bir sapma, büyük bir yalandan daha azdır."

Beklediğim gibi oldu ve rahatlayarak külleri dikkatlice söndürdüm.

"Çağır onu," dedi Hodin. "Şimdi."

Emir yağdırmasından hoşlanmıyordum ve hevesli önsezişine güvendiğimden emin değildim, sakinleştirici bir nefes aldım. "*Damnatio memoriae*," dedim, içimden bir his pırıltısı geçerken başladım, elim ayağım karıncalanırken heyecanlandım ve chi'ne geri aktı, sıcak ve ısıltılı. Çamurlu kül bir balçık kalıbı gibi yıldızın çizilmiş çizgilerine sürünürken dudaklarım aralandı.

"Kutsal kediler!" dedi Stef. "Bu çok ürkütücü," diye ekledi ve Hodin ona sinirli bir bakış attı.

Belli ki bu laneti daha önce denemiş ve başarısız olmuştu ve cıva çizgileri kül ve mürver suyu kaplamasında parlayan bir altıgen oluştururken biraz kendini beğenmiş hissetmekten kendimi alamadım.

"Mühürle," dedi ama ben çoktan temiz kuma uzanmış, glifin çizgilerinin yumuşak toprakları pürüzsüz bir katman altında gizlenene kadar altı kenarlı yıldızın üzerine döküyordum. İşin özüne indiğinizde, büyü gerçekten de benzer temaların varyasyonlarıydı.

"*In statu nascendi*," dedim, bağlantının aniden kesilmesiyle sıçrayarak. Birden dünya daha sönük bir yer gibi göründü, peri ışıkları

Bahçedeki ışık azaldı, yapraklardaki parıltı sönükleşti. Evrenle olan bağlantımı kaybetmişim ve bu eksiklikten ürperdim.

"Bu kadar mı?" Stef söyledi ve Hodin başını salladı, kumu dikkatlice kenara üflerken gerginliği neredeyse hissediliyordu. Ama açığa çıkardığı siyah kum tüpü uflanarak yok olduğunda eli titreyerek geri çekildi.

"İrin kovası!" diye küfretti ve alışılmadık bir öfke gösterisiyle, masanın üzerinden kayan kitabı iterek lekeli eleğe çarptı. Stef eleğin devrilmesini engellemek için çabaladı ve Jenks aşağı düştü, omzuma konarken kanatları uyarırcasına gıcırdıyordu.

"İşe yaradı," diye ısrar ettim, kendi ellerim kumu fırçalamaya ve üç tüpü daha çökertmeye gidiyordu. "İşe yaradığını biliyorum. Hissettim!" Ama orada parçalanmış kahverengi kumdan başka bir şey yoktu ve şaşkınlıkla arkama yaslandım. "Bu cazibeyi hiç yaptın mı?" Suçladım ve o da suratını asarak sandalyeye yığıldı. "Oh, yani bunu çözmem için bana vermeyi mi düşündün? Belki de bu süreçte kendimi sonsuza kadar uçururum?"

"Sen ve Newt aynı düşünüyorsunuz," diye mırıldandı, düşünceli bir şekilde.

Stef'e baktım, bana bunun devam eden bir büyü olduğunu söylemediği için sinirlenmişim. Belki de bilmiyordu. "Newt'in büyülerinden birini kopyalamaya çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Dedim ki. "Artık kimse onları kolektiften bile çekmiyor."

Hodin bana omuz silkti. "Bunu yapabileceğini düşünmüştüm."

Bu hem sevindirici hem de çileden çıkarıcıydı; sevindiriciydi çünkü yetenekli olduğumu düşünüyordu ve çileden çıkarıcıydı çünkü artık hiçbir tatmin edici lanetim yoktu.

"İşte bu yüzden Cincinnati'de cıvalı kalem yok," dedi Stef ortalığı toplamaya başlarken. Örme sepete koyduğu her şey ortadan kayboldu, muhtemelen mutfak lavabosunda yeniden ortaya çıktı. "Bütün zulasını tüketti. Gitti."

Hodin ona ters ters baktı, o da ona sırtıttı.

"Ama işe yaradığını hissettim," dedim aynadaki lekeli kumu silerken ve cıva çizgilerinin yok olduğunu gördüm. Sadece rünler kalmıştı. Daire bile gitmişti.

"Ben de öyle," diye homurdandı Hodin. "Ama ben hiç asa görmüyorum."

Gözlerim kitaptan rünlere kayd1. Çizgiler kaybolmuştu.
Güç nereye gitmişti?

Ani bir fikirle kaskatı kesildim ve masada cıvalı kalemi aramaya başladım. "Nerede o?" Dedim, göremedim.

"Ne nerede?" Hodin gözlerini tavana dikmiş, açıkça tükenmiş bir haldeydi.

"Cıva çubuğu!" Dedim ve Jenks omzumdan fırladı, masanın üzerine düşerken peri kanatları sert bir ses çıkarıyordu.

"Dikkat et!" Hodin bağırdı, Jenks'i takip ederek asanın kullanılmayan ceviz yapraklarının altında saklı olduğu yere doğru ilerledim. Asanın pürüzsüz yüzeyini kavradığımda parmak uçlarım karıncalandı, çünkü artık öyle bir şeydi. Küldeki güç, söndürücüyle birlikte çizgilerin içine işlemiş, sonra da yakarış onu asanın içinde merkezlemişti. *Altı tılsımın hepsi*, diye düşündüm memnuniyetle. Koruyucu balmumu kaplamanın içinde kaynadığını hissedebiliyordum.

"Burada," dedim onu sallarken ve Hodin öne atıldı, bileğimi yakaladı ve yanlışlıkla çağırılmıyayım diye elimi kaldırdı.

"Bırakın onu!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben de bileğimi çekerek kurtardım.

"Sakin olun!" İkisine de bağırdım. "Tanrım, Hodin. Sana büyü yapmayacağım," dedim ama gözlerini ondan ayırmadı ve ben de örtmek için kolumu salladım. "Bak. Hem bir jest hem de bir çağrı sözcüğü gerekiyor."

Boştaki elimle Stef'in açtığı kitabı işaret ettim ve Hodin'in dudakları kenetlendi, ifadesi endişeden rahatlamaya dönüştü. "İnanılmaz," dedi usulca ve ben de Stef'in azalan telaşına gülümsedim. "Eğer o hayal gücünden yoksun büyücü bozuntusunu bırakırsan, sonsuzluğun en güçlü uygulayıcılarından biri olma potansiyeline sahipsin."

İyi ruh halim hemen bozuldu. "Yani Al'ı seninle çalışması için bırakayım mı?" Başımı salladım, bakışlarım yeni aşamın üzerinde geziniyordu. "Hayır. Bu şanslı. Çok fazla basarsan tavana kara bir leke olarak düşersin." Asamı arkamda tutarak yüzüne baktım. "Ve eğer bir daha deneylerinden birini iyi yazılmış bir lanet kisvesi altında bana getirirsen, kışını sonsuza dek tekmelerim ve kendi başına kalırsın. Anladın mı?"

Stef sessizce temizlik yapıyordu, bana Ceri'yi hatırlattı. Daha önce iblisler tarafından kullanılmıştım, bu yüzden bu tamamen beklenmedik değildi, ama hayal kırıklığına uğradım

Stef hiçbir şey söylememişti. Hodin'in bu konuda sorun yaşadığını biliyordu.

"Bu benim," dedim telefonumu büyüün fotoğrafını çekmek için kullanırken. "Hepsi," diye ekledim karşı lanet için sayfayı çevirirken, olmadığını fark edince kaşlarını çattım. *Harika*.

Hodin kuşağını daha da sıktı, çanlar çalmaya başladı. "Sana bunun nasıl olacağını söylemeye niyetim yoktu."

"Hayır, sen benim bunu çözmemi ve benim elimde sadece değersiz bir asa varken seni işleyen bir lanetle bırakmamı istedin." Kitabı kapattım ve masanın diğer tarafına ittim. "Arkadaşlık hakkında öğrenmen gereken çok şey var, Hodin."

Stef kendi içine doğru büzülmüş gibiydi, belli ki acıyı da hissediyordu.

"Ve gücün kökenleri hakkında öğrenmen gereken çok şey var." Hodin'in gözleri

daraldı. "Bir *arkadaşın* istedi diye bütün bir cadı sınıfına ders mi veriyorsun?"

Stef'e döndüğümde dudaklarım aralandı. Kadın bana bakmıyordu ama Hodin'e öğretmenlik işinden bahsettiği belliydi.

"Buna geri vermek deniyor, Hodin," dedim gitmek için ayağa kalkarken. "Belli bir seviyeye ulaştığınızda, geri vermeye başlarsınız. Dali bir öğrenciye bedavaya öğretiyor. Al bana bedavaya öğretti." Ama bedava değildi. Benim güvenime ihtiyacı vardı. Ve işte buradaydım, beni kullanacağı konusunda uyardığı iblisle çalışıyordum, görünüşe göre hepsine en savunmasız oldukları anda ihanet etmiş olan bir iblisle. *Tostun üzerine sıçayım, bunu ne kadar kötü batırdım?* "Hodin, Celfnnah'a ne yaptın?"

Hodin'in üzerinden bir öfke titreşimi geçti. "Bize izin verir misin Stephanie?" dedi usulca ama hayal kırıklığını duyabiliyordum ve aklım asaya gitti. *Ayağa kalkıp bir fiske vuracak ve sorduğumu hatırlamayacaktı.*

"Tabii." Başını öne eğen Stef masada kalan son şeyleri de topladı ve giderken mutfakla aramızdaki Fransız kapılarını kapattı.

Beklemeye başladım. Hodin'in bakışları Jenks ve benim aramda gidip geldi. Cübbesini çekiştirerek oturdu. "Celfnnah elflerden kaçmaya çalışırken öldü," dedi kısaca. "Gally beni suçluyor."

"Senin hatan mıydı?" Sessiz kaldı. Çenem sıkıştı ve gevşemesi için zorladım. "Burada yaşamayı seviyor musun?" diye ekledim.

"İblisin köstebeği olacaktım," dedi, sesi hafif ve acıydı. "Öz kardeşim beni yakalanmam için gönderdi, böylece geri kalanları dışarı çıkarmasına yardım edebilecektim. Üç yüz yıl boyunca bileğimde bir köle tasmaıyla çalıştım ve kaçış olmadığını öğrendim. Ölüme bile izin yoktu. Onları nasıl memnun edeceğimi öğrendim. Sıcak giysiler ve uyumak için yumuşak bir yer bulmayı. Özgürlüğümüzün anahtarlarını elinde tutan elfe kendimi sattırana kadar onları nasıl eğlendireceğimi."

"Ve?" diye sordum ve gözleri bana döndü. "Al senin onun ölümüyle bundan daha fazla ilgin olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," dedim ve Hodin çirkin bir ses çıkardı. "Onları serbest bırakma şansın vardı ve sen onları teslim ettin. Kendi çıkarın için."

"Onları ahududu yiyip ipek üzerinde uyumaları için teslim etti," dedi acı bir şekilde. "Sana böyle söyledi, değil mi? Baku'yu geliştirirken işkence gören bendim, ruhumu yiyip bitirirken tekrar tekrar neredeyse hiçbir şeye dönüşmeyen *bendim*. İğrenç büyülerini ve lanetlerini üzerinde uyguladıkları, onları mükemmelleştirdikleri kişi *bendim*. Beni hayatta tuttular çünkü onları *eğlendirdim*, canavarları o kadar iyi taklit ettim ki onlar bile farkı anlayamadılar. Beni öz kardeşim gönderdi," diye adeta tükürdü Hodin. "Gitmem için yalvardı ve kurtarabileceğimi düşündükleri kadar kapana kısıldığım apaçık ortadayken beni kurtarmak için parmağını bile kıpırdatmadı, tek bir büyü bile yapmadı. Onun ölümü için beni mi suçluyor? Ben de onu bana yaptıkları için suçluyorum, bin yıllık işkence için. Bin yıl Morgan ve tek bir sözüyle beni geri getirebilecekken beni orada çürümeye terk etti."

Durduğum yerde üşüdüğümü, donduğumu hissettim.

Hodin ayağa kalktı ve ben irkilerek sarsıldım. "Asanın çalışıp çalışmadığını bilmek isterim." Yüzü asık bir şekilde kitabı aldı ve cilt arduvaz masadan ayrılırken bile gözden kayboldu.

Jenks'in kanatları boynuma soğuk geliyordu ve ürperdim. "Bahçedeki bir şeyi kontrol etmem gerek," dedi ve mırıldanarak kalkıp gitti.

Yalnızdım, Hodin'in bana her şeyi anlatıp anlatmadığını ya da sadece neyin onu iyi gösterdiğini bilmiyordum. Yorgun bir halde boş şöminenin önüne çöktüm, kuşağımın zilleri şingirdiyordu. Al'la konuşmaya ve hikâyenin diğer tarafını dinlemeye gerçekten ihtiyacım vardı. Benimle konuşmaması çok kötüydü.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

"SAAT KAÇ?" FISILDADIM, ÇEKİLMİŞ PERDELERİN YUMUŞAK GRISI BANA
Hiçbir fikrim yok.

Trent yuvarlanırken tarçın kokan ılık hava püfürdedi, kolu lezzetli bir aidiyet hissiyle bana sarıldı. "Uyumaya devam et," diye fısıldadı ve içimi bir ürperti kapladı.

Uzaklaşmaya başladığında onu kavrayışım sıkılaştı ve yüzüme uykulu bir gülümseme yayıldı. "Bugün Pazar. Hayatta olmaz," diye fısıldadım. Yeşil gözleri kıvrımlarımı izledi ve onu aşağı çekerek kendi dudaklarımla dudaklarını buldum.

Arzu içimde uyandı, ani oluşu şok ediciydi ama çok da hoş karşılanmıştı. Beni saran kolu daha da belirginleşti ve ağırlığı hoş bir sıcaklıktı. Kirli sakallar parmak uçlarımda sert bir his yaratıyordu ve elimi omuzlarına göndererek onu kendime yaklaştırdım. Çarşaf lar birbirine karışmıştı ve onları tekmeleyerek çıkardım... Telefonunun titremesiyle her şey bir anda durdu.

Trent'in dudakları benimkilerden ayrıldı. Başını kaldırıp yatağın başucundaki masaya baktı, sonra iç geçirdi. "Bunlar kızlar. Uyuduğunu sandım ve onlara mesaj attım," dedi ve ben de kabul edeceğini bildiğim için bıraktım. Kız kardeş olarak yetiştirilen iki küçük çocuğun şımarık olmasından değil -ki öyleydiler- doğuştan çok tehlikeli bir oyunun piyonları olmalarından kaynaklanıyordu. Satranç tahtasında teorik olarak ilerleyip vezir olmaları için yıllar geçmesi gerekecekti. Onlar güçlerini bulana kadar, o onların şövalyesiydi.

Boktan bir tost. Metaforlar için henüz çok erken, diye düşündüm yuvarlanıp ayaklarımı yere koyarken. Ayak parmaklarım yumuşak halıyı kazıyarak

kendi telefonu. *Sekiz buçuk mu?* Telefonu bırakırken tiksintiyle düşündüm. Ama benim için erken olsa da Trent için geç olmuştu ve yatakta bu kadar uzun süre kalmasını takdir etmiştim. Elfler krepuskülerdi, yani öğlen ve gece yarısı uyurlardı. Onun doğal uyku ritmi, bir cadının neredeyse öğlene kadar uyuma ve gece yarısından sonra yatma alışkanlığıyla düşünüldüğü kadar kötü uyuşmuyordu. Şu anda sinir bozucu derecede parlak ve uyanık görünüyordu ama öğlen olduğunda dört saatlik uykusuna hazır bir şekilde uyukluyor olacaktı.

Trent merhaba derken kendimi iyi hissediyordum, müzikal sesi muhtemelen kızlara ve sadece kızlara karşı kullandığını bilmediği o sert ve sevgi dolu tona bürünmüştü. Loşlukta ince silueti görünüyordu ve keşke Ray ya da Lucy'nin başına gelen felaket otuz dakika daha bekleseydi dedirtti.

"Lucy? Lucy," dedi sabırla, küçük kız mısır gevreği ve jöle hakkında gevezelik ederken bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Annenle konuşmama izin ver. Lucy, seni duyuyorum ve ne istediğini biliyorum. Ama onun evindeyken karar verici faktör annendir. Eğer onunla konuşmama izin verirsen, senin adına müdahale edebilirim."

Gülümsedim. Lucy sadece iki yaşındaydı ama Trent'in onlarla aşağıdan değil de yukarıdan konuşma alışkanlığı çoğu zaman işe yarıyordu.

"Lucy, telefonu annene ver," diye ekledi ana ortak salona doğru giderken ve ben de ayağa kalkıp sırtarak banyoya doğru yürüdüm. İki kızı da seviyordum ama jölenin kabul edilebilir bir mısır gevreği çeşnisi olup olmadığına karar verme işine karışmadığım için çok mutluydum.

Kahve kokusundan başka hiçbir şey beni Trent'in aşırı hoşgörülü düşünceden çekip alamazdı ve yirmi dakika sonra, Trent'in malikanesine kalıcı olarak taşınmak üzere bornozum ve terliklerimle ortak salona çıktım. Hâlâ uyanık değildim ama en azından saçlarım ürün ve cazibeyle ehlileştirilmişti. Trent küçük mutfakta bir şeyler yapıyordu, ben de kanepeye uzandım ve uyanmaya çalışırken onu izlemekle yetindim.

Dört kat aşağıda, Trent'in malikanesi, genellikle aynı anda hem eğlenmek hem de çalışmak için sayısız odaya yayılmıştı. Bitişindeki yeraltı garajıyla birlikte zemin kat çoğunlukla parti alanıydı ve sekiz kişilik bir personel

mutfak, devasa bar ve abartılı havuza açılan büyük oda. Annesinin yeni keşfettiği yazım laboratuvarı sağda, babasının artık çoğunlukla kullanılmayan resmi ofislerine giden koridor ise solda yer alıyordu. Büyük odanın yukarısında ve ona bakan kısımda, bir zamanlar burayı işletmek için ihtiyaç duyulan personelin yaşadığı daireler vardı. Bunların çoğu boştu, özellikle de hafta sonları. Tıbbi ve idari kat bunun üzerindeydi ve yine büyük odaya açılıyordu. O da çoğunlukla boştu, Trent yasadışı ilaç üretip satmakla suçlandığında terk edilmişti - ki öyle yapmıştı. Öyle. Her neyse işte.

Trent hâlâ malikânesinin bir ucundan diğerine yaşamaya devam ediyordu, ama burada, büyük salonun yukarısında, ortak bir yaşam alanına ve küçük bir yemek mutfağına açılan dört büyük süitte güne başlıyor ve bitiriyordu. Trent'in bilinçli bir şekilde normal bir bekar ebeveyn olmaya çalıştığı yer burasıydı ve ekmek kızartma makinesinden bir tepsi kurabiye benzeri sabah bisküvisi alırken sevgiyle gülümsedim.

Trent'i heceleyerek konuşurken, sarı saçları yapış yapışken ve yeşil gözleri ne kadar güçlü olduğunu keşfederken parlarken seviyordum. Trent'i sıyrıklara tek boynuzlu at yara bandı yapıştırırken ve küçük kızların gözyaşlarını öperek kıkırdatırken sevdim. Trent'i yönetim kurulu odasında, buz gibi kontrolüyle karşısındakileri hayat boyu süren ilişkileri ve kurnaz öngörüsüyle alt ederken sevdim. Ama sanırım onu en çok mutfaktayken sevdim, ne olmak istiyorsa onu olmakta özgür olduğu için memnun ve mutluydu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve lezzetli bir aşk acısı hissettim.

"Tanrıça yardımcım olsun, sabahları çok güzelsin," dedi tost makinesi fırını kapanırken.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdim. "Lucy'nin Cheerios'una jöle mi bulaştı?"

Trent güldü, sıcak ses tam merkezime gidiyordu. "Ölçülü bir kaşık, evet, ama bunun Buddy için uygunsuz olduğu konusunda anlaşmıştık."

Başımı salladım, küçük köpeğin hafta sonu Ellasbeth'in nehrin Hollows tarafındaki çatı katına y a p t ı ğ ı göçe katılmasına sevinmiştim.

"Seni özlemişler," dedi elinde iki büyük boy fincan sade kahve ve bir tepsi minik hamur işiyle çıkarken. "Bir dahaki sefere vaktin var mı?"

"Bizimle hayvanat bahçesine gelmek ister misin?"

Oturdu, tepsi ve kahve alçak masaya konurken ben de dikkatlice oturdum. Buzlu hamur işlerinin dükkândan alındığını söyleyebilirdim ama Trent haftada bir aşçılık okullarından birinden birini getirtip yemeklerinin çoğunu yaptırıyordu. "Biz, sen, kızlar, Ellasbeth, Quen ve Jon muyuz?" Suratımı asarak söyledim. Cincinnati'nin en önde gelen elf vatandaşı olmak, güvenlik üstüne güvenlik demekti ve çoğu zaman bu benim işim olsa da, Trent kızlar söz konusu olduğunda birkaç çift gözün daha olmasını isterdi. Quen'in kızı Ray ile hayvanat bahçesinde bir gün geçirmekten hoşlanacağından bahsetmiyorum bile. Garip bir aileydi ama kızlar seviliyordu ve önemli olan da buydu.

Trent elinde bir kupayla koltuğa iyice yerleşti ve bir yudum içtikten sonra içini çekti. "Sen, ben ve kızlar," dedi. "Quen Ray'i gezintiye çıkarıyor. Baş başa vakit geçiriyorlar ve seninle daha fazla vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Ben mi?" Kupamın üzerinden ona baktım. "Neden ben?"

Gülümsemesi sevgi dolu bir hal aldı ve ağzından çıkacaklardan dolayı içimi bir korku kapladı. "Seni Ellasbeth'ten daha çok bir anne figürü olarak görüyor," diye fısıldadı. "Hey-y-y, korkma," dedi, ben tam da bunu yapmaya başladığımda kahvesini bıraktı. "Yanıma taşın ve onun öğle yemeklerini hazırlamaya başla demiyorum. Ray sadece senin yaptıklarını Ellasbeth'in yaptıklarından daha çok seviyor. Quen seninle daha fazla zaman geçirmesinin onun yararına olacağını düşünüyor. Hepsi bu." Yavaş bir nefes aldı. "Ve ben de katılıyorum."

Vay anasını, bu nasıl oldu? diye düşündüm ama sonra kaşlarımı çattım. Quen. Trent daha doğmadan önce Kalamack'ların güvenlik şefiydi. Ellasbeth huysuz bir şekilde iyi biriydi ama Quen'in kızı Ray, en iyi gölgelerde çalışan sinsi, güçlü bir elf olmanın tüm işaretlerini gösteriyordu. Ellasbeth her iki kızı da pembeler ve güneş elbiseleri giydiriyor, fıstık ezmeli sandviçlerini beş yıldızlı restoranlarda yediriyordu ve Lucy buna ördek gibi alışmışken, kazaklar ve spor ayakkabılarla hayvanat bahçesinde bir gün geçirmek Ray'in hızına çok daha uygundu. Ellasbeth kızları Cincinnati'nin sosyete sayfalarının baş sayfasına çıkarmaya çalışarak bunu mahvedecekti.

"Önce şu Finnis meselesini halledeyim," dedim ve Trent beni kendine doğru çekerek mutlu bir iç çekti.

"Bir insanın dünyaya ya da hiçbir şeye sahip olmamasına rağmen mutluluğunun sevdikleriyle arasındaki küçük anlara bağlı olması beni şaşırtmaya devam ediyor." Trent boynumdaki nemli saçları okşadı ve kokumu içine çekerek beni ürpertti.

Kahvemi yere bıraktım, yeni bir kıpırtı beni kendime getirdi. "Jenks nerede?" Hamur işlerine bakıp Trent'in malikânesinin dört katlı canavarının tamamının gerçekten bize ait olup olmadığını merak ederken "Jenks nerede?" diye sordum. Aşağı yukarı.

Trent'in dudakları boynumu okşadı, küçük öpücükler içimde sarsıntılar yarattı. "Oğlu ve torunlarıyla birlikte solaryumda," diye fısıldadı ve ben titreyerek ona daha dikkatli bakmaya başladım. "Onlara yeni bir güvenlik önlemi öğretiyor. Saatlerce meşgul olmalılar." Gülümsedi, sevgisini gösteriyordu. "Quen'i onları ve perileri güvenlik planına dahil etmeye ikna ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Birlikte sadece bu yıl Quen'in sistemlerinden önce araziye yapılan üç saldırıyı yakaladılar. Oh, ve Izzy yine hamile, bu yüzden sonbahara kadar daha da iyi bir kapsama alanımız olmalı."

"Perilerde olur böyle şeyler." Ama Jenks'i düşündüğümde keyfim kaçtı ve bunu gören Trent yüz ifademi inceleyebilmek için parmağıyla çenemi kaydırды.

"Izzy'nin hamile olması seni üzüyor mu?" diye tahmin etti, ruh halimi yanlış okuyarak. Elfler ve cadılar, iblis bile olsalar, birlikte çocuk sahibi olamazlardı. Ama benim endişelendiğim kişi Jenks'ti.

"Sorun Jenks," diye itiraf ettim ve Trent başını salladı, ikna olmadığı belliydi. "Durumu iyi ama Matalina'yla ilgili anıları onu çökertiyor ve başka biriyle yeni bir ilişki kurmasına izin vermiyor. Bis'i de özleyiyor."

"Hodin ruhunu bakudan ayırmak için yeni bir fikir bulamadı mı?" Trent sordu, ben de başımı salladım.

"Sevdiğim kimse yok. Ve Hodin kilisede olduğu sürece Al benimle konuşmayacak," dedim. "Jenks, güvenlik karşılığında bahçeyi kiraladığı periler yüzünden hayal kırıklığına uğradı. Peri tehditleri için polis tutuyorlar tamam ama benim

güvenlik ve onun akli başında değil." Kaşlarım eğlenerek kalktı. "Gerçi onları perilerle birlikte çalıştırmayı başardı. Dün onlara bir oyun oynattı."

Trent'in kolu etrafımdan kaydı. "Bana o lanetin nasıl büküldüğünü hiç anlatmadın."

Kahveme uzandım ve bir yudum aldım, düşüncelerim elbise alışverişine nereye gidebileceğimiz üzerineydi. Geçmişteki erkek arkadaşlarımın aksine Trent alışveriş yapmayı severdi; tabii yolumuzun üzerinde bir ayakkabı mağazası olduğu sürece. "İyi ve kötü," dedim, kemerlerim sehpanın kenarını bulurken hafızamda uzaklara odaklandım. "Bir asa yaptım," dedim, ihtiyacım olana kadar kalacağı kalem kutumda sakladığımı düşünerek. "İçinde altı tane tamamlama laneti var."

"Peki ya kötü?" Trent temkinli bir şekilde sordu.

"Kötü haber şu ki, bana Newt'in unuttuğu ve daha önce hiç yapmadığı lanetlerden birini değil, nasıl yapılacağını bildiği bir şeyi verdiğini sanıyordum. Tehlikeli olabilirler. Bazı şeyleri atlama eğilimindedir." Doğrudum ve telefonumu almak için bornozumun cebine uzandım. "Görmek ister misin?"

"Yanında mı getirdin?" dedi, ben kaydırmaya başlayınca rahatlayarak.

"Fotoğrafını çektim," dedim onu bulduğumda, telefonu ikimizin de görebileceği şekilde kaydırarak. "Vivian'dan izin aldım. Ben iyiyim."

"Ama ne olursa olsun onu kullanırken yakalanmak istemezsin," dedi mektubu okurken, iki farklı el yazısına kaşlarını çatarak. "Cıva tebeşiri, ha? Bu eski bir şey. Ve bu beyaz bir lanet mi?"

"Ah, tam olarak değil. Vivian, temel bileşenler iyi huylu olduğu için, bununla ne yaptığıma bağlı olduğunu söylüyor. Birini Constance'ın hayatta ve güvende olduğuna ikna ettiğim için -ki öyle- lanet teknik olarak beyaz. Birini Constance'ın hayatta ve güvende olduğuna ikna etmek için kullansaydım ve Constance hayatta olmasaydı ..." Anlayışını görmek için Trent'e baktım. "O zaman o kadar da değil. Beni rahatsız eden şey, karşı bir lanetinin olmaması."

"Sert durumlar sert önlemler gerektirir," dedi Trent acımasızca ve kahvelerimizi yudumlamadan önce birbirine vurduk. Sert önlemler. Sıradan bir Joe olsaydı sorun olmayabilirdi ama Trent türünü yok olmaktan kurtarmak adına gerçekten çok kötü şeyler yapmıştı. Ben de öyle.

"Hodin'den bıktım artık," dedim, Trent e-postalarını kontrol etmek için telefonunu kaldırdığında küçük bir pasta alarak. Kızardım ama adam tüm doğu ABD'nin Brimstone'unu tedarik ediyordu ve tren sisteminin büyük bir kısmını işletiyordu. "Kiliseden çıkacağı günleri sayıyorum," dedim bir lokma yerken. "Aslında lanet karşılığında süre uzatımı istememesine şaşırdım. Ama yine de bunu yapabileceğimden emin değildi. Ona şüpheyile yaklaşmak istiyorum ama bir şey istemediği zaman, bir dilek gibi kolay geliyor ve dilekler her zaman sizi ısırmak için geri döner."

Trent telefonunu yere bırakıp bir pasta alırken kıkırdadı.

"Yani." Parmağımı boynunda gezdirdim ve tüyleri diken diken olurken dondu kaldı. "Tüm gün boş musun, yoksa şehir merkezinde bir iki saatlik bir iş mi yapacaksın?"

Trent önce elindeki böreğe, sonra da bana baktı. "Hepsi tamam. Bugün seninim."

"Güzel." Daha derine sokuldum, onu içime çektim. "Alışverişe gitmek ister misin?"

Tatlı böreği yerken kıkırdadı, bu ses içimde sestten çok bir his olarak yükseldi. "Doğru ya. Ivy eve geliyor."

"Ivy için giyinmiyorum," dedim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. "Pazartesi günü Vivian'a vereceğim ders için akıllı ve şeytani bir şeylere ihtiyacım var." Kaşlarımı çatıttım. "Her zamanki profesörü bulamazlarsa belki Çarşamba. Öylece çekip gitti. Haber bile vermedi. Hiçbir şey yok."

"Üniversitede mi?" Trent bir hamur işine daha uzanırken gözleri büyüdü. "Bu harika! Ellasbeth'in eski dolabına bak. Orada bir sürü şeytani güç kıyafeti bırakmış." Gülümsemesi yavaşça kızgınlığa dönüştü.

"Hayır, teşekkürler." Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sıktım. "Kendi güçlü elbisemi kendim bulurum."

"Muhtemelen daha iyi bir fikir." Trent kahvesini yudumlarken gerginliğim arttı. Düşünüyordu. "Finnis için bir lanet bulduğuna sevindim," dedi, sivri kulaklarında hafif bir kızarıklık vardı. "Görünüşe göre sana göstereceğim kitaplardan bazılarını yanlış yere koymuşum."

Tereddüt ettim, ani bir endişeyi bastırdım. "Şey, onlar iblis miydi?"

Endişemi anlayan Trent'in kaşları çatıldı. "Öyleydiler. Neden?"

"Kütüphanede de biraz eksik var," dedim. "Finnis'le aramızdaki şu mesele çözülene kadar bekleyecektim ama belki de bir göz atmalıyım."

İçinden endişeli bir ses yükseldi. "Sence iblisler . . ."

Omuz silktilim. "Kayıp kitaplar, kayıp ley hattı profesörleri." Piç kurusu. İblislerin yasaları çiğnedikleri takdirde ne yapacağımı test etmeleri şu anda ihtiyacım olan şey değildi.

"Eminim onlar değildir." Trent kanepeye uzandı ve beni kendine çekti. "Büyük ihtimalle kayıp profesör onları çaldı ve şehir dışına kaçtı."

Bu Trent'in kayıp kitaplarını açıklamazdı ama adı olmayan bir kitabı yanlış yere koymak zor değildi. "Umarım öyledir."

"Ah, Finnis ile konuşurken beni orada istemediğini biliyorum ama-"

"Dur." Elini iki elimin arasında sıktım. "Biliyorum, ama benimle birlikte olursan, neler olup bittiğinden çok seninle ilgileneceğim."

"Ama sen Pike ile çalışabilirsin," dedi. Kıskançlık sesini renklendirdi ve ben de gülümsedim.

"Pike'ı sevmiyorum, seni kaz!" Trent sinirli bir ses çıkarınca, "Kıskanıyorsun," diye ekledim.

"Kesinlikle öyleyim," diye mırıldanarak beni kendine çekti. İçindeki ley hattı enerjisinin erkeksi tadının benimkiyle karıştığını hissederek ona doğru gevşedim.

Ta ki birinin telefonu çalana kadar.

"Tanrı aşkına, şimdi ne olacak?" Trent telefonunu kaldırırken kaşlarını çattı. "Ben değilim."

"Ben David," dedim ekranıma bakıp telefonuma uzanırken.

Trent kaşlarını çatarak aramızda bir iki santim boşluk bıraktı ve hamur işi tepsisini yaklaştırdı. "Sen ve adamların," diye homurdandı ben gülümseyip kabul tuşuna bastığımda.

"Merhaba David," dedim parlak bir sesle, Trent tepsinin üzerine eğilmiş, açıkça sinirlenmişti. "Bu önemli olsa iyi olur. Hâlâ bornozumun içindeyim."

"Saat neredeyse dokuz oldu. Üzgünüm," dedi uyku programımı hatırlayarak. "Ah, iskelenin dışındayım. Hollows tarafında. Buraya gelmek isteyebilirsin. Pike'ın başı biraz belada."

Hoparlöre vuran rüzgârı duyabiliyordum ve Trent bir poğaça uzatıp konuşmak için ağzımı açtığımda ağzıma attığında irkilerek yere yığıldım. "Rap on 'oast," diye mırıldandım dolu ağzımın içinde. "İke büyük bir çocuk. Bekleyebilir mi?"

"Hayır," dedi David ekşiyerek. "Şanslıyız ki hasar tespiti için gönderildim, yoksa çok geç olana kadar bunu öğrenemeyebilirdiniz."

Yutkundum, neredeyse boğuluyordum. "İddia mı?" Yineledim. "Ne yapmış?" "Ah, bir kumarhane teknesini batırdı," dedi David, sesi mesafeliydi, beni

Rıhtımda olup olmadığını merak ettim. "Görünüşe göre dün gece büyük bir bahse girmiş ve bunu karşılayamayınca faul yaptığını söyleyip kaçmaya çalışmış ve onu sıkıştırmadan önce de batırmış."

"O iyi mi?" Birden endişelendim. *Kötü bahis mi?* Bunu anladığımda gözlerim kısıldı. Pike, Finnis'e borcunu ödemek için para kazanmaya çalışıyordu. "Kahretsin, ona önce Finnis'le konuşup ne istediğini öğreneceğimizi söyledim."

"Evet, kumarhane sahibinin Pike olduğu söyleniyor. Muhtemelen hâlâ hayattadır," dedi David ve beni ürpertti. "Sadece birkaç saat oldu ve onun sana ait olduğunu biliyorlar. Bay Castle'ın numarasını ister misin?" Bir tereddüt oldu. "Muhtemelen direkt hattı bende vardır."

"Evet," dedim, Trent önüme bir kâğıt ve kalem koyduğunda minnettar oldum. "Ben hazırım. Ne oldu?" Pike'ın sahibi değildim ama herkes onun benim için önemli olduğunu biliyordu.

David eyalet dışından bir numara söyledi, ben de yazdım. Castle'ı şahsen tanıımıyordum ama Lee'nin kumarhane lisansını sattığı tilkiyi herkes duymuştu. "Giyinmem gerek," dedim belli belirsiz, aklım başımdan gitmişti. *Pike ne düşünüyordu acaba?* Ama düşünmemiştii ve şimdi başı beladaydı. "Teşekkürler David," dedim, sonra tereddüt ettim. "Sence Castle bunu suç duyurusunda bulunmadan halletmeye razı olabilir mi?"

"Henüz polise şikayette bulunmadığına göre, bulunacağını sanıyorum, evet," dedi hafif bir kıkırdamayla, ama hemen ayıldı. "Üzgünüm Rachel. Eğer Castle sıradan bir Were olsaydı, biraz nüfuzum olabilirdi ama yaban tilkileri kimseye bakmaz."

"Ölmediği sürece sorun yok. Eğer ö l m e z s e onunla çalışmam.
Teşekkürler David."

Telefonu kapattım ve Trent'i giyinmiş, gömleğini içine sokmuş ve uzun elleriyle kravatını zarıfçe bağlamış bir halde koca televizyonunun donuk yansımasının önünde dururken görünce şaşırdım. Castle'ın numarasını tuşlarken "Orospu çocuğu," diye mırıldandım, sonra kendimi toparlayıp sakinleşmeye çalıştım. "Jenks!" Telefon çaldığında bağırdım, eşek arısıyla konuşmaya gittiğimde onun da yanımda olmasını istiyordum. O beni duymayabilirdi ama biri duyacak ve çağırımı iletecekti.

Hamur işi tabağı sessizce önümden kaydı. "Ne oldu?" Trent tabağı mutfağa götürürken, çoraplı ayakları usulca yere basıyordu.

"Pike, Finnis'e rüşvet verecek parayı bulmak için bahse girdi. Kaybetti. Bir tekneyi yok etti. Castle onu yakaladı. Şimdiye kadar istihbaratı aramadı."

Telefon çalıyordu ama kimse cevap vermiyordu ve ben de sinirli bir şekilde ayağa kalktım.

"Mmmm." Trent hamur işlerini renkli bir kâğıt torbaya doldurdu. Daha önce kızların ahıra atıştırmalık götürdüklerini görmüştüm. "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Telefon çalmaya devam ederken kolumu ortama dolayarak yığıldım. "Gelmene evet, çek defterinin bize katılmasına hayır. Beni bu durumdan kurtarmak için sürekli alışveriş yapamazsın."

Trent çantayı yuvarladı ve iki küçük termosun yanına koydu. *Kahvemiz mi? Gidiyor muyuz?* "Seni bir beladan kurtarmayacağım," dedi, zayıf gülümsemesi sinsiydi. "Pike'ı hapisten çıkarıyorum. Bana borçlu kalacak. Bu hoşuma gitti."

İtiraz etmek için bir nefes aldım, sonunda biri cevap verdiğinde kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Rachel Morgan," dedi hafif, memnun bir ses. "Beklendiği gibi."

Doğru kişiyi bulmuştum ve içindeki stresi duymamasını umarak nefes verdim. "Bay Castle? Ne kadar?" Açıkça söyledim.

Castle kıkırdadı, alçak sesle ve boğazının derinliklerinde. Lee kumar kartelini ele geçirdiğinde bu tilkiyle pek işim olmamıştı.

emekli oldu ve Cincinnati'den ayrıldı. İşyerleri düzenli ve açıktı. Örnek bir vatandaştı. *Evet, öyleydi. Doğru.*

"Bir bakayım," dedi Castle ve Trent'in duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım. "Bahsi karşılamak için bana beş yüz bin borcu var, tekne için iki yüz bin ve belki de teknenin kendisini tamir ederken aksama süresi için beş yüz bin daha."

"Bir milyon iki mi?!" diye bağırdım, bağırdığımı fark ettiğimde ısındım. "Dur bakalım, Castle. Bana kazık attığını düşünüp beni oyalama. Sigortanın teknenin bakımını üstleneceğini ve çifte kazık atmanın seni açgözlü yaptığını ve vergilerine zarar verdiğini biliyorum. Kuru havuzda çıkarabileceğin üç teknen daha var, bu yüzden bana arıza süresiyle ilgili saçmalıklar anlatma."

"İki milyonun yok mu?" diye alay etti ve ben çenemi açtım. "Hayır mı? Bahse girerim zengin erkek arkadaşının bile o kadar likit varlığı yoktur," diye ekledi ve içimin soğuduğunu hissettim. "Sorun değil. Ofisimde Pike için vereceğim fiyatı karşılamayı kabul eden bir beyefendi var ve hayatta, iki kez ölmüş ya da ikisinin arasında bir yerde olması umurunda olmadığı için, Pike'ı ona vermeden önce çok keyifli bir öğleden sonra geçireceğim."

"Castle, bekle." *Pike'ın kardeşlerinden biri*, diye düşündüm, panikleyerek. Aile servetini miras alabilmek için onun iki kez ölmesini istiyorlardı. Muhtemelen yıllar boyunca suikastçılara olan borcunun iki katını toplu olarak harcamışlardı. "Para bende," dedim, Trent'e baktığımda kendimi başarısız hissediyordum, o da başını salladı ve bana iki parmağını gösterdikten sonra dört parmağını gösterdi. "Hepsini." Bir nefes aldım. "Yirmi dört saate ihtiyacım var."

"Altı tane var." Castle patronluk taslayarak güldü. "Yerden kazıyıp satmadan önce onunla biraz oynamak istemeseydim bundan daha azına sahip olurdun."

"Pike'la konuşmak istiyorum," dedim ama Castle çoktan bağlantıyı kesmişti.

Altı saat mi? Telefonu cebime koyarken korku ve başarısızlık içimi burktu. "Çok üzgünüm Trent," dedim kısık bir sesle ve o da beni kucakladı.

"Giyin. Arabayı on dakika içinde garajda bekleteceğim," dedi ve ben de peri kanatlarının takırtısına döndüm. Bu Jenks'ti, onun parlak

Trent'in malikânesinin alt katlarından parıltılar yükseliyordu. "Para için şehir merkezine uğrayın, Castle kalıcı bir şey yapmadan önce orada olabiliriz."

Jenks kollarındaki karahindiba tohumlarını temizlerken, "Tink'in tamponları, çay partisinin tam ortasıdaydım," diye yakındı. "Ne oldu?"

Seçeneklerimin sıfıra indiğini hissettiğimde içim acıdı. "Bir sorunumuz var."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

TRENT'İN EN SEVDİĞİ ARABA İKİ KAPILIYDI, YERE YAKINDI VE GRI RENKTEYDİ, Hızlıydı ve üzerinde 007 filmlerinden daha fazla alet vardı. Sahte arka koltuk, sigortayı düşük tutmaktan ya da belki bir cüce cin oturtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama derinin ne kadar lüks olduğunun ya da içine ne kadar gömüldüğümün bir önemi yoktu, üzgündüm ve Jenks'in gözlerini devirmesine ve Trent'in irkilmesine neden olan rahatsız edici bir ritimle ayağımın kapıya vurmasına engel olamıyordum.

Sokağıma girdiğimizde çantamı kaptım, dışarı fırlamak için sabırsızlanıyordum. Bay Castle'la konuşmadan önce istediğim birkaç şey vardı. Çürütücü bir lanet belki. Kalıcı bir zarar vermeden taciz - uzmanlık alanım. Üç hafta önce yaptığım Pike'a duyarlı bulma tılsımı işe yarayabilirdi. Elbette kıyafet değişikliği, çünkü kot pantolon ve yeşil bir tişörtle Cincy'nin kumar karteline sırtımı dayayacak değildim.

Trent arabayı kilisenin önünde durdurduğunda Jenks, "Hey, Baribas'la kilisenin güvenliğini artırma konusunda konuşmak istiyorum," dedi. "Ne kadar vaktimiz var?"

"On dakika mı?" Dedim ve pencereden dışarı fırladı, mezarlığa girerken keskin bir ıslıkla yükseldi.

Emniyet kemerim agresif bir kumaş kayma sesiyle geri tepti ve kapıya uzandım; ancak her şey üzerime çökecekmiş gibi görüldüğünde tereddüt ettim. Dudaklarım dişlerimin arasında, çantam kucağımda, parmaklarım şakaklarıma bastırarak oturdum. Başım ağrımaya başlamıştı.

Trent arabayı sessizce park etti. "Pike iyi olacak."

"Bu değil. Yani, onun için çok endişeleniyorum ama ..." Elimi indirerek küçük arabaya baktım. "Senden faydalanmak hoşuma gitmiyor. Yani, bir milyon dolardan fazla. Asla o kadar param olmayacak-"

"Şşşt." Arabaya doğru eğilip elimi tuttu ve önce sıktı, sonra da öptü. "Benden faydalanmıyorsun," dedi ve ben irkildim. "Aksine, durumdan faydalanıyorum. Pike bana büyük bir iyilik borçlu olacak, sana değil." Şimdi gülümsedi, şeytani elf lordunun bir ipucu gösteriyordu. "Belki bu onu seni baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçirmeye yeter."

"Pike beni baştan çıkarmaya alışmıyor," dedim kızarak.

Elimi bir kez daha sıktı ve bıraktı. Arabası güvenli bir kaleydi, neyin gerçek olduğunu bildiğim ve iyi kararlar verebileceğim bir yerdi. Ötesinde kilise vardı ve son zamanlarda ...

Kendi başıma yapamayacağımı düşünmek hoşuma gitmiyordu.

"Rachel, anlıyorum," dedi Trent. "Hayatımı nasıl kurtardığını hatırlıyor musun?"

Küçük bir gülümseme buldum. "Teknede mi?" Kisten o sırada teknede olduğumu bilmeden onu havaya uçurmuştu. Trent'i boğulmaktan kurtarmıştım. O da benim için aynısını yapmıştı.

"Hayır." Elimi kaldırdı ve tekrar öptü, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Bu sefer değil."

Bir an düşündüm. "Ahirette açık artırmayla satılmak üzere olan bir köleyken mi?"

Sırtışı genişledi ve utanarak başını eğdi. "Hayır. Benimle bir randevuya çıkmayı kabul ettiğin zamandı. Gerçek bir randevu, benimle birlikte olman dışında gitmek istemediğim bir davete güvenliğim olmanı istediğim zamanlar değil."

Göğsümdeki bant gevşer gibi oldu ve temiz bir nefes aldım. "Tamam, nereye varmak istediğini anladım." Kapımı açıp dışarı çıkarken elim onun elinden kaydı. Ona borcumu ödeyeceğime dair söz veremezdim, çünkü ödeyemezdim.

Pencereden içeri doğru eğilerek koltuklara doğru beceriksizce uzandım ve ona bir öpücük verdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bir ayağım yerde, diğer ayağım

arabasından yarı dışarı sarkarken diğerini havaya kaldırdı. "Ben üstümü değiştirirken içeri gelmek ister misin?"

Trent başını salladı. "Hayır. Ben bankaya giderken sen ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bu gece ateşli bir randevum var ve fazladan paraya ihtiyacım var."

"Bir saat içinde bu kadar parayı nakde çevirebildiğine inanamıyorum," diye mırıldandım, yarı kıskançlık, yarı dehşetle arabadan çıkmaya başladım.

"Ben değilim." Trent dikiz aynasında saçlarını düzelterek sivri kulaklarını kapattı. "Şansımıza başka bir şey için çektiymiştim ama bu daha önemli."

Şehir merkezindeki işi, diye düşündüm ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onun yerine "Seni seviyorum," dedim ve o da arabadan bana doğru eğildi.

"Ben de seni seviyorum. Umutsuzca," diye fısıldadı, eli çene çizgimden kayarken karıncalanmalar bıraktı.

Trent'in arabasından *inip* taş basamakları çıkıp ağır meşe kapıya yönelmeden önce ona aptalca bir el sallarken, *bunun için Pike'ı gelecek haftaya kadar heceleyeceğim*, diye düşündüm. Ağır yaprak örtüsünün arasından sızan güneş aşırı derecede sıcaktı ve yeni zemin havalandırmalarından gelen serin havanın tadını çıkararak içerde duraksadım. Arkamda Trent'in arabası usulca uzaklaşıyordu.

Ciddiyetle kapıyı kapattım. "Teşekkür ederim Finley," diye fısıldadım fuayenin karanlık soğuşunda. Kiliseyi yenileyen müteahhit, kendimizi bir daha paranormal bir sığınakta bulursak vampir feromonlarını hafifletmeye yardımcı olması için klimayı koymuştu ama bu, sadece ben, Stef, Jenks ve Hodin varken bunu takdir etmemi engellemeyecekti.

Baş ağrım daha kötü bir şeye dönüşeceğe benziyordu ve çantamı kapının yanında bırakıp üstümü değiştirmek ve biraz takı almak için odama çıktım. Hazır limon suyu içeren her şey sülfat koruyucusundan dolayı migrenimi azdırdığı için Trent'in hamur işlerini suçlayabilirdim ama bunun stres olduğunu biliyordum.

En hafif deri pantolonumu, astarlı siyah bir kaşkolu ve hafif bir deri ceketi üzerime geçirirken *altı saatmiş*, diye düşündüm. Deri için fazla sıcaktı ama hayvan derisi büyülerden ve dişlerden koruyan bir tabakaydı.

"Tılsımlar," diye mırıldandım sıçrama silahımı kontrol edip cebime sokarken. Sırada Pike'a karşı hassaslaştırılmış bulma tılsımı vardı. Anahtarlığımın üzerinde bir fermuarlı makas vardı ama saçımı hızla topuz yapıp ortasına ikinci bir makas sakladım. *Yaşa ve öğren.*

"Botlar ..." Onları görmeden düşündüm.

Bakışlarım kalem kutusuna takıldı. Elbette, Castle'a tatmin lanetini uygulayabilirdim ama Finnis'in ani memnuniyetini benimle ilişkilendirmek çok daha kolay olurdu.

Kaşlarımı çatarak, bakuyu yakalamak için bir büyü ararken bulduğum bir laneti kontrol etmek için iblis kitaplarımdan birini çektim. Eğer doğru anladıysam, bozma tılsımıyla aynı etkiye sahip olacaktı. Tek yapmam gereken bir ley hattına dokunmak ve onu iblis kolektifinden çekmek için kelimeleri söylemekti. Muhtemelen çoktan ölmüş olan başka bir iblis laneti yapmış ve saklamıştı ama yarattığı pisliği üstlenmem karşılığında onu satın alabilirdim. Dengesizlik çok az olurdu. Sonuca değecektir.

Yolumu bulmanın ve hapse girmemenin püf noktası, tehditkâr olmadan güçlü olmak, sihrimi sinir bozucu ama kimsenin şikâyet etmeyeceği kadar çok tutmaktı. Castle'ın saçını koparmak pekâlâ saldırı olarak değerlendirilebilecek olsa da, utanç muhtemelen onu şikâyet etmekten alıkoyacaktı.

Quod periit, periit, diye düşündüm kısa laneti okurken memnuniyetle, sonra onu *56 Ultimate Cookie Recipes* ve *Betty Bob's Cookbook for One*'in arasına rafa kaldırdım. Çalışma derilerimin içinde kendimi iyi hissediyordum ve bakışlarım tekrar kalem kutusuna kaydı.

"Hayır, Rachel," dedim. Ya onu benden alırlarsa? *Ya Pike'ın kardeşleri onu öldürürse?*

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kutuyu açtım, asaya baktım ve elime aldım. Kalem uzunluğundaki serinliği çorabımın arasına sıkıştırırken *son çare* diye düşündüm. Eğer ona ihtiyacım olursa ve o da çan kulesindeyse kendimi aptal gibi hissederdim. Sıçratma tabancamın aksine, lanet bana karşı kullanılamazdı çünkü hem bir kelime hem de bir jest gerektiriyordu. Castle'ın adamlarının bildiği kadarıyla, bu bir daire çizmek için kullanılan bir tebeşir parçasıydı.

Hiç *de fena bir fikir değil*, diye düşündüm, botlarımı bulmak için aşağı inerken çorap ayaklarım basamaklara hafifçe vuruyordu. Yanık kehribarın en ufak bir ipucu yarım saniyelik bir uyardı ve nefesim kesildi, dibindeki uzun, karanlık gölgeye koşmadan önce durmak için sarsıldım. "Hodin!" diye bağırdım ve o da sırtarak sığınaktan içeri sızan ışığa doğru geri çekildi.

"Özür dilerim. Siz olup olmadığınızı kontrol ediyordum," dedi, hafif pantolonu, beyaz gömleği ve renkli yeleğiyle kesinlikle çekiciydi. Yeni bir görünümdü ve bunun Stef için olup olmadığını merak ettim. "Günü Trenton Aloysius Kalamack ile geçirmiyor muydunuz?"

Onu iterek geçtim, Brimstone'un kokusunu içime çektim, asanın yumruğu çorabımın içinde kendini belli ediyordu. "Bir isim seç," dedim arkamı dönmeden. "Üçünü bir arada söyleyince iblis gibi konuşuyorsun."

"Ben bir iblisim."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp botlarımı bulmak için kanepenin altına baktım. *Yakaladım seni. . .*

"Kalamack," dedi sessizliğimi sürdürdüğümde, iblis hâlâ antrenin kemerinde duruyordu. "Günü Kalamack'la geçireceğini sanıyordum."

"Bir şey çıktı." Gerinerek önce bir botu, sonra diğerini kanepenin altından çıkardım. Yastıkların üzerinde kayarak bir ayağımı içeri soktum, topuklarım gümbürdüyordu. "Kıyafetlerimi değiştiriyorum ve birkaç tılsım alıyorum," diye ekledim, neden yatak odasında ateşli bir randevusu olan telaşlı bir ev arkadaşı gibi orada durduğunu merak ediyordum.

"Oh." Kımıldadı, sivri burunlu ayakkabıları yumuşak bir sürtünme sesi çıkardı. "Bir sorun mu var? Stresli görünüyorsun."

"Pike dün gece aptalca bir şey yaptı," dedim botumu bağlarken eğilerek. "Trent ve ben, başına konan ödül için kardeşlerinden birine satılmadan önce onu kurtaracağız."

"Mmmm."

Başımı kaldırdım, ikinci ayağım yerine oturdu. "Onu öldürecekler. İki kez."

İblisin üzerinden bir şey geçti ve sonra Hodin endişeyle başını salladı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

söylenecek en kibar şeydi. Stef etkili olmaya başlamıştı ama Hodin'in onun yardımına bir fiyat etiketi koyacağından emindim.

"Hayır." Diğer botumu bağladım. "Jenks ve bende." Tereddüt ettim. "Tabii ..." Suçluluk duygusu kabardı ve onu bastırdım. *Al, eğer benim öğretmenim olmak istiyorsan, ormanın ortasında bir karavanda üzgün üzgün oturmak yerine orada olmalısın.* "Um, hey. Senden talimat almayacağımı söylediğimi biliyorum ama bana verdiğin cırcır böceklerini hareketsizleştirme tılsımını çalıştırmak için hapiste altı hafta geçirdim. Pes ediyorum. Sen nasıl yapıyorsun?"

Hodin tereddüt etti, içinde bir şüphe belirmişti. "Cırcır böcekleri mi?"

"Bilirsin işte. Cırcır böcekleri," dedim, açlıktan öldüklerini söyleyemeyecek kadar utanarak. "Kafeste. Auralarına, fiziksel durumlarına odaklanmayı denedim, hatta iki ley hattı kullanmayı bile denedim. Pes ettim. Bir lanetin aynı anda birçok lanet üzerinde etkili olmasını nasıl sağlayabilirsin?"

"Sana asla bir cırcırböceği kafesi vermedim," dedi Hodin ve yüz ifademini boşaldığını hissettim. "Ve sana kesinlikle imkânsız olan bir şeyi yapmaya çalışmanı söylemedim."

"O zaman kim yaptı?" Dedim, anladığımda dudaklarım aralandı. *Al.*

"Gally!" Hodin bağırdı, tavana bakarken yüzünde öfke ve korku karışımı bir ifade vardı. "Gally ile benim olduğumu düşünerek mi konuştun? Ne kadar zaman önce?"

"Martta," dedim, dizlerimin üzerinde kanepeye çökerken kaşlarım çatılmıştı. "Şu elf çanı tılsımını taktıktan hemen sonra." Başımı kaldırıp Hodin'in beyaz yüzlü öfkesine baktım. "Sana benziyordu," dedim kargayı hatırlayarak. *Parlak, düzenli tüyleri olan bir karga,* diye düşündüm. Hodin her zaman dağınık bir kuş yapardı. O zamanki cübbesi de, tipik gösterişli giyinen biri için alışılmadık bir şekilde, siyahtı. Ya düz tepeli şapka? *Piç kurusu, o Al'dı.* "Ama şimdi düşünüyorum da, seçtiği kelimeler seninkilerden çok Al'inkilere benziyordu," diye fısıldadım.

Hodin öfkeyle söylenirken ben kanepeye daha da gömüldüm, belli ki kızgındı ama bunu dışarı vuramıyordu. Ben de mutlu değildim. "Muhtemelen senden talimat alıp almadığımı anlamaya çalışıyordu," dedim ve Hodin'in kötü niyetli bakışları üzerimde toplandı.

"Peki ya sen?" Hodin alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır." Ondan talimat alan Stef'i düşündükçe uzaklara *olan* odağım keskinleşti. "Stef burada mı?"

Hodin dikkati dağılmış bir halde, geniş ve yüzüklü elini salladı. "İş," dedi kısaca.

"Güzel." Ayağa kalktım, derilerimin ve botlarımın içinde kendimi yeterli hissediyordum. Eğer Al, Hodin'den talimat alıp almadığımı kontrol ediyorsa, o zaman *küçük testini* geçmiştim. "Seninle onun hakkında konuşmak istiyorum. Arkadaş edinmene sevindim ama arkadaşlar, arkadaşlarından kendilerine heceleme yapmaları için işi asmalarını istemezler."

Kendini kısa tuttu, düşünceleri neredeyse gözle görülür bir şekilde değişiyordu. "Düşüncelerini Stephanie'nin hayatından uzak tutmalısın. Biz arkadaştan daha fazlasıyız ve bu nedenle alıp vermek daha önemli."

Oh, gerçekten. . . . Gözlerim kısıldı ve ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ya da Stef'i daha kullanışlı hale getirmek için ne kadar enerji kaldırabileceğini genişletmek amacıyla seksi kullanıp kullanmadığını merak ettim. "Ley hatlarının her iki tarafını da kapsayan yasalar var." Kollarımı gevşeterek bir adım daha yaklaştım. O çok daha yaşlıydı ve daha geniş bir büyü sözlüğüne sahipti ama ben hayatım için savaşmaya alışmışım. "Birincisi, hissedebilen bir varlığı tanıdık olarak kullanmak yasa dışıdır. Hadi ama Hodin. Söylediğini duyayım."

Hodin'in gülümsemesi genişledi, hükmetme ihtiyacı beni ürpertti. "Rıza olduğunda hiçbir şey yasadışı değildir. Bana öyle geliyor ki onu benden daha çok tanıdık olarak kullanıyorsun."

"Yerine getirme lanetini mi kastediyorsun?" Asanın çizmelerimin arasında saklı olmasına sevinerek söyledim. "Cadı diplomasını almaya gitmiyor, değil mi?" diye suçladım. "Ona lanetlerini hazırlatıyorsun. Hodin, onu tanıdığın yapmana izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Bir nefes aldı, kaşları çatık ve ifadesi çarpıktı. "Neden umursuyorsun ki? Onun arkadaşı falan değilsin ki. Tuvaletleri kimin temizleyeceğini ve bulaşık makinesini kimin çalıştıracağını ayarlamak dışında onunla hiçbir şey yapmıyorsun."

"Hey!" diye bağırdım, suçluluk duygusuyla yüzüm kızardı, sonra söz konusu kadın bir peri tozu bulutu ve çok sayıda tiz ses çıkararak içeri dalınca sıçradım. Baribas onu takip ederken Jenks de arkasındaydı, tozları çirkin bir kırmızıya dönüşmüştü, kılıcını sallayarak Stef'e yaklaştı, üzgün olduğu her halinden belliydi.

"Hodin?" diye bağırdı, bizi mabette görünce neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktı. "Oh, Tanrım. Rachel. Burada olmana çok sevindim." Sonra ruh hali değişti. "Geri çekilin!" diye bağırdı etraftaki perilere, hepsi kulaklarımı acıtacak kadar tiz sesler çıkarıyordu. "Geri çekilin dedim! Yardıma ihtiyacı var."

O mu? Merak ettim, Stef'in ellerini koruyucu bir şekilde kavuşturmuş, etrafını saran kızgın perilere baktığını gördüm, hepsi parlak kırmızı bir toz saçıyordu.

"Gidin!" Stef bağırdı ve Jenks keskin bir ıslık çaldı.

Balıkların kaçması gibi, periler de kırıslara doğru kaçıştılar. Baribas hariç hepsi açık bir tehditle önünde asılı duruyordu. "Bırakın ölsün," dedi küçük peri, kelimeler o kadar hızlıydı ki anlaşılması zordu. "Kaçak avlanıyordu!"

Kaçak avcılık mı? Peri mi?

Stef yaklaştı, kavuşturduğu ellerinin üzerine eğildi. "Ona çarpmak istememiştim," dedi kadın, korkudan kaskatı kesilmiş yüzünde gözyaşları belirmişti. "Arabanın önüne doğru uçtu. Duracak zamanım olmadı. Bir anda orada bitiverdi!"

Stef ellerini açtığında Jenks'in kanat sesleri daha da yükseldi ve avuçlarında küçük gri ve siyah bir kumaş birikintisi titremeye başladı. Bu bir periydi, kıyafetleri uyumsuzdu ama iyi dikilmişti, yusufçuğa benzeyen parlak bir kanadı koptuğu yerden gri renkteydi ve toz sızdırıyordu.

"Yardıma ihtiyacı var," dedi Stef, neredeyse fısıldayarak. "Arabayla ona çarptım. Onu iyileştirebilir misin, Hodin?" dedi, yaşlarla ıslanmış gözlerini umutla ona dikerek. Bakışlarım yukarı kaydı. Üzgün görünüyordu ama buna inandığımdan emin değildim.

"Kaçak avlanıyordu!" Baribas tekrar söyledi ve kırıslardan yankılanan bir onay geldi. "O öldü. Onu bize ver, serseri!"

Söz konusu peri şiddetle titredi ve Stef onu ortasına doğru çekti.

"Hâlâ nefes alıyor," dedim.

Baribas y e r e düştü, yüzünde çirkin bir ifade vardı ve kılıcı kınından çıkmıştı. "Bırak onu.

Çabuk olacağım."

Tanrım, diye düşündüm, dehşete kapılmıştım ama destek için Jenks'e baktığımda omuz silkti. "Jenks," diye itiraz ettim. "Onlara onu rahat bırakmalarını söyle. Seni dinleyeceklerdir. Burası senin kilisen."

Jenks yüzünü buruşturdu. "Eğer kaçak avlanıyorsa ..."

"Jenks!" diye bağırdım ve o da içini çekti. Tamam, bunun bir peri yasası olduğunu ve bu yasaya uymanın çoğu zaman kışı atlatmakla çocuklarınızın ölümünü izlemek arasındaki fark olduğunu biliyordum ama kilisenin sahibi Jenks'ti. Mülkü kiraya veriyordu. Daha önce hiçbir perinin sahip olmadığı kaynaklara sahipti ve bu istikrarla birlikte yeni bir yardımseverlik gelmeliydi.

"İlginç," dedi Hodin ve ben onun peri kadınlarının kana susamış doğası hakkında yorum yaptığını düşünerek döndüm, ama Stef'in elinin üzerine eğilmişti, bir parmağı peri kadınının kıvrımlarını açmaya zorluyordu.

"Ben kaçak avcı değilim," diye nefes aldı peri, Hodin'in parmağını itip tahta bir hançer saplarken bilincini kaybetmişti.

Jenks döndü. Göz kırptı. On santim düştü. Nefes aldım, kelimelerim söylenmeden kaldı. Jumoke gibiydi, simsiyah saçları ve alaca gözleri vardı. Bize boş gözlerle bakarken nutkum tutulmuştu, acı çektiği belliydi. Kıyafetleri yıpranmıştı ama kırık bir kanadın tozu dışında temizdi. Ve korkmuştu, hızla toz ve kan sızdırıyordu. Çok hızlı.

"Nasıl oldu da henüz kimse seni öldürmedi?" Baribas bunu söylediğinde Baribas ona odaklandı ve elleri titreyerek onu keskin tahta hançeriyle tehdit etti.

"Denemediler demiyorum," dedi, sesi hasta gibi çıksa da yüksek sesi müzikaldi. "Kaçak avlanmıyordum. Kırmızı şapkam vardı. Gitmiş. Şapkam nerede?"

Peri kızı Stef'in avucunda doğrulup eteğini çekiştirerek kayıp şapkasını ararken Jenks öksürüğünü bastırdı. On sekiz yaşında, dolgun vücutlu ve kolundaki yeni bir yırtığın arkasından görünen kına dövmesi olabilecek bir şeyle görünüyordu. Ayakkabısı yoktu. Ayakları kirli ama elleri temizdi. Belli ki yalnız biriydi, bu yaşta nadir görülürdü. Ama onunla ilgili her şey nadirdi.

"Yeni doğmuş bir yavruyken açıkta kalarak ölmeye terk edilmeliydin. Ez onu iblis Hodin, yoksa onu ezip geçeceğim," dedi Baribas ve ben kaskatı kesildim.

"Dur, dur, dur!" Jenks ayağa kalkarken, açıkça sıkıntılı bir şekilde bağırdım. "Kaçak avlanıyordu!" Baribas şaşırmış bir halde, "Kaçak avlanıyordu!" dedi.

"Şapkasını kaybettiğini söyledi ve ben de ona inanıyorum," dedi Jenks ve yırtık pırtık peri kaskatı kesildi, omuzları umutla değil korkuyla yükseldi. "Bu," dedi Jenks.

Baribas'ın önünde kanatlarını çırparak süzülürken, "benim toprağım. Yoksa bunun için benimle savaşmak mı istiyorsun, Baribas?"

Baribas korku içinde kanatlarını indirerek uzaklaştı. "Periler toprak için savaşmaz."

"O zaman bir sorun yok. Var mı?" Jenks'in tozları neredeyse gerçek dışı bir gümüş renginde parlıyordu. Onun düşünceleri de benimkilerle aynıydı. Baribas onu cezasız bir şekilde öldürebilmek için mi şapkasını almıştı? Kara perilerin doğumdan sonra hayatta kalmalarına izin verilmezdi.

Genellikle, diye düşündüm. Jumoke, Jenks'in çocuklarından biriydi, normalde açıkta kalarak ölmeye terk edilecek olan nadir, siyah saçlı, siyah gözlü bir çocuktü. Bunun yerine sevgiyle büyütölmüş ve bir bahçeyi savunma şansı verilmişti. Stef'in elindeki peri de bir şekilde hayatta kalmıştı ama hiçbir peri tek başına toprağı elinde tutamazdı ve kimse onunla evlenmezdi. Bulabildiğı her yerde yiyecek bulmaktan başka çaresi yoktu. Peki bu kadar uzun süre hayatta kalabilmek için? Çok iyi bir peri olmalıydı.

"Kimse onu öldürmeyecek," dedi Stef. "Ben de ona inanıyorum." Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü Hodin'e doğru kalktı. "Lütfen. Ona yardım edin."

Omuzlarım çöktü ve Jenks'e baktım. Hodin bir iblisti ama en az iki bin yıldır bir şişenin içinde hapsolmuştu. Elf ilmini biliyor olabilirdi ama bir hayatı kurtarabilecek daha yeni, daha karmaşık lanetler onu aşıyordu, ikimizi de aşıyordu.

"İyileştirici bir lanet bilmiyorum," diye itiraf etti ve Stef'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Jenks ayağı kalkarken kanatları gıcırdadı. "Kiti getireyim."

Bakışlarım sanki tavanı görebiliyormuşum gibi çan kulesine gitti. "Peri büyüklüğünde bir ağır tılsımım var," dedim ve harekete geçtim. Çan kulesinin merdivenlerine doğru koşarken omzumun üzerinden, "Stef, onu elinde tut," diye ekledim.

Jenks kapıya yöneldi, ancak kırışlerden tiz bir şikâyet yükseldiğinde yolu hızlı bir U dönüşü yaptı. "Biriniz bile ona kötü bir söz söylese, hepimiz kaldırıma çıkarsınız. Anladınız mı?" diye bağırdı kiralayan perilere ve küçük bir soluk yükseldi.

"Doğru görünmüyor! Bu iş bitmedi!" Baribas itiraz etti ve ben de karanlık fuayenin içinde kayarak durdum. Jenks küçük peri ile yüzleşiyordu, eli

bahçe kılıcının kabzasında.

"Başka bir klanın ekili bir bahçeye serbestçe girmesine izin vermek de öyle," dedi Jenks, Baribas'ın donuk, hastalıklı turuncusuna kıyasla tozu berrak, parlak bir gümüş rengindeydi. "Şimdi tüm geleneklere bağlı kalmalı mıyız? Yoksa çocuklarınızın kışlarını park edecek bir yerleri ve karınlarını doyuracak nektarları olsun diye onları eğip bükmeye devam edebilir miyiz?"

Peri çatı katındaki çocuklarına baktı, kanatlarını çırpı ve hepsi arkasından uçarken dışarı fırladı.

Stef tozlar üzerine dökülürken titredi. Rahatlamış olduğu her halinden belli olan Stef, avuçlarını açtı ve hem kendisi hem de Hodin, bir top gibi kıvrılmış, hançer hâlâ elinde olan küçük kadına baktı. "Nefes alıyor mu?" Stef acı içinde fısıldadı. "Bilemiyorum."

Jenks, "Henüz gitmedi," dedi. "Hemen döneceğim."

"Onu sıcak bir ışığın altına götürün," dedim çan kulesine doğru koşarken. "Kedilere dikkat et!" Omzumun üzerinden bağırdım ve sonra karanlık, sıkışık merdivenleri gürleyerek çıktım.

Jenks için yaptığım minik tılsımlardan birini çıkarırken odama girdim ve parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım. "Neden bunları çantamda taşımıyorum?" Aşağı inerken parmağımı batırıp tılsımı çağırırken mırıldandım.

Merdivenin dar sınırlarında kızılağacın içten kokusu çiçek açmıştı. Bir elimde serçe parmağı büyüklüğünde bir tılsım tutarken, diğer elim denge için duvar boyunca ilerliyordu. Ve sonra bir ley hattı enerjisi dalgası kutsal alandan yükselip üzerime çarpmaya başladığında sarsılarak durdum. Bir elim göğsümde, diğeri duvara bastırarak duraksadım, çörtenlerin çan kulesinin etrafına yerleştirdiği parlayan çizgilerden oluşan ağın parlak altın ve kırmızı bir ışıltıya dönüştüğünü hissettim, sanki enerji dalgası ağın üzerinden ve etrafından geçerken ikinci görüşümü kullanıyormuşum gibi görülebiliyordu ... ve geri püskürtüldü.

Parlayan çizgilerin korumak için orada olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa bile, artık yok olmuştu. Birisi çan kulesinin üzerine sağlam bir koruma ızgarası yerleştirmişti, ama neden? Ve belki de daha önemlisi, kim? Bis'in babası Etude olduğunu düşündüğüm ilk şey, onu iş başında gördükten sonra pek olası görünmüyordu. Gargoyle'ların büyüğü çok daha incelikliydi ve midem

Hodin, Stef ve Jenks'i Ivy'nin bebek torununun başında görmek için mabede doğru adımlarken, yoğun sayfa ışığı dönerek koyu renkli ahşap üzerinde bir ısı noktası oluşturdu. Hodin'in etkilenmiş endişesini görünce kısa kestim. *Hodin bunu yapmazdı.*

Nabzım hızlandı ve elimi kemere götürdüm. Bunu yapan Al olmalıydı. Muhtemelen o circır böceği kafesini bıraktığında. Ben dinlemeyi reddederken bile beni koruyordu. Ve işte buradaydım, çekip gitmeye ve bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi bulmaktan vazgeçmeye hazırdım. Yaptığımız ve yaşadığımız onca şeyden sonra. *Gerçekten bu kadar inatçı mıyım?* diye düşündüm ve suçluluk duygusu gerçeğin saklandığı karanlık yerlerden dışarı süzüldü.

Stef'in ağlamaklı bir sesle, "İyileşeceksin," dediğini duydum ve ilerledim. Peri kadın ayaktaydı ve uyanıktı, kırılan kanadından tehlikeli bir şekilde toz sızarken ortasına peri büyüklüğünde bir yastık tutuyordu. Jenks onun önünde durmuş, elindeki kanat tamir setiyle onu hançerini saplamakla tehdit ediyordu.

"Uzak dur!" diye bağırdı ve Jenks bana döndü, yardım etme arzusu yüzünü sıkıştırıyordu.

"Bir büyü hissettim," dedim, uyuduğum odanın etrafındaki koruyucu ağ tarafından nasıl püskürtüldüğü konusunda sessiz kalmaya karar vererek. "Sen ne yaptın?" İyileşmemiş olmasına rağmen, peri açıkça ölümün kapısında değildi. "Stef?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Artık iyi olacaksın," dedi Stef minik kadına, neredeyse hıçkırarak. "Sana vurduğum için çok üzgünüm. İyi olacaksın."

Gözlerim bileğine gitti ve olduğum yere yığıldım. "Ah, Stef," diye fısıldadım iblis işaretini gördüğümde. Üzerinde iki kesik vardı, biri kırmızı çerçeveli ve yepyeni. İki. Onda bir tane olduğunu bile bilmiyordum. Eskiden gerçek bir ölüm fermanıydı. Şimdi ne anlama geliyordu? Hiçbir fikrim yoktu. *Neden?* Hodin'e bakarken düşündüm. Hissettiğim büyü'nün ondan geldiği ve Stef'in bunu ruhunun üçte biriyle satın aldığı açıktı. Bir tane daha olursa ona sahip olacaktı. Belki de.

"Ah, Rache?" Jenks'in kanatları kırıldı ve hançerini savurarak küçük kadının ulaşamayacağı bir yere fırladı. "Hâlâ çok kötü toz sızdırıyor. Onu öldürmeye çalışmadığımı söyle."

"Sence beni dinler mi?" Tılsımı yere bırakırken söyledim. Jenks sıkıntılı bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "İblis olan sensin."

Evet, iblis bendim ve Hodin'e baktım. Bu iş daha bitmemişti ve konuşacaktık. "İyi olacaksın," dedim ve küçük kadın yalpalayarak ayağa kalktı. "Jenks seninki kadar siyah saçlı bir oğul yetiştirdi."

Ufak tefek kadın Jenks'e baktı . . sonra hastalıklı yeşil bir toz bırakarak piyanonun kenarına doğru koştu.

"Hayır!" Jenks onun peşinden havaya fırlarken bağırdı.

"Hâlâ yaralısın!" Stef uzanırken bağırdı ama peri kadın daha hızlıydı ve kırık kanadından tozlar sızarak kendini havaya fırlattı.

Çılgılık atarak yere düştü.

Jenks oradaydı, bileğini kavradı ve onu kollarının arasında yakalamadan önce eteğini savurarak bir kavis çizdi. Hançeri yere düştüğünde küçük bir takırtı duyuldu ve ardından Jenks onunla mücadele ederken düşmesini engellemeye çalışıyordu. "Kes şunu kadın!" diye bağırdı adam, kadın arkasına uzanıp kanadını hizadan çıkararak onları yere düşürürken.

Bir gümbürtüyle yere çarptılar ve yuvarlanarak ayrıldılar. Çırpınan kadın hançerine davrandı.

"Jenks! Kedi yere yattı!" diye bağırdım ve Stef nefesini tutarak dizlerinin üzerine çöktü, kollarını açarak kedinin kaçmasını engelledi. Bu Rex'ti, turuncu tekir stres altındaki kanatların sesiyle kendine çekilmişti.

"Seni öldürmeye çalışmıyorum!" Jenks, yaklaşan kediye sırtını dönmüş bir halde dururken açıkça sinirlenerek haykırdı. "Senin derdin ne be Tink! Beni bu şekilde aşağı indirdiğin için bir kanadımı kırabilirdim."

Ama kadın dinlemiyordu, ileriye doğru adım atan iri tom'a odaklanmıştı.

"Hayır, bekle," dedim, Rex'in yolunu kesmeye giden Stef'in dirseğini tutarak.

Jenks'in başı yerdeydi, kanadının dibine ulaşmaya çalışırken yavaş bir daire çizerek dönüyordu. Bir sinirini sıkıştırmıştı ve yanlış asılmıştı. Peri kadın kediyi izliyordu, minik yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Aptal peri," dedi, belli ki Jenks'in kediye yem olmasını bekliyordu.

Rex kadife pençesini ona doğru savurduğunda Jenks başını kaldırdı ve küçük efendisi Jenks dengesini bulana kadar on santim kadar kaydı.

"Kes şunu, Rex," diye mırıldandı, sonunda kanadını hizaya getirdiğinde ayağa kalktı. Kendini beğenmiş bir tavırla, yerden bir santim kadar yükseğe, ağzı açık ve gözleri kocaman, sersemlemiş bir halde duran peri kadınının yanına uçtu. "İyi misin?" dedi Rex arkasından yere çöküp beyaz göbeğini gösterirken. "Seni uçurabilir miyim? Rex iyi bir kedi ama o bir kedi ve sen uçamazsın."

Kedisinin beyaz patisiyle kulağını temizlemesini dehşet içinde izlemiş olsa bile, elini ona uzatırken kendimi iyi hissettim.

"Ben Jenks," dedi Jenks, elini hâlâ uzatarak. "Ah, Rex muhtemelen sana zarar vermez, ama Boots hâlâ buralarda ve seni vurabilir."

Küçük kadın başlar gibi oldu. "İki kediyle mi yaşıyorsunuz? Yani, hikayeler duydum, ama düşündüm ki ..." Yüksek sesi kesildi. "Bahar donu onu alır, ben ..."

Jenks'in yüzü gülüyordu, tozları neşeli bir altın rengindeydi. "Rex çocuğumun kedisiydi ama taşındığında onu yanına alamadı. Boots Stef'in tanıdığı. Ben olsam ona göz kulak olurum. Sadece birkaç aydır burada ve hâlâ perileri yiyecek sanıyor."

Korkuyla üç adım geri çekildi, sonra dizleri bükülünce neredeyse düşüyordu.

Elimi uzattım ama Jenks oradaydı, onu kucaklayıp piyanonun yanına uçurdu. Yüzünü tokatladığında ani bir gümbürtüyle onu yere bıraktı ve orada oturdu, kanatları akıyordu, elbisesi yamalı taytını gösterecek şekilde dizlerine kadar sıyrılmıştı, ona bakan bize bakıyordu.

Stef, Hodin'e doğru yaklaştı. "Sana vurduğum için çok üzgünüm. Uçabilene kadar benimle kalabilirsin."

Küçük kadının kanatları sarktı ve başını eğdiğinde tozu griye döndü.

"Sanırım şoka giriyor," dedim, Hodin'in dudaklarının hafifçe yükselmesinden hoşlanmamıştım. "Muhtemelen biraz polen kullanabilir. Jenks, mezarlığın uzak köşesinde erken çiçek açan bir altın başak yok muydu?"

Stef'in korku dolu bakışları benden Hodin'e kaydı. "Sen kal. Ben gidip bakacağım," dedi ve bunun kulağa ne kadar da onun yanından ayrılma isteği gibi geldiğini düşünerek kaşlarını çatıttım.

Kadın uzaklaşırken Hodin kıpırdamadı, sonra döndü ve hızla ilerledi Dışarı.

Jenks kanat tamir setinin başındaydı, dikkatlice paketini açıyordu. kadın görebiliyordu. Kadının elinin izi adamın yanağında parlak bir kırmızıya dönüşmüştü ve kadın adamın metal, ahşap saplı bahçe kılıcına gıpta ile bakıyordu.

Kanat sızıntısını durdurabilir ve yemek yemesini sağlayabilirsek iyi olacak, diye karar verdim ve Hodin'le yüzleştirdim. "Ne yaptın sen?" Kavgacı bir tavırla sordum ve iblisin dikkati bana yöneldi.

"Vücudun acı hissetme yeteneğini yok eden bir elf tılsımı," dedi Hodin, kendini beğenmiş bir şekilde, diye düşündüm. "Adrenalinle çalışıyor ve sürekli bakıma ihtiyacı olacak." Alaycı bir endişeyle kaşları çatıldı ve ben de ona doğru döndüm.

"Stef'e ne yaptın?" demek istedim. Neredeyse tıslayacaktım. "Ona ihtiyacı olmayan bir lanet sattın, değil mi?"

Sağ elimi tutup bir zamanlar Al'ın izinin olduğu yere götürdüğünde tüylerim diken diken oldu.

"Ona istediğini verdim," dedi ve bileğimi onun elinden çektim. "İlgilenmem gereken şeyler var."

"Dur bakalım, Hodin," dedim ve keçi gözleri kısılmış bir şekilde sarsılarak durdu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama beni düşman edinme," diye ekledim, ley hattını çekiştirirken saçlarımın uçları uçuşmaya başlamıştı.

"Düşman mı?" diye alay etti ve Jenks peri kadınının toz sızıntısını dağılmasına izin vermesi için ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti. "Yanımda duracağına söz vermiştin."

Yavru köpek. "Elf büyüsü yaptığın için iblislerin seni bir şişeye koymasına izin vermeyeceğime söz verdim. Ama yasaları çiğnersen, tepene binerim. Stef senin tanıdığın değil. Sana ne kadar iyilik borcu olduğu umurumda değil. Anladın mı? İzni olmadan onun üzerinden bir ley hattı çekersen, pastanın üzerindeki krema gibi tepene binerim."

Kaşları çatıldı, ama ona gerçekten izin vermek için bir nefes aldığım da, ortadan kayboldu.

Nefes verişim uzun ve endişeliydi. *Stef, ne yapıyorsun?* Duvarların arasından görünmeyen bahçeye bakarken düşündüm. İki iblis işareti vardı. Eskiden bu, bir hata yapmak üzere olduğun ve ömür boyu kölelik için sonsuzluğa sürükleneceğin anlamına gelirdi ama işler değişmişti. Öyle değil mi?

Belki de aşırı tepki gösterdim. Bu sadece bir iyiliğin karşılığını ödemek için verilmiş bir sözdü. Sen üç tane alana kadar.

"O nasıl Jenks?" Sıcak spot ışığına odaklanırken endişeyle, "Nasıl?" dedim. O peri büyüklüğündeki tılsım piyanonun üzerinde unutulmuş ve gereksiz bir şekilde duruyordu ve omuzlarım çöktü.

Jenks altın ışıltılardan oluşan bir sütunun üzerinde yükseldi. Arkasındaki peri kadın, sarı bir merhemle dolu meşe palamudu kapağını kokladıktan sonra onu yaklaştırmakta olan çürüklerine nazikçe sürdü.

"Adının Get olduğunu söylüyor," dedi usulca kulağımın dibinde dururken, ikimiz de onu izliyorduk. "Ona öyle demeyeceğim."

Başımı salladım. Get istenmeyen bir hayvandı. "Getty?" Ben önerdim, o da başını salladı, kanat uğultusu azaldı.

"Ona kanadı iyileşene kadar kalabileceğini söyledim ama Baribas'ın onu öldürmeye çalışacağından haklı olarak korkuyor. Rache, ben kaçarken Baribas onu öldürmeye karar verirse Stef onu güvende tutamaz. Bunun onun kaçak avlanmasıyla hiçbir ilgisi yok," diye acı bir şekilde sözlerini tamamladı.

Kaşlarım çatıldı. Pike'ı iyileştirmek için öğleden sonra benimle birlikte olmasına güveniyordum ama bunu sadece Trent'le yapabilirdim. "O zaman burada kalmalısın," dedim ve protesto için kanat sesleri yükseldi. "Stef'in odası güvenli değil. Sence Getty onu çan kulesine taşımama izin verir mi? Baribas zaten dışarıda kalması gerektiğini biliyor."

"Onu orada tek başıma savunabilirim," dedi yeşil gözleri kısılmış bir halde. "Ama ben de seninle geliyorum."

"Hayır, onunla kalmalısın." Getty'ye gülümsedim ve bana güvensizlikle bakmayı bırakmasını diledim. "Onu güvende tut. Stef bunu yapamaz. O çok yavaş." "Pike'ı kurtarmak için bana ihtiyacın var," dedi ve ben başımı

salladım.

onun varlığı zaten.

"Trent geliyor. Arkamı kollayabilir. Jenks, o kadar da büyük bir mesele değil. Adama parasını öder ve Pike'ı alıp çıkarız. Bitti ve bitti."

Jenks kaşlarını çatarak Getty'ye baktı. Karmakarışık siyah saçları beline kadar inmişti ve çorabındaki yeni deliğe bakıp içini çektikten sonra elbisesini çekiştirerek kapattı. "Bana güvenmiyor," dedi tozları mavi bir renk alırken.

"O da bana güvenmiyor. Neden Stef'i neyin tuttuğunu görmüyorsun? Ben onu yukarı çıkarayım. Biraz konuşun."

Jenks başını salladı, Getty'nin önünde dururken tozları hâlâ o depresif mavi renkteydi. "Getty," dedi, aramıza bakarken sesi emin değildi. "Bu benim ortağım Rachel. Hayatımı bahçemdeki karahindibalardan daha çok kurtardı ve çemberleri ve büyüleriyle çok iyi. Ben Stef'in almaya gittiği polenin nerede olduğunu bulmaya çalışırken Baribas sana ateş etmeye cesaret edemez. Seni güvende olacağın üst kata götürecektir ama onu tırmalayacak olursan, kanadın kırık olsun ya da olmasın, o bembeyaz kışını kaldırıma atarım. Anladın mı?"

Getty'nin dar çenesi kalktı. "Kışımın bembeyaz olup olmadığını nereden biliyorsun, şehir çocuğu?"

Jenks gözlerini kırıştırdı, kanatları bir anlığına kesilince irtifası düştü. "Hemen döneceğim," diye mırıldandı, sonra koridora ve muhtemelen bahçeye doğru fırladı.

Nefes verdim, serçe parmağımla piyanonun üzerindeki peri büyüklüğündeki tılsımı çıkarıp elime aldım. Dışarıda ani bir peri sesi patlaması oldu ve hem Getty hem de ben vitray pencerelere döndük.

"Getty?" Dedim ve kadın soldu, o tahta hançer yine elindeydi. "Jenks sana yardım etmeye çalışıyor. Ah, normalde seni elime alırdım ama bir fincan bulabilirim ..." Oturma odasını taradım ama dikkatim dağıldığı anda gitmeye çalışmayacağından emin değildim.

Getty gözlerini kısarak bana baktı. "Ben kaçak avcı değilim."

"Öyle bile olsan, Jenks'in yardım etmek isteyeceğini düşünüyorum," dedim, ayağa kalktığı anda, yamalı, soluk gri elbisesi ipek gibi üzerinde hareket ettiğinde memnuniyet hissim arttı. "Jenks ve ben kaybolmuş davalara yardım etmekle tanınıyoruz," dedim ve kız temkinli ve acılı bir şekilde elime tırmandığında daha da memnun oldum. Yukarı kaldırdığım başparmağımı sıkıca kavramış, gözlerini

Küçük tılsıma güvensizlikle baktım ve bir kez daha bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalmayı nasıl başardığını merak ettim.

"Bana neden yardım etsin ki?" dedi ve ben yavaşça merdiven boşluğuna yöneldim.

"Oğullarından biri siyah saçlı. Adı Jumoke ve karısı, sonbaharda doğan dört çocuğu ve yolda olan yeni yavrularıyla birlikte şehrin yaklaşık bir saat dışında özel bir bahçede yaşıyor. Jenks'i dört yılı aşkın bir süredir tanıyorum ve o olmasaydı hayatta olamazdım."

Getty sessizdi. Güzel, karanlık ve tehlikeliydi. Ve eğer bir peri olsaydı, cesur, doğru sözlü ve hataya yer vermeyecek kadar dürüst olurdu. Çan kulesinin merdivenlerinden yukarı çıkarken onun ne düşündüğünü anlayamadım.

"Çocukları varsa, karısı nerede?" dedi, odanın kapısını ayağımla itip açtığımda ve güneş ışığı üzerimize döküldüğünde.

Sorusunu anlayabiliyordum. Pixie'ler eşleri öldüğünde kalp ağrısından ölürlerd. Jenks'in pusuda olma ihtimaline karşı usulca, "Çançiçeklerinin altında," dedim. "Bahçeyi ve çocuklarını korurken öldü. Yeni yavruları olmadı ve Jumoke hariç çocukları dağıldı. Jenks de ona katılacaktı ama ben onun boyuna kadar küçüldüm ve yapmaması için yalvardım. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı. O da yaşadı. Onun için kolay olmadı."

Odanın ortasında durdum ve karısını bu şekilde bırakmasını isteyerek bencillik edip etmediğimi merak ettim. Getty'nin bakışları odanın içinde, pencerelerden dışarı, peri ve perilerle dolu bahçeye ve nihayet Bis'in gri gölgesinde oyalandığı çana kadar gezindi.

"Beni o hayatta tuttu," dedim elimi mermer şifonyerin üzerine koyduğumda ve o da tılsımı da yanına alarak oradan uzaklaştı. "Kilisenin sahibi o. Baribas sadece güvenlik karşılığında mezarlığı kir alıyor. Ne kadar gevşek olsa da," diye ekşiyerek bitirdim.

Getty muskayı taktı ve kitaplarımdan birinin kenarına oturmaya giden Pike'ın logolarına baktı. Kanatları tehlikeli bir griydi ama en azından toz sızdırmıyordu. "Adınızı duymuştum." Tılsımı parmakladı. "Sen bir iblis cadısın."

Başımı salladım ve perdesiz pencereyi kapatmaya gittim. "İyi günlerimde." Hâlâ şifonyerin üzerinde duran heceleme malzemelerimi ve Pike'ı düşünerek iç geçirdim.

geri döndü. "Hey, ah, benim gitmem gerek, Jenks gelir gelmez seni ona bırakacağım." Mermerin üstünün soğuk bir yer olduğunu düşünerek tereddüt ettim. "Şu kanat çırpışın çok kötü. Nerede olmak istersin?"

Dikkati hemen çanın üstündeki küçük, çok korunaklı rafa gitti.

"Bis ile mi?" Ayakta duracak bir şey ararken şaşırmadığımı söyledim. "Elbette. Uyuyor ama her zaman sırtını ona dayayabilirsin. Ya da şu cırcır böceği kafesine girip parmaklıkların arasından herkesi bıçaklayabilirsin."

"Gargoyle yaşıyor mu?" Getty'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Onun bir dekorasyon olduğunu sanıyordum."

"Evet, sen ilk değilsin," dedim, ruh halim bozulmuştu. "Biz onun ruhunu bakudan ayırmanın bir yolunu bulurken o uyuyor. İkisi de şu şişenin içinde, sakın açma." Tüm ambalaj kutularım gitmişti ve üzerinde durabileceğim bir sandalyem bile yoktu. "Mmmm," diye mırıldandım, Jenks pencereye vurana kadar ne yapacağımı şaşırmıştım.

Getty irkildi, ona bakarken o hınzır hançer birden elinde belirdi. Ama ben pencereyi açmaya giderken başıyla bana selam vererek hançeri sakladı. Tozu tuhaf bir mavi altın rengindeydi ve ön tarafındaki polen lekelerine gülümsedim. Onu böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bahçıvan kıyafetini çok iyi giyiyordu ve ben de arkasından pencereyi kapattım.

"Sana biraz polen getirdim," dedi iki yumruğu büyüklüğündeki tomarı yere bırakırken. "Şu lavanta şişesinin üzerine otursan kanadını bantlayabilirim, böylece iyileşir."

"Yapacaksın, ha? Nasıl olur, peri kızı?"

"Çünkü kanadın çalışmazsa yiyeceğin yemekle çalışamazsın," dedi ve kadının gergin yüz hatları gevşedi. "Bu kilise paranormal bir sığınak. İçeri girip istediğini alamazsın. Ama bunun için çalışabilirsin." Bir adım daha yaklaştı. "Lütfen, Getty? Baribas araziye temiz tutma konusunda tamamen işe yaramaz." Jenks yüzünü ekşitti. "Kanadın iyileşene kadar burada kalırsan bana iyilik yapmış olursun."

"Sana bir iyilik yapmış olurum, ha?" Getty başını salladı, ayakları şifonyerden hiç ayrılmasa da kanatları daha yüksek bir ses tonuna ulaştı. Pixie'ler

Ölüm noktasına kadar gururlu olmak, yardımı kabul etmekle açlıktan ölmek arasındaki fark olabilir.

Trent'in arabasının, kapalı pencerelerden bile duyulabilen, kaldırımdaki alçak gümbürtüsüyle kaskatı kesildim. *Kahretsin, gitmem gerek.* "Hey, Jenks, iyi misin?"

Jenks, Getty'nin önünde durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Bilmiyorum. Öyle mi Bayan Getty?"

Kızarak başını salladı ve Jenks poleni uzatırken omuzları çöktü. Getty şişeyi aldı ve sırtı Jenks'e dönük bir şekilde yavaşça şişenin üzerine yerleşti. Yemeye başlarken usulca "Teşekkür ederim," dedi.

Nihayet, diye düşündüm ama Jenks kanadını bantlamaya başladığında gülümsemem soldu, gözlerinden pırıl pırıl yaşlar süzülüyordu, onun görmesine izin vermediği gözyaşları. Tozu, Matalina'yı özlediğini gösteren o rahatsız edici maviydi.

"İyi misin Jenks?" Bir elim kapının üzerinde, usulca söyledim. Trent birkaç dakika bekleyebilirdi.

"Peki," dedi, sesi kısa ve yapmacıktı.

Yıkılmış bir halde kapıyı arkamdan kapattım ve adımlarımı yavaş atarak aşağı indim. Jenks iyi değildi - Ivy'nin kelime tanımını kullanmazsak tabii. Öyle bile olsa, olması gereken yer burasıydı. Getty ile kalmasından memnundum ama omzumdaki yokluğunu da şiddetle hissediyordum. Stef'in Hodin'e bu kadar bağlanmasından hoşlanmıyordum ve eğer Pike ödül için kardeşlerine verilme tehlikesiyle karşı karşıya olmasaydı, sessiz iblisle hemen şimdi ve burada konuşmamız için ısrar ederdim.

"Tanrıya şükür Trent burada," diye fısıldadım karanlık fuayeyi bulup hâlâ kanepenin yanında bıraktığım çantamı almaya giderken. Pike'ın kışını çimlerin üzerinde tutacak olanın onun parası olmasından memnun değildim, ama her şeyin hala orada olduğundan emin olmak için çantama baktığımda, teraziyi dengelemek için para kullanmanın her gün sihirden daha iyi olduğuna karar verdim.

Öyle değil miydi?

CHAPTER 8

"ÖLÜMSÜZ OLSA BİLE TILSIM EN AZ BİR GÜN İŞE YARAYACAKTIR," DEDİM, Trent küçük spor arabasını durdururken başını bulduğu tilsimden kaldırdı. "Aurası o kadar uzun süre dayanabilir. Burada olduğunu sanmıyorum."

Burası deniz kıyısıydı. Yarı batık, parlak renkli bir kumarhane teknesi rıhtıma bağlıydı, su üst pencerelere ve tavana hüznle vuruyordu. Yanında da bir kat boyaya ihtiyacı olan daha küçük bir kumarhane teknesi bağlıydı. İki tamirci dekoratif çark üzerinde çalışıyordu ama dikkatimi çeken ve ilgimi çeken iskelenin dibindeki siyah güvenlik giysili üç adam oldu.

"Castle muhtemelen onu tesis dışında tutuyordur." Trent'in alçak, müzikal sesi radyodaki yumuşak cazla iyi uyum sağlıyordu ve onu kapattığında yavaş bir nefes aldım ve arabayı sessizlik doldurdu. "Cebinde cehennem olan cadı doğumlu bir iblisle buluşacak olsaydım, onu almak için diğer teknemi parçalamasın diye asımı bir deliğe sıkıştırırdım."

Tilsima gözlerimi kısarak baktım, muğlak okumasından hoşlanmamıştım. "Ya yerin üstündeki Hollows'un yarısında ya da altındaki caddenin karşısında." Endişelenerek tilsimi sıçrama tabancamla birlikte çantama attım. "Bu bir bulma tilsimi, GPS değil."

"Ama o yaşıyor." Trent, Castle'ın bekleyen güvenliğine bakıyordu ve ben dudağımı ısırdım.

"Muhtemelen." Castle'la konuşalı sadece bir saat olmuştu. Güvenliğinin orada olduğunu ve beklediğini görünce, arama yapmadan onunla konuşmak için içeri girmemin mümkün olmadığına karar verdim. İstemeye istemeye, asayı

Çorabımı ve botumu, çantamın içinde kalem ve kâğıt için tasarlanmış olan ama şimdiye kadar sadece atıştırmalık barların konulduğu bir cebe soktum.

"Jenks hızlı bir keşif yapmak için burada olsaydı kendimi daha iyi hissederdim," dedim çantamı kapatıp kucağımda tutarken. Peri içeri girebilir, güvenlik sayımı yapabilir ve biz daha ilk merhabalarımızı etmeden dışarı çıkabilirdi. "Yaralı bir peri ile meşgul," diye ekledim, hâlâ inanamıyordum. Belki de Getty Matalina'dan o kadar farklıydı ki canı o kadar yanmamıştı ama Getty'yle ilgilenirken döktüğü gözyaşlarını hatırlayınca bundan şüphelendim.

"Mmmm." Hareketleri yavaşlayan Trent arka koltuktan ağır bir çanta aldı. Nefes vererek arabaya doğru eğildi, önümdeki torpido gözünü açtı ve içine doldurdu. Yaklaşıp uzaklaşırken onu içime çektim, gergin elf kokusu neredeyse heyecan vericiydi. "Ezilenlere karşı zaafı var," diye ekledi Trent, aklının başka şeylerde olduğu belliydi.

Endişeyle parmak eklemlerimi ısırarak başımı salladım. Castle'ın güvenliği bizi fark etmişti ve içlerinden biri şimdi iskeleye doğru ilerliyordu. Trent telefonunu kontrol edip ceketinin cebine atarken, "Bir bahçesi ya da eşi olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalmış olması şaşırtıcı," dedim. "En az on altı yaşında. Belki on sekiz?" Telefonumu uçak moduna alsam mı diye düşünerek tereddüt ettim. "Jenks'in Matalina'nın ömrünü uzatmak için kendini kısırlaştırma dileğini kullandığını biliyor muydun? Eğer bekârsa Getty biyolojik olarak o kadar yaşlı olmayabilir."

"Çok sinsî olmalı." Trent rampadan inmekte olan siyah güvenlik giysili iki kişiye bakarken kaşları hafifçe çatıldı. Biri kadındı. *Ve bebek dört etti.* Onun gerçekten küçük olduğunu düşündüm. Eğer Castle bir dişi tilkiyse, güvenlik şefinin de öyle olması beni şaşırtmazdı. "Hazır mısın?" dedi, ben de başımı salladım, inerken çantam elimdeydi.

Trent'in kapısı gümbürdeyerek kapandı, ardından benimki ve ben ayağa kalktım, Trent'in arabası bip sesi çıkarıp kilitlenirken sıcak ve nemin saçlarımı düzleştirici tılsımla kıvırdığını hissettim. Castle'ın güvenliğine yumuşak bir gülümseme verdim, Trent bana katılırken omuz çantamı sıkıca tuttum ve yeniden başladık. Ağustos böcekleri çılgık atıyordu ve Trent'in klimalı arabasını şimdiden özlediğim için ağzımdan kaçan bir tutam saçı çektim.

Trent'in adımları benimkilerle mükemmel bir şekilde buluştu, ayakları yere neredeyse hiç değmiyor gibi görünürken adımları sessizdi. Ceketinin ve kravatının içinde iyi görünüyordu, hiç de sıcak değildi, ki bunun haksızlık olduğunu düşündüm. Gözleri batık teknedeydi ve alçak, müzikal bir ısıklık çaldı. "Bunu Pike mı yaptı? Sihir olmadan mı?"

"Görünüşe göre." Nehrin dibinde duran kürekli vapuru görünce aklım Kisten'e gitti. Şu anda bile onu özliyordum ve Pike'in dişleriyle ilgili beklenmedik bir düşünce içimden geçip kaybolduğunda ürperdim.

"İyi misin?" Trent açıkça fark ederek sordu ve kızardığımı hissettim.

"Peki." Bakışlarım önde ve ortada duran kadına kaydı. *İri ve yetkili*, diye düşündüm, küçük cüssesine rağmen zorlu biri olduğunu biliyordum. Kızıl-siyah saçları kısa ve kıvrıkcıktı, modaya uygun bir görünüm vermek için kafatasına yakındı. Yumruk yumruğa dövüşmek için değil, koşmak için tasarlanmış ince bir yapısı vardı ve yanındaki üç adam onunla kıyaslandığında hantal görünüyordu. Buradan bile koyu teninin tek bir kırışıklık ya da leke olmadan kesinlikle mükemmel olduğunu söyleyebilirdim.

Takım elbiseli bir adam teknenin küpeştesinde bekliyordu, yanında siyahlar giymiş üç güvenlik görevlisi daha vardı. O da kızıl-siyah saçlıydı, elinde bir bardak bir şey vardı ve bize eliyle işaret ederek güvenlik görevlileriyle konuşuyordu.

"Kale mi?" Adımlarımız yavaşladığında söyledim.

"Quen'in bana gönderdiği fotoğrafla eşleşiyor." Trent kaşlarını çatı. "O Avustralyalı. Soyunun yarısı İrlanda'dan, ceza kolonisiyken buraya getirilmiş, diğer yarısı da Aborijin."

Başımı salladım, kendinden emin kadın elini kaldırıncaya durakladım. Burnu genişti ve çene hattı keskin bir açıya sahipti. Kadının güçlü yüz hatları onu her yerde öne çıkarırdı ama gümüş grisi gözleri son derece büyüleyiciydi. Daha önce birkaç yaban tilkisiyle tanışmışım ve hepsi vahşi, tehlikeli bir güzelliğe sahip olsa da, bu kadın aralarında eşsizdi, gezegenin her yanından gelen mirasıyla güzeldi.

"Bu yeterince yakın. Bayan Morgan?" dedi, yüksek sesi yabancı bir aksanla rüzgârı kesiyordu. *Aborijin olmalı?* Hiç böyle bir şey duymadığım için merak ettim.

"Evet," dedim, çaresiz bir vampirden faydalanmış olsalar bile nazik davranmak istiyordum. "Bu da Trent Kalamack. Castle beni bekliyor."

"Erkencisin. Ben Cassie," dedi ama aramızda üç metre olduğu için elimi uzatmadım. "Çantanızı yere bırakıp uzaklaşabilir misiniz lütfen? İkiniz de?"

Biraz güvensizlik beklenebilirdi ama gerçekten gergindi. Yanındaki iki adam kemerlerinden sıradan, mermi atan tabancaları çıkarıp bize doğrulttuğunda Trent'in gülerek alay etmesi kayboldu.

"Biraz ürkekler, değil mi?" dedim çantamı bırakıp Trent'e yaklaşırken. Kaybetmesi beklenen bir şeydi. Zaten sözlü bir büyü ya da tılsımla çok daha fazla hasar verebilirdim. Zaten bir ley hattına dokunuyordum, ama tutuşumu güçlendirdim, ayak parmaklarıma kadar sızladığını hissettim. Adamlardan biri çantama yöneldi, diğer ikisi de Trent ve bana doğru ilerledi.

İçlerinden biri arka cebinden bir büyü detektörü çıkardığında Trent yüzünü buruşturdu ve ikimiz de kollarımızı kaldırdık ki bizi asabilsin. "Bir sorun mu var?" Güvenliği tarama yaparken ben de "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır ve bu şekilde kalmasını istiyorum." Hâlâ iskelede duran Cassie, telefonumu alırken gümüş gözleriyle bizi izliyordu. "Yeni teknenin güvenlik sistemi henüz kurulmadı," dedi. "Asgari düzeyde önlem aldığı için Bay Castle'ı suçlayamazsınız. Kumarhaneleri havaya uçurmakla ünlüsünüz Bayan Morgan."

Yüzümde beliren sırtışı engel olamadım ama adamı çantamı ona götürdüğünde sırtışım kayboldu. Eşek tilkilerinin de bir zamanlar cadı olduğu düşünülürdü, tıpkı Wereler gibi lanetlenmişlerdi. Kanlarında büyüü ateşleyen enzimler kaybolmuştu ama yine de bir çizgiye yeterince iyi dokunup kütle kazanabiliyor, boyut ve şekil değiştirebiliyorlardı. ABD'deki nüfusları hiçbir zaman yüksek olmamıştı. Çoğu Rusya'dan geriye kalanlarda yaşıyordu. *Ve görünüşe göre Avustralya'nın taşrasında.*

"Bir asa mı?" Cassie çantama bakarken yüzünde soru dolu bir ifade vardı ama akıllıca davranıp elini uzatmadı. "Bu senin için yeni bir şey, değil mi?"

Kahretsin, ev ödevini yapmış. "Öldürücü değil," dedim, çantamı suya düşürmesini istemediğimden başka neden söylediğimi bilmiyordum.

"Onu çağırmak için bir kelime ve jest gerekiyor ve ben size bunun ne olduğunu söylemiyorum. Bunu kullanamazsın."

"Artık sen de yapamazsın," dedi ve içinde tüm takılarımın ve silahımın olduğu çantayı, arkasında duran adama geri verdi.

Her neyse, diye düşündüm, beni gemiye almakla gerçekten aptallık etmiş olacaklarını biliyordum. "Pike nerede?" Dedim ve Trent'i arayan adam cüzdanını ona geri verdi. "Burada olmadığını biliyorum ve hazırlanmam gereken bir dersim ve bu akşam başka bir toplantım var."

Cassie bizi arayan adamla yüzleşti. "Eee?" Omuz silkti. "Ne görüyorsanız o, hanımefendi."

Kadının gülümsemesi biraz iri dişlerini gösterecek şekilde genişledi. "Para yok mu? Pike yok."

Trent'in yüzü neredeyse kansızlaştı. "Pike'ı görene kadar anlamayacaksın."

"O zaman bir sorunumuz var," dedi Cassie, dramatik bir şekilde somurtarak.

Omuzlarım yorgun bir iç çekişle kaydı. Gözlerimi kısarak Cassie ve ekibine bakarken sesimi yükselterek Trent'e, "Ver şunu onlara," dedim. "Eğer bize kazık atarlarsa, nehre koydukları her tekneyi batırırım, çünkü benden bir asa almak yapabileceklerini elimden almaz. Cassie."

Trent'in dudağı seğirdi. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum ama onlara önce kendiminkini göstermek istiyordum. "Para arabanın içinde. Torpido gözünde," dedi adama anahtarı atarken.

Cassie'nin yüzü donuklaştı. Gözlerini kocaman açarak küpeşte de duran Castle'a baktı, sonra da güvenliğine kontrol etmesini işaret etti. Arkasından Castle, yanındaki üç güvenlik görevlisiyle birlikte iskeleye doğru ilerlemeye başladı.

Bir şeyler değişmişti ve içimde sarhoş edici bir adrenalin dolaşıyordu. *Sekize iki mi?* Büyünün lehime çevirdiği olasılıkları sevdiğim için düşündüm. Hoş bir ifade takınmaya zorlayarak ayaklarımı diktim ve saçlarım hırıldamaya başlayana kadar ipi çektim. *Devam et. Berbat haftamı daha iyi hale getir.*

Arkamızda Trent'in arabasının kilidinin açıldığını ve ötmeye başladığını duydum. "Hanımefendi, hepsi burada," dedi güvenlik görevlisi ve elinde Trent'in çantasıyla öne çıkarken bakışlarımı Cassie'den ayırdım.

Cassie içeri baktı. "Gerçek bir değnek gibi mi?"

"Evet hanımefendi," dedi güvenlik görevlisi ve yemin ederim kadının terlemeye başladığını gördüm.

Trent kuru bir sesle, "Havale alacak vaktim olmadı," dedi. "Pike, lütfen."

"Kahretsin," diye fısıldadı kadın ve ben gerildim, o yanlış his büyüyordu. Duygular onun üzerinde geziniyordu: öfke, kızgınlık. *Korku mu?* "Sana Kalamack'ın bu kadar çiziği bir araya getirebileceğini söylemiştim," diye mırıldandı, sonra öfkesi kabarak tekneye döndü. "Kale mi?" diye neredeyse havlayacaktı.

Güvenlik şefinden bekleyebileceğimden daha direktif vericiydi ve gözlerimi kısarak adamın iskeleden inişini izledim, elbise ayakkabıları tıkırdıyordu. Tılsım Pike'ın hayatta olduğunu söylüyordu ama nerede? "Pike nerede?" Korku dolu bakışlarından hoşlanmadığım için tekrar sordum ve Castle hışımla durdu, yanında da güvenliği vardı.

"Bayan Morgan." Castle'ın dişlek gülümsemesi genişti ve bence biraz ... yağlıydı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bay Kalamack? Memnun oldum."

Uzattığı eli görmezden geldim. *Kardeşler miydi?* Aynı köşeli yüzü, aynı gümüş gözleri ve aynı aksanı görünce merak ettim. Gerçi teni daha pürüzlüydü, hareketli bir gece hayatının izlerini taşıyordu. Daha da önemlisi, Cassie sanki bir çalışan değil de uzun süredir acı çeken bir kız kardeşmiş gibi davranıyordu. *Sadece kardeş değillerdi. İkiz olduklarına karar verdim.*

Asık suratlı Trent, Castle'ın elini de tutmadı ve adam geri çekildi, alnı öfkeyle kırışmıştı. Güvenlik etrafımıza dizilmişti. Artık tüm silahları dışarıdaydı ve Castle terlemeye başladığında Trent'in sert ve acımasız yüz ifadesinden hoşlanmadım, tuhaf, misk kokulu wasfox kokusu yükseliyordu.

"Bay Castle," dedi Trent, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Pike'ın parasını ödedim. Onu istiyorum."

Konuşmak için nefes aldığı anda gözlerim terleyen adama dikildi. "O Castle değil," diye araya girdim ve o da başladı. "O," diye ekledim, çenem Cassie'ye doğru kayıyordu.

"Şimdi bir dakika bekleyin. . ." Bay Castle söze başladı ama Cassie'nin hafifçe karnına vurmasıyla sözleri şaşkın bir homurtuyla kesildi.

"Sezgileri kuvvetli," dedi ve sadece Trent'i değil, kadının kendi güvenliğini de şaşırttı. *Bilmiyorlardı*, diye düşündüm, Pike için bu kadar endişelenmeseydim komik olurdu.

"Ahh . . ." Herkesin Castle sandığı adam itiraz etmeye başladı.

"Bu Ken. Kardeşim," dedi Cassie ekşiyerek. "Kumarhane işleten bir kadının bir erkeğe göre iki kat daha fazla kafa kırması gerektiğini çabuk öğrendim ama kumarhane benim. İkinizin de bunu kendinize saklayacağınıza inanıyorum." Biri utançtan kıpkırmızı kesilmiş olan güvenlik görevlisine baktı. "Hepiniz."

"Duruma göre değişir." Bir elimi kalçama koydum. "Pike nerede? Borcunu ödememiz konusunda anlaştık ve hepimiz eve dönüyoruz. Sende.

Tam orada." Duraksadım, çantama ve Trent'in güvenliğinin elindeki el çantasına bakarak yüzümü buruşturdum. "Nerede o?" *Boktan bir durum. Onu kardeşine mi verdiler?* "Evet. Bu konuda ..." Ken mırıldandı ve her tarafım karıncalandı.

Trent bir çizgiye dokundu, altın ve kırmızı enerji parmaklarını bulandırdı.

"Sana anlayacağını söylemiştim," diye mırıldandı Cassie. "Seni neden dinlediğimi bilmiyorum."

"Kapa çeneni, Cassie!" Ken bağırdı, güvenlik görevlileri kıpırdanmaya başlayınca açıkça sinirlenmişti. "Her şey kontrolüm altında!" Esmer yüzü terden lekelenmiş olan Ken bize gülümsedi. "Güvenliğimizi atlattı," dedi ama Jenks'in bana yalan söylediğini söylemesine gerek yoktu. İkinci teknelerini de havaya uçurmamı engelleyen tek şey Pike'ın hayatta olduğunu söyleyen tılsımımdı.

"Onu çoktan kardeşine satmış," dedi Trent, sesi sertti.

"Hayır," dedi Cassie, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Ken ona seninle bir anlaşma yaptığımızı söylediğinde saldırıya uğradık. Güvenliğime küfrettiler ve ... Pike'ı aldılar. . . ." Sözlerini düz bir şekilde bitirdi, yüz ifadesi anlayışla değişti ve Ken'e döndü. "Seni küçük pislik! Onu kardeşine sattın, sonra da parayı cebe indirip beni ortada bırakmak için mi saldırıyı düzenledin?"

Gergin gülümsemesiyle Ken geri çekildi. Ufak tefek adam çantayı güvenlik görevlilerinin elinden aldığı anda Trent kaskatı kesildi ve içim daraldı. *Yapma, Castle. . .*

Trent elini uzattı, dudakları beyaza yakın bir renkteydi. "Eğer onu sattıysan, Pike'ın işareti ödendi. Benim param, lütfen."

"Seni orospu çocuğu!" Cassie bağırarak kardeşini ite kaka durdurmak için ileri atıldı. Güvenlik görevlileri ne yapacaklarını şaşırılmış gibiydi ama bizi değil de Cassie ve Ken'i izliyor olmaları ilginçti. Kadının kaşları çatıldı ve giderek artan bir öfkeyle Castle'a baktı. "Para nerede Ken?"

"Bize altı saat verdin!" Ben haykırdım. "Pike bir bahis kaybetti ve ben de bunu telafi etmek için buradayım."

"Örtbas edildi." Trent'in sesinde nadiren duyduğum buz gibi bir sertlik vardı. "Parasını kardeşi ödedi. O çanta benim Bayan Castle. Onu bana verin, biz de yürüyüp gidelim."

"Bana *yine* yalan söyledin!" Cassie, Trent'in sıkıldığı elinden kaldırıma doğru tıslayarak damlayan parlayan büyüye aldırmadan konuştu. "Lanet olsun, o suikastçıların öldürdükleri *benim* adamlarımdı. O kan emici vampirle bir anlaşma yaptın, değil mi!" diye bağırdı, küçük formu titriyordu. "Benim adamlarım vuruluyor, sen parayı alıyorsun ve ben de senin bu konuda hiçbir şey bilmediğin yalanını yutuyorum!"

Onu suikastçılar mı kaçırdı? Yanılmış olmasını dileyerek Trent'e baktım. İleriye doğru bir adım attım, Cassie öfkeyle uluyarak kardeşinin üzerine atılınca durakladım. Cassie kendi güvenliği tarafından uzaklaştırılırken Ken komik bir çığlıkla geri çekildi.

"Kes şunu, Cassie!" Ken, Trent'in çantasını arkasına saklayarak bağırdı.

"O kadar parayı bulabileceklerini nereden bilebilirdim ki?" "Çek ellerini üstümden. Bırakın beni!" Cassie çekiştirerek kurtulurken bağırdı, Ken'in önünde dururken öfkeliydi. "O suikastçılar kapıyı açıp onları içeri alman için sana ne kadar verdiler? Hepsini mi?" dedi, sonra daha yumuşak, bilerek, "Hepsini. Bir milyon iki. Sen tam bir pisliksin, Ken. Burası benim kumarhanem, senin değil."

"Ben de sana söyleyecektim," dedi Ken ama neredeyse sızlanıyordu.

"Cehennemdeydin. Hastanedekiler benim adamlarım!" diye haykırdı ve bana hastanedekilerden çok kendi adamlarıyla ilgilendiğini söyledi.

Para. "Bu bir cadı büyüü değil, Ken. Bu bir iblis laneti. Nasıl bozacaklarını bilmiyorlar."

İlgim aniden sağa döndü. İblis laneti mi? Pike'ın kardeşı iblis lanetini nereden bulmuştu?

Trent yumuşak, bilmiş bir ses çıkardı. "Al'ın sana bu kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim."

"Al değildi," dedim, yatak odamın etrafına ördüğü güvenlik ağını hatırlayarak. "Dali olabilir mi?" Ama neden? İblisler çıkarları olmadığı sürece hiçbir şey yapmazlardı.

"Ve hâlâ seninle oynadığımı mı düşünüyorsun?" Ken söyledi. "Kendin söyledin. Bu bir lanetti Cassie. *Morgan* senin adamlarını öldürdü," diye ekledi ve dudaklarım öfkeyle aralandı. "Pike'ı çalan oydu, bu yüzden burada onun öldüğünü söylüyor, böylece onun işaretini ödemek zorunda kalmayacak. Aklını başına al. Bu para muhtemelen gerçek bile değil."

"Bu gerçek," dedi Trent.

"Ah . . . Pike ölmedi," dedim.

Cassie yine de duymamıştı, kadın yine güvenliğinden sıyrılmıştı. "Hayır," dedi ve onu zapt eden adam bu gergin kelimedeki öfke karşısında nefesinin altında küfretti. "Sana inanmaktan bıktım. Sen bir yalancısın Ken ve artık bunu görmezden gelmeyeceğim çünkü sen ailedensin. Babam işi bana bıraktı ve sen bir parçasından bile kurtulmak için yalan söyledin. İyi bir hayatın olsun. Beni arama." Ken ona bakarken tereddüt etti. "Bu defol *git* demek!"

"Ah, benim param mı?" Ken uzaklaşırken Trent'in gözlerinin dolduğu belliydi ama hâlâ ellerinde silah tutan üç adam vardı ve biz Ken'i gözlerimizden başka bir şeyle takip etmedik.

Kahretsin Dali, diye düşündüm hayal kırıklığı içinde, iblisin hayatımı cehenneme çevirmekten başka ne çıkarı olduğunu merak ediyordum. Bu subrosa işinin yürümesini sağlayan kişi Pike'tı ve o olmadan Finnis'i Constance'ın hâlâ işin başında olduğuna ikna etmekte çok zorlanırdım. Belki de büyü kitaplarını geri vermeliyim.

"Bir tekne ve birkaç zardan başka bir şeyin yok Cassie!" Castle omzunun üzerinden bağırdı, durgun ve hızlı adımları hiç değişmiyordu. Arkasında, onların

Güvenlik personeli birbirlerine baktı, bir karar verdikleri belliydi. "Bensiz başaramazsınız. Bir hafta sonra geri dönmem için bana yalvarıyor olacaksınız! Seni aptal köpek-fahişe!"

Cassie sinirlenerek ona tek parmakla selam verdi. Güvenlik görevlileri bir an sendeledi, sonra yarısı onun peşinden koştu.

"Paramı alabilir miyim lütfen?" dedi Trent, sesi o kadar soğuktu ki korkutucuydu. "Belli ki Pike'ın işareti kardeşleri tarafından ödenmiş, Ken'in sana yalan söylemesi bir yana."

Para. Evet. Anlaşma buydu. Ama ben Pike'ı istiyordum, bir milyon ikiyi değil. "Git paranı al," dedim Ken'in geri çekilen figürünü işaret ederek. "Pike'ı bulmam için bana bir isim ya da numara vermezse, başka bir tekneye binecek."

Hayal kırıklığına uğrayan Trent ayak ayak üstüne attı, başını iki yana sallayıp Cassie'ye dönerken yüz ifadesi ölümcül derecede çirkinleşti. "Bekleyebilir," diye neredeyse homurdanacaktı ama bakışları Ken'e sabitlenmişti, çünkü Ken büyük bir cipin arkasına binmiş, güvenliğe acele etmesini söylüyordu.

Çantam kaldırımın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu ve kalan üç adama ters ters bakarak yanına gidip çantamı aldım. "Kim ve nerede?" Dedim. Mantıklı konuşmuyordum ama her şey birbirine karışmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Cassie, tedirgin ve dikkati dağılmış bir halde. "Sadece güvenlik kamerası görüntülerini izledim." Yüzünü buruşturdu. "Üç kişi vardı. Cadılar, sanırım. İçeri girdiler, Latince bir şeyler söylediler, bir yüzük çevirdiler ve onlar dışında odadaki herkes yere yığıldı. Daha iyi bilmesem, onları görmemizi istediklerini düşünürdüm." Gümüş gözleri kısıldı. "Onunla birlikte kapıdan çıkıp gittiler," dedi acı acı. "Halkım hâlâ bilinçli değil."

Bir yüzük onları bayılttı mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Hepsi birden mi? Bir elf tılsımına benziyordu ve aklım Landon'a gitti. Ama Landon manastırda tecrit altındaydı. Yüzük büyüsü duyulmamış bir şey değildi, ama iğneli bir ley hattı muskası olağan yöntemdi.

Trent aniden, "Bana bir dakika izin verin," dedi ve şiddetli bir bağırışla, odaklanmamış bir enerji tomarını arabaya doğru savurdu. Yüzümü buruşturarak, boş otoparkın üzerinden geçerken nefesimi tuttum. Ken'in güvenliği geldiğini gördü ve

ama Ken çok yavaştı ve tam kaçmak için kapısını açtığı sırada arabaya çarptı.

Gök gürültüsünü andıran bir havayla cip bir metre kadar yükseldi ve ortaya çıkan güç dalgası kaçan adamları aşağı iterek düşen yapraklar gibi kaldırıma yuvarladı. Araç inleyerek, kırık plastik ve bükülmüş metalden oluşan bir çatırtıyla yere çarptı. Radyatörden buhar fişkırdı ve arabanın alarmı ötmeye başladı. Ken yere savrulmuştu ve kaldırımdan başını kaldırıp baktığında sersemlemiş olduğu belliydi.

Cassie, yanındaki adamlardan biri bir fobu işaret edip alarmı kapatırken, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Bay Kalamack'a parasını getirin," diye fısıldadı ve adam koşarak uzaklaşmadan önce sırttı. "Ken'in bizi birbirimize düşürmeye çalıştığını bilmeliydim. Tam bir pislik. Ona neden inandım bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

"Bu durumu düzeltmez." Trent'in bir milyon ikide olmamasından dolayı kendimi daha iyi hissediyordum ama Pike hâlâ kayıptı. Kardeşleri onu sekiz yaşından beri öldürmeye çalışıyordu ve şimdi ellerindeydi.

"Tılsımı bana ver," dedi Trent ve başım çantamın üzerine eğildi, parmaklarım onu bulduğunda tılsım parladı. "Üçgenleme yapacağım," diye ekledi ve Cassie'nin devrilen cipe doğru yürüyen adamına öfkeli bir bakış attıktan sonra, ceketini sallayarak otoparkın diğer ucuna doğru koşmaya başladı.

Cassie gözleriyle Trent'i takip etti, açıkça endişeliydi. "Büyük ihtimalle hâlâ nefes alıyor," dedi. "Güvenlik kayıtlarında canlı halinin iki kat daha değerli olduğunu söylediklerini duydum."

Arkasında Cassie'nin adamı Trent'in çantasını arabadan çıkardı. Yere düşen arkadaşlarının iniltilerini duymazdan gelerek Ken'e bir şeyler söyledi ve yavaş ve kendinden emin adımlarla geri döndü. Otoparkın en ucunda Trent bir an duraksadı, sonra koşarak başka bir köşeye gitti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde alnımı ovuşturdum. "Olay olduğunda neden bana söylemedin?"

"Ben, ah, Ken beni o kadar nakit paran olmayacağına ikna etti," dedi, paylaşmadığı bir düşünceyle dudaklarını bastırarak. "Yani, bunu kim yapar ki? Eğer bulamasaydınız, kendi güvenliğimin çökertildiğini kabul etmek zorunda kalmazdım. Ken onları satmasaydı, halkım onu güvende tutabilirdi. Bayan Morgan, Kenn'in öldürülmesini kabul etmeye hazırım."

Kardeşim tam bir pislik olduğu için bunun suçunun bir kısmını üstleniyorum ama nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Başını eğen Trent üçüncü köşeye doğru koştu. Cassie'nin güvenliği koşarak durdu, çantayı ona uzatırken gülümsedi ve küçük bir iç çekişle Cassie de bana uzattı. "Ne kadar oldu?" Rahatlamış bir şekilde sordum.

"Yirmi dakika mı?" Cassie söyledi ve omuzlarım çöktü. Yirmi dakika içinde her yerde olabilirlerdi. "Bayan Morgan. Ben böyle iş yapmam," dedi ben topuklarımın üzerinde dönüp Trent'in arabasına doğru yürürken. "Ben cesur bir insan değilim," diye ekledi Cassie peşimden gelirken. "Muhtemelen Ken konusunda bu kadar uzun süre başka tarafa bakmamın nedeni de bu. Zar atmayı, kâğıt oynamayı ve yüzdeleri bilirim ve altı saat içinde o kadar nakit para bulma ihtimalin doksana birdi. Bu yüzden sana söylemedim. Sorunun ortadan kalkacağını düşündüm, kimsenin haberi olmayacaktı."

Trent'in arabasına ulaşmıştım ve kapıyı açarken tereddüt ettim. Trent çoktan içeri girmişti ve araba eski Detroit kaslarının tatmin edici gümbürtüsüyle çalıştı. Çantasını uzattım, Trent almadığında arka koltuğa fırlattım.

Trent arabanın klimasının uğultusu arasında, "Sanırım havaalanında," dedi ve ben de telefonumu bulmak için cebimi yokladım. Edden. Terminalleri birkaç saatliğine kapatabilirdi.

"Morgan?" Cassie sordu ve ben içeri girmeden önce tereddüt ettim. "Onları gerçekten durdurmaya çalıştım," dedi, gümüşü gri gözleri koyu teninde şok etkisi yaratıyordu. "Eğer yapabilseydim, yapardım. Bilmiyordum... şey... Sanırım kardeşimin ikimizi de kandırmaya çalıştığını bilmek istemedim."

Jenks'in bana yalan söyleyip söylemediğini söylemesi iyi olurdu ama dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Eğer Pike'ı bulduğumda hayatta değilse geri döneceğim," dedikten sonra içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Trent'in elleri direksiyona kenetlenmişti ve çenesi gergindi. Nefes vererek, sadece Trent'in sakinleşmesini sağlamak için bile olsa rahatlamaya çalıştım. Cadı doğumlu bir iblisi kızdırmak bir şeydi. Bir elften para çalmaya çalışmak ise gerçek bir ölüm cezasıydı.

"Havaalanını kapatmamız gerekiyor," dedi Trent gaza basarken ve ben de gaza bastım, hızlanma beni koltuğa iterken bir elim gösterge paneline gitti.

"Edden?" diye önerdi ve başımı sallayarak çantamı kucağıma bıraktım ve telefonumu bulmak için açtım.

Bunu yapabilecek biri varsa o da Edden'dır.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

EGZOZUN ISIRICI KOKUSU VE RÖLANTIDE ÇALIŞAN MOTORLARIN YANKISI

Trent ve ben aceleyle Hollows International'a ya da çoğu kişinin dediği gibi Büyük HI'ya girerken rahatsız edici bir saldırı oldu. Dirseğimi kavramış, başımı eğmiş tılsımı bulmaya odaklandığım için gizlice bana rehberlik ediyordu. Pike uzun zamandır hareket etmemişti ama buradaydı. Sürgülü cam kapılar arkamızdan kapandığında ve havaalanının ses sisteminden gelen tiz anonslar belirginleştğinde gergin bir şekilde başımı kaldırdım.

Trent beni yan tarafa götürüp durduğumuzda "Vay canına, ne karmaşa ama" dedim. Gişelerde uzun kuyruklar vardı. Bagajlar ve umutsuz insanlar büyük pencerelerin önünde oturuyordu. Bir başka kuyruk da kahve büfesinden bagaj alım ve araba kiralama bölümüne giden merdivenlere kadar uzanıyordu.

"Dikkat et!" Trent beni sinirli bir adamın önünden çekerek bağırdı, ardından sinirli bir kadın ve telefonlarından ve sürükledikleri valizlerinden habersiz üç sıkılmış çocukları geldi. Parmak uçlarımda yükseldim ve neredeyse boş olan yazım denetimi şeritlerinin ötesinde daha büyük bir karmaşa gördüm.

"Edden'a büyük borcun var," dedi Trent, tahtayı incelerken alnında endişeli bir eğim vardı.

Gecikti. Rötart. Rötart, diye geçirdim içimden, bir uçuş iptal edildiye tıklandığında yüzüm buruştu. "Umarım Ivy'nin bu akşamki uçuşundan önce bu işi hallederler."

"Eğer hafif kısıtlamaları olan biriyle seyahat ediyorsa, geçecektir." Trent yanımda durdu ve panoyu incelerken bana takım elbiseli Jenks'i hatırlattı. "Küçük taşıyıcılar hâlâ çalışıyor."

Endişeyle takip tılsımına baktım. "Eğer gelen bir yolcu bekliyorsanız TSA genellikle geçmenize izin verir, ama muhtemelen

bu sıcak karmaşa."

Trent gişelerdeki uzun kuyruklara bakarken gülümsemesi kendinden emin, neredeyse memnun bir hal aldı. "Alaska'nın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duymuştum."

"Alaska mı?"

Eli sırtımın küçük kısmına dokundu ve beni döndürdü. "En küçük sıra," diye fısıldadı, kulağıma değen nefesi beni ürpertti. "Bilet bizi TSA'dan geçirecek."

"Oh! Elbette." Ona sırttım ama sırtışıım yavaşça kayboldu. Kibir ve tıbbi tılsımların kapıdan geçmesine izin veriliyordu, ama sıçrama tabancam sorun olacaktı. Asa, daha da fazla. Asalar asla iyi bir şey yapmazdı. Onları bir dolaba koyabilirdik ama onlara ihtiyacım olabilirdi. Mesele de buydu zaten.

"Sakin ol," dedi Trent, gerildiğimi hissetmişti. "Kamera karşısındasın."

Bakışlarım güvenlik kameralarına kaydı. *Tanrım, Jenks'i özliyorum.* Kontuar görevlisiyle giden uçuşları hakkında konuşan iki kişinin arkasına yerleşirken, "Bunun için üzgünüm," dedim.

"Ne hakkında?" Başını eğen Trent, Quen'e bir mesaj gönderdi.

Herkesin bavulu vardı. Bizde sadece benim omuz çantam vardı. Güvenliğin dikkatini çeken şey gülümseme eksikliğim olmayacaktı. "Bu senin kavgan değil."

Başparmakları hızla hareket eden Trent, tıkırdayan telefonuna odaklandı. "Bunu nasıl anladın?"

"Pike benim için önemli, senin için değil."

Telefonunu bırakırken Trent'in yeşil gözleri nefes kesici bir yoğunluğa sahipti. "Bu bir önem meselesi değil. Bu neyin doğru neyin yanlış olduğuyla ilgili bir mesele. Yaptığın şey bu. Çekip gitmeyeceğim."

Bir kolumu ona doladım ve biraz çekiştirdim. "Yani bu Ken'in seni kandırmaya çalışmasıyla ilgili değil?"

Yüzünü buruşturarak kalkış tahtasını inceledi. "Ah, bu da onunla ilgili," dedi, bana kim olduğunu hatırlatan sert bir sözle. "Ama para kazanılabileceği gibi kaybedilebilir de. Yerine konabilecek bir değişken. Pike? O kadar da değil. Subrosa pozisyonunuzu korumak için ona ihtiyacınız var."

"Türünün tek örneği, ha?" dedim, önümüzdeki iki kişinin ne zaman hareket edeceğini merak ediyordum, böylece lanet olası bir bilet alıp yolumuza devam edebilirdik.

hayat. "Ben de ondan hoşlanmadığını sanıyordum." İçim rahatlarırken kolumu ona doladım. En azından dikkatim takip tılsımına düşene kadar. *Geliyorum, Pike. Bekle biraz.*

Telefonum çaldığında sıçradım, Jenks olduğunu görünce endişelendim. "Hey, bunu benim için tutabilir misin?" Kabul simgesine basmadan önce tılsımı Trent'e uzattım.

"Hey, Rache." Jenks'in yüksek sesi telefonun hoparlöründen alışılmadık derecede yüksek çıkıyordu. "Pike'ı aldın mı?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedim ve Trent'e neşesiz bir gülümseme verdim. "Havaalanındayız."

"Seni mi aradı?" Jenks ağzından kaçırıldı. "Meşgul olduğunu söyledim."

"O mu, kim?" Diye sordum, sonra dudaklarım aralandı. "Ivy mi? Erken mi geliyor?"

Trent'in kaşları kalktı.

"Benim hatam," dedi Jenks neşeyle. "Ona senin sorun yaşadığını ve benim de hastalık izni aldığımı söyledim. Dur tahmin edeyim. Havaalanının Tink'inkinden daha yapışkan olmasının nedeni sensin-uh . . . Neyse boş ver. Sen ne yaptın?"

Onu görebilecekmişim gibi kalabalığın üzerinden bakmak için tekrar parmak uçlarımda yürüdüm, ki bu aptalcaydı. Bagajı olmasa bile bagajdan geçerek gelirdi. "Henüz hiçbir şey yapmadık," dedim topuklarımdan üzerine çökerken. "Castle, Pike'ı kardeşine vererek bir hata yaptı. Tılsım onun burada olduğunu söylüyor ve Edden da burada kalması için tüm uçuşları durdurdu. Sanırım uçuşlar hâlâ devam ediyor."

"Doğru gibi görünüyor," dedi Jenks, sesi asıktı. "İndiğinde Ivy'ye sana mesaj atmasını söyleyeceğim. Bir araca ihtiyacı olacak. Kiralık arabası gece yarısına kadar hazır olmayacak."

Bir başka giden uçuş iptal edilmiş olarak görüldüğünde panoya baktım. "Tamam, teşekkürler," dedim. "Hey, Pike muhtemelen berbat durumda olacak. Stef'e ulaşmaya çalışıp ona dikiş atması için eve bir bakım paketi getirip getiremeyeceğini sorabilir misin?"

"Elbette, ama bugün içeri girmedi." Tereddüt etti. "Rache, dikkatli ol. Yanında olmamak garip hissettiriyor."

Pike'ın tılsımına kaşlarını çatarak bakan Trent'e baktım. "Ben de öyle. Getty nasıl?"

Uzun bir tereddüt yaşandı. "Tamam, sanırım. Gitmem gerek."

Telefon görüşmesi alışılmadık bir şekilde aniden sona erdi ve ben de şaşkınlıkla telefonumu bir kenara bıraktım.

"Mmmm, bunlar konusunda uzman değilim," dedi Trent gözlerini kısarak tılsıma bakarken. "Ama neredeyse tepesinde değil miyiz?"

"Hareket mi etti?" Telaşla ellerimi Trent'in ellerinin etrafında birleştirerek tılsımı daha yakına çektim. "Hareket etti," diye fısıldadım, bakışlarım kapıları bulmak için yükseldi. Hayal kırıklığına uğramış insanlar içeri girip çıkıyor, araba yığını sürekli hareket halinde inip kalkıyordu ama Pike yoktu. "Tam burada gibi."

"Belki de güvenliği atlatmak için onu fark edilmeme tılsımına soktular." Endişelenen Trent, insanların arasından bakmak için gerindi.

"Belki." Önümüzdeki insanlar nihayet TSA'ya girdiğinde, bavulları arkalarında yuvarlanırken, yüzümü buruşturarak Trent'i sıranın dışına çektim. Jenks'i yine özleyerek dudağımı ısırdım. "Sence burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?"

"Buraya ait değilmiş gibi görünen kimseyi görmüyorum. Belki alt kattadır?" Trent tavandan sarkan tabelalara baktı. "Araba kiralama bagaj teslim ..."

Sertleştim. "Uçuşları iptal oldu. Kiralık bir araba bulmaya çalışıyorlar."

"Merdivenler." Trent'in eli yine sırtımın alt kısmına gitti, bu sefer şaşkın insan kümelerinin arasından geçerken beni kaybetmemek için. Aramızda, lastik bir bant gibi hissettiren ve saçımın bir telinin uçuşmasına neden olarak kışkırtıcı bir enerji titreşimi vardı.

Dikkatim dağılmış bir halde tılsımı çantama koydum ve hızlıca cebime sokmadan önce sıçrama tabancamı bir süre parmakladım. Trent'in iç enerji dengesi, enerjiyi yavaşça chi'sine çekerken değişmeye başladı. Büyük HI'da ley hattı büyüü yapabilirdiniz, ancak ağır bir çekim her zaman havaalanı polisini getirirdi. Bu yavaş damlama fark edilmeden kalacak ve yine de ona büyük bir patlama yaşatacaktı.

Nefesim hızlanınca ipi de çektim, saçlarımın fermuarlı kesme makinesini gizleyen topuzunda bile yapış yapış olduğunu hissettim. Chi'mi doldurdum ve sonra kafamın içinde daha da fazla döndüm. Topuklarım merdivenleri hızla indi, gerçek bir gürültü duvarına çarptığımda yavaşladım.

Zemine ulaşıp kenara çekildiğimizde Trent, "Tanrıça bize yardım etsin," diye fısıldadı.

"Onu burada asla bulamayız," dedim, geniş alana rağmen klostrofobik hissediyordum. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde, kalabalığın içinden geçerek atlıkarıncalara doğru ilerlemeye başladım. Tek tük bagajların bulunduğu hareketli bantlar nispeten açıktı ama insanlar sabit olanların kenarlarına dizilmiş, yükseltilmiş bantların üzerine oturmuşlardı. Araba kiralamak için kullanılan küçük büfeler, yorgun, sabırlı iş adamları ve kızgın, kırmızı yüzlü elitistlerle doluydu; hepsi de yıpranmış gişe memurlarıyla konuşarak ellerinde sadece bu kadar araba olduğunu ve gelmeyenler için bir listeye yazılmak isteyip istemediklerini açıklamaya çalışıyordu.

Beyazlar içindeki bir kadın bağırarak araba talep etmeye başlayınca Trent sıırttı. "Sadece üç tane kalmışken böyle araç alınmaz," dedi. "Ayrılmak mı istiyorsunuz?"

Başım ağrıyordu. Ayrılmak istemiyordum; onu bir daha asla bulamayacağımdan korkuyordum. "Hayır," dedim dövülmüş ve morarmış yüzler için kenarları tararken. "Suikastçılar her zaman üç kişi çalışır. Üçüncüsü bir araba alırken onu bir köşede gözetim altında tutabilecekken dikkatleri Pike'ın üzerine çekmezler. Hadi çevreyi dolaşalım."

Bir telefon kamerası tıkladı ve Trent kendisini tanıyan kadına tarafsız bir gülümseme verdi. "Burası o kadar büyük değil. Kılık değiştirmiş olmalı."

Gözlerim buraya kadar gelebilmiş bir güneş parçasını bulduğunda başım yine zonkladı, uzağa baktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. *Uzaklara bakmak...* Bakışlarımı ışığın parıltısına doğru zorlayarak düşündüm, ancak başım yeniden çarpmaya başladı. İsteksizlik bana Trent'in yazım kulübesindeki koğuştı hatırlattı ve Trent'in elini sıktım.

"Şu köşede ne olduğunu görebiliyor musun?" Dedim ki. "Mavi sandalyeler mi?" Odaklanamadığım için tahmin ettim.

Üç köpeği olan, kendini beğenmiş ve kendi küçük dünyasının kaygılarına dalmış bir kadın yanından geçip giderken sessiz kaldı, kaşları çatıldı. "Huh," dedi sonunda, alnını ovuşturarak endişe çizgileri bıraktı. "Hayır. Tılsımlı."

"O zaman orada. Hayır, bekle," diye ekledim, telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekmeden önce Trent'i durdurdum, başım neredeyse

patlıyordu. Pike'ın tekerlekli sandalyede, battaniyeye sarılmış, çenesi göğsüne düşmüş görüntüsüne bakarken zafer duygum sarsılsa da çektiğim acıya değdi. Koyu renk saçları muhtemelen kanla keçeleşmişti ve bir ayakkabısı yoktu. Siyah güvenlik giysileri içindeki iki adam birkaç sandalye ötede oturmuş, sırtlarını pencereye vermiş, onu izliyorlardı. Alanda Pike'tan başka sadece onlar vardı ve etraflarındaki kaosla aralarında boş sandalyelerden oluşan bir halka vardı.

"Onu arabaya kadar götürebiliriz," dedi Trent ve ben güneşli köşeye baktım, telefonumun ne çektiğini görmeye çalışırken başım zonkluyordu.

"Tabii, bakıcılarının dikkatini yeterince dağıtabilirsek," dedim ve Trent'in dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Dikkat dağıtıcı bir şey geliyor," dedi Trent. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bana ne kadar verebilirsen. Tılsım onun üzerinde olmalı, sandalyelerde değil. Onu kırmalıyım yoksa kör ve migrenli bir şekilde çalışacağım."

"Anladım," dedi ve bana bir öpücük vermek için eğildi. "Tam boy lüks bir sedan istiyorsun, değil mi?"

O uzaklaşırken ve eli elimden kayarken kendimi kaybolmuş hissederek sııttım. *Kılık değiştirmem gerek*, diye düşündüm, Al'ın herhangi biri olabilme yeteneğine imrenerek. Fazla bir şeyim yoktu ama Trent yanımdan geçen bir vitrinden bir şapka alıp spor ceketini bavul yığınının üzerine bıraktığında topuzumu indirip saçlarımı kabarttım. Sıcak, nem ve büyüünün bir araya gelmesiyle tahmin edilebileceği gibi halelendi ve başka bir bagaj yığınının güneş şapkasını alıp yanında gelen güneş gözlüğünü burnuma takarken yüzümü buruşturdum. Deri kıyafetimle çok komik duruyordu, bu yüzden ceketimi çıkarıp siyah tişörtüm ve uzun pantolonumla kaldım.

Ceketimi koluma geçirerek kalabalığın arasından köşeye doğru ilerledim, gözlerim baş döndürücü sandalyelerde değil yerdeydi. Trent en yoğun tezgâha yönelmiş, sırayı görmezden gelerek öne doğru ilerlemişti. Ama Pike'a yaklaştıkça kendimi daha da kötü hissediyordum, sonunda kusmadan önce durdum.

Gözlerim kapalı, bir sandalye bulup oturdum ve mide bulantımın geçmesini diledim. *Onun kokusunu alabiliyorum.* Fark ettim ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Rezervasyonumun kaydı yok da ne demek?" Trent'in sesi çınladı ve büyüünün neden olduğu migrenimin içinden gülümsedim. Bunu sık sık görmezdim ama kimse Trent gibi iğrenç bir ayrıcalık yapamazdı. "Rezervasyonumu kaçırdım çünkü bir saat boyunca daireler çizdik. İnışimin ertelendiğini biliyordun. Ve sakın bana sana mesaj atabileceğimi söyleme. Telefonumu kullanamadım!"

"Pike?" Fısıldadım, ayaklarımın altındaki keçeleşmiş halı hareket ediyormuş gibi görüldüğünde yükselen kanı boğarak bastırdım. *Lanet olsun, sanırım tam yanımda!* "Pike, seni göremiyorum ama burada olduğunu biliyorum. Bir kaçınma büyüü altındasın ve bunu kırmak için bana dokunman gerekiyor."

Trent'in söylevi yükseldikçe nefesimi tutarak bekledim.

"Asistanım rezervasyonları bir ay önce yaptı! Arabam nerede? Sende. Geri çekil. Geri çekil ve bana yer aç. Rezervasyonum var. Siyah araba. Dört kapılı, lüks model."

Başlar dönüyordu ve kendimi bir kadeh kırmızı şarabı sülfatlı limonlu kurabiye eşliğinde içmiş gibi hissetmeme rağmen gülümsemeyi başardım. "Pike," diye fısıldadım, ondan bir ses duyabilmek için kendimi zorlayarak. "Uyanmak zorundasın. Trent ve ben seni dışarı çıkarabiliriz ama laneti bozmak için bana dokunman gerek."

"Eğer iki kapılı isteseydim, iki kapılı bir araç rezerve ederdim!" Trent bağırdı. "Müdürünüzle konuşmak istiyorum. Şaka yapıyorsun. Beklemiyorum. Bugün tek yaptığım beklemektir. Benimle şimdi ilgileneceksin. Şu masanın arkasında bir anahtar var. Bul onu."

Aman *Tanrım*, diye düşündüm, Trent'in Ellasbeth'i mi yoksa babasını mı yönlendirdiğini merak ediyordum. Trent her zaman sıranın önüne geçmek için bağırımtansa satın almaya daha meyilliydi. Sinirli olmanın, hoş bir tavır ve güven oyu kadar işe yaramadığını biliyordu. Yine de gülümsemek dikkatini dağıtmazdı.

"Pike!" Başım zonklarken iki büküm olarak fısıldadım. "Burada olduğunu biliyorum. Ayağıma falan dokun." Gözlerimi kırıştırdım, tılsımı kırmaya çalışırken midem bulanıyordu. O anda cadı tarafından yapılmıştı.

başka bir yerde ve çağrıldı. *Cassie suikastçılarının cadı olduğunu söyledi. Harika.* "Pike," diye yalvardım. "Kusmadan hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Sonra içimden bir çizgi enerjisi fırladı ve rüzgârda şaklayan bir bayrağın keskinliğiyle acıyı çekip aldı. Başımı kaldırdım ve temiz bir nefes aldım, acının yokluğuna neredeyse şok olmuştum.

Pike yanımdaydı, ayağı destekten kayarken benimkine değmişti. "Ah, Pike," diye fısıldadım, içim daralıyordu. Bir gözü şişip kapanmıştı. Dudağı patlamış ve morarmıştı ve yumru burnu yine kırılmıştı. Elleri kucağında ölü gibi yatıyordu, şişmiş ve sıyrılmıştı ve yüzünün bir tarafı siyah-maviye dönmeye başlamıştı. *Kahretsin Ken, bu senin suçun.* Ona neden kaçınma büyüğü yaptıklarına şaşmamalı. TSA bile bunu sorgulardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Ayağa kalkarak endişeyle iki bakıcısına baktım. Beklediğim gibi, hiçbir şeyin cazibelerini kıramayacağından emin bir şekilde Trent'in öfke nöbetini izliyorlardı.

Ta ki içlerinden biri beni izlediğimi hissedene kadar. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi hızla kayboldu ve ayağa kalkarak diğerinin koluna dokundu. Nabzım hızla atmaya başladı. Alışkanlığım yüzünden tabancama uzandım ama tabancadan kaçabilecekleri kadar uzaktaydılar.

"*Stabils,*" diye fısıldadım, lanet ayakta durana isabet edip sandalyeye düşerken kendimi bir iblis gibi hissediyordum. "*Stabils,*" dedim tekrar, bir adım geri çekilirken yüzüm buz kesmişti, elinde bir tomar odaklanmamış enerji titreşip sönerken bile ikinciye indirdim. Trent'in talepleri daha da yükselirken, "*Tostun üzerine sıçayım, bu kötü olabilirdi,*" diye düşündüm.

Yine de kaçınma laneti bozulmuştu ve insanlar artık görünür hale gelen sandalye kümesine doğru koşuşturmaya başlamıştı bile. Ne yazık ki yere düşen iki suikastçi hâlâ konuşabiliyordu ve içlerinden biri beni durdurmak için düz halıya doğru bağırmaya başladığında, Pike'ın ayağını ayak dayama yerine koydum, fren kilidini açtım ve onu en yakın kapıya doğru ittim. *Lütfen üçüncü adamla karşılaşmama izin verme.* Sessizce yalvardım. Suikastçılar her zaman üçlü olarak çalışırdı, özellikle de cadı iseler.

"Soğuk trol boklarına benziyorsun, Pike," dedim ödünç aldığım şapkamı bavul yığınınna fırlatırken. "Üçüncü adam nerede?"

"Geriye iki kişi kaldı," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kadın suikastçı ve kardeşim Brad. Bir araba almaya çalışıyorlar." Dudaklarının üzerinden geçip otoparka doğru giden kamyonet şeridine girdiğimde nefesi kesildi. "Aman Tanrım, saçların ... Vay canına," dedi rüzgâr onu yakaladığında. "Castle iddiaya girdiğim için sallanmama izin verdiğini söyledi," diye mırıldandı.

"Hangisi? Ken mi Cassie mi?" diye sordum ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

"Onlar aileden mi?" diye homurdandı. "Ken. Beni döven sadist piç. Rachel, benim için geldiğine inanamıyorum."

Çenem sıkıştı. Cassie'nin bize yalan söylemediğine sevinmiştim. Daha da iyisi, artık kardeşinin yalan söylediğine dair kanıtım vardı.

"Ken hem bizimle hem de kız kardeşiyle oynadı," dedim asık suratla, onu yaya geçidine doğru itip trafiğe çıkarken. Eğer sürücüler durmazsa onlara öyle bir dava açacaktım ki ölene kadar eğitim masraflarımı karşılayacaklardı. "Trent'i bir milyon ikiden dolandırmaya çalıştı."

"Trent işaretimi ödedi mi?" dedi diğer tarafa ulaştığımda, sonra yavaşladı, ikimizi de beklemek için bir gölgeye geri çekti. "Siktir et," dedi, gülümsemeye çalışırken dudağındaki kabuk çatlayarak açıldı. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Öyle görünüyor," dedim, dikkatim dağılmıştı. *Acele et Trent*, diye düşündüm, sonra onu binadan çıkarken gördüğümde kaskatı kesildim. Bir şekilde kendimi aptal gibi el sallamaktan alıkoydum, bunun yerine keskin bir ısıklık çaldım. Jenks'le benim kullandığımız düdüktü bu ve onu tanıyınca açısını değiştirdi ve tüm şeritleri koşarak geçti, kendine güveni ve trafiği durdurmak için uzattığı eli dışında hiçbir şeyi yoktu.

"Hey, teşekkürler, Trent. Sana bir borcum var," dedi Pike, Trent bize ulaştığında şişmiş elleri çırpınıyordu.

"Ben mi? Hayır. Kardeşin senin hesabını ödedi," dedi Trent, Pike'ı garaja iterken hızlı adımlarla. "Orada kaç kişi var? Rachel'ın öldürdüğü iki kişiden daha fazlası olmalı."

Trent saçlarıma bakıyordu ve Pike'ı iterken saçlarımı düzleştiremediğim için yüzümü buruşturdum.

"Toplam üç cadı," dedi Pike, otoparkın serin karanlığı onu canlandırmış gibi görünüyordu. "Bir erkek kardeş," diye ekledi, bir direğe bir tomar kan tükürerek.

Kaldırım ellerimin arasından gümbürdeyerek yükseliyor gibiydi ve daha iyi görebilmek için ödünç aldığım gözlüklerimi çıkardım. Zemin kattaydık ve iki kat yukarı çıkmamız gerekiyordu. "Sadece bir cadı ve kardeşin kaldı," dedim. "Belki şansımız yaver gider."

Park bileti gişesine geldiğimizde Trent, "Devam et," dedi. "Ben sana yetişirim."

Ama başımı salladım, Pike'ı döndürdüm, böylece Trent biletini öderken arkası dönükken terminali izleyebilecektik. Aksi takdirde çıkışımız yine uzun bir kuyruk olacaktı. "Trent?" Girişten üç kişi fırladığında seslendim, kaldırımdaki ani tereddütleri dikkatimi çekti. "Pike, bunlar onlar mı?" İkisini tanıırken bile sordum. *Papatyalarımaya sıçayım.* . . Ama en azından kalabalıktan uzaklaşmıştık ve Jenks'i özleyerek güvenlik kameralarına baktım.

"Evet," dedi Pike iç çekerek. "Siz sihir kullanıcılarından herhangi birinin silahı var mı?" Şişmiş, kanayan ellerine baktım ve silahımın bende kalmasına karar verdim.

"Uyku tılsımı kullanmadın mı?" Trent sordu ve ses tonundan dolayı yüzümü buruşturdum.

"Herkes bir iksirin nasıl bozulacağını bilir," dedim Pike'ı saklamak için iki arabanın arasına götürürken. "Bir lanetin bize daha fazla zaman kazandıracağını düşündüm."

Ama yanılmıştım ve Pike elimizde olsa bile, şimdi onun için savaşmamız gerekecekti. Çenemi sıkarak Pike ile bir arabanın arasından sıyrılıp Trent'in yanında durdum.

"Bileti aldın mı?" Dedim ve Trent sanki ona aya uçmak isteyip istemediğini sormuşum gibi bana baktı. "Ben tutarım," diye ekledim ve bileti ondan alıp cebime soktum.

"Elbette."

Trent ley hattını çekerken yan tarafım karıncalandı ve Pike ile alçak tavanın altında temkinli bir şekilde durmaya gelen üç silüet arasında geniş ayaklı bir duruşa yerleştim. "Sıkı dur, Pike," dedim yumuşak bir sesle.

Beni duyun. *Cadılar*, diye düşündüm enerjimi Trent'inkiyle dengelemek için ipi çekerken. Neden cadılar olmak zorundaydı ki?

"Sadece onları vurup bu işi bitiremez misin?" Pike dedi ve ben de en yakındaki kameraya bir ham enerji patlaması fırlattım.

"Hayır," dedim, bildiğim birkaç ölümcül büyüü bir kenara bırakarak. "Bunu yasal tutmak zorundayız." Ne yazık ki yapmadılar. Yakalanırlarsa yargılanırlardı ama nedense suikastçılar asla yargılanmazdı. Elleri hevesle kırmızıya çalan bir altın renginde parlayan Trent'e soran gözlerle baktım. "Değil mi, Trent? Yasal olsun mu?"

Yavaşça ilerleyen üçlüyü izlerken pürüzsüz yüz hatları sıkıntıyla çarpıldı. "İyi. Yasal," diye mırıldandı ve ben biraz tedirgin bir şekilde ona baktım. Değişmiş, farklılaşmıştı. İş adamı gitmişti. Sevgi dolu babalığa bürünmüştü. Aramızda olabilecek ya da olmuş olan her şeyden habersizmiş gibi yanımda duruyordu, henüz tılsım ya da büyüyle zincirlenmemiş gücü parmaklarından küçük tıslamalar halinde damlıyordu. Gölgesi arkasında uzanıyordu, yüzü acı vaat eden bir şekilde sertti. Elf savaş lorduna dönüşmüştü ve bir ürpertiği bastırdım, kasıklarımın kadar gittiğini hissettim.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Pike arkamızdan, vampir bunu açıkça hissetmişti ve ben gözlerimi Trent'ten ayırıp libidomu bir kenara ittim.

Baş suikastçi durdu, kadınsı kıvrımları arkasındaki parlak ışıktan belli oluyordu. Kiralama kontuarında olmalıydı. "Daire çiz. Sıkıştırın," dedi basitçe ve diğer ikisi döndü, biri sağa, diğeri sola gitti. Arkamıza geçerlerse işimiz biterdi.

Bir nefes aldım ve kanım neredeyse onunla birlikte şarkı söyleyene kadar ipi çektim.

"Bunu ben hallederim," dedi Trent, elini karmaşık bir hareketle oynatarak. "*Entrono voulden*," diye bağırdı ve avuç içi kadar ellerinden gözle görülür bir enerji ipliği fırlayıp üçlünün etrafında dönmeye başladığında şaşkınlıktan nefesim kesildi. Bunu daha önce manastırın göbeğinde görmüştüm ama onları bir küme halinde bağlayıp tek bir büyüyle yere sermek yerine, suikastçılardan birine dokunana kadar küçük enerji titreşimleri yayarak kırılmıştı.

Bir kırbaç şaklaması gibi, tüm büyü talihsiz adama çarptı ve kadın ona küçük mavi bir güç topu fırlatana kadar onu tek başına yere serdi ve Trent'in

büyü bozuldu.

Bir zamanlar sahipli olan adam yüzünde çirkin bir ifadeyle ayağa fırlayınca telaşla bir adım attım.

"O iyi," dedi Trent acımasızca.

"Yeterince iyi değil." Kadına baktım, önce onu sonra da beni işaret ederek davet ettim. *Sen benimsin, cadı cadı.* "Bir gün bana bu büyüyü öğretmek zorunda kalacaksın." Kadın başıyla onaylayınca gülümsemem genişledi, bana doğru yönelirken ellerinden çirkin bir mavi damlıyordu. "Geliyor!"

Ben bir tarafa fırladım, Trent diğer tarafa daldı. Omzum kaldırıma çarpıp yuvarlanırken acıdan zonkladı. Suikastçılar dağıldı, niyetleri belliydi.

"Etrafımızı sarmalarına izin vermeyin!" Bağurdım, sonra kadının bana fırlattığı parlayan mavi toplardan kaçmak için tekrar yuvarlandım, saf enerji çizginin hemen dışındaydı. Bir büyü tarafından değiştirilmemiş olsa bile, sinapslarımı güneşte kızarmış tost gibi kızartırdı.

"*Rhombus!*" diye bağurdım, üç ayrı büyü çağırdığım çembere isabet edince sarsıldım. İçimden bir enerji fışkırması geçti ve bakakaldım. Ham, fırlatılmış enerjisini aurama uyacak şekilde değiştirmiş ve beni içten içe kızartmıştı. Ama ben bir iblistim ve bunun tek yaptığı beni daha güçlü kılmaktı.

Gergin bir şekilde ayağa kalktım, bağlanmamış saçlarımdan parıltılar yayılıyordu. "İyi deneme," dedim, ellerim enerjisini toplamak için keskin bir alkışla bir araya geldi ... sonra ona geri itti.

İnleyerek sağa doğru atladı. Altın rengi güç topum park halindeki bir arabaya çarptı ve onu on santim havaya kaldırdı. Yere çarptı ve alarm çaldı.

"İyi misin, Trent?" Arkamdaki adama dönerek bağurdım. "*Rhombus!*" Çemberime çarptığımı ve düştüğünü görünce tekrar bağurdım. Çemberim yeniden yükseldi ve sonra adamın siyah yapışkanı onu kapladı, sertleştirdi ve beni hapsetti.

Adaperire, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde ve bağlama büyüsü parlak altın ışıltılarıyla yok oldu. Nefes aldım, enerjiyi su gibi içime çektim. Düşüncelerimden bir iplik iblis kolektifini bulmak için uzandı. Depolanmış lanetler farkındalığının ötesine kar gibi süzülüyordu - ta ki biri sevgiyle elime düşene kadar. "*Implicare!*" "*Implicare!*" diye bağurdım, ellerimin arasından geçirdim ve ürkmüş

göğsünden vurdu. Altın ve kırmızıdan oluşan parlayan bir ağa dolanarak yere düştü. *Bu yasal, değil mi?*

Ve sonra düşüyordum, yer sarsıldıkça dengem kayboluyordu.

Nefes nefese yuvarlandım. Trent yapmıştı. Soğuk kaldırımdan başımı kaldırdığımda onun iyi olduğunu gördüm, az önce serbest bıraktığı gücün altında yarı diz çökmüştü. Baş suikastçi kendini toparlıyordu ama bir diğeri turuncu bir baloncuğun altına sinmişti.

"İyi misin?" Bağırdım ve Trent sırtıttı, ellerinde yeni bir büyü oluşmaya başlamıştı bile. Adamım ayağa kalkmıştı. Onların üçüne karşı bizim ikimizdi ve ben de gülümsedim.

"Biri bana lanet olası bir silah versin!" Pike talep etti ve ben döndüm, bir gözü şişmiş, diğeri öfkeden simsiyah olmuş halde kendini dışarı attığını gördüğümde dudaklarım aralandı.

Bu doğru. Bir silahım var, diye düşündüm. Dudaklarım hınzır bir gülümsemeyle kalktı, silahımı çektim ve bir yandan kadına doğru koşarken bir yandan da arkamda dönen adama ateş ettim.

Adam topun yönünü değiştirdi, küçük mavi top patlayarak ıslak bir leke oluşturdu. Ama sorun değildi. Gerçekten kadının peşindeydim.

"Arrrrrgh!" diye bağırdım ve kendimi ona doğru fırlattım. Bağırsaklarına çarpmanın sert etkisi içimde çınladı ve sonra kontrollü bir düşüşle yere çarptım. "Biraz kestir, günışığı," dedim kadın soluk soluğa kalırken, beklenmedik fiziksel saldırım ona ulaşırken, büyü her şey saptırılmıştı. Tatmin olmuş bir şekilde, sıçrama silahımla ona ateş ettim ve kadın bayıldı.

"Biri gitti!" diye bağırdım, sonra tavanı sarsan elektrik patlamasıyla irkildim. Aşağıya küçük beton parçaları yağdı ve daha fazla araba alarmı ötmeye başladığında gözlerimi kısarak ayağa kalktım. Işıklar, oldukları gibi, titredi ve söndü. *Tanrım, Trent. Elflerin gizli ve sessiz olması gerektiğini sanıyordum.*

"Pike, bu işe karışma," dedim adam tekerlekli sandalyesiyle yanımda dururken.

Trent elektrik şebekesini patlatmıştı ve ortalık iki kat daha karanlıktı. Rakibi hâlâ ayaktaydı ve Trent parlayan bir kütlenin yönünü değiştirip bir sütuna çarparak onu kırdığında sinerek bir uyarı çığlığı attım.

Ama içlerinden biri vurulduğu için etrafımızı saramadılar ve ben de karşımdaki adama küçük enerji okları fırlatarak onu geri ittim ve tekrar Pike'la arasına girene kadar misilleme yapmasını engelledim.

"Silah," dedim onu dövölmüş vampire fırlatırken ve Pike onu yakaladı, şişmiş elleri beceriksizce. "Eğer büyüyle vurulursan, sıçrayan toplar patlayıp seni bayıltmadan önce fırlat."

"Delikte yangın var!" Trent bağırdı ve ben de Pike'a doğru atıldım, alevler yukarı doğru yükselirken etrafımızda bir koruma çemberi oluşturdum. Bir an için hata yaptığımı düşündüm, çünkü hava parlıyordu ve saçlarım bir ısı dalgasıyla havaya kalktı, sonra kayboldu ve Trent yanmış boya ve eriyen lastik kokusunun ortasında yükseliyordu. Adamı düşmüştü. *Bu pahalıya patlayacak. . .*

"Bunun için para ödemeyeceğim," dedim, bir lastik patladığında sıçradım, alçak tavanın altında gerçek bir top.

"İşte orada!" Pike seslendi ve ben kalan suikastçıya döndüm, kalçalarım sallanıyordu ve koruma baloncuğumun düşmesine izin verirken vahşi saçlarımdan çizgi enerjisi çatırdıyordu.

"Çekip gitmek için çok geç," dedim adam dizlerinin üzerine çöküp elleriyle önünde bir glif çizerken. Kaşlarımı çattım, bunu daha önce görmemiştim, üzerinde durmak için ayağa kalktığında durdum, ellerindeki enerji parlak bir turuncu renkte yanıp sönüyordu.

"Rachel, yere yat!" Trent bağırdı ve ben de bir çember oluşturdum. "Hayır!" diye haykırdı ve sonra suikastçının enerjisi bana çarptı, sanki hiç yokmuş gibi çemberimin içinden geçti.

Ve karşımdaki adam gülümsediğinde nefes alamadığımı fark ettim.

Piç kurusu, diye düşündüm, gliflere bakarken. Tamam, ciğerlerim çalışmıyordu ama yine de ona vurabilirdim ve ileri doğru koştum, çemberimi kırdığımda tenimde bir enerji dalgası parladı.

Adamın gözleri büyüdü. Elini yeni bir lanet yapmak için kaydırđı ve sonra oradaydım, yuvarlak bir tekme onu gliften uçurdu.

Göğsüm yanıyordu. Yere düştüm, parmaklarım kabartmayı silmek için çabalıyordu ama nefesim içeri girmiyordu.

"Rachel!" Trent bağırdı ve sonra adama çarparak ikisini de kaldırıma savurdu. Nefes alamıyordum. Nefes alamadım. Dizlerimin üzerine çöktüm, görüşüm grileşti. "Daire içine al! Senin olsun!" Trent haykırdı ve suikastçıdan aldığı tebeşir çubuğunu bana fırlattı.

Sert ve kesin bir gümbürtüyle avucuma çarptı.

Çember içine al, diye düşündüm, parlayan glifin etrafına bir çizgi çizerken içimde küçük his yumruları yükseliyordu. *Sen benimsin*.

Ve hattın başı ve sonu buluştuğunda, boğma tılsımı bir ping ile kırıldı.

Nefes nefese kalmıştım, saçlarımın arasından yukarı bakarken ellerim titriyordu. Suikastçı Trent'i geri çekilmeye zorlamıştı, yakın büyü tıslıyor ve aralarında patlıyordu. Pike'ın eli sabitti ama Trent'i vurmaktan korktuğu için ateş etmedi.

Beni boğma tılsımıyla lanetledin, ha? Ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ nefes nefese olduğumu düşündüm. Hâlâ glifin üzerindeydim. "Pacta sunt servanda," diyerek laneti ona geri gönderdim ve suikastçı dehşet içinde Trent'ten bana doğru dönerek sarsıldı. Trent hemen onu bir büyüyle yere serdi ve adam boynunu pençeleyerek betonun üzerine uzandı.

Daha uzun durdum, kendimi pis ve ağırlı hissediyordum. "Eğer birini öldürmek için bir glif kullanacaksan, onun senin olduğundan emin ol," diye homurdandım.

"Her zaman hafif gelir," dedi Pike, sonra ona bir uyku zamanı peleti attı.

Hava almak için hâlâ boynunu tutan adam yere yığıldı ve bayıldı.

CHAPTER 10

SON SUIKASTÇIYI UYKUMDA BOĞULMAYA TERK ETME DÜŞÜNCESİ

Cazibenin en iyisini yapmak zordu ama somurtkan bir şekilde glifin üzerine bir kuyruk çizdim ve laneti tamamen bozdum. Suikastçı hâlâ baygındı ama göğsü inip kalkıyor ve yüzüne renk geliyordu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Pike. Hâlâ sandalyedeydi ama attığı tekmeyle adam, çatlamış direğin yanında baygın yatan kadına doğru kaymaya başladı.

Trent sırtını kamburlaştırarak son adamı ikisinin yanına sürükledi. Topallamasına ve yan tarafında boylu boyunca uzanan bir kir lekesi olmasına rağmen harika görünüyordu. Neyse ki araba alarmları durmuştu ama yanmış lastiğin ısırcı kokusu boğucu derecede yoğundu ve terminalden gelen insanlar bunu fark etmiş, uzaktan izlemek için küçük düğümler halinde toplanmışlardı.

"Herkes hayatta mı?" Keşke çantamda bir saç tokası olsaydı, dedim.

"Şimdilik." Üzerindeki kiri temizlemeye çalışan Trent'in sesi alçaktı.

"Uyku iksirini bozacak kadar tuzlu suyum yok," dedim ve Trent başını salladı, indirdiği suikastçıyı gözle görülür bir pus kaplamadan önce elini kısa bir büyü parıltısı sardı.

Trent'in karşı büyüsi etkisini gösterince adam bir sarsıntıyla kendine geldi. Adam çırpınırken Pike ona çatlak dudaklarıyla gülümsedi... sonra yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle hareketsiz kaldı.

Kirli ve ağırlı bir şekilde çantamı ve ceketimi toplayarak ilerledim. Kameralar bozulmuştu ama izleyen insanlar vardı. Her ne yaptıysam otuz saniye içinde internete düşecekti.

Biraz mahremiyet için neler vermezdim. Pike'a tutması için ceketimi ve çantamı uzattım, sonra etrafına yayılmış ortaklarıyla çaresizce bana bakan suikastçının üzerine eğildim. "Buradaki herkes hayatta," dedim. "Bunu bir düşün. Pike'ın peşinden gelirsen benim de peşimden gelirsin. Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. Haberi yay."

Önce ortaklarına, sonra bana baktı. "Elbette," diye mırıldandı.

"Tamam, onu tekrar aşağı indirin," dedim ve Trent memnun bir ses çıkardı.

Pike daha da yaklaştı, kızgın vampirin baharatlı, ekşi kokusu erimiş lastik ve yanmış boya kokusu arasından bile yükseliyordu. "Öldürün onları," dedi ve Trent başını salladı, telefon kameralarının bizi de izlediğinin farkındaydı.

Büyü Trent'in ellerini sararken, "Hayır," dedim. "Bunu para için yaptılar ve para acı çekerek ölmeye değmez. Değil mi?"

Suikastçı, "Tamam," diye homurdandı ve sonra fısıltıyla söylenen bir elf kelimesiyle yere yığıldı.

"Orospu çocuğu, sana inanmıyorum!" Pike sandalyesinde otururken titreyerek öfkелendi. "Beni iki kez öldüreceklerdi ve sen tekrar deneyebilsinler diye yaşamalarına izin mi veriyorsun?"

"Bir daha denemezler. İstersen onlara vurabilirsin," dedim ağrıyan dizimi parmaklarken ve dudağı kıvrıldı. Kahretsin, en iyi hafif deri pantolonumda bir delik açmıştım.

Yeşil ağaç ve çimen kokan Trent yanıma sokuldu. "Sen iyi misin?"

Kaşlarımı çattım, dağınık saçlarıma bakmasından hoşlanmamıştım. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Pike hâlâ sandalyesinde oturan kadını tekmeledi; uyku tılsımının etkisiyle inleyen kadının çirkin darbesi beni irkiltti. "Bu annemle ilgili söylediklerin için," dedi Pike, sesi acıdan titriyordu.

"Tamam. Annenin intikamını aldın. Gitmemiz gerekiyor," dedim sandalyesini çevirirken.

Yeraltı garajında alçak bir kıkırdama yankılandı ve ona odaklanarak durdum.

"Küçük kardeşim, sen bir kedi olmalısın. Seni daha kaç kere öldürmeye çalışmam gerekiyor?" dedi pantolon ve hafif bir gömlek giymiş uzun boylu bir adam, elinde telefon, bir direğin yanında dururken.

Lanet olsun, Pike'ın kardeşiymiş.

"Yeterince uzun sürdü." Pike bir tomar kan tükürdü ve kan soğuk betona çirkin bir sesle çarptı. "Brad." Bana çantamı ve ceketimi uzattı ama ayağa kalkmasına izin vermedim ve ben onu iterken ağır bir şekilde tekerlekli sandalyesine düştü. "Berbat görünüyorsun."

"Ölmediğine emin misin? Ölü gibi görünüyorsun." Adam direği itti ama daha fazla yaklaşmadı. "Bunu yapması için birine para verebilecekken neden ellerimi kirletiyim ki?" Yüzünde geniş, uzun dişli bir sırıtiş belirdi. "Bu işe yaramadı. Cadıların geçebileceğini düşünmüştüm. Bir dahaki sefere başka bir şey deneyeceğim."

"Çok konuşuyorsun," dedim, silahımı kaldırarak. Sadece kaçacaktı ama bu onu susturacaktı.

"Bekle!" Trent bağırdı ve ben sarsıldım, sıçrayan topum alçak tavana çarpınca gri, ince bir gölge fırladı ve tam Brad'i hedef aldı.

"Ivy!" Pike'ın kardeşine çarpıp onu bir arabaya çarpması için savurmadan önce direğe çarparken onu tanıyarak bağırdım. Arabanın alarmı çaldı ve Ivy kafasını tekrar arabaya çarparak alarmın çalmasını ve kapanmasını sağladı. İki saniyede üç darbe ve işi bitmişti.

"Tanrım, harika görünüyorsun!" Pike'ın kardeşi ayaklarının dibindeki kaldırıma doğru kayarken ileriye doğru adım attım. "Jenks erken geleceğini söyledi. Bu büyük şans!"

Ivy yavaşça nefes aldı ve nadir görülen o güzel gülümsemelerinden birini takındı. "Ben yokken hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum," dedi ve ona sarıldım, kollarının beni sardığını hissederken gözlerim kapalıydı. Hızlıca sıkması ve daha da hızlı bırakması, onun için herhangi bir dokunuşun ne kadar nadir ve geçici olduğunu hatırlattı ve gözyaşlarının tehdit ettiğini hissederek gülümsedim. Aylar olmuştu ve ben endişelenmişim.

"Kahretsin," diye yemin etti Pike ona gülümserken. Kızardığımı biliyordum. Ama umurumda değildi. Ondan gelen mutlu vampir kokusu sanki bütün gün tekila içmişim gibi beni etkiliyordu.

Trent topallayarak ilerledi, yüzünde rahatlama ve memnuniyet ifadesi vardı. "Kusursuz zamanlama, Tamwood," dedi ve ikisi de birbirlerine temkinli bir şekilde başlarını salladılar. Alabileceğinin en iyisi buydu. Ivy güvenmekte özgür değildi ama güvendiği zaman da mutlak güveniyordu.

"Sen Ivy Tamwood musun?" Pike kendini öne doğru atarken Ivy başını salladı ve Brad'in kafasını arabaya çarparak onu dışarıda tutmaya çalıştı. "Kahretsin, kızım, sen ..."

"Ben neyim?" dedi, alçak sesi canlı bir toz gibiydi, içimizde ve etrafımızda dönüyor, karanlık garajın köşelerinde tıslıyordu.

Pike'ın bakışları daracık, siyah örgü seyahat kıyafetinde gezindi. "Uğruna iki kez ölmeye değer," dedi ve ben daha da geniş gülümsedim.

Belli ki bitmişti ve kenar mahallelerdeki insanlar yaklaşıyordu, birkaçı bir koridor ötemizden hızla geçmeye cesaret ediyordu. Belki de onun uçağıydı. Havaalanı polisi gelmeden gitmemiz gerekiyordu. "Ivy, bu Pike Welroe. Cincy vampirlerini hizada tutuyor. Ben neredeyse hiçbir şey yapmak zorunda kalmadım."

"Anlıyorum." Ama Ivy, vampir yapımı botları soğuk betonda sessiz sessiz yürürken gülümsüyordu. "Memnun oldum," dedi dişlerini göstererek ve adamın şişmiş elini dikkatle sıktı. "Rachel'ın herhangi bir arkadaşı, yanıldığımı kanıtlayana kadar benim bok listemden çıkar."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Adam kızın elini bir an için fazla uzun tuttu, kız ona sırtırken bir gözü düşünceli bir şekilde kısıldı. "Kimi yudumluyordun, uzun, karanlık ve ölümcül olanı mı? Size katılabilir miyim?"

Bunun üzerine güldü, uzun, soluk boğazını davet olabilecek bir şekilde açtığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Çok tatlısın," dedi ve sandalyesinin arkasına geçip onu harekete geçirmek için beni iterek yolundan çekildi. "Araban nerede?"

"Trent iki kat yukarıda park etmiş," dedim, Pike'ın kardeşi yumuşak bir inilti çıkarınca sıçradım ve Trent Brad'in kafasını tekrar arabaya çarptı.

"Ayakta zor duruyor ve flört mü ediyor?" Trent fısıldadı ama ben bundan daha fazlası olduğunu düşündüm. Ivy'nin içinde iki ruh vardı; kendisinin ve Nina'nın. Bu uyumsuzluk neredeyse içgüdüsel bir çekim yaratıyordu.

Görünüşe göre vampir ya yaşıyordu ya da ölmüştü. Ve cazibenin yerleştiği yerde, ikna etme gücü de yerleşiyordu. Gerçi Ivy'nin bu konuda *hiç* sorunu olmamıştı.

"Ciddiyim," dedi Pike onu daha yakına götürürken. "Cincinnati'de ne kadar kalacaksın?"

"Belki sen istediğin zaman," dedi. Ivy yara izlerini severdi ve ben de elimi mükemmel tenimde gezdirerek kızardım. Her zaman böyle olmamıştı.

"Hanımlar, Brad ile ne yapmak istiyorsunuz?" Trent yorgun bir sesle sordu. "Onu arabalara çarpmaya devam edemem."

Pike kıs kıs güldü. "Neden olmasın?"

Ivy, "Bıçaklarıma el koydular," dedi. "TSA'dan geçmek zorunda kalacağımı tahmin etmiyordum."

"Bende bir tane var," dedi Pike ve Ivy neredeyse mırıldanarak, zayıf ışıktaki parladığında onu elinden çekip aldı. "Hey!"

"Kullanmayacaksan çekme," dedi, bana hiç mantıklı gelmedi ama sanırım flört ediyordu.

"Dur, dur, dur!" Trent, Brad'in başını saçlarından tutup yukarı çektiğinde ve Ivy bir adım daha yaklaştığında "Durun!" dedim. "Hadi ama çocuklar. Muhtemelen hâlâ kameradayız."

"Toprak zeminli bir bodrum biliyorum," dedi Pike ve Trent umutla bana baktı.

"Yüce Tanrım, hayır," dedim çantamı savururken kararlı bir şekilde. "Benim bir fikrim var. İki kez işimize yarayabilecek bir fikir."

Ivy iç çekerek, "Hâlâ eğlence süngeri," dedi ve Trent Brad'in saçını tutuşunu hafifletti. Evet, bütün arkadaşlarım vahşiydi. Bazen bunun beni ne hale getirdiğini merak ederdim.

"O *benim* kardeşim," dedi Pike, asayı bıraktığım yerde bulmak için çantamı ararken. "Ben ölsün derim. Bir salak daha eksilmiş olur."

İşte burada. . . . "Her şeyi berbat ettin, bu yüzden bugün kimin yaşayıp kimin öleceğine ben karar vereceğim." Elimde asa, çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ve nemli ıslak kaldırımında geniş ayaklı bir duruş aldım. "Pike, kaç tane kardeşin var?"

"Bu gece gün batımına kadar bir tane eksilir," diye mırıldandı ve Ivy asaya şüpheyi bakarak yüzünü buruşturdu. Benim cadı yönlerimden hiç hoşlanmazdı,

Muhtemelen hayırın hayır demek olduğunu ona hatırlatmak için birden fazla kez kullandığım içindir. *Hepimizin üstesinden gelmesi gereken geçmişleri var.*

"Tamam." Brad'ın önünde durdum, asamı avucuma vurarak auramda küçük sarsıntılar yarattım. "Onu öldürürsen daha fazlası gelir. Belki de hepsini durduracak bir fikrim var."

"Öyle mi? Ne işe yarıyor?" Trent endişeli bir *mmmm* sesi çıkarırken Pike sordu sesin.

"Sana biraz özgürlük mü kazandırıyor?" Ben önerdim.

"Finnis için buna ihtiyacın var," dedi Trent ve kaşlarımda bir endişe titreşimi belirdi.

"Altı lanet barındırıyor." Pike'ın kardeşini ayak parmağımla dürterek durakladım. Uyanık olduğuna ve kafasına tekrar darbe almamak için numara yaptığına bahse girmiştim. Jenks sadece bakarak bile bunu anlayabilirdi. "Ivy, onu uyandırır mısın?"

Ivy elini geri çekti ve Brad gözlerini açtı. "Tekrar vur bana. Heyecanlandır beni," diye homurdandı ayaklarını altına çekip direğe yaslanırken. Mükemmel yüzü sakın olan Ivy, bunu düşünerek parmaklarını çatlattı.

"Kımıldama," diye tehdit ettim, bir şeylerin dengesinin değiştiğini hissederek. "Burada ölmeni istemeyen tek kişi benim. Anladın mı?"

Brad kaşlarını çattı ve ben de ipi tutuşumu güçlendirdim. Asa elimde kayganlaşmıştı ve ben de burnuma erimiş lastik kokusu yapışmış bir halde sağlam bir duruş aldım. *Kelimeler neydi?* Ah, evet. Uyku saatinde. "*Hora somni,*" diye mırıldandım, asayı sallayarak "olduğu gibi" glifini oluşturdum.

Asa sıcak bir şekilde parladığında ve Pike'ın kardeşinin üzerine siyah ve altın rengi bir sis çöktüğünde irkilerek asayı bıraktım. Sertleşti, dudakları aralandı.

Ve sonra iki büklüm oldum, pislik içime çarptığında şok oldum. Trent telaşla adımı seslendiğinde inleyerek herkesi yolcu ettim. Oh, Tanrım, kötüydü ve yanlışlık hissi auramın üzerinde kayıyor, buz gibi yanarken bile yerleşmeyi reddediyordu. *Bunu kabul ediyorum,* diye düşündüm, ama bu ağırdı ve onu nasıl almaya çalıştığımın bir önemi yoktu, sanki kendi isteğiyle dış auramın içine doğru kayıyor ve orada sanki bir yön bekliyormuş gibi asılı duruyordu.

"Rachel?" Trent'in eli omzuma indi ve nefesim kesildi, içimdeki karanlık çirkinlik benden ona kaymaya çalışırken onu derinlere çektim.

Bunu kabul ediyorum. Bu benim, diye tekrar düşündüm ve müstehcenlik kinle chi'me yerleşti. Bu benim!

"O iyi mi?" Pike'ın sesi sanki bir kuyunun dibindeymişim gibi geliyordu.

"İyiym," dedim nefes nefese gözlerimi açarken.

"Aşırı ilaç almış gibi görünüyor," dedi Ivy ve dikkatim Pike'ın kardeşine kaydı. Dudaklarım birbirine yapıştı ve Trent'e baktım, is tekrar ona sıçramaya çalışmasın diye bir adım geri çekildim. Asa hâlâ kaldırımın üzerindeydi ve onu yavaşça alıp ağır bir yumru gibi durduğu cebime soktum. *Hodin, konuşmamız gerek.*

Brad'in gevşek yüz ifadesine kaşlarımı çatarken tekrar "İyiym," dedim. "Bu kadar çok müstehcenlik beklemiyordum." Ellerim titriyordu ve bunu saklamaya çalışmak için onları sıktım. Hodin bana ne tür bir lanet öğretmişti? Karanlık hissediyordum ama malzemeler iyiydi. Henüz ne yapmasını istediğime dair parametreleri bile belirlememiştim.

"Rachel?" Trent yüzümü kendine doğru çevirdi, parmağı soğuk çenemde sıcağı. "Bu çok fazla müstehcen."

Sertçe yutkundum, beni tekrar terk etmeye çalıştığını hissettiğimde ürperdim ve onu geri çektim. "Bu kadar çok müstehcenlik olması karanlık bir lanet olduğu anlamına gelmez," dedim kendimi hasta hissederek. "Bu sadece gerçekliği normalden daha fazla değiştirdiğim anlamına geliyor. Alışması için biraz zaman ver. Daha iyi olacak." Lanet olsun Dönüş'e, eğer Hodin bana yalan söylediye çok kızacaktım.

Pike ayağını kardeşine doğru salladı ve gözleri kaymış adam kıpırdamadı. "Bu nasıl ölümden daha iyi olabilir?" dedi ve ben ellerimi yumruk yaptım, hâlâ titriyor olmalarından hoşlanmıyordum. Lanetin Brad'le beni hâlâ birbirine bağladığını hissedebiliyordum ve bu bana yanlış geliyordu.

Ama yanlış ya da değil, devam etmek zorundaydım ve yüzümü Brad'inkinin yanına koyup sözümü bitirmek için yüzümü buruşturdum. "Ken Castle'ı hatırlıyor musun?" Dedim ve bana göz kırptı. "Ken," dedim kesin bir ifadeyle. "Kumarhanede. Bir eşek arısı. Sen ona para verdin, o da sana Pike'ı verdi."

Brad başını salladı, Trent ve Ivy'ye sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı ama tekerlekli sandalyede kanlar içinde ve dayak yemiş halde yatan Pike'ı görünce bakışları sertleşti.

"Ken seni kandırdı," dedim. "Paranı aldı ve onu hemen öldüreceğini ve bunu asla fark etmeyeceğini düşünerek sana sahte bir Pike verdi."

Pike'ın kardeşinin çenesi öfkeyle sıkıştı. "Orospu çocuğu," diye fısıldadı.

"Bu doğru," dedim. "Bu yanlış adam." Pike'a döndüm.

gülümsemeye başlamıştı. Gözü şişmiş, dudağı patlamış ve burnu kırılmış olduğu için o anki görüntüsü hiç de hoş değildi. "O Pike değil," diye ekledim ve Brad'in şaşkınlığı geri döndü. "Pike Bahamalar'da. Bu yüzden havaalanındasınız ama önce Ken'den paranızı geri almalısınız."

Trent sırtışını bir elinin arkasına sakladı ve Ivy bile kıkırdadı.

"Tamam." Ayağa kalktım ve Brad gözleriyle beni takip etti. "Ivy, sanırım artık ayağa kalkabilir."

Ivy bir el uzattı. "Kalk bakalım, günışığım," dedi ve onu tökezleyerek ayağa kaldırdı.

Brad inleyerek elini başına götürdü. "Neden havaalanındayım?"

"Pike'ı büyükbabana götürecektin," dedim, kafam karışmıştı ve Pike'ın çirkin gülümsemesi kayboldu. "Ama Ken seni kandırdı. Ken'den paranı alır almaz Pike'ın izini Bahamalar'da bulacaksın."

"Ah, evet. Doğru." Brad gözlerini kısarak park kulesinin dışındaki parlak güneşe baktı. "Ne parti ama. Kafam patlıyor." Bize boş gözlerle baktı. "Biri beni soydu mu? Neredeyim ben?"

Trent'e baktım, içimde hastalıklı bir his kalbimin etrafında dolanıyordu. "Ah, havaalanı."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı, kaburgalarını hissederek. "Burada ne işim var benim?"

Pike'ın kaşları daha da çatıldı. "Ken Castle'dan paranızı geri almanız gerekiyor."

"Pike." Brad ayağa fırladı, yavaşlarken kafası karışmıştı, yeni morluklarını yeni fark ediyordu. "Lanet olası cadılar!" diye küfretti yere serilmiş üç suikastçıyı fark ettiğinde.

"O Pike değil," dedim çabucak, ama o soğuk his giderek ağırlaşıyordu. "Bu Ken Castle'ın paranı almak için Pike'a benzetmeye çalıştığı adam. Onu geri almaya gidiyordun, hatırladın mı?"

Brad hâlâ Pike'a bakarak telefonuna uzandı. "Castle'ı hatırlamıyorum. Beni soyan o muydu? Sen de kimsin?"

Trent dirseğine dokundu. "Bize biraz izin verir misiniz? Ivy, belki erkek arkadaşın onu eve götürecek bir otobüse bindirmesi için birini arayabilir."

"Erkek arkadaş mı?" Ivy öyle deyince Pike boğazını temizleyerek onun dikkatini çekti.

Brad kaşlarını çatarak telefonuna bakarken Pike, "O ben oluyorum," dedi.

"Cincinnati'de ne işim var?" diye fısıldadı, şaşkınlığı giderek artıyordu ve Trent beni birkaç adım öteye çekti.

"Bu bir tatmin gibi görünmüyor," dedim, hiç de mutlu değildim. "Bu bir hafıza laneti gibi hissettiriyor." Pike'ı hatırlıyordu ama beni ve otuz saniye önce ona söylediklerimi hatırlamıyordu.

"Etkisi geçmeden Pike'ı buradan çıkaralım," dedi Trent ve ben de başımı salladım. *Eğer etkisi geçerse. . .*

Brad boyası soyulmuş arabalara ve patlak lastiklere bakarken yüksek sesle "Hey," dedi. "Aranızda arabamın nerede olduğunu bilen var mı?"

Ivy'ye Pike'ı almasını işaret ederken, "Doğu otoparkı," dedim. Dışarıda güneşin altında yanıp sönen sarı ışıklar vardı ve gitmemiz gerekiyordu. "Her şey için teşekkürler. Görüşmek üzere."

"Doğru." Brad başını ovuşturdu, üç suikastçıya bir göz attıktan sonra aleve giden bir pervane gibi mavi ve kehribar ışıklara doğru topalladı. "Sonra görüşürüz."

Trent bir kolunu benimkine doladı ve asansöre doğru yöneldik. İğrenç şeyler yüzünden hâlâ midem bulanıyordu. Ciddi bir sorun vardı. Hodin'le konuşmalıydım. Hem de hemen.

"Onu öldürmeyi tercih ederdim," diye mırıldandı Pike asık suratla ve Ivy, onu özellikle ince yapılı, istisnai bir hemşire gibi iterek onayladı.

"Hayır, bu iyi." Biraz daha iyi hissederek nefes verdim. Kimse ölmemişti. Bu bir şeyi açıklıyor olmalıydı. Suikastçılar dirilecekti ve zamanla haber yayılacaktı. İtibarım sağlandı. Ve günün sonunda, sahip olduğum tek şey buydu.

Arkamızdan bir çağrı geldi ve biz dönmedik, asansörün önünde yavaşlarken ve Trent yukarı düğmesine basarken asansöre odaklandık. Pike'ın öfkesi yavaşça değişti ve ellerini bükerek onlara baktı. "Teşekkür ederim," dedi usulca. "Daha önce hiç kimse benim için hayatını riske atmamıştı."

Kendimi tuhaf hissettim ve asansörün gelmesini diledim. "Kurtarılmaya değersin," dedim ve Trent'in omuzları çöktü. Ivy'ye bakarak, "O bahse girerek çuvallamış olsan bile," diye ekledim. "Finnis'in ne istediğini öğrenmeliyiz."

Ivy, Trent'in yanından uzandı ve yukarı tuşuna öyle hızlı dokundu ki sanki mırıldanıyordu. "Constance'ı görmeye."

Ama bundan daha fazlası olmalıydı ve içimi çektim, kapılar açılıp içeride kimse olmayınca rahatladım. Trent kapıyı tuttu ve Ivy sessiz, düşünceli Pike'ı içeri taşıdı. En son ben girdim, kapılar kapanırken Brad'in ve öldürülen suikastçıların etrafındaki küçük kalabalığa son bir kez baktım. *Yolu yarılamıştık.*

Pike, "Hodin bunun kesin olduğunu söyledi," diye mırıldandı ve bakışlarım ona kaydı. "Hodin?" diye sordum ve Pike omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu, bir eli kaburgalarına.

"Hepimiz senin arabana sığmayacağız," dedim kapılar açılıp otopark havası üzerimizden geçerken. "Pike, sandalyeni geride bırakmak zorunda kalabiliriz."

Trent sıırttı. "Sorun değil. Bizi bekleyen erişilebilir bir minibüs var. Sadece araba kiralamaya gitmemiz gerekiyor."

"Ciddi misin?" Dikkatinin dağıldığını hatırlayarak söyledim. "İnanılmazsın." "Ve bunu sakın unutma," dedi, beni kendine doğru çekerek yanlamasına bir Sarıl.

Önümüzde hem Ivy hem de Pike muhtemelen aynı nedenle iç çektiler. Başım Trent'in omzuna çarptı ve içimdeki çirkin huzursuzluk düğümünün çözülmeye başladığını hissettim. Pike iyi olacaktı. Hatta Finnis'le konuşmaya benimle gelebilmesi için onu yeterince iyileştirebilirdim.

Ancak Pike'ın hafif, hırıltılı konuşması Ivy'nin hızlı ve yerinde cevaplarıyla karıştığında merak etmeye başladım.

Cassie suikastçıların halkını öldürmek için yüzük tabanlı bir lanet kullandıklarını söylemişti. Sadece Landon gibi yetenekli bir uygulayıcının ya da

Dali bunu Hodin'i de kapsayacak şekilde genişletebilirdi. Yüzük büyüsünü yaygın olarak kullanıyordu. Ama suikastçıların Pike'ı alıp gitmesine yardım eden Hodin olamazdı. Hodin'in bana ihtiyacı vardı.

Öyle değil mi?

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

SIRA BENDE, BAZI DEĞİŞİKLİKLER YAPMALIYIM, DIYE DÜŞÜNDÜM KARIŞTIRIRKEN.
kiliseye girdim. Yorgunluk ve yeni oluşan morlukların acısı beni yavaşlattı ama kuru ve serin hava yüzümü yıkadığında omuzlarım rahatlayarak çöktü. Güneş birkaç saat içinde batacağı ama sıcak ve bunaltıcı bir gece olacaktı ve pencereler muhtemelen kapalı kalacaktı. "Jenks?" Ivy yanımdan geçerken seslendim, omzunu Pike'ın omzunun altına koymuş ona yardım ediyordu. "Eve geldik!"

Kenara çekildim, kapıyı kapatıp arkama yaslanmadan önce Trent'i bekledim. "Hodin?" Ses tonum temkinliydi ama cevap gelmedi. Trent telefonda bankacısıyla konuşuyordu, ben de çantamı ve ceketimi merdivenlere bırakıp kanepeye yöneldim.

"Hayır, bende," dedi Trent yanından geçerken. "Elimde, aslında," diye ekledi, içinde bir parça şeytanlık vardı. "Nakit mi?" Tereddüt etti. "Beni bundan daha iyi tanırsın. Tamam, beni yakaladın. Avukatlarımın her şeyi açıklığa kavuşturmak için senin avukatlarınla konuşmasının bir faydası olur mu?"

Ivy'nin banyoya doğru ilerleyişi, değişiklikleri gördükçe yavaşladı; bakışları yükseltilmiş sahnedeki bebek torunundan zemindeki zarifçe onarılmış deliğe ve sehpanın etrafındaki mobilyalara gitti. "Bunlar yeni mi?" diye sordu vitray pencerelere bakarak.

"Evet ve eskilerinin aksine, dışarısı seksen beş derece ve yüzde yüz nemli olmadığında açılıyorlar." Kanepeye çöktüm, sanki hiç kalkamayacakmışım gibi hissediyordum. "Finley onları Tennessee'de terk edilmiş bir yerde buldu. Zemine yaptığı şeye bayılmadın mı?"

Ivy başını salladı, adam bir iniltiyi bastırırken Pike'ın ağırlığını kolayca destekledi.

Bu neden bu kadar tanıdık geliyor? Ivy, Pike'a sineye çekmesini ve kalan ayakkabısını çözmeden önce onu ılık su dolu bir küvete sokacağını söylerken ekşi bir şekilde düşündüm.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye itiraz etti Pike, ondan uzaklaşmaya çalışırken yüz ifadesi sıkışmıştı.

Ivy'nin dirseğindeki tutuşu sıkılaştı. "Her şey seninle ilgili değil Welroe."

Hem Trent hem de Pike başlarını kaldırıp baktılar ve Pike gözlerini kırıştırdı. "Oh!"

Gerçekten de öyle. "En azından periler dışarıda," dedim, kırıışleri taradığımda hiç olmadıklarını gördüm. Getty'nin varlığı çoktan faydalarını göstermeye başlamıştı. "Jenks?" Banyo kapısı kapanırken tekrar seslendim ve hemen ardından koridorda kanat sesleri duyuldu. Peri kesinlikle yıpranmıştı, garip, mavi-altın rengi bir toz yolunu aydınlatıyordu.

"Lanet olsun, kızım!" Jenks kanepenin koluna konmadan önce etrafımda bir tur attı. "Saçına ne yaptın? Dilini elektrik prizine mi soktun?"

Ona dokunmak için uzandığımda, bir hasıra dönüştüğünü görünce dehşete kapıldım. Karşıma oturmuş olan Trent beklerken bir kıkırdamayı bastırdı. "Nemli," dedim ve Jenks güldü, sesi rüzgâr çanları gibiydi.

"O şeyin içinde bir sürü peri kaybedebilirsin," dedi. "Ivy nerede? Pike ile duşta mı?"

Omzuma inmemişti. Saçlarım yüzünden olabilirdi, ama üzerinde çalıştığı şeyin yeni müstehcenlik katmanım olduğuna dair bir his vardı içimde. "Onun ... olduğunu nereden biliyordun?" Başladım, sonra başımı salladım. Peri bir sürü Chihuahuadan daha iyi duyuyordu. "Ah, evet. Onun temizlenmesine yardım ediyor."

"Güzel." Sonunda gözlerini auramdan ayırdı ve ben de bir şey söylememiş olmasına sevinerek yavaşça nefes verdim. "Pike'ı bu gece için zamanında ayağa kaldırabilecek biri varsa, o da odur. Erkekleri ayağa kaldırma konusunda iyidir."

Peri altıncı sınıf öğrencisi gibi kıkırdarken Trent dikkatle boğazını temizledi ve telefonundan gözlerini ayırmadı. Ama Jenks'in neşesi Pike'ın

Banyodan gelen ırkiltici bir ıgık. "Seninle gelmem gerektiğini biliyordum," dedi Jenks. "Aurana ne yaptın böyle?"

"Ben de bunu merak ediyorum," dedim, duş başlayıp Pike ve Ivy'nin boğuk konuşmalarını bastırınca rahatladım. "Hodin buralarda mı?" Ayaklarım ağrıyordu ve botumu çıkarmak için bir bacağımı yukarı çektim. "Onunla konuşmam gerek. O bahse girmesi için Pike'ı kışkırttı." *Ve belki de Castle'ın güvenliğini çökerten suikastçılara laneti sattı.*

"Öyle mi? Getty'ye bakmaya yardım etmek istedi, ben de onu mutfağa götürdüm," dedi Jenks. "Baribas sen gittiğinden beri bahçede somurtuyor."

"Sence onu rahat bırakacak mı?" Ben sordum ve peri omuz silkti.

Trent elinde telefonuyla koltuktan kalktı. "Rachel, verandanı biraz kullanmamın sakıncası var mı? Bunu çekmem gerek."

"Tabii. Dönerken bana soğuk bir şeyler getirir misin?"

"Tamamdır." Sesi profesyonel bir tınıya bürünerek kilisenin arka tarafındaki koridora yöneldi, eli omzumda gezinerek karıncalanmalar bıraktı.

Jenks bir aşağı bir yukarı kalktı, Ivy'yi görmek için sabırsızlandığı belliydi ama banyoda olup bitenleri bölmemesi gerektiğini de biliyordu. "Ivy yeni eklenti hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum." Bir çizme çıkarken rahatlayarak nefes aldım. *Kan ve Brimstone, Brimstone ve kan.*

"Güzel. Onu gezdirmek benim hakkım." Boş koridora bakıp kıs kıs güldü, muhtemelen kaçırdığıma memnun olduğum şeyler duyuyordu. "Ee... aurayı pislik içinde yuvarlaman dışında nasıl geçti?"

İkinci botum çıktı ve tereddüt ettim, onları düzenlerken ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştım. "Aramızda kalsın, sanırım sen de orada olsaydın iki kat daha hızlı ve daha az acıyla halledebilirdik," dedim yumuşak bir sesle, ki bu tamamen doğru olmasa da onun peri gururunu incitmezdi. "Getty nasıl?" Dizimdeki yeni deliği parmaklarken sordum.

"Tamam." Tozunun aniden parlamasıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde kaşlarını çatı. "Bana güvenmiyor, bunu anlıyorum. Baribas onun

Kaçak avcılık. Kimse mutlu değil. Denemeye devam ediyor. O iyi."

"Yani, her zamanki gibi iş." Kemerlerimi masanın kenarına dayadım, akan suyun sesini dinledim ve Finley'nin isteğe bağlı bir su ısıtıcısı koymuş olmasına sevindim. Duş almak ve saçlarımı düzeltmek istiyordum ama Trent'in önümüzdeki birkaç saat boyunca ne yapacağını öğrenene kadar olmazdı. "Kanadı iyileşecek mi?"

"Ah, tabii." Oturdu, yerleşene kadar kanatları bulanıklaşarak görünmez oldu. "Ama birkaç gün uçamayacak. Kopan ana damarı olmadığı için şanslı. Onu ilk kim öldürecek bilmiyorum, Baribas mı, ben mi? Yoldan geçen bir peri ona kaçak avlandığını söylemiş ama Baribas bir hava akımına kapıldığı ve sadece bahçede bir uçuş yaptığı konusunda ısrar ediyor."

Gülümsemeye cesaret edemedim. "Jenks, bu gece Finnis ile konuşmaya gittiğinde Getty ile kalmanı istesem ne dersin?"

"Peynirinin krakerinden kaymak üzere olduğunu söyleyebilirim." Jenks kaşlarını çatarak bir kanat yırtığını düzeltirken başını kaldırdı. "Benden Pike'ın işaretini ödemek için oturmamı istedin ve auran trol boku gibi görünüyor ve dizin sıyrılmış bir şekilde geri döndün. Saçın hakkında konuşmak bile istemiyorum. Hodin Getty'ye bakabilir."

"Hodin hata yapar," dedim, artık ona güvendiğimden emin değildim. Aslında, hiç yapmadım. "Yapmazsın."

"Demek istediğim de buydu," diye yakındı. "Pike-"

"İyi olacak," diye bitirdim, ayaklarım yere vuruyordu. "Ivy de orada olacak, Trent de," dedim. "Ben sadece Finnis'in ne istediğini görüyorum. Onu tehdit ediyorum. . . O beni tehdit ediyor. . . Eve geliyorum ve biraz tılsım yapıyorum. Daha sonra hep birlikte dışarı çıkıyoruz ve Finnis'i beni görmezden gelirse daha uzun yaşayacağına ikna ediyoruz. Getty'nin sana şu anda benden daha çok ihtiyacı var."

"Getty'nin bana ihtiyacı yok," dedi Jenks. "Bunu gayet açık bir şekilde ifade etti. Bir sürü büyük kelimeyle. Yemin ederim, hayatının on sekiz yılını bir kütüphanede geçirmiş olmalı. Finnis'in ne istediğini biliyorum. Senden kurtulmak istiyor. Senden kurtulmak ve senin yerini almak istiyor."

Elim Jenks'i kavradı ve ilk kez aynı boyda olmamızı diledim. "Amacı bu olsaydı Ivy burada olmazdı," dedim ve Jenks kaşlarını çatmaya devam etti. "Birini öldürmenin daha kolay yolları var."

beş yüz mil yolculuk yapıp yüz yüze yapmaktan daha iyi. Constance'ın Cincinnati'yi yönetmediğini doğrulamak için burada, böylece büyük silahları gönderebilirler. Tek yapmamız gereken onu ikna etmek."

Ama o "tatmin" asasıyla değil, diye düşündüm elimi Jenks'ten çekerken. Müstehcen auram sanki hasar ona sıçramaya çalışıyormuş gibi karıncalanıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu.

Jenks'in kanatları sarktı. Lanet olsun Dönüş'e. Subrosa pozisyonunu üstlenmeyi kabul ettiğimde böyle bir şey olacağını biliyordum. Elimde bir asa, omzumda bir peri ve cebimde bir milyarderle kasıla kasıla dolaşarak Cincinnati'yi yönetmek istemiyordum. Her hükümdar özentisi bana meydan okuyacaktı.

Jenks'in köşeli yüz hatları sempati içinde gevşedi. İstedığimin bu olmadığını biliyordu ama subrosa olmanın tek seçeneğim olduğunu da biliyordu -kolay, zor ya da başka türlü. "Constance'ı mı görmek istiyor? Ona fareyi göster," diye mırıldandı.

"Bunun yardımcı olacağından şüpheliyim." Odak noktamdaki uzaklaştım, klimalı soğukta üşüyen ayaklarımı yukarı doğru kıvırdım. "Cincinnati'den kaçmıyor ve DC ölümsüzlerinin tek umursadığı da bu. Onun bir fare olması ve onu iki kez öldürdüğüm için beni hapse atamamaları onları daha da kızdıracak."

Elim asa yüzünden kayganlaştı, neredeyse yağlandı ve dünya nüfusunun yarısının yeni müstehcenliğini görmesinden hoşlanmayarak parmaklarımı yumruk yaptım. Vivian'ın laneti Findlay Market'teki o adamı fark etmezdi bile. "Hodin'in bana verdiği lanetin beyaz olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım, onu tekrar kullanmaktan gerçekten korkuyordum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ama sonra Jenks ayağa kalktı, zil yumuşak bir gong sesi çıkarırken döndü ve Hodin ortaya çıktı, sanki belirlenmiş bir atlama/çıkma noktasıymış gibi yeni işlemeli zeminin tam ortasında cisimlendi. "Onu kullandın mı?" diye haykırdı iblis, motorcu kıyafetleri içinde dururken yüz hatları hem endişe hem de inançsızlıkla kısıtılmıştı. "Pike'ı kurtarmak için asayı mı kullandın? Finnis üzerinde ne kullanacaksın? Bütün mesele buydu!"

"Getty'yi yalnız mı bıraktın?" Jenks bağırdı, kanatları agresif bir takırtı çıkarıyordu ve Hodin avucunu açarak hoşnutsuz, darmadağın ve çok

sinirli pixy.

"Seni yeşil zayıf, soysuz ucube, koca kafalı, tüylü peri orospusu!" Getty küfretti ve Jenks'in kanat vızıltısı, hayranlık olduğunu düşündüğüm bir şekilde sustu. "Senin derdin ne be Tink! Ben bir insanım, cebine tıktırabileceğin jelibon bir ayı değil!"

Ayağa kalktım, ona doğru uzandım. "Getty, çok üzgünüm," dedim ama Jenks daha hızlıydı ve yere atladı, kadını yakaladı ve parıltıları parlak gümüş rengine dönüşerek yükseldi. Getty kıpırdandı ve Jenks kadını yere bırakıp yerden on beş santim yükseklikteki ayağından yakalamak için aşağı atladığında nefesim kesildi.

"İndir beni!" diye bağırdı, etekleri özenle işlenmiş iç çamaşırlarını göstermek için başının üzerindeydi ve adam onu havaya savurdu, belinden yakaladı ve bir kirişin üzerine oturtmak için yükseldi. Sert bir tokat atıp geri çekildi ama kızın yanağına parlak kırmızı bir el izi bırakmadan önce değil.

"Yemin ederim," dedi Jenks havada süzülürken, onun önünde titreyerek ve parlak kırmızı bir toz saçarak. "Eğer kanadımı bir daha bükersen, diğer kanadını da kırarım kadın! Seni öldürmeye çalışmıyorum. Neden Tink'in sözleşmeli cehennemi tarafından sana zarar vermek istediğimi düşünüyorsun!"

"Herkes öyle yapıyor!" diye bağırdı. "Biri bana sadece canımı yakmak için dokunuyor!"

Jenks'in kanat uğultusu, uçuşu dengelenirken kayboldu. "Ben herkes değilim," dedi ve Jenks'in yüzü kızardı.

Hodin'in sert tabanlı çizimleri önümde dururken gümbürdedi. "Asayı Castle'ın üzerinde mi kullandın?" diye sordu ve dikkatim kirişlere kaydı, Hodin'in şok olmuş ifadesi karşısında kaşlarım çatıldı. "Yerine getirme defterleri dengelemeyecek. Pike'ın borcu ödenmedi ve onun için geri dönecekler. Kaynakların kötü kullanımı oldu."

"Borç ödendi," dedim ekşiyerek. "Pike'ın kardeşini Pike'ın Bahamalar'da olduğuna ikna etmek için asayı kullandım," dedim neden üzüldüğünü merak ederek. "Pike'ın kardeşi onu Castle'dan satın aldığı anda Pike'ın işaretini ödedi."

Hodin uzun parmaklı elini saçlarının üzerinde gezdirerek banyoya baktı. "Kalamack borcunu ödemedi mi? Yani her şey geri

"dedi, sesi kuşkulu çıkıyordu.

"Aşağı yukarı." Bakışlarım, elleri kalçalarında önümde eğilmiş duran Jenks'in yanından geçti. "Ivy burada olduğuna göre daha da iyi." Botlarımı dikkatlice kanepenin yanına yerleştirdim, böylece Ivy onları yerin ortasında bıraktığım için bana kaşlarını kaldırmayacaktı. "Geriye kalan tek şey Finnis'i Constance'ın kontrolü elinde tuttuğuna ikna etmek ve böylece çekip gitmesini sağlamak." Ki bu artık zor olabilir.

"Güzel." Hodin'in gülümsemesi kaskatı kesilmişti ve elleri kollarının içinde saklıydı. "Çok becerikli. Görünüşe göre bu subrosa pozisyonunu kontrol altına almışsın."

Koltuğun koluna oturdum, gözlerim kısılmıştı. Tebriklerinde kızgınlık mı vardı? "Pike onu bu bahse *senin soktuğunu* söylüyor. Kesin bir şeymiş."

Hodin'in uzun yüzü duygusuzlaştı. "Kesin bir şeydi," dedi, alçak sesinde onu sorgulamama dair bir öfke vardı. "Bir şeyler ters gitti. Etrafindan dolaştınız. Zarar görmedin."

"Zararı yok!" diye bağırdım, sonra öfkemi yuttum. Elbette duş açıktı ama vampirlerin kulakları çok iyi duyuyordu. "Pike dayak yedi ve her tarafım pislik içinde."

Hodin kıs kıs gülerek karşımdaki sandalyeye adeta yığıldı, uzun kolları ve bacakları her yere uzanıyordu. "Trent'in o kadar parayla ne yaptığını sana söylememesi sence de garip değil mi?"

Ona baktım, oyununun ne olduğunu merak ediyordum. Pike'ı sormamıştı. Yardım teklif etmemişti. Müstehcenlik hakkında açıklama yapmamıştı. Ve şimdi konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Hayır. O kadar çok müstehcenlik olmayacağını söylemiştin. Buna ne diyorsun?" Kendimi işaret ederek söyledim.

Hodin kaşlarını çattı, bir dizini diğerinin üzerine koydu. "Onu lanetlediğin kişinin üzerine koyman gerekiyordu. Tanrıça'nın halesi adına, neden onu sakladın?"

"Çünkü bunu yapan benim," dedim, kendimi aptal gibi hissederek, ama yine bir seçenek sunulsa yine aynı şeyi yapardım. "Beyaz bir lanet için çok fazla müstehcenlik var. Ne oluyor, Hodin?"

Trent, bir elinde telefonu, diğer elinde bir bardak buzlu çay ile koridorun başında dururken, sorum rahatsız edici bir sessizlik içinde asılı kaldı.

diğer. Jenks'in kanatları kirişlerden uğuldadı ve Hodin'in bakışları üçümüz arasında gidip geldi. "İçinde ne olduğunu gördün. Vivian Smith'in rütbesinin onunla ne yaptığınıza bağlı olduğunu kabul ettiğini kendiniz söylediniz. Birini korkunç bir yalana ikna etmeye çalışmış olmalısın."

Yaptığım tam olarak buydu, yani korkunç değildi ama yine de bir yalandı. Yine de hatanın laneti nasıl kullandığımda değil, lanetin kendisinde olduğunu düşünüyordum. Brad'e bir yalana inanmasını söylememden çok önce müstehcenlik beni vurmuştu. Ayrıca Brad memnun olmaktan çok kafası karışık görünüyordu, ona ne söylediğimi bile hatırlayamıyordu. Eğer Hodin laneti nasıl kullanacağını bilmiyorsa, o zaman belki de ne yapması gerektiğini yanlış anlamıştı. Newt deliydi. Onun tatmin versiyonunun ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Lanetin ona ait olduğunu fark ettiğim anda durmalıydım.

Ama hayatımı kolaylaştıracağı umuduyla riske atmamıştım.
Bir dilek gibi kolay.

Koltuğun kolundan kaydım, ona, kendime ve her şeye kızgındım. "Newt'in lanetinin ne yaptığı ya da nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrin yok. Stef işten kaçta çıkıyor?"

Hodin, Trent'in içeri girdiğini ve damlayan çay bardağını bir bardak altlığına koyduğunu izlerken dikkati keskinleşti. "Neden?"

"O asanın içine o listede olmayan ne girdi bilmek istiyorum," dedim ve Jenks'in kanatları bir uyarı sesi çıkardı. İftira korkunçtu ve daha önce yaptığım gibi yeni bir sonsuzluk yaratarak onu temizleyebilecek gibi değildim.

"Onu sen yarattın," dedi Hodin sert bir sesle ve Trent'in eli destek için omzuma dokundu.

"Stef'in bir is çubuğu ve sakinleştirici yaptığını gördüm," dedim, hâlâ ona emir vermesinden hoşlanmamıştım. "İçine listede olmayan ne koydu?" Kan ve alev malzeme değildi. Onlar katalizör ve hızlandırıcıydı.

Hodin'in bakışları üzerimde keskinleşti, kırmızı, keçi gibi yarılmış gözlerinde bir öfke titreşimi parladı. "Yardımcı olmaya çalıştığım için başıma gelen bu," dedi, dış hatları buğulanmaya başlamıştı.

"Hey!" diye bağırdım ama yanık kehribar kokusu ve aceleci bir sesle gitmişti.

"Dönüş onu alır," diye mırıldandım, kötü ruh halim daha da kötüleşirken kaşlarımı çattım. Dudaklarımı bastırdım, Pike'ın banyodan gelen boğuk çıığı düşün sesini keserken bir sarsıntıyı bastırdım. "En azından Pike'ı geri aldık."

"Sence bu gece için iyi olacak mı?" Trent sordu, ben de omuz silktim.

"Ivy ona yeterince Brimstone kurabiyesi sıkıştırabilirse."

"O zaman iyi bir karardı. O sizin güç yapınızın anahtarı," dedi Trent ama ben yine de bir hata yapmışım gibi hissediyordum.

"Buradaki herkes anahtar," dedim otururken, yanımda Trent ve omzumda Jenks varken kendimi güçlü hissediyordum. *Hodin hariç herkes burada.*

Hodin'in düşüncelerinde neler olup bittiğini anlayamıyordum ve Trent'in eli benden kayınca bir ürpertiği bastırdım. Hodin'le işimiz henüz bitmemişti ama onu takip etmek söz konusu bile olamazdı.

Vampir.

"İyi misin?" Trent üzerime eğilirken fısıldadı ve başımı salladığımda dikkati dağıldı. "Bir saat kadar izin alsam sorun olur mu? Eğer parayı mesai bitiminden önce bankaya yatırırsam, paranın hiç gitmediğini kabul etmiş olurlar. Finnis'le buluşmak için zamanında dönerim."

Dalgın ruh halim onun üzerinde keskinleşti. "Kesinlikle! Jenks'i de yanına al. Kilise dışında biraz zaman geçirebilir."

"Rache . ." diye yakındı peri, sinirli bir ifadeyle ayağa kalkarak. "Trent'in bana kafasında bir delik varmış gibi ihtiyacı var."

"Getty?" Kirişlere doğru baktım. "Buhar banyosu yapıp ısınmak ister misin?"

"Rache." Jenks aşağı yukarı sallandı, net göremeyecek kadar yakındı. "Trent'in bankaya gitmek için bana ihtiyacı yok."

Kirişlerden çirkin gri bir toz dökülüyordu. *Ivy az önce ne dedi? Ah, evet.* "Her zaman seninle ilgili değil Jenks," diye fısıldadım ve bakışlarımı kirişlere doğru takip ederken kanat uğultusu hafifledi. "Hayır, gitmelisin," diye ısrar ettim, şimdi daha yüksek sesle, ayağa kalkıp gerinirken, sert betona çarpmanın içimde yarattığı her ağrıyı hissediyordum. "Getty'yi izleyeceğim. Sıcak ve nem

kanadına iyi gelecektir." Jenks itiraz etmek için bir nefes aldı ve ben de ekledim, "Bir milyon iki Jenks. Nakit. Bir eküriye ihtiyacı var. Ayrıca, bu kiliseden dışarı adımımı atmadan önce saçıma bir şeyler yapmam gerekiyor."

Sessizce, gözlerimle yalvardım ve yırtıldı, Jenks hastalıklı yeşil bir toz döktü. "Tink bir ördeği seviyor. İyi," dedi sonunda, ellerini kalçalarına koyarak doğrulurken kanatları sert bir ses çıkarıyordu. "Sana yardım ettiğimde nazik mi davranacaksın, yoksa yine suratımı tokatlamak mı istiyorsun?" dedi yüksek sesle.

Kenardan minik, solgun bir yüz göründü. "Neden gidip Tink'in gül goncalarını gıdıklamıyorsun?"

Jenks'in dudakları şokla aralandı ve ardından kanatlarının sesi yükseldi. "İyi. İstersen düş. Belki Rachel'ın saçına konabilirsin. Bir şahini yakalamak için yeterince büyük."

Trent ayağını bir o yana bir bu yana kaydırdı, gitmeye can attığı belliydi. "Harika. Teşekkürler, Jenks." Bana doğru eğilip hızlı bir öpücük verdi ve yandan sarıldı. "Hoşça kal Rachel. Yaklaşık bir saat sonra görüşürüz. Finnis'le buluşmadan önce bolca vaktimiz var."

"Saçlarım o kadar büyük değil," diye mırıldandım ve gülümsemesi genişledi. Ama yapacağını bildiğim gibi geri çekildi, Jenks omzunda kapıya doğru ilerlerken çölde yağmur yağmış kadar iyi görünüyordu. Trent kapıyı açtığı anda peri döndü, dışarı fırlamadan önce Getty'ye "Seni izliyorum" işareti yaptı ve kapı güm diye kapandı.

O kadar parayla ne yapıyor? Boş kırıslara kaşlarımı çatarak merak ettim. "Getty? Benimle gelmezsen düş alamam. Ben iyi bir avım. Gerçekten."

Yine minik yüzü ortaya çıktı, akan kanadından dolayı yanaklarında parıltılar vardı. "Ben iyiyim."

Boynum tutulmaya başlamıştı ve iç çektim. "Baribas gelene kadar," dedim. "Lütfen mi? Jenks geri gelirse ve sen ölürsen kulağımı bıçaklar. Buhar sana çok iyi gelecek ve senin istediğin de bu değil mi? Buradan çıkmak?"

"Sanırım," dedi ve sonra ayaklarını kenardan sarkıtarak itti.

Düştüğünde nefesim kesildi... ve sonra onu avuçlarımın arasına aldım. İğrençlik yükselip onu batırmak istediğinde sarsıldım ama aurama ulaşmadan yakalayıp chi'ne geri ittim ve Getty'nin kirli ayaklarını örtmek için gergin bir şekilde eteğini çekiştirdiğinde bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Periler auraları her zaman görürdü, herkes gibi ikinci bir görüşe gerek yoktu. "Omzumda olmak ister misin? Jenks küpelerimin üzerine oturmayı sever."

"Sorun değil," dedi ve ben de başımı sallayarak buzlu çayımı elime aldım ve salona geçtim. Kilisenin kilise olduğu zamanlardan beri ikiz banyolarımız vardı. Finley'nin değiştirmedığı tek şey buydu. Ivy'ninki daha güzeldi ama benimkinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı, kulağa zararlı gibi gelebilir ama ben her zaman kullanışlı bulmuşumdur.

"Bana neden yardım ettiğini anlamıyorum," dedi Getty, ışık düğmesini dirsekleyerek açıp kapıyı arkadan tekmeleyerek kapatırken. "Çoğu serseri seni bir kafese koymak ya da ezmek ister. Jenks dedi ki ..." Sesi kesildi ve yüzü kızardı.

"Havlu mu?" Başını salladığında askıya adım atabilmesi için elimi kaldırarak sordum. "Jenks gerçekten iyi bir adam," dedim o kendine çeki düzen verirken. Buzlu çaydan bir yudum aldım, sonra yarısını tek seferde içtim. "İyi olacaksın," diye ekledim hava almak için ayağa kalktığımda.

"O arabaya çarpmamalıydım." Getty, ben suyu açarken olası tehditlere karşı banyoyu inceledi. "Bir an ağaçların üzerinde uçuyorum ve sonra yoldayım, şapkam gitmiş ve bir cama çarpıyorum. Bir şey beni içine uçurdu."

Eğer periler dürüst olmasalardı, bu hikâyeden şüphe ederdim. Bardak hâlâ elimde, aynaya baktım, saçlarımdan neredeyse dehşet fişkırıyordu. *Dünyada yeterince tılsım yok.* "Ah, Stef bu konuda gerçekten kötü hissediyor. Jenks'e geri ödeme konusunda endişelenme. Stef bahçedeki bazı ağır işlerle bunu halledecektir. Jenks de senin karnının doyduğundan emin olur."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı, dikkati küçük vitray penceredeydi. "Onu henüz bahçede görmedim."

Bardağı sert bir vuruşla yere bıraktım, kaşlarım çatılmıştı. Güvensizliği şirretliğe dönüştürmek üzerine 400 seviyeli bir ders verebilirdim ama o

Hayatımı ayakkabılarımdan daha fazla kurtarmış olan adamı kötölüyordum. "Bir erkeğin değeri, kimi sevdiğinde ve kimin onu sevdiğinde bulunur," dedim sert bir şekilde.

"Bilemem," dedi acı bir sesle, duştan buharlı bir sıcaklık yayılırken kanatları sarkıyordu.

Omuzlarım çöktü. Daha fazlasını söylemek istiyordum ama neyin yardımcı olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. "Seni öldürmeyecek. Tabii sen beni öldürmeye çalışmazsan," diye şaka yaptım. "Ben içeri girmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın? Jenks'in neredeyse her odada zulası var."

Ben soyunmaya başlarken o başını salladı ve taytıyla meşgul olmaya başladı. "Ah, şu iblis hakkında. Hodin?" dedi ben derisi yüzülmüş dizime bakıp iç çekerken. "Sana yalan söylüyordu. Aurasında bunu görebiliyordum."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve hareket etmeye devam etmek için kendimi zorladım. "Ne hakkında?" Üzerimi örtmek için kurutucudan bir havlu aldım.

"Bir şeylerin ters gittiğini," dedi. "Bahsin kesin olduğu konusunda yalan söylemiyordu ama bir şeylerin ters gittiğini söylediğinde aurası alevlendi." Durakladı. "Belki de hiçbir şey söylememeliydim."

"İyi ki söyledin," dedim, eğer Hodin bana yalan söylüyorsa, gerçekten boka batmıştım. Stefle konuşmam gerekiyordu. Tek başıma. Mümkün olduğunca çabuk. O is çubuğunun ve söndürücünün içinde ne olduğunu bilmeliydi.

Bu da bana neden daha önce söylemediği sorusunu akla getirdi.

CHAPTER 12

ESNEYEREK, MODASI GEÇMİŞ DERS KİTABINI ÖNÜMDEKİ YİĞİNİN ÜZERİNE KOYDUM, BENİM Dikkatim buz dolu, buğuyla ıslanmış bardaktan karanlık bahçeye ve gölgelerde parlayan peri tozlarının göze çarpan toplanmasına yöneldi. Ivy havayı bir piksinin mutfak tezgahının üzerinde kayabileceği kadar alçaltmış ve beni araştırmamı yapmak için açık hava verandasına çıkarmıştı. Akşam havası güzeldi ve düşüncelerim öyle olmasa bile oturduğum iç/dış mekan kanepesi rahattı. Cips kasesini yaklaştırarak Hodin'den doğru dürüst bir cevap alıp alamayacağımı merak ettim.

Ama yarın dersim vardı -eğer geceyi atlatabilirim- ve ne giyeceğim bir yana, ne hakkında konuşacağımı bile *hâlâ* bilmiyordum. Temiz ve düzgün saçlarımı parmağıma dolayarak *siyah bir şeyler* giymeyi düşündüm ama en koyu renk gömlek ve pantolon bile yeni müstehcenliğimi gizleyemezdi ve endişelenmek içimi acıtıyordu. Göreceklerdi.

"Hepiniz orada ne yapıyorsunuz?" Uzaktaki bir mezar taşının üzerinde havada asılı bir düğüm halinde toplanmış olan perilere bakarken fısıldadım. Geceleri peri görmek alışılmadık bir şey değildi. Nöbetçiler hariç herkesin uyuduğu gece yarısı civarındaki birkaç saat dışında karanlık saatler boyunca aktif olurlardı. Ama Baribas ve çocukları dans etmiyor, gülmüyor ya da yemek hazırlamıyorlardı. Hiç hareket etmiyorlardı. *Konuşuyor olmalılar*, diye düşündüm. Getty hakkında mı?

Endişeyle bir cips daha yedim, parmaklarımdaki tuzu sildikten sonra bahçeyle aramdaki alçak masanın üzerinde duran kitaba uzandım. Finley tavanın çevresine ip aydınlatma koymuştu ve citronella mumuyla birlikte gözümü kısarsam okumak için yeterliydi, ama değildi

mesele- atılmış okul metinlerim çok basitti ve iblis kitapları çok, ah, grafikti.

"Neden Vivian'a bunu yapacağımı söyledim ki?" Kitabı kapatıp diğerlerinin yanına bırakırken inledim. Pike'ın logoları taslakta yer değiştirdi ve ben de onlardan düzensiz bir yığın yaptım. Ben bir koşucuydum, öğretmen değil. Ne hakkında konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. İblis ya da değil, kendimi tamamen yetersiz hissediyordum. Özellikle de 1800'lerin sonunda Alcatraz'a mahkemeye çıkarılmadan gönderilecek kadar müstehcenlikle kaplanmışken. Auramdaki gölge güvensizlik uyandıracaktı. Hem de çok fazla.

"Müthiş bir şey," diye mırıldandım ve gıcırdayarak açılan mutfağın Fransız kapılarına döndüm.

"Muhteşem olan ne?" Ivy alçak sesiyle, sıcağa rağmen tüylerimi diken diken edecek şekilde konuştu.

Sesimi bastırarak, yaklaşan dar belli silüetine gülümsedim. Sihir gibi, tedirginliğim dağıldı ve kilisemiz olan yapbozun son parçası da yerine oturunca rahatladım. "Yarın hakkında konuşacak bir şeyim olmaması," dedim yandaki sandalyeden iki kitabı alıp masanın üzerine bir gümbürtüyle bırakırken.

"Seni korkutmalarına izin verme." Ivy durgun bir zarafetle oturuyordu, sırtı mutfağa dönüktü ve gözleri Pike'ın logolarındaydı. Birini seçmem için başımın etini yiyordu ve ben hâlâ karar verememiştim. "Finnis'in uçağı birkaç saat içinde geliyor. Onu almadan önce kamarasının yeterli olduğundan emin olmak için Cincinnatian'a gidiyorum." Uzun parmakları peçeteleri, makbuzları ve yırtık kâğıtları itip düzenliyordu. "Akşam yemeği toplantınızdan önce onu yerleştirin. Pike kanepede uyuyor. Brimstone etkisini gösterdiğinde iyi olacaktır ama onu bu gece Finnis'le buluşmaya götürmek muhtemelen istediğiniz izlenimi vermeyecektir."

Pike'ın beyaz bandajlarını, sıyrılmış derisini ve çökmüş, dövülmüş halini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Dövüşü kazanmış değil de kaybetmiş gibi görünüyordu ama benim tek başıma ortaya çıkmam Finnis'te daha da kötü bir izlenim bırakacaktı. "Gitmesi gerek," dedim. "O Constance'ın soyundan geliyor. Neyse ki sorun çıkarsa diye Trent ve Jenks de yanımda olacak. Onu güvende tutacağız."

"Yapacağını biliyorum." Ivy'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Beş kişilik akşam yemeği," diye fısıldadı, kütüklerin üzerine eğilirken dikkati dağılmıştı.

İçinde bulunduğum sıkıntıya göre belirgin bir şekilde sakin ve rahattı. Bunun Nina'nın hayatına anlam ve istikrar getirmiş olmasından kaynaklandığını söylemek isterdim ama muhtemelen Pike'la geçirdikleri uzun ve kaliteli zaman yüzünden bu kadar rahattı.

"Pike'ın inanılmaz yetenekleri var," diyerek şüphelerimi doğruladı ve kitapları biri büyü kitapları, diğeri iblis kitapları olmak üzere iki yığın halinde istiflemeye başladı. Aradaki farkı bilmesi çok hoşuma gitmişti.

"Öyle mi?" Bakışlarım bahçeye ve perilere gitti. Pike'ın karizmasını ve işleri halletme yeteneğini kastettiğini düşünmemiştim. "Bildiğim iyi oldu."

Kıkırdadı ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Nina ondan başka biriyle kanımı paylaşmam için beni teşvik ediyordu." Ivy geri itti, logolar bir kez daha düzgünce istiflenmişti. "Özellikle de o kişi yara izlerinin neye iyi geldiğini biliyorsa. Sanırım kendi yatak odamıza bazı yeni teknikler getirmek istiyor."

"Bunu duymana gerek yok, tamam mı?" En üstteki kitabı alıp açtım ve arkasına saklandım. Cips istiyordum ama o kan ve seksten bahsederken değil. Ivy onun önünde çıtır çıtır şeyler yememin beni ısırması için olağan bir davet olmadığını biliyordu ama neden bu içgüdülerimin üzerine basayım ki?

"Kana ihtiyacı vardı." Ivy gülümsedi, keskin köpek dişleri mum ışığını yakalayıp parlıyordu. "Ve bize ayak uydurup uyduramayacağını merak ediyordum." Minderlere daha da gömülürken yavaş, durgun bir nefes aldı, yüz ifadesi boştu. "Yetişebilir."

"Ivy," diye itiraz ettim. "O adamla çalışmak zorundayım. Bilmek istemiyorum." "İhtiyaç ve istek aynı madalyonun iki yüzüdür ve e ğ l e n m e k için iyi bir fırsatı heba ediyorsun. Trent bunu kimseye söylemezsen sadece kan."

Trent aldırmazdı ve ben de ona ekşi gözlerle baktım. "Hâlâ benimle ilgileniyorsun, ha?" Dedim ve gülümsemesi sevecenleşti.

"Hayat kısa. Kapınıza geldiğinde neden keyif almadığınızı asla a n l a y a m a y a c a ğ ı m ." Bakışları yeni yığılmış büyü kitaplarına gitti.

"Finnis için bir büyü mü arıyorsunuz?"

Kitabı bir gümbürtüyle yığının üzerine bıraktım. "Benim yapmam *gereken* de bu. Hayır, Vivian'a vereceğime söz verdiğim derste konuşacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Sanırım onu arayıp iptal edeceğim." Ama kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile şaşırtıcı bir kayıp acısı hissettim.

"Neden?" Ivy az önce düşürdüğüm kitabı dürterek diğerleriyle birlikte mükemmel bir hale getirdi. "Paylaşacak çok şeyin var."

"Evet, ne yapmamanız gerektiği hakkında." Hayal kırıklığına uğramış bir halde kendime baktım. Bir koruma çemberi ya da ley hattı büyüündeki yansıması dışında kendi auranızı göremezdiniz ama 100 seviyesindeki bir kurstan geçen herkes başkasınınkini görmek için ikinci görüşünü nasıl kullanacağını bilirdi. "Taşdığım pisliği fark ettikten sonra ne söylediğimin bir önemi yok. Yönetimden telefonlar gelecek. Kampüsten çıkarılmazsam şanslı sayılırım."

Sessiz kalan Ivy, Pike'ın logolarını gözden geçirdi ve bir tanesini kenara çekti. "Demonoloji öğretiyorsun, değil mi? Eğer biraz müstehcenliğin olmasaydı seni ciddiye almazlardı. Rahatla Rachel," dedi uzun saçlarını savurup sıkı bir topuz yaparken. "Müstehcenliği sahiplen. Onunla biraz eğlen. Bu sana sokakta itibar kazandırır. Neden artık kimsenin iblis çağıramadığını, yeni sonsuzluğun neden kırmızı lekeli bir cehennem olmadığını ya da ley hatlarının kökenini açıklayabilirsin. Bahse girerim hiçbiri kullandıkları hatların bir yıldan eski olduğunu bilmiyordur."

Bunu düşünürken odağım bulanıklaştı.

Ivy, sitronella mumuyla oynamaya, alevi kıstırmaya ve sönmeden önce bırakmaya başlarken, "Hafife aldığınız muazzam miktarda bilgiye sahipsiniz," dedi. "Onlar kitaplardan ve laboratuvar saatlerinden öğreniyor olabilirler ama sende kimsenin sahip olmadığı pratik bilgiler var."

Düzenlenmiş masanın üzerinden ona baktım, burada olduğu için minnettardım.

"Sanırım.

Ama bu geceyi atlatamazsam bunun bir önemi yok."

"Bu gece bir şey yok." Perilerin tartışması gürültüye dönüşürken Ivy karanlık bahçeye baktı. "Sen git. Constance ile bir görüşme ayarla. Sen git. Hâlâ Cincinnati'de çalışıyor olsa bile Constance'ı bu gece görmeyi beklemiyordu. O soğukkanlı kan emici Finnis'i

en az iki gün önce onu kabul edecek. Bu gece Cincinnati'ye gitmeyi, güzel bir akşam yemeği yemeyi, Constance'ın veliahtıyla konuşup bir buluşma ayarlamayı ve işi bitirmeyi umuyor. Hafta sonuna kadar onu göremezse ne olacak?" Ivy omuz silkti. "Bu senin penceren."

"Bir hafta mı? Harika." Nefes verdim, göğsümdeki bant gevşeyerek rahatladım. Eğer bunu bir hafta içinde yapamazsam, Cincinnati'yi tutmayı hak etmiyordum. Pike birkaç gün içinde çalışır hale gelecekti. O zamana kadar Trent, Jenks ve hatta zorda kalırsam Ivy bile yanımdaydı.

"Bu sundurma gerçekten çok güzel," dedi Ivy, hâlâ parlak ve yeni olan açık kirişleri incelerken. "Ve mutfak," diye ekledi. "Jenks bana arka tarafı yeniden inşa edeceğinizi söylediğinde, aynı hissi vermeyeceğinden endişelenmiştim. Öyle. Seni burada kitaplarınla görmek-"

Sesi kesildi ve ayaklarımı yere koyup dudaklarımı araladım. *Ağlıyor muydu?*

"Burada olmaktan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum," dedi, nemli gözleri benimkilerle buluştuktan sonra utançla uzaklaştı. "Yapılmasına yardım ettiğim bir şeyin parçası olmayı. Ama en çok da burada, kilisemizde sevmeye değer olduğumu öğrendiğim için. Burası kendimi sevmeyi öğrendiğim ve beni sevsinler diye herkesin istediği gibi olmaya çalışmaktan vazgeçtiğim yerdirdi." Gözünü silmedi ama gözyaşının aşağı akmasına izin verdi. "Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Bu onda bir yıl boyunca gördüğümünden daha fazla duyguydu ve gülümsedim, aramızdaki küçük boşluğa uzandım ve elini sıkıca tuttum. "Sen benim arkadaşısın," dedim usulca. "Sen ve Jenks olmasaydınız şu an olduğum kişi olmaktan kurtulamazdım."

Başını salladı, hayatımın ne kadar riskli olduğunu, işleri çözdükçe ve becerilerim hayatta kalmak için yapmam gereken görevlerle orantılı hale geldikçe ne kadar zayıf olduğunu hatırlayıp neredeyse gülüyordu. "Nina'yı seviyorum," dedi, eli parmaklarımız birleşene kadar benimkinin altında döndü. "Ve onunla birlikte yaptığımız her şeyi seviyorum. Ama sen ve Jenks'in hiçbir şey hakkında konuşmadığınızı duymayı özledim. Bütün sıcak suyu kullandığımda pasif-agresif sızlanmanı. Her şey için bir plana ihtiyacım olduğu konusunda beni hiç üzmemeni ve koşularımızı abartmama izin vermeni." Dikkati bahçeye yöneldi. "Jenks'in çocuklarının büyümesini izlemek."

Elini sıkıca kavradım. "Ivy . . ."

"Başkent bir tuzak gibi gelmeye başladı," diye devam etti, başı öne eğik. "Yine de Nina ölümsüzler arasında inanılmaz bir kontrol sağladı." Kıkırdadı ve yanağındaki nemi sildi, Nina'ya olan sevgisi ve gururu kolayca görülebiliyordu. Kadın eski ölümsüzlerden birini kanalize ettikten sonra ölmüş, ona tüm açlığı bırakmış ama kontrolü bırakmamıştı. "Beni yanlış anlama," diye ekledi. "Kilisede yaşamak istemiyorum. Hayatım çok değişti. Ama bunu özledim."

Ne diyeceğimi bilemedim, benim de özlediğimi söylemek dışında - çirkin, zor kısımlarıyla bile. Eli benimkinden kaydı ve yavaş bir nefes aldı, ifadesi yumuşadı. "Bence en iyisi bu," dedi, en üstte bıraktığı elmas logosuna dokunarak.

Tereddüt ettim, ona sahip olduğumuz her şeyi geri almanın bir yolunu bulabileceğimizi söylemek istedim, ama bir nedenden dolayı bırakmıştık ve gerçekten geri dönüş yoktu. *Bu yüzden, bugünümüzü tanımlamak için ortak geçmişimizi kullanarak ilerliyoruz,* diye düşündüm. "Pike sana logolarından bahsetti mi?" Elimi kucağıma koyduğumda Ivy gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, bir şey söylemediğim ve içini dökmesine izin verdiğim için mutluydu.

Başını salladı, gözyaşlarıyla ıslanmış parmağına bakıyordu. "Uzun uzun sohbet ettik." Gülümsemesi yumuşadı. "Her neyse, bence o haklı. İkinizin de şehri korumak için attığınız adımları doğrulayacak bir şeye ihtiyacınız var. Haber yayılacak ve konumunuz daha istikrarlı olacak."

"Hiç böyle düşünmemiştim." Sarmal *M* ve *W* harflerini yaklaştırdım, acaba herkes iki paralel çizgiyle paranteze alınmış bir elmas mı görecekti diye merak ediyordum.

"Büyükbabasının tüm mirasına konmak için sırada olduğunu biliyor muydun?" Ivy sordu.

Gözlerimi kısarak logoyu yan çevirdim. *Stilize edilmiş bir imparatorluk savaşına benziyor.* "Böyle bir şey söyledi, evet."

"O bir çeşit bekleyen prens."

Sesindeki hüznü tını başımı kaldırmama neden oldu. "Sen de öylesin."

İfadesi boğucu bir hal almıştı. "Ortalamanın üzerinde sokak zekası. Bahse girerim dövüş sanatlarının en az üç disiplini biliyordur."

"Ivy Tamwood," dedim, hafif bir sesle. "O adamdan hoşlandığına inanıyorum." Ama gülümsemem onun gözbebeği karası bakışları karşısında sekteye uğradı. "Ah, evet," diye ekledim. "Cincinnati'yi sağlam tutabilmemin yarı nedeni o. Piscary'nin kayıp çocukları onun gibi. Onlar onun gözleri ve kasları. Yetim kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor ve hayatta olsa bile onların sadakatine sahip. Sanırım ben de orada tutkal görevi görüyorum."

Ivy de Piscary'nin kayıplarından biriydi ve gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar, iki kez ölen tacizcisinden hem nefret etmenin hem de onu sevmenin hatırasıyla büyüdü. "O yapıştırıcı şu anda FSCA onayını bekleyen ruh lanetiniz," dedi. "Eğer eskiler bunu iptal ettirirse, Pike olsun ya da olmasın Cincy sana sırtını döner. Rachel, Finnis şehri Constance'ın değil de senin ve Pike'ın yönettiğini onaylarsa Nina ve benim Cincinnati'ye dönmemize izin verilmeyeceğine dair içimde kötü bir his var."

Endişeyle ayaklarımı altıma çektim. "Bunu yapabilirler mi? Annen yapamaz mı ..."

Bardağımdaki buz yerinden oynadı ve o seğirdi, mum ışığı belirgin elmacık kemiklerinde keskinleşti. "Annemin yeterince gücü yok. Piscary'nin olabilir ama o gitti. Yaşlı ölümsüzler Nina'yla eşit seviyede olmamızdan hoşlanmıyorlar çünkü onun ruhu benim elimde. DC vampirleri, Cincy vampirlerini, hem yaşayanları hem de ölümsüzleri hizada tutan şeyin senin ruh lanetinin vaadi olduğuna inanıyor. Başvurunuzu geri çekerseniz, ana vampirler başka türlü bakabilir ve Nina ve ben eve dönebiliriz, ancak şehrin kontrolünü kaybettiğinizde birini gönderecekler. Ve kontrolü kaybedeceksiniz."

Düşüncelerim dönüp dururken minderlere gömüldüm. *Tanrım. Ne seçim ama.* "Ivy . . ."

"Ya da," dedi Ivy usulca, "laneti FSCA'dan geçirmek için bastırmaya devam eder ve şehri elinde tutarsın, Nina'yı ve beni rehin bırakarak sana söyleneni yapmanı sağlarsın. Ne kadar bencil olduğuma karar vermeye çalışıyorum. Benim mutluluğum mu, yoksa diğer herkesin mutluluğu mu?"

"Öyle değil," diye itiraz ettim ama içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu. "Lanet sadece yeni ölümsüzler üzerinde işe yarar. Çok küçük bir kısmı-"

Ivy, bakışlarını karanlık bahçeye ve nehrin karşısındaki Cincinnati'nin ışıklarına dikerek, "Her gün büyüyecek bir kesir," diye araya girdi. "Her gün, her

Her hafta, yaşlı ölümsüzler tamamen yok olana ya da daha kötüsü artık kontrolleri ellerinde olmayana kadar her yıl."

Yığıldım, endişelendim. Köşeye sıkışmış gibi hissediyordum ve Ivy'nin bir umuttan daha vazgeçmeye başlamasını izlerken, başka bir yol bulacağıma yemin ettim. "Ya da üçüncü perde var," dedim, "Finnis'i Constance'ın hâlâ yetkili olduğuna ikna ederiz ve ben de FSCA'yı ruh lanetimi kaydetmeye zorlarım."

"Rachel. . ."

"Hayır, bu işe yarayacak," dedim, koltuktan kalkıp çıplak ayaklarımı yere koyarak. "Hodin'in yerine getirme laneti berbat ama ben daha iyi bir büyü bulacağım." Kanepenin ucuna, ona daha yakın bir yere kaydım. Trent'in annesinin kütüphanesinde tonlarca kitap vardı. Orada bir şeyler olmalı. "Finnis'in Cincinnati'den Constance'ın hayatta olduğunu ve kararları kendisinin verdiğini düşünerek ayrılmasını sağlayacağım. Doğrulamak için başka birini gönderirlerse, yine yaparım. Eninde sonunda ruh lanetini kabul ettireceğim ve o zamana kadar *Constance*'ın neden senin ve Nina'nın gelip Pike'a yardım etmenizi istemediğini anlamıyorum. Constance sana ve Nina'ya ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, kim reddedebilir ki?"

Çenesi gerilen Ivy titreyerek nefes aldı. "Kahretsin, Rachel. Umut acıtıyor."

Başımı salladım, gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi bir ürperti kapladı. "Ben hallederim. Pike, Trent, Jenks ve sen varken bu mümkün. Sadece bir ölümsüz vampir, değil mi?"

Ivy başıyla onayladı. "Pike'ın Piscary'nin eski restoranını yeniden açtığını görmeyi umursamazdım. Kisten-" Sesi kesildi. "Kisten birilerinin onun mirasına hayat vermesini hak ediyor. Ama Rachel, bu işi bitirmelisin. Finnis'i her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna ikna et ki Nina'yı eve getirebileyim."

Ivy'deki korku titreşimiyle kaşlarım çatıldı, korkmuş vampirin ekşi kokusu teninden kalktı.

"Nina ruhu çok uzun süre çok uzakta kalırsa huysuzlanıyor," diye fısıldadı Ivy. "Dikkatsizleşir, daha az kendisi olur. Gelmemeye izin verilmesinin tek nedeni bu. Ne olacağını görmek istediler."

Tanrım, Ivy'yi kimi sevdiği ve kime aşık olduğu arasında seçim yapmaya zorluyordum ve içim acıyordu.

"İki gün," dedi Ivy usulca. "Eğer bundan daha erken buluşursanız, DC'deki hiç kimse buna inanmaz."

"İki gün," diye yineledim ama Ivy korkmuştu. Nina için, benim için değil ve öne doğru eğilip ona sarıldım. Auram onunkine karşı yükseliyor gibiydi ve pisliği geri çektim, ona geçmeye çalışmadan önce onu aşağı ittim. *Tanrım, bu şey hiç içine işleyecek mi?* "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım, elleri üzerimde gezinirken şampuanının kokusunu içime çektim, titreyerek nefes verirken neredeyse spazm geçiriyordu, kana susamışlıktan tamamen yoksundu.

En azından böyle başladı ve karnıma bir sıcaklık dalgası dolanırken kendimi geri ittim. "Özür dilerim."

Ivy kendini tuttu, nefesi yumuşak bir sesle girip çıkıyordu. "Ben değilim."

Sonra başını kaldırdı, siyah gözlerini mutfağın açık kapısına çevirdi. Onun görüş açısını takip ettim, kapı aralığında duran Stef'e baktım, kollarında bir poşet vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi endişeyle. "Getty'yi arıyordum. Ona biraz polen almıştım."

Ivy'den uzaklaştım ve yaşayan vampir sırtıttı. "Ah, Jenks'le birlikte çan kulesinde," dedim. "Oradan her şeyi daha iyi izleyebiliyor."

Stef geri çekilirken çanta çatırdadı. "Özür dilerim."

Ivy ayağa kalktı ve piercingli göbek deliğini göstermek için yavaşça gerindi. "Aman Tanrım. Siz cadıların takıntılarınızı aşmanız gerekiyor."

Ama ruh hali ve kendine güveni yerine gelmişti ve ben de kendimi daha iyi hissediyordum. "Stef, seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Dedim ve kadının yüzü kızardı, gergin olduğu belliydi.

"Gitmeliyim," dedi Ivy eğilip yanağıma bir öpücük kondururken. "Akşama görüşürüz. Saat üçte restoranda bir masam olacak."

"Elbette." Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Veda öpücüğü alışılmadık bir şeydi. Bana korkularını anlattığında hiçbir şey söylemediğim için olabilirdi ve Ivy'nin ihtiyacı olan da buydu. Ama ben bunun Stef'e hâlâ onun olduğumu ve geri çekilmesini söylemek için olduğunu tahmin ediyordum. Vampir mantığı böyledir. İçinde bir iltifat bulduğumda gülümsedim.

Ivy bir avın peşindeki dişi bir aslan kadar sakın ve emin adımlarla ilerlerken Stef bir adım geri çekildi. Ivy kapının eşiğinde duraksadı, derin bir nefes aldıktan sonra yaşayan bir vampir çevikliğiyle elini uzatarak Stef'in bileğini kavradı ve iki iblis izini göstermek için çevirdi. "Rachel'ın buna bakmasını sağlamalısın," dedi Ivy, Stef donup kalmış, kolunu uzatırken. "Seni öldürmeden önce."

Stef bir çekişle geri çekildi, korkusu Ivy'nin kana susamışlığını tetiklemişti. Eğer Ivy onu Pike'la tatmin etmemiş olsaydı, Stef'in başı belaya girebilirdi, ama bu durumda Ivy sadece gülümsedi, dudakları kapalıydı.

"Jenks'i getiriyorsun, değil mi?" Ivy bekleyerek sordu.

"Duruma göre değişir." Dikkatim Stef'e yöneldi. "Evde misin, yoksa işe mi gitmen gerekiyor?"

"Ben-ben evdeyim." Stef mutfağın eşiğinde duran Ivy'ye baktı. "Getty'ye göz kulak olabilirim. Durumu iyi mi? Eve gelirken sağlıklı gıda satan bir dükkândan biraz polen aldım."

Dudaklarımı bastırdım. "Hodin'in sana onun için büyü yaptırmayacağından emin misin?"

Kızardı. "Getty'ye ben bakarım. Ona vuran bendim."

"Güzel." Ivy telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Sonra görüşürüz." Başını eğerek dışarı çıktı, ama onun hissi hâlâ duvarların içindeydi ve ben kanepenin daha derinlerine yerleştim, gözlerim Stef'teydi.

"Konuşmamız gerek. Bir dakikan var mı?" Dedim ve Stef'in yüzü daha da kızardı. "Aslında, önce Getty'yi kontrol etmemin bir sakıncası var mı?"

Gitmek için döndüğünde ayağa kalktım, kaşkorsemdeki cips kırıntılarını fırçalamak zorunda kalsam bile kendimi şeytan gibi hissediyordum. *Bana kim olduğumu hatırlattığın için teşekkürler Ivy.* Sinirli bir şekilde ne ile başlayacağıma karar vermeye çalıştım: onu Hodin'in bana "öğrettiği" lanete bir şeyler karıştırmakla suçlamak ya da Hodin'in "ilişki" adına onu itip kakmasına izin vermenin ne kadar tehlikeli olduğunu söylemek. Eğer yanılıyorsam, ilki onu uzaklaştırabilirdi. İkincisi onu kızdırabilirdi. Ben onu kızdırmayı seçtim.

"Hodin, adı dışında her şeyiyle kölesi olman karşılığında sana bir şey mi vaat etti?" Açıkça söyledim ve Stef sarsılarak durdu, omuzları kamburlaşırken sırtı bana dönüktü. "Çünkü eğer verdiyse, bunu bilmek istiyorum."

Stef elindeki poşeti kendine doğru tutarak döndü. "Bu benim işim, senin değil," dedi korkusunu öfkeyle gizlemeye çalışarak.

Bu daha önce binlerce kez yaptığım bir şeydi ve içimdeki öfke yok oldu. "Stef, yardım edebilirim," dedim öne çıkarken. "Ben de *tam olarak* senin olduğun yerde bulundum. Ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum ama kendini kurtarabilirsin. Yardım edebilirim."

"Dışarı mı?" dedi, yanaklarında kırmızı lekeler vardı. "Neyin dışında? Her şey kontrolüm altında."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, Al'a verdiğim sözü taktığım, artık tertemiz olan kendi bileğimi kaldırarak. "Lütfen. Bana neler olduğunu anlat. İşe gitmediğini biliyorum. Onun için hecelediğinden oldukça eminim." Korku onu sarınca duraksadım. "Yardım aldım. İzin ver sana yardım edeyim."

Ama çenesi sıkıldı ve çenesi kalktı. "Bir iblisle ilişki kurabilen tek kişi sen değilsin," dedi yersiz bir öfkeyle. "Kıskandın mı?"

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Sen ciddi misin? Ne duydun bilmiyorum ama ben bir iblisle hiç seks yapmadım."

Kızardı ve bana öyle olduğunu söyledi. "Tanrım, Stef. İyi misin?" Ellerimi uzatarak öne doğru gelirken söyledim. "Bunu daha önce de görmüştüm. Hodin-"

"Bana zarar vermek mi?" diye araya girdi, gözleri kısılmıştı. "Bunu zaten sordun."

"Hayır," diye ağızımdan kaçırdım, gerçi söyleyeceğim şey de buydu. "Hodin'in hat enerjisini tutma yeteneğini esnetmek için seksi kullanıp kullanmadığını bilmek istedim. Duyarlı familiarları bu şekilde daha kullanışlı hale getiriyorlardı. Seni kendi tanıdığı yapmaya çalıştığını söylemiyorum, çünkü bu yasadışı, ama eğer yeteneğini geliştiriyorsa, nedenini ona sormalısın."

Bana baktı, sonra kekeledi, "Bu seni ilgilendirmez." "İki iblis iziniz varsa ilgilendirir."

Stef korkuyla bir adım geri çekildi, ben de öne doğru eğildim. "Bir iblisin aşınası olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Tabii. Sen lanetleri hazırla."

Başımı salladım. "Üç işaret ruhunuza sahip olduğu anlamına gelir ve bununla birlikte, o izin vermediği sürece iradeniz yoktur. Lanetler hazırlıyor olabilirsin

Yirmi dört/yedi çünkü size uyumayı unutturabilir. En iyi ihtimalle, sizi daha kullanışlı hale getirmek için ne kadar çizgi enerjisi tutabileceğinizi genişletmek için seksi kullanacaktır. En azından, ürettiği tüm pisliği üzerinize boca edecektir ve Stef, bu çok fazla olabilir. Bir lanet gerçekliği ne kadar değiştirirse, o kadar fazla pislik yaratılır ve ölene kadar onun pisliğini tutacaksın, ölümünden sonra da büyüsünün bedelini ödeyeceksin."

Elbette bu kanıtlanamazdı ama iblisler pisliklerinden kurtulmak için büyük çaba sarf ediyorlardı. Kanıtlanamasa bile bir nedeni vardı.

"Söyle bana Rachel Morgan," diye ekledi, sesi titreyerek. "Hodin'e kim olduğu yüzünden güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun? İblis olduğu için mi? Suçluluğu kanıtlanana kadar masum olduğunu sanıyordum. Bir iblisi sırf iblis olduğu için kötü olarak yargılayamazsın. Ya da belki de ilişkimi mahvetmeye çalışıyorsun ki herkes sadece Rachel Morgan'ın bir iblis sevgiliden kurtulacak kadar zeki ya da güçlü olduğunu düşünsün."

Dudaklarım aralandı. Bunlar onun sözleri miydi, yoksa başka birinin ona gerçekten kötü bir kararı haklı çıkarmak için verdiği bir yol muydu? "Stef, eğer olanlar konusunda haklıysam, güvende değilsin ve bunun nedeni Hodin'in iblis olması değil, senin iblis olmaman. Göz önünde bulundurmadığın büyük bir bilgi ve yetenek boşluğu var."

Bir anlık korkuyla kaskatı kesildi ve sonra öfkesi geri döndü. "Hodin beni ben olduğum için seviyor. Çok fazla büyü bilmemem umurunda değil. İzninizle. Sen ve Jenks'in o vampirle yapacağınız *büyük toplantıya* gidebilmeniz için Getty'yi kontrol etmem gerekiyor." Omuzları çökmüş bir halde uzaklaştı.

Boktan bir durum, işleri daha da kötüleştirdim. Artık bana o söndürücü ve is çubuğunun içinde benim bilmediğim ne olduğunu söylemesinin imkânı yoktu. "Stef?"

Koridordan bir ciyıklama sesi duydum, ama bu sadece Stef'in Pike'a koşmasıydı ve ikisi, Stef onu hışımla geçene kadar aralarındaki market poşetiyle birbirlerinin etrafında garip bir dans yaptılar.

"Özür dilerim," diye arkasından seslendi Pike, elindeki kızarmış tavuk tabağı harika kokuyordu ve bana cips dışında bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. "Seni korkutmak istememiştim."

"Beni korkutmadın!" diye bağırdı ve sonra gitmişti.

Pike sırtı, kara gözleri kocaman açılmıştı, bir ayağının ağırlığını hafifçe eğilerek azalttı. "Ivy gitti mi? Kahretsin, beni öylece bırakıp gittiğine inanamıyorum. Bir not bile bırakmadı."

Bir eğlence titreşimi yükseldi ve düştü. Stef'in peşinden gitmek istedim ama Getty'yi arıyorsa Jenks'i de bulurdu. Peri kaç kez aklımı başıma getirmişti sayamadım. Ya da denediği.

"Bu onun tarzı," dedim usulca. "Reçete derecesinde bağlılık sorunları var."

Pike yüksek yemek tezgahına oturup bahçeye bakarken içini çekti. "Sahip olduğu tek şey bu değil," dedi bir butu ayıklamaya başlarken.

Verandanın kapısını iterek kapattım, mutfağın serin ve kuru havasını saçlarımda hissettim. "Ah, bundan daha var mı?" Tereddütle sordum ve o da tabağı uzattı. "Aç olduğum için yiyorum," diye ekledim küçük but parçasına uzanırken ve kıkırdadı.

"Kanını paylaşmak istediğin için değil. Anladım, buz kraliçesi," dedi ve ısırığımı titredim.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim, sonra vazgeçtim, dişlerimi yağ ve proteine batırırken bir inilti bastırdım. Soğuktu ama ben böyle seviyordum.

"Evet. Daha iyi." Parmaklarını yaladı ve ben de kalçamı yanındaki tabureye dayadım, dirseklerimi uzun tezgâha dayadım. "Ama açlıktan ölüyorum. Gitmemize ne kadar var?"

"Toplantı için mi?" Çiğnedim ve yutkundum. "Üçte geç akşam yemeği. Saat iki gibi buradan ayrılalım derim. Geç kalmaktansa erken gitmeyi tercih ederim. İyi olacak mısın? Sen gösteri için oradasın. İşler çirkinleşirse Trent ve Jenks bana destek olacak."

"İyi olacağım." Tabağı yere bıraktı ve hâlâ parmaklarını yalayarak buzdolabına gitti. "Ivy ile ne zamandır birlikte yaşıyorsunuz?" diye sordu ve sonra gülümsemesi düştü, bakışları tavana yöneldi.

"Ne" Başladım, sonra sustum, onu da duydum. Stef çığlık atıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve bahçeye doğru döndüm. Periler gitmişti. "Jenks!" Koridora doğru fırlarken bağırdım. "Getty ateş altında!"

Pike daha hızlı olmalıydı ama ben daha yakındım ve o hâlâ yaralıydı. Koridorda hızla ilerledim, antredeki kanepenin üzerindeki buruşuk battaniyeleri zorlukla fark ettim ve sıkışık merdivenlerin kapısını çekerek açtım. Nefesimi hızlandırarak merdivenleri hızla çıktım, hâlâ nemli olan saçlarımın uçlarını dalgalandırmak için enerji harcadım.

Jenks'in öfkeyle haykırdığını duyduğumda hem rahatladığımı hem de korktuğumu düşündüm. Zaten oradaydı. Kapıyı iterek açtığımda *Stef*'in sesi yükseldi ve Latince döküldü.

"*Stef! Hayır!*" *Jenks* bağırdı ve ardından ham ley hattı gücü patlaması bana çarptığında geriye doğru savruldu ve karanlık merdiven boşluğuna düştüm.

Çan kulesindeki çan çaldı. Kollarım dönmeye başladı ve tırabzana tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Ayaklarım altımdan kaydı ... ve sonra Pike beni yakaladı, beni dik tutup odanın içine itti.

Gözlerimi kırıştırıp yönümü yeniden buldum. Merdivenlerden geri geri inmiyordum. Odamda duruyordum, peri tozuyla puslanmışım. *Stef* elini alnına götürmüş, soluk soluğa, tek dizinin üzerine çökmüştü. Ozon kokusu ağırdı ve *Jenks*'i aradım. Bayılma koltuğunun altındaki parlak ışıltı beni dizlerimin üzerine çekti ve rahat bir nefes alarak altına baktım.

Jenks ve *Getty*'ydi. Her iki peri de dik duruyordu, *Jenks*'in kılıcı kanla kaplanmıştı ve açıkça kızgındı. *Getty* korkmuştu, hançerini sallarken elbisesinde uzun bir yırtık vardı.

"*Getty?*" *Stef* ayağa kalkıp telaşla odayı tararken yüzünü acı kaplamıştı. "Oh, Tanrım. *Getty*! Neredesin?"

"*Tink*'in diyaframı, kadın!" *Jenks* öfkeyle kanepenin altından çıkarken *Stef* döndü. "Bizi duvara çarpabilirdin!" "Özür dilerim. Çok özür dilerim!"

Stef yere düştü, kendi aurasının içinden ittiği enerjiden hâlâ görülebiliyordu, yavaş yavaş soluyordu. "Onu öldürmeye çalışıyorlardı. Bu şekilde geri tepmemeliydi. O kadar çok enerji kullanmadım."

Sağ ol Hodin, diye düşündüm, çünkü ona havayı nasıl böyle patlatacağını öğretmemiştim. "Korktuğunda hata yaparsın," dedim. Gece havası içeri süzülürken ve peri tozu buharlaşırken burnum kırıştı. Pencerelerden biri kırıldı ama diğerleri açıktı ve kâğıtlar yavaşça içeri giriyordu.

ekranlardan ve patlamanın onları sıkıştırdığı yerlerden düşüyordu. Kaç kez aşırı tepki göstermişim? *Tanrı yardımcımız olsun. Bir gecede tüm hatalarımı yapacak.*

"Getty, iyi misin?" Stef ellerini peri için koruyucu bir şekilde kavuştururken sordum.

"Ben iyiyim," diye itiraz etti küçük kadın. "Sadece düştüm, hepsi bu. Stef, ben iyiyim!"

"O yaralanmadı." Jenks yanımda duruyordu, üzerinden ısıtılı bir parıltı akıyordu. Çenesi gerilmişti ve gömleğinde bir yırtık vardı. Arkasında küçük bir sıyrık görünüyordu ve yüzünde kan lekeleri vardı. "Bu sende mi? Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

"Jenks, bekle," dedim pencereden geceye bakarken, ama o çoktan dışarı fırlamış, perdeyi bir hamlede kesmişti. Hiç toz almıyordu ve içimi bir ürperti kapladı.

Pike merdivenleri kapatmamak için yana doğru kayarak içeri girdi. Bu odayı biraz daha az klostrofobik hale getirdi, ki bunu takdir ettim.

"Baribas." Stef ayağa kalktı, Getty avucunun içindeydi. "Jenks seninle konuşmak için aşağı iniyordu ve Baribas ..." Pencerelelere baktı, yüzünde bir ifade vardı. "Hepsiyle birlikte bekliyordu. Onu *öldürmek* istedi," diye haykırdı. "Onların nesi var?"

Pencereye gidip parlak bir ışığın sönüşünü izlerken elimi ağzıma götürdüğümde *gerçekten de neyin yanlış* olduğunu düşündüm. Bunu bir diğeri izledi, bu sefer bir uyarı çığlığıyla birlikte. Jenks bahçesini düzenliyordu. Korkunçtu ama soğuk mantığı anlayacak kadar uzun süre perilerle yaşamışım. Jenks'in bahçesiydi. Getty'yi yanına almıştı ve Baribas ona saldıracak bahçeye sahip çıkmaya çalışmıştı. Üçüncü bir ışık kayboldu ve geri kalanlar yükseldi, gerçek bir akın yüksek duvarın üzerinden uçarak, kim olduğu konusunda son derece rahat olan çok kızgın bir peri tarafından tutulan bir kılıçtan kaçtı.

"Onu öldürmeye çalıştılar," dedi Stef tekrar, bu sefer anlamaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir sesle ve Getty'nin kanatları kayarak gümüş tozlarınıeledi. Minik yüz hatları gevşedi ve sonunda kendini güvende hissedip hissetmediğini merak ettim.

Jenks'in açık pencereye konduğunda kanatlarının çıkardığı gıcırta gürültülüydü ve Getty kızardı, gözyaşlarını örtmek için eteğini çekti.

"Gittiler," dedi, kılıcı kınında ama eli kılıcın üzerinde geziniyordu. "Geri dönmüş olabilirler. Çocuklarının hayatta kalma şansı olsun diye Baribas'ın yaşamasına izin verdim. İyiliğime rağmen tekrar deneyecek kadar çaresiz olabilir." Ve bu bir iyilikti, çünkü ebeveynlerden biri öldüğünde, diğeri kalp acısından ölür, çocuklar hayatta kalıp kalamayacakları konusunda keder içinde dağılırlardı.

kendi başlarına ya da değil.

"Burası *benim* bahçem," dedi Jenks, sesi sertti ve yemin ederim Getty'nin iç çektiğini duydum.

"Gömleğini yırtmışsın," dedi kara peri ve Jenks yırtığı bulmak için havada komik bir şekilde dönmeye başladı.

Durduğunda kanatları parlıyordu, bir eli bunu saklamak için sıkıca kenetlenmişti. "Bir gömleğim daha var," dedi çenesini kaldırarak.

Getty'nin kanatları parıldamaya başladı, siyah ışıltılarla koyu, gizemli bir gri. "Bunu düzeltebilirim," dedi, sesi tereddütlüydü. "Eğer bana izin verirsen. Yine de biraz iplik ve iğneye ihtiyacım olabilir. Benimkiler şehrin öbür ucunda."

Jenks dondu kaldı, geniş gözleri hem dehşete kapılmış hem de kederli görünüyordu. "I . . . Bende biraz var," diye mırıldandı ve benim omuzlarım anlayışla çöktü. Perilerin son derece düzenli toplumunda, kocasının giysilerini tamir eden kişi karısıydı. Jenks kuralları Belle'in diktiği giysileri kabul edecek kadar esnetmişti ama peri sevgili Matalina'sına o kadar uzaktı ki muhtemelen bunu biraz şüpheli bir kira ödemesi olarak görüyordu, daha fazlası değil.

Getty bir peri değildi. Onu korumaya yemin etmişti. Yiyeceği olduğunu görmüştü. Kanadını onarmıştı. Jenks'in tozunun gümüşten maviye, kırmızıdan tekrar gümüşe geçişini izlerken kalbimin onunla birlikte attığını hissettim. Karısının anısı içini parçalıyor, Getty'yle ikisini de mutlu edecek bir şeyler bulma ihtimalini lekeliyordu. Ağlamama yarım adım kalmıştı ki Pike ve Stef bana baktılar, bir gömlekten daha fazlasının tamir edildiğinden bihaber oldukları belliydi.

"Aşağıda biraz ipliğim var," dedi tekrar, sonra ayağa kalkıp Stef'in önünde durdu. "Onu güvende tut, tamam mı?" dedi ve Stef başıyla onayladı. "Hemen döneceğim," diye bitirdi yumuşak bir sesle, bu kez Getty'ye.

"Jenks, bekle." Onu takip etmek için harekete geçtim ama o gitmişti ve ben onu yakalamaya çalışırken neredeyse merdivene düşüyordum, ayaklarım çok hızlı hareket ediyordu. Jenks'in bu gece benimle gelmesine imkân yoktu. Baribas'ın tekrar denemeyeceğinden emin olana kadar burada kalması gerekiyordu. Trent ve Pike'la idare edebilirdim. Ivy de orada olacaktı. Sadece merhaba diyorduk ve başka bir buluşma için ayarlamalar yapıyorduk. Ne yanlış gidebilirdi ki?

"Jenks, bekle!" Mabede girdiğimde seslendim ve o da durdu, yeni işlenmiş zeminin üzerinde asılı duruyordu, tozu soluk bir griydi. Öne çıktığımda nabzım hızlı atıyordu ve yüzündeki acı ve suçluluk duygusu kalbimi acıtıyordu: Matalina'nın anıları, Baribas'a duyduğu öfke, birine bakma ihtiyacı. Getty.

"Bu gece benimle gelmiyorsun," dedim. "Onun sana benden daha çok ihtiyacı var. Bana yanıldığımı söyle, ben de küçülüp seni tokatlayayım. Stef onu güvende tutamaz. Sen koruyabilirsin."

İtiraz etmek için bir nefes aldı, sonra titreyen ve başka birinin kanıyla kaplı ellerine baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı rahatlayarak, kanat uğultusunun tonu düşüyordu.

Ona ağlamaklı bir gülümseme verdim, keşke ben küçük olsaydım ya da o büyük olsaydı da birimiz diğerine sarılabilseydi. Sorun olmadığını söylediğimi duymaya ihtiyacı vardı.

Ve Tanrı adına, öyleydi.

CHAPTER 13

TRENT'İN ANAHTARLARINI DIŞARIDAKİ GÖREVLİYE UZATIRKEN "TEŞEKKÜR EDERİM" DEDİM. Cincinnatian, eski binanın cephesine bakmadan önce Were'e bir gülümseme verdi. Trent telefonda hızlı para hamlesiyle bir yangını *daha* söndürmeye çalıştığı için arabayı ben kullanmıştım. Fountain Meydanı'ndan gelen yakın ışıklar bulutların altını aydınlatıyor, sabahın iki buçuğu yerine bulutlu bir gün gibi görünmesine neden oluyordu. Bir esnemeyi bastırırken elbisemin askısını yukarı çektim. Sabahın ikisi bir cadı için alışılmadık bir saat değildi ama Trent ve ben ikimizin de idare edebileceği bir programa uymaya çalışıyorduk ve ben yorgundum.

Trent'in görevliyle konuşmasını bitirmesini beklerken Pike, "Çok erken geldik," diye homurdandı. "Neden erkenciyiz?"

"Olur böyle şeyler." Şık siyah elbisemin içinde kendimi iyi hissediyordum ve baldırlarımı okşadığını hissetmek için sallanıyordum. Araba trafiği seyrekti ama yayalar bunu telafi ediyordu çünkü Inderlandlılar şehri ele geçirmiş, güneş doğmadan ve hava yeniden bunaltıcı hale gelmeden önceki birkaç saatin tadını çıkarıyorlardı. "İstersen barda bekleyebiliriz."

Başını salladı, hırpalanmış elleri siyah sürücü eldivenlerinin içinde saklıydı. Üstünü değiştirebilmesi için yolda Piscary'de durmuştuk ve temiz bir takım elbise içinde daha iyi görünüyordu - hâlâ topallıyor ve I.S.'nin uyuşturucu köpeklerini sevecen bir çılgınlığa sürükleyecek kadar güçlü bir şekilde Brimstone kokuyor olsa bile. "Erkenci olmak bir tür cadı işi mi?" dedi omuzları rahatsız bir şekilde kayarak. "Uzun yaşayan ölümlerle uğraşırken üstünlük diye bir şey yoktur. Sadece hayatta kalmak vardır."

"Katılmıyorum." Şehrin gürültüsü rahatlatıcıydı ve Trent'i sevgiyle izlerken rahatladım. O da hafif bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, beyaz-sarı saçları geriye doğru taranmış ve yakasına muhtemelen bir nazarlık olan leylak dalı takılmıştı. Konuşurlarken genç adama katlanmış bir banknot uzatarak işi bitiriyor gibi görünüyordu.

"Mmmm. Bahşiş fazla pişmiş," dedi Pike ve sonra yüzünü buruşturarak oturmak istediğini belli etti.

"Belki, ama bahse girerim arabamız biz kaldırıma çarptıktan doksan saniye sonra ortaya çıkacaktır." Pike'a döndüm, Brimstone desteği sayesinde yorgunluğunu fark etmiştim. "Kıskandın mı?"

Yaralı yaşayan vampir başladı. "Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum." Bana küçük ama keskin köpek dişlerini göstererek sırttı. "Sana haber veririm, Rachel Morgan."

Genişleyen gözbebekleri dikkatimi çekti ve içime yumuşak bir umut titremesi gönderdi. "Aç olmamalısın," dedim. "Flört etmeyi bırak."

Sözlerimde bir iltifat bulduğunda gülümsemesi genişledi, bir eli kirli sakalını ovuşturdu. "Ivy ile ne kadar süredir birlikte yaşadığınızı bana hiç söylemedin," diye sordu.

"Yani ben koridorun bir tarafında, o diğer tarafında mı?" Görevlinin omzuna vurup yolumuza devam ederken Trent'e gülümsedim. "Onu özleyecek kadar uzun ve aynı şeyi yapabilecek kadar kısa."

"Mmmm."

Evet, şifreli konuşmuştum ama ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Yaşayan bir vampirle ne kadar uzun süre ilişki kurarsanız, varlıklarını terk etme olasılığınız o kadar azalırdı. Feromonları aracılığıyla sizin dünyanız haline gelme eğilimindeydiler ve çok uzun süre oyalanan meraklıları bile tuzağa düşürüyorlardı. Bu, evrimin ilk ölümlerinden sonra onlara istekli kan kaynakları bulma yoluydu ve oldukça etkiliydi.

Trent dönerek durdu ve döner kapıyı işaret etti. "Gidelim mi?"

Başımı salladım, içeri girerken uyumsuz omuz çantamı ortama sıkıca tuttum. Küçük asansörler solda, mütevazı resepsiyon masası sağda ve geniş bar tam karşıdaydı. Dört yıldızlı bir restoran

Resepsiyon masasının arkasına sıkışmış, birkaç penceresi bitişikteki sokağa bakıyordu. Bara biraz açıktı, ancak spor kanallarına ayarlanmış televizyonların rahatsız edeceği kadar yakın değildi.

"Pike?" Trent ve Pike sunucu standının önünde itişip kakışarak birinin onları fark etmesini beklerken haber bültenini okumakta tereddüt ederek "Pike" dedim. "Bu senin ..."

"Kardeşim," diye bitirdi Pike, dönüp bakarken. "Brad neden hâlâ havaalanında?"

Trent'in kolu, kayan başlığı okurken benimkine dolandı. "Onun kim olduğunu bilen var mı diye soruyorlar." Kaşları çatıldı. "Kulağa pek tatmin edici gelmiyor."

Havaalanı polisi onu gözaltına alırken Brad'in şaşkın ve öfkeli tavrına kaşlarımı çatarak baktım. "Hayır, öyle değil," diye mırıldandım, içimde huzursuz bir his büyümeye başlamıştı. "İçgüdülerimi dinlemeliydim. O lanetin içinde Hodin'in tariften sildiği bir şey olduğundan yüzde seksenden fazla eminim. Ya Stef bilmiyor ya da Hodin onun konuşmasını engelliyor." Yüzümü buruşturarak haber spikerinin Brad'in kimliğini belirlemek için yardım istemesini izledim. "Ona sahip çıkacak mısınız?" Pike'a sordum ve o da acı acı kıkırdadı.

"Hayatta olmaz," dedi Pike, televizyondan restorana doğru dönerek.

Trent yakınımına eğildi, auralarımız birbirine sürtünürken her tarafım karıncalandı. "Jenks bana üniversite kütüphanesinin eski kitap dolaplarının güvenliğini denetlemek için dışarı çıkmayı istediğini söyledi." Dudakları muzipçe kıvrıldı. "Hâlâ iblis kitaplarımı bulmaya çalışıyorum ama onlarda lanetin bir kopyası olabilir. Oradayken bakmanıza engel olacak bir şey yok."

"Aman Tanrım! Sen bir dahisin." Memnuniyetle omzuna vurdum, o anda Lenny'yi aramak istiyordum. "Bu işi çok daha kolaylaştırırdı. Hodin'i sıkıştırmaya çalışmak, yağlanmış bir periyi yakalamaya çalışmak gibi."

İşıl işıl parlayan Trent beni kendine çekti. Ama sonra telefonunun titreşimi araya girdi. İnleyerek cevap vermek için uzandı, kolum onunkinden kayarak beni yalnız bıraktı.

Pike kaba bir ses çıkardı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. "Siz her dışarı çıktığınızda telefonu açık mı oluyor?"

Omuz silkerek kolumu Pike'ın koluna doladım. "Kesinlikle. Ben de öyle." Ama Trent'in ani endişesi karşısında gülümsemem soldu ve Pike'tan uzaklaştım, ev sahibinin nihayet ortaya çıktığını ve şimdi sert bir şekilde beklediğini umursamadan.

"Kızlar mı? Onlar iyi mi?" Trent telefonunu kapattığında ağzımdan kaçırdım.

"Evet," dedi, kaşları çatılmıştı. "Yani, bilmiyorum. O Ellasbeth değildi." Ev sahibine gülümsedi. "Finnis'in masası için üç kişi?"

Ama topuklarımı alçak halıya gömdüm ve ev sahibi uzaklaştığında hareket etmeyi reddettim. Trent üç adım attı ve durdu. Pike da içini çekti ve sallanarak durdu.

"Ne oldu?" Trent'e sordum. "Üzerinde çalıştığın şu iş anlaşması mı?"

Trent inkâr edecekmiş gibi bir nefes aldı, sonra vazgeçti. "Görünüşe göre bir şeyi görsel olarak doğrulamamı istiyorlar. Bunu sabah yapacağım." Pike'a ince bir şekilde gülümsedi. "Avukatlar. Onlarla yaşayamazsın, onları öldüremezsın. Dönüş sırasında bile."

Bizi bekleyen ev sahibine baktım, sonra tekrar Trent'e döndüm. "Bununla ilgilenmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır," dedi hemen ve gözlerim kısıldı.

"Yalan söylediğini anlamak için bir periye ihtiyacım yok," dedim ve göz ucuyla Pike'ın hayal kırıklığı içinde şakaklarını ovuşturduğunu gördüm.

"Devam etmemi ister misin?" Pike, hem Trent hem de benim tarafımdan görmezden gelinerek sordu.

"Bekleyebilir." Hareket etmeyi reddettiğimde Trent beni sert bir çekişle öne doğru çekti. "Finnis ile buluşacağız."

Başımı salladım, eğer şimdi halletmezse tüm anlaşmanın suya düşebileceğini biliyordum. Şu anki durumu değil de bunu düşünüyor olacağından bahsetmiyorum bile. İşini riske atmaya istekli olması benim için dünyalara bedeldi ama bir şeylerin başarısız olmasının nedeni ben olmak istemiyordum. Jenks'i ve şimdi de Trent'i kaybetmiş olabilirdim ama Pike hâlâ benimleydi. "Git ve ne yapman gerekiyorsa yap." Yakalarını düzelttim ve gülümsedim, bunu kastetmiştim. "Pike ve ben iyi olacağız."

Yüzünü buruşturdu. "Her zaman başka bir mülk bulabilirim."

"Bir nokta iki milyon dolar için mi?" Tahmin ettim ve yüzünü buruşturdu. "Git. Senin için sipariş vereceğim. Şehir merkezinde olacaksın, değil mi? Eğer bununla ilgilenmezsen, ordövrden tatlıya kadar bunu düşüneceksin."

Trent'in beni tutuşu hafifledi ama kaşları çatılmıştı. "Finnis bir vampir olduğu için mi benden kurtulmaya çalışıyorsun?"

Ev sahibi beklemekten yorulup gidince Pike inledi ve ben de Trent'e bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. "Hayır. Git ne yapman gerekiyorsa yap. Pike ve ben bunu hallederiz."

Pike içini çekti ve saatine baktı. "Erken gelme konusunda ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Seni yavaşlatıyor. Önce ayakkabılarıyla. Sonra arabanın sileceğinin altındaki yaprakla. Şimdi de bu ..."

Trent'in dikkati Pike'a kaydı. Tam önümde dirseklerimi tutuyor olabilirdi ama akıllı çoktan başka bir yerdeydi. "Teşekkür ederim," dedi usulca. "Bunun olmasını gerçekten istiyorum. Neden bu kadar titiz davrandıklarını anlamıyorum. Geri döneceğim."

Bana bir öpücük daha verdi, sonra hızla kapıya doğru yürüdü. Pike yanıma yaklaştı, omuz omuza, ikimiz de izliyorduk. Sinirli vampirin baharatlı kokusu burnumu gıdıkladı ve ben de tadını çıkararak içime çektim. "Seni asla terk etmezdim," dedi.

"İşte bu yüzden asla çıkmayacağız, Pike." Endişeyle restoranı taradım ama ev sahibi ortadan kaybolmuştu. Pike iç geçirdi, elleri pantolonunun cebinde, biz host standına dönerken.

Pike'ın yanında dururken garip bir şekilde soyunduğumu hissettim. Jenks yok. Trent yoktu. Ivy de burada değildi. Burası birinci sınıftı ama benim zevkime göre biraz fazla süslüydü, altın brokar ve kadife ağırlıktaydı. Çok fazla bardak ve çatal vardı.

Genç bir çift bir köşede toplanmış, başları o kadar yakındı ki neredeyse bir evlenme teklifi yapacaklarını görebiliyordum. Ayrı ayrı yemek yiyen birkaç işadama, aralarında rahatça konuşmalarını engelleyecek kadar boşluk vardı ama kendilerini yalnız hissedecekleri kadar da değil. Yüksek güçlü takım elbiseler giymiş iki zarif kadın kahve ve parlayan tabletler eşliğinde sohbet ediyordu. Buradaki herkes

bir Inderlander'dı: vampirler, Weres, cadılar. *Elf mi?* Merak ettim, tek başına tabletini okuyan ve bir fincan kahvenin tadını çıkaran sarışın adamı inceliyordum.

Hayır, o bir vampir, diye karar verdim, takım elbisesi Trent'in en iyilerinden biri kadar pahalı görünse bile saçının pek doğru olmadığını düşündüm. Ayakkabıları da biraz ... bomboştu. Gözlerini görmeden bunu anlamak zordu. Elflerin gözleri genellikle yeşil olurdu ama her zaman değil.

"Şimdi ikiye mi düştük?" dedi ev sahibi hoş bir şekilde ve ben de başladım.

"Bay Finnis'e katılıyoruz," dedim ve Trent'in zaten söylemiş olduğunu gören ev sahibi başını salladı.

"Evet, hanımefendi. Bu taraftan lütfen."

Pike cesurca dışarı çıkmamı işaret ettiğinde ilk ben çıktım ama sırtımın yaslanacağı bir duvar olmayacağı belli olunca ruh halim bozuldu. Ön penceredeydik. İçimi çektim, "evdeki en iyi koltuğu" beğenmemiştim ve kendimi teşhir ediliyormuş gibi hissediyordum. Tüm gecikmelere rağmen Finnis henüz gelmemişti ve ben de koltuk seçimimi yapmışım. Pike karşımdakini aldı ve ev sahibi pencerenin önündeki ekstra yeri topladı.

Ev sahibinin içki siparişimizi beklediği anlaşılnca Pike, "Ah, ben bir çikolatalı malt alacağım," dedi.

"Kahve, sade. Bekle, hayır. Çay ve şu küçük bal çubuklarından biri," dedim fikrimi değiştirerek. Çayı pek sevmezdim ama Jenks balı severdi ve ona götürebilirdim. Bir çeşit özledim seni şeyi. Ev sahibi başını salladı ve uzaklaştı.

"Çikolatalı malt?" diye sordum ve Pike dişlerini gösterecek şekilde sırttı. "Acıktım..."

Sargılarla bile yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyorsun, diye düşündüm otururken, sonra sinirlenmemeye çalışarak kamburumu çıkardım. Barda bir ölüm günü partisi vardı ve yüksek topuklu, az giyimli, dantel yakalı bir fahişenin yanlarından geçerek bir randevu aradığını izledim.

Ve sonra, sanki birdenbire, uzun boylu, sarışın, abartılı bir takım elbise, yelek ve kravat giymiş bir vampir, host istasyonunun önünde hayalet gibi durdu. Yaşlıydı, ölümsüzdü ve uzun, keskin köpek dişleriyle gülümsüyordu.

Tereyağı ve krema gibi bir ses. "Pike, Finnis sarışın mı?" Vampirin otoriter varlığı karşısında biraz nefesim kesilmiş gibi hissederek sordum.

"Bilmiyorum." Dikkati benimkini takip etti ve yumuşak bir homurtu çıkardı. "Constance onun hakkında hiç konuşmadı."

Ayak bileklerimi çaprazlayarak doğruldum. Ev sahibi dönüp ikisi de bizi incelerken, "Evet, bu o," dedim. "Ivy nerede?"

İkisi çoğunlukla boş olan masaların arasından geçerken Pike ayağa kalktı, gergin vampirin neredeyse ekşi kokusu yükseliyordu. "Eminim o da gelecektir. Kendisini önemli hissettirecek bir maiyeti olmadan dışarı çıkacağını düşünemiyorum."

Gri takım elbiseli ve kravatlı vampir, bir elini uzatarak ev sahibine el sallarken ayaklarımı buldum. "İyi akşamlar," dedi ve ben sadece bunun çekimiyle bir ürpertiye bastırdım. "Bay Welroe?" Pike'la el sıkışırken ölümsüz adamın dudakları dikkatli bir gülümsemeyle kapalıydı. Gözlerimi kısıtım, Ivy'nin burada olmamasından hoşlanmamıştım.

"Bay Finnis. Sizi Cincinnati'de ağırlamak büyük bir zevk." Pike bana gülümsedi. "Bu Bayan Rachel Morgan. Constance'ın vampirlerle ilgili olmayan konulardaki uygulayıcısı. Constance onunla tanışmaktan memnun kalacağınızı düşündü."

"Bayan Morgan." Finnis'in siyah gözleri benimkileri buldu ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Ivy bana senin hakkında çok şey anlattı."

Solgun, biraz yetersiz beslenmiş eline dokunmak istemediğime karar vererek tereddüt ettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve arkama baktım. Elinde kahvesi ve tableti olan adam dışında kimse yoktu. Dikkati benim üzerimde değildi ama yine de izliyordu. Şüphelenerek Bay Finnis'in ayakkabılarını görmek için eğildim.

"Affedersiniz," dedim yanından geçip uzaklaşırken.

"Rachel!" Pike neredeyse tıslayacaktı ama Ivy burada değildi ve benim de açıklama yapacak vaktim yoktu.

Nabzım hızlı atıyordu, masaların arasında dolaştım ve bin dolarlık, abuk sabuk ayakkabıları olan o yalnız vampirin önünde durdum. "Bay Finnis" Erkek Mağazası'nın özel ürünlerini giyiyordu. Vampir tabletinden başını kaldırıp bir şeyler çekerken derin bir nefes aldım.

Otoriter gücünün kokusu içime işliyor, içimi titretiyordu. Tüm bunların arasında diğer adamın neyi kaçırdığına dair bir ipucu vardı. Ivy.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi vampir ve sesindeki çekicilik karşısında dizlerimi kilitledim.

Evet, buldum. Elimi uzatırken *onu bulduğumu* düşündüm. "Bay Finnis. Benim için bir zevk. Ben Rachel Morgan."

Restoranın öbür ucundan Pike hafifçe küfretti.

Gerçek Bay Finnis tabletini bıraktı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Yüzünde keyifli, çılgın bir gülümseme vardı; uzun, sivri köpek dişleri parlıyor ve göz bebekleri yumuşak bir şekilde büyüyordu. Elimi tutup çevirirken ve üstümden nefes alıp beni koklarken donakaldım, o pisliği geri çekmek için çabaladım. "Nereden biliyorsun?"

Bıraktığına sevindim, çünkü ondan uzaklaşabileceğimden emin değildim. *Kahretsin, bu çok eski!* "Diğer adam Ivy gibi kokmuyor. Sen kokuyorsun," dedim, Bay Finnis'in taklidine bakarak. "Ve ayakkabıların. Ayakkabıları doğru değil. Ama çoğunlukla Ivy."

Finnis eğilip ayakkabılarına baktıktan sonra görsel ikizine başıyla onay verdi. Sinirlendiği her halinden belli olan ölümsüz vampir, buz dolu kovadan bir şişe şampanya alarak oradan ayrıldı. Kimse bir şey söylemedi ve o vampir fahişe kolunu onunkine bağlayıp barın içinde gözden kaybolduklarında sırttım.

Finnis, "Benim ilk filizim," dedi. "O iyi bir adam. Ayakkabıları hiç düşünmemiştim..." Finnis'in gözleri benimkilere kaydı ve dizlerimi kilitledim. "Lütfen. Bana katılın."

El yordamıyla bir sandalye bulup oturdum. Sırtım restorana dönüktü ama gerekirse hızlı hareket edebilirdim. Pike da oturdu ve içkilerimiz geldiğinde kimse bir şey söylemedi.

Finnis garsona, "Masa için kozmopolit bir tabağın hoş olacağını düşünüyorum," dedi ve ardından bize, "Bir şişe şarabın hoşunuza gitmeyeceğinden emin misiniz? İçki?"

Pike sessiz kaldığında, "Burada fazla kalmayacağız," dedim. Biraz zorlanıyor gibiydi. Korku ya da dehşet değil, sadece susuyordu. "Pike?"

"Benim için yok, teşekkürler," dedi, sesi gergindi. "Teşekkür ederim."

Finnis hâlâ gülümseyerek uzun, solgun parmaklarını kravatının üzerinde gezdirdi. Üzerinde küçük kafatasları ve çapraz kemikler vardı. Daha önce mizah anlayışı olan bir ölümsüz görmemiştim. "İyi görünüyorsunuz Üstat Pike," dedi sanki Pike sekiz yaşındaymış ve nihayet yetişkinlerin masasına oturmasına izin verilmiş gibi. "Kardeşinizin havaalanında olduğunu görüyorum. Constance sizi çok mu meşgul ediyordu da onu almayı unuttunuz?"

Pike'ın gözleri seğirdi ve kendini bulur gibi oldu. "Hayır," dedi kısaca, boynu kızarmıştı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Otelin sağlayamayacağı bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana söyleyin. Constance sizi memnun etmekten mutluluk duyacaktır."

Çayımдан bir yudum aldım, kırılğan fincanı dikkatini dağıtmak için ona fırlatmam gerekebilir diye tutuyordum. "Ivy'nin bize katılacağını sanıyordum."

Finnis umursamaz bir el hareketiyle, "Birazdan gelir," dedi.

Nabzım hızlandı ve nefesimi sığ tuttum. Bana nasıl vurduğunu biliyor olmalıydı ama ben bilmesem de tepki vermeyecekti. "O iyi mi?"

Finnis'in dikkati bana kaydı ve öylece kaldı. "Neden olmasın anlamıyorum."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Trent'in çağrılmasından sen mi sorumlusun?"

Gözlerini kırıştırdı, gerçekten şaşırmıştı. "Hayır."

Başımı eğerek çay fincanımı dikkatlice yere bıraktım. "Uzun bir ölümsüz için fazla konuşmuyorsun."

Pike ayağımı masanın altına doğru itti ve ben de ona karanlık bir bakış attım. Finnis fark etti ve pişmanlık dolu yumuşak bir iç geçirdi. "Sanırım burada işimiz bitti," dedi ve ev sahibine bize dışarı kadar eşlik etmesini işaret etti.

"Whoa, whoa, whoa. Affedersin Finnis, ama Constance'ın infazcısı olarak bilmem gerek-"

"Neyi bilmen gerekiyor?" Finnis "Neyi bilmen gerekiyor?" diye sordu ve ben ayakta, sırtım bir sütuna dönükken, ölümsüz adam gözbebekleri genişlemiş ve dişlerini göstererek ayağa kalktı. "Hiçbir şeye ihtiyacın yok," diye mırıldandı, sözleri etrafımda akıyor ve arkamdan itiyor gibiydi, açlık ve tehdidin eşit parçalarından oluşan ağır, karanlık bir varlık.

"Efendim?" Pike yavaşça, çok yavaşça ayağa kalktı, yüzü solgundu.

"Kıpırdama Welroe," diye homurdandı Finnis. Orada durup nabzım atarken insanların gittiğini duyabiliyordum. Nefesimi tuttum, onu içime çekmeyi reddettim.

Finnis beni incelerken, mükemmel tenimde derin ve kalıcı bir ısırik saklıyordu. Orada olduğunu biliyordu ve onunla oynadığında nasıl hissedeceğimi bildiğim için gözlerimi kapattım. *Oh, Tanrım. Lütfen yapma. Lütfen yapma. . .*

"Ivy bana senin bir iblis olduğunu söyledi. Bir şeyler yap."

Tam karşımdaydı ve çaresiz olduğumdan emindi. Gözlerim açıldı ve korkumu üzerimden atmak için çabaladım. Evet, ben bir iblistim. Çaresiz değildim - eğer tepki vermeyi hatırlayabilirsem. Çok yakınımdaydı.

Bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Pike gitmemişti ama bu benim kavgamdı, onun değil. "Mmmm, hayır," dedim ve bir zevk titreşimi Finnis'in dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Hayır mı?" diye yankılandı.

Şaşkınlığında daha derin bir güç buldum ve bakışlarıyla buluşmaya cesaret ettim. "Hayır," dedim tekrar, daha yüksek sesle, onun salgıladığı arzu, korku ve teslimiyet feromonlarının arasından geçmeye çalışırken. "Ben kurmalı bir oyuncak değilim. Siz ikiniz Constance'la buluşmak için bir zaman ayarlarken ben Pike'ı güvende tutmak için buradayım. Bunu yapabilir miyiz? Yoksa çok sıkılmadığın bir zamanda mı gelem?"

Finnis kıkırdadı, gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar büyüyordu. Omuzlarım gevşedi ve Finnis bana bakıp tekrar benimle ilgilenmeye başlayınca sütundan ittim. Yaşlı ölümsüzlerle konuşmak dengeyle ilgiliydi. Eğer sıkıcıysan, kanını akıttırlardı. Eğer ilginç biriyseniz... bunun için de kanınızı akıttırlardı ama farklı bir nedenle. Ama o tatlı noktayı bulursanız, onlarla konuşup uzaklaşabilirdiniz. Genellikle.

Pike'a hızlıca bir bakış attım ve arkamda sandalyemi aradım. Restoranın boşalmış olduğunu görünce şaşırmadım. Gizli hoparlörlerden enstrümantal Beach Boys çalınırken kimse mutfağın kapısının arkasından izlemiyordu bile.

"Pike'ı güvende tutmak mı?" Finnis oturup peçetesini değiştirirken alay etti. "Pek iyi yapmıyorsun. Berbat durumda."

"Hayattayım," dedi Pike ve Finnis başıyla onayladı.

"Kardeşi ve gönderdiği üç suikastçı da öyle," dedim temkinli bir şekilde otururken. "Birini öldürmeden üç suikastçıyı ve kötü bir kardeş rekabetini bastırmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Finnis uzun ve sert bir kahkaha atarak beni şaşırttı. Ona ince bir gülümseme verdim ama gerginlik sona ermişti ve Finnis eliyle işaret edince Pike yerine oturdu. "Kozmopolit tabağım nerede?" diye bağırdı ölümsüz vampir ve sonra masanın öbür ucuna uzanıp yakındaki demlikten çay fincanımı doldurdu. "Tanrım, şehrin bu koltukaltında yapacak bir şeyler olduğuna sevindim. Bu gecenin tamamen zaman kaybı olacağını düşünmüştüm."

"Efendim," diye başladı Pike, Finnis'in keskin hareketiyle sesi kesildi. "Kontrol sizde değil. Sessiz olacaksınız," dedi Finnis.

"Pike-" diye başladım.

"Kontrol onda değil," diye ısrar etti Finnis. "Öyle olmayı dileyebilir ama değil. Ve eğer kendine karşı *dürüst* olsaydı, bu şekilde olmaktan hoşlandığını itiraf ederdi. Yaşayan vampirlerin çoğu böyle yapar." Bir kolunu masanın üzerine koydu ve üzerine eğildi, tüm dünyaya zararsız, çok zengin, kaşlarının düzeltilmesi gereken biraz garip bir adam gibi görünüyordu. Sadece gerçekten yaşlı olanlar gerçekten canlı ve etrafındakilerle ilgileniyormuş gibi görünmeyi başarabilirdi. Bu şekilde o kadar yaşlanırlardı. Piscary de öyleydi. Constance o kadar değil.

"Ah, işte tabağımız," dedi Finnis gümüş takımlarını düzenlerken. "Pike, bir malt daha? Rachel, taze bir demlik?"

"Ben iyiyim," dedim ve Pike onunkine zar zor dokundu. *Kahretsin, bu adam başa çıkabileceğimden daha fazla olabilir*, diye düşündüm, çayımı yudumlayıp peynir ve meyve tabağına bakarken parmaklarım titriyordu. Eğer sizi korkutamazlarsa, kendinizi özel hissetmenizi sağlayarak sizi uyuturlar.

Pike, "Constance'ın seni programına dahil edebileceğinden eminim," dedi ve Finnis alay etti.

"Dur. Constance hayatta bile değil."

"Öyle," dedim, Finnis bana döndüğünde nefesim kesildi. "Pike onu sağlıklı ve iyi tutuyor," diye ekledim. "Cincinnati'nin sunduğu her şeyin tadını çıkarıyor. İstedığınız her türlü doğruluk tılsımına boyun eğmeye hazırım. O da öyle."

"Yani bunu yapmanın bir anlamı yok." Finnis masanın ortasındakinden küçük bir tabak doldurdu. Aç değildi, en azından pahalı keçi peyniri ve mevsimi geçmiş meyveler için değil. Bu bir numaraydı. Çok inandırıcı bir rol ama canavarı görmüştüm. Hepimiz görmüştük.

Su görevlisine kahvesini doldurmasını işaret ederken, "Senin oyununu oynayacağız," diye ekledi. "Çünkü bunun alternatifi boğazınızı şimdi ve burada parçalamak ve ben de hasar depozitomu kaybetmek istemiyorum. Bir sepet kedi yavrusundan daha eğlenceli olduğunuzdan bahsetmiyorum bile Bayan Morgan," diye ekledi göz kırparak. "Ölümsüzlerin kandan daha çok arzuladıkları bir şey varsa o da dikkat dağıtmaktır. Hayır, Constance öldü ve onu şu ana kadar bulamazsanız" -bakışları Pike'a yöneldi- "mesela Salı gecesi ya da Çarşamba sabahı? Soruşturmaya başlayacağım."

Soruşturmalar kulağa fena gelmiyordu, ancak şahsen olacaklardı ve muhtemelen büyük, istenmeyen kan transferleri içereceklerdi. İç çekerek tabağıma üç parça peynir ve bir dilim kivi koydum.

Finnis abartılı bir üzüntü gösterisiyle, "Constance benim arkadaşımды," dedi. "İki kez öldüğü için mutlu değilim."

Arkadaş mı? Ben öyle düşünmüştüm. Daha çok bir oyuncak gibi, ölümsüz kadının sahip olduğu zihinsel yük miktarıyla.

"Finnis," dedi Pike, ölümsüz efendi gözlerini kısarak ona baktığında yüzünü buruşturarak. "Efendim, öylece çekip gitmek için ne istiyorsunuz?"

Finnis'in eli masaya çarptı ve ben sıçradım, ani hat enerjisi alımım saçlarımı statik bir patlamayla parlattı. "İşte orada!" dedi ölümsüz vampir muzaffer bir edayla, ben çılgınca enerjiyi tekrar hatta iterken. "Onun iki kez öldüğünü kabul et ki eve gidebileyim, ben de mahkemenin hızlı ve hapisane hücrenin keyifli olması için dilekçe vereyim."

"Lanet olsun, Pike." Dudaklarımı bastırarak bir elimi saçlarımda gezdirdim ve düzeltmeye çalıştım. "Finnis, o iki kere ölmedi. Yeni bir hobiyle meşgul ve rahatsız edilmek istemiyor."

Ama Finnis beni görmezden geliyor, Pike'a odaklanıyordu. "Çekip gideceğim," dedi ve Pike'ın dudakları başarıyla kıvrıldı. "Evet, çekip gideceğim ama ancak Rachel Morgan ruh tılsımını FSCA'nın değerlendirmesinden geçtiği zaman."

Yüzümü buruşturarak, o anda Pike'ı tokatlama isteğimi bastırdım. Ruh tılsımımı çekersem şehrin kontrolünü kaybedecektim ama bunu yapmamamın nedeni bu değildi. Bunu geçmişte beni destekleyen yaşayan vampirlere borçluydum. Ivy ve Nina'nın sahip olduğu şey yanlış değildi ve bunun için savaşıyordum.

"Bu bir seçenek değil," dedim. "Bu bir seçenek değil!" Tekrar, daha yüksek sesle ve Pike'a ters ters bakarak söyledim, ta ki o somurtkan bir şekilde maltına uzanıp üçte birini tek seferde sinirli bir şekilde emene kadar.

"Mmmm." Finnis bana baktı, arkadaşça gösterisi bitmiş, tehditleri gizlenmişti. "O zaman Constance'ı görmem gerek. Eğer o ölürse ve sen benim üzüntümden sağ çıkarsan, haksız yere ölümsüzleri öldürmekten hapse atılacaksın ve şehrinin ele geçirmek için yeni bir vampir gönderilecek."

"Sen mi?" Alaycı bir şekilde söyledim ve yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Belki de. Büyük üzüntümün yatıştırılması gerekecek."

Pike maltını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Bir buluşma ayarlayacağım. Biraz zaman alabilir. Onu yakalamak zor."

"Yaşayan ölümler genellikle öyledir." Finnis'in dikkati tableti çaldığında ona döndü. "Salı gecesi, Çarşamba sabahı. Güneş doğmadan önce."

Sert, siyah gözleri benimkileri buldu ama açıkça reddetmesine rağmen hareket etmedim. *Neden seçimlerim hep sevmediklerim oluyor?*

"Rachel?" Pike ayağa kalkmış bekliyordu ve ben hâlâ oturmuş, iki yaşındaki bir çocuğun ayakkabılarını unutması gibi bizi aklından çıkaran Finnis'e kaşlarımı çatarak bakıyordum. En azından ben masanın öbür ucuna uzanıp küçük tabağından bir parça peynir alana kadar.

Ayağa kalkarken "O yaşıyor," dedim ve Finnis de benim hareketimi izledi. Sanırım nefes alıyormuş gibi yapmayı bırakmıştı ve bu beni ürkütüyordu. "Ve sen buradan keyifli bir hafta geçirmekten başka bir şey yapmadan ayrılacaksın."

Dönüp uzaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Pike'ın parmakları dirseğimi buldu ve bir sıcaklık parıltısıyla irkilerek sıçradım.

"Tanrım, kadın. Neden içkisine işemiyorsun?" diye mırıldandı ve geri çekilmeye başlayan korkmuş insanların yanından geçerken kalçalarımın şehvetli bir salınım yerleşti. Feromonlar yüzünden azmıştım. Müstehcen auram bana kendimi kötü hissettiriyordu. Jenks olmadan kendimi savunmasız hissetsem de, Pike'ın dokunuşu içime vaatlerin lezzetli dallarını gönderiyordu. Açığa çıktım.

"Ölümle flört etmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye ekledi Pike ve ben derin, temiz bir nefes alarak Finnis'in aşıladığı son ihtiyaç kırıntısını da kopardım. "Uzaklaştık, değil mi?" Utanarak söyledim. "Onun ne yaptığını biliyoruz."

şimdi olduğu gibi görünüyor. İkimizin de derisi kırılmadı."

"Evet." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve kapıdan keskin bir sola dönerek resepsiyon masasına yöneldim. "Ah, ne yapıyorsun? Fikrini değiştirmeden önce gitmeliyiz."

Tezgâha sabırsızca bastırdım ve masada çalışan düzenli Were başını kaldırdı, yüzünde yumuşak, profesyonel bir gülümseme vardı. "Ivy Tamwood. Hangi odada kalıyor?" Lanet olsun, eğer Jenks burada olsaydı, onun kokusunu alabilirdi.

Kadın klavyesinde birkaç tuşa bastıktan sonra kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

Dudaklarımı bastırdım. "Senden onu aramanı istemedim. Hangi odada olduğunu sordum. Söyle bana. Şimdi söyle. Yoksa tüm bilgisayar sisteminizi havaya uçururum." Finnis onu rehin alıyordu. Bunu biliyordum. Lanet olsun, uzun ölümsüzlerle uğraşmaktan nefret ederdim.

Pike yüksek tezgâha rahatça yaslanmış, bana doğru yan duruyordu. "Ah, Rachel?"

"Yapamam, arkadaşlarımla rehin alınmasına izin *vermeyeceğim*," dedim yüksek sesle ... ve sonra tanıdık bir vampir tütsüsü içime dolunca sarsıldım. *Ivy mi?*

Asansörden çıktığında, ceketini ve kısa eteğiyle rahat ve şık görünüyordu, uzun topuklu ayakkabıları işlemeli zeminde tıkırdıyordu.

"Vay canına, Ivy şaka yapıyorlarmış," dedi Pike tezgâhtan kalkarken ve danışmadaki görevliye işimizin bittiğini belirten bir baş selamı verirken.

"Ne hakkında şaka yapıyorsun?" Rahatlamaktan neredeyse nefesim kesilmişti, dikkatini çekmek için aptal gibi el sallıyordum. Aramızda sadece üç metre vardı. Ivy gördü ve yönünü değiştirdi.

Ben ilerlerken Pike sallanarak harekete geçti. "Orada olduğunu nereden biliyordun?"

Soruma cevap vermemiş olmasını umursamadan, "Az önce verdim," dedim.

Işıl ışıl parlayan Pike, Ivy'ye doğru eğildi ve teklif edilen yanağına iş gibi bir öpücük kondurdu. "Vay be kızım," dedi takdirle. "Ölümsüzlerin uşaklığını iyi yapıyorsun."

Mükemmel kaşları kalktı ve sonra bana döndü, gülümsemesi devam eden endişem karşısında soldu. "Hazır mısın? Trent'in geleceğini sanıyordum."

"İşi araya girdi." Hareket edemedi onu durdurdum. "Ve Finnis'le zaten konuştuk. Sen iyi misin? Seni rehin aldığını sanıyordum." Elimin titrediğini hissetmeden geri çektim ama ne kadar üzgün olduğumu bildiğini anladım. Toplantı kötü geçmemişti ama daha iyi olabilir di. Eskilerin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu unutmuştum. Ivy hayır deme konusunda deneyimliydi ama bazen daha sonra pişman olacağını bilse bile bunu yapmak istemiyordu.

Kaşlarını çatarak restorana döndü. "Evet. Yani hayır, rehine değilim. Evet, ben iyiyim." Bakışları bana geldi. "Bana yanlış zamanı söyledi, hepsi bu. Bunu tahmin etmeliydim. Son derece sıkılmış, bu da onu son derece tehlikeli yapıyor." Bizi lobideki bir grup sandalyenin yanına çekti. "Trent gitti mi? Onunla yalnız mı buluştun? Jenks nerede? Recon?"

"Jenks, Getty ile birlikte evde kaldı. Trent'i çağırdılar," dedim, arkadaşlarıma çok fazla güvenip güvenmediğimi tekrar merak ederek.

Pike yumuşak bir of çekti. "Yalnız değildi. Ben de oradaydım."

Ivy ona bir bakış fırlattı. "Onunla *yalnız mı* görüştün?" diye tekrar sordu.

"Pike benimle birlikteydi," dedim ve yanımdaki adam vurulduğunu hissederek kirli sakalını ovuşturdu. "Ivy, burada kalmıyorsun. Finnis'in ineği olsa bile umurumda değil, geceyi kilisede geçireceksin. Odamız var."

Ivy yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle elimi bıraktı. "Teşekkürler ama Piscary'de kalmayı tercih ederim. Pike'ın yeniden açılış planlarını gözden geçirmek istiyorum." Yüzünü Pike'a çevirdi, dili dişlerinin arasında kışkırtıcı bir şekilde kayıyordu. "Piscary's'e dönüyorsunuz, değil mi?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Rachel'ın kanepesinde uyumayacaksın."

Pike'ın nefesi yavaşça geldi ve daha da yavaşça çıktı. "Eve gitmeyi planlıyordum."

Kalçamı kaldırdım ve sanki yaydıkları mutlu vampir feromonlarını dağıtabilecekmişim gibi elimi salladım. "Çocuklar ..."

"Güzel." Ivy, Pike'ın kravatını sıkarak şaşkınlıkla göz kırpmasına neden oldu. "Constance'ı görmek istiyorum. Erica onun çok komik olduğunu söylüyor. Belki biraz mantıklı konuşabilirim."

onu."

Nefesimi sığ tutmaya çalışarak bir adım uzaklaştım. "Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım, içeri giren iki vampir tütsünün parıltısını fark edip sırtınca omuz silktilim. Ama bütün bir geceyi Ivy'nin şefkatli bakımı altında geçirmek Pike'a iyi gelebilirdi. Ya da onu öldürür. "Seni bırakmamı ister misin?" Dedim, sonra duraksadım. Trent'in arabasına ihtiyacı olacaktı.

"Taksiye binebiliriz," dedi Pike. "Trent'i beklemeniz için sizi burada bırakmayacağım. Sizi kiliseye bırakacağız."

İçimi çektim, nehri geçip eve dönerken on dakikalık yolculuk boyunca ön sevişmelerini dinlemek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum. "Tamam ama ben şu büyük taksilerden istiyorum. İkiniz de arkada oturun," dedim ve Ivy güldü, sesi buz gibi bir ateş gibi içime işledi.

Pike kibarca, "Burada bekleyin hanımlar," dedi ve kapı görevlisiyle konuşmak için döner kapıdan geçti.

"Lütfen onu kazara öldürme," dedim, Trent'e mesaj atmak için telefonumu ararken başımı çantamın üzerine eğdim. Hodin'in asasını tekrar kullanmayacaktım ama Newt'in lanetlerinden biri olduğu için Dali bana Brad'e ne yaptığımı söyleyebilirdi, özellikle de kitaplarını iade edersem. Hiç değilse, Hodin'in söylediği saçmalıkları yüzüme vurmak hoşuna giderdi.

"Toplantı tamamlandı. Her şey yolunda. Eve taksiyle dönüyorum. Yarın saat 1'deki dersimden önce kahve içer miyiz?" Trent'e mesaj attım, telefonumun ışığı yüzümü yıkıyordu.

"Rachel?"

Başımı kaldırdım, telefon elimdeydi, Ivy yaklaştı, gözleri cam duvarların arkasından Pike'a bakıyordu ama eli belimde sahiplenici bir şekilde kıvrılıyordu.

"Sen her zaman benim en sevdiğim coulda woulda'm olacaksın," diye fısıldadı ve sonra kaldırımında bekleyen minibüs taksisi bize el sallarken Pike'a gülümsedi. Eli benden kaydı ve ardında karıncalanmalar bıraktı. Yüzümü buruşturarak yavaşça onu takip ettim ve libidomu derinlere ittim. *Lanet olası vampir feromonları.*

CHAPTER 14

"TRENT, SORUN YOK," DEDİM KÜÇÜK MINI ARABAMI YAVAŞÇA SÜRERKEN. kütüphanenin otoparkında yer arıyordum. Beklediğim gibi Lenny telefonuma çok sevinmiş, dersimden çok önce hızlı bir yerinde değerlendirme için bu sabah benimle yan girişte buluşmak üzere gününü yeniden ayarlamıştı. Kitaplarını kimin aldığını bulup bulamayacağımı bilmiyordum ama Newt'in lanetinin bir kopyasını ve belki de onun yerine kullanabileceğim bir şeyi bulma şansını geri çevirmek aptallık olurdu. Üniversitenin eski kitap dolabına bakmak için bile özel izin gerekiyordu ve ben bunu sonuna kadar kullanacaktım. "Pike ve Ivy beni bıraktı."

"Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim." Trent'in sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti. "On beş dakika sürmesi gerekirdi."

"Bunun için endişelenme." Saat daha ondu ve kaldırımdan yükselen sıcaklık şimdiden bunalıcıydı. "Yaklaşık bir saat, belki bir buçuk saat kütüphanede olacağım. Junior'da buluşmak ister misin? O sınıfa girmeden önce kahveye ihtiyacım olacak."

Şu anda çantama tıktırılmış olan Dali'nin kitaplarını iade etmekten bahsetmiyorum bile. "Ahh . . ."

Yıgıldım, nemli havayı içime çektim ve erimeden önce eve gidip şortumu giymeyi umdum. Dolabımı didik didik ettikten sonra nihayet eski mülakat takımımnda karar kılmıştım. İyi görünüyordu ama serin kalmak için elverişli değildi. "Merak etme," dedim, kahvemi yalnız alacağımı biliyordum. Ellerimi direksiyona koyarak yavaşça ilerledim ve elinde kitap çantasıyla kütüphaneden çıkan bir kadını takip ettim. *Lavanta*, diye düşündüm takım elbisemin manşetini çekiştirerek. *Ne düşünüyordum ki?*

Trent, "Yemin ederim, bu işten çekip gitmeye hazırım," dedi. "Avukatları dün gece yaptığım her şeyi yeniden yapmamı ve yeni ortaya çıkan bir büyükbaba maddesini kabul etmemi istiyorlar. Bu bir sorun bile olmamalı. Daha iyi bilmesem, başka biri daha fazla teklif eder de altımdan çekip alırlar umuduyla oyaladıklarına yemin edebilirdim. Her şey yazılı hale gelene kadar imza atmayacağım, çünkü alanı istediğim gibi kullanamazsam, bana hiçbir faydası olmaz."

Kadın mavi bir cipin cıvıldamasını sağlamak için fobunu işaret etti ve ben de gitmesi için ona yer açmak üzere oldukça geride durdum, yerimi almak için sinyali yaktım. "Trent, sorun yok." *Yer mi satın alıyor? Bina alanı gibi mi?*

"Bu iyi değil," dedi ve kaşlarım onun hatırı sayılır öfkesini ima ederek kalktı. Bunu sık sık görmezdim ama ortaya çıktığında da soğuk ve aşırı olma eğilimindeydi. "Bunun dün imzalanmış, mühürlenmiş ve dosyalanmış olması gerekirdi. Ve şimdi büyük gününde karşında oturup kahve içmek yerine küçücük bir ofiste pencereden duvara bakıyorum."

"Sadece bir gün," dedim, kadın arabasına binerken inci serçe parmağımdaki yüzüğü döndürerek.

"Bir ders veriyorsunuz. Bu önemli bir şey. Orada olmak istedim" dedi ve benimle vakit geçiremediği için kızgın olduğunu biliyordum, bir avukat onu oyaladığı için değil.

"Olacaksın." Serçe parmağımdaki yüzük parlıyordu ve gülümsedim. "Ruhen."

"Eğer dersin bitene kadar evrak işlerini bitirmezlerse, ben gidiyorum. Carew Tower'da geç bir öğle yemeği yiyeceğiz, orada her şeyi dinleyeceğim ve Hodin'in sana verdiği lanetin yerine kütüphanede bulacağın lanet hakkında konuşacağız."

İçimi sıcak bir sevgi kapladı. "Kulağa hoş geliyor, dışarı çıkma kısmı hariç. Sorun değil, Trent. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

"Öyleyim," dedi, sesi sertti. "Dersten sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Umutsuzca," diye fısıldadım ve sonra telefon kapandı.

Çıkan kadın uzaklaşırken bana el salladı, ben de onun yerine geçmeden önce karşılık verdim. MINI'mi park ettim, çantamı kendime doğru çekip telefonumu içine bırakarak yere yığıldım. Trent konusunda hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Anlaşıldı," diye mırıldandım.

Dali'nin kitapları garipti ve onları koltuğun altında bıraksam mı diye düşündüm. Ama onları kaybedersem iblis beni öldürürdü, bu yüzden kitaplarla dolu çantamı omzuma attım ve indim. Pantolonlu ve kravatlı bir adam küçük yan girişin dışında endişeyle bekliyordu. Lenny olmasaydı donumu eBay'e koyardım.

Alışılmadık derecede yüksek topuklu ayakkabılarım beni savunmasız hissettiriyor, ona doğru tıklar tıklar yürürken çimdikliyordu. Lenny benim boylarımdaydı, kısa siyah saçlıydı, kırklı yaşların ortalarındaydı, eski kitap dolabının anahtarı ondaysa muhtemelen bir cadıydı. Üzerinde biraz sandalye ağırlığı vardı ama bunu iyi taşıyordu, ben yaklaşıırken parlak güneşin altında gözlerini kısarak bana baktı. "Bayan Morgan?" diye seslendi ve ben de profesyonel bir tavır takınmaya çalıştım.

"O benim. Sen Lenny olmalısın," dedim ve elini sıkarken depolanmış ley hattı enerjisinin karıncalanmasını hissettim. "Lütfen bana Rachel de."

"Rachel," diye yineledi ve çenemden lanet olasınca bir pislik akarken ona doğru atlamak isteyerek elimi geri çektim. "Geldiğin için teşekkür ederim," diye ekledi kapıyı açarken. Şifreniz yoksa tek yönlü bir çıkış olduğu açıktı. "Seni aşağıya götüreceğim," dedi, kapıyı benim için tutarken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Arka girişi kullandığınız için minnettarım. Sessiz kalmaya çalışıyoruz." Boş bir koridoru işaret ediyordu ve hızlı adımlarla ilerlemeye başlamadan önce kilit sesini beklerken durakladım.

"İçişleri Bakanlığı'na bir rapor bile sunmadık," dedi, açıkça telaşlanmıştı. "Ne kadar süredir kayıp olduklarından emin değiliz."

"Umarım buna cevap verebilirim," dedim kitap dolu çantamı okşayarak ve gözleri çantaya gitti, Dali'nin kitaplarını gördükçe ilgisi arttı.

"Bunlar eski," dedi, merakı her halinden belliydi ve ona göstermek için çantamı çevirdim. Kayıp olanların onlar olduğunu söyleyeceğinden korktuğum korkunç bir an yaşadım ama gülümsemesi genişledi, nadir ve gizemli olana duyduğu takdir aşikârdı.

"Kitapları kimin aldığını bulmak için onları kullanmayı umuyorum," diye yalan söyledim ve o da başını salladı, koridora döndüğümüzde adımları yavaşladı ve telefon konuşmaları belirginleşti. "Güvenlik kayıtlarına bakan oldu mu?"

Onu takip ettiğimde, "Yaptığım ilk şey buydu," dedi. "İki hafta geriye gittim. Melody o zaman hâlâ buradaydı ve eminim gitmiş olsalardı fark ederdi."

"Melody?" O kimliğini tararken ben bir geçiş kodu kapısında yavaşladım.

"Restorasyondan o sorumluydu," dedi kapı mırıldanırken ve iterek açarken.

Onu açık ofis katına kadar takip ederken *öyle olduğunu* düşündüm. Ev gibi masalardaki insanlar bizi fark ediyordu. Bir fısıltı yükselmeye başladı ve bunun tepeden tırnağa lavanta giydiğim için olduğundan şüpheliydim. *Ama sonra tekrar ...* "Onu üç kitabı çalındı diye mi kovdunuz?" Dehşete düşmüş bir halde sordum.

"Hayır!" diye haykırdı. "Kızına çocuklarında yardım etmek için emekli oldu." Lenny kaşlarını çatı. "Beni gerçekten zor durumda bıraktı. Ama geçen Cuma masasını toplamak için geri geldiğinde mutlu görünüyordu."

"Cuma, ha?" Bunun kolay işlerimden biri olup olmayacağını merak ediyordum. "Kitapların kaybolduğunu o zaman fark etmedin mi?"

Lenny yüzünü buruşturdu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama Melody gerçekten iyi bir kadın. Benden daha uzun süredir burada. Yaklaşık bir ay önce eski kitap dolabına girmediğini biliyorum. Hatırlıyorum çünkü aşağıda üniversiteden bir profesör vardı. Benim bilgim olmadan kimse aşağıya inemez. O da dahil."

Bundan biraz şüpheliydim. Eğer Nick tavan desteklerinde saklanan anahtarı biliyorsa, Melody de dahil olmak üzere başkaları da biliyordu. "Profesörün adı tesadüfen Sikes miydi?" diye sordum ve Lenny başladı.

"Sanırım adı buydu." Yüz ifadesi telaşlandı. "Neden?"

"Çünkü bu öğleden sonra onun dersine ben giriyorum," dedim usulca. "Kayboldu." Elbette Sikes'in kitapları çalıp kasabadan kaçmış olma ihtimali vardı ama işin içinde bir iblisin, muhtemelen Dali adında birinin olduğuna bahse giriyordum ve kitapların olduğu çantamı daha da yaklaştırdım. Her şey mantıklı gelmeye başlamıştı ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Onun yerini doldurmakta zorlanacağım," dedi Lenny, ruh halinden habersiz. "Kütüphane bilimi diploması olan ve ley hattı restorasyonu konusunda yetenekli birini tanı mı?"

"Üzgünüm, hayır." Bektan bir tost. Dali toplumun kurallarını görmezden geliyorsa, hepsi gelirdi.

"Denemeye değer." Lenny yan taraftaki sıradan yangın kapısını işaret etti ama ben zaten gideceğimiz yerin orası olduğunu biliyordum. "Melody bir büyü ile bir kitabı geri getirebilir. Onun yerini asla dolduramam."

"Yetenekli birine benziyor. Onları onun almış olma ihtimali nedir?"

Lenny'nin kaşları çatıldı. "Umarım öyle değildir. Melody kırk yıldır bizimle çalışıyordu. Gerçekten pahalı kitapların nerede olduğunu biliyordu ve onlara dokunulmamıştı. Kayıp olanlar kötü durumdaydı. İblis kitapları diğer pek çok şey gibi restore edilemez."

"Hayır, yapamazlar," dedim düşünerek.

Lenny kapı kodunu girmeden önce endişeyle bir cebine dokundu. Nick ve ben eski kitaplar bölümüne gizlice girdiğimizde yangın kapısının kilidi basit bir kilitti ama yerde bir litre kan ve parçalanmış bir kitap dolabı bulduğunuzda güvenliğinizi artırma eğiliminde oluyorsunuz.

Kapıyı açıp ışığı yakarken, "Sıkışık merdivenler için kusura bakmayın," dedi. "Yük asansörü dışında buradaki tek iniş yolu bu."

Aşağıya inmek istemediğim için tereddüt ettim. "Peki ya çalışanların dinlenme odasındaki giriş?"

Lenny'nin gözleri büyüdü. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir elimi kapının pervazına koyarak kızarmamaya çalıştım. "Burada çalışan biriyle çıktım," dedim, Nick'in bir süre *hademe* olarak çalıştığını hatırlayarak, tabii bana bu konuda da yalan söylemediyse.

"Hayır, orayı duvarla kapattık... ah, orayı duvarla kapattık," diye bitirdi. "Senden sonra."

"Teşekkürler." Eski kitapların kuru kokusu dar merdivenden yukarı doğru yayılıyordu ve normalde bu kokuyu ambrosia gibi içime çekerken, bunda yanmış amber kokusu vardı. Yüzümü buruşturarak aşağı indim, lavanta rengi topuklarım yumuşak ve kesin bir tıkırtı çıkardı. Korkuluklar hatırladığım kadar pis, ışıklar da bir o kadar loştu. Çimento duvarlar ve çıplak merdivenler çirkin bir geçit oluşturuyordu. Klostrofobik değildim ama dehşet ve ihanet anıları zihnimde yoğun bir şekilde yer etmişti ve neredeyse tereddüt ediyordum.

"Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam," dedi Lenny arkamdan ve kapının güm diye kapandığını ve ışığın karardığını duyduğumda bir ürpertiye bastırdım. "Kayıp kitaplar iki yüz yılı aşkın bir süredir elimizde. Melody'ye ulaşmaya çalıştım ama beni geri aramadı," diye ekledi, kelimeleri gergin bir şekilde hızlıydı. Anlaşılan Lenny de sıkışık merdivenlerden hoşlanmamıştı.

"Onun numarasına ihtiyacım olacak," dedim ama ya Melody'nin o kadar da iyi bir kadın olmadığından ya da kitaplarla birlikte kaçırıldığından şüphelenmeye başlamıştım. Dali kütüphaneciyi de alabilecekken sadece kitapları çalmazdı. Lanet olsun, eğer iblisler istedikleri her şeyi ve her kimi kaçırıyorlarsa, başım gerçekten beladaydı.

Merdivenler beklenen geniş koridorda son buluyordu. Bir tarafta kül blokları, diğer tarafta tel örgüler, bana Alcatraz'daki kütüphaneyi hatırlattı, tuzlu su kokusu hariç. Ama ileriye doğru adım attığımda ayağım gizli bir koğuşa çarptı ve bileğime kramp girerek sarsıldım.

"Ah, özür dilerim." Lenny etrafımda dolandı ve Latince bir kelime mırıldandı. Koğuş kendine özgü bir patlamayla ve parıltıya bir renk tabakasıyla düşerken uyarı ürpertisi hemen kayboldu. "Yaklaşık dört yıl önce kameralarla birlikte ek güvenlik önlemleri aldık. Şu anki güvenlik görüntülerimiz iki hafta öncesine ait ama hiçbir şey göstermiyor."

Başımı salladım, sanki daha önce buraya hiç gelmemişim gibi bana yol göstermesini bekledim. Periler çoğu kamerayı orada kimse yokmuş gibi gösterecek şekilde ayarlayabiliyordu. Döngüye girmeden önce bir miktar peri tozu olurdu ama çoğu insan bunu aramayı bilmezdi. "Sorun olmazsa görüntüleri görmek isterim," dedim, kitapları çalanın bir cadı ya da elf olduğu umudunu henüz yitirmeye hazır değildim. *Lütfen, iblis dışında herhangi biri...*

"Elbette." Lenny'nin yüz ifadesi kısılmıştı, yanlarından geçerken kitap raflarına baktı, tel örgülerin arkasında güvendedi. "Peri tozu ve krakerler, burası ürkütücü."

Ne demek istediğini anlamıştım ve Lenny'yi koridorda takip ettim, zincir bağlantılarının arasından sızan eski büyüün kokusu baştan çıkarıcı bir okşayış gibiydi. Karıncalanmalar yükselip alçalıyor, yakındaki ley hattı tarafından vurgulanıyordu. Trent'i genetik olarak buraya getirmeme yardımcı olacak bir büyü bulmak için Nick'le birlikte gizlice buraya gelmiştim.

Mühendis. Bir iblis tarafından boynum parçalanarak oradan ayrılmıştım. Al ve Trent'in artık sırasıyla öğretmenim ve sevgilim olarak sayılmasının ne anlama geldiğinden emin değildim. Belki daha akıllı? Daha az masum?

Ivy'nin usta vampiri tarafından beni öldürmesi için gönderilen Al ile burada tanışmıştım. Kanımın tadına bakıp tanıdık bir şeyler bulmasaydı o da beni öldürecekti. Hâlâ Al'ın, iblisin hayatıma son vermek için yaptığı pazarlığı boşa çıkarmak için Nick'in etrafını sarmasına izin verip vermediğini merak ediyorum. Al beni sahiplenme umuduyla kurtarmıştı ve ben de özgürlüğümü kazanana kadar onun işaretini taşımıştım. Tüm bunlar bana Stef'in Nick'i olup olmadığını, onu kendini kurtaramayacağı bir yere götürüp götürmediğini merak ettirdi. Yine de Nick'in beni terk ettiği gibi ben de onu terk etmeyecektim.

"İşte burada," dedi Lenny endişeyle ve o sıradan kilidi ve cebinden çıkardığı iskelet anahtarı kurcalarken durdum. "Bir saniye sürebilir. Bu eski anahtarlar biraz titizdir."

"Acele etme," diye fısıldadım, tel örgülerin arkasındaki kitap raflarına bakarken. Küçük bir odayı sakladıklarını biliyordum, tabii onu da değiştirmedilerse ve kapı gıcırdayarak açıldığında bir ürpertiye bastırdım.

Lenny içeri girerken, "Ah, kayıp kitaplar içeridendi," dedi. Kaşlarımı çatarak raftan bir kitap aldım ve kapı çerçevesine yerleştirdim. Lenny sürgünün sesini duyunca duraksadı, sonra gülümseyip başını salladı. Burada kilitli kalmayacaktım. Anılarımla değil. *Bunu neden tekrar yapıyorum?* diye sordum kendime, ilk seferki kadar aptal olmadığımı umarak.

"Seni suçlamıyorum," dedi Lenny. "Yaklaşık dört yıl önce yerde bir galon kan bulduk ve iki kitap kayıptı. Hala ne olduğunu bilmiyoruz."

"Düşünsene," diye geçirdim içimden, gayri resmi koridordan çıkıp duvarları tamamen kitaplardan oluşan küçük bir odaya girdiğimizde ürperdim. Dikkatim bozulmamış beton zemine, sonra da bir zamanlar ahşap dolabın durduğu yere gitti. Yerine cam kapaklı metal bir dolap konmuştu ama yıpranmış masa ve üç eski püskü sandalye hâlâ buradaydı.

Tanrım, ne kadar aptalmışım, diye düşündüm, bir elimle bir zamanlar iblis izinin bulunduğu bileğimi kapatırken. Hayatımı kurtardığı için Al'a borcumu ödemeye söz vermiştim.

neredeyse sona erdirdikten sonra. Jenks bunun Nick'in hatası olduğunu söyledi ama Al'ın etrafını saran ve saldırıyı sona erdiren de Nick'ti.

Çöp tenekesi, üzerlerinde çiçekli bir *Melodi* yazan Junior'dan paket servis bardaklarıyla dolup taşıyordu. Masanın üzerinde, bir çıktının yanında yarısı erimiş kokulu bir mum duruyordu ve burnuma gelen asitli sızıyla gözlerimi kısıtım.

Yanık kehribar mı? İblislerin kartvizitinin verdiği karıncalanma hissini içime çekmek için derin nefes alırken duyularımı harekete geçirdim. Yanık kehribar kokusunu kitapların kendisinden bile daha fazla alabiliyordum ve bakışlarım onu örtmeye çalışan muma döndü. Parmak uçlarımda yumuşak bir karıncalanma başladı ve kollarıma kramp girecek kadar kaşınmaya başladı. Yanık kehribar iblisler demektir. Meşgul iblisler. Bu güç kokusuydu ve ne kadar çok çalışırlarsa o kadar çok güç kokarlardı.

"Dolapta rafa kaldırılmışlardı," dedi Lenny, beni gevşeme odaklı alarmımdan çekip çıkararak. "Melody'ye eksiklerin bir listesini yaptırdım."

Çıktıyı parmaklıyordu, aslında üç kütüphane kimlik numarasından oluşan bir listeden başka bir şey değildi.

"Melody?" Ona uzanırken sordum. "O gittikten sonra çekildiğini söylediğini sanıyordum."

"Ondan aşağı gelip bakmasını istedim," diye itiraf etti biraz mahcup bir şekilde. "Onları ondan daha iyi kimse tanıyamaz. Onun için bir emeklilik partisi düzenledik."

"Burada mı?" diye sorduğumda, haklı olarak dehşete kapılmış bir şekilde başını salladı. "Tanrım, hayır. Ama pastayı alabilecek kadar uzun süre ofisten çıkmasını sağladı."

hazır ve herkes yerde. Geriye dönüp baktığımda, başka bir şey düşünmeliydim. Kayıp kitaplar konusunda çok üzgündü."

"Hiç şüphesiz." Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak listeyi okudum. Gülümsemem yavaşça soldu. Evet. O haklıydı. Hepsi *iblisti*, her birinin kimliği *ARC* ile başlıyordu. "Ah, teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu," dedim yüzüm kızarmış bir halde, çantamı masanın üzerine bırakırken. "İz sürme tilsimini kurmak biraz zaman alacak," diye yalan söyledim, Dali'nin kitaplarını sanki kullanacakmışım gibi çantamdan çıkarırken utanç içinde gözlerimi yere indirdim. "Güvenlik kasetlerini görebileceğimi söylemiştin?"

"Evet. Çıkarken ayarlayacağım." Lenny harap sandalyelerden birini yaklaştırdı, belli ki kalmaya niyetliydi.

"Mmmm, kullanmak istediğim büyü auralarla çalışıyor. Eğer aşağıdaysan, auratik okumayı bozacaksın."

"Oh!" Lenny sanki sıcakmış gibi sandalyeyi bıraktı. "Elbette. Oda senin."

"Teşekkürler. Elinizde Melody'nin yeni çekilmiş bir fotoğrafı varsa, yardımcı olabilir. Onun iletişim bilgilerini de kullanabilirim."

"Elbette." Lenny önce öne, sonra arkaya doğru sallandı, eli telefonuna gitti. "Partiden bir fotoğraf çektim. Şimdi mi istiyorsun?"

Tek istediğim onun odadan çıkmasıydı ama başımı salladım, kendi telefonumu aldım ve bana atmasını bekledim.

Telefonum çaldığında Lenny, "Bunu bültene koyacaktım," dedi. "Melody'nin onları çaldığını düşünmüyorsun, değil mi? Kitapları yani?"

"Bir saat içinde daha iyi anlayacağım, ama umarım öyle değildir," dedim resmi kabul ederken. Hemen kaşlarım çatıldı. Bir emeklilik pastasının arkasında duran ve etrafı gülümseyen iş arkadaşlarıyla çevrili dar, yaşlı kadının Melody olduğu belliydi. Belki yetmişli yaşlarının ortasındaydı ve boynundaki koruma tılsımlarına bakılırsa bir cadıydı. Ama hiçbir şey onu manşetinin arkasından görünen iblis işaretinden koruyamazdı. İki kesik, tıpkı Stef gibi.

Yine istediklerini çalıyorlar. İhtiyacım olan şey bu değildi. Eğlendirecek ve şaşırtacak ölümsüz bir vampirim varken olmazdı. "Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu," dedim sesimi sanki kafamın dışındaymış gibi duyarak. "Bana yaklaşık bir saat verebilir misiniz?"

"Elbette." Gitmek için döndü, belli ki tereddütlüydü. "Melody'nin çalmış olabileceği daha pahalı yüzlerce kitap var. O yapmış olamaz."

"Umarım değildir," dedim ve yüz ifadesi yumuşadı. "İyi bir bayana benziyor."

Ama gerçek şu ki, Melody'de bir iblis işareti vardı. Melody'nin kitaplarla birlikte kaçırılmış olma ihtimali yüksekti. Ve Sikes. *Orospu çocuğu*

Anne irin kovası. Neden iblisler kozmik güçlerini kullanmak için hep en kötü zamanı seçerler?

"Yukarı gel ve işin bittiğinde bana çağrı bırak!" diye seslendi, yığınların arasında bir yerlerde kaybolmuştu ve ben onun zayıflayan adımlarının sesiyle ürperdim.

Gözlerim hemen temiz zemine gitti, hafızam onu kendi kanımla kapladı. Yalnızlık hissi kalbimin etrafını sardı ve sıkı. Dali'nin kitaplarını çantama geri koyarken, "Neşelen Rachel," diye fısıldadım. "Kimse seni terk etmedi. Herkes meşgul. Senin yapacak işlerin var. Onların da yapacak işleri var. Bu kadar korkak olma."

Yine de kendimi sandalyelerden birine oturmaya ikna edemedim. Tedirgin bir şekilde eski kitapların yanına gittim, hangilerinin sadece kötü, hangilerinin gerçekten çirkin olduğunu hissetmek için parmağımı sırtlarında gezdirdim. Newt'in kitaplarının hep aynı hissi verdiğini keşfetmiştim: mideme kramplar girmesine neden olan, ucube bir güce sahip, kafa karıştırıcı bir kopukluk. Finnis'i şaşırtmak için yeni bir lanet bulma ihtiyacı listemin en üst sırasındaydı ama Hodin'in tarifte neyi atladığını bulmaya daha çok ihtiyacım vardı. Eğer şanslıysam, iki sorunu da tek bir kitapla çözebilirdim.

Eğer buradan çıkarsam uzun boylu, solgun yüzlü iblisin canına okuyacağım düşüncesi biraz haklılık kazanmaya başlamıştı. Dün gece Ivy ve Pike beni bıraktıktan sonra Hodin ya da Stef'i hiç görmemiştim. Bu sabah da ikisini görmemiştim. Benden kaçıyorlardı. *Belki de koca ağzımı açmamalıydım.*

"Ta na shay, bluequel," diye fısıldadım, depolanmış enerjinin bir parçasının hızlı bir aramayı kolaylaştırmak için elf tılsımını ateşlemesine izin verdim. Çoğu elf büyüsünün aksine, sözlü rica yalnızca Tanrıça'nın takdirine bağlı olarak çalışıyordu. Newt'in tılsımlarından birini aradığıma göre -ve muhtemelen onu bulursam yapacağım yaramazlık bulamazsam yapacağımdan daha fazlaydı- mistikler muhtemelen yardımcı olacaktı. Trent bana tılsımı arabamın anahtarlarını bulamadıktan sonra öğretmişti. Anahtarların tam da onun havuzunun kenarında bıraktığım yerde olması, tılsımın en çok mistikler sonuçla eğlenirken işe yaradığı iddiasını destekliyor gibiydi. Yaşayan büyünün küçük zerrecikleri elf büyüsünün çoğunu besliyordu - ve eğer izin verirlerse iblisi de.

Saçlarımdan süzülen belli belirsiz parazit, mistiklerin beni duyduklarını, sadece gerçekliği benim için değiştirmek için değil, aynı zamanda her şeyi Tanrıça ile ilişkilendirmek için toplandıklarını söylüyordu. Ve bir zamanlar dehşete düşmüşken, artık beni tanımadıklarını biliyordum. "Lütfen, lütfen, lütfen bir kopyası olsun," diye mırıldandım aramaya başlarken, parmaklarım iblis kitaplarının üzerinde hafifçe geziniyor, burada oyalanıyor, orada daha hızlı ilerliyor, gerçekten delice olanın tadına bakmak için içlerindeki karıncalanma gücünü araştırıyordu - ta ki elim gece yarısı ve yıldızların ani bir dikeniyi yerinden fırlayana kadar. Newt'inkilerden biriydi.

"*Ta na shay*, teşekkür ederim. . ." Fısıldadım, kitabı raftan çekerken gerçekten minnettarım, yerinden ayrılırken kalıcı bir çekme ve kırılma hissettim. Masaya götürdüğümde, saçlarım daha da vahşileşirken bile rahatsız edici his hafifledi. Gizemciler gitmiyordu. *Harika*.

Sinirlenerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kitabı yavaşça yere bıraktım. Neredeyse parçalanıyordu ve nefesimi tutarak kapağı dikkatlice açtım. Dizin olmayacaktı. Hiç olmamıştı zaten. Lanetleri tek tek araştırmam gerekecekti.

Belki de kitapları Newt almıştır? Sayfaları çevirirken lanetleri okumamaya çalışarak düşündüm. Ama Tanrıça tılsımlar ve lanetlerle ne yapmak isterdi ki? Gerçekliği değiştirmek için mistiklerine sorması yeterliydi.

" 'Tehdidi Azaltmak için Büyümeyi Tersine Çevirmek,' " Kaşlarımı çatarak yüksek sesle okudum. Lanet gençliği geri getirmiyordu ama kişinin zihnini yaş olarak geriye götürüyor ve bu süreçte hafızasını yok ediyordu. Kulağa doğru geliyordu ama glifler ve malzemeler yanılttı, bu yüzden bakmaya devam ettim.

Sonraki üç lanet görme, hissetme ve işitme duyularını ortadan kaldırarak kişiyi duyuşal yoksunluk durumuna kilitliyordu. Yine de doğru değildi ama şimdiye kadarki her şey zihni manipüle etmekle ilgiliydi ve Newt benzer şekilde hareket eden lanetleri bir araya getirme eğilimindeydi.

"İşte bu!" Sayfayı çevirdiğimde fısıldadım, tanıdık bir pentagram gözüme çarpınca parmak uçlarım karıncalandı. Bu Hodin'in bana verdiği büyüydü ama adı *Damnatio Memoriae*'ydi, yani hafızanın lanetlenmesi, tamamlanması değil.

Heyecanla laneti taradım, kaşlarım çatıldı. Hodin yanlış kopyalamıştı ve bana bunu kendim kopyalama şansı vermiyordu. Jenks'in kemiği

Stef'in satın aldığı şeyin is çubuğunun çekirdeğinde olduğunu görmüştüm ve o siyah ve gümüşü toz şişesi muhtemelen ölü yakma tozuydu, benim haberim olmadan söndürücünün içine kolayca girebilirdi.

"Ana irin kovası," diye mırıldandım, laneti incelerken mistiklerin parıltılı sisini el sallayarak uzaklaştırdım. Kemik öldürülmüş bir kadın ya da erkekten alınmış olmalıydı, ölüm anında kırılmış olmalıydı ve toz da bir cadı ateşinin külüydü, yani kazıkta yakılmış bir cadıdan - artık bulmak neredeyse imkânsızdı. Her ikisi de lanetin karanlık olarak etiketlenmesine neden olurdu ve kendimi hasta hissedirdim.

"Hodin, seni güvende tutmak için yaptığımız anlaşma suya düştü," diye fısıldadım, lanetin uygulamasını okurken dehşete kapılmışım. Bu sadece bir hafıza laneti değildi. Steroidler üzerinde bir hafıza lanetiydi, sadece yeni anıları bulanıklaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda çağrıldığı saatten doğum gününe kadar geriye doğru çalışıyor, geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi gün be gün siliyordu. Daha da kötüsü, vampirleri ya da Kurtları yaratan lanet gibi ebeveyniden çocuğa aktarılıyor, ancak yaşamın ilerleyen dönemlerinde, kişinin kimliğini on yıllar sürece kadar yavaş bir şekilde öldürdüğünde aktif hale geliyordu.

"Bir insana bunu kim yapar?" Fısıldadım ama onlara lanet denmesinin bir sebebi vardı. Yüreğim ağzıma geldi, fotoğraf çekmek için telefonumu el yordamıyla buldum. Pike'ın kardeşi bir çocuk doğurmadan önce bir tedavi bulmalıydım.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye düşündüm sayfayı çevirirken, karşı cezayı gördüğümde nefesim iç çekerek kaçtı. "Oh, Tanrı'ya şükür," dedim onun da fotoğrafını çekerken, ama okudukça rahatlığım bozuldu. "Atlantis mi? Şaka mı yapıyorsun?" diye haykırdım. "Atlantis şehrinden yansıtıcı bir teleskopu nereden bulacağım?"

"Atlantis'ten, tabii ki, Rachel Mariana Morgan," diye mırıldandı derin, tanıdık bir ses ve ben şok içinde döndüm.

CHAPTER 15

"AL!" KİTAPLARIN ÖNÜNDE DURAN İBLİSİ GÖRDÜĞÜMDE HAYKIRDIM.

Tanıdık yeşil kadife ve danteller, kırmızı, keçi gözleri mavi gözlüklerinin üzerinden bana bakarken daraldı. Birlikteliğimiz boyunca Al'ı sandaletli ve boncuklu çakal kafalı bir Mısır tanrısı, boğazımı parçalamaya hazır ayı büyüklüğünde yırtıcı bir köpek ve hatta tam da bu odada beni en korktuğum şeyle öldürmeye hazır Ivy olarak görmüştüm. Onu kaygan bir işadami olarak görmüştüm, hatta beni bile dar deri ve vahşi saçlar içinde. Yine de her zaman o olduğunu biliyordum. Şimdi hâlâ oydu ama onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Omuzları boşluğu dolduruyordu, duruşu sertti ve elleri iki yanında yumruk halindeydi. Öfkesini zor kontrol ediyordu. Paniğe kapıldım ve Newt'in kitabını göğsüme çekerek bir adım geri çekildim. Burada olduğuma şaşırması kısa sürmüştü, ellerini parmak eklemlerini çatlatacak şekilde sıkıştırdığında kısa sürmüştü. Yine de en son konuştuğumuzda, Hodin'i kaldırırma atmadığım için beni Alcatraz'a atmıştı.

"Ne," dedi o bir adım atarken ve ben iki adım daha geri çekilirken, "burada ne yapıyorsun?"

Bakışları mülakat takım elbisemden, hala mistik etkilerden dolayı karmakarışık olan saçlarıma kaydı. "Çalışıyorum," dedim, içimde yüzlerce düşünce dile gelmek için savaşıyordu. *Özür dilerim. Yardıma ihtiyacım var. Sen haklıydın. Hodin tam bir pislik.* Ama tek yaptığım Newt'in kitabını daha yakın tutmak ve "Sen?" diye eklemek oldu.

Al silindir şapkasını çıkardı ve bileğini suçlayıcı bir hareketle masanın üzerine bıraktı. Sırada eldivenleri vardı, ince keten yumuşak bir sessizlikle önce birini, sonra diğerini çekiyordu. "Melody, Dali'ye nasıl

Böylece kitaplarını geri alabilecekti," dedi onları şapkasının içine bırakırken. Elleri çıplak, bir rafa gitti, parmakları iki yırtık pırtık kitabı seçip masanın üzerine koyana kadar gezindi. "Ben de burada aynı şeyi yapıyorum." Gözleri benimkileri bulmak için yükseldi. "Yoksa benden çalınan şeyi -Rachel Mariana Morgan- almamla ilgili bir sorunun mu var?"

Üç ismimi de kullanıyordu. Bu benim bir pislikten daha değersiz, alınıp satılacak bir şey olduğumu düşündüğü anlamına geliyordu. Ama konuşuyordu ve o içindeki Dali'nin kitaplarını görmeden önce ağır çantamı masadan almak için bir adım öne çıktım. "Hayır," dedim, kolum ani ağırlıkla sarsıldı. "Ama eminim üniversiteye gidip sorsaydınız-"

"Bu Newt'in," diye araya girdi, alaycı bakışları elimdeki kitaba yöneldi. Dudakları yavaşça çirkin bir ifadeyle kıvrıldı. "Newt'in kitaplarını Hodin için mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim kısaca. Kitap içime rahatsız edici talepler gönderiyordu ama onu almasından korkarak daha yakın tuttum.

Al'ın gülümsemesi düz dişlerini ve kötü ruh halini gösterecek şekilde genişledi. "Hepimiz kitaplarımızı geri alıyoruz," dedi ve raflardan bir tane daha çekip karıştırdıktan sonra onu da diğerleriyle birlikte toz bulutu ve bağlı güç içinde bıraktı. "Burada olan sen olduğun için muhtemelen bunun için suçlanacaksın."

"Al onları," dedim, çenemi kaldırarak büyüyen yığınının gösterdim ve şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Eğer onlar senin kitaplarınsa, onları almalısın. Müzelerin ve kütüphanelerin, kültürel anlayış adına, kârlarına kâr katmak için çaldıkları eserleri ellerinde tutmalarına hiçbir zaman katılmadım. Çalmak çalmaktır, özellikle de sizin dar medeni anlayışınıza uymayanlardan alıyorsanız."

Yine beni bir aşağı bir yukarı süzdü, bakışları neden giydiğime karar vermeye çalışıyormuş gibi mülakat takımının üzerinde durdu. "Senin için hâlâ umut var," dedi uzaktan, sonra bana sırtını dönüp elini tekrar kitapların sırtlarında gezdirdi.

"Al, seninle konuşmam gerek." Sözlerimi aceleye getirdim, başka bir kitap yığına çarptığında sıçradım, eski kitap parlak bir toz püskürüyordu,

Alçak tavanlı odada boğuluyordum. "Lütfen," diye ekledim kısık hırıltısına. "Başım çok büyük belada," diye fısıldadım. "Hodin-"

Al bana doğru döndü. Odağı bulanıklaştı ve müstehcen auramı gördüğünü bildiğim için içim ısındı. Görüşü keskinleşti, röportaj takımım karşısında dudağı kıvrıldı. "Bir lokma ekmek ve bir çift terlik için kendi çocuğunu satacak kadar kalles, yalancı bir insan müsveddesi. Aslında, söylentilere göre satmış. Sana bunu mu giydiriyor? Uygun bir şekilde iğrenç."

"Bir ders için," dedim hemen. "Bugün ders veriyorum."

"Bunun içinde mi?" diye ağzından kaçırdı. Ve sonra gözlerini kırıştırdı. "Öğretmenlik mi yapıyorsunuz?"

"Üniversitede," dedim, onun dehşete düşmüş şaşkınlığı beni fena halde yetersiz hissettirdi. "Profesör Sikes dönene kadar." Tereddüt ettim. "Ah, onu gördünüz mü acaba?"

Al bana döndü, elindeki kitabı unutmuştu. "Birinin yerini dolduruyorsun *Profesör* mü? Ne öğretiyorsunuz?"

"Demonoloji mi?" Özür dileyerek teklif ettim ve Al'ın gözü seğirdi. "Tam zamanlı bir iş değil. Sikes'i bulana kadar bir, belki iki gün. Dali'nin elinde değil, değil mi?"

Sesim neredeyse bir gıcırtya yükselmişti. Al iç geçirerek kitabı diğerlerinin üzerine koydu. "Bu yüzden Dali asgari ücretle çalıştığı işi bıraktı," diye mırıldandı. "Ya da belki kovuldu. Peçetelere bu kadar takıntılı birini daha önce hiç *görmemiştim*."

"Profesör Sikes Dali'nin elinde mi?" Dedim, aynı hastalıklı his kalbimin etrafında yükseliyordu. Dali ne zamandır restoranını işletmek için birkaç üst düzey sihir kullanıcısına ihtiyaç duyduğundan yakınıyordu? Ve şimdi bir tane vardı. Melody'yi de sayarsak iki, ama o garsondan çok personel gibi görünüyordu. "The Turn take it, Dali'nin garsonlara ihtiyacı var diye hepiniz cehenneme çevirebilesiniz diye gerçekte sizin için bir yer yaparken neredeyse kendimi öldürmedim!" diye haykırdım.

Al, elini anlamlı bir şekilde sallayarak raflara doğru döndü ve kuyruğu kıvrıldı.

"Hepiniz daha fazla hissedebilen familiar olmayacağı konusunda anlaşmıştınız. Bir anlaşma yapmıştık," diye yakındım. "Melody nerede? Dali onu da mı aldı?"

Sırtı bana dönük olan Al kaba bir homurtu çıkardı. "Eğer iradenizi birine zorla kabul ettiremiyorsanız, onun davranışları için söz vermemelisiniz. Dali, birden fazla vardiyayı ve kostümleri yönetmek için yeterli beceriye sahip bir ev sahibine ihtiyaç duyuyordu.

restoranının. Kitapları geri dönünce bir kütüphaneciye ihtiyacı oldu. Gazeteye ilan vermesini beklemiyorsun, değil mi? Artık bir iblisin ihtiyaç duyduklarını kanalize ederek hayatta kalmak için yeterli ley hattı taşıma kapasitesine sahip yetenekli familiar sağlama işinde değilim. Sözleşmelerin uygun şekilde noter tasdikli ve şahitli olduğuna eminim." Al omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Ölüm kadar yasal."

Peri osuruklu orospu çocuğu. Bunun için zamanım yoktu!

"Bir anlaşmamız vardı," dedim tekrar, yığınının üzerine bir kitap daha bıraktığında sertleştim. "Kurallara uyarsan gerçek hayatta takılabilirsin. Bir kütüphaneciyi ve profesörü çalmak kurallara uymak değildir."

"Güle güle, Rachel Mariana Morgan." Al kitaplarını topladı, belli ki gitmeye hazırdı.

"Bekle!" Diye bağırdım, koluna uzanışım, o lanet olası pislik ona atlamaya çalıştığında duraksadı. Saçlarım mistiklerle çatırdıyordu, muhtemelen çok eğlenceli olduğum için kalmıştı. *Bir daha asla Tanrıça'nın yardımına başvurmayacağım.*

"Al, bana cırcır böceklerini senin verdiğini biliyorum, Hodin'in değil," diye acele ettim ve durdu. "Lütfen." Utanarak Newt'in kitabını yere bıraktım ve bir elimi hırıltılı saçlarımda gezdirdim. Mistiklerin ışıkları bir yanıp bir sönüyor, bu da beni tedirgin ediyordu. "Hodin beni kandırdı. Şuna bakıp ne kadar bataкта olduğumu söylemeni istiyorum."

"Seni kandırdım mı?" dedi, sesi alaycıydı. Ama merakı gitmesini engelledi ve cesaretleterek kitabı sağ tarafını görebileceği şekilde çevirdim. Al kitabı yaklaştırdı. İnceledi. "Bunu çalıştırabiliyor musun? Tavuk tırnağıyla yazılmış."

Endişe göğsümün etrafında dönüyordu ama beni dinliyordu ve bu bana umut verdi. "Bir asa yapıyor," dedim usulca. "Altı lanet." Parmaklarımı birbirine sürttüm, yağlı hissi hatırladım, isin bende kalması için nasıl zorladığımı hatırladım. *İçime işlemeyen is...* "Sanırım bu Newt'in hafıza lanetlerinden biri. Bunu kullandığım kişi bazı şeyleri unutmaya başladı, şimdiki zamandan geriye doğru çalışıyor."

Anladığına dair küçük bir ses çıkardı. "Havaalanındaki vampir mi? Hafızanın laneti, gerçekten." Kırmızı, keçi gözlü gözlerini bana dikti.

dudaklarını titreten bir eğlence titreşimi. "Tebrikler Rachel. Sen gerçekten bizden birisin."

Yüzüm buz kesti. "Beyaz olduğunu söyledi."

"Ve sen ona inandın. Belki de bizden biri değilsin. Belki de sadece aptalsın."

Dizlerimi erişte gibi hissettim ve midem hafifledi. "Finnis üzerinde kullanacaktım. . ." Kullanmış olsaydım, soruşturma açılırdı. Bana kadar izi sürülürdü. Nefsi müdafaa ve bir suikast girişimiyle bağlantılı olduğu için Brad'e karşı biraz rahat olabilirdim ama lanet olsun. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Bu değerli bir fikir." Al kitabı elinden bırakıp kapattı ve burnuma yanık kehribarın hafif kokusunu gönderdi. "Eğer bedelini ödemeye hazırsan. Onu siliyorsun, her seferinde bir anı." Sırıtarak başını eğdi. "Sınıfınızın tadını çıkarın. Eminim müstehcenlik konusunda anlayış göstereceklerdir."

"Bana yalan söyledi," diye fısıldadım, Hodin'e inandığım için değil ama Al'a güvenmediğim için utanmıştım. Arada bir fark vardı.

Al parmağını kapalı kitabın üzerinde gezdirirken burnunu çekti ve kalan mistikler ağır kapağı parlatırken alay etti. "Ah, aptal ve saf Rachel Morgan kara büyü mü çarpıttı? Boka batmış durumdasın. *Küçük kardeşim* senin koruman altında olduğu sürece sana yardım edecek kimse yok." Elindeki kitap yığınının dokundu ve kitaplar yok oldu. "Güle güle," diye ekledi şapkasını zarifçe çevirip kafasına geçirirken.

"Bekle!" Dudaklarımı yaladım, tereddüt ederken nabzım hızlandı, etrafımızı saran kitaplar kadar hareketsiz ve bir o kadar da tehlikeli duruyordu. "Hodin-" dedim, sıkılmış çenesiyle yüzümü buruşturarak. "Bana öğretmiyor," diye itiraz ettim ve yemin ederim, raflardan yükselen bir uğultu geldi - mistiklerin gizli gücü içlerinde yankılanıyordu. "Bunun bir hediye olduğunu sanıyordum."

Kelimeler ağızımdan çıkarken donakaldım. *Bir iblis size bir şeyi bedavaya verdiğinde, bir şeyi kaçırmışsınız demektir.*

Öfke onun kırmızı yüz hatlarını çimdikledi. "Hodin'den hediye falan yok," dedi Al acı acı. "Sadece lanetler. Eğer bunu sana *verdiyse*, kendi çıkarı için *vermiştir*, senin için değil."

İleri doğru adım atarak beni sırtım dolaba çarpana kadar geri çekilmeye zorladığında gözlerim açıldı. "Eğer yardımımı istiyorsan, beni dinle," diye mırıldandı, hafif bir yanık amber kokusu yayılıyordu. "Hodin'in kilisene sızmasına izin verdin. Artık kilise onun. Bunu kabul et ve sen bıçağı görmeden seni alaşağı etmeden önce onu terk et."

Altı aydır Hodin'e bir odadan başka bir şey vermemiştim ve sinirlenerek Al'ı ittim. "Bana pratik yapmam için circır böceklerini verdiğini biliyorum." *Hâlâ önemsediyini biliyorum*, diye düşündüm ama *önemsemediğini* yüksek sesle söylemesin diye söyleyemedim. "Yardıma ihtiyacım var," dedim hızlı hızlı göz kırparak.

"Sana yardım ediyorum ama *dinlemiyorsun!*" diye bağırdı ve kitaplardan birinden küçük bir enerji patlaması oldu, sönene kadar şimşek gibi parladı. "Hodin arkadan bıçaklayan bir düzenbaz! Eğer sana herhangi bir ödeme yapmadan bir lanet verdiyse, o zaman çok fazla ödeme yapmışsın demektir. Bunun için ona ne verdin?"

Boş boş baktım, nabzım hızla atıyordu.

"Söz mü?" Al havladı ve elimi tutup tertemiz bileğimi göstermek için ters çevirdiğinde is ona sıçramaya çalıştığında nefesim kesildi. "Hayır." Sesim benim için bile küçük çıkmıştı. "Hiçbir şey." Korkmuş bir halde elimi geri çektim. "Yardımcı olmaya çalıştığını sanıyordum. Uyum sağlamaya. Arkadaş edinmeye.

Arkadaşlar birbirlerine karşılıksız yardım eder." Ama düşüncelerim son birkaç günü gözden geçirdi ve içimi utanç kapladı. Tanrı yardımcım olsun, gerçekten aptalın tekiydim.

Sonunda anladığımı gören Al'ın kaşları kalktı. Evet, aptalın tekiydim ama Al'ı tanıştığımız gün -burada, üniversite kütüphanesinin bodrumunda- beni öldürmekten alıkoyan da aynı güven dolu aptallıktı.

"Arkadaş olmaya çalıştığını sanıyordum," dedim ama bana bile zayıf geldi. "Stef ..." Kelimelerim bocaladı.

"Arkadaşını ona mı verdin?" Al söyledi ve dudaklarım dehşetle aralandı.

"Hayır!" diye haykırdım ama şimdi o kadar da emin değildim. "Sırf iblis olduğu için güvenilirmez biri olduğunu düşünmek istemedim," diye ekledim, sinirlenmeye başlamıştım. "Öyle olduğunu düşünmemiştim!"

"O zaman gerçekten aptalsın ve hayatta kalamayacaksın," dedi ve auramı hissediyormuş gibi parmağını omzumun bir santim üzerinde gezdirirken donakaldım. A

İğrençliğin kalktığını hissettiğimde içimde bir ürperti dalgalandı, tekrar içime çökmeden önce ona gitmeyi arzuluyordum. "Söyle bana Rachel. Jenks nasıl?"

Başımı kaldırdım, vardiyaya şaşırmıştım. "İyi," dedim, bana yardım etmeyeceğini kabullenmiştim ama en azından beni Alcatraz'a atmamıştı. "Evde bir peri ile ilgileniyor. Stef arabasıyla ona çarpmış."

Al alaycı ve şaşkın bir ses çıkardı. "Stef onunla ilgilenmiyor mu?"

Başımı salladım. "Başka bir peri, Baribas, onu öldürmeye çalışıyor ve kanadı iyileşene kadar onu hayatta tutabilecek tek kişi Jenks."

"Ne kadar *ilginç*!" Al dedi, alaycılığı dağınık düşüncelerimi keskin bir noktada topladı. "Başka bir *peri* olan *Baribas* neden onu öldürmeye çalışıyor?" Gözlüğünü burnundan çıkardı ve parmaklarını şıklatarak içinde bir bezin belirmesini sağladı. "*Yanlı*ş bir şey mi yaptı?" dedi camları gereksiz yere parlatırken.

Dudaklarımı bastırdım ve alay etmesine kaşlarımı çattım. "Hayır, onun saçları siyah," dedim, hâlâ kızgındım. Jenks'in benimle tanışmadan çok önce terk ettiği bir peri geleneğiymiş kara yeniyetmeleri ölüme terk etmek, sanırım her şeyin başlangıcıydı. "Jenks ondan hoşlanıyor," dedim usulca.

"Mmmm. Siyah saçlı bir peri." Al'ın sesinden neredeyse küçümseme damlıyordu ama Jenks'i değil beni hedef aldığı belliydi. "Ne kadar sıra dışı. Jenks'in seni uğruna terk edeceği tek şey için desteğini kaybettin. Kendi boyutlarında bir akraba ruh."

"O beni terk etmedi," dedim kırılgan bir şekilde. Ama onun sadık varlığını özlemiştim.

"Peki ya oda arkadaşın Stephanie?" diye sordu, gözlükleri yine burnundaydı. "Hodin'le bir dostlukları olduğunu söylemiştin. O iyi mi?"

Ona baktım, ima ettiği şeyden hoşlanmamıştım. "Bunun ne alakası var-"

"O *iyi mi*, Rachel?" diye gürledi ve beni yerinden sıçrattı. "Bu basit bir soru."

"O ... iyi," dedim, anlamamıştım. Stef umurunda değildi. Bir şeyleri kaçıırıyordum. "Şu anda bana kızgın."

"Oh, çok yazık. Peki ya Pike?" Newt'in kitabını kapatırken sesini öfke belirledi, hareketleri sertti. "Kardeşinin tam da senin Kalamack elfinin Cincinnati'de mülk almak için paraya çevirdiği miktarı borçlu bulduğu *saatte* ortaya çıkması ne tuhaf."

"Nasıl yaptın . . ." Sesim titreyerek söyledim. Hodin'in Pike'ı kaçırmalarını kolaylaştırmak için suikastçılara bir lanet verdiğinden oldukça emindim. Eğer yüzünü bir daha gösterirse, cevabı ondan zorla alacaktım.

Al masadan kalktı, gözlerini kısarak bana baktı. "Bir kargadan dört taş. Hepsi sizin tarafınızdan elendi: Jenks, Stephanie, Pike ve Trent."

"Karga mı?" Çarpık metaforundan bir anlam çıkararak yineledim. "Hodin mi demek istiyorsun?" Piç kurusu. Getty, Hodin'in Pike hakkında yalan söylediğini söyledi. İblis, Trent'in de iş anlaşması üzerinde çalışırken kulak misafiri olmuştu; işler aniden ters gitmeden önce. Getty bir şeyin onu Stef'in arabasına uçurduğunu iddia etmişti ve ben odadan çıktığımda Hodin'in Stef'e Getty için bir acı laneti yaptığını ve ona bir iblis işareti daha kazandırdığını *biliyordum*. Merdivenlerde onun büyüsunu hissetmiştim ve Stef, Getty'nin hızlı iyileşmesine rağmen, hayır, bu yüzden neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu. *Olamaz*.

"Hodin'in usta bir vampiri gitmeye ikna etmene yardımcı olmak için sana bir lanet vermesi ne büyük incelik," dedi Al yüzüm soğurken acı bir ifadeyle. "Evet, haklısın. Sana bir özür borçluyum. Hiç de aptal değilsin."

Anlayışım üzerime çökerken ona baktım. Peri osuruklu bir trolün oğlu. Hodin sistematik bir şekilde güvendiğim herkesi elimden almıştı. Ve ben de bunu yapmasına izin vermiştim. "Neden?" Al'ın alaycı yüz ifadesiyle karşılaşmak için başımı kaldırdığımda, "Neden?" diye sordum. "Neden arkadaşlarımı benden uzaklaştırsın ki? Bana ihtiyacı var. Onu hepinizden koruyorum ve o da bunu biliyor." Ama Al haklıydı ve şaşkınlığım öfkemi zorlukla bastırdı.

"Onu koruyorsun." Al kelepçelerindeki dantelleri çekiştirdi. Bunu sadece ben özellikle aptalca davrandığımda yapardı ve yüzüm ısındı. "Söyle bana Rachel. Kendisi için alamayacağı neye sahipsinsin? Neye imreniyor? Her gün senin sahip olduğun ama onun alamadığı neyi görüyor?"

"Hiçbir şey." Mantiğindeki kusuru bulmaya çalıştım, her şeyi olayları çarpıtan gözlüklerle gördüğünü kanıtlamak için kullanabileceğim bir şey

Hodin'e olan nefretini destekliyor. "Sahip olduğum tek şey kilisem ve arkadaşlarım. Onlar olmasaydı, subrosa pozisyonuna asla tutunamazdım."

Gözlerim onunkilere kaydı. *Ana irin kovası dolu tanelerini yakalıyordu.* "Benim subrosa pozisyonumu almaya çalışıyor."

Al gülümsedi ve uzun zamandır ilk defa bu beni korkuttu. "Ve işte buradasın, lekелendin ve çarpıttığın kara *büyüden* kokuyorsun." Parmağını tenimden bir santim ötede gezdirdi, ölçer gibi parmağıyla başparmağını birbirine sürterken burnu tiksintiyle kırıştı. "Bunu hak ettin."

"*Büyü orospusu*" diye düşündüğünü duyar gibiydim ve bunu nasıl düzelteceğimi merak ederek olduğum yere çöktüm. *En azından benimle tekrar konuşmaya başladı.* "Çok özür dilerim," dedim ve acı bir kahkaha attı. "Hodin konusunda seni dinlemeliydim ama iblislerin sırf iblis oldukları için kötü oldukları bir dünyada yaşamak istemedim."

"Ve?" dedi, tek hecede kanlı dikenler vardı.

Nefes aldım, kendimi çiğ ve savunmasız hissediyordum. Beni affedebileceğini ummak acı vericiydi. "Akrabalarımız iblis oldukları için kötü değiller," dedim, sonraki kelimelerimi dikkatle seçerek çünkü dişlerini onlardan almaya çalışsaydım, önümüzdeki bin yılı tanrısal güçlerini kanıtlamak için harcayacaklarından hiç şüphem yoktu. "Onlar kötü çünkü hayatta kalmak için öyle olmaları gerekiyordu. Ama sen artık değilsin. Bunu kanıtladın."

"Dayanağı olmayan temelsiz bir argüman." Al'ın dudakları büküldü. "Ve ben ... *hoş* değilim."

Kelime içimde buz kesti, daha önce yaşanmış şeylere duyulan nefretten doğan bir kötülük tarafından taşındı ve düşüncelerini şimdiye geri getirmek için çabaladım.

"Hayır, hiç hoş değilsin," dedim yaklaşırken. Kendisine kızgındı, bana değil. "Ama sende merhamet var," diye ekledim ve hırladı, sinirli bakışları üzerimdeydi. "Beni öldürebilecek bir hata yaptım," dedim, şimdi masada duruyordum. "Çan kulesine o koruma büyüsenü senin yaptığını biliyorum. Ben bunu anlayana kadar beni hayatta tuttu. Bir hata yaptım. Düzeltmeye çalışıyorum."

"Cehaletinle inanılmazsın," dedi ve ben dikkatli bir nefes aldım, umudumu bastırdım, görüp orada bir yerde suç bulmasın diye. "Sonun bir şişede olmayabilir ama Alcatraz umut verici görünüyor."

"I . . ." Sertçe yutkundum, alt dudağımı ısırđım. "Elf ve iblis büyüsünü karıştırdığı için onu bir şişeye koymaya çalışırsan onu koruyacağıma söz verdim. Bana yalan söylediğı için onu şişeye tıkmayacağıma ona hiç söylemedim. O da bana yalan söyledi. Bana kara bir lanet verdi. Bana beyaz olduğunu söyledi. Benden bu kadar."

Al dondu kaldı, kırmızı gözleri benimkilerle buluştu ve ani bir düşünceyle genişledi. "Kendine bir boşluk mu bıraktın? İyi hal maddesi mi? Hâlâ hayatta kalabilirsin."

Öne doğru hamle yaptı ve ben sıçradım, kalın eli omzuma çarptığında o lanet olası pisliği geri aldım. "Böyle bir kurnazlığı öğretemezsin. Ya onunla doğarsın ya da onsuz ölürsün. Heceleme cüppelerin nerede, Rachel Mariana Morgan?"

Hâlâ üç ismimi de kullanıyordu ama şimdi ... gururla kullanıyordu ve kalbimin yükseldiğini hissettim. "Bir oda dolusu özentî iblisbilimciyle konuşmak için ne giydiğimi dert etmekten daha önemli işlerim var," dedim, bu ani değişimi merak ederek.

"Lavanta mı giymek *istiyorsun*?" diye sordu, sesi daha yüksek, daha talepkârdı. Daha çok kendisi. "Sen bir *iblisin*. *Rolünü* oynayacaksın." Gözlerini şeytanca kısarak bana baktı. "Tabii cüppelerin seni aptal gösterdiğine inanmıyorsan? Belki de altınızda? Bana cübbelerini nerede sakladığını söyle, sana bir tane getireyim."

Kefaretimi ödemiş değildim ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. "Hiç de öyle değil. Buna bakmanı tercih ederim. Bir karşı-tedavi buldum ama bazı malzemeler-"

"Cüppeleriniz nerede!" diye gürledi.

"Çan kulesinde asılı duruyor!" Odada biriken mistik enerji ani bir patlamayla boşaldığında bağırdım. Mistikler hâlâ buradaydı ve Al'ın onları elf dışkısı olarak gördüğünü bildiğim için irkildim.

Ama Al sırtıyordu, kaşları beklenmedik ses yüzünden kalkmıştı. "Oh!" dedim, anladım ve Al'ın gülümsemesi düpedüz şeytani bir hal aldı.

"Sana bir tane getireyim mi?" diye adeta sızdı.

Hodin'in peşinden gidiyordu. "Evet, ama sakın-" diye başladım ama siyah ve kırmızının ışıltılı girdabında kayboldu. "Kiliseye zarar verme," diye bitirdim,

Bodrumun sessizliği içine işlerken fısıldadı, Al burada olduğu için şimdi daha ağırdı.

Moralim bozuktu, kitap yüklü çantamı yerden aldım ve masanın üzerine bıraktım. Hodin benimle oynamıştı. Piç kurusu, benimle oynamıştı ve ben Al'ı dinlememiştim, popüler kültürel önyargıları takip etmediğim için o kadar endişeliydim ki kendimi kör etmiştim - içgüdülerimi görmezden gelmiş ve kendimden faydalanılmasına izin vermiştim. Bu yüzden Cincinnati'yi kaybedebilirim.

"Harika," diye mırıldandım, Jenks'i arayıp onu uyarmalı mıyım diye düşündüm. Başımı eğerek Dali'nin kitaplarının arasından geçip telefonumu buldum ve kütüphanenin Wi-Fi ağına bağlanarak numarasını aramaya başladım. Ama ararken bile telefonum mırıldandı. Arayan Jenks'ti ve bağlan tuşuna bastığımda nabzım hızla atmaya başladı. "Jenks, iyi misin?"

"Evet, biz iyiyiz," dedi, sesi küçük hoparlörden alışılmadık derecede yüksek çıkıyordu. "Ama sekiz kolu ve ağzı olan bir şey az önce Hodin'i yemeye çalıştı. Doğal olarak aklıma sen geldin. Ne var ne yok?"

Nefes verdim ve o pis sandalyelerden birine yığıldım. O iyiydi. "Arayan Al'dı. Yine konuşuyoruz. Kilise nasıl?"

"Çan kırılmış olabilir. Hodin gitmiş." Tereddüt etti. "Stef onun elinde," dedi usulca.

Lanet olsun Dönüş'e. . . . "Onu geri alacağız." Newt'in kitabına dokundum, keşke onu eve götürebilseydim. "Benimle oynadı Jenks," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Pike'ın kötü bahsi, Getty'nin vurulması ve senin yardımına ihtiyaç duyması, Trent'in iş sorunları. Benim müstehcenliğe bulaştırılmam. Herkesi benden koparmaya çalışıyor ki Cincy'nin kontrolünü kaybedeyim ve o devreye girebilsin."

Jenks'in kahkahası rüzgâr çanları gibi tınlıyordu. "Al onu kovalarken bu zor olacak. Seninle sınıfa gelmemi ister misin? Kiliseye uğramak için vaktin var. Getty'yi de getirebiliriz. Dışarı çıkması lazım. Beni deli ediyor. O kadın yerinde durmayı sevmiyor."

İlk dürtüm hayır demekti ama tereddüt ettim ve gerçekten düşündüm. Hodin ortaya çıkmadığı sürece hayatımın tehlikede olduğunu düşünmüyordum ve bu durumda Jenks'in pek yardımı dokunmazdı, özellikle de Getty oradaysa. "Hayır," dedim ayağa kalkıp isteksizce Newt'in kitabını yeniden raflara yerleştirirken. "Trent, Hodin'i

Dersten sonra benimle geç bir ögle yemeği için buluş ve muhtemelen kiliseye gideriz."

"Dikkatli ol," dedi, sanki babam eve erken gelmemi söylüyormuş gibi. "Stef için zgnm ama o kendi kararını verdi."

"Benim tavsiyeme göre," dedim usulca. Parmaklarım kitabın sırtından ayrılırken karıncalandı ve onu buradan gizlice çıkarıp ıkaramayacağımı merak ettim. Sanki başka biri kullanabilirmiş gibi. Hatta muhtemelen farkına bile varmazdı. *Senin için geri döneceğim. Söz veriyorum.* "Hey, Sikes'in nerede olduğunu buldum," diye ekledim ekşiyerek. "Dali onları da garsonluk yapmaya ikna etmeden önce sınıfının dn koparmam gerekecek. Junior'dan ayrıldığında Dali'nin yine insan kaçırmaya başladığını tahmin etmeliydim." *Boktan bir tost. şu anda ihtiyacım olan şey bu değil.*

"Dali, ha?" Jenks söyledi. "Tahmin edebiliyorum. Sonunda kahvenizi istediğiniz gibi yapacak bir barista buluyorsunuz ve onlar da başka bir gerçeklikte kendi yerlerini açmak için işi bırakıyorlar."

Auramın üzerinde belli belirsiz bir büyü dalgalandı ve Al tekrar içeri girdiğinde başımı kaldırıp baktım.

"Al!" Bağırdım ve döndü, şimdi giydiği yırtık pırtık cübbe ayak bileklerine dolanıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim; omuzlarındaki kirli kırmızı renk, yırtık etek ucundaki pislikten neredeyse siyaha dönüşüyordu. Belini ve bileklerini sıkıca sarıyor, bacaklarına hareket özgürlüğü vermek için topuklarına doğru daralıyordu. Terlikleri daha çok çizme ve tozluk gibiydi; ipek, hassas bir şekilde dokunmuş zikzak deseniyle dizlerine kadar yükseliyordu. Yanık amber kokusu ondan yayılıyordu, keskin ve güçlü, neredeyse itici. şaşkınlığımı gördü ve sonra buğulanarak her zamanki yeşil kadifesiyle geri döndü. Elinde bir tomar koyu yeşil ipek vardı ve onu masanın üzerine bıraktı.

"Jenks. Gitmeliyim," dedim ve telefon kapandı.

"Bunu giy," dedi Al, nefessiz ama gergin bir sesle ve ben gözlerimi kırpıştırdım, gözlerim yaşardı.

"Bu benim cppem değil," dedim cppeyi havaya kaldırdığımda siyah, an desenli kuşaktan onunkine benzeyen bir çift yeşil terlik/çizme düştü. "Onu buldun mu?"

"Onu bulmak mı? Evet. Yakalamak, hayır." Dudakları bükülen Al, şimdi yumuşak bir yanıkla kıpkırmızı olan elini büktü. "O lanetli elf anı olmasaydı onu yakalamıştım."

varlığımı ele veriyor."

Iskalamıştı ve içimden bir parça korku geçti, geriye sadece öfke kaldı. "Ben, ah, beni gözetleyip gözetlemediğini anlamak için kurdum." Tanrım, kendimi aptal gibi hissettim. Utanmış. Kızgın. Ama en çok da kızgındım. Çenemi sıkarak bornozu masanın üzerine koydum, yeşil ve siyah ipek su gibi birikti.

"Kendimi dizginlediğimi bilmek sizi memnun edecektir. Perileriniz iyi ve kiliseniz sağlam." Al beni tiksintiyle inceledi. "Hodin kaçtı ama geri dönecek." Kuyruğu kıvrılan Al, hiç tereddüt etmeden raflardan geniş aralıklarla yerleştirilmiş dört kitabı alıp bana doğru itti. "Bunlar senin. Al bunları. Newt onları sana vasiyet etti."

"Vasiyeti var mıydı?" Dedim, kollarıma yuvarlanırken şok olmuştum. Bir tanesi karşı lanetin yazılı olduğu kitaptı ve içimi bir heyecan kapladı.

Ama o cevap veremeden Al kaskatı kesildi ve ikimiz de koridordan gelen yumuşak bir sese döndük.

"Dur!" Lenny, raflarda saklandığı yerden fırlarken beti benzi atmış bir halde haykırdı. "Bunlar kütüphaneye ait."

Kollarımda karıncalanan dört kitapla donup kaldım. Onları istedim. Hepsini istiyordum. Al'a kitaplarını alması gerektiğini söylemek başka bir şeydi. Bu başka bir şeydi ve kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Al sırtarak gözlüklerinin üzerinden Lenny'ye baktı. "Onlar Newt'ten çalındı ve ben de artık Rachel'a ait olduklarını söylüyorum. Ta."

"Al?" Küçük odada gri ve siyah bir girdap yükselirken seslendim ve sonra gitmişti, rafta sekiz boş nokta ve durgun havada asılı duran yanık kehribar rengi dışında orada olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Lenny, "Onlar kütüphaneye ait," diye mırıldandı ama Al onu sarsmıştı ve sözleri inandırıcılıktan yoksundu.

Elimdeki kitaplar sıcaktı, rafımda olmak istiyorlardı. Zihnimin gerisinde, neredeyse bilinçaltı bir kargaşa şiddetleniyordu. Al kolektifin içine düşmüştü ve doğaçlama, gürültülü bir toplantı gerçekleşiyordu. Açıkça Hodin'e savaş ilan edilmişti ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktım.

"Kitaplarını kimin aldığını buldum," dedim ve Lenny gözlerini kocaman açmış, kollarını iki yana açmış, çaresiz ve sekiz kişi daha eksildiğini bilerek bakakaldı.

"Bunlar iblisler," diye ekledim. "İyi haber şu ki, sadece kendilerine ait olanları alıyorlar."

Kitapları Dali'ninkilerle birlikte çantama tıkıştırırken ve ipek bornozu üstüne bırakırken ona bakamadım. Biriken kumaşı tanıyamamıştım ama Ceri'ye ait olduğuna dair ilk düşüncem pek olası görünmüyordu. Terlikler minyon geç elf için çok büyük olurdu. Al da ona nadiren yeşil giydirirdi. Kesimi de tuhaftı, beli ve bileği sıkıyordu. Peki ya ayakkabılar? Onlara terlik denemezdi. Bağcıkları dizlerime kadar geliyordu. Her zamanki heceleme cübbesi değildi ve Al'ın bana ne verdiğini merak ettim.

Ağır çantayı omzuma aldığımnda Lenny kaşlarını çatarak yumuşak bir itiraz sesi çıkardı. "Bu kitaplar yüzlerce yıldır koleksiyonumuzda yer alıyor," dedi ama sesindeki tiz sızlanma, kütüphanenin müteveli heyetiyle yapacağım konferans görüşmesi dışında her şeyin bittiğini söylüyordu. "Ondan önce de özel koleksiyonlarda."

"Doğru." Önünde durdum, gitmek istiyordum ama o yolumu kapatıyordu. "Ama bunlar hala hayatta olan iblisler tarafından yazıldı, merhumlar tarafından değil. Çalınan mallar asıl sahiplerine geri döner."

Lenny çaresizce eliyle işaret etti. "Patronuma iblislerin kitaplarını aldığını söyleyemem."

"Neden olmasın?" Gitmek için sabırsızlanarak omuz çantamı daha yukarı kaldırdım. "Bakın, üniversitenin yasadışı yollardan elde edilen eserleri iade etmek için bir protokolü yok mu? Bu da aynı şey. Tazminat ödemek için her iblisle iletişime geçmeniz gerektiğini söylemiyorum. Pek çoğu aslında bir şey yazmadı. Ve bazı kitaplar o kadar eski ve modası geçmiş ki muhtemelen onları zaten istemiyorlar."

"Kitapları serbest bırakma yetkim yok. O kadar eski değil," dedi, yığınlardan birine yaslanıp parmaklarını şakaklarına bastırırken sesi yumuşadı.

Acımam arttı ve omzuna dokunarak onu irkilttim. "Lenny, kayıp kitaplar onlara ait," dedim usulca, Melody'yle ilgili şüphelerimi ona söylemeli miyim diye düşünürken. "Eğer onlara ait olmayan şeyleri almaya başlarlarsa

Onlarla konuşursam devreye girebilirim, ama o zamana kadar değil." Tereddüt ettim, düşündüm. "Belki onlara burada saklamaları için yıllık bir maaş teklif edersen onları geri getirirler."

Lenny'nin nefesi kesildi. "Yapar mıydın?"

Umudu karşısında irkilerek başımı salladım. Hayır. Yapmayacaktım. Al dört kitabı kollarıma bırakır bırakmaz, bir köpek yavrusu gibi benim oldular. Finnis üzerinde kullanmak için başka bir büyü aramaktan daha fazlasıydı bu. Bana *ihtiyaçları* vardı ve onlarla ilgilenebileceğim rafıma gidiyorlardı. "Belki de buna kalıcı bir ödünç diyebilirsin."

Lenny'nin iniltisi içimde bir suçluluk duygusu yarattı ama hemen bastırdım. Hareket etmek iyi hissettiriyordu, son mistikler de sıyrılırken saçlarım yüzümden kayıyordu. Merdivenlere giden uzun koridoru bulduğumda nefesim hızlandı ve adımlarım arttı. "Özür dilerim Lenny," dedim onun beni takip ettiğini duyduğumda. "Bugün buraya gelirken niyetim bu değildi. Onların benim olduğunu gösteren kâğıt üzerinde bir şey bulmaya çalışacağım, belki Dali ve Al'dan da ellerindekilerin bana ait olduğunu kanıtlayan bir şey. O zamana kadar onları eve götüreceğim."

Evde, rafımda *Betty Bob'un Tek Kişilik Yemek Kitabı* ve *Yeni Başlayanlar İçin Yirmi Beş Kolay Pentagram kitabımın* arasında duracaklardı.

"Şu kitaplar hakkında..." diye tekrar denedi, yetişmek için yalpalayarak bir adım attı ve ben de öğleden sonrasını kıskanmayarak yürümeye devam ettim. *Hey, üzgünüm ama eski kitaplarımızı kimin çaldığını bulmak için getirdiğim kadın çalındıklarını iddia etti ve bazılarını kendine aldı.*

Newt'in kitapları çantanın içinden bana sıcak bir şekilde dokunuyordu ve ben de onlara sanki alev alıp dünyayı ateşe vermeyi bekleyen yumuşak, çaresiz tavşanlarmış gibi dokunuyordum. İlk kez bunu yapabileceğimi hissederek merdivenleri çıkmaya başladım, artık Atlantisli yansıtıcı teleskopun yerine geçecek bir şey bulacağımdan emindim. Pike'ın kardeşini lanetsiz hale getirecektim ve bunu yaparken kazandığım tüm pislikler Hodin'in üzerine kalacaktı. Çok geç olmadan onun niyetini keşfetmişim ve arkadaşlarım birer birer geri dönüyordu.

Ama önce vermem gereken bir ders vardı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

BİR ELİMDE KAHVE, DİĞERİNDEN SARKAN LAVANTA TOPUKLU AYAKKABILARIMLA YÜRÜDÜM. Üniversitenin yönetim binasından Kalamack Hall'a giden yer üstü tüneline geçtim, burada tüm üst düzey sihir laboratuvarları vardı. Klimalı olacağını düşündüğüm için kaldırım yerine bina bağlantı yolunu kullanmışım ama hiçbir basınçlı serin hava içeri giren güneşin sıcaklığına dokunamazdı. İblis ayakkabılarım güneşin ısıttığı karoların üzerinde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Geç kalmamışım ama kahve almak ve Dali'nin işten ayrıldığını teyit etmek için Junior'a uğramam erken gelme şansımı elimden almıştı. Bornozumunu giymek için tuvalette durmam beni daha da geride bırakmıştı. Ayakkabılar başıma dert açmıştı. Doğru numaraydılar ama tozlukları yürürken aşağı kaymayacak şekilde nasıl bağlayacağımı bulmak üç seferimi almıştı.

Sona ulaşım ana binaya girdiğimde siyah kuşağımdaki zillerin yumuşak şingirtisiyle kafalar yükseldi. Çenemi tutarak, kitaplarla dolu, ceketten ağır çantamı omzuma doğru çektim. Al'ın kötü bir taklidini yaparak "Bunu giy," diye alay ettim, ama dürüst olmak gerekirse, mülakat kıyafeti beni A almak için çırpınan bir öğrenci gibi göstermişti ve merdivenlerden yukarı çıkarken şingirdayan kuşağımı sıktım, dalgalanan yeşil ve siyah ipek, gümüş çanlar ve kızıl saçlardan oluşan bir görüntü. Tek ihtiyacım olan düz tepeli, yuvarlak bir şapkaydı.

Gözler üzerimdeydi ve bir telefon kamerasının tıktığıyla yüzümü buruşturdum. *Ben güçlüyüm*, diye düşündüm ve ikinci kata çıkıp 273 numaralı odaya yönelirken içimdeki Newt'i yönlendirdim. *Ben eşsizim. Unutkan ve dengesizim.*

Burada olmak istemiyordum, Hodin eşyalarını almaya geldiğinde evde küfürler savuruyor olmalıydım. Ama Vivian'a söz vermişim ve Dali'yi görünce

belki bir avuç üniversite öğrencisini daha güvenli bir kariyer seçmeye ikna edebilirdim. Ejderha veterineri gibi belki.

Kapının önünde durduğumda nabzım hızla atıyordu. Arkasından hafif bir konuşma sesi geliyordu. Yavaş bir nefes alarak kapıyı açtım, içeri girdim ve arkamdan sıkıca kapattım.

Onları fark etmedim, bakışlarım teknoloji açısından zengin podyuma ve yanındaki uzun masaya sabitlenmişti. Güneş parlaktı ve kara tahta yerine bir video ekranı vardı.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı biri, konuşmalar azalırken ve ben masada durup kahvemi, topuklu ayakkabılarımı ve dolup taşan çantamı masanın üzerine koydum. Newt'in kitapları bir şekilde en üste çıkmıştı ve onları örtmek için lavanta rengi ceketimi çektim. *Demonoloji öğrencileri olsalar bile, göster ve anlat için ilk tercihim değil.*

Ancak o zaman başımı kaldırıp ellerimi arkamda saklayarak sessizce paniğe kapıldım. Küçük bir sınıftı. Belki yirmi çocuk vardı ve onlar da çocuktı; bazıları şort ve tişört, bazıları sundress giymiş, dizüstü bilgisayarları açık ve internette geziniyor, kulaklıkları beyinlerine müzik yayıyordu. Yarısı şaşkınlıkla bana bakıyor, yarısı gülüp gülmemeleri gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Kendi başarısızlık duygum içimde yükselirken, "*Öldü*" diye düşündüm. *Eğer bu şekilde devam ederseniz hepiniz yürüyen ölü cadılersınız.* Boğazımı temizledim ve arkadaki iki öğrenci şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak ortak videolarından ayrıldılar. "İyi günler. Ben Rachel Morgan. Bugünkü dersinizi ben veriyorum. Öğitmeninizin gitmesinin bir nedeni var," diye başladım ve ön sıradaki yıpranmış Howlers şapkalı adam kıs kıs güldü.

"Sınıfa pijamalarınla mı geldin?"

Kimin güldüğünü ve bunun gergin mi yoksa kaba mı olduğunu not ederken kaşlarım kalktı. "Bu bir yazım cübbesi," dedim ellerimi arkamdan çıkarıp onlara poz verirken, yıldızları ve ayları ve örtünmeden ödün vermeden bana nasıl hareket özgürlüğü verdiğini görmelerini sağladım. "Auramı izole etmeye yardımcı olmak ve yüksek seviyeli bir lanet ya da tılsımı kirletmesini önlemek için tılsımlar içeren glif tabanlı bir dokumaya dokunan özellikle nadir bir ipek. Çanların yaydığı frekans, çizgilerdeki güçlü çizgilere çekilen mistiklerin kafasını karıştırıyor ve böylece Tanrıça-

temelli yaramazlık. Bazılarınızın suyun ne kadar derin olduğunu ve içinde koruyucu giysiler olmadan yüzdüğünüzü fark etmeniz umuduyla bunu takıyorum." Bunu sindirmek için durakladım ve podyumun kenarına koymadan önce soğumakta olan kahvemi yudumlama fırsatı buldum.

"Güvenlik ekipmanımıla dalga geçmek isteyen başka biri var mı? Yok mu? Güzel, çünkü bir ders hazırlayacak vaktim olmadı ve bunu kanatlarımla yapmak zorundayım." Bir podyumun arkasına saklanmak istemediğim için masanın önüne geçtim ve kendimden emin göründüğümü umduğum bir şekilde masaya yaslandım. Birileri beni internette aramıştı ve eski kimlik fotoğrafımın üzerinde fısıldaşıyorlardı - sanki bir kaynak makinesinin içine girmişim gibi göründüğüm fotoğraf.

"Yakın zamanda kilisemde yaşamasına izin verdiğim bir iblisin beni mahvetmeye çalıştığını öğrendim. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Acı bir şekilde söyledim. "Ya da iblislerin kendi kendini yaratan lideriyle bir sözleşme imzalaması için kandırılan Profesör Sikes hakkında konuşabiliriz. Eğer bu konuda bir şeyler yapmazsam, her iki durumun da beni aynı şımarık, egosu tavan yapmış, sıkılmış sihir kullanıcılarıyla birlikte sonsuza dek sürecek bir sona sürüklenme ihtimali yüksek, o yüzden bu öğleden sonrayı verimli bir şekilde kullanalım, olur mu?"

Bakıyorlardı ama en azından beni görmezden gelmiyorlardı. Son sıradaki çocuklar bile.

"Ders programı olan var mı?" Yaklaşık üç kalp atışı süren sessizliğin ardından ikinci sıradaki genç bir kadın elindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Teşekkür ederim," dedim kadın kâğıdı uzatırken ve ziller şingirdayarak masaya oturmak için kayarken kâğıda bir göz attım. Ayaklarım sallanıyordu ve tozluğumdaki bağcık desenini göstermek için onları salladım.

"Bir iblis nasıl çağırılır?" dedim, başım öne eğik. "Vay canına. Daha ilk günden. Kaçan bir iblise karşı koruma. Bu ilk olmalıydı. Karanlık ve yasadışı: bir lanetin beyaz bir büyüden nasıl ayırt edileceği. Ley hattı kaçırılmasının önlenmesi. Sizi koruyacak bir tanıdık nasıl seçilir, geliştirilir ve kullanılır. Uygulayıcıları koruyan yeni yasalar." Kâğıdı bırakırken iç çektim. *Adsimulo calefacio*, diye düşündüm, depolanan lanet için iblis kolektifine kısa bir süre dokundum ve kâğıt alev aldı, karo zemine çarpmadan önce yanarak kül oldu. "Bu işe yaramaz," dedim cevap vermemeleri karşısında yüzümü buruşturarak.

"Birinci hafta." Masadan kaydım ve zillerimi çaldırmak için volta atmaya başladım. "Eğitmeniniz size iblislerin, onları sonsuzluğa bağlayan lanet bozulduğu için artık çağırılmayacağını söylemiş *olmalı*, o yüzden denemeyin. Büyükanenin küllerini şöminenin üzerine bırak." Pencereilerin önünde döndüm ve dönüş yolculuğuma başladım. "Hem sahile inip bir kahve parasına biriyle konuşmak varken neden onu yemeğinden alıkoyup kızdırasın ki? Dur bir dakika," diye ekledim ekşiyerek. "Dali az önce işi bıraktı, dokuzdan beşe çalışmayı bırakıp eğitmeninizi kaçıarak köleleştirdi."

"Onun adını söyledi," dedi kadın notlarından başını kaldırıp bakarken.

Aman Tanrım. Not alıyorlar. "Ortak adını söyledim," diye düzelttim onu.

"Çağırma adını değil."

"Ortaya çıkacağı için mi?" dedi Howlers şapkalı adam, alaycı bir sesle.

"Adın ne senin?" Dedim ve ayağı seğirdi. *Evet, istediğim senin anonimliğın olunca biraz daha zor oluyor.*

"Tony."

"Pekala, Tony. Sana Dali'nin çağırma ismini söylemiyorum çünkü söylersem o da benimkini söyleyebilir ve artık beni onunla çağıramasan da bu benim iblis kolektifine giriş şifrem. Eğer buna sahip olursan, sadece onların birikmiş lanetlerine erişmekle kalmazsın, aynı zamanda çıkardığın her şeyin parasını da ben öderim. Böyle bir şey olmayacak."

Arkadaki bir adam elini kaldırdı. "O zaman bu gerçekten bir iblis mi? Kahve dükkanındaki mi?"

Kahvemi buldum, dikkatimi iblis kitabı yüklü çantamdan uzak tutmaya özen gösterdim. "Keçi gözlü, kırmızı gözlü olan mı?" Başımı salladım, bir yudum aldım ve bir düşünceyle ısıttım. Onlardan en ufak bir tepki bile gelmedi. *Boktan bir tost. Onları etkilemek için ne gerekiyor?*

"Öyleydi ama bıraktı," diye ekledim. "Artık iblisler güvenilir bir şekilde yanık kehribar gibi kokmadıkları için, bir iblisle karşı karşıya olup olmadığınızı anlamanın tek yolu gözleridir. Gözlerini değiştirebilirler ama genellikle zahmet etmezler. İblisler herhangi bir şey ya da herhangi biri olabilirler, ancak başka biri olmaya çalıştıklarında bile tanınmayı severler. Bu bir ego meselesidir."

Sınıfın yarısı bunu yazarken ben bekledim. *Gawwwd . . .* "Devam ediyoruz. İkinci ve üçüncü haftalar. Kaçan bir iblise karşı korunma." Sikes'in henüz bu kadar ileri gitmemiş olmasını umarak iç çektim, kafalarını eğil ve saklan ile doldurdum. "Bir iblise karşı ona saygılı davranmaktan başka bir koruma yok ama benim tavsiyem uzak durmanız ve bilmeniz gerekenleri başka bir şekilde bulmanız. Eğer kütüphanede bulamıyorsanız, ona ihtiyacınız yok demektir. Eğer bir iblis size bir şey öğretmek isterse. . ." Sözlerim yarım kaldı. Al bana öğretmek *istiyordu*. Dali Keric'e sırf zevk için öğretiyordu. Ama on iblisten dokuzu sizi sadece kullanmak istediklerinde öğretiyordu.

"Eğer bir iblis sana öğretmek istiyorsa, nedenini öğren," dedim usulca, çelişkiyle. "Çok emin ol."

Aynı adam tekrar elini kaldırdı ve ben de başımı salladım. "Bir iblisin bir bebeği eğittiğini duydum," dedi.

"Dali bir Rosewood bebeğine öğretmenlik yapıyor," dedim Keric'in adını açıklamak istemeyerek. "Evet. İşte bu yüzden, basmakalıp sözlerini ve yalanlarını ne kadar süslerse süslesin, hiçbirinize hizmetten başka bir şey öğretme zahmetine girmeyecek." Tamam, bana bile acı gelmeye başlamıştı ama yine de acıtıyordu. Dali neredeyse Sikes ve Melody'yi kaçırarak beni tepki vermeye zorlamıştı. "Daha fazlasını biliyor olabilirsin," dedim kahvemi boşaltırken. "Ama o bebek? O bir iblis ve sonsuza dek yaşayacak." Elimdeki fincanı attım, içinde Mark'ın logosunu taşıyan üç tane daha olduğunu görünce şaşırdım. *Geçen haftanın çöpü*.

Tony kıs kıs güldü. "Sikes bir çemberin koruyacağını söyledi-"

Gözlerim kısıldı. "Bir tane yap," dedim masadan kayarken, çanlar şingirdiyordu. "Bir daire çiz!" Ona doğru gelirken bağırdım, ley hattını içimden öyle hızlı geçirdim ki canım acıdı.

Dudakları aralandı ve birinin nefesi kesildi. "*Septiens!*" diye bağırdı, ben bir el hareketi yaptım ve elimde altın ve kırmızıdan oluşan düzenli bir top oluştu. Etrafında katı bir çember oluşurken sandalyesine sinmişti, ağırlıklı olarak kırmızı olan parıltının arasından mor ve yeşil parlıyordu.

Tam üzerinde duruyordum, elimi çevresine koyduğumda kendimi kötü hissediyordum. Baloncuğu aniden siyah isle kaplanınca bir çığlık attı. Paniğe kapılarak isi geri çektim, ona atlamaya çalıştığı için şok olmuştum. İttim

Elimi bariyere daha sert bastırdım, mavi ve yeşil aurası benim altın ve kırmızı aurama karşı savaşıırken onun gücünün benimkiyle buluştuğunu hissettim.

"Özensiz," dedim saçları sanki parazitten yükselmeye başlarken. "Çemberin çizilmemiş. Yarım saat içinde onu geçeceğim ve seni ıslak bir battaniye gibi iğrençliğimle kaplayacağım. Ne yapacaksın?"

"Çemberimi bozamazsın," dedi Tony ama korkmuştu. "Bu iyi bir tane."

Daha sert bastırdım, altın rengim ve kırmızım onu boğdu. "Ben bir iblisim!" Dedim, üzerinde dururken çanlar şıngırdıyordu. "Ve sanki asanı sallayıp hayatını güllük gülistanlık yapmak benim sorumluluğummuş gibi küçük isteklerini bana getirdiğin için çok kızgınım! Senin çemberin çizilmedi, Tony." Ona doğru eğildim, enerjim çatırdıyordu. "Senin tutabileceğinin yüz katı enerji tutabilirim. Düşecektir. Savunmasız. Bir şeyler yap!"

"Tony!" diye bağırdı biri ve Tony cebine koştu, çömelip parlayan dairesinin hemen içine bir çizgi çizerken sandalyesi baloncuğunun içine doğru bastırıyordu. Yarım kalp atışı sonra, aramızda ikinci bir enerji dalgası yükseldi, bu sefer ilkinin içinde.

Yukarı baktı, sonunda korkmuştu. *Şimdi hayatta kalabilirsin*, diye düşündüm ve sonra dış çembere bir enerji darbesi göndererek onu kolayca kırdım. Elim onun ikincil bariyerine çarptı ve ısı parlaması ve ozon kokulu kıvılcımların patlamasıyla sarsıldım.

"Bu iyi," dedim koridorda durup kimin hâlâ oturduğunu ve kimin ayağa kalktığını görürken. "Çizilmiş bir çemberin içindesiniz. Bunu kolay kolay bozamam." Gülümsedim ve Tony'nin rengi soldu. "Tony'nin numarasını bilen var mı?"

Beni sessizlikle karşıladılar. "Telefon numarası?" Ben sordum.

Birisi "Ben biliyorum," dedi ve ben de genç adama baktım, elinde manyetik tebeşir çubuğuyla temkinli bir sertlikle oturduğunu görmekten memnun oldum. Etrafına davet edilmemiş bir çember çizmişti. Belki de çok ileri gitmiştim.

"Ara onu," dedim ve adam bana baktı. "Tamam, onu ilk arayan bir sonraki sınavdan A alır."

"Ona zarar vermeyecek misin?" diye sordu ve ben daha da çok gülümsedim. "Ben bugün sizin öğretmeninizim," dedim. "Bu bir gösteri."

"Kahretsin Paul, yapma!" Tony neredeyse tıslayacaktı ama Paul, görünüşe göre, kaydırmaya başladı.

Ben *Jeopardy*'nin melodisini mırıldanırken altın, dizginlenmemiş sihir parmak uçlarımdan yere tıslayarak damladı! Sınıfın geri kalanı izledi. Herkes ne olacağını biliyordu. Tony'nin telefonu çaldığında kendimi kötü hissederek zıpladım, sonra odaklanmış, nokta atışı bir Wi-Fi dalgasının yarattığı en küçük delik oluştuğunda Tony'nin çemberini kağıt mendil gibi deldim.

Tony'nin nefesi kesilirken çemberi düştü. Beklediğim enerji patlaması karşısında kaskatı kesildim ve ona dokunmama bir santim kala durdum. "Tag. Sen öldün," dedim o nefesini tutup bana bakarken. "Tabii çok şanssız değilsen ve şu anda bir iblisin uşağı ve yatak ısıtıcısı olarak sonsuzlukta yaşamıyorsan. Kediler ve köpekler bir iblisin aşinası olarak kullanılabilecek kadar ley hattı enerjisi tutamazlar ama sen tutabilirsin. Yani, yeteneklerinizi acı verici bir şekilde genişlettikleri birkaç on yıllık cehennemden sonra."

Döndüm ve sınıfın önüne doğru yürüdüm. "Bu kadar hızlı millet," dedim kendimi masanın üstüne yerleştirirken. "Kırılmayacak çok az çember vardır. Eğer tam tersini yapar ve kendinizi korumak için bir iblisi çembere almaya çalışırsanız, onları çağıran lanet bozulduğu için dışarı fırlayacaklardır. Bu yüzden bir tanesini kafese koyup özgürlüğüne kavuşması karşılığında bir şey talep edebileceğinizi düşünmeyin."

Tony sarsılmış, heyecanlanmış ve belki de biraz daha zeki bir şekilde sandalyesine yeniden oturdu. Nefes nefese, "İnsanları familiar yapmak yasadışı," dedi.

Daha akıllıca değil. "Öbür dünyadan iade imkansızdır. Köprüden düşmediğinizi kim söyleyebilir? Ama dürüst olmak gerekirse, bir iblis sizi kas gücüyle değil, daha çok bir sözleşmeyle tuzağa düşürecektir. Sözleşmelerin arkasında yasalar vardır ve iblisler insanları alaşağı etmek için yasaları kullanmaya bayılırlar."

Kafalar sallanıyordu ve sonunda anlatabildiğimi düşündüm. Herkes yerine dönmüştü. Bütün gözler benim üzerimdeydi. "Neredeyiz? Dördüncü hafta mı? Beyaz büyüden lanet nasıl anlaşılır?" Yavaşça nefes aldım. "Size hemen söyleyebilirim ki, bir iblisten aldığınız her şey lanettir. Hepsi lanettir."

Bornozumu daha sıkı çektim, üzerimdeki pislik tabakasının içinde kendimi çirkin hissediyordum. Tony'nin çevresini kapladığımı hepsi görmüştü. "Ve eğer muhteşem patinamı merak ediyorsanız, bu hafta yanlış iblise güvenerek bir hata yaptım. İblisler neden her zaman bu kadar sinirli sanıyorsunuz?" Acı bir şekilde söyledim. "Birbirlerine kazık atıp duruyorlar. Arkadaşlarını bile."

Sessiz kaldılar. Belki de çok fazla şey paylaşıyordum.

"Beşinci hafta. Ley hattı kaçırılmasının önlenmesi." Gözlerim seğirdi. Beni kaçırmaya çalışan Al tarafından karlı bir sokakta sürüklendiğim bir video vardı. Cincy'nin PBS kanalı bunu kamu hizmeti duyurularından birine dahil etmişti.

"Bunu atlayabilir miyiz?" Mırıldandım. "Hiçbiriniz sonsuza dek sonrasını göremeyeceksiniz."

"Oraya gittin mi?" Paul sordu. "Yok edildiğini duydum. Bu yüzden iblisler bizim gerçekliğimizde."

"Öyleydi ama yenisi var." Bileklerimi çaprazladım, acaba bunu Bis ve benim yaptığımı söylemeli miyim diye düşündüm. *Ama hayır. Bana asla inanmazlar.* "Daha küçük ama ley hatlarını eski haline getirmenin tek yolu buydu. Onlar aslında iblislerin gerçekliğini bizimkine bağlayan güç bantları, yani bir dahaki sefere bir tılsım yapmak için bir hat kullandığında, bir i b l i s e teşekkür edebilirsin."

İblislerin bunu daha iyi bir şey için yaptıklarından değil.

Yüzleri inançsızlıkla buruştu ve bunun acısını hissederek ekledim, "Ley hatları sadece enerji şeritleri değildir, onlar kapı geçitleridir ve eğer auranızı nasıl değiştireceğinizi bilerseniz, odadan odaya adım atar gibi gerçeklikten öbür dünyaya adım atabilirsiniz." Elbette kulağa harika geliyordu ama iblislerin son derece sofistike bir şekilde bir yerden bir yere sıçrama yeteneğinin aksine, bir ley hattına adım atarak gerçeklikleri değiştirmek düşük seviyeli ve vasıfsız olarak kabul ediliyordu. Ama Bis olmadan ben de bu durumdaydım.

Bu bile onları etkilemedi. Tüm çabalarım boşa gidecekti. Her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. *Hiçbir şey değişmez.*

Bana ders programını veren kadın, "Herkes öbür dünyaya gidebilir mi?" diye sordu.

Tehlikeli bir bölgedeydik ama nasıl geri çekileceğimi bilmiyordum. "İçine girip çıkmak için auranızı hattın rezonansına uyacak şekilde değiştirmeniz gerekiyor, ama evet. Yerden yere hareket için mi?" Başımı salladım. "Sadece bir iblis bunu yapabilecek beceriye sahiptir."

"Yani ..." Tony ayağa kalktı, ukala tavrı bir kez daha yerine oturmuştu. "Eğer kaçırılıp öbür dünyaya götürülseydin, bir ley hattı bulup mutlu şeyler düşünerek kaçabilirdin."

Son yirmi dakikayı tamamen zaman kaybı olarak görerek yere çöktüm. "Eğer auranı ley hattının rezonansı ile nasıl eşleştireceğini biliyorsan. Ama bu sadece söz konusu iblis gerçekliğe seyahat edip seni tekrar ele geçiremezse işe yarar ve bunu aştık. Bir iblisin yapacağı ilk şeyin auranızı katılaştırmak olacağından ve böylece onu değiştiremeyeceğinizden bahsetmiyorum bile. Ya da daha basiti, bileğinize tılsımlı gümüşten bir bilezik takmak. Savunmasız hale gelmek zor değil." *Bu bana her zaman oluyor.*

Onları kaybediyordum ve içimde bir öfke dalgası hissettim. "Altıncı hafta. Sizi koruyacak bir tanıdık nasıl seçilir, geliştirilir ve kullanılır." Parmaklarımı hızlı hızlı masanın üstünde gezdirdim. "Eğer aptallığınızın cezasını kedinizin çekmesini istiyorsanız, odadan çıkmanız gerekiyor. Şimdi."

"Yedinci ve sekizinci haftalar. Bizi gündüz yürüyen iblislerden koruyacak yeni yasalar. Huh." Onlara baktım, kimin hâlâ not aldığını gördüm. "Kanunlar üzerine iki hafta ve onları nasıl çağıracağımız üzerine sadece bir hafta. Millet, buradan beyninizin kıvrımları arasına sıkışmış tek bir şeyle çıkacaksınız, bunu yapın. Evet, yasalar var: insan familiarları yok, kara büyüyle uğraşmak yok, özellikle istemeyen kimseye pislik bulaştırmak yok. Ama iblisler sizi aynı sonucu doğuracak bir anlaşma için kandırabilir ve kandıracaktır."

Bir elimi göğsüme koydum ve yüksek bir falsetto ile "Ooh, gel benimle çalış. Sana üniversitede öğretemeyecekleri şeyleri öğreteceğim!" Elimi indirdim. "Bay Sting'in söylediğinin aksine, onu parmağında oynatamayacaksın."

Stef'in bunu yapabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim ama sonra vazgeçtim. Stef çok açık sözlü ve dürüsttü. Evet, Hodin ona öğretiyordu ama Findlay Market'teki konuşmamız beni onun gerçek bir ilişki peşinde olduğuna ikna etti.

Hodin'i, ona gizemi öğretmesi için baştan çıkarmaya çalıştım. Ona bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söylemekten vazgeçmiştim çünkü Hodin'in hain, işbirlikçi bir iblis olmadığı bir dünyada yaşamak istiyordum. *Tostun üzerindeki bok. Tam da başladığım yerdeyim.*

Ama sanki onları güvende tutacak bir bilgelik dağıtıyormuşum gibi hepsi bana baktı.

Belki de iş derilerimi giymeliydim. . . . "Bak," dedim. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyeceğini biliyorum çünkü özel olduğunu ve seninle her şeyin farklı olacağını düşünüyorsun ama iblisler çaresiz hale getirilmedi. Aksine, artık daha tehlikeliler. Onlar kahve ve güzellik tıslımları dağıtan dost canlısı mahalle büyücünüz *değiller.*" *Lanet olsun sana, Dali. . . .* "İblisler de herkes gibi yasalara uymak ya da uymamak konusunda bilinçli bir karar verirler. Onlara yasaları çiğnemeleri için bir sebep vermeyin. Belki benim dışımda onları denetleyen kimse yok ve ben de senin kışını kurtarmakla meşgulüm."

Tekrar adımlamaya başladım. "Her biri en az beş bin yıldır buralarda. Her biri bir köleydi. Biri hariç hepsi savaşçıydı, parmaklarının ucunda seni ters yüz edebilecek ya da hava yastığı olmadan aya fırlatabilecek büyüler ve lanetler vardı. Sen bir dikkat dağıtıcı ya da amaca giden bir araçsın. Onların umurunda olduğun konusunda kendini kandırma." Al'ı düşünerek tereddüt ettim. "Kandırma, tuzaga düşürme, köleleştirme konusunda binlerce yıllık deneyimleri var," dedim, düşüncelerim dikkatimi dağıtmıştı. "Artık yasaların olması sadece seni kandırmalarını kolaylaştırıyor," diye bitirdim, acı ve bıkkınlıkla.

Hiçbir şey söylemediler, büyük bir hata yapmak için kullanabilecekleri bir şey bekliyorlardı. "Tamam." İçimi çektim ve telefonuma baktım. "Belki de bazı soruların zamanı gelmiştir."

Bir şey söylemeye isteksizmiş gibi yer değiştirdiler. Keşke kahvem bitirmeseydim de arkasına saklanabilseydim diye düşündüm ama diğerlerinin yanındaki çöp kutusunda duran fincanıma bakarken kaşlarımı çattım. Sikes kahvesini Junior'dan alıyorsa, fincanda bir bulma tıslımı yapmaya yetecek kadar DNA kalıntısı olabilirdi. Dali'nin onu kaçırdığını *kanıtlayabilirdim* ama sonra ne olacaktı?

İçimden riskli bir fikir geçerken masadan kaydım. Hodin'le ilgilenmek zorunda kalacaktım. Hodin'in hapsedilmesi

Kaldıraç. Belki de onlara uslu durmaları ya da en azından Melody ve Sikes'i bırakmaları için rüşvet verecek kadar büyüktü. Isınarak, içinde birikmiş bardakların bulunduğu çöp torbasını kutudan çıkardım. "Peki," dedim onlar bana deliymişim gibi bakarken. "Eğer bana soracak bir sorunuz yoksa, benim size bir sorum var. Profesör Sikes'in kahvesini deniz kıyısından alıp almadığını biliyor musunuz?" Kimse bir şey söylemedi ve ben de içinde birikmiş çöplerin olduğu torbayı masanın üzerine koydum, kuşağımdaki ziller şingirdadı. "Bunlar Sikes'in mi?" Biraz sallayarak sordum.

"Mmmm," dedim sessiz kaldıklarında. "Tavsiyelerimi görmezden gelmeye kararlıyken sana bir iblisten nasıl kurtulacağını öğretemem." Sözcükler beni terk ederken donakaldım ve Al'a yaptığımın tam olarak bu olduğunu düşündüm. "Ama belki ben Sikes'ı geri getirebilirsem, o da getirebilir," diye devam ettim, çirkin bir gerçeklik kızgınlığımı bastırıyordu. "Profesörünün nerede olduğunu bildiğimden oldukça eminim, ama serbest bırakılması için bir anlaşma yapma şansım olacaksa bunu kanıtlamam gerekiyor. Bunun için de bunların Sikes'in fincanları olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Bunlar onun," dedi Tony, görünüşe göre merakı daha da artmıştı. "Ama az önce bir iblisle anlaşma yapmamamı söylemiştin."

Torbayı yaklaştırdığımda çöp şingirdadı, içimi bir endişe kapladı. "Sen, hayır. Ben mi? Ben bir iblisim. Öyle bile olsa, kitaptaki her numaraya ihtiyacım olacak ve bazılarını da kendim uyduracağım. İblislerin keyfi kurallara uymasını sağlamak bir ejderhayı eğitmek gibidir. Onlara yapmak istemedikleri hiçbir şeyi yaptıramazsınız. Ama doğru kaldıracı bulursanız bir dağı yerinden oynatabilirsiniz." *Ve Hodin benim manivelam olacak* diye düşündüm, çünkü Dali'nin üniversite personelini kandırarak cezasız bir şekilde kendi personeli gibi hizmet ettirebileceğini düşünmesine izin veremezdim. Onu Keric'le de tanıştırdıktan hemen sonra.

"Onu kurtaracak mısın?" dedi çocuklardan biri ve ben iç çektim. "Belki. Eğer programıma sığdırabilirsem. Ders bitmiştir." Ders çantamı aldım. Sonra da içinde kahve fincanları olan çöp kutusunu. Ziller çaldı, omzumda çanta, elimde çöplerle dışarı çıktım.

Tanrım, Jenks'i özledim.

CHAPTER 17

KAMPTA OLDUĞUMDAN BERİ HIÇ OLMADIĞIM KADAR SINIRLIYDIM VE

Trent en iyi arkadaşımı çaldı, onu erkeklerden hoşlanmaya ikna etti ve beni geride bıraktı. Kitap yüklü, takım elbiseli çantam omzumda, lavanta rengi topuklu ayakkabılarım elimde kilisenin ön merdivenlerinden yukarı çıkarken kuşağımdaki çanlar şingirdadı. Hâlâ o şahane sessiz şeytan ayakkabılarını giydiğim için adımlarımın etkisi azalmıştı ama çanlar bunu telafi ediyordu.

"Rachel?" Trent arkamdan seslendi, Hodin'in burada olacak kadar aptal olması ihtimaline karşı güneşi kızartmaya yetecek kadar ham enerji getirmek için en yakın hatta ağır ağır çekerken arabasının kapısının çarpma sesi duyuldu. Söz verdiğim gibi, Trent dersten sonra benimle buluşmuştu ama geç bir öğle yemeği için hiç havamda değildim ve kiliseye ayrı arabalarımızla gitmiştik. Birkaç tılsım yaptıktan sonra Dali'yle yüzleşecektim. Tabii Hodin burada değilse. Bu benim harika programımı değiştirebilirdi.

"Hey! Hodin!" Kapıyı açıp içeri girerken bağırdım. Topuklu ayakkabılarımı merdivenin yanındaki köşeye fırlatıp loş fuayeyi tararken ellerim güçten ağrıyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde buruşuk takım elbisemi çekip çıkardım ve yığına ekledim. Bu kötü bir fikirdi ve onu bağışlayacaktım. Artık o kişi değildim ve bir daha da asla olmayacaktım. "Hodin! Seninle konuşmak istiyorum!"

Trent kapıyı arkamdan kapattığında ışık sönükleşti. Bana doğru uzandı, ben de elini çekerek öğleden sonra güneşiyle aydınlanan mabede doğru yürüdüm. "Ah, Rachel?" dedi bana yetişmek için acele ederken. "Burada en iyi yol bağırarak mı?"

"Ben Orta Batılıyım. Böyle başlarız." Ellerim karıncalanmaya başladı, ayak parmaklarıma kadar. Ellerimi kalçalarıma koyarak kırışleri bir karga için taradım. "Ho-o-odin!"

Yusufçuk kanatlarının çıkardığı sesle başımı çevirdim ama sadece Jenks'ti.

"Tink'in memeleri, Rache," dedi önümde dururken. "O burada değil. Stef de öyle."

Dudaklarımı bastırarak çöp torbasını kanepenin üzerine bıraktım. "Emin misin?" Omuz silkti ve ben de telefonu kapattım. Y a n ı m d a Trent iç çekti,

duvarlar arasındaki güç çatırtılarının azalmasını açıkça takdir ediyordu.

"Sikes için bir bulma tılsımı yapıyorsam, Hodin için de bir tane yapabilirim," diye mırıldandım. Piç kurusu benimle oynamıştı. En başından beri benimle oynamıştı. Hangisi beni daha çok rahatsız ediyordu bilmiyorum, ona izin vermem mi, yoksa herkesin bana bunu yapacağını söylemesine rağmen dinlememem mi? *Suçluluğu kanıtlanana kadar masum olmak beni öldürtecek.*

Sinirlenerek koridora doğru yürüdüm. Muhtemelen odasında tılsım yapabileceğim bir şey vardı. Bununla en azından kilisede sinsice dolaşıp beni gözetleyip gözetlemediğini öğrenebilirdim.

"Rachel, hayır!" Ben Hodin'in kapısına uzanırken Jenks ve Trent bağırdı.

En ufak bir uyarı işareti vardı ve sonra depolanmış enerjinin statik bir patlaması boşluktan atlayıp beni dar koridorun karşısına fırlatarak Stef'in kapalı kapısına çarpınca nefesim kesildi. Güç üzerimde sürünerek dirseklerimi ve dizlerimi sıkıştırdı. Nefes almak acı veriyordu, göğsüm kasılıyordu. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde enerjiyi toprağa doğru ittim ama saçlarım hâlâ diken dikendi ve göz kırparak görmeye çalıştım. *Hah. Yerdeyim.*

"Ow . . ." Trent'in serin eli bana dokunup hücrelerimdeki fazla enerjiyi nazik bir yıkamayla çekerken fısıldadım. Yine üzerimi kaplayan pislik ona doğru sıçramaya çalıştı ve ben onu geri tutmak için çabaladım, onu aşağı ittim ve zihinsel olarak üzerine oturdum.

"İyi misin?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ben de onu netleştirmek için gözlerimi kırptım. "Öyle mi?" Dedim, aslında nefes verişimdeki aşırı gücü sanki

soğuk bir günde sıcak bir nefesti. Jenks'in parıltılarını görmek zordu. En azından ben onun parıltıları olduğunu düşünüyorum.

"Üzerindeki koğuşu görmedin mi?" diye bağırdı peri, endişeden kudurmuş bir halde. "Sence çekip gidiyor ve kapısını kilitlemeden mi bırakıyor?"

Oda dönüp yerleşirken onlara baktım. "İyi ki dokunmamışım." Sığ nefes alarak ellerime baktım ve neden kırmızı olmadıklarını merak ettim. "Vay canına."

"Vay canına?" Trent dirseğimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı. "Bu seni öldürebilirdi."

Dokunmuş olsaydım, belki, ama dokunmamıştım. Başım dönmüş bir halde duvara yaslandım, elimi ortama koydum. Trent'in gözleri endişeyle kısılmıştı, bu ifade Jenks'in yüzüne de yansımış, peri onun yanında geziniyordu. Kaslarımın uğuldadığını hissettim ve kafamdaki iğden bir tomar enerji daha sıkarak onu çizgiye geri ittim. Hücrelerimde kalan fazla güç sanki ozmoz yoluyla sinir ağıma geçip iğimi tekrar doldururken bir ürperti beni sarstı. Eğer kendi tanıdığım olmasaydım ve büyük miktarlarda enerji tutmaya alışkın olmasaydım, muhtemelen kendimi kızartırdım. "Peri osuruklu orospunun evladı," diye peltek bir sesle o enerjiyi de boşalttım. "Sanırım ben iyiyim. Biraz suya ihtiyacım var."

Gözlerimi yere dikerek mutfığa doğru yalpaladım, bir elim duvarda, diğeri ortamdaydı. İyiye gidiyordu - aptal gibi hissetmeye başladığım kadar iyiye gidiyordu.

"Hey, ah, Rache?"

Kulağımın dibinde duran Jenks'e kayıtsızca el salladım. Trent arkamdaydı, düşersem beni yakalamaya hazırды. "Su," diye mırıldandım. Ağzım talaş gibi olmuştu ve ayaklarımı sürüyerek lavaboya gittim, musluğu açtım ve sürekli akan soğuk sudan kana kana içtim.

Su sıçradı ve ben yavaşladım, ellerimi bardak olarak kullanmaya başladım. Bornozumu fark ediyordum ve onun ve yalıtkan ayakkabılarımın beni kurtarmaya yardımcı olup olmadığını merak ediyordum.

"Bu daha iyi," dedim sonunda Trent ve Jenks'i bana bakarken bulduğumda. Getty de oradaydı, kırmızı iplik makarasının üzerinde oturuyordu.

küçük oklardan oluşan bir sadak üzerinde çalışıyordu. "Ben tam bir aptalım," diye mırıldandım ve Jenks'in kanatları takırdadı, onu rahatlatan bir gülümseme buldu.

"O şimdi iyi," dedi ve Getty'ye doğru yöneldi.

Askıdan bir bulaşık havlusu çekip ellerimi ve çenemi kuruladım. "İnanamıyorum-" diye başladım, sonra Trent'e kaşlarımı çatarak baktım. "Evet, inanabiliyorum. Al, sıradışı aptallığım yüzünden beni Alcatraz'a koymakta haklıydı. Hodin benimle oynadı ve ben de ona izin verdim."

Jenks alaycı bir ifadeyle tavana baktı. "Al onu yemeye çalıştığından beri senin bildiğini biliyor," dedi ve Trent yüzünü buruşturdu.

Trent, "Sorun olduğunu bilmediği zaman bir sorunu kontrol altına almayı her zaman daha kolay bulmuştumdur," dedi. "Pusuda bekliyorsa onu açığa itecek bir tılsımım var. Ve eğer zaten burada değilse, geri döndüğünde zil çalacaktır."

Başımı salladım ama dürüst olmak gerekirse, eğer Hodin kilisede gizleniyor olsaydı, kendimi duvara çarptığım için bana kıcıyla gülerdi. Kayıtsızca, bulaşık havlusunu çubuğa ilıstırdım ve yemek tezgahına oturmaya gittim, tabureyi Trent'e bakacak şekilde kaydırıp kendimi yukarı kaldırdım.

Endişeli olduğu her halinden belli olan Trent bir o yana bir bu yana sallanıyor, hiçbir şeyin çok yakın olmadığından emin olmak için odaya göz gezdiriyordu. Duruşu sağlamdı, ipi çekti, elinde bir enerji topu biriktirirken saçları uçuştı, ham kırmızı güç ona bir amaç verirken altına dönüştü. "*Ta na shay ...*" diye şarkı söyledi, alçak sesle ve çekerek. "*Dondola persoma,*" diye mırıldandı, sesi Tanrı'ya şarkı söyleyen bir keşiş gibi yükselip alçaldı ve elindeki top genişledi. "*Dondola . .*" diye şarkı söyledi, parlayan küre genişleyene, Jenks'in üzerinden akana ve yanından geçerken tozunu küçük girdaplara itene kadar kollarıyla dışa doğru işaret etti.

"*Perso-o-oma,*" diye mırıldandı ve bana yaklaştığında ona dokunmak için uzandım.

"*Ta na sha-a-ay . . . Dondola,*" diye devam etti ve elim geçmeyip görünmez bir duvara çarpınca kaşlarımı çattım.

"Ah, Trent?"

Ama beni duymadı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "*Perso-o-oma, ta na shay . . .*"

Ellerindeki kabarcık yumuşak bir dalgayla genişledi ve beni tabureden aşağı itti.

"Hey!" diye bağırdım, kontrollü bir düşüşle zemini bulmak için dönerken kollarım titriyordu. "Lanet olsun, Trent!" Fayansın üzerinden bağırdım, bornozum dizlerimi gösterecek şekilde yukarı kalkmıştı.

Getty tezgahın kenarından kaşlarını çatarak ona bakarken Jenks havada asılı kalmış, gümüş parıltılar saçarak gülüyordu. Jenks, "Aferin Kurabiye Adam," dedi ve kendimi daha da aptal hissederek ayağa kalktım.

"Rachel, çok özür dilerim." Trent yardım etmek için hamle yaptı ama bana dokunmadan önce elimi salladım ve o pislik onu kaplamaya çalıştı. "Bunu düşünmeliydim. Gel buraya."

"Neden? Beni iki kere mi aşağı itmek istiyorsun?" Onun yerine tabureyi ayağa kaldırırken mırıldandım.

Trent'in gülümsemesi yumuşadı ve beni direnen bir kucaklamanın içine çekti. Bu sefer is yerinde kaldı ve beni kendisine doğru çekerken rahatladığımı hissettim. "Bazen senin bir iblis olduğunu unutuyorum," dedi. "Arkanı dön. Sırtın önüme dönük olsun."

Jenks kıs kıs gülererek bizi izledi. "Siz ikiniz yalnız kalmak ister misiniz?"

"Kapa çeneni Jenks," diye mırıldandım ve daha da çok güldü - ta ki Getty ona bir bakış atıp durana kadar.

"Hadi birlikte deneyelim," dedi Trent, çenesi omzuma dayanmıştı. Kolları belime dolandığında içimden bir ürperti geçti ve içime bir enerji damlası yayıldı. Bu Trent'ten geliyordu ve ruh halim daha da yumuşadı. "Ben şarkı söylerim," diye fısıldadı, nefesi kulağımda ılıktı, "ve sen baloncuk yaparsın. Eğer ikimiz de yapımında yer alırsak, seni dışlamayacaktır."

Kaşlarım kalktı ve ona daha sıkı sarıldım. "Oh! Tamam."

"*Ta na-a-a shay . . .*" diye yumuşak bir şekilde şarkı söyledi ve ben de ondan gelen enerjinin içime akmasına izin verdim, ellerimi kavuşturdum ve büyümesine izin verdim. "*Do-o-ondola. Persoma-a-a-a.*"

Avuçlarımın arasında garip bir his büyürken nabzım hızlandı. Hiçbir şey yapmıyordum ama yine de ellerimde onun aurasıyla kaplanmış bir büyü vardı.

"Dondo-o-ola," diye fısıldadı. "Ta na shay."

İkimiz de içeride olana kadar balon yavaşça genişledi. Işıl ışıl parlayarak kollarımı açtım ve baloncuğu Jenks ve Getty'nin üzerinden geçirerek mutfağı, verandayı, ön fuayeyi ve hatta çan kulesini bir hamlede içine alacak şekilde dışarı gönderdim.

Trent'in beni tutuşu sıkı ve sağlamdı, saf ve gerçektir. Baloncuk kilisenin iblis alarm çemberinin erişim alanını bulduğunda ikimiz de sıçradık ve enerji sanki buraya, daha uzağa değil dercesine gümbür gümbür bir hisle oraya indi. Trent'in şarkı söylemesi yavaşça azaldı ve kollarım boynuna dolanarak onun pençesinde döndüm. Tanrım, hecelemesine bayılıyordum. Tüm varlığı değişiyor, tehlikeli, vahşi ve öngörülemmez hale geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, aç bakışları içimi ısıtıyordu.

Jenks boğazını temizleyerek, "Öhöm," dedi. "Tekrar söylüyorum, Getty ve ben gitmeli miyiz?"

İsteksizce geri adım attım, Trent'in parmakları kayıp giderken karıncalanmalar yarattı.

"Ben zaten gidiyorum," dedi Getty, yüksek sesi kilisede hem yeni hem de doğru bir ses olarak çıkarken, elinde yeni donattığı sadağı ve yayı vardı.

"Gitmek mi?" Jenks havada döndü, parıltıları inanılmayacak kadar turuncuydu. "Bunu nasıl yapacaksın, Bayan Çıtçıt Kanat?"

Kendini beğenmiş bir ifadeyle Getty kapıya iple bağlı bir ok fırlattı, serbest ucunu tıkaç fikstürüne düzgünce bağladı ve fermuarla tutamağa bağladı.

"Oraya gitme!" Jenks ayağa kalktı, toz gümüş rengindeydi. "Seni orada koruyamam!"

Getty kapının kolunun üstünden ona baktı. "O zaman o bembeyaz kışını buraya getir," dedi. "Birinin o perilere nöbetçi hatlarını çektiirmesi lazım. Bunu sen yapmıyorsun."

Jenks'in kanatları kesildi ve toparlanmadan önce üç santim düştü. "Perilerle çalışmak mı istiyorsun? Kahretsin, kızım," diye yemin etti, açıkça memnun olmuştu. "Alley-oop," diye ekledi, kızın üzerine atladı ve onu bir asistle havaya kaldırıp uçurdu. Küçük bir sesle lavabodaki düğüm çözüldü ve iplik peşlerinden koştu. Harekete geçen makara

iplik dönüp sallanıyor, iplik bitip yok olana kadar yere düşüyordu.

Boş makarayı alıp bir kenara koyarken yüzümdeki sevgi dolu gülümseme soldu. Depresyondaydım, dirseklerimi tezgâha dayayıp oturdum, nefesim kesilmişti. Trent'in büyüünde kendimi daha güvende hissediyordum ama bu Hodin'e güvenecek kadar aptal olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Perilerin neden kara yeniyetmelerin yaşamasına izin vermediğini biliyor musun?" Dedim ki. "Al bir keresinde bana bu geleneğin Hodin olup olmadığından asla emin olamadıkları için başladığını söylemişti. Tüm iblisler istedikleri gibi olabilirler ama Hodin bunu gerçekle sahteyi ayırt edemeyeceğin kadar ileri götüren tek kişi. Bence o başka biri olmak istiyor, bundan zevk alıyor, diğerleri ise bir saatliğine bile olmadıkları biri olmaktansa ölmeyi tercih ediyor - bu onların yararına olsa bile." Titreyerek nefes aldım. "Başım ağrıyor," diye fısıldadım, Trent'in eli dolaplara doğru giderken omuzlarımda gümüşü bir yol izlediğinde parmaklarımı alnıma bastırdım. "Ve ben üç kat daha fazla aptalım."

"Bir insanın en iyisine inandığın için mi?" dedi, tezgâhın altını karıştırırken sesi boğuklaşmıştı. "Suçlu oldukları kanıtlanana kadar masum olduklarına mı? Bu aptal olmak değildir."

Metal bir kâsenin tezgâha çarparak çıkardığı yumuşak çınlamaya baktım. "Herkes sana aksini söylediğinde öyledir. Al haklıydı. Ben dinlemedim." Moralim bozuk bir şekilde geniş pencerelere ve aydınlık bahçeye döndüm. Dışarıda iki toz parıltısı birbirine dolanıyordu. *Ona bir öpücük ver Jenks*, diye düşündüm. *Sev onu. O da seni sevecektir. Matalina senin mutlu olmanı isterdi.*

Yüzümü buruşturarak başımı tezgâhın üzerine koydum. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," dedim, klima bornozumun eteklerini kaydırıp ayak bileklerimi serinletirken bile kelimelerimin sıcak bir nefesle bana geri döndüğünü hissettim. "Çenemi kapalı tuttuğum için Stef tehlikede. Hodin benim subrosa pozisyonumu almaya çalışıyor. Finnis'i Constance'ın hâlâ yetkili olduğuna nasıl ikna edeceğim konusunda *hiçbir* fikrim yok. O asayı kullanamam. Pike'ın kardeşi üzerinde kullanmış olmam yeterince kötü. Bunu tersine çevirmeyi ummak için bile Atlantis'ten yansıtıcı bir teleskop gerekecek."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym," diye mırıldandım, başım hâlâ eğikti. "Bu arada üzerim müstehcenlikle kaplandı ve elimde Dali'nin Sikes'i ve zavallı bir kütüphaneciyi kandırıp sözleşme imzalattığını kanıtlayacak bir bulgu tılsımı yapmak için paket servis bardaklarından başka bir şey yok." *Ve doğum günüm yarın. Oleyyyyyy!*

"Hiç hindistan ceviziniz var mı?"

Başımı kaldırdığımda Trent'in tezgahta un, şeker ve bir kutu yumurta olduğunu gördüm. Ama yemek kitabı yoktu. "Beni dinliyor musun sen?"

İşıl işıl parlayan Trent bana hızlı bir öpücük vermek için eğildi. "Hindistan cevizi yok mu? Ben çikolata parçacıklı yaparım."

Yığıldım kaldım. "Hayatım darmadağın oluyor ve sen kurabiye mi yapıyorsun?"

"Hayatın parçalanmıyor." Trent bir çekmece açtı ve ölçü kaplarını çıkardı. "Stef kaybolmadı. Zor bir hayat dersini atlatıyor. Onu bulacağız ve ona yardım edeceğiz. Evet, Hodin subrosa pozisyonu için uğraşiyor ama biz onun amacını biliyoruz ve buna göre hareket edebiliriz. Pike artık tehlikede değil ve iyileşiyor." Bir kalıp tereyağını açıp kâseye bıraktı ve tam yumuşaklığına gelene kadar bir düşünceyle ısıttı. "Avukatlarım geciktirmek için kötü niyet maddesini tetiklediler. İki yıl sürse bile mülkü kaybetmeyeceğim. Jenks . . ." Elindeki ölçü kabıyla bahçeye baktı.

Gülümsemem hem sevgi dolu hem de kalp kırıklığıyla doluydu. "Jenks birkaç gün izin aldı."

Trent bir fincan şeker ekledikten sonra biraz daha dökerken, "Geri dönecek," dedi. "Eğer ona ihtiyacın olursa Getty Jumokey ile kalabilir. O güvende olur ve Jumokey'nin de yardıma ihtiyacı olabilir."

Ama kendine güveni yerine gelmiyordu ve ben depresyondaydım. "Karanlık bir uygulayıcı gibi görünüyorum," diye fısıldadım.

"Yeni müstehcenliğin mi?" Odaklanan Trent, ısınmış tereyağı ve şekerini karıştırarak eşit bir macun haline getirdi. "Aslında iblislerin insanları kandırarak köleleştirme uygulamalarını yenilemelerinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kum havuzumuzda oynamanın, üzerinde efendilik yapmaktan daha eğlenceli olduğunu hatırlatmaya ihtiyaçları var. Zorbaların hiç arkadaşı yoktur ve kabul edilmek için büyüleyici, umutsuz, gizli bir ihtiyaçları vardır. Hodin'in niyetini biliyorsunuz. Yardım etmek için buradayız. Birinci adım nedir?"

Şekerli tereyağı kokusu midemi guruldattı. "Hodin'i bul ve ona bağır," dedim ama bu hiçbir işe yaramayacaktı. Trent'in listesindeki her şey aşılabilir görünüyordu ve çantamı yaklaştırdım, telefonumu bulmak için Newt'in ve Dali'nin kitaplarını çıkardım. Profesör Sikes ve Melody hakkında İçişleri'ni aramak yapılacaklar listemin en başında yer almıyordu ama kolayca üstünü çizebileceğim bir şeydi. "İçişlerini arıyorum."

"İşte benim belalı koşucum." Trent hayranlıkla yanımda yığılı duran yedi iblis kitabına baktı. Ona Dali ve Al'in kitaplarını kütüphaneden geri aldıklarını ve Newt'in kendi kitaplarını bana miras bıraktığını anlatmıştım ama o henüz bununla kendi kayıp kitapları arasında bir bağlantı kuramamıştı. Bu konuyu açmayacaktım.

"Al yine benimle konuşuyor," dedim Doyle'un numarasını ararken. Onu bir kişi olarak kaydetmemiştim ve onu bulmak uzun bir kaydırma olacaktı. "Pike'in kardeşine yaptığım lanetin orijinal versiyonunu buldum - karşı lanetiyle birlikte." Hâlâ gülümseyebildiğimi fark ettim. "Kütüphaneden yürüyerek çıktım," diye ekledim, dört yeni kitabıma sevgiyle bakarak. "Eğer Atlantis'ten yansıyan bir teleskop bulup büyüü bozabilirsem, Brad suçlamada bulunmayabilir, çünkü o sırada Pike'ı öldürmeye çalışıyordu." Sen beni ele verme, ben de seni ele vermeyeyim. Gezegendeki en eski para birimi. Ya da belki ikincisi.

"Yeni lanet kitapları. Güzel." Trent, başparmağını yukarı kaldırırken onun fiziğini süzdüğümün farkında olmadan bir un püskürterek öksürdü. "Ben hâlâ benimkini bulamıyorum." Sonra duraksadı, gözleri benim yığına dikilmişti.

"Üzgünüm," dedim o anladığında. "Artık Hodin'le aramız bozuk olduğuna göre, onu Sikes ve Melody ile takas etmekte bir sakınca görmüyorum," diye ekledim, sonunda Doyle'u bulmuştum.

"Peki ya senin müstehcenliğin?" Trent suratını ekşiterek sordu, ama ruh halinin kitaplarının sonsuza dek gitmiş olmasından mı yoksa Al ve Dali'nin onun haberi olmadan güvenlik prosedürlerini atlatmış olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. *Benim dünyama hoş geldin aşkım. . . .*

"Hodin'den, karşı büyüden elde ettiğim her şeyle birlikte onu da almasını zorla isteyeceğim. Bunun kara büyü olduğunu biliyordu ve benden sakladı."

Trent gülümsedi. "Al bakalım."

Doyle'u arayacağımı hiç düşünmemiştim ve telefonun çalmasını gerginlik hissiyle dinledim. Bir kadın açtı, bu beni şaşırtmadı. "Merhaba, ben Rachel Morgan. Dedektif Doyle müsait mi? Kayıp üniversite profesörü hakkında bilgim var."

"Bir dakika," dedi kadın ve sonra uzaktan duydum, "Efendim? Bu bir Rashel Morgana. Kayıp bir kişiyle ilgili bir şey."

"Rashel Morgana diye birini tanımıyorum." Doyle'un sesi daha da yumuşamıştı. "Neden beni kayıp bir kişi için arıyor? Onu üst kata transfer edin."

Kaşlarım çatılmıştı, telefonu yaklaştırdım. "Rachel Morgan!" Doyle'un vampir kulaklarının sesimi duyacağını umarak bağırdım. "Ben Rachel. Sikes hakkında arıyorum. Kayıp üniversite profesörü!"

"Morgan?" Doyle sesini yükseltti ve sonra telefonun yumuşak bir cızırtıyla eline geçtiğini duydu. "Evet, bunu alıyorum." Bir tereddüt oldu ve sonra, "Mor-r-r-r-gan," telefonun hoparlöründen bir yağ tabakası gibi süzüldü. "Hem şaşırdım hem de bir şekilde şaşırmadım."

"Selam, Doyle. Hey, şu kayıp ley hattı profesörü hakkında bazı bilgilerim var."

Adam homurdandı. "Ben senin istihbarat bağlantın değilim. Sizin için çalışmıyorum. Bana ödeme yapmıyorsunuz."

"Elbette öylesin!" Birkaç ay önce bana bir arama emri çıkardığını hatırlayarak "Tabii ki öylesin" dedim. İki kez. "Peki neden şikâyet ediyorsun? Dalkavuklarımın hiçbiri para almıyor."

Doyle kıkırdadı ve kaşğın kaseye vururken çıkardığı tok ses Trent'in "Uşak mı?" diye mırıldanmasıyla duraksadı.

"Sanırım Sikes kötü bir kontrat imzaladı ve her zamanki gibi sıkışıp kaldı," dedim. "Bir rapor hazırlandı mı?"

Doyle içini çekti ve sonra anahtarların tıkırtılarını duydum. "Evet. Cuma gününden beri kayıp. Mmmm. Nereden biliyorsun? Henüz açıklanmadı."

Doyle'un alçak sesi tüylerimi diken diken etti. "Onun dersini ben veriyorum.

Geçici olarak," diye ekledim, Melody hakkında soru sormamaya karar vererek. "Doğrulamam gerekiyor ama Dali tarafından kaçırıldığından eminim. tesadüfen aynı zamanda barista işini bıraktı." "Rachel,

bunu yapabilecek durumda değilim-"

"Bir bulma tılsımı hazırladıktan sonra orada olup olmadığına bakmak için ever-after'a gidiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Tabii I.S.'in zaten bir koşucusu yoksa?" Tatlı tatlı ekledim. "Eğer onu bulursam, bana bir arama emri çıkartabilir misin?"

"Bir iblis için mi?" Doyle dehşet içinde, "Bir iblis için mi?" dedi ve ben de Trent'e gülümsedim.

"Hayır, Profesör Sikes için. Park cezası mı? Cadı lisansını yenilememek mi? Onu yasal olarak sınırdan geri çekmek için kullanabileceğim herhangi bir şey."

"Mmmm." Doyle klavyeyi biraz daha tıklarken sessizdi. "Onun kara büyü yaptığından şüphelenildiğinin farkında mısın?"

Şaşırmamış bir şekilde yere yığıldım. "Hayır. Bunun için onu getirebilir miyim?"

Doyle kıkırdadı, ama hoş bir şekilde değil. "Hayır. Eğer karanlık bir uygulayıcıysa, o bir kayıptır."

"Eğer," dedim çabucak. "Öyle olduğunu bilmiyorsun. Hadi ama Doyle. Sana bir iyilik borcum olsa hoş olmaz mıydı? Arama izni için bir neden uydurman on dakikanı alır."

"Ve bir yargıca imzalatmak için üç gün," diye mırıldandı Doyle. "Kara büyü yaptığından şüpheleniliyor' cümlesinin neresini anlamadın? Kimse bir şey yapmayacak."

Trent'in kaşları kalktı, ben de omuz silktim. Bulduğum yer burasıydı ve eğer istediğimi elde edeceksem, öyle olsun.

"Ayrıca," diye devam etti Doyle, sinsi bir sesle. "İzin ya da mahkeme kararı olmadan tılsım bulmak yasadışıdır. Sende ikisi de yok."

Evet, teknik olarak izinsiz kullanılmaları yasa dışıydı ama daha önce kimse buna aldırmamıştı. Trent çikolata parçacıklarını karıştırırken kararlı bir şekilde hiçbir şey söylemedim, ta ki Doyle iç çekene kadar. "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi ve ben de gülümsedim.

"Teşekkürler, Doyle. Sen bir prensisin."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Doyle. "Cadı için çalışıyorum." Bağlantı sona erdi ve telefonumu yere bıraktım.

"Önce profesör. İlginç," dedi Trent kurabiye kutularını ararken. Hiçbir yere yaklaşmadı ve ben de onları almak için sandalyeden kaydım. Planladığımız öğle yemeği bu değildi ama konu kurabiyeler olduğunda spontane davranmazsam olmazdı.

"Sen olsan ilk ne yapardın?" Stef için duyduğum suçluluk duygusu kalbimi sararken sordum. Ama Stef ya isteydi ve daha sonra evde olacaktı ya da daha büyük olasılıkla Hodin'le birlikteydi. Her iki durumda da şu an için iyiydi. Hayatım triyajdaydı ve profesör gerçek yardım gelene kadar başlanabilecek en kolay şeydi.

"Ben olsam Finnis'i şaşırtacak bir şey bulmak için yeni lanet kitaplarımı karıştırmaya başladım. Ama Al adında bir iblisle potansiyel bir ilişkim yok."

Ben de ne kadar hakimiyetim olduğundan tam olarak emin değildim ve bir tomar almak için parmağımı kenarda gezdirmeden önce kurabiye tepsilerini hamur dolu kasenin yanına koydum. Trent beni uzaklaştırmak için kaşıkla bir hamle yaptı ve ben de çaldığım kurabiye hamuruyla kendimi küstah hissederek oradan uzaklaştım. Kalçalarım sallanarak fırına gittim.

"Doyle'un çalışması için zamana ihtiyacı var," dedim 350'ye ayarlarken. "Eve getirdiğim fincanlar Sikes için iyi bir bulma tılsımı olmalı. Eğer Dalliance'taysa, ona ping atacaktırlar. Eğer şanslıysam Melody de garsonluk yapıyor olacak." Tezgâha yaslandım, ağzımda kurabiye hamurunun tatlı tadı vardı. "Belki Dali'nin kitaplarını iade edersem bana bu müstehcenliğin neden içine işlemediğini söyler. Biri bana her dokunduğunda onu geri çekmek zorunda kalmaktan bıktım."

"Ah," dedi Trent, sanki yeni farkına varıyormuş gibi.

"Dürüst olmak gerekirse Trent, onun çemberini aldığımnda neredeyse öğrencilerimden birine atlıyordu. Beni terk etmek istiyor. Bunu hiç duymuş muydun?"

"Hayır." Sırtı bana dönük olan Trent, bir kaşıktan aynı büyüklükteki hamur topaklarını itti. "Kötü bir lanete benziyor. Dersinin iyi geçmemesine üzuldüm."

İpeksi hecelemeli bornozuma dokundum, kendimi sıcak hissettim. "Ben öyle bir şey demedim."

"Hiçbir şey söylemedin, yani iyi gitmedi."

Omuz silkerek bir kaşık almak için çatal bıçak çekmecesine gittim. "Aynı anda hem berbat hem de iyi." *Al, bornoz konusunda haklıymışsın.* "Çok saflar," diye yakındım ve Trent kıkırdadı. "Suyun ne kadar derin olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Onları korkutarak sanat dallarında uzmanlaşmalarını sağlamaya çalıştım ama sanırım geri tepti."

Bir an için metalin metale sürtünme sesi duyuldu ve sonra Trent usulca, "Sırf Hodin-" dedi.

"Sadece Hodin değil. Hepsi berbat," diye suratımı asarak araya girdim. "Belki Al hariç, ama ondan da o kadar emin değilim." Canım sıkkın bir şekilde bir top hamur daha aldım ve yedim. "Hepsi o kadar zeki olmaya çalışıyor ki, yağmurda sana şemsiye uzatacaklarına bile güvenemiyorsun."

Kıkırdadı ve dudaklarım birbirine yapıştı. "Hiç komik değil."

"Sana gülmüyorum," dedi ama kesinlikle öyle hissettirdi. "Çok sevindim. Korkmuyorsun. Onlara karşı öfkелisin. Bu sağlıklı bir durum. Al'ın seninle konuşmasına sevindim."

Rahatlayarak üçüncü bir tomar hamur çıkardım ve Trent kaseyi kolayca ulaşabileceğim bir yere kaldırdı. "Ben de." Durakladım, aklımda çılgınca bir heceleme seansı ve ardından Sikes ve Melody'nin dönüşü için Dali'yle bir kelime kılıç oyunu vardı. "Hodin'in beni kullanmam için kandırdığı o lanet berbat," dedim yığını karıştırıp söz konusu kitabı indirip açarken. "Onu tekrar kullanamam. Pike'ın kardeşinin tüm hafızasını sıyrıyor, bugünden geriye doğru çalışıyor. Bunu çocuklarına da aktarabilir," diye ekledim ve Trent'in dudakları dehşetle aralandı.

Heceleme bornozumla tezgâhta dururken, kendimi çirkin hissederek uygun sayfayı çevirdim. "Bunu düzeltmeliyim," dedim Newt'in nefretine ve yıkıcı bir yön veren öfkesine bakarken. "İğrenç şeyin yaratıcısını terk etmesi için gereken itici güç lanetin içine yazılmış olmalı, çünkü daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim."

Trent iki tepsiyi fırına götürdü. "Belki de iblis değildir," dedi tepsileri içine yerleştirip zamanlayıcıyı ayarlarken. "Elf sesine benziyor."

Newt'in el yazısını tanıyarak, kelimeleri yazmak için kullandığı gücü hissederek irkildim. "Hayır, bu Newt'in," dedim isteksizce. Newt'in bunu yazarken hissettiği öfke gerçek dışı olmalıydı. Kendini yarı deli, unutkan bir varoluşa sürüklemesine şaşmamalı.

Ama Trent öne çıkıp hamur dolu son kaşığı bana uzattığında gülümsemeyi başardım. Kitabı kendine çevirdiğinde sayfalar dokunuşunun altında parlıyordu ve kaşlarının kırıışmasını izledim. "Bana öyle geliyor ki," dedi,

"sanki teleskopun aynasını kehanet aynası olarak kullanıyormuşsunuz gibi. Bahse girerim ki herhangi bir yüksek kaliteli ayna işinizi görür ve bu yazının yazıldığı dönemde Atlantis bunları bulabileceğiniz en iyi yer olabilir."

"Sence laneti bozabilir miyim?" Tatlı hamuru kaşıktan temizlerken söyledim.

"Brad'i herhangi birinden çocuk sahibi olmadan ve bunu başkasına aktarmadan önce bulursak, evet."

Rahatlamış bir şekilde onu kendime doğru çektim, kollarımız birbirimize sarılırken hamur dolu kaşığımı dikkatlice uzak tuttum. Bir süre öylece durduk, çikolatalı kurabiye kokusu belirginleşirken benim onu, onun da beni sevdiğinden emin olarak güç aldık.

"Geriye Sikes'i bulmak için tılsımlar kalıyor," dedim isteksizce geri çekilirken, memnuniyetim yavaş yavaş azalıyordu. "Ve Melody, belki. Eğer ona bir şişe içinde Hodin verirsem Dali bana ikisini de verebilir."

Trent kaseyi lavaboya götürüp doldururken başını salladı. "Savaş laneti kasasına erişim için dilekçe vermeyi hiç düşündün mü? Hodin orada olan hiçbir şeyi bilmez. Avantajlı olursun."

"İblislerin savaş laneti kasası mı?" Bir tabureye oturup kurabiye hamurunu dişlerimin arasından çıkarırken rahatsız bir şekilde yankılandım. "Bu doğru. O bir tutsaktı ve bu lanetleri bilemezdi."

Al ve diğerlerine inanılacak olursa, elflerle yapılan savaşta sadece yer almakla kalmamış, aynı zamanda kendi soyuna karşı da çalışmıştı. Trent kâseyi yıkarken sessizce düşündüm. Eğer iblis kolektifi bir kütüphane gibiyse, o zaman kasa dairesi de girmek için hem şifre hem de erişim kodu gerektiren kısıtlı kitap bölümüydü. Depolanmış lanetleri, büyüleri ve tılsımları olan iblis kolektifinin aksine, benim kasaya erişimim yoktu. İblislerin yaptığı diğer her şey gibi, antik çağlardan kalma hazırlanmış ve depolanmış lanetler de bedava değildi ve kasadaki bir lanetin bile üzerimde yaratacağı pisliği hayal ederek ürperdim.

"Bilmiyorum," dedim kaşığı lavaboya bırakmak için tabureden kayarken. "Kasadaki lanetler steroidli büyü gibi. Onları orada saklamalarının bir sebebi var. Al'ın dediğine göre, yarattıkları pislikler

Landon'ın yok ettiği o kırmızı lekeli cehenneme. Gerçekten iğrençler."

Trent kaşığı yıkadı ve duruladı. "Hodin de öyle."

"Doğru." Kurutma bezini raftan aldım ve kaseye uzandım. "Al neyin işe yarayıp neyin başımı belaya sokmayacağını bilir. Onun erişimi var."

Trent kurumuş kâseyi benden aldı ve ait olduğu dolabın altına sıkıştırdı. "Ama bugün değil," dedi havluyu üzerimden çekip beni direnmeden kollarına alırken. "Sikes'in bulma tılsımını yaptıktan sonra, çayırdaki bir gezintiye çıkmak ve ardından gece geç saatlerde yüzmek için evime dönüyoruz. Uzun zamandır ata binmemiştik. Red sakinleşti. Yarın senin doğum günün."

Ona yaslanarak durdum ve onu içime çektim. "Al ve Dali'yi sabaha bırakalım mı?" Her şeyin gerçekçi bir şekilde bekleyebileceğine karar vererek söyledim. Doyle o zamana kadar Sikes için arama emri bile çıkartabilirdi. İçimi çekerek başımı onun göğsüne yasladım ve sallanmaya başladık, kuşağımdaki çanlar şingirdarken birbirimizden güç aldık ve bu işin üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağımızdan emin olduk. "Eminim Stef'in odasında ona odaklanmış bir bulma tılsımı yapmak için bir şeyler bulabilirim," dedim usulca. "Eğer Stef'i bulursam, Hodin de muhtemelen orada olacaktır."

"Evet, gece yarısı doğum günü öncesi gezintisi." Trent'in sesi uzaktaki gök gürültüsü gibi gürledi. "Sen, ben ve bir heybe dolusu şarap, peynir, kraker. Hem Red'in hem de Tulpa'nın iyi bir koşuya ihtiyacı var."

İçimi çektim, ikimiz de bunun sadece bir dilek olduğunu biliyorduk. Yapacak çok şeyim vardı.

Yap.

"Doğum gününün çok özel olmasını istedim," diye fısıldadı Trent, beni çekiştirerek. Ta ki onun aurasının nerede bitip benimkinin nerede başladığını anlayamayana kadar. Gözlerim kapandı ve hayatımın farklı olmasını diledim ama onu bana getiren yol buydu.

"Burada benimle olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve o içini çekerken, gücünün içime aktığını ve ikimizi de ısıttığını hissettim.

Bunu Hodin'in çirkin lanet asası olmadan da yapabilirdim. Pike iyileşiyordu, Ivy beklemedeydi. Jenks tekrar işe yaramaya başlamıştı, hatta daha da iyiydi,

Getty yeni güvenlik uzmanımız olarak kalabilir. Tek yapmam gereken Finnis'i Constance'ın Cincinnati'nin peşinde olduğuna ikna etmek, Pike'ın kardeşinin üzerindeki laneti kaldırmak, Hodin'in üzerine pisliğini bulaştırmak ve iblisi bir şişeye koyup Sikes ve Melody karşılığında Dali'ye sunmaktı.

Hepsi doğum günümden önce. Harika.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

PARMAK ÇUBUĞUNDAN GELEN İĞNE ESKİ BİR ACIYDI VE ÜÇ KEZ SIKTIM.

Hazırlanan iksirin içine kan damlaları. Biri peri büyüklüğünde yedi tılsım aşılarmayı bekliyordu ve Bunsen ocağının üzerinde kaynayan fınan büyüklüğündeki kazandan taze kızılağaç kokusu yükseldiğinde gülümsedim. Öğretmenlik cübbemi çıkarıp şort ve siyah bir kaşkorse giymek için zaman ayırmıştım ama hâlâ yalın ayaktım ve mutfaktaki serin hava ayak parmaklarımı üşütüyordu.

"Tanrıya şükür üniversite yaz aylarında temizlik ekibini azaltıyor," dedim, bakışlarım Sikes'in baş harflerinin yazılı olduğu bardaklara kaydı.

"Ve Mark isimler konusunda ısrar ediyor," diye ekledi Trent. "Yara bandı."

Parmak ucumu başparmağımla gizlice silmişim bile ve cebinde olduğunu bile bilmediğim kendinden yapışkanlı bir bandajı açarken ona baktım. "Baban mitokondrilerimle oynamayı bitirdiğinden beri hiç hasta olmadım."

Gülümsediğinde steril ambalaj çatırdadı. "Benim için yap o zaman."

Sevildiğimi hissederek elimi uzattım ve o da tek boynuzlu amblemlı bandajı ne çok sıkı ne de çok gevşek olacak şekilde dikkatlice sardı. Belli ki bunları kızlar için yapmıştı. "Onu çağırdığımda parmağımı tekrar batırmam gerekeceğini biliyorsun," dedim.

Parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu. "Ve sonra senin için bir yara bandı daha alacağım."

Jenks'in kanatları gıcırdayarak dikkatimi Getty ile birlikte büyü hazırlığımdan arta kalanları inceledikleri yere çekti. Küçük kadın

Bahçe atıkları arasında yiyebileceği bir şeyler olabileceği konusunda ısrar etti, ama sonunda o bile yenilgiyi kabul etti, tutumluluğu mum mumu, manyetik tebe ir ve tuz lekeli havan ve havaneli tarafından tedirginliğe dönüştü.

Ben yarım cc tamamlanmış iksiri bekleyen tılsımlara dikkatle uygularken Jenks, "Jumoke'nin kışlık odası kış bahçesinde ama şu anda dı arıdalar," diyordu. "G l bahçesi, değil mi Trent?" diye ekledi peri, sesi kesinlikle gergindi. Getty'nin  ehrin dışında yaşayan siyah saçlı bir oğlu olduğuna inanmadığı belliydi.

" yleydi." Trent heceleme malzemelerimi yıkıyor, her şeyi daha sonra kullanmak üzere lavaboya yığıyordu. "Ama yaprak bitlerini temizledikten sonra bahçenin öbür tarafına geçip heceleme kul bemin çıkıntısına yazlık evlerini kurdular. G r n   e göre hafif bir kemirgen sorunun var ve yavruları uana kadar yer üstünde kalmak istiyorlar." Rahat, hafif gömleği ve pantolonunun içinde iyi görünüyordu, ellerini tuzlu su dolu heceleme fiıma daldırdı. "Rachel, gitmeden önce yiyecek bir şeyler almak ister misin? Kurumaları için bir şans verir misin?"

"Kulağa hoş geliyor." Getty'nin turuncu tozuna bir g l msemi sakladım, inançsızlık ve güvensizlik karışımı. "Newt'in kitabını bir kenara koyacağım. Finnis'e sosisli sandviç ve cips eşliğinde vurmak için daha az çirkin bir şeyler bulmak için daha sıradan kitaplarımdan bazılarını alacağım."

"Lütfen, Getty?" Jenks yalvarınca kadın döndü ve gri elbisesinin etekleri titreyerek tezgâhın üzerinde durdu. "Seni burada yalnız bırakmayacağım ama yarın Dali ve Finnis'le yapacağı toplantı için Rachel'ın yanında olmam gerekiyor. Seninle oraya geleceğim. Seni tanı tırırım. Sadece bir günlüğüne. Seni ekmiyorum. Döndüğümüzde bahçe hâlâ burada olacak."

Getty döndü, yüzündeki ifade paramparçaydı. "Bana biraz müsaade eder misiniz?" dedi ve Jenks cevap veremeden kuşağının bir kısmını fermuarlı bir halata dolayarak uzak tezgâha gitti ve orada pencerenin önünde durup ak am karanlığını seyretmeye ba ladı.

Hayal kırıklığına uğrayan Jenks kanatlarını hareketsiz bıraktı. "Sadece bir günlüğüne!" diye bağırdı ve omuzları kamburla tı.

Trent boğazını temizledi, rahatsızdı. "Sosisli sandviç ve patates kızartması kulağa harika geliyor."

"Teşekkürler." Muskaları kurumaları için dolabın kollarına astım, sonra ellerimi tuzlu su dolu fıçıya daldırdım. Trent ızgara yapmayı severdi ama bunun sadece sosisli sandviç ve cips olmayacağını biliyordum. Sosisler için acı biber ve baharatlı hardalın ardından gurme makarna salatası ve yakındaki restorandan sipariş edilen ithal küçük parti bira olacaktı. "Jenks, seninle yarınki güvenlik hakkında biraz konuşabilir miyiz?" Newt'in kitabını elime aldığımda küçük peri yüzünü buruşturdu.

"Elbette." Kanatlarını şakırdatarak ayağa kalktı, yakınımı uçmadan önce bakışları uzun, anlamlı bir an boyunca Getty'nin üzerindeydi. "Anlamıyorum," dedi usulca, büyük halka küpelerimin üzerine konarak. "Ondan gitmesini istemiyorum. Bana ihtiyacın var Rachel. Ve eğer bu beni ihtiyacın olmadığına ikna etmeye çalışmak için uydurduğun teneke gibi bir bahaneyse, seni güneşin hiç parlamadığı bir yere götüreceğim."

İbadethaneye giden koridora girerken omzumun üzerinden Trent'e baktım ve o da bana bilmiş bir bakış attı. "Sana ihtiyacım var. Sana çölün yağmura ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacım var," diye fısıldadım ve Jenks'in kanatları öfkeli sesini kaybetti. "Seninle Getty hakkında konuşmak istiyorum."

Jenks kaba bir ses çıkardı. "Öyle mi? Beni deli ediyor ama en azından artık beni bıçaklamaya çalışmıyor."

Hodin'in kapısının önünden geçerken hafif gülümsemem kayboldu ve kolumdaki kitap iğne batması uyarısıyla alevlendi. "Sanırım biraz bunalmış, hepsi bu."

"Kilise hakkında mı?" Jenks'in sesi aydınlandı. "Alışacaktır. Her zaman bu kadar kaotik değildir."

"Hayır." Aydınlık sığınakta volta atarken ruh halim yumuşadı. Boots'un mama kabına dokunulmamıştı ve Stef için endişeli bir düşünceye daldım. Belki o da kedisini almıştı. "Sorun kilise değil. Sorun sensin."

"Ben!"

Başımı salladım, kanatlarının esintisi saçlarımı dalgalandırdı. "Kimsenin ondan kalmasını istediğini sanmıyorum ve sen onun güvende olduğundan emin olmak için elinden geleni yapıyorsun. Gerçek olduğuna güvenmek bir yana, bunu kabullenmek bile zor olsa gerek."

"Tabii ki gerçek," dedi, sesi kırılgan geliyordu. "Ben ..." Sözleri kesildi. "Tink bir ördeği seviyor," diye fısıldadı.

"Onun yerinde olsaydım, duygularımı incitmeyecek bir şekilde benden kurtulmaya çalışmaktan korkardım. Ya da ciddi olduğundan ve hayatında ilk kez değer görebileceğinden korkuyor. Senden hoşlanıyor. Sanırım."

"Benden hoşlanmıyor olamaz." Topuklu ayakkabılarımı kapının yanında bırakıp, buruşmuş röportaj takımımı toplamak için eğildiğimde Jenks omzumdan kalktı. "Ben evliyim."

"Jenks. Çok üzgünüm," diye fısıldadım, karanlık yüzümü sakladığı için mutluydum. "Ama değilsin."

Sessizdi, kanatlarının esintisi saçlarımı oynatıyordu. "Gitmeliyim," dedi ve sonra gitti, benden önce merdivenleri mırıldanarak çıktı, kapıdaki çatlaktan ve muhtemelen açık bir pencereden bahçeye doğru kayarken tozu neredeyse yok oldu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım dar duvarlara yaslanırken. Hayır, evli değildi ama evliydi. Pixie'ler eşleri onları terk ettiğinde kederden ölürdü. Hiçbir emsal yoktu, hiçbir harita yoktu, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek kalbinden başka hiçbir şey yoktu ve kalbi Matalina ile o kadar doluydu ki Getty'nin çatlakları doldurabileceğinden emin değildim.

Jenks'in ısıltısı gittiğine göre bana yol göstermesi için bir elimi duvara dayadım ama ön kapıdan gelen gürültüyle adımlarım duraksadı.

"Stef?" Döndüğümde nabzım hızlanarak seslendim. Normalde kapıyı çalmazdı ama ön kapıyı kilitlemiştik ve sadece içeriden açılıyordu. "Buldum!" Fuayeyi bulduğumda bağırdım ve kapıyı açtım.

"Vivian!" "Vivian!" diye bağırdım, kaşlarını çatarken tereddüt ettim. *Yeni müstehcenliğim*, diye düşündüm, ama ikinci görüşünü kullanmadığı sürece bunu fark etmezdi - ve neden zahmet etsin ki? Ne olursa olsun, bir şey onu kızdırmıştı ve güneşin altında karşımda dururken ıslak bir periden daha öfkeliydi, gündelik bir pantolon ve hafif bir üstle rahatsız görünüyordu. Elmas kaplı cadılar meclisi Möbius iğnesi parıldıyordu ve sarı saçlarını geriye savurdu, çenesi dikti ve gözleri son moda bir güneş gözlüğünün arkasında kayboldu. "Merhaba. İçeri gelmek ister misin?"

"Kötü bir sabah mı geçirdin? Kahveni mi unuttun?" dedi, yüksek sesi sokaktan aşağıya, ellerinde buzlu dondurmalarla gölgede uzanan çocukların olduğu yere kadar taşındı.

"Uhhhh ..." Newt'in kitabını gizlice arkama saklayarak kekeledim.
Ben.

"Boktan hayatını neden bir kıza yüklediğini anlamaya çalışıyorum.
tüm öğrenci odası."

Kendimi sıcak hissettim, yakındaki havalandırmadan gelen serin hava baldırlarımda soğuktu. "Oh."

"Oh?" diye sordu. "Öyle *mi*? Onlara gerçekten de Dali'nin Profesör Sikes'i kaçırp köleleştirdiğini mi söyledin?"

"Ah, olabilir mi?" Dedim, sesim gıcırtilıydı. "İçeri gelmek ister misin?"

Bir adım öne çıktı ama bu sadece parmağıyla beni işaret etmek içindi. "Bu dersi önyargısız bir ortamda en iyi senin verebileceğini düşünmüştüm," dediğinde kendimi ikiyüzlü gibi hissederek irkildim. "Bu yüzden senden dersi vermeni istedim!"

"Şey, belki geçen hafta, ama Dali-"

Vivian bir adım daha atarak beni eşikten kilisenin içine doğru itti. "Şikâyetler alıyorum!" diye bağırdı ve çocuklar dikkat kesilmeye başladı. "Onları korkutmaya mı *çalışıyordun*?"

Haklıydı ama bana bağırılmasından hoşlanmıyordum ve çenemi sıktım. "Aslına bakarsan, öyleydin. Ne kadar deneyimsiz olduklarını fark ettin mi?" Dedim ve kaşları daha da çatıldı. "Korkmaları gerekiyor. Ama korkmuyorlar. Ben onların hayatını kurtarmaya *çalışıyorum*."

"Biz felsefe öğretmiyoruz. Karanlık, yasadışı büyüü nasıl tanıyacağımızı ve ondan nasıl kaçınacağımızı öğretiyoruz." Dudaklarını büzerek eğildi, arkamda ne sakladığımı görmeye çalışıyordu. "Bunu düzeltmen gerek."

"Onlara yalan söylememi mi istiyorsun?"

Konuşurken duraksadı ve arabasının durduğu kaldırıma baktı. "Dedektif Dalyn Doyle bu öğleden sonra Profesör Sikes hakkında bilgi almak için beni aradı. Yasadışı bir şekilde alıkonulup alıkonulmadığına bakmak için ever-after'a gideceğinizi söyledi. Öyle mi?"

Teşekkürler, Doyle. İçeri girmesini engellemek için elimi kapının pervazına koyarken, "Evet," dedim. "Yarın sabah. Eğer şanslıysam, Doyle

Sikes için arama emrim var ve onu sınırdan geri getirebilirim. Eğer Dali onu bir sözleşme imzalaması için kandırıdıysa, buna itiraz edebilirim."

"Yarın mı?" Vivian yakasındaki Möbius şeridine sanki bir lodos taşıymış gibi dokundu. "Ben de seninle geliyorum. Ben ve sınıfınızdan o zamana kadar ikna edebildiğim herkes."

"Delirdin mi sen? Dalliance'a yirmi öğrenci götürmeyeceğim," dedim öfkeyle.

"Öylesin." Vivian'ın çenesi kalktı. "Onlara iblislerin canavar olmadığını göstereceksin."

"Onlara asla canavar demedim," dedim. "Onlara tehlikeli dedim. Ve onları ebediyete götürmeyeceğim. Dali'nin Sikes ve zavallı bir kütüphaneciyi kandırarak imzalamamaları gereken bir şeyi imzalattığını doğrulayacağım. Hepsi bu kadar."

Ama Vivian beni geri çekilmeye zorlayarak yaklaştı. Doğduğundan beri liderlik etmek için eğitilmişti, ahlaki ve etik standartlar meclisinin en üst pozisyonunu aldığında kendini göstermişti. "Eğer Sikes oradaysa ve profesörlerinin tanga giymeye ve içki içmeye zorlandığını görürlerse, o zaman tamam, iblislerle uğraşmak kötü bir fikir. Öğretim yönteminizde haklısınız. Eğer Sikes orada değilse, o zaman yanıyorsunuz ve iblislerin herkesin düşündüğü gibi yasaların üstünde bir güç olmadığını kabul ediyorsunuz demektir."

Harika, ya haklı görünüyorum ve iblisler bir tehdit, ya da aşırı tepki verdiğim için aptal gibi görünüyorum.

"O öğrencinin çemberini zorla aldığınıza inanamıyorum," diye suçladı.

"Muhtemelen onun hayatını kurtardım!" diye haykırdım. Pijamalarımınla olduğumu ve beni kızdırdığını söylemesi de cabası. "Tamam." Yüzü kızarınca elimi kaldırdım. "Vivian, niyetini anlıyorum ama her şey bir yana, iblisleri merak eden yüksek seviyeli, bilgisiz büyü kullanıcılarını sonsuzluğa götürmek kötü bir fikir. Bu küçük domuzcukları pazara götürmek gibi bir şey. Geri dönmezler."

Vivian saçlarını düzeltmek için bir elini başının üzerinde gezdirdi. "Bu olacak," dedi, sesi yumuşaktı ama daha az talepkâr değildi. "Eğer tepkilerden korkuyorsanız, tüm sorumluluğu üstlendiğime dair bir niyet mektubu yazacağım."

Her nasılsa sert çıkışımı yutmayı başarmıştım. Vivian'ı severdim, ama muhtemelen beni tek başına yenebilecek tek cadı oydu ve bunu denemesi

iradesini bana zorla kabul ettirmeye çalışıyordu. "Korkmuyorum Vivian. Bu kötü bir fikir," dediğimde hızlı bir nefes aldı. "Onları almayacağım!" diye haykırdım. "Bana hapisten çıkış kartı verseniz de vermeseniz de umurumda değil."

"Yasalar var," dedi, gözleri koyu renk gözlüklerinin ardında kaybolmuştu. "Eğlenceli olduğu için uymayı seçtikleri yasalar.

Vivian-" diye başladım. "Yasalar var!" diye araya girdi.

"Tarihin de gösterdiği gibi, sadece işlerine geldiğinde ya da zorlandıklarında bunu yapıyorlar," diye karşı çıktım ve geri adım atar gibi oldu, yeniden toparlanırken nefes verdi.

"Açıkçası, buna daha yatkın olmamanıza şaşırdım," dedi başka bir yaklaşımla. "İki farklı kültür arasında daha iyi bir anlayışı teşvik etmek sizin işiniz."

Çenem sıkılmıştı ve gevşemesi için zorladım. İnsanların kendi sözlerimi bana karşı kullanmasından nefret ederdim. "Bu tamamen farklı," dedim Trent yanımda hafifçe doğrulurken ve Vivian ona sertçe başını sallarken. "Sonsuzluğu bir okul gezisi hedefi olarak yapmadım. İblislerin hayatımızdaki tüm saçmalıklarla bombardıman edilmeden bulunabilecekleri bir yer olsun diye yaptım. Biz acınası hayatlarımızda sorunlarımızdan kurtulmanın kolay yolunu ararken çok fazla ayartıcı olmayan bir yer. Ve sen onların üzerine mi çökmek istiyorsun? Habersizce?" Eğer öğrenciler Dali'yi yağ lekeli bornozuyla kuzu kızartması yaparken görselerdi, ona asla hak ettiği saygıyı göstermezlerdi.

"Her şeyin içinde bulunduğu dengeyi gördüğünü sanmıyorum," diye devam ettim kaşları daha da çatıldığında. "Yeni bir anlayışı teşvik etmekle ilgili söylediklerini anlıyorum ama iblislerin yasaya uymayı kabul etmelerinin tek nedeni oynadıkları oyunlara yeni bir zorluk boyutu eklemiş olması. Önlerine çok fazla ayartma koyarsanız, suları test etmeye başlarlar. *Sakın* beni onların rahatlık için uydukları yasaların uygulayıcısı haline getirmeye kalkmayın."

Nabzım hızlı atıyordu ama istediğimi, söylenmesi gerekeni söylemiştim. Eğer iblisler insanları kandırarak köleleştirdikleri eski yöntemlerine geri dönerlerse, hayatım uzun bir savaştan başka bir şey olmayacaktı. Kendim için istediğim bu değildi. Daha da önemlisi, onlar için istediğim şey bu değildi.

Vivian başını salladı ama anladığına dair duyduğum sevinç, "Yarın sabah. Eden Park'ta. Sekiz buçukta."

"Sekiz buçuk mu?" Ben de yankıladım. Turn'e göre o saatte kalkmamıştım bile. "Küçük yeşil elmalar için, Vivian. Bunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" dedim topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden inerken. "Orada olmayacağım ama sana ne diyeceğim. Kendin görmek için benimle gelmek istersen seni hemen Dalliance'a götürebilirim."

"Şimdi mi?" Sarsılarak durdu, son moda sandaletleri çatlak kaldırımında gıcırdıyordu.

"Şimdi." Ani telaşından bir memnuniyet dalgası hissettim. "Yoksa dikkatlerini dağıtacak yirmi tane düşük asılı meyve olmadan oraya çıkmaya mı korkuyorsun?" Sertçe ekledim ve dudakları kenetlendi.

"Artık gitmeye hazır mısınız?" Şortuma ve açık renk bluzuma inanamayarak bakarken kaşlarını çattı ve ben de Trent'e doğru geri çekilerek başımı salladım. Kapının yanında unuttuğum topuklu ayakkabılarımı almış, sanki yıllanmış ve ayağıma dar geliyormuş gibi değil de çok kıymetliymiş gibi tutuyordu.

"Sikes'in bulduğu tılsımlar neredeyse kurumuş," dedim. "İçeri gelip beklemek ister misin?"

Gözleri kısıldı. "Seni ciddiye almalarını istiyorsan bir yazım cübbesi giymelisin. Seninle Eden Park'ta buluşuruz."

Bunu sen yapıyorsun, diye düşündüm kapıyı kapatırken, Trent'in endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda küstahlığım azaldı. "Lütfen bana ahlaki ve etik standartlar meclisinin önde gelen üyesini bir iblis pijama partisine davet etmediğimi söyle," diye fısıldadım ve o da iç çekerek beni hızlı ve ciddi bir şekilde kucakladı.

CHAPTER 19

TRENT VIRAJA HIZLI GIRINCE OMZUM ARABANIN KAPISINA ÇARPTI.

Kafamı kaldırıp baktığımda parka varmak üzere olduğumuzu gördüm. Dali'nin kitaplarıyla hâlâ ağırlaşan çantamı kucağıma geri alırken, "Getirdiğin için teşekkürler," dedim. Onları geri vermenin Dalliance'a uygun giyinmek ya da gitmek kuralını aşmamızı sağlayacağını umuyordum; eğer biri müzik kutusuna lüks bir New York barı koymuş olsaydı sorun olmazdı. Ancak son zamanlarda her şey Mezopotamya ve Yunanistan'a aitti; ev yapımı cüppelerim ya da kendir sandaletlerim yoktu. Dali'nin garsonlarının, otantik parfümler ve saç stillerine kadar ihtiyaç duyulan yüzlerce kostümü yoktan var etmeyi öğrenebilecek üst düzey ley hattı uygulayıcıları olmasını istemesinin nedeni katı kıyafet politikasıydı. Bir de iblisler sihirli elitistlere sipariş vermekten zevk alıyordu.

Eden Park'a doğru ilerlerken Trent gülümsedi ve boştaki eliyle benimkini sıktı. Takım elbise ceketini geride bırakmıştı, bunaltıcı sıcak sonunda onu da etkilemişti ve gündelik elbise pantolonu ve düğmeli gömleğiyle hoş görünüyordu. Kravatı yoktu ve sadece ilgimi çekecek kadar kirli sakalı vardı. Arabanın havası sonuna kadar açılmıştı ve sanki arabanın üstü açılmış gibi sarı saçlarını dalgalandırıyor.

"Aklında çok şey var," dedi Trent ve ben yüzümü buruşturdum. Sikes zamanımı çalışıyordu, Brad'in kefareti ödemesi ve Finnis'le başa çıkmak için yeni bir şey bulmak için ihtiyacım olan zamanı. Dalliance'a hızlıca girip çıksak bile, çok uzun bir heceleme gecesi olacaktı. *Ama gece yarısı gezintisi ve piknik olmayacağını biliyordum.*

Vivian'ın üstü açık beyaz arabasının yanına park ettim. Tek gölge yeri o bulmuştu ve pahalı arabasını görünce içimde bir yetersizlik hissi uyandı.

Trent, bir VW Beetle ile Were grafitileriyle sıvanmış bir canavar kamyonun arasından geçerken, "Onu gelmesi için kışkırtmamalıydım," dedim.

Jenks bahçe kılıcını kontrol edip kırmızı bandanasını yeniden katlarken Trent, "Onu kışkırtmadın," dedi. "Tehlikeli bir durumu doğrulamak için buraya yirmi savunmasız öğrenci yerine tek başına gelmesi için onu kandırdın. Ona eşlik etmemi ister misin?"

İkisinin de çizgilerin bu tarafında kalmasını istiyordum ama Sikes'ın bulma tılsımlarından birini, sonra da Jenks için daha küçük olanını çağırırken başımı eğerek onayladım. Yolda bir tılsım dükkânında durup yarım düzine ley hattı ile çalışan çember tılsımı almıştık. İğneyi çektiğinizde, çizgiye dokunamasanız bile bir çember oluşturuyorlardı. İşler sarpa sararsa paha biçilemez.

"Jenks, bir çevre ölçümü yapabilir misin?" Küçük tılsımı ona uzatırken sordum ve Jenks tılsımı aldı, kırmızı bandanasını düzelttikten sonra kötü bir ruh hali içinde mırıldanarak uzaklaştı. Getty ile onu kilisede yalnız bıraktığı için tartışmışlar, bunun üzerine peri kendini şımarık bir meydan okumayla gizlemişti. Beş dakika süren sonuçsuz bir aramadan sonra Jenks pes etmiş ve eğer onu bulamazsa Baribas'ın da bulamayacağını ekşi bir şekilde ilan etmişti.

Vivian bizi fark etmişti, küçük kadın çoktan ley hattının yanında bekliyordu. Çantamı omzuma atıp inmeden önce ona muhtemelen görmediği bir el salladım.

"Dali onları bir hiç uğruna vermez," dedim Trent bana katıldığında ve birlikte dışarı çıkarken kolu belime dolanarak beni kendine doğru çekerken.

"Ama bunu biliyordunuz," dedi Trent iç çekerek. "Biz sadece Sikes ve Melody'nin yerlerini ve çalışma koşullarını doğruluyoruz."

"İstihdam. Doğru." Hissetmediğim bir güvenle adımlarımı hızlandırarak Trent'le birlikte çimlerin üzerinden geçtim ve yaya köprüsüne doğru ilerledim. Yakındaki şehirden gelen rüzgâr sıcaktı ve gökyüzü soluk bir maviydi. Ağustos böcekleri sinir bozucu bir çığlık atıyor, içimi huzursuzluk duygusuyla dolduruyordu; Vivian bize dönüp gülümseyince bu duygu daha da kötüleşti. Kadın bir kadın kadar mükemmel görünüyordu.

Profesyonel takım elbisesi, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve burnuna taktığı beş yüz dolarlık güneş gözlükleriyle kesilmemiş düğün pastası. İç çekerek, bir sahtekâr sendromu hissettim.

Kes şunu Rachel, diye düşündüm kitap dolu çantamı yukarı kaldırırken ve Trent'in elini tutma isteğime karşı koyarken. Üzerimde hâlâ şortum ve kaşkorse vardı ama artık koşabileceğim bir çift spor ayakkabı giymiştim. Popo tekmeleyen botlar ve deri çok sıcak olurdu ve ayrıca iblislerle uğraşıyordum ve hiçbir deri beni koruyamazdı.

Ama yanımda Trent'i görünce Vivian'ın gülümsemesi dondu. "Kalamack'ın geleceğini bilmiyordum," dedi Trent'le aramızdaki mesafeyi kapatırken. "İşiniz halloldu o zaman?"

"Evet, öyle. Teşekkür ederim."

"Mmmm. Rachel için ne büyük şans."

Parkı tararken bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Ama sadece nefes nefese köpeklerini gezdiren çiftler ve onlardan kaçan terli koşucular vardı. "Vivian, fikrimi değiştirdim," dedim ve Trent *neredeyse* iç çekiyordu. "Burada kalmanı istiyorum. Sikes Dali'nin elindeyse elimden geleni yapar ve sana haber veririm. Gelmen için seni kışkırttım ve özür dilerim."

Küçük kadın kaşlarını çattı, belli ki kimsenin ona hayır demesine alışık değildi. Trent de böyleydi. Aslında hâlâ öyleydi. "İblisler bu dünyanın bir parçası," dedi, sıcak rüzgâr düz sarı saçlarını kulaklarına doğru savururken gözleri siyah güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. "Onlar zorba diye çizginin bir tarafına sinecek değilim. Sınıfınızdaki o genç kadın ve erkekler yeni bir anlayışın başlangıcı. Cesaretlerinin geri kazanılmasına ihtiyaçları var."

"Cesaret mi?" Yüzümün ısındığını hissettim. "Vivian, gece yarısı donmuş bir gölde balık tutmaya gitmeye hakkın olması, bunu yapman gerektiği ya da seni güvende tutması için büyüne güvenerek özellikle cesur olduğun anlamına gelmez. Bu, doğanın üstesinden gelebileceğin yanılgısına kapılmış, bencilce, düştüğünde seni kurtarmak için çağrılacak insanların hayatlarını hiç düşünmeyen biri olduğun anlamına gelir."

Trent boğazını temizledi, sırtışını gizlemek için yumruğunu dudaklarına götürdü. Vivian'ın kaşları daha da çatıldı ama ben umursamayacak kadar öfkeliydim ve küçük kadının kollarına eğildim.

Uzay.

"Açık olmak istiyorum," diye devam ettim, "sınıfımı buraya tek başına getirmeye çalışarak gerçekten aptalca bir şey yapmaman için şimdi seninle birlikte sonsuza dek sürecek bir yolculuğa çıkıyorum."

"Senin sınıfın mı?" dedi ve Jenks kanatlarını gıcırdatarak fırladı. Onlar benim sınıfım değildi ama ders programını yakmakla Tony'nin çemberini almak arasında bir yerde kendimi onlardan sorumlu hissetmeye başlamıştım.

"Sikes dönene kadar, sınıfım," dedim içim burkularak. "Ve eşitlik fikrinizi desteklemek için onların hayatlarını riske atmayı düşünmenize *alındım*. Paranormal türler arasında eşitlik yoktur. *Denge* vardır ve onları ve kendinizi iblislerin incelemesine zorlayarak *dengeyi* bozuyorsunuz. Ben senin kişisel kurtarma ekibin değilim ve beni bu şekilde kullandığına inanamıyorum. Eşitlik için kendi zamanında balık tutmaya git, Vivian."

"Burada olan bu değil Morgan," dedi sertçe ve Jenks bir dayanışma gösterisi olarak büyük halka küpemin üzerine kondu, kanatları boynumda serin bir hava akımı yarattı.

"Hayır mı? O zaman geri çekil ve bunu ekibimle yalnız yapmama izin ver. Peki," diye ekledim, dudakları reddederken çantamı salladım ve ley hattı çemberi tılsımlarını bulmaya çalıştım. "Yapmak üzere olduğun şeyin aptallık seviyesinden kurtulmuş birinden bir tavsiye. Eğer bir iblis sana sebepsiz yere iyi davranıyorsa, bunun bir sebebi vardır. Eğer zararsız görünüyorsa, bir sebebi vardır. Büyü yapıyorsa ya da yapmayı reddediyorsa bir sebebi vardır. Onların *evine* davetsiz giriyoruz," diye ekledim kelimenin üzerine basarak. "Ölümsüz bir vampir olsa bunu yapmazdın; burada neden yapıyorsun bilmiyorum. Al bunu." Bir daire tılsımı uzattım. "Son çare dışında çember yapmamanızı öneririm. Çoğu iblis aptalca bir güvene kapılır. Biri size şaka büyüyle vursa ve ley hatlarıyla bağlantınızı kaybetseniz bile işe yarayacaktır."

"Bunu kabul etmiyorum," dedi Vivian, açıkça hakarete uğramıştı ve kısa bir an için bunu aştığını ve onun kalacağını düşündüm. Ta ki kendini toparlayıp nefesini verene kadar. "Hadi gidelim."

İtiraz etmeye başladım ve sonra ley hattının içinde kayboldu. Omuzlarım çöktü ve tılsımı Trent'e uzattım. O da akıllıca

cebine koydu. Başka seçeneği yoksa onu da kullanmayacağını biliyordum.

"Biraz ağır konuşuyorsun, değil mi?" Trent içeri girdiğimizde ley hattı ve beni saran karıncalanma sıcaklığıyla ürperdim. Yeni is kaplamam chi'min derinliklerine dalmış gibiydi ve kendimi hasta hissettim.

"Hayır." İçimden akan ham gücün sarsıntısı beni ürpertti ve saçlarımı düzleştirmek için bir elimi başımın üzerinde gezdirdim. "Hazır mısın Jenks?"

"Evet," dedi peri küpemden. "Bir kez olsun işlerin akıllı tarafında olmak güzel. Bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?"

"Çünkü iblislerden korkmak zorunda olmadığımız bir dünyada yaşamak istiyorum," diye fısıldadım ve Trent'in başını sallamasıyla Jenks'in ve benim auralarımızı çizginin rezonansına uyacak şekilde değiştirdim. Trent'in beni takip edeceğini biliyordum. Bu işin kolay kısmıydı. Zor olan geri dönmekti.

Bir molekülün dönmesi için gereken sürede oradaydık.

"Vay canına," dedi Jenks, küpem sallanırken keskin bir dönüş yaptım. Uzaktaki beyaz şapkalı dağlara uzanması beklenen çimenlik alan gitmişti. Uzaktaki ufka kadar kaya ve sert kum vardı. Morlar ve turuncular, kayalıkların arasından akan eski nehirler gibi birbirine karışmış, sadece ara sıra görülen adaçayı ve alçak kaktüslerle bölünmüştü. Öğleden sonra güneşi üzerimize vuruyor ve ayaklarımız bir toz bulutu kaldırıyordu.

"Sonsuza dek neden Arizona'ya benziyor?" Trent dirseğimden seslendi ve Vivian Dalliance'ı saklayan alçaktan döndü. Takata'nın "Black Coin "i yükselen rüzgârda soluklaşıyordu ve birinin benim Arizona çölü tulpa'mı Dali'nin müzik kutusuna koyduğunu fark ettim. Sadece bu da değil, restoranın normalden daha geniş bir alanı kaplamasına da izin vermişti.

Vivian'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Çayıra ne oldu?"

"Hâlâ burada." Parlak ışıktaki gözlerimi kıstım, keşke güneş gözlüklerimi taksaydım diye düşündüm. "Bu bir iblis olduğumu kanıtlamak için yaptığım tulpa," dedim ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Annemin arabası muhtemelen Dalliance'ın genelde olduğu yerdedir." Yüksek sesli müziğin geldiği tepeyi işaret ettim ve o da çenesini nasıl kapatacağını hatırladı.

"Arizona'yı sevmiyorum," dedi Jenks ve uzaklaşırken küpem sallandı. "Buradaki periler Haziran böceklerinden bile daha çılgın."

"Bunu sen mi yaptın?" Vivian hayretle söyledi ve Trent başını salladı, benimle gurur duyduğu belliydi. "Muazzam bir şey."

"Biraz abartmış olabilirim." Dali'ye kitaplarını vermek için çantamı çekiştirdim. "O zamanlar yeraltında sıkışıp kalmışlardı, sonsuza dek kirlenmiş, kırmızı lekeli bir cehenneme dönüşmüşlerdi. Güneşi hatırlamalarını istedim."

"Bunu düşüncelerinden kim çıkardı?" Vivian sordu, tulpa ilminin bu kısmını bilmesi beni şaşırtmıştı ama kendisi ahlaki ve etik standartlar meclisinin başkanıydı.

"Al," dedim kısaca, elitist tavrını kaybettiğine sevinmiştim, her ne kadar bu geçici bir durum olsa da. Sadece dişi bir iblis tulpa yapmak için yeterince ayrıntılı bir anı yaratacak zihinsel esnekliğe sahipti ve sadece erkek bir iblis tulpayı onun zihninden ayıklayacak, tulpayı onun ruhundan çıkaracak ve sonra anıyı sağlam bir yapıya dönüştürecek zihinsel dayanıklılığa sahipti. Zihinsel alanı bu kadar yakın paylaşıırken birinin düşüncelerini kötü niyetle manipüle etme fırsatı kolaydı - Newt'in çok fazla tulpa yapmamasının nedeni de bu olabilirdi. Dali'nin müzik kutusu uzun zaman önce ölmüş iblisler tarafından yaratılmış anılarla doluydu ve birkaç tane de benden.

"Beni üç gün boyunca bayılttı." Kaşlarım kalktı. "Ve sonra Ku'Sox'tan kurtulmak için neredeyse ölüyordum." *Hatırladın mı?* Alaycı bir şekilde düşündüm, ama hiçbir şey söylemedi, güneş gözlükleri günah kadar karanlık olan uzak ufku tararken en ufak bir suçluluk ya da minnettarlık belirtisi bile göstermedi.

Kolu belime dolanırken Trent'in aklının psikopat iblislerden başka bir şeyde olduğu belliydi. "En iyisi. Tatil. Şimdiye kadarki en iyi tatil," dedi usulca ve ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Daha yakına eğilerek fısıldadı, "Bir şeyler ters gidiyor. Dali geldiğinizi biliyor olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedim, bakışlarım Jenks'in geniş bir tarama yapmak için doğrulurken onu takip ediyordu. Yanında küçük bir bulma tılsımı vardı ve ben de iki elimin de serbest kalmasını isteyerek Trent'e kendiminkini verdim.

Tılsım elinde parlayıp titrerken Trent kaşlarını çattı ve parlak Arizona güneşinin altında gözlerini kısarak etrafına bakındı. Sikes buradaydı ama tılsım iyi çalışmıyordu.

Bu işi Dali'yle halletmeye karar vererek çantamı yukarı kaldırdım ve Vivian'ı tepeye kadar takip ettim. Ayaklarım sürtünerek durdu ve işte oradaydı, Dalliance'ın olacağı yerde büyük, mavi, dört kapılı bir Buick. Kırmızı-beyaz kareli bir masa örtüsü, yanında iki kadeh kırmızı şarap ve üzerinde *Dalliance* yazan bir kova kızarmış tavukla birlikte toprağın üzerine serilmişti.

Dali açık bagajın önünde durmuş, tozlu pantolonu, ekose gömleği ve ince kravatıyla ellili yıllardan kalma hafif kilolu bir seyyar satıcıya benziyordu. Bagajın çarparak kapanma sesi, kapandıktan bir an sonra bize ulaştı; ses geniş, sığ vadide yankılandı. Yumruklarını beline indirerek bize baktı, üç silüetimiz ve sırtın tepesinde durduğumuzdan belli olan peri tozunun parıltısı.

Vivian'a "Burada olmamalısın," dedim ve o da ofladı.

"Sikes'i ya da kütüphaneciyi göremiyorum," dedi açıkça. "Tabii bagajda değillerse." Başı dik, kendinden emin adımlarla alçak yokuştan aşağı inmeye başladı.

Trent elimdeki tılsıma ilgiyle baktı. "Bagajda olmalarının aslında bir değeri var. Hatların diğer tarafındaki tılsımlardan bir titreşim bile almadınız."

Kaşlarımı çatarak Vivian'ın aşağı inişini izledim. Kollarım orta yerimdeydi ve ayağım titriyordu.

"Eee?" Jenks, Trent'in yanında dururken konuştu.

"Kahrolası iş ahlakı beni öldürecek," diye mırıldandım, sonra Vivian'ın peşinden yokuş aşağı garip bir koşuya başladım, Dali'nin dikkatini meclis üyesinden uzaklaştırmak için kollarımı salladım.

"Dali!" Vivian'ı iterek geçerken bağırdım. "Kitaplarını aldım."

Yaşlı iblis bana kaşlarını çattı ve Vivian'ın dirseğinden tutup onu yokuşun dibinde durdurmadan önce beklemesi için aptalca bir el salladım. Gururlu kadın bir çizgi enerjisi ürpertisiyle elimden kurtuldu ama annemin arabasının, on sekiz yaşındayken direğe çarptığım çamurluktaki göçüğe kadar gerçeğe dönüştürülmüş anısına bakıyordu. "Bunu Morgan mı yaptı?" diye fısıldadı, hâlâ hayretler içindeydi.

"Tamam, buradasın," dedim ve Vivian'ın dikkati bana kaydı. "Dali'den uzak dur. Sikes ve Melody'ye sahip ya da değil ama her iki durumda da sana sahip olmayı çok ister. Tamam mı?"

Cevap beklemeden ilerlerken omzuna vurdum. Dali'ye karşı koyabilecek biri varsa o da Vivian'dı ama bunu biliyordu ve bu yüzden endişeleniyordum.

"Merhaba, Dali. Bunları daha önce iade etmeliydim ama sürekli unutuyorum," dedim çantamı savurup kapalı bagajın üstüne bırakırken. "Arizona'ya mı koydun?" Kitaplarını çıkarıp uzatırken neredeyse gevezelik ederek ekledim. "Hep merak etmişimdir, gece de çalışıyor mu, yoksa sadece gündüz mü çalışıyor?"

Dali cevap vermeden kitapları aldı, gözden kaybolurken onlara bakmadı bile. "Teşekkür ederim," dedi dikkatini Trent ve Vivian'a çevirirken.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Gergin bir şekilde gülümsedim. "Hey, ah, kütüphaneden kitaplarını geri alırken yanlışlıkla bir kütüphaneciyi almadın, değil mi? Adın Melody mi?"

"Neden burada olduğunu biliyorum." Trent onu arabaya doğru yönlendirirken Dali'nin kırmızı, keçi gözlü gözleri Vivian'a sabitlendi. "Ama o neden burada?"

Yüzünde kötü bir gülümseme belirdi ve spor ayakkabılarımı tozlu toprağa sürttüm. "Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Bugün yapacak çok işim var, Dali. Melody ve Sikes'in sende olduğunu biliyorum. Kontratları görmek istiyorum."

Dali gözlerini kısarak gökyüzünün kusursuz maviliğine baktı, etli eli dramatik bir şekilde çenesine gitti. "Sikes ve Melody," dedi, sesi düşüncelere dalmış gibi uzaktı. "Kütüphaneci mi dediniz? Diğer uzun boylu, siyah saçlı, ley hatlarıyla arası iyi olan mı? İkisini de göremiyorum. Üzgünüm."

"Dali," diye itiraz ettim ve iblis kendinden emin bir şekilde homurdandı.

Dali, "Kahvesini sade ve yanında iblis ilmiyle seven birini bulmak zor," dediğinde yüzümü buruşturdum. Lanet olsun Dönüş'e ve arkasına. Sadece onlara sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda "sözleşmesine" bunu gösterecek kadar güveniyordu.

"Hala sende mi? Onları sattın mı?" Trent'e baktım, o da omuz silkti ve bulduğu tılsımı cebine soktu. "Kahretsin, Dali, sen

"İnsan satmanın yasadışı olduğunu biliyorum." Ama Dali alçak sesle gürlediğinde buz gibi bir kendini koruma damlası içimi ürperterek geri çekildim.

"Rızayla hiçbir şey yasadışı değildir Morgan," dedi Dali ve sonra Trent bir arabanın kapısını açıp içeriden bagajı açmak için eğildiğinde kaşları çatıldı.

"Hey!" Dali bağırdı ve hem Trent hem de Vivian sarsılarak arabadan kurtuldular. "Çıkın oradan! Bozuk paranız yoksa radyoyu değiştiremezsiniz." Ama sonra Dali duraksadı, o muhteşem gülümsemesi beni ürpertti. "Tabii Madam Coven Üyesi radyoyu değiştirmek için bozuk para almak istemezse?" Parmaklarını şıklattı ve içlerinde donuk, ezik bir bozuk para belirlediğinde hatta bir kıpırtı hissettim. "İlki bedava."

"Ciddi misin?" Dedim ama Vivian çoktan uzaklaşmıştı. Kaktüslerin arkasına gizlenmiş bir müzik kutusu görmemiştim, bu da bana Dali'nin depolanmış tulpaları radyoya koyduğunu düşündürdü.

"Hayır mı? O zaman izin verin," dedi Dali, sesi alçalarak.

Arizona çölünün görüntüsü donuklaşırken Trent şaşkınlıkla sarsıldı. Takata'nın müziği yarıda kesildi ve hava soğuyup karardı. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim, şimdi eski, çizik döşeme tahtalarının üzerinde durduğumu görünce şaşırmadım. Örümcek ağlarıyla kaplı tavan güneşi engelliyordu ve burnum eski biranın ve ucuz, cızırtılı dantellerin ekşi kokusuyla kırıştı. Bahse girerim Sikes ve/veya Melody bagajdaydı ve Dali onları saklamak için her şeyin yerini değiştirmişti.

"Tanrı ördeği sever, striptiz barı mı?" Mırıldandım, Jenks aramak için arka tarafa geçtiğinde yere yığıldım. Hiç pencere yoktu, belki de Dali bu yüzden burayı seçmişti. Bu ve muhtemelen şu anda annemin arabası dışında kuzu gibi kokmayan tek tulpasıydı.

"Kimse bundan hoşlanmıyor, bu da sohbetimizin gizli kalmasına yardımcı olacak," dedi Dali. Genişçe gülümseyerek kendinden emin bir şekilde barın arkasına geçti, şimdi yeni mor, altın ve kırmızı pezevenk takımıyla uygun görünüyordu. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum.

Trent dirseğimin dibinden, "Uyum sağladık," dedi ama Dali'nin seçimi beni tedirgin ediyordu. Bunu benim hayatımı kolaylaştırmak için yapmamıştı.

"İçkiler bizden," dedi Dali neşeyle, Vivian kapıyı kısa bir süreliğine açıp çimenlik bir alanın ortasında çatlak bir park yeri görünce.

Kaşları endişeyle çatılan Trent, Vivian'ın yanına gitti. Sırtımdan çekilen eli beni yalnızlık hissiyle baş başa bıraktı. Dali bir kadeh kırmızı şarabı boşaltıp barın üzerine koyarken, *bedava içki diye bir şey yoktur*, diye düşündüm, onun ilgili tavrı bana buradan Sikes ya da Melody ile çıkmamın hiçbir şekilde mümkün olmadığını söylüyordu. Vivian'la gitmem çok zor olurdu.

"Bunu da Rachel mı yaptı?" Vivian sahneyi incelerken sordu ve Trent başını salladı.

"Neredeler? Mutfakta mı?" Eğer şanslıysam, Trent Vivian'ı yolumdan çekerdi.

Dali, "Sadece bir aptal, uygulayacak becerisi olmayan bir başkasının davranışına kefil olur," dedi ve ben kısa durdum. Haklıydı ama ben yapmazsam kim yapacaktı?

"Rache!"

Jenks aşağı indiğinde rahatlamış bir şekilde yukarı baktım. Dali'ye temkinli bir bakış atarak, "Tılsım sinyal verdi," dedi. "Sikes'ı Melody ile birlikte mutfakta yemek kitaplarını kataloglarken buldum."

Dali'ye gülümsedim. "İzninizle." Çantamı omzuma atıp mutfağın çift kapısına doğru ilerledim. Ta ki Dali'yle burun buruna gelene kadar.

"Hayır."

Nabzım hızla atarken Jenks'in kanatları bir uyarı mırıltısı çıkardı. Hareket ettiğini bile görmemiştim. "Onlarla konuşmak istiyorum," dedim ve Dali dudaklarını çirkin bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Onlar benim." Keçi bakışlı gözlerini benden Vivian ve Trent'e çeviren Dali parmaklarını şıklattı ve siyah bir zarf zarfların içinde belirdi. "İstedikleri gibi iş sözleşmelerinin bir kopyası. Bir güvercin ol ve bunları benim için Cincinnati'nin çalışma vizesi ofisinde dosyala, mmmm?"

Hayal kırıklığına uğrayarak aldım ve Trent'e vermek üzere çantama attım. Eğer bir boşluk varsa, avukatları bunu bulacaktır.

"Git," dedi Dali tekrar. "Sen ve meraklı perin. Cadılar meclisi üyesi kalabilir. Bu gece bir etkinliğe ev sahipliği yapıyorum ve parti hediyem kalmadı."

Piç kurusu. "Yapma bunu, Dali," dedim. "Hepinizi tekrar güneşe çıkarmak için çok çalıştım."

"Gerçekten önemsedığınız şey nedir? Bizi mi, yoksa itibarını mı?" Dali sordu.

"Sen," dedim ama Dali'nin sonraki sözleri, Vivian'ı gördüklerinde yüzlerindeki tiksinti ifadesi sevince dönüşen iki iblis içeri girdiğinde söylenmeden kaldı. Trent hemen aralarına girmek için yer değiştirdi, Vivian sahneye çekilirken gergin bir şekilde uyardı. Nabzım hızlandı ama Trent bakışlarıma karşılık verdi, sözsüz bir şekilde bana bunu yapabileceğini söyledi. *Eğer yapmazsan Tanrı hepimize yardım etsin.*

"Affedersiniz. En yeni çalışmamın selamlaşma adabı konusunda biraz eğitime ihtiyacı var." İblislere seslenen Dali, bir elini onaylamak için kaldırarak uzaklaştı.

"Vivian senin çalışanın değil," diye itiraz ettim. "Dali!" Bağurdım ve sarsılarak durdu, dönene kadar üç uzun kalp atışı boyunca kıpırdamadan durdu, gözleri bin yıllık köleliğin doğurduğu nefretle bana sabitlenmişti. *Tostun üzerindeki bok ...* "Lütfen," diye fısıldadım, kendimi tamamen yalnız hissediyordum. "Toplumun geleneklerine uymayı kabul ettin. İnsanları garsonluk yapmaları için kandırmak bu değil."

"Belki de toplumunuzun adetlerini sandığınız kadar iyi bilmiyorsunuzdur."

İtiraz etmek için bir nefes aldım ama o çoktan dönüp gitmişti, şimdi İspanyol paça pantolon ve polyester giymiş iblislere içten bir selam verirken hevesliydi. *Lanet olsun hepsine.* "Jenks, ben Sikes ve Melody'yi getireyim. Ne yapabileceğine bir bak," dedim ve Jenks bir aşağı bir yukarı sallandı.

"Tamamdır, Rache, ama çok uzun sürmesin." Tozu soluk bir gümüş rengine dönüşen Jenks uçup gitti.

"Vivian!" Seslendim. "Yeterince gördün. Biz gidiyoruz."

Ama Dali cüssesini onunla Trent'in arasına sokmadan önce sadece bir adım atabildi. Üç iblis daha içeri girerek Trent'i Vivian'dan uzaklaştırdı. Vivian açıkça onların odak noktasıydı, elbisesinden ne kadar çizgi enerjisi tutabileceğine kadar her şey hakkında sorular sorulurken ağzı sıkı bir öfkeyle duruyordu. Odadaki gücün arttığını hissedebiliyordum ve birinin ona dokunup onu harekete geçirmesi an meselesiydi.

"Lanet olsun sana, Dali. Neden adil oynayamıyorsun?" diye fısıldadım, Sikes ve Melody'yi bulma çabam gri bir sis dalgası yükseldiğinde duraksadı.

Yakındaki bar taburesi, geniş yakalı bir iş kıyafeti giyen Al'a dönüştü. İçime bir rahatlama yayıldı ama omzunun üzerinden Vivian'ın önündeki iblisleri neşeyle savuşturan Dali'ye bakması kısa sürdü.

Tabureden kayan Al, barın üzerinden kehribar rengi ve altın rengi bir şişeye uzandı. "Anladığım kadarıyla senin için Dali'den çaldığım kitapları geri vermişsin," dedi bir bardak alıp kendine bir içki doldururken. "Onları yararlı bulmadın mı?"

Birden emin olamadım, hem Al'ı hem de sahneyi görebilmek için yer değiştirdim. "Gördüm. Ama eğer kitaplarını Trent'ten ve kütüphaneden topluyorsa, benim çan kulesinde ortaya çıkması an meselesiydi. Al-"

"Dalliance'a bir Kalamack ve bir cadılar meclisi üyesi mi getiriyorsun?" dedi sözümü keserek. Mavi renkli, tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakarak bir yudum aldığı anda, bardağındaki altın ve amber karışmadan dönüyordu. "Ne düşünüyordun ki?"

"Toplum yasaları tarafından güvenli hale getirildiğini düşünüyor." Vivian, Dali'nin içki teklifini reddedince sinirle sahneyi işaret ettim. Üzerinde en ufak bir sihir parıltısı yoktu ve bunun bütün hafta boyunca yaptığı en akıllıca şey olduğunu düşündüm. "Bana onu buraya getirmekten daha fazla sorun çıkarmak üzereydi," diye ekledim, iblislerin sayısı artmaya devam ederken bara doğru bastırdım, hepsi Vivian'a odaklanmıştı.

"Mmmm, şey, onun hatası. Ya da belki senin." Gizli hoparlörlerden yetmişli yılların kötü müziği yükselmeye başladığında Al'ın burnu kırıştı. "Bu iğrenç bir tulpa. Dali'nin bunu neden sakladığını bilmiyorum, Newt'ten o kadar az yeni tulpa aldık ki hepsinin bir değeri var."

Neredesin, Jenks? Kirişleri tararken düşündüm. Vivian neredeyse sahneye yapışmıştı ve ben onu izlerken sahnenin üstüne tırmandı, iblisleri uzak tutmak için elini uzatırken ley hattı enerjisinden eser yoktu. Kimse ona katılmak için atlayış yapmadı. Korktukları için değildi. Kendini gösteriyordu ve ben hasta hissediyordum. "Bana izin verir misiniz? Dali onları da çalmadan önce Vivian ve Trent'i buradan çıkarmalıyım."

Al uzandı, parmakları dirseğime kenetlenip dengelerimiz eşitlendiğinde ley hattı enerjisi benden ona doğru aktı. Bıraktı ve ben yeniden nefes almaya başladım. "Yeterince konuşmuyoruz, kaşınan cadı."

Donup kaldım, midem düğümlendi. Müdahale etmemi istemiyor muydu? Neden? O da mı bu işin içindeydi?

"Seni eve bırakayım mı aşkım?" Al ekledi ve ben dehşet içinde ona baktım. Dali'nin insanları çalmasını anlayabilirdim, ama Al? Tamam, bir zamanlar bu onun geçim kaynağıydı ama değişmişti, değil mi? "Makul inkar edilebilirliğini korumak isteyeceksin," diye ekledi gülümseyerek.

"Rache!" Jenks yanık tost kokusunu da beraberinde getirerek bana doğru atılırken seslendi. Kanatları yanmıştı ama kollarından fışkıran külü döverken biraz yıpranmış olsa da iyi görünüyordu. "Buradan gitmeliyiz," dedi, tozları endişeli bir yeşile dönüşmüştü ve ben de başımı salladım.

Al kıkırdadı, ses ruhumun derinliklerine inerek beni ürpertti. "Rachel, evet. Kalamack, belki. Vivian Smith? Hayır. Dali onu seviyor. Görünüşe göre Profesör Sikes bazı gereklilikleri yerine getiremiyor ve Madam Melody sadece onun hatırı sayılır kütüphanesini kataloglamakla ilgileniyor."

Jenks, "Vivian aptalca bir sözleşme imzalamaması gerektiğini çok iyi biliyor," dedi ama ben endişelenmekten fazlasını yapıyordum. Her şeyin canı cehenneme. Ya onun için savaştık ve iblislerin kesin ve mevcut bir tehlike olduğunu kanıtlayacaktım ya da onu terk edecek ve iblislerin kendi başlarına davrandıklarına ve dünyanın adil olduğuna dair kırılğan ve yanlış inancı koruyacaktım.

Vivian, bunu bana yaptığına inanamıyorum, diye düşündüm hayal kırıklığıyla. İblislerin tehlikeli olduğunu biliyordu ve elbette ikimiz de toplumun onları kabul etmesini istiyorduk ama ikimiz de hayvanat bahçesindeki kaplanı içgüdülerini takip edip kendine yardım etmesin diye çiğ etle kızdırmayacağımızı biliyorduk. Ve ben burada olduğum ve kendim de bir iblis olduğum için, bunun için suçlanacaktım - olabilecek en kötü zamanda.

En kötü zaman.

İblisler Vivian'ın dans etmesi için müzik önerilerini bağırmaya devam ederken başımı kaldırdım ve kaskatı kesildim. Küçük kadının dudaklarında hafif, alaycı bir gülümseme vardı, parmaklarında savunma büyüüne dair bir ipucu bile yoktu. Korkmuyordu ve bir avuç düşünce yeni, gerçekten korkutucu bir fikirde birleşince nabzım hızlandı.

Sabahın sekiz buçuğunda onu ve öğrencileri sonsuzluğa götürmem için bana ultimatom verdiğinde kilisenin eşiğini geçmemiştii. Cadılar meclisi üyesi olsun ya da olmasın hangi cadı o kadar erken kalkar ki? Yirmi öğrenciyi ever-after'a götürmek gibi son derece aptalca bir plan yapması, kaçırılmaları durumunda beni suçlamasına neden olacaktı, hapisten kurtulma kartı olsun ya da olmasın. Trent'in bize eşlik etmekte özgür olmasına şaşırmasından bahsetmiyorum bile - Trent'in işle ilgili sorunları olduğunu nereden biliyordu ki? Ama en önemli özelliği sahnede dururkenki tavrıydı, sihirden eser yoktu. Kendine aşırı güveniyordu. Benim bile aklımda hızlı bir şey yapmam gerekirse diye satır aralarında bekleyen hafif bir düşünce vardı.

Nabzım hızlı atınca Al'a döndüm. Bana bakıyordu, bir şeyi çözmemi izlerken gözleri kısılmıştı. Bilmiyordu. Ama her şeyi bir araya getirdiğinizde her şey apaçık ortadaydı.

O Vivian değildi. Hodin'di.

CHAPTER 20

KIZARMIŞ EKMEK. DAHA KAÇ KERE AYNI HATAYI YAPMAM GEREKİYOR?

"Ne oldu, kaşınan cadı?"

Al bana doğru uzandı ve ben gözümü kırıştırdım, o anlamasın ve ben de sürpriz unsurunu kaybedeyim diye arkamı döndüm. Hodin olmalıydı. Ama emin olmalıydım ve iblisler masalara vurup Vivian'ın soyunmasını talep ederken sessizce barın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Beklendiği gibi, Jenks bir an durdu, sonra beni takip etti. Al'ın dikkatinin üzerimde olduğunu hissederek, "Trent'e bir mesaj iletmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Bundan hoşlanmayacak ama gerçek hayata dönüp Vivian'ı aramasını istiyorum."

Jenks'in kısılmış ifadesi sahneye yöneldi, tozları şaşkınlıkla maviye döndü. "Telefonu burada çalışmıyor. Ona bir mesaj gönderebilirim."

Cam kırıldı. Vivian'ı görmek için döndüm, fırlatılan bir bardaktan kaçarken ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. İblisler onun kaşlarını çatması karşısında zevkle kükrüyorlardı. Şu anda burada en az otuz kişi olmalıydılar ve odanın diğer ucundan Trent'in endişeli kaşlarıyla karşılaştım. "Vivian'a bir mesaj iletmem gerek yok," dedim Jenks elime konup kanat değiştirirken. "Vivian'ın burada olup olmadığını ya da hâlâ gerçekte olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Jenks önce sahneye, sonra bana doğru döndü, anlayış çiçek açarken kanatları görünmezliğe dönüştü ve altın tozu canlı bir güneş ışını gibi görünecek şekilde değişti. "Kutsal ana irin kovaş!" diye bağırdı ve sonra tozunu nemlendirdi, dudaklarını muzip bir şekilde büktü. "Bu Hodin olamaz. Gözleri kırmızı değil. Gözlüklerinin arkasını görebiliyorum ve bunlar keçi gözleri *değil*."

"İsterse onları değiştirebilir. Hepsi yapabilir. Bunu yapmazlar çünkü içten içe tanınmak isterler, özellikle de

sorun. Git," dedim bir bardak bira sahneye düşerken ve Vivian'ın dudağı kıvrılırken. "Ve tozunu nötr tut. Trent gerçekliğe döndüğünde orada kalmasını istiyorum. Anladın mı? Telefonuna cevap verirse bana haber vermen için seni geri gönderecek. Bu kadar." Duraksadım, odanın diğer ucundan Trent'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Bir şeyler olduğunu biliyordu. Al da bir şeyler olduğunu biliyordu, kömür gibi gözleriyle bana bakıyordu. "Ben iyi olacağım. Sadece acele et."

Jenks'in kanatları çelişkili bir mavi ve altın rengine büründü. "Bundan hoşlanmayacak. Benim hoşuma gitmediğini biliyorum."

"Benim peşimde değiller. Ayrıca, Al burada. Biri ona dokunmadan git. Ona. Her neyse."

Eğer birkaç santim uzakta olmasaydı, Jenks beni asla duyamazdı. Çok gürültü vardı. İblisler Vivian'a büyü yaptırmaya çalışıyor, şehvetli striptiz müziği eşliğinde seslerini duyurmak için bağırıyorlardı. Sonunda Jenks başını salladı, köşeli yüzü Trent'e doğru tavan yüksekliğinde bir yol açarken kırışmıştı. Nefesimi tutarak bekledim, Trent'i izliyordum.

Jenks ona söylediği anda anlamıştım. Adam sarsıldı, bana bakarken yüzü solgun ve reddedilmişti. Yüz ifadem sıkışmış, ona yalvarıyordu. Yarım bar ötede, Al ayağa kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. "Git," diye fısıldadım ve sonunda Trent kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Al dirseğimin dibinde mırıldandı ve ben sıçradım.

"Kendini bir çember içine almak isteyebilirsin," dedim barın üzerine tırmanırken. Al'dan başka kimse fark etmedi ve ben de gücümü topladım, mekandaki her iblis bunu hissedinceye kadar çizgiyi çekerken kendimi hasta hissettim. Bir kafa beni bulmak için döndü, sonra bir başkası.

"Anne irin kovası," diye fısıldadı Al ve sonra döndü, ayak parmağıyla yere bir daire çizirken takım elbisesinin paltosu tüylendi.

"*Dilatare!*" Basit bir beyaz tılsım çağırarak bağırdım.

Büyü dışa doğru patladı, kızgınlık çığlıklarını yükseltti ve geri sallanırken tüm gözleri bana çekti. Saçlarım yapışkan bir haleye dönüştü. Yeni sessizlikte onlara bakarken parmaklarımdan çizgi enerjisi damlıyordu. Müzik bile kesilmişti. Jenks ve Trent gitmişti ama kimse fark etmemişti. "Ne yaptığınızı bilerseniz iyi olur," dedi Al, elindeki çemberi bırakıp benden birkaç adım uzaklaşırken.

Yüzümü buruşturarak, gelen bir lanete odaklanmamış bir enerji tomarı fırlattım ve onu yapıcısından üç adım öteye gidmeden patlattım. İkincisi beni buldu ve Dali bara zarar vermeden önce kesmeleri için bağırana kadar aceleyle oluşturduğum koruma çemberimin üzerinden siyah sürünerek geçti. Dizlerim titriyordu ve sahnede sıkışıp kalmış Vivian'a bakmaya cesaret edemiyordum. İsteseler bana büyü yapabilirlerdi ama beni gerçekten kızdırmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. *Tanrım, lütfen. Hodin olmalı.*

"Vivian Smith benim," dedi Dali son büyü de sönerken. Memnun olduğu her halinden belli olan Dali, Vivian'la arasında bir metre mesafe bırakacak şekilde sahneye çıktı. Dudakları nefretle kenetlenmişti ama gözleri hâlâ gözlüklerinin ardında saklıydı. "Kaybettin Rachel Morgan. Elfin bile seni terk etti. Barımdan defol. Evine git. Onları geri döndüğümüz konusunda uyar ve geceden olduğu kadar güneşten de korkmalarını söyle."

Yalnızdım. Yüzüm soğuktu ve dizlerimi kilitledim. *Güven bana Al*, diye düşündüm ona bakarken, bir planım olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Herkes bana bakıyor, ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Al bana devam etmemi işaret etti ve ben de yavaşça nefes aldım.

"Seni evcilleştirmeye çalışmıyorum," dedim usulca, bakışlarım Vivian'dan uzakta. Jenks dönene kadar oyalanmam gerekiyordu. Eğer yanılıyorsam ve bu gerçekten Vivian'sa, onu Hodin sanarak öldürebilirlerdi. "Seni oyunun içinde tutmaya çalışıyorum," dedim ve birkaç iblis kıkırdadı. "Her oyunun kuralları vardır. Onları kabul ettin. Bunu mahvetme."

Dali güldü, acı sesi beni ürpertti. "Kurallar, onları uygulayamıyorsan var olmazlar." Barın üzerinden bana baktı. "Ve sayıca azsınız."

Birkaç alçak homurtu arka plandaki gürültünün uğultusuna katılırken kıpırdandım. Geçen sefer ikna ettiğim korkmuş, güçsüz iblisler değillerdi. Onlara davranmaları için bir bahane vermeliydim, gururlarını kurtaracak bir bahane. Neyse ki, bazı çarpık mantıklar bana tam da bunu verebilirdi.

"Gerçekten *onun* yüzünden dünyayı kendine düşman etmek mi istiyorsun?" Sahneyi belli belirsiz işaret ederek söyledim. "Tek bir cadılar meclisi üyesi mi?" Dedim, başım inanamıyormuş gibi sallanıyordu. "Alınmayın çocuklar ama vay canına. Şu anda istediğiniz zaman, istediğiniz yerde, güneşte ya da ayda yürüebilirsiniz. Alışverişe çıkabilir, araba sürebilirsiniz."

Memurlar cevaplamak zorunda oldukları bitmek bilmeyen sorularınızla çıldırtıyor. Ehliyet alabilir ve kötü davranışlarınız için puan toplayabilirsiniz ve cezaları ödediğiniz sürece hiçbir şey yapamazlar çünkü siz topluma aitsiniz ve kurallara uyuyorsunuz.

"Hayır, dinleyin!" Birkaç kişi ilgisini kaybetmeye başladığında söyledim. "Gerçeklikle bir savaş başlatırsanız, kazanırsınız ve eminim hepiniz gücünüzü kanıtlamak ve size karşı çıkmaya cesaret eden insanları cezalandırmak için eğleneceksiniz, ancak daha önce olduğunuz yere, sihirle kirlenmiş bir cehenneme sıkışıp kalacaksınız, dışarıdan bakacaksınız. Ama yaramazlık yaptığınızda ve sonra kendi isteğinizle bedelini ödediğinizde alacağınız haberleri hayal edebiliyor musunuz? Ya da cezadan kaçmak için yasal boşluklar bularak neden olacağınız hayal kırıklığını? Bu size hiç eğlenceli gelmiyor mu? İnsanları kaçırmaya başlarsanız bundan vazgeçmiş olursunuz."

Çoğu başını sallıyordu ve Al aklımı kaçırdığımı düşünerek iç geçirdi, ama onlara asıl vuruşu yaptığımda benimle aynı fikirde olmalarını haklı çıkaracak bir şey vermem gerekiyordu.

"Yasalar ve kurallar gerçek gücü engellemek için vardır," dedi Dali. "Ahlaki açıdan neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair fikirlerinize neden bağlı kalalım ki?"

Çünkü onlara kendilerine ait bir güneş vermiştim ve onlar şafağı olmayan geceyi çoktan unutmuşlardı. Alçak bir hoşnutsuzluk gümbürtüsü yükselmeye başladı ve bir elimi kaldırarak bunu onayladım. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim, çoğu ayna ve şişelerden oluşsa da arkamda bir duvar olduğu için mutluydum. "Çok değerli, çok deneyimli bir büyü kullanıcısına öbür dünyaya kadar eşlik ettim. Aptalcaydı," dedim Vivian'a bir bakış atma riskini alarak. "Ama onunla gitmeme izin verirsiniz, hepinizin *çok* ama *çok* istediği bir şeyi size verebilirim."

Al yumuşak bir ses çıkardı. Bu anlamanın başlangıcıydı, daha fazlası değil, ama yeterliydi. Ağırlığı değişti ve etrafına bakınmaya başladı, ne yaptığımı, bununla nereye varmak istediğime dair bir ipucu arıyordu. Emin olduğum tek şey beni dinledikleriydi.

"*Gerçekten ama gerçekten* istediğimiz şey ne?" Dali, Vivian'ın yanında dururken alay etti ve kendime küçük bir gülümseme izni verdim.

"Hodin."

Al'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve bara yaslanarak yaklaşan iblislerden birini aramızdan uzaklaştırdı. Küçük bir hareketti ama fark edilmişti.

Dali kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hodin. Öğretmenini kaybetme pahasına da olsa korumaya yemin ettiğin kişi." Bakışları Al'ın yeni koruyucu duruşuna kaydı. "Belki de Hodin ile yaptığınız bu anlaşmayı ele almalıyız. Burada sen ve benden daha fazlası var. Sen gittiğine göre, ona saldırabiliriz. Kimi ve neyi istiyorsak alalım. Bu büyük bir kazan-kazan -Bizim için."

"Kısa oyun, belki." Birden kendimi Newt gibi hissederek Al'ın yanında durana kadar barın tepesinden aşağı doğru yürüdüm. *Yalnız değilim Jenks. İyi olacağım ama acele et.* "Al sana Hodin'i kilisemden aldığını söyledi mi?"

Dali'nin gözleri önce Al'a, sonra bana kaydı. "Verdiğin sözü tutmuyor musun Rachel Morgan?" diye sordu, yağlı sözcüklerden neredeyse tehdit damlıyordu. "Senin bile olmayan bir ruhu kurtarmak için mi? Bir iblisin sözü gerçekten sahip olduğu tek şeydir. Bunu göz ardı etmek size karşı bir dizi ceza getirir. Ödemeye gücünüzün yetmeyeceği cezalar." Bana kötü kötü gülümsedi ama ben korkmadım. Sözlerini çiğnemek tam olarak yaptıkları şeydi, ama zihinlerinde, onlara aksini söyleyecek kimse yoksa, buna izin verilebilirdi. İblis mantığı böyle işliyordu.

"Vay canına," dedim hafifçe ve Al kıkırdarken Dali'nin gülümsemesi dondu. "Zor bir durumdayım, değil mi? Tüm müttefiklerim görevden alındı ya da benden uzaklaştırıldı?" İblisler fısıldaşmaya başladığında kendimi körükledim. "Subrosa konumum belirsiz mi? Eğer Vivian'la birlikte ley hattından çıkıp Eden Park'a geri dönmezsek, I.S.'in tutuklama emriyle kapımı çalacağından eminim. Ve *hepimiz* Rachel Morgan'ın ne kadar dürüst olduğunu biliyoruz. Hapse gireceğim. Oh, boo-hoo."

Dali gözlerini kısarak Al'a baktı. *Yalnız değilim*, diye düşündüm yine, Al yanımda olduğu için değil, Al nereye gittiğimi bilmeden yanımda olduğu için umut doluyordu içime. Bana güveniyordu. Ve hepsinin önünde dururken, buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı.

"Kendine bir çıkış yolu bıraktı," dedi Al ve iblisler vızıldayıp fısıldaştılar, geçmişteki nefretin kalıntıları üzerlerinde yeniden filizlendi. "O kabul etti

Hodin'in elf büyüü yapma kararıyla ilgili olarak bizimle Hodin arasında durmasını istedi. Onu kendisinin bir şişeye koymayacağını asla söylemedi."

Dali cüssesini kaydirdı, başını eğdi. "Peki Morgan bunu neden yapsın?" diye sordu.

Al omuz silkti ama barda bana katılmamıştı ve yardımının gerçekten bir planım olmasına bağlı olduğunu biliyordum. "Ona yalan söyledi," dedi basitçe. "Herkes yalan söylediği gibi. Subrosa pozisyonunu elinden almak için yaptığı komployu ortaya çıkardı."

"Kaybetmeden önce mi sonra mı?" Dali kalabalık odayı tararken sordu. "Ne olursa olsun, Sikes ya da yeni kütüphanecim bir yana, Vivian Smith'le birlikte gideceği anlamına gelmiyor. Bir kontratımız var."

"Belki de." Sahte bir umursamazlıkla omuz silktim. "Bir takas öneriyorum," dedim, Jenks içeri dalıp bana başparmak işaretinin piksel versiyonu gibi parlak yeşil bir ışık yaktığında içime bir rahatlama yayıldı. Al'ın gözleri onu görünce kısıldı ama iblis muhtemelen Trent'i ateş hattından uzaklaştırdığını düşündü. Al gücünü kendine aktarmaya başladığında auramda bir titreme oldu, o kadar yavaş ki başka kimse bunu hissedemezdi.

"Sikes ve Melody'nin sözleşmelerini yırtıp atacaksın," diye devam ettim, Vivian kılığında sahneye çıkan Hodin'e bakmamak için kendimi zor tutarak. "Ben de sana Hodin'in nerede olduğunu söyleyeyim."

Dali'nin dikkati benden Al'a kaydı. "Onu yakalamamız çok uzun sürdü. Anlaşma yok. Onu bir şişeye koyarsan konuşabiliriz."

Bacaklarım su gibi oldu ve dizlerimi kilitledim. Önce yemek yemem gerektiğini biliyordum. "Peki," dedim ve biri kahkahalarla güldü. "Onu bir şişeye koyma şansım olacaksa, kasaya erişmem gerekiyor. Onda olmayan bir şeye sahip olmalıyım, yoksa onu asla yakalayamam."

Dali alçak sesle, şeytani bir kıkırdama çıkardı. "Her biri iki gerçekliği yok etmeye yetecek kadar nefret ve kin barındıran, çoğu çoktan ölmüşlerimiz tarafından hazırlanmış bin yıllık savaş lanetlerine erişim mi istiyorsun? Dünyayı yerle bir eden lanetlerimize erişim satın almak için bütün bir tek kullanımlık et sınıfı gerekir."

Dudaklarım aralandı. Tek kullanımlık et mi? Yüksek büyü kullanıcılarından bahsediyordu. Öğrencilerim. Hodin'i yakalamak için lanetlere erişim sağlamak üzere öğrencilerimi ona vereceğimi ve böylece onu Dali'ye satıp sözlerini satın alabileceğimi düşündü.

yasalarımıza uyup insanları kaçırmayacak mıyız? Ne tür bir geri adım anlaşmasıydı bu? Ayrıca, insan çalmayacaklarına dair onlardan zaten söz almıştım. Bunu uygulamak için bir yola ihtiyacım vardı. Mesela onları bir şişeye koyma yeteneği gibi mi?

"Ya onu senin önüne getirirsem?" Dedim, düşüncelerim çalkalanıyordu. Hodin'i bir şişeye koyarsam, onları hizaya getirecek nüfuza sahip olurum. Kazan-kazan. "Bunu yaparsam Sikes'ı, Melody'yi ve bu saçmalığa son vereceğinize dair sözünüzü alabilir miyim? Artık insanları kandırıp köleleştirmek yok."

İblisler birbirlerine çirkin bakışlar fırlatıyordu. Anlaşmayı kabul etme çağrısı yükselip desteklenince Al kaşlarını çattı ve bir onay dalgasıyla Dali elini kaldırarak onları susturdu. "Onlar benim, bu yüzden karar benim," dedi Dali, Hodin'i asla onların karşısına çıkaramayacağımı düşündüğü belliydi. "Hayır, Rachel. Sikes ve Melody'yi sana sadece şişedeki Hodin karşılığında vereceğim. Sen bunu yapana kadar, onlar burada kalacak." Gülümsemesi çirkinleşti ve bana onun kim olduğunu hatırlattı. Mahallenin dost canlısı baristası hiçbir zaman rolden başka bir şey olmamıştı. Belki de bu amaç için bir araçtı. Temiz bir şekilde kesip atacağım ve çekmeleri için hiçbir iplik bırakmayacağım bir son.

"Peki. Biri bir yan bahis için oran isterken ve Al ilgilenerek kükrerken, "Duymama izin ver," dedim. "Herkesin hemfikir olduğunu duymam gerek. Eğer ben Hodin'i şişlersem, sen de Melody ve Sikes'i serbest bırakacaksın ve artık insanları köleleştirmek yok." Vivian'a bakmaya cesaret edemedim ama Jenks beni izliyordu ve iblisin onun peşinde olduğuma dair en ufak bir fikri olmadığını biliyordum. *Stef nerede, seni sümüklü?*

Dali ise gözlerini kısarak bana güvensizlikle baktı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Anlaşmanın daha iyi tarafını elde ettiğinizi düşünüyorsanız, etmiyorsunuzdur. "Yapamazsın ama onu şişele Morgan ve evet, anlaşmanı yaptın," dedi sonunda ve tuttuğum nefesim dışarı çıktı. "Ama sadece Sikes ve Melody'yi alacaksın. Madam Meclis Üyesi'ni anlamaya eklemeyi unutmuşsun. O benim."

Hodin'e dönerken, "Unutmadım," dedim kendini beğenmiş bir ifadeyle. "O Vivian değil.

Bu Hodin."

"Ne!" Dali patladı ve gürleyen bir sesle Vivian'ın küçücük şekli sarı ve yeşil bir girdabın içinde kayboldu.

İblisler ayaklandığında öfkeli bir kükreme yükseldi. Tüylerimi diken

diken eden bir sihirle oda aniden sessizliğe büründü.

onu kovalayarak ortadan kayboldu.

"Lanet olsun kadınıma!" Dali haykırdı ve Jenks sakinleştirici bir yağmur gibi ses çıkararak kıkırdadı.

"Melody ve Sikes nerede?" Barın üzerine oturdum ve Al'ın elini tutarak beni yere indirmesine izin verdim.

"Hayır!" Dali döndü, yüzü kıpkırmızıydı. "Bu sana kimseyi vermez. Onun Hodin olduğunu ne zamandır biliyordun?" dedi, sonra daha yumuşak, daha öfkeli, "Bana söylemeliydin. Söyleyebilirdim..."

"Onu yakaladın mı?" Jenks omzuma kondurdu, önümden aşağı bir toz tabakası döküldü.

Al arkamdan içeri süzülürken kendimi hem güçlü hem de savunmasız hissederek gülümsedim. "Senin güvende olduğunu kanıtlamak için sınıfımı buraya getirme fikri gerçekten aptalcaydı. Vivian senin evcil olmadığını ve asla da olmayacağını biliyor."

Dali burun kemiğini sıktı. "Tekrar doppelganging yaparsa onu asla yakalayamayız."

"Neden olmasın?" Jenks sordu ve Dali gözlerini kısarak onun iki santim boyundaki kavgacılığına baktı. "Sizin köpekten vampire, kızıl saçlı, baş belası bir cadıya kadar her şeye dönüştüğünüzü gördüm. Al daha geçen bahar Hodin gibi davrandı. Ne fark eder?"

Dali sanki sokulmuş gibi sarsıldı. Al irkildi, sonra Dali'nin bariz tiksintisi karşısında kendini toparladı. "Morgan'ın ondan talimat alıp almadığını öğrenmeye çalışıyordum. Hepsi bu."

Dali kaşlarını çatarak bana aptalmışım gibi baktı ve yüzümü buruşturarak muhtemelen öyle olduğuma karar verdim. Farkına varmam gereken farklılıklar vardı: "Hodin'in" sipariş ettiği tüyler, konuşma şekli, rahatlığı. "Ah, onu gerçek kişiden ayırmak için bir bulma tılsımının yeterli olacağını düşünüyorum," diye teklif ettim ve Dali başını salladı, sanki yapacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi barın arkasına geçti.

"Normalde öyle olurdu," dedi ve dokunduğu her bardak, onları parlak bir saflığa büyülerken ışıldadı. "Ama Hodin değiştiğinde DNA'ya kadar iniyor. Yapılabilir tabii ki ama yüzeysel görünüm yeterliyken neden?"

Al geniş bir gülümsemeyle dudaklarını dişlerinden ayırdı ve ben bir ürpertiye bastırdım. Tanıştığımız gece, beni korkutan şeye dönüştüğünde, Al bir vampire dönüşmüştü. Sadece bir vampir değil, Ivy, beni vampirik enzimlerle doldurmuş ve felçli bırakmıştı. Görünüşe göre iblislerin her zaman tamamen başka birine dönüşmemesi bir kolaylık meselesiydi.

Dali bardakları teker teker tezgâhın altına dizdi. "Elfler eğlencelerinde saflık isterdi," dedi, düşünceleri açıkça geçmişte kalmıştı. "Hodin hayatta kalmak için normalin ötesinde nasıl şekil değiştireceğini öğrendi. Karga olduğunda, kargadır. Bir peri olduğunda, bir peri olur. Ahlaki ve etik standartlar meclisinin lideriyken, düşünceleri dışında her şeyiyle Vivian Smith'tir. O gerçek bir bukalemun ve eğer başka biri olarak saklanmayı seçtiyse, onu asla yakalayamayız."

"Onu yakalamak zorunda değiliz," dedi Al. "Rachel yakalayacak." Dudağı seğirdi ve omuzlarında garip bir gerginlik gördüm. "Kısa vadeli düşünüyorsun, kaşıntılı cadı. Niyet ettiğin şey sadece iblisin gözleri kapalı kaldığı sürece devam edecek. Gördüğümüz şeye imreniriz ve diyelim ki ... insanlar içeri girerse hiçbir yükümlülük altına girmeyiz. Bulmak cezbetmek değildir."

"Ben böyle olacağını düşünmemiştim," dedim ve omuz silkti, yırtıcı parıltısı giderek artıyordu. Daha da kötüsü, Cincinnatıalılar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da onlara kendi iyilikleri için bir şeyin yasadışı olduğunu söylerseniz, nedenini öğrenmek için deneyecekleri idi. Eğer Melody ve Sikes'i geri *getirebilirsem*, onların hikâyesi, Trent kayıtlara bir şeyler geçirene ve her zamanki sınırları kapatana kadar meraklıları uzak tutmaya yetebilirdi - sadece kâğıt üzerinde olsa bile.

Dali hâlâ kaşlarını çatmış, gözlüklerini teker teker kaldırıyordu. "Bana Hodin olduğunu söylemeliydin. Bir cadılar meclisi üyesi olduğunu düşünerek onu alsaydım, beni öldürebilirdi."

"O zaman belki de insanları sözleşme imzalamaya zorlama pratiğinizi yeniden düşünmeniz gerekiyordur," dedim, her şeyden bıkmış bir halde. "Şuruplu tatlı kekler, neden birbirinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?" Cevap beklemeden sordum ama Al'ın kafası bir anda kalktı, Dali'ye bakarken bakışları neredeyse korkmuştu. Yaşlı iblis ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Bilmeyi hak ettiğine inanıyor musun?" Dali söyledi ve Al ürkütücü bir hızla dirseğimi tutup beni tökezleterek uzaklaştırmak için hareket etti.

"Hayır, öyle değil," dedi Al ve ben kaşlarımı çatarak onun sıkı kavrayışından kurtuldum.

Ama Dali kızgınsa, Al ölümüne korkuyordu - bu da beni biraz meraklandırdı. "Hey, eğer onu bir şişeye koyarsam, senin onu sevmemenden başka bir nedene ihtiyacım var," dedim, Al tekrar koluma uzandığında geri çekildim. "O da senin gibi bir vatandaş. Sebepsiz yere onu şişeye tıkarırsam, İşçileri haksız yere hapsedmekten beni dava eder. Sizler her zaman bir şeyler yazıyorsunuz. Onu çizgiler düşmeden önce kilitlediniz, değil mi? Orijinal tutuklama emri bir yerlerde olmalı."

"Evet," dedi Jenks, kulağımın dibinde gezinirken kanatları gıcırdıyordu. "İstihbaratı Rache'nin davasından uzak tutacak bir şeyin var mı?"

I.S.'nin öyle ya da böyle umursayacağından şüpheliydim ama Hodin'in hayatının geri kalanında hapse atılmayı hak edecek kadar kötü ne yaptığını bilmek istiyordum.

"Hodin'in patavatsızlıklarının kaydını tutmadık. Onların sonuçlarını yaşadık!" Dali gürledi. "Restoranımdan defolun!"

Aniden bir ley hattının içine itildiğimde nefesim kesildi. Jenks'in ve kendimin etrafına bir baloncuk fırlatırken bir anlık kopukluk oldu ve sonra Al'ın aurası benimkinin üzerine kayd, aurasını gerçekliğe kayd, ve beni de beraberinde götürdü. *Parka. Arabam parkta!* Al beni kiliseme bırakmadan önce çılgınca düşündüm ve sonra tekrar gerçeklikteydim, spor ayakkabılarım ezilmiş çimlere basıyordu ve alçak güneş yüzümde parlıyordu. Eden Park. "Trent?" Parktaki bankları tarayarak seslendim.

Jenks uçup küpemden uzaklaşırken, "Ben onu yakalarım," dedi.

"Tanrıça seni korusun, Rachel. Dali'ye oğlunu hatırlatmayacağız. Asla." Al'ın yüzü tiksintiyle buruşurken, özenle hazırlanmış bir yelpaze buğulandı. "Burası cehennem gibi sıcak."

"Belki de bir şort giymelisin," dedim, Viktorya döneminden kalma abartılı kıyafetlerine bakarak. "Dali'nin bir oğlu olduğunu bilmiyordum." Aklıma Kerik geldi, Rosewood'da bedavaya okuttuğu bebek. "Hodin ona ne yaptı?"

Al, nemden puslanmış olan yakındaki binaları inceledi. "Kelimeleri konuşmak istemiyorum."

"Cidden, Hodin'i bir şişeye koymamı istiyorsanız ne yaptığınızı bilmem gerekir."

Ondan soğuk ve sert bir kahkaha sesi geldi. Odağı bana kaydı, içindeki nefret beni buz gibi çarptı. "Hodin'i bir şişeye koymak istiyorsunuz. Biz onun ölmesini istiyoruz. Ancak, kaçınılmaz hapsedilmenin ıstırabının uzun vadeli bir tatmini vardır. Ölüm boş bir intikamdır."

"Ne yaptı?" Tekrar sordum, sonra Trent'in uzaktan gelen selamına döndüm. "Trent," diye fısıldadım, rahatlamıştım ve omuzlarım çökmüştü.

Ben hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken Trent de gülümseyerek aradaki farkı kapatmak için koşmaya başladı. "Sana beş dakika daha veriyordum," dedi buluştuğumuzda ve bana rahatlamış bir şekilde sarıldı. Sıcak kurabiye kokusu ve sihir şakırtısı evimdeymişim gibi hissettirdi ve tüm vücudum rahatladı. "Hodin'i yakaladılar mı? Sikes ve Melody nerede?"

Al'a baktım, iblis Sahra'da bile giyilemeyecek ipek bir cübbe giymişti. Henüz işimiz bitmemişti. "Hodin'e hayır. Ben onu yakalayana kadar Sikes ve Melody Dali'yle kalsın." Arama emri fikrini sadece Dali'yi konuşturmak için ortaya atmıştım ama düşündükçe daha çok istiyordum. Saatler ya da asırlar geçmiş olması umurumda değildi.

Al burnunu çekti, kırmızı yüzünde kesinlikle kibirli bir ifade vardı. "Onu Dali'ye teslim etmeniz çok kötü oldu," dedi ve kendisini fark eden koşuculara abartılı, alaycı bir işaret yaptı. "Onu rafımda işkence etmek için çok şey verirdim."

Trent'in rahatlaması Al'a bir bakış fırlatırken soldu. "Bunu tekrar yapmamı isteme benden." Trent bana bir kez daha yanlamasına sarıldı, beni bırakmak istemediği belliydi. Elim onunkini buldu ve sıkıca kavradım. Eğer o Hodin olmasaydı . . . Ama o olmasaydı hiçbirimiz orada olmazdık.

"Telefon ettiğin için teşekkürler," dedim otoparka doğru dönerken ve Jenks sırtı.

"Vivian'ı duymalıydın." Jenks, iblis ona vurana kadar Al'ın etrafında sinir bozucu daireler çizdi. "Çok öfkeli. Üstü açık arabası bu sabahtan beri kayıp. Şu anda onu almak için buraya geliyor,

ve seninle konuşmak istiyor." Kanatları titreyen Jenks, Trent ve Al'a baktı. "Hepiniz."

"Harika." Al'ın mesafeli ruh halini merak ederek gölgede durdum. Yumrukları sıkılıydı ve gözleri geçmişe dikilmişti.

Trent beni rahatlamış bir şekilde bir kez daha kucakladı ve dudakları dudaklarıma değdi. "Ciddiyim. Seni bir daha böyle bırakmamı isteme."

Bu sözü veremeyeceğimi düşünerek yere yığıldım. "Hey, ah, seninle ve Vivian'la ever-after'ı iblislere ve sadece davetlilere yasal olarak kapatmak hakkında konuşmak istiyorum," dedim arabasına bakarak. Fark edilmeye başlamıştık ve ben pek de rahat değildim. "Cezayı senin bile şansını zorlayacak kadar yüksek tut. Hatların geçit olduğunu yeterince insan biliyor ve başka bir boyutta piknik yapmanın havalı olduğunu düşünen her salağı kurtarmak zorunda kalmak istemiyorum." Al'a baktım ama o hâlâ Hodin'le ilgili düşüncelerinde kaybolmuştu. "Bu da bana şunu hatırlattı."

Başımı eğerek çantamı çevirdim ve siyah zarfı çıkardım. "Avukatların buna bakıp Sikes ve Melody'yi mahkeme yoluyla geri almanın bir yolu olup olmadığına bakabilir mi?" Al'ın alaycı homurtusu dikkatimi çekti ve Trent zarfı alırken ona kaşlarımı çattım. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Ben ekleyince Al yoldan geçen insanlara baktı, hepsi de akıllıca davranarak bizi görmezden geliyordu. "Hodin için arama emri konusunda ciddiylim. Kayıp evraklar için beni taciz etmek tam da İçişleri'ne yakışır. Eğer onu hapse attırmak istiyorsanız, oraya ait olduğunu gösteren belgelere ihtiyacım var."

"Onun yaşamasına izin vermekle iki kez hata yaptık," dedi Al acı acı. "Evet. Hadi üçüncü kez yapalım."

İtiraz etmek için bir nefes aldım ama Al beni huzursuz bir hisle baş başa bırakarak ortadan kayboldu.

Jenks alaycı bir tavırla, "Sanırım Vivian'la konuşmak istemiyor," dedi ve Trent zarfı cebine sokmadan önce eline vurdu.

Jenks omzuna indiğinde Trent, "Bu Al için bile biraz dramatikti," dedi ve ikisi de beklenti içinde beni izlediler.

"Dali'nin bir oğlu vardı ve Hodin ..." Omuz silktilim. "Belki de onu öldürmüştür?" Tahmin ettim, endişem artıyordu. "Bilmiyorum. Onların hiçbirisi

konuşmak." Temiz bir nefes aldım ve Trent'i kendime çektim. "Öğreneceğim. Bu arada, sen, ben, akşam yemeği ve birkaç büyü kitabı. Finnis'in geri çekilmesini sağlamak için hâlâ bir yola ihtiyacımız var."

"Anlaştık," dedi Trent ve bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı sevinerek gülümsedim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

YEMEK SIRASINDA YAĞMUR YAĞMIŞTI, HER ZAMANKI GIBİ BÜYÜK BİR SAĞANAK Güneş batana kadar sokaklar sular altında kaldı. Mezar taşlarının arasından geçip Hodin'in geçen baharda yaptığı cloche'a doğru ilerlerken hava serindi ve bahçe hâlâ ıslaktı. İblis onu Jenks için kira karşılığında yapmıştı, kırmızı ve altın rengi kubbe Constance'ı Piscary'den çıkarmak için kullandığım sihirle güçlendirilmiş zambağın kokusunu kesiyordu.

"Hâlâ burada!" Jenks seslendi ve ben de rahatlamış bir şekilde ona doğru döndüm. Yerleşik periler barınıyordu ve geceyi aydınlatacak peri çocukları yoktu. Sadece Jenks ve ben vardık ve ley hattı kaynaklı ışığım sıradan bir fenerin içinde asılı, nemli bahçede değişen gölgeler oluşturuyordu.

Odasına giremediğim ve Stef'in odasında ona ait hiçbir şey olmadığı için Hodin'in cloche'u unutmuş olmasını umuyordum. Aura katılaştırıcı laneti yapmak için DNA'ya özgü olmayan bir odaklanma nesnesine ihtiyacım vardı ve cloche mükemmeldi. Eğer işe yararsa, Hodin onu nasıl kıracağını bulana kadar ley hatları üzerinden seyahat edemeyecekti.

"Almamış," dedim, kesilmemiş bir ot yığınının yarı gizlediği ağır cam salkımı bulduğumda şaşırarak. Bir zamanlar örttüğü zambak gitmişti ama hayal gücümde kokusunu alabiliyordum. "Neyse ki sadece bir parçasına ihtiyacımız var," diye ekledim.

Jenks'in tozu, üzerinde gezinirken karanlıkta donuk bir altın rengine bürünmüştü. "Onu kırmamı ister misin?"

"Ben yaparım." Dudaklarımı bastırarak etrafı kolaçan ettim ve sonunda tören bıçağımın kabzasını kullanmaya karar verdim. Toplamak istediğim bir şey bulursam diye yanımdaydı,

ama dikkatli bir çekiç olarak işe yarayabilirdi ve fenerimi yere bırakıp cloche'u yan tarafına yatırdım.

Işık, Hodin'in bir araya getirdiği kırık camın üzerinde parlıyordu ve bir an düşündükten sonra, topladığım atkımı kabarık kenarın altına yaydım ve sarımsı yeşil bir parçaya keskin bir dokunuş yaptım. Hodin'in aurasıyla aynı renkteydi; bir bağlantı kurmaya yardımcı olabilirdi.

Bariz çatlak karşısında irkildim, üç cam parçası bekleyen atkının içine düştüğünde bir enerji dalgalanması hissedip hissetmediğimi merak ettim, sanki cam yapının içine yerleştirilmiş olan büyü bozulmuş gibiydi. Hemen atkıyı bir top haline getirdim ve cloche'u ayağa kaldırırken cebime soktum. Sadece tek bir parçaya ihtiyacım vardı ama diğerlerini Hodin'in kimliğini kesinleştirecek birkaç tılsım yapmak için kullanabilirdim, böylece mesela Trent'i yanlışlıkla hapsetmemiş olurum.

"Bunu bir yağmur barınağı olarak kullanabilirsiniz," dedim ve Jenks aşağı indi, yeni açıklıkta durup içeri bakarken kanatlarını dikkatlice katladı.

"Evet."

Sözcükler düzdü ve kaşlarım çatıldı. Akşam yemeğinden beri morali bozuktuk, Getty'ye vermek için çayımдан aldığı bal hâlâ verandadaki masanın üzerinde duruyordu. "Yani ..." Kiliseye döndüm ve yavaşça geri dönmeye başladım. "Getty saklandığı yerden çıktı mı?"

"Hayır." Jenks ayağa kalktı ve omzuma kondurdu. "Ama o buralarda. Bana gülüyorlar."

Gülümsememeye dikkat ederek başımı salladım. Getty'nin kılık değiştirmiş Hodin olabileceğinden endişelenirdim, tabii ikisini birkaç kez birlikte görmemiş olsaydım. "Jenks, senden hoşlanıyor, yoksa giderdi. Kanadı kırık ya da değil."

"Öyle mi?" Kanatları boynumda serin bir hava akımı yarattı. "Bunu göstermek için komik bir yolu var. Beni deli ediyor. İyi olduğunu bileyim diye her yerde fermuarlı ipleri var. Periler onun nerede olduğunu biliyor, ben neden bilmiyorum? Matalina asla ..."

Sözleri kesildi ve mezarlığı bahçeden ayıran alçak duvarın üzerinden dikkatlice adım attım. *Getty, Matalina değildi.* "Bir fikrim var," dedim verandanın ışığının önünde dururken. "İşte." Çömeldim,

Geçen yıldan kalma küçük, bodur bir meşe palamudu bulana kadar parmaklarımı aradım. "Bunu dene."

Jenks omzumdan fırladı, dar yüzü hayal kırıklığıyla sıkışmıştı. "Bununla ne yapmamı istiyorsun? Onunla kafasına mı vurayım? Başka bir ağaca ihtiyacımız yok, ayrıca filizlenmeyecek. Sincaplar bile istemiyor."

"Doğru." Başımı salladım. "Saklandığı yerden çıkmasını mı istiyorsun? Yerleştirin." Jenks'in kaşları çatıldı ve ben de ekledim, "Büyük bir gösteri yap. Derinliğini iki kez ölçün. Toplanan yağmur suyuyla sulayın. Yerini parlak bir taşla işaretleyin. Etrafını saran yaprakları temizleyin ki doğru miktarda güneş alsın. Sonra da onu koruyarak uykuya dal."

Jenks'in tozu parladı, kanatları uğuldayarak onu almak için avucuma doğru atıldı. "Ne olduğunu bilmek isteyecektir. Bilmemek onu öldürecek."

"Ya da en azından onu saklandığı yerden çıkar," dedim kendimi iyi hissederek.

Jenks'in kanat uğultusu yükseldi. "Meşe palamudundan daha iyi bir şeyim var," dedi ve gecenin içine dalarken tozu mürekkepledi.

"Jenks!" diye bağırdım ve sabırsızlandığı her halinden belli olan bir şekilde bana döndü. "Ah, senden benim için saklamanı istediğim büyüsüz bölge tılsımı hâlâ sende mi?"

"Evet. Ondan kurtulduğuma memnun olacağım. Bu şey başımı ağrıtıyor," dedi ve başka bir yöne doğru gitti. Verandaya doğru devam ettim, tozları nemlenip ortadan kaybolduğunda şaşırmadım. Merdivenlerde bekledim, geceyi içime çektim. Karanlıkta oynayan çocukları duyabiliyordum: bir Were yavrusunun havlaması, bisiklet tekerleklerinin tıslaması. Trent'in ormanında ve tarlasında bir gece yarısı gezintisi yapmak için harika bir gece olurdu ve omuzlarım, Hodin'i kontrol altına almak ve Finnis'i göndermek için şimdi ve yarın gece arasında yapmam gereken çok sayıda yazımla çöktü.

Kasaya erişimim olsaydı daha kolay olurdu ve Dali'nin "yeterince tek kullanımlık et yok" yorumu içimde bir burukluk yarattı. Kasada Hodin'i yakalayabileceğim bir şey olması umuduyla erişim karşılığında ona öğrencilerimi vermeyecektim. Ayrıca, orada işe yarayacak bir şey olsaydı, onu çoktan kullanmış olurlardı. Kasa tipik bir iblis dileğiydi: Tanrı'nın bir lütfu gibi görünen bir şey ama

sadece işleri daha da kötüleştirdi. Tek başımaydım. Al'ın çok çirkin oldukları yönündeki uyarısı da pek hoşuma gitmemişti. Onlar savaş lanetleriydi ve iblisler gerçekten çok kızmışlardı, intikam uğruna ahlaki açıdan iflas etmiş seçimler yapmaya istekliydiler.

Çok fazla yeni büyü yapmak için zamanım yoktu, ancak mevcut olanları değiştirmek kabul edilebilir bir kestirme yoldu. Constance'ın eski büyüsüz bölge tılsımı açık konumda takılı kalmıştı, bu da onu kesinlikle çok yönlülükten yoksun kılıyordu. NMZ tılsımı için yeni bir pim yapabilirsem, böylece onu istediğim zaman kapatıp açabilir ve belki de Hodin'in aurasını katılaştırarak içeri girip çıkmasını engelleyecek bir tılsım yapabilirsem, Hodin'i daha kalıcı bir şeye hapsedecek kadar uzun süre tutabilirdim.

"Al onu. Al şunu!" Jenks karanlıktan yalpalayarak çıkarken haykırdı, altından ağır bir toz tabakası dökülüyordu. O yaklaştıkça fenerimin ışığı söndü ve elimi uzattım, tılsımlı gümüşten örülmüş çember avucuma çarptığında ley hattıyla olan bağlantımın tamamen yok olduğunu hissettim.

"Teşekkürler Jenks," dedim ama o çoktan gitmişti, yolu yüksek ve tozu neşeliydi. Ley hattı tılsımı bana garip geliyordu, ley hattı enerjisinin olağan karıncalanma krampı tamamen susturulmuştu. Ama tılsımın yaptığı buydu ve onu ters çevirerek metal çemberin üzerindeki ot parçacıklarını üfledim. Çağırma iğnesi yoktu -Constance onu Cincy'nin dönme dolabının penceresinden attığında kaybolmuştu- ama örgülü çemberin içinde onun geçeceği delikleri görebiliyordum. Değiştirmenin bir yolunu bulana kadar, muska açık konumda takılı kaldı ve en iyi ihtimalle can sıkıcı oldu.

Yanmayan feneri verandanın basamaklarına bıraktım, aydınlık mutfığa baktığımda ve Trent'i tezgahın arkasında kurabiye ısırıkları arasında ley hattı iğnelerini düzenlerken gördüğümde gülümsemem yumuşadı. Fransız kapılarını açtığımda yüzü kızardı, eli açık Oreos paketinden çekildi.

"Buldun mu?" diye sordu, yaklaştığımda ve ley hattıyla bağlantısı kaybolduğunda başladı.

"Cloche" mu? Evet. Sanırım Jenks onu bir yazlık ev haline getirecek." NMZ tılsımını tezgâhın üzerine koydum, ardından atkıyı topladım ve cam parçalarını göstermek için dikkatlice açtım. "Bunu yapmamın bir sakıncası yok.

Bu yalnız. Ben iğneleri denerken sen de biraz kestirmek ister misin?" Birinin işe yaraması mucize olurdu ama denememek de aptallık olurdu.

"Hayır," dedi bir kalemin ucuyla parçaları iterken. "Ben iyiyim. Sanırım bunun için bir pim takmaya çalışırken sorun yaşayabiliriz." Tezgâhın üzerine eğilen Trent dirseğini paslanmaz çeliğin üzerine koydu ve örgülü çemberi alıp rastgele bir pim denedi. "Pimleri kaybettiğinizde yenisiyle değiştirebilirsiniz ama yeniden eşleştirmek için büyü gerekir. Ve tılsım tüm sihri yok ettiğinden ..."

"Catch-22." Omuzlarımız birbirine degecek şekilde yanına eğilerek ona bir iğne daha uzattım. Pencerelerin ve verandanın ötesinde, Jenks'in ışığı karanlık, damlayan bahçesinin üzerinde süzülüyordu. Trent iğneyi taktı ve ben bir ley hattına uzandım, başaramadım. *Hayır, hayır. O değil.* "Büyü olmadan bir pimi yeniden eşleştiremezsin ve pim yerinde olmadan bir hatta dokunamazsın."

Trent nefes verdi ve bir iğne daha denerken boyunun tamamına kadar yükseldi. *Olmadı.* "Kurşun kaplı çanta hâlâ bir seçenek," dedi ve ben de tuz lekeli bir tema kitabını yaklaştırmak için tezgâhın karşısına uzandım.

"Doğru, ama hem tılsımı taşıyıp hem de güvenilir bir şekilde büyü yapamazdım. Çantanın yaptığı tek şey etki yarıçapını yirmi metreden üç metreye indirmek. O gondolun zemininde beş dakika geçirmeli ve İ.S.'ye teslim olmadan önce iğneyi bulmalıydım."

Trent'in gülümsemesi bir iğne daha takarken genişledi. "Bu ilişkide hapis yatan tek kişi olmadığım için ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

Tezgâha yaslanıp tema kitabını karıştırırken kaşlarım kalktı. Bu benim kitabımdı, son birkaç yıldır değiştirdiğim ya da icat ettiğim tılsım ve büyülerin dağınık bir koleksiyonuydu. Belki bir gün birkaç hafta ayırıp onları düzenleyebilirdim ama bundan şüpheliydim. "Hiç hapis yatmadın," dedim istediğim sayfayı bulup tema kitabını tezgâhın üzerine bastırarak açarken. "Fotografin çekildi ve Quen kefaletini ödeyene kadar yirmi dakika hücrede oturdun. Kamptaki mola kulübesi sayılmaz."

Güldü, bana çarparken yüzünde kesinlikle sevgi dolu bir ifade vardı ve başımın onunkine değmesine izin verdim. Birlikte sessizce benim sıkışık senaryoma baktık. "I

Sanırım o iğneyi nasıl geri alabileceğimizi biliyorum," dedim.

"Dört ay oldu." Trent kurabiyeleri yaklaştırdı ve kendisinininkine karşılık bana iki tane verdi. "O iğne çoktan gitti."

"Tartışmaya gerek yok." Sayfayı işaret ederken acı çikolatanın iştahımı açmasıyla kurabiyeyi ağzıma attım. "O zambağı zamanda iki mevsim ileriye götürmek için sızdığım bir şey yok." Yutkundum. "Bu Newt'in. Muhtemelen bir yüzey şeytanını otuz saniyede bir yüzyıl ötesine geçirmek için kullandığı lanetin aynısı. Ama lanet ileriye olduğu kadar geriye de gidebilir. Eğer tılsımı Constance'ın üzerimde kullandığı noktadan geçmişe gönderirsem, içinde bir iğne olacaktır. Belki."

Trent'in dudakları aralandı, elindeki yarısı yenmiş kurabiye unutuldu. "Bunu yapabilir misin?"

Şaşkınlığı içime işledi ve şüphe bıraktı. "Sanırım öyle," dedim kitabı bir kenara itip ipek bir bezle tezgâhın bir bölümündeki iyonları ve kırıntıları temizlerken. "Lanet kolektifin içinde. Newt'in büyüsunü kullanmamdan hoşlanmıyorlar ama bunu yapabilirim."

"Tehlikeli mi?"

"Belli ki." Yine de NMZ tılsımını kurşun kaplı çantasına bırakıp ağzını kapatırken gülümsedim. Hala bir çizgiye dokunmamı engelliyordu, bu yüzden etrafına üç metrelik bir tuz çemberi döktükten sonra, bir ley hattına ulaşana kadar geri çekildim ve enerji beni karıncalanma varlığıyla doldurdu, baş ağrımı ovuşturdu.

Trent tezgâha yaslanmış, bir kurabiye daha saklayarak beni izliyordu. Çağırma cümlesini bulmak için tema kitabıma göz attım. *Rhombus*, tılsımın etrafında bir çember oluşturmayı ve lanete hareket edecek bir yer vermeyi düşündüm. Bariyer pislikle kaplı olarak ortaya çıktı ve irkildim. Bunu unutmuştum ama en azından artık benden atlamaya çalışmıyordu ve boğazımı temizledim. "*Ab aeterno*," diye mırıldandım, gelen enerjinin hıçkırığıyla başladım. Büyü tılsımı zamanda geriye göndermeye başladığında çemberimin yüzeyinde daha fazla siyah kaymaya başladı ve ben de daha fazla enerji damlamasına izin verdim.

"Auran gerçekten çok karanlık," dedi Trent, kaşları çatılmış bir halde.

"Geçici bir durum." *Umarım*, diye düşündüm, çemberimle sınırlandırdığım tezgahın üç metrelik bölümü aniden ... kaybolduğunda nefes nefese kaldım ve sert bir şangırtı

Altındaki dolaptan metal metal sesleri geliyordu.

"Stet!" Laneti sona erdirmek için bağırdım, dört aylık yepyeni tezgahımdaki deliğe bakmak için öne doğru eğildim.

Trent ani sessizlikte benden hasarlı tezgâha baktı. "Ah, bunun olacağını biliyor muydun?"

Başımı salladım, sonra güldüm, anladığımda omuzlarım düştü. "İşe yaradı," dedim ilerlerken, ley hattını hiç kaybetmediğime sevindim. Sayaç dört ay önce burada değildi ve şimdi kayıptı. *Lanet olsun, çekmecenin bir bölümünü bile götürmüştü.* "Laneti, bilardo masası gibi son dört aydır hareket etmeyen bir şeye çevirmeliydim." İç çekerek, iç içe geçmiş bir kase setinin içine düşmüş olan kurşun kaplı küçük çantayı almak için uzandım. Trent yaklaştı ve muskayı elimde salladığımda alnımız birbirine değdi, kayıp iğnenin bir kez daha yerinde olmasına gülümsedim, muskayı sahip olduğu zamana geri iterek geri döndüm.

"Tanrıça gözyaşları," diye fısıldadı Trent. "Bunun tonlarca uygulaması var. Gerçi biraz müstehcen."

"Onu dört ay geçmişe ittim," dedim, sanki sonunda ilerleme kaydediyormuşum gibi hissederek. "Canlı bir şeyi iki yıl ileriye taşımak çok daha zordu. Bu, Hodin'in büyüsunu altından çekip almaya yardımcı olacak. Yolu yarılacak."

Trent tılsımı aldı ve çantasına geri koydu. "Bu işte korkutucu derecede iyisin, biliyor musun?"

İç çekerek tezgâha baktım. Jenks'in tepesi atacaktı. "O kadar iyi olsaydım tezgâhımda bir delik olmazdı," dedim kesme tahtasını gizlemek için hareket ettirirken. "Hodin, NMZ tılsımı çağrıldığında hâlâ zıplayabilir. Onu sıkıştırmak için ya tılsımlı gümüşle kelepçelememiz gerek-"

"Bu da fiziksel temas gerektirir," diye araya girdi Trent, kaşları çatılmıştı.

"Ya da aurasını katılaştırmak," diye bitirdim. "Al bana şaka laneti yaptığında bunu nasıl bozacağımı bulmam altı saatimi aldı. Aşılabilir değil, ama onu güvenli bir şekilde kelepçelememiz için bize zaman kazandıracak. Beş saniye,

belki." Finley'nin lavabonun üzerine koyduğu kocaman saate bakarak cam kırıklarıyla topladığım atkımı aldım. "Üst kata çıkmak için her şeyim var. Finnis ve Hodin için bir şeyler bulmak üzere Newt'in kitaplarını karıştırmama yardım etmek ister misin?" Biri tuzağa düşürmek için, diğeri korkutup boyun eğdirmek için büyü. Şansım yaver giderse aynı tılsım olacaktı. Lanet. Her neyse.

Trent NMZ tılsımının bulunduğu çantayı cebine soktu ve salona doğru bir işaret yaptı. "Kesinlikle. Üst katta."

Başımızı sallayarak mabede doğru ilerledik, sessiz kilisede yürürken parmaklarım Trent'inkileri buldu. "Jenks nasıl?" diye sordu, bakışları boş kırışlerdeydi. "Yemekten döndüğümüzde morali bozuk görünüyordu."

"İyi mi?" Bunu bir soru haline getirerek söyledim. "Sanırım Getty'ye aşık oluyor ve bu onu öldürüyor. Onun da Getty'den hoşlandığına yemin edebilirim ama ever-after'a gittiğimizden beri ondan kaçıyor. Nedenini bilmiyorum."

Trent'in dudaklarında belli belirsiz, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Jenks'in çocuk doğuramayacağını biliyor mu?"

Bunu unutarak başladım. Jenks sadece ... Jenks'ti. Fuayeye girdiğimizde "Muhtemelen hayır," dedim ve karanlıkta el yordamıyla merdivenlere açılan kapıyı bulmaya çalıştım. "Neden?"

"Ona söylemelisin."

"Neden?" Tekrar sordum, eli belimde müstehcen bir şekilde kıvrılıp beni kendine çektiğinde bir ürperti bastırdım.

"Söyle ona," diye fısıldadı.

"Onu bir dahaki görüşümde," dedim, bunun gerçekten garip bir konuşma olacağını düşünerek. *Böyle bir konuyu nasıl açabilirdim ki?* Merdivenleri çıkarken, havanın her adımda daha nemli ve boğucu hale geldiğini hissederek, "Finnis'i biraz düşündüm," dedim. "Algıyı kalıcı olarak değiştirmede için teknik olarak beyaz olan iblis tabanlı bir hafıza hıçkırığı laneti buldum. Bunu bir elf büyüsü ya da dikkat dağıtma tılsımıyla birleştirecek, belki Hodin'in *yerine getirme* lanetinin yapması gerekenle aynı sonucu elde edebiliriz. Finnis'in düşüncelerini Constance'ı her düşündüğünde bir döngüye sokmak gibi."

"Bunun olasılıkları var."

Beni takip ederken melodik sesi alçaktı ve dokunuşunu davet eden bir sıcaklık dalgası çi'min etrafında kıvrıldı.

Çan kulesinin kapısı gıcırdayarak açıldı ve merdivene yumuşak bir ışık yayıldı. Perdelerden üçü uzun süredir batmakta olan güneşin sıcaklığına karşı kapalıydı ve Trent küçük alana bakarken ışığı yakıp diğerlerini çektim. Küçük oda kesinlikle havasızdı ve buraya pompalanan soğuk havaya rağmen dışarısı hâlâ serin olduğu için birkaç pencere açtım. Rex küçük bir civıltıyla bir kutunun arkasından çıktı, açık bir pencerenin pervazına atladı ve panjurları okşamak için gerindi.

"Hodin taşındığından beri buraya çıkmadım," dedi Trent, poşetlenmiş NMZ tılsımını şifonyerin üzerine koyarken.

"Oldukça dar ama manzarayı seviyorum." Cam kırıklarıyla dolu atkımı tılsımın yanına koydum, küçük kitaplığima döndüğümde gece havası ayak bileklerimden aşağı dökülüyordu. Dali'nin kitaplarının bulunduğu boşluklarda şimdi kütüphaneden aldığım dört kitap duruyordu ve istediğim iki kitabı ararken raf etiketlerini çıkarsam mı diye düşündüm. *Neredesin sen?* diye düşündüm, ellerime kramp girene kadar parmaklarımı kitapların üzerinde gezdirdim. *Bir tane var.*

Trent'in kıpırdayan ayakları hareketsiz kaldı. "Onları sana ben vermedim," dedi ve başımı kaldırdığımda şifonyerin aynasının bir köşesine ilmeklediğim inci dizisine odaklandığını gördüm.

"Constance onları Nash'in boynuna asmıştı. Bana onu hatırlatması dışında neden sakladığımı bilmiyorum." *Ve işte diğeri,* diye düşündüm siyah deri ciltli ince cildi bulurken. Elimde Elf büyü kitabı ve lanet kitabı, alçak kanepeye oturmaya gittim. "Görmek ister misin?" Elf metnini ona uzatırken söyledim. "İki büyü de birbirlerine sempati duymayabilir."

"Elbette."

Trent'in otururkenki ağırlığı beni daha da yaklaştırdı ve sayfaları çevirmeye başlarken memnuniyetle iç çekti. "Mmmm," diye mırıldandı, alçak kanepye yüzünden bacakları garip bir şekilde gerilmişti. Rex eşikten atladı, başını okşamaya gelirken kuyruğu çarpıktı. "Buradaki enerji tuhaf hissettiriyor. Neredeyse keskin," dedi Trent turuncu kediye okşarken.

"Muhtemelen Al'ın koyduğu koruma tılsımıdır." Yeni kitabımın eski sayfalarını hızla karıştırdım, pek de rahat değildim. Vivian kütüphanemde ne olduğunu bilseydi, çoğuna el koymak için bir neden bulabilirdi.

Memnun olan Rex, Trent'in kolayca ulaşamayacağı bir yere uzandı. "Bunu ödünç almana izin verdiğimi hatırlamıyorum..." Trent yayın tarihine bakmak için kitabın ön sayfasına göz atarken, "Bunu sana ödünç verdiğimi hatırlamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Şuna bir bak," dedim ve dikkati başka yöne kaydı. *Circulus vitiosus*, diye düşündüm, parmağım iblis lanetinin arkasındaki tesislerde geziniyordu. Kısır döngü. Evet, bu doğrudu. "Anladığım kadarıyla lanet, hedeflenen anıyı bir nesneye bağlayarak çalışıyor, bunun üzerine nesneyi tekrar görene kadar unutuyorsunuz."

"Oturma odasına dönene kadar mutfığa neden girdiğini hatırlamamak gibi mi?" Trent kaşlarını çatı. "Hafıza hıçkırığı. Hafızayı etkileyen tüm büyülerin yasadışı olduğunu sanıyordum."

Belli ki endişeliydi, kucağımda duran kitabın sayfalarına dokundu ve içimde ortak bir çizgi enerjisi kıvılcımı çaktı. "Eğer siliyor olsaydık öyle olurdu," dedim. "Bu daha çok bir şaka laneti."

"Mmmm." Alçak sesle konuşması nötrdü ve gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp daha da yaklaştım, hem yeşil çayırıların hem de serin ormanların kokusu hoşuma gitmişti.

"Neden burada olduğuna dair anıyı saklayabileceğimiz bir şeye bağlarsam, neden burada olduğunu hatırlamaz ve belki eve gider."

Trent'in gözleri kucağındaki kitaba kaydı. "Peki ya elflerin dikkat dağıtma büyüsü?"

"Neden burada olduğunu bilmediği gerçeği üzerinde durmaması için," dedim, iki tılsımı birleştirebileceğimizden ya da birleştirebilsek bile istenen etkiyi yaratacağından emin değildim. "Başka bir şey olmasa bile, bu onların otoritesini kabul etmeyeceğimi gösteren bir ifade olacak."

Trent de Rex'i yaklaştırıp kediye kucağına oturturken ve kulaklarının arasından bana bakarken kendinden pek emin görünmüyordu. "Bana biraz gri gibi geldi," dedi ve Rex üzerinden atlayıp kuyruğunu sallayarak uzaklaştığında yüzünü buruşturdu.

"Ama yasadışı değil," dedim. "İnsanlar her zaman bir şeyleri unuttur. Başka bir şey olmasa bile, bu bana biraz nefes aldırarak. Hafıza hıçkırığı laneti zor değil. Kolektifin içinde var." Sadece çağırma hareketini yapın, bedelini ödeyin ve bam, anında sihir.

Hâlâ ikna olmadığı belli olan Trent başını salladı ve elf büyü kitabının üzerine eğildi. "Bir-iki yumruk gibi bir şey. İblis kolektifinden lanet çekemem. Hafıza hıçkırığı laneti yapman gerekecek."

"Evet, ama ben bunları birlikte yapmayı denemek, tek bir çağrıyla depolanmış tek bir büyü haline getirmek istiyorum." Metnin üzerindeki parmaklarım karıncalanıyordu ve lanetin çağırma hareketini inceledim. *Bu bir Isa rune'u. Merak uyandırıcı. Arınma ve unutkanlık buzda bulunur.*

Yanlarımız birbirine değdi ve bir arzu trili yükselip alçaldı. "Hafıza hıçkırığı laneti bir hareketle, elf büyü ise bir efsunla çağrılır," diye ekledim, daha iyi karşılaştırmak için kitabımın yarısını onunkinin üzerine koyarken. "Teorik olarak, aynı anda çağrılabilirler. Geçen gün iblis kovma büyüsunü nasıl yaptığımızı gördükten sonra, sanırım elf tılsımını temel olarak başlatırsan, sonra ben iblis lanetini üzerine koyarken onu tutarsan ve ikisini birlikte çağırırsan, sanırım tek bir lanet elde ederiz. Bunu bir ley hattı tılsımında saklayabilirim. Tek yapmamız gereken onunla Finnis'e vurmak ve işimiz biter."

Trent yorgun bir sesle nefes verdi. "Devlet işleri için yeterince yasal," dedi ve ley hattındaki tutuşunu güçlendirip uzun parmağını elf çağırma cümlesinin üzerinde gezdirirken her tarafım karıncalandı.

Ignoratio elenchi, diye düşündüm. *Sorunun cehaleti. Mantıklı.*

"Hadi deneyelim," dedi Trent ayağa kalkarken ve ben boş gözlerle ona baktım. "Alanı paylaşmamız gerekiyor," diye ekledi açık kitabı şifonyerin üzerine koyarken, uzun boyu benim küçük kule odamda şahane görünüyordu. "Tabii beklemek istemiyorsan?"

"Hayır. Haklısın. Pratik yapmalıyız. Eğer iki büyüü harmanlayamazsak, o zaman başka bir şey düşünmem gerekecek. O asayı kullanmak istemiyorum." İblis laneti kitabını kapattım ve ayağa kalkarken kanepenin üzerine bıraktım. Hafıza hıçkırığı lanetini var etmek için kullanılan ifade zihnimde oyalandı ve kolektife başıboş bir düşünce bıraktım. Gülümseyerek

Aşağıda olduğu gibi Trent'in önüne yerleştirdim, elleri üzerimde kıvrılıp benimkileri bulup önümüzde tutarken biraz gergin hissediyordum. Kurabiye kokuyordu ve kulağımın yanındaki dudakları yavaş bir ürperti başlattı. Jenks'in, Trent ve benim birlikte büyü yapamayacağımız iddiası içimden geçti ve gülümsedim. Isa rune'u ateş ve buzla, soğğun arındırıcı unutkanlığının altında saklı tutku ve olasılıklarla ilgiliydi. Tıpkı Trent gibi.

"İyi ki topuklu ayakkabı giymiyorsun," dedi nefesi tüylerini diken diken ederek. "Tılsımı bir ley hattı tılsımında saklayamazsak bu işe yaramaz. Bunu Finnis'in önünde yapmayacağım."

"Anlaştık," dedim nefesimi tutkudan doğan bir başka ürpertiyle vererek. "İşe yarayıp yaramadığını öğrendikten sonra Finnis için başka bir büyü yapabiliriz ve ben de onu özel depolama alanımdaki kolektife bırakırım."

Ağırlığı daha da yaklaştı ve ellerimi tutan elleri sıkılaştı. "İşe yarayıp yaramadığını nasıl anlayacağız?" diye fısıldadı, dudakları kulağımdaydı.

"Um, Rex?" Eşikte oturup kulaklarını temizleyen kediyi bulmak için etrafi kolaçan ederken dikkatim dağılmıştı. "Mobilyaları pençelemeyi sevdiğini unutmasına aldırılmazdım."

Trent kıkırdadı. "Tamam, anıyı neye bağlayacağız?"

"Mmmm." İsteksizce elini çektim, şifonyere giden iki adım bana bir mil gibi geldi. "Bir inciye ne dersin," dedim Constance'ın kolyesini dikkatlice koparıırken ve ani bir telaş ve şangırtıyla inciler her yere sıçradı.

"Hayır-o-o-o!" diye bağırdım, omuzlarım çöktü ve Rex yere atladı, onları köşelerine sıkıştırıp üzerlerine atladı. Birini yakaladığımda "Niyetim bu değildi," dedim ve Trent sırtarak beni daha yakına çağırdı. Kıpırdamamıştı ve onu bir daha şortla görüp görmeyeceğimi merak ederek rahat pantolonuna ve çoraplı ayaklarına baktım. Gömleğinin bir düğmesi her zamankinden daha açıktı ve fazladan görünen teni kışkırtıcıydı.

Gülümseyerek tekrar önünde eğildim, inciye tutan ellerimi kavrarken enerjilerimizin karışmaya çalıştığını hissettim. Rex incileri gürültülü bir şekilde yerde yuvarladı, ses Trent'in aurasının sürtünme hissini taklit ediyor gibiydi

benimkine karşı lezzetli bir hisle. İkimiz de aynı hatta bağılydık ve onun erkeksi enerjisini hissedebiliyordum, sarhoş ediciydi.

"Aynı anda mı?" Trent söyledi ve düşüncelerimi odaklamaya çalışarak duraksadım.

"Başlamak için değil. Sen büyüünün çalışması için temel baloncuğu yap," dedim. "Sonra büyüü yap ve çağırmadan hemen önce tut. Ben de kendi büyüümü onun içine yerleştirip ikisini aynı anda çağıracağım."

"Kulağa çok kolay geliyor. Nasıl oluyor da bunu başka kimse yapmıyor?" diye sordu, kollarını belime doladı ve ben ona doğru bastırılana kadar ağırlığının daha fazlasını aldı.

"Muhtemelen başka kimsenin kız arkadaşı olarak bir iblisi olmadığı içindir," dedim, bu hissin tadını çıkararak. İnci avucumda mükemmel ve küçüktü ve elimde kırmızı ve altından oluşan, auraya bağıly düzenli bir düşünce balonu çiçek açarken içimi bir arzu dalgası kapladı. İnci onun içindeydi ve alçak sesi daha derine kayarken, büyüü sesiyle taşınırken tamamen huzur içinde nefes verdim.

"*Ta na-a-a shay,*" diye şarkı söyledi ve benden ona doğru bir güç dalgasının yankılandığını hissettim. Bu basit elf cümlesi hem düşüncelerini yatıştırıyor hem de Tanrıça'dan ona güç vermesini istiyordu. Yardım dilemenin elf ve iblis büyüü arasındaki tek fark olması garip gelmişti ama ikisi de bunu kabul etmiyordu. Birkaç kalıcı elf cümlesi dışında ikisi de aynıydı.

Trent'in enerjisi ikimizin de içinden ısıltılı bir farkındalıkla akarken saçlarımın serbest kalan telleri hemen uçuşmaya başladı. Bu bir güç çekimi değildi ama yakındı ve onun niyetle yüklü enerjisi avuçladığım ellerimi doldurduğunda lezzetli bir arzu beni ele geçirirken yükselen huzursuz bir ihtiyaç hissini bastırdım.

Beklenmedik bir şekilde baştan çıkarıcıydı ve şehvet dolu bir güç çekme düşüncesi zihnime hükmetmeye başladığında, iblis kolektifine bir farkındalık şeridi gönderdim. Trent'in ellerimi kavradığı hissini hemen kaybettim, çünkü çok sayıda konuşma yükseliyor, solan bir rüya gibi fısıldıyordu. Bunlar *benim* düşüncelerim değildi ama burada bulunduğum süre içinde onları paylaştım.

Ne yazık ki bağlantı, annemin gençliğindeki parti çizgileri gibi iki yönlü ilerliyordu ve Rex'in patilerinin pıtırıtısını ve bir incinin müzikal yuvarlanışını duyduğumda azgın düşüncelerimi sessiz tutmaya çalıştım. *Circulus vitiosus*, diye fısıldadım zihnimden, lanetin bana doğru kaydığını, bir hareketle ona yön ve doğru niyet verene kadar chi'me yerleştiğini hissettiğimde sevindim.

Nabızı hızlı atarak laneti ellerime doğru ittim, Trent'in baloncuğunu daha canlı bir altın rengine dönüştürdüm ve yeni siyah müstehcenlik patinamla gölgeledim. "Vay canına," diye fısıldadım ve Trent şaşkınlıkla bir nefes aldı. Hâlâ onun baloncuğuydu ama hem onun büyüsünü hem de benim lanetimi barındırıyordu. Bunu yapıyorduk.

Bir bakıma, diye düşündüm, kendimi aniden onu orada tutmak için çabalarken bulduğumda. Beni terk etmek isteyen is gibi, lanet de ben dikkatimi ondan çekene kadar itaatkâr bir şekilde Trent'in baloncuğunu doldurdu, bunun üzerine çözülmemiş enerjinin toprağa geri dönmesi gibi içime batmaya çalıştı ve ardında büyüünün kışkırtıcı tınlarını bıraktı.

"Bir saniye daha tut," dedim enerjiyi avuçlarımın içine alırken ve Trent'in nefesi nefes alırken titredi - acıdan değil, zevkten. Bu küçük ses beni çok etkiledi ve nefes alışımı yavaşlatmak ve düşüncelerimin dağılmasını engellemek için çabaladım çünkü onun nabızı erotik bir hal almış gibiydi.

"*Ta na-a-a shay-y-y, ignoratio elenchi . .*" diye mırıldandı ve büyüü bir dalga halinde içimden geçerken sıçradım, lanetimi avuçlarımın içinde tutmak için savaşmak zorunda kaldım.

"Dur bakalım," diye mırıldandım, lanetimi onun büyüünün üzerine eklerken kalbim hızla çarpıyordu, ikimiz de birleşmiş büyümüze ve artık gerçek dışı bir siyah ve altın rengi olan inciye bakıyorduk. "Sadece bir saniye daha."

Trent'in nefesi kesik kesik geliyordu. Büyülerimizin birbirine karışmasının yarattığı hissi görmezden gelmek giderek zorlaşıyordu ve Trent'in arkamda ne kadar lezzetli hissettiğini düşünmemeye çalışarak dizlerimi kilitledim ve Rex'e odaklanarak mobilyaları pençelemeyi sevdiğini unutacağını düşündüm.

Çalmaya başlayan bir çan gibi, düşüncelerim ve birleşen ellerimizdeki enerji kabarcığı bu fikirle rezonansa girmeye başladı. İşe yarıyordu ve avuçlarımdaki enerji niyetimi benimsedikçe nabzım hızlandı ve sonra

sanki isteksizmiş gibi, Trent'in büyüünü de. Nefes alışındaki stresi duyabiliyordum. "İyi misin?"

"Acele et," diye homurdandı, sesi içime işledi.

"Ignoratio elenchi," diye fısıldadım Trent'in büyüünü çağırmak için, aynı anda laneti çağırmak için ellerimi Isa rune'unun üç boyutlu bir ifadesini yapmak için hareket ettirdim. Avuçlarımda ısı parladı ve tavllanmış iki büyü Rex'e doğru fırlarken irkildim.

Enerji Rex'in sırtına tam isabet etti ve kedi sıçradı, tüyleri diken diken olurken miyavladı. Ellerim birbirinden ayrıldı. Trent'in tutuşu belimi sıkıca kavradı, talepkârdı. Şaşırmış bir halde incinin şifonyerin altına yuvarlanışını izlerken kızgın kedi tısladı, altın ve kırmızı enerji içine işlerken kuyruğu seğirdi. Tiksindiği her halinden belli olan kedi odadan sıvıştı.

İnciyi almak için adım attığımda Trent'in kolları etrafımda sıkılaştı. Beni kendisine doğru çekti ve ben de kollarında döndüm, bunun çok fazla olmasından endişelendim. "Sen iyi misin?" Dedim, sonra gözümü kırptırdım, eğilip ani ve bariz bir sıcaklıkla ağzımı ağzıyla buluşturduğunda irkildim.

"Mmmph ... mmmm," dedim, şaşkınlığım sıcak bir arzuya dönüşüyordu. Ellerim boynunun arkasına dolandı. Dudakları benimkileri terk etti, elleri keşfederken nefesi hızlıydı, ihtiyaçla güçlüydü.

"Oh, evet, lütfen ..." Neredeyse inliyordum ve sonra dudakları kaşkolümün altından göğüslerimi bulduğunda nefesim kesildi. Bir eli beni ona kenetlerken, diğeri kaşkolümü belimden çekip çıkardı, çıplak tenime değdikçe küçük ateş izleri patlıyordu.

"Seninle hecelemeyi seviyorum," dedi, melodik sesi hızlı bir arzuyla kabalaşmıştı. Dudakları tekrar ağzımı bulmuştu ve enerjilerimiz özgürce karıştı. "Sihrimi sabitledin," diye fısıldadı. "Onu senin yaptın. Onu sana verdim ve sen . . . Tanrım, Rachel."

İnkâr etmeye çalıştığım için daha da güçlenen kendi ihtiyacım içime doldu. Bacaklarım onunkilere dolandı ve onu daha yakına çekti. Odaklanarak, sahiplenici bir hareketle gömleğini yukarı ve başının üzerine çektim. "Bunun için zamanımız yok," dedim ve şortumu aşağı itme hareketi duraksadı.

"Durmamı mı istiyorsun?" dedi, inanamıyordum ve ona baktım, onu orada, gömleğini çıkarmış ve ellerini sıkıca tutarken gördüğümde kendi arzum ikiye katlandı.

Kıçımı avuçluyor.

"Tanrım, hayır," dedim, sonra onu kendime doğru çektim, dengem bozulduğunda neredeyse düşüyordum.

Büyü, karışan enerjilerimiz ve birleşen auralarımızla uzun bir ön sevişme olmuştu ve ben ona uzandım, parmaklarım pantolonunu çözerken dudaklarım açlıkla onunkilere yapıştı.

Aramızda yarı hırıltı, yarı iç çekiş yükseldi ve sonra beni kendine doğru çekip son anda sırtımı pencerelerin arasındaki dar duvara çarpacak şekilde çevirdiğinde irkildim.

Ama sonunda şortumu indirmişti ve bir bacağını ona doladım, kollarım boynunun arkasına dolanırken onu sıkıca çektim, beni hapsettiği gibi onu da hapsettim.

Zorlukla düşünebiliyordum; bu ihtiyaç o kadar hızlı gelmişti ki. Onun yumuşak arzu sesi içime işledi ve beni daha da ateşledi. Bir yerlerde, bunun gerçekten çok hızlı gerçekleştiğini, her zamanki düzenimizin saatlerce sürmese de asla bu kadar ani bir ihtiyaç olmadığını düşünen küçük bir rasyonel düşünce araya girdi. Ama umurumda değildi ve Trent dudaklarıyla göğüslerimi bulmak için bizi baygın kanepeye yatırdığında, inledim ve onu içeri yönlendirmek için uzandım, tutkumuzun kenarlarında dans etmekten daha fazlasını yapmasını talep ettim.

Rahatlamış gibi bir ses çıkardı, aynı anda ayağa kalktı ve içime kaydı.

Nefes nefese ona sarıldım, ani hissin etkisinde kalmıştım. Nefesi kulağımda ağırlaştı, hareketlerimiz dalgalar halinde geliyordu, neredeyse çok geçmeden doruğa ulaştım, ona daha da sıkı sarılırken başımı geriye attım.

İnleyerek beni takip etti, zevkin dalgaları aramızda yıkanıp yavaşça azalırken hem hapsedici hem de nazikçe kavradı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Trent nefes nefese kaldı, ben gülünce yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim. Kaşları çatıldığında ve iç kaslarımın gevşemesi umuduyla beni daha yükseğe kaldırarak tutuşunu değiştirdiğinde "Özür dilerim," dedim -ki öyle de oldu, tüm olay bir kırbaç şaklaması kadar hızlı ve tatmin edici olmuştu. Ve sonra nefesim kesildi, arkasındaki duvarları gördüğümde rahatsızlığına dair tüm düşüncelerim yok oldu. Parlıyorlardı.

"Trent?" Dedim ve sesimdeki uyarı karşısında yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Bunu görüyor musun?"

Bir battaniyeye uzandı, ayağa kalkıp ciddi bir çabuklukla pantolonunu yukarı çekerken bana uzattı. Gözlerim bağlı enerjinin mavi izlerini tavana kadar takip etti ve çizgilerin başımın üzerinde bir kapanışa doğru kavis çizdiğini gördüm. Burası bir kafesti ve bir ley hattına uzandığımda nabzım hızlandı, bunu yapabildiğimi görünce rahatladım.

Kafes değil, diye düşündüm, dün merdivenlerde hissettiğim koruma ızgarası olduğunu fark ettim. Ama sonra gözümü kırptım, Trent'in dikkatini zemine verdiğinde dudaklarım aralandı. "Vay canına," dedim oda büyüklüğündeki daireyi ve içindeki beşgeni incelerken. Büyük bir kısmı kutuların ve mobilyaların altına gizlenmişti ama üç dış daire, üç orta daire ve üç orta daire tarafından bağlandığı açıktı. Köşelere ve neredeyse her boş alana parlayan glifler kazınmıştı.

"Dikkat et," dedim, Trent bir çizgiye dokunduğunda ve mavi bir pus çektiğinde endişelendim.

"Bu bir koruma kalkanı," dedi. "Muhtemelen az önce saldıığımız tüm ... ah ... enerjiyle tetikledik." Bakışları benimkilerle buluştu, parmakları mavi sisi ovarak yok etti. "Bunu Al mı yaptı?"

Battaniyemi üzerime daha sıkı sardım, endişeli değil ama rahatsızdım. "Sanırım öyle, ama daha önce böyle görünmüyordu. Sadece küçük bir koruma laneti olduğunu sanıyordum. Neden şimdi kendini gösterebilir ki?" Huzursuz hissederek söyledim. "Daha önce de buraya çıkmıştık." Kabul, muhtemelen bu yoğunlukta değildi ama kahretsin.

Trent kaşlarını çatarak özenle işlenmiş bir yazıya dokundu, terden parıltısı mavi sise karşı parlayacak bir şey veriyordu. "Daha önce uyguladığım iblis kovucu koruma, fark edilmeyen bir kaplamayı soymuş olabilir. Al, ha?"

Karmaşıklık karşısında şok olmuş bir halde başımı salladım. "Al," diye yineledim suçluluk duygusu içinde. Sadece bir koruma kalkanı oluşturmamıştı. Hodin'den arındırılmış, risk almadan, kasıtlı cehaletimle güven içinde uyuyabileceğim bir bölge yaratmıştı. "Hodin'in buraya gelmemesine şaşmamalı," dedim, solan çizgilerin karmaşıklığı karşısında hayrete düşerek. Yatak odam dört yıldır Hodin'den arındırılmıştı.

Aylardır. Sonunda sınırlarını öğrendiğini sanmışım ama o Al'dı. Beni ondan koruyordu. Beni kendimden koruyordu.

İyi iblisler, kötü iblisler. İkisi de bu kadar iyi yalan söylerken aradaki farkı nasıl anlayabilirim ki? Duşa girmek için yeni kıyafetlerimi alırken suçluluk duygusu hayal kırıklığımı keskinleştirdi. Peri osuruklu trolün oğlu. Al'ın bunu ne zaman astığını bile bilmiyordum. En az üç günlük bir lanet gibi görünüyordu.

Boğazım kapandı, çoraplarım ve iç çamaşırlarım elimde olduğu halde yere yığıldım. Ben ona zarar verirken bile Al beni koruyordu. İnandığım kişi Al olması gerekirken, *merhamet* ve *bağışlama* gibi sözcükler sarf etmiş, bunları hain bir iblis sümüğüne uygulamışım. O benim öğretmenimdi ve ben de dünyanın istediğim şekilde döneceğini düşünerek oradan uzaklaşmışım.

Onunla konuşmalıyım, diye düşündüm kitaplarımla birlikte raflara dizilmiş olan büyü aynama, sonra da kendime bakarken. Yarı çıplak. Kulağa doğru geliyordu. *Belki de dünyevi bir kozmik güçle konuşmaya çalışmadan önce giyinmeliydim.*

"Duş mu?" Dikkatim dağılmıştı, Trent başını salladı, gömleği açtı ve pantolonunun fermuarı zor çekiliyordu, beni aşağıya kadar takip etti, Al'ın bana verdiği güvenlikten çıkarken kaşları dile getirilmeyen bir endişeyle çatılmıştı.

CHAPTER 22

MABEDİN GÖLGELİ TAVANINA BAKTIM, ELLERİMİ KAVUŞTURDUM

Göğsümün üzerinde, hafif Pike kokan bir yorganı çeneme kadar çekerek koltuklardan birinde uyuyormuş gibi yaptım. Trent'in yanımdaki sandalyeden yavaşça aldığı nefesler beni rahatlatıyordu ve ben de artık tanıdık gelen, bir arabanın ışıklarının köşede belirmesini, güçlendikçe ağaçların arasından titremesini ve sonra araba geçerken kilisenin bir ucundan diğerine koşmasını izledim. İç çekerek Trent'e baktım.

Yaklaşık on dakika önce yanımdaki sandalyede uyuyakalmıştı, adam öğleden sonra uykusunun eksikliğinden hızla çöküyordu. İnce, çıplak ayakları alçak masanın üzerindeydi ve onu daha da çok sevmeme neden olan onursuz bir çöküşle kambur duruyordu. Birkaç dakika öncesine kadar elimi tutmuştu ve Hodin gelir diye eve gitmek istememesinin çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Hoştu ama varlığını takdir etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Trent'in dünkü koğuşu sadece iblis varlığını ortadan kaldırmıştı. Onları durdurmamıştı ve Hodin geri dönerse bana haber vermesi için sadece zildeki orijinal uyarı vardı.

Trent kımıldadı ve ben de kurabiye kırıntıları ve yemek artıklarıyla dolu tabağı, ayakları masadan itmeden önce kaldırmak için doğruldum. Dirseklerim dizlerimde, Kisten'in köşedeki bilardo masasına baktım, endişe beni uyanık tutuyordu.

"Rachel?" Trent fısıldadı ve bana doğru uzandığında elini tutmak için eğildim.

"Uyumaya devam et," dedim ayağa kalkarken, yorganı kaldırıp omuzlarıma doladığımda eli kayıp gitti. "Ben biraz hava alacağım."

"Tamam." Yere yığıldı, aslında hiç uyanmamıştı. Gece yarısı bir cadı için geç sayılmazdı. Kişisel programıma uyarsam, iki ya da üçe kadar uyumaz, makul bir öğlen vakti kalkardım. Ve ben uyanık olsaydım, Al da uyanık olurdu.

Suratım asık bir halde Trent'in mimar dergilerini ve *Spell Monthly*'yi karıştırarak kehanet aynamı buldum, onu çıkardım ve kilisenin içinden geçerek nemin gizlediği yıldızların altında oyalanabileceğim güzel verandama doğru yürüdüm.

Geceleyin kilisede bambaşka bir hayalet vardı. Periler etrafta uçuşurken bahçe parlak ışık pırıltılarıyla daha da canlı hissediliyordu, ama bir şekilde daha sessizdiler, daha çok iş ve daha az oyunla ilgileniyorlardı - ya da en azından Jenks Baribas'ı tahliye etmemiş olsaydı öyle olacaktı. Şehrin sesleri kurbağaların ve cırcır böceklerinin altında kısılmıştı. Rüzgâr hâlâ esiyor ve ağaçlar hâlâ hareket ediyordu... ama tüm alan ortalanmıştı, dikkat dağıtıcı ışık olmadan neredeyse daha bana aitti ve artık düzenli olan mutfaktan geçerken kendimi huzurlu hissediyordum.

Fransız kapılarının tıkırtısı hafif bir kanat gıcırtısı getirdi ve Jenks araştırmak için yukarı fırladığında iç çektim, parlak kırmızı uyarı tozu beni gördüğünde hoş bir altın rengine dönüştü.

"Ah, sensin," dedi ve ben de açıklama yapmak için kehanet aynasını kaldırdım. "Özür dilerim. Seni başlatmak istememiştim." Kapıyı hafifçe arkasından kapattım.

ve bahçeye inen geniş merdivenlere oturmaya gittim. Kilise arkamda devasa bir his uyandırıyor; güvenliğimi ve en sevdiğim herkesi barındırıyordu. Önümde günün sıcağını salmaya çalışan siyah bahçe ve onun ötesinde Cincy'nin kendisi, yıldızlarla aramızdaki pustan yansıyan ışıklar ve gürültü vardı. Burayı seviyordum, berbat havayı ve her şeyi.

Jenks yanımdaki parmaklığa tünemiş, kanadındaki küçük bir yırtıkla ilgilenirken parıltısı azalırken dizlerimi çeneme dayayarak "Günün bu saatinde ayakta olmamayı özleyorum," dedim.

"Karanlıkta sıcak bir saunada oturmayı özlediğin için mi ayaktasın?" dedi, yanımdaki aynaya dikkatle bakarak.

"Tamam. Endişeliyim," diye itiraf ettim ve köşeli yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Biz hallederiz, Rache," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sen o incileri topladığından beri Rex'in bir şeyi pençelediğini görmedim. Hafıza hıçkırığı büyüğü işe yarıyor. Yarın için endişelenme."

Peri çocuklarının ışıklarını özleyerek bahçeye baktım. "Yarın için endişelenmiyorum," dedim çenem dizlerime düşerek. "Dün için endişeleniyorum."

Jenks'in kanatları kanatlarını çırparken gıcırdıyordu, altın tozu üzerimizden akarken ayakları raydan kıpırdamıyordu. "Geçmiş gelecekte yaşar, Rache," dedi ve ben anlamayarak ona döndüm. "Dün de yarın kadar canlı ve potansiyel dolu."

"Yaptığın şeyi değiştiremezsin," dedim. "Bu nasıl canlı olabilir?"

Ama Jenks omuz silkti, hafızasında belli belirsiz bir gülümseme doğdu. "Geçmiş yaşıyor," diye ısrar etti. "Oğlum Jumoke'yi saklamayı, onun siyah saçlarında ve gözlerinde korkudan başka bir şey görmeyi seçtim. O benim geçmişimde yaşıyor ve bu yüzden Getty de benim bugünümde yaşıyor."

Yüzümü buruşturdum, çok fazla böcek ve yeterince peri olmayan boş siyah bahçeye baktım. "Bunun geçmişi nasıl canlı kıldığını anlamıyorum."

"Hatırladığımız ve üzerinde hareket etmeyi seçtiğimiz şey ölü değil, taş oturmuş değil" dedi ve omuzlarım çöktü. "*O zaman bunu yaptım, şimdi de bu olacak diye bir şey yok.* Neyi seçtiğimiz sorusu geçmiş de gelecek kadar değişken kılıyor. Evet, Al ve Hodin ile bir hata yaptın."

"Sadece bir tane mi?" Mırıldandım ve o da sırtı, ışığı parladı.

"Ama sen burada bunun için üzülüyorsun, yani kötü seçimin hâlâ hayatta. Değiştirin."

"Nasıl bu kadar zeki oldun? Boyun beş santim falan," diye mırıldandım ve o da karanlıkta çalan rüzgâr çanları gibi ses çıkararak güldü.

"Pixy büyüğü, bebeğim!" dedi ayağa kalkarken. "Etrafı kolaçan etmeliyim. Baribas'ın tozunu bile görmedim ama Hodin hâlâ kaçak ve muhtemelen eşyaları odasında istiyor. Getty kiliseye bir şey gelirse haber verecek."

"Onu buldun mu?" Dedim ve daldı ve sabitlendi, ondan parıltılar dökülüyordu.

"O beni buldu."

Bu üç kelimedede potansiyel bir ömür duyarak başımı salladım. Gülümseyerek çenemi dizlerime indirdim. "Jenks?" O uzaklaştığında seslendim.

Gitmek için can attığı her halinden belli olan adam geri dönerken kanatları sıkıntıyla takırdadı. "Ne?"

Bir nefes aldım, sonra bıraktım. "Getty biz ever-after'dayken perileri sıkı bir güvenlik ağı içinde organize ederek harika bir iş çıkardı. Bence ondan kalmasını istemeliyiz." Jenks'in boyu bir santim düştü, ben de omuz silktim. "Geçmiş geleceğimizde yaşıyor," dedim ve paniği yerini şaşkınlığa bıraktı. Tereddüt etti, bir şey söyleyecekmiş gibi bir nefes aldı, sonra fikrini değiştirdi ve tozları maviye boyanmış bir şekilde uçup gitti.

Hayatım paramparçaydı ama onu bir arada tutmama yardımcı olacak arkadaşlarım vardı ve onlara hâlâ yardım edebileceğimi bilmek beni kehanet aynamı elli sentlik bir frizbi gibi karanlık bahçeye atmak yerine dizlerimin üzerine çekmeye ikna etti.

Hodin'in üstesinden gelmek için Al'a ihtiyacım vardı ama onun da bana ihtiyacı vardı, lanet olsun.

Geçmiş yaşıyor, diye düşündüm ekşiyerek, buna inandığımdan emin değildim. Belime kadar uzanan Afganistan'a, yansımamla aramdaki mürekkep gibi siyah ve kırmızı parlaklığa baktım.

Biri olmadan kolektifi nasıl bulacağımı ve kullanacağımı öğrenene kadar kaç tane scrying aynası yaptığımı sayısını unutmuştum, ama ayna daha kesin ve özel bir konuşma sağlamak için gliflerle kazanmıştı. Sanırım yaptığım ilk lanet buydu, Ceri'yi bir zamanlar beni öldürmesi gereken elf kaynaklı genetik bir kusurdan kurtulmuş hasta bir cadı değil, cadı doğumlu bir iblis olduğuma ikna etmişti.

Elimi pentagramın üzerine koyduğumda huzur derinlere yerleşti, parmaklarım noktalardaki iletişim gliflerine hafifçe dokundu. Gerçekten çok güzeldi ve gözlerimi kapatıp düşüncelerimi Al'a yönelttim. Onunla ayna aracılığıyla konuşmayı denediğim son seferde aynayı kırmıştı ama yine de işe yarayacaktı. Jenks haklıydı. Geçmiş canlı tutmalıydım ki yarınımı istediğim şekilde etkileyebilsin.

Al mı? Uyanık olduğunu umarak düşüncelerimin içinde fısıldadım.

Bir an tereddüt ettim ve sonra tatmin edici bir rahatlamayla duygularım ikiye katlandı. Al'ın kızgınlık, hayal kırıklığı ve

Belki biraz rahatladım, sanki benimmiş gibi. *Ne istiyorsun?* diye sordu.

En iyi selamlaşma değildi ama konuşuyordu ve aramızdaki bağı güçlendirmek için elimi soğuk cama daha da bastırdım. Hodin zihnimde bir diken haline gelmişti. Ne yaptığını bilmem gerekiyordu ama Dali'nin kederinin öfkeye dönüştüğünü gördükten sonra araştırmaya korkuyordum. *Um*, diye düşündüm ve suskunluğumu fark edip ne istediğimi tahmin ettiğinde kızgınlığı ikiye katlandı.

Bu konuda konuşmayacağım, diye düşündü, sadece düşüncelerinden değil, paylaşmak istemediği aceleyle gömülmüş bir anıdan da ekşi bir his yükseliyordu.

Sorun değil, diye düşündüm hemen ve onun buruk eğlencesi utancıma renk kattı. Hayal kırıklığımı hissedebiliyordu. *Ben, ah, yatak odamı çevreleyen koruma glifi için teşekkür etmek istemiştin.*

Buldun mu? Al'ın dikkati keskinleşmiş gibiydi ve ben de güçlü çizgilerin bir anlığına da olsa nasıl görünür hale geldiğini ondan saklamaya çalıştım.

Trent kiliseye bir iblis kovma koğuşu yerleştirdi. Bu düşüncüyü ön beynime ittim, araştırmayacağını umuyordum. *Hodin'in pusuya yatmış olmasından endişeleniyordum. Üzerindeki fark edilmeme lanetini kaldırdı.*

Oh.

Varlığı puslu bir hal aldı ve beni eksik hissettirdi. *Yani . . . Düşündüm, Büyük hatamı yaparken beni Hodin'den koruduğun için teşekkür ederim.*

Al ofladı ve aramızdaki bağın derinliklerinde, bir ısı dalgası ve kıvılcımların belli belirsiz görüntüsünden doğan bir memnuniyet hissettim. Parmaklarım Al'ın üzerinde oturduğu kaba yontulmuş kütük yerine basamakların pürüzsüzlüğünü bulduğunda içimden/bizden kısa süreli bir şaşkınlık geçti. Bir ateşle uğraştığını fark ettim ve gece yarısı bahçemin huzurunu hissedeceği umuduyla daha da rahatladım. *Al, onu aylardır saklıyorum. Ne yaptığını bilmem gerek. Lütfen. Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?* Kendi memnuniyetsizliğim onunkine karışıyor diye düşündüm. *Elf ve iblis büyüsunü karıştırmasıyla bir ilgisi yok.*

Öyle, diye karşılık verdi ve ikimizi de öfke sardı; Al'ınki geçmişten, benimki iblislerin inatçı direnişinden kaynaklanıyordu. *Biz sadece*

iğrenç tuhaflıklarına alıştı ve elf oyuncağından bıktığında onları aşacağını umuyor.

Trent bir oyuncak değil, diye düşündüm ve Al'ın varlığı gizli bir hatıranın puslu havasına karıştı. Kalp ağrısı ve öfke bir anlığına gözümün önüne geldi ... ve sonra kayboldu, gizlendi. Al, Hodin ne yaptı?

Yumurtanın yumuşaklığı elimi dolduruyor gibiydi, düşüncelerim ateşin üzerindeki tavanın ne kadar sıcak olduğuna kayıyordu. Onda yükselen bir suçluluk ve utanç hissettim ve endişeyle farkındalığımı geri çektim.

Ben düşüncelerimi peri ışıltısı ve şehir parıltısıyla aydınlanan gece yarısı bahçeme geri çekerken, Al aurasını değiştirdi ve sıcak bir banyo gibi bir ley hattına kaydı. Onunkine bağlanan zihnim büyüyor ve genişliyor gibiydi. Çizgilerde ilerlerken evrenin ihtişamını parmak uçlarında hissettim, aurama sabitlenip kıskanılacak bir iblis becerisiyle yanımda cisimlenirken bedeni enerji ve düşünceden başka bir şeye dönüşmedi.

Çan kulesinden gelen hafif bir gong sesi nemli geceye karışarak onun gelişini haber veriyordu. Parmaklarımı kehanet aynasından kaldırırken nefesim titredi. Bağlantımız kopmuştu ama artık aynaya ihtiyacım yoktu. O burada, yanımdaydı. Hodin olabileceği düşüncesi gelip geçti ama Al'ı aramıştım. Onun zihnindeydim ve bunu taklit etmenin bir yolu yoktu.

"Onu korumayı kabul ettiğinde, cehaletin tek koruman haline geldi," dedi Al, gözleri elindeki kırılmamış yumurtadaydı. Omuzları çökmüş, en üst basamakta yanıma oturdu, şehrin bağlı enerjisini içine çekti ve pişmanlık soludu, düşünceleri açıkça geçmişteydi. "Ama artık o bile yok."

"O ne yaptı?" Neredeyse yalvarırcasına söyledim ve Al yumurtayı bana uzattı. "Hodin'in büyük ihaneti bizim başarısızlığımızdı," dedi Al, bakışları Benim. "Bunu yapmasına izin verdik ve o da bizim en kötü eğilimlerimizle oynadı. Akrobalarımızı kurtarmak için içeriden çalışmak üzere yakalanmasına izin vermem için bana yalvardı. Bu onun planıydı. Başarılı olduğunda ve esir çocuklarımızla birlikte kaçtığında, güvenilen ve sevilen bir kahraman oldu."

Al bana döndü ve içindeki eski acıyla irkildim. "Çalınmış, zarar görmüş çocuklarımızı eve getirdi," dedi, sesi düzgün ve duygusuzdu.

"Ve sonra onlar ölmeye başlarken hiçbir şey söylemedi. Onları kendisi lanetledi, suçu elflerin üzerine attı ki biz de kederimizle onlara saldıralım."

"Tanrım," diye fısıldadım, elini tutmak istiyordum. Acı binlerce yıl geride kalmıştı ama onun içinde hâlâ tazeydi, hâlâ hamdı. Suçluluk duygusu yükseldi, kimi kaybettiğini sormaya korktuğum için suçluluk duygusu. Bu acıyı ona getirebilir miydim bilmiyordum. *Hodin çocuklarını mı lanetliyordu?* Diye düşündüm, korku nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Dedim ki. "Onu savunmama izin verdin. Ben onun kilisemde yaşamasına izin verirken sen hiçbir şey yapmadın."

"Sana yapmamanı söylemiştim!" Al böğürdü ve ben geri çekildim. Ama acısı ve hayal kırıklığı geldiği gibi hızla yok oldu ve yerini korkutucu bir boşluğa bıraktı. "Ona olan güvenimiz özellikle gurur duyduğumuz bir geçmiş değil," diye ekledi. "Çocukları lanetlediğini ya da elfler lanetlediğinde görmezden geldiğini asla itiraf etmedi. Sonuç aynı oldu."

Bir kişinin görmezden gelmesiyle kaç zulüm işlenir? Düşündüm. Uzanarak Al'ın omzuna dokundum, sertleşip sonra gevşediğinde onu sıkıca kavradım.

"Newt ona hiç güvenmedi." Al'ın iç çekişi omuzlarını kaydırdı ve gözlerini bahçeme dikti. "Ve yine de, bizi hasta edenin çocuklar olduğunu fark edene kadar sayımızın neredeyse yarısını kaybettik. Bize karşı nazik ol Rachel. Bir halkı, çocuklarının kendi nefeslerinde boğulmalarını izlemeye zorlamak, onlara dokunmanın kendilerinin de öleceği anlamına geldiğini bilerek ölümlerini hafifletememek çok zalimce bir şey. İnanıyorum ki en çok kaybettiğimiz yer burası, akrabalarım çocuklarının yalnız ölmesine izin vermektense ölümü seçtiler. Hayatta kalanlar, kendi çocuklarının teselli edilmeden, dokunulmadan öldüğünü görmenin suçluluğunu hala taşıyorlar.

"Ve Hodin'e inanarak, sırayla onları cezalandırmak için kalelerine girmenin bir yolunu vaat ettiğinde onu takip ettik," dedi Al acı bir şekilde. "Bizi bu kadar derinden ve bu kadar umursamazca incitenlerden intikamımızı alacaktık ama muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, bu planlı bir ihanetti. İntikamımıza değil, esaretimize gittik. İntikam parasını kullanarak hepimizi sattı. Eğer

Newt olmasaydı, hepimizi ele geçirirdi." Döndü, yüzünde boş bir ifade vardı. "Ve bir arama emri mi istiyorsun?"

"Bana söylemeliydin," dedim dehşete kapılarak ve Al daha da içine çöktü.

"Belki, ama hatırlaması zor bir şey. Gerçeği bilmediğin ve seni manipüle edebileceğine inandığı sürece onun en kötü dürtülerine karşı güvende olacağına dair kumar oynadım. Ki öyle de yaptı. Şimdi daha zor olacak. Hodin'i yenmek için kullanabileceğin elfçe bir şey yok. Onların tüm ilmini biliyor. Yaşayan tüm elflerden daha fazla. Ondan kurtulmak için tek umudun kasanın içindekiler. Şimdi sana soruyorum, böyle bir akla son vermek için ne vermeye hazırsın, kaşınan cadı? Hayatı böylesine hiçe sayarak bu kadar çok zarar vermek isteyen birini durdurmak için neyi feda edeceksin?"

"Bana söylemiştin-"

"Sana ne söylediğimi biliyorum," dedi Al, ruh hali sertti. "Ama Hodin'le yüzyıllar boyunca savaştık ve onun elf bilgeliğinin üstesinden gelebilen tek lanet onun bilmediği lanetlerdi. Bedeli ne olursa olsun kasadaki lanetlere ihtiyacın var. Ne kadar beklerseniz, size o kadar çok zarar verir."

Sözleri bir an aramızda asılı kaldı, ne dediğini anlayıp geri çekilene kadar cırcır böcekleri ve uzak trafik geceyi tuttu. "Benden bunu yapmamı istiyorsun, kasaya erişim için sınıfımı Dali'ye satmayacağım," dedim dehşete kapılarak. "Hodin'i şişelemenin onları geri getireceği beklentisiyle bir günlüğüne bile."

Al başını eğdi, boş bakışları hâlâ elimde tuttuğum yumurtaya sabitlenmişti. "Eğer Hodin'in üstesinden gelemezsen, o zaman seni öldürür. Onun geçmişini duydun ve o ince koruma bile yok oldu. Ama sağduyunuzu anlıyorum. Belki de sadece çizgiyi geçmelerine yardım etsen? Eminim Dali onları kısa bir süreliğine bağlılık göstermeden eğlendirmekten hoşlanacaktır. Bir kostümlü prova diyebilir miyiz? İlk beş dakikanızda Hodin'i yakalayamazsanız, yakalayamazsınız."

Öfkeyle ve korkunun verdiği sıkıntıyla yumurtayı ona doğru fırlattım ve Al kolayca yakaladı. "Öğrencilerimi kasaya girmek için satmayacağım. Eğer hepiniz ondan bu kadar nefret ediyorsanız, Dali'nin beni neden içeri almadığını anlamıyorum."

Al alay etti, dikkati arkamızda beliren kiliseye yönelmişti. "Ona oğlunu hatırlatmamalıydın," dedi. "İblislerle ilgili olan şey, tam olarak beklediğiniz şeyi elde etmenizdir. Yani, sözlerine sadık kalacaklarını varsayarsanız, kalırlar ve yasaları çiğneyeceklerini tahmin ederseniz, yapacakları şey budur. Bizden ne bekliyorsun Rachel Morgan?"

"Canın ne istiyorsa onu yapmanı bekliyorum, Al," dedim ve arkamızdaki mutfak ışığı yanıp verandayı loş bir ışığa boğunca sıçradım.

Al tahmin edilebileceği gibi ortadan kayboldu ve ben de yavaşça nefes vererek çöktüm. Çizgileri asla böyle atlayamayacaktım. Bis iyileşene kadar, sonsuzluğa ulaşabilmemin tek yolu bir ley hattında durmaktı. Bir iblisin seyahat etmesi için çok kötü bir yoldu. Trent elinde bir torba kurabiyeyle dışarı çıkarken, "Ben ne tür bir iblisim ki?" diye fısıldadım.

"Zili duydum. Al mıydı o?" diye sordu ve Al'ın oturduğu yere otururken başımı salladım, çıplak ayak parmakları basamağın kenarından sarkıyordu. İçim acıdı ve bana çantayı uzattığında bir kurabiye aldım. Ona Hodin'in geçmişini anlatmak için ilk düşüncem yükseldi ve düştü. Çocuklarını öldüren bir elf lanetiydi. İblislerin tüm elf türünü yavaş ama kesin bir genetik çöküşle lanetlemesine şaşmamalı.

"Ah, Hodin'i tuzağa düşürmek için kasaya girmem gerektiğini düşünüyor ve oraya girmeme izin vermelerinin tek yolu öğrencilerimi onlara vermem. Bunu yapmayacağım, Trent. Bu onlara Dali'nin yaptıklarının doğru olduğunu söylemek anlamına geliyor ama değil."

Başını sallayarak hafif nemli basamağa yaklaştı ve unuttuğum yorganı ikimizin üzerine çekti. Jenks mezar taşlarının arasındaydı, parlak, neşeli parıltısı cırcır böceği gürültülü bahçede tek bir ışıktı. Gözlerimi kısarak baktığımda daha soluk, neredeyse gri bir ışık daha gördüm ama ikisi bir olup onları içeri uçurduğunda daha da parlıyordu. *Getty mi?*

"Başka bir yol bulacağız," diye fısıldadı Trent ve ben yere yığıldım, o bana güç vermek için yanlamasına sarılırken başım ona yaslandı.

Ama Al'ın az önce bana söylediklerini hatırlayınca merak ettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

BİRİSİ ÖN KAPIMA VURUYORDU. UYKUMDA KAYDEDİLDİ-
ama çan kulesinin zili çalana kadar uyanmadım; yankılanan nargile, talep sesiyle birlikte mabette yankılanıyordu.

"Bu ne dönüş. . ." Gözlerimi zorla açıp fuayeye doğru bakarken mırıldandım. Parlak öğleden sonra güneşi eski meşe zeminde renk birikintileri oluşturarak içeri giriyordu ve ben alçak sehpanın üzerindeki telefonumu aradım. Trent ve ben birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık ama o gitmişti. Ve saat öğleni geçmişti. Ve birileri hâlâ şeytan peşlerindeymiş gibi kapımı yumrukluyordu.

"Geliyorum!" Doğrulup yeni sessizliği dinlerken bağırdım. "Trent?" Seslendim ama kahve kokusu almadım, bu da muhtemelen gitmiş olduğu anlamına geliyordu. Gözlerimi kırıştırarak masanın üzerinde küçük bir çadır oluşturan katlanmış nota baktım. Üzerinde adım yazıyordu ve onu yaklaştırdım.

" 'Finnis ile bu akşamki toplantı için tılsım almaya gittim. Kendini uyut.' "
Okurken fısıldadım. "Mutlu Yıllar. "

Yoruldum, bıraktım. Doğum günü. Doğru ya. Altı on beşten beri yoktu. Uyanık olmak için ne berbat bir zaman.

"Geliyorum dedim!" Vuruşlar yeniden başladığında tekrar bağırdım ve ayağa kalktım, öne doğru yalpaladım ve kanepenin içimde yarattığı sertliği hissettim. Trent ve ben bütün gece o hafıza hıçkırığı laneti üzerinde çalışmış, onu tılsımlı bir gümüş parçasına depolamıştık. *Son ana kadar beklemek gibisi yoktu.* . . Ley hattı tılsımının durduğu kot cebime dokunarak düşündüm.

Bir peri kanadı sesi dikkatimi çekti ve Jenks fuayeden içeri daldığında ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Rache, saçından başka bir sorunumuz var."

Yere yığıldım, bakışlarım kapıya yöneldi. "Kim o?"

"Dedektif Doyle." Jenks havaya kaldırdığım elimi tuttu, çünkü bağlanmamış saçlarım her yerdeydi. "Ve Pike, ve üç I.S. ajanı."

"Doyle? Güzel." Ayak sürüyerek antreye girdim ve kilit çubuğunu yukarı ittim. "Onunla konuşmak istiyorum. Bana Sikes için arama emri çıkarttı mı?"

"Rache, bekle!" Jenks bağırdı ama ben çoktan kapıyı açmış, ön sahanlıktaki insan kümesine göz kırpyordum. Doyle takım elbisesiyle oradaydı, dedektif rozeti boynunda asılıydı. Jenks'in söylediği gibi, yanında üç taş suratlı I.S. ajanı vardı, rütbelerine bakılırsa hepsi de cadıydı. Pike bir adım gerideydi, Pazar gününden kalma morlukları güneşin altında çirkin görünüyordu. Arkalarında, kaldırımı kurulmuş bir haber ekibi vardı.

"Ve bir haber ekibi," diye ekledi Jenks saçlarımın arasından sıyrılıp omzuma konarken.

Doyle'un eli tekrar kapıma vurmaya hazırlandığı yerden düştü. İrkilerek sabahki vahşi saçlarıma baktı ve sonra kendinden emin bir tavırla küçük ama keskin köpek dişlerini göstererek sırtıttı. "Rachel M. Morgan?" diye mırıldandı neredeyse.

Saçlarıma dokundum, keşke zaman ayırıp bir büyü yapsaydım diye düşündüm. "Son kontrol ettiğimde," dedim, aniden kıyafetlerimin içinde uyuduğum için kırıışmış olduğunun farkına vardım. Doyle çorap ayaklarımla benden daha uzun boyluydu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Cadılar da zaten bir ley hattı tutuyorlardı ve içimde kötü bir his büyümeye başladı. "Buraya bana 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemeye gelmedin, değil mi?"

Doyle, "Size I.S.'ye kadar eşlik etmek için buradayım," dedi. "On dokuz üniversite öğrencisinin kaçırıldığı varsayılan olayla ilgili olarak sorgulanmak üzere aranıyorsunuz."

"Bekle. Ne?" Cadılar hattı daha da ağırlaştınca irkildim. "Pike?"

"Arama emri var," dedi Pike. Sesi ikna olmuş gibi değil, daha ziyade gergin ve harekete geçmeye hazır geliyordu.

"İyi mi?" Jenks, karışık kanatları saçlarımı çekiştirirken sordu.

"Sadece bekle," dedim ama elimi kaldırdığımda Doyle gümüş bir bandı elime geçirmeye çalıştı. "Hey!" diye bağırdım, ondan kaçınmak için geri çekildim ve Doyle ileri doğru adım atarak kiliseme girdi.

"Seni içeri ben davet etmedim," dedim, mahkemeye uygun kelimelerimi kullanarak.

"Çık dışarı.

Hepiniz," diye ekledim, arkasındaki üç ajan da içeri girince.

Jenks havalandı ve ben sığınağa geri dönerken bile bir çizgiye dokundum. Doyle'un arkasındaki ajanları uyarmak için başımı salladım, tavırlarından hoşlanmamıştım. Doyle dururken kendinden çok emindi, gözlerini gezdiriyordu. Bu da hoşuma gitmemişti. Pike kapıyı kapatırken ışık değişti ve medyadan hayal kırıklığına uğramış bir protesto yükseldi.

Cadılar etrafımda dönmeye çalışırken, "Kayıp öğrenciler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Öğrencilerimden mi bahsediyorsun? Dün yirmi dakika boyunca onları iblislerden uzak durmaları için uyardım. Vivian'a sorun. Onları korkuttuğum için beni azarladı." Sözlerim yavaşladı. Aslında Vivian değildi. Hodin'di.

Piç kurusu. Hodin öğrencilerimi sattı. Jenks'e baktım, birden çok uyanmıştım. Peri anlamadan öylece baktı.

Pike ibadethane ile fuaye arasındaki kemere yaslanmıştı, yeni takım elbisesi içinde temiz ama yara bere içindeydi, gözbebekleri sadece en ufak bir genişleme belirtisi gösteriyordu. "Sizi bu sabah öğrencilerinizle birlikte parkta gördüklerini söyleyen tanıkları var."

"Kapa çeneni, Welroe!" Doyle bağırdı ve Pike sinirlenerek duvardan kalktı.

"Uyuyordum," dedim, vücudumdaki tüm sinirler kaçmamı söylerken kendimi kıpırdamadan durmaya zorlayarak. Üç cadı mabedi incelerken, "Ben değildim," diye ekledim. Şeytani sembollerle kaplı olmadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. "Bu sabah parktaymışım gibi mi *görünüyorum?*" Kanepenin üzerindeki buruşuk battaniyeleri işaret ettim. "Saat üçten beri uyuyorum. Eğer biri beni öğrencilerimi sonsuzluğa götürürken gördüyse, muhtemelen Hodin benim yerime geçmiştir."

Jenks anlayışla kanatlarını çırpıttı ve Pike içini çekerek kaşlarını düşünceli bir şekilde çatıttı.

Doyle'un dikkati battaniyelerin üzerindeydi. "Yalnız mıydın?" dedi Trent'in notunu alırken.

"Jenks buradaydı, Trent de," dedim okurken ve bırakırken.

"Altı on beşe kadar." Doyle cadılara gitmelerini işaret etti ve nabzım hızlandı. "Ondan sonra yanınızda kimse var mı?"

"Onunlaydım." Jenks omzumun üzerinden geçti. "Hem ben hem de Getty. Bunu yapan Hodin'di. Onun başını belaya sokmaya çalışıyor."

Doyle biraz homurdandı. "Yani, güvenilir bir tanık yok mu?" dedi ve Jenks öfkелendi.

"Ben değildim." Baldırlarım sehpayı bulana kadar geri geri gittim. "Hodin'di. Dün Vivian gibi davranarak buradaydı. Ara onu. Arabasını çaldı, sonra da iblislerin tehlikeli olmadığını kanıtlamak için öğrencilerimi öbür dünyaya götürmemi istedi. Ki yapmadım. Lütfen bana herkesi almadığını söyle."

"Herkes değil," dedi Pike ve Doyle susması için ona ters ters baktı. "Tony adında bir adam geride kaldı. Bir koşucu sizi ve öğrencilerinizi ley hattında kaybolurken gördüğünü söyledi. Sadece senin çıktığını söyledi."

"Burada olmana gerek yok, Welroe. Çık dışarı," dedi Doyle ve hecelenmiş gümüş kelepçeleri tekrar kaldırdığında gerildim. "Gümüşleri tak Morgan."

Başımı salladım ve Jenks kanatlarını salladı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Doyle öne çıkarken, "Vivian'ı ara," dedim. "O bana kefil olur."

"Denedik. Ona ulaşamıyoruz," dedi, üç adım ötede durarak. "Eden Park güvenliğinin video kayıtları senin yaptığını söylüyor. Hayır diyecek kadar akıllı olan öğrenci, onu gitmeye ikna etmeye çalıştığınızı söyledi. Konuşmaya devam etmek istiyorsan, benim için sorun değil, ama öyle ya da böyle, sorgulanmaya geliyorsun."

Miranda'ya en fazla bu kadar yaklaşabilecektim ve dünyanın sert bir kesinliğe doğru döndüğünü hissettim. Eğer Hodin birkaç gün içinde Vivian'ı beni kandıracak kadar öğrenebildiyse, o zaman kilisemde yaşadığı iki ay içinde benim davranışlarımı da herkesi kandıracak kadar öğrenebilirdi.

"Öğrencilerin başının belada olduğuna dair kanıtınız var mı?" Dedim ve Doyle'un sırtışı kayboldu.

"Bu benim bölümüm değil," dedi Doyle. "Kelepçeleri takın."

"Hayır. Sorularınızı yanıtlamak için geleceğim ama ekip arabasının arkasında değil." Gözlerim üç cadıya kaydı. Hiçbiri konuyu zorlamaya istekli görünmüyordu, özellikle de saçlarım çektiğim ley hattı enerjisinden dolayı hırıldamaya başlamışken. "Eşyalarımı alayım. Saçımı örün. Kıyafetlerimi değiştireyim." Bakışlarım Jenks'e gitti. "Beş dakika."

Beş dakika içinde kış tekmeleyen botlara sahip olurdum. İçeri girebilirim I.S. tılsımlarım ve büyülerimle. Çaresiz kalmayacaktım. Bu sefer olmaz.

Doyle kaşlarını çattı ve cadılar gerildikçe auram karıncalandı. Onların ley hattından enerji çektiklerini hissedebiliyordum, ham güce yön vermeye hazırdılar. Kilisemi daha yeni bir araya getirmiştım ve şimdi onu parçalara ayıracaktım çünkü cehennem kadar sıcak olduğu için bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Efendim?" Gümüş rengi Mohawk saçlı yaşlı ajan tedirgin bir şekilde kıpırdandı. "Görgü tanıklarından hiçbiri Morgan'ın bir arabaya binip gittiğini görmemiş. Ortadan kayboldu. Morgan bir ley hattında olmadığı sürece yer değiştiremez. Ayrıca arabası soğuk. Kontrol ettim."

"Affedersiniz?!" Doyle havladı, gözleri çakmak çakmak parlıyordu ve bakışlarıyla I.S. memurunu neredeyse yere mıhlıyacaktı. "Sana fikrini mi sordum, Ustice? Sana bir şey bizim bir *ekip* olduğumuz fikrini mi verdi? Bu işte birlikte çalıştığımızı mı?"

Ustice çenesini sıkarken, "Haklı," dedim. "Düzgün bir şekilde zıplayamıyorum. Benden başka o sonsuzluğa girip iyi olup olmadıklarını öğrenecek kimse olmadığına göre, kelepçeleri çıkarmanı ve ayakkabılarımı giymeme izin vermeni öneririm, böylece nerede olduklarını bulmana yardım edebilirim, çünkü son baktığımda *biz* bir ekibiz, Doyle. Hoşuna gitse de gitmese de."

Doyle'un dudağı keskin bir köpek dişini gösterecek şekilde kıvrıldı. "Ben senin için çalışmıyorum." "Ve o öğrencileri sonsuzluğa ben götürmedim," diye karşı çıktım.

"Bunu biliyorsun. Ama bu iş boyutlar arası bir olaya dönüşmeden onları geri getirebilecek tek kişi ben olabilirim."

Jenks yaklaştı, eli bahçe kılıcının kabzasındaydı. Pike da bana doğru yaklaştı, tırnaklarının altını temizlemek için gerçek bir domuz bıçağı kullanırken tehdidi daha açıktı. Kendinden emin vampirin kokusu gizli yara izimi gıdıklamaya başladı ve feromon bazlı bir sıcaklık ürpertisi içimden kasıklarına doğru ilerlerken nefesimi tuttum. "Bırak da giyineyim," dedim alçak sesle. "Kapımın önünde medya varken buradan kelepçelenerek ıkarılmayacağım."

Botlarımı bulmak için olduğu kadar, kızgın vampirin nefis kokusundan uzaklaşmak için de Pike'ın yanından uzaklaştım. "Jenks, birkaç telefon görüşmesi yapmanı istiyorum," dedim Doyle'a bakarak. Benimle merdivenlerin arasındaydı. "Doyle, ekil. Kıyafetlerim st katta."

"Ustice, onunla git," dedi kısaca, konuşan ajanı işaret ederek ve uzun boylu adam soldu. "Eğer kaçarsa, bu senin işin."

Ustice'e bir aşağı bir yukarı baktım. "Bu taraftan." Yanından geçerken Doyle'un omzuna vurmamak için kendimi zor tuttum ve bu sırada çantamı masanın üzerinden kaptım. "Pike, Doyle'a eşlik eder misin? Jenks, benimle gel," diye seslendim omzumun üzerinden, fuayeye doğru yürürken kalçalarım sallanıyordu. Elbette kendimden emin görünüyordum ama Doyle ne kadar zgn olduğumu anlamadan önce odadan ıkmalıydım.

Hodin benmişim gibi davranıyordu. Dali teklifini yaptığında Vivian gibi davranarak oradaydı ve şimdi Hodin kasaya erişim için öğrencilerimi satmıştı. şanslıydım ki, kolektif gibi onun erişimi de şifremi bilmesine bağlıydı ama benmiş gibi davranarak verebileceği zarar düşünülemezdi. İçeri tıklımadan önce harekete geçmek için çok az zamanım vardı. Finnis'le buluşmam bu geceye kadar değildi ama zamanım tükenmişti. Ya şimdi ya da asla. Doyle beni I.S.'e sokacaktı ve oradan Finnis'i bulacaktım.

Dar, karanlık merdivenlerdeki adımlarım hızlandı. Arkamda Pike'ın yumuşak sesi yükselirken Doyle'u odadaki en belalı vampirin kim olduğu konusunda eğitmeye başladı. Doyle'un rozeti vardı ama Pike bir soydan geliyordu, yaşayan bir vampirin nefes almasına gerek kalmadan ölümsüz olmaya en çok yaklaşabileceği şeydi. Ustice rahatsız edici derecede yakındı. Benim için konuşmuş olsa bile bundan hoşlanmadım. Kara büyüyü getirme konusunda uzman olmalıydı.

Doyle onu istese bile, kilisemde bile dezavantajlıydım. Yasaları korumak için yasadışı büyü yapma lisansı vardı. Benim yoktu.

"Trent'e nerede ve neden olduğumu söyleyecek misin?" Karanlık merdivenlerden yukarı çıkarken Jenks'e söyledim ve peri bir aşağı bir yukarı sallanarak tozuyla yolumu aydınlattı.

"Elbette, ama ben de seninle geliyorum," dedi Jenks, gözleri benim değil Ustice'in üzerindeydi ve ben ihtiyatlı bir şekilde başımı salladım, henüz bu savaşa hazır değildim.

Odanın kapısını iterek açtım ve dağınıklığa bakarak yüzümü buruşturdum. "Tostun üstüne sıçayım, tüm saç takılarım alt katta," dedim şifonyere doğru ilerlerken, çantamı üzerine bırakıp sıralamaya başladım. Bugün berbat bir gün olacaktı. Bunu şimdiden söyleyebilirim.

"Anladım," dedi Jenks arkamdan hızla gelirken ve saçlarımı ayırırken hissettiğim o tanıdık his içime işledi. "Lanet olsun kızım," diye ekledi refakatçim eşikte temkinli bir şekilde durduğunda. "Bunu tozunu almadan asla örgü haline getiremeyeceğim. Getty? Serserilerin saçlarını örmekte iyi misin? Yardıma ihtiyacım olabilir."

Jenks'in ağır, antistatik tozunun içinden yukarı baktım, bakışlarını Bis'in rafına kadar takip ettim, Getty bize bakıyordu, yanında gargoyl'un ruhunu tutan şişe vardı. "Bunu örmek mi?" dedi dehşet içinde. "Bunun tozdan daha fazlasına ihtiyacı var. Bunun ürüne ihtiyacı var." Zıpladı, etekleri dalgalanarak yarı yarıya şifonyere düştü, ok sadağı da yanındaydı.

Ustice hayatıma gözlerini dikmişti ve çenem tutulmuştu, sıçrama silahımı dikkatlice çantama koydum, sonra da ekstra atışımı. Doyle beni ön taraftan içeri alırsa bunlara el konulacaktı ama o zamana kadar bunları kullanabilirdim. Finnis'in şehri ele geçirmesine ramak kalmıştı ve bunu şimdi yapmalıydım.

Jenks çalışırken, "Rache, hareket etmeyi kes," diye yakındı. "Karşı koyuyor."

Çekmecedan birkaç tane sebepsiz ağrı muskası alıp çantama atarken başımı sabit tutmaya çalıştım ve Ustice'in üzerlerindeki tıbbi kodu gördüğünden emin oldum.

"Hodin neden Dali'nin onun yaptığını anlaması riskini alsın ki?" Jenks sordu, yansımasını görebildiğim kadarıyla yükseldi.

Saçımın tellerini. "Kasa erişimi için çok fazla eğer var, özellikle de onu bir kez ifşa ettikten sonra."

"Beş parasız kalıyor," dedim. "Dali'ye öğrencilerimi veriyor, kasaya erişim kazanıyor ve beni insan kaçakçılığından I.S.'ye aldırıyor. Kazan-kazan-kazan." *O asayı getirmeli miyim?*

"Aman Tanrım. Öğrencilerini gerçekten sattın mı?" Ustice'in sözleriyle başımı kaldırdım ve Jenks'in iç çekmesine neden oldum.

"Yapmadım," dedim, yapabileceğimi düşünmesine kırılmıştım, sonra da hafıza hıçkırığı lanetini bağlayabileceğim eşsiz bir şey bulmak için ıvır zıvır eşyalarımı aramaya geri döndüm. Trent mücevher gibi nadir bulunan bir şey istiyordu ama ben daha sıradan bir şeyle ilgileniyordum. *Kalem izi, hayır. Kırık küpe, hayır. İnci, kesinlikle hayır.* Kaşlarımı çatarak, aşktan yıpranmış bir She-Ra heykelciğini çantama attım. Şu anda dünyada on tane falan olabilirdi.

"Dali, Hodin'e kasaya giriş izni mi verdi?" Jenks böyle söyleyince Getty kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına dayayarak onun çalışmasını izledi. "Tink'in küçük pembe dildosuyla onu nasıl yeneceğiz şimdi?"

"Yarı erişim." NMZ tılsımını rahatsız edici bir tümsek yaptığı cebime soktum. "Benim şifreme de ihtiyacı var." Newt'in kitaplarından biri bayılma koltuğunun üzerinde duruyordu ve Ustice'in ona baktığını fark ettiğimde irkildim, açıkça iblis tarafından yazıldığını biliyordu.

Getty'nin kanatları kaydı. "Yanlış yapıyorsun," dedi sonunda telaşla. "Önce ana telin bu tarafa gitmesi gerekiyor. Daha fazla iplikçik yakalar ve o kadar kolay dağılmaz."

Jenks alaycı bir tavırla, "Matalina böyle yapmazdı," dedi.

Getty, "Matalina bir kış boyunca bir salonun duvarları arasında Ay Pastası yiyerek yaşamadı," diye tersledi. "Tam tersi de geçerli. O kadar çok kaçan saç teliniz olmayacak."

Jenks, "İşte bu yüzden tozunu alıyorum," dedi ve saçımı giderek daha fazla çekiştirmesi karşısında irkildim.

Getty kesinlikle sinirli görünüyordu ve ben de kullanılmayan ley hattı çemberi tılsımlarının hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için çantamı karıştırdım. Hareket etme ihtiyacı artıyordu ve bir elimi kırıkmış kıyafetlerimin üzerinde gezdirdim. İşe yaramak zorundaydılar. Memur Ustice kapıda dikilirken üstümü değiştiremezdim.

Getty boğazını temizledi, ayaklarının dibinde tuhaf bir pembe toz birikmişti. "O ipi bu taraftan almalıydın," dedi işaret ederek. "Daha fazla esneklik sağlar, savaşa giriyorsanız bu daha güvenli olur."

"Matalina böyle yapmaz!" Jenks bağırdı ve Getty ona sırtını döndü. Aynadan onu hâlâ görebiliyordu ama Jenks darbeyi açıkça hissetmişti.

"Ah, Jenks? Ivy'yi de aramanı istiyorum," dedim Hodin'in beni kandırarak yaptırdığı o lanet asayı elime alırken. Onu kullanmayı planlamıyordum ama Al'in koruyucu glifleri olsun ya da olmasın, onu burada bırakmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. "Ona Finnis'le konuşmam gerektiğini söyle. Bugün."

Ustice gözle görülür biçimde sertleşti ve Jenks'in kanat uğultusu yükseldi. "Şimdi mi?" Jenks dedi ve asayı çantama attım.

"Şimdi," diye tekrarladım. "Hapiste olursam öğrencileri geri alamam ve hapse girmemek için Doyle'u beni hapse atmaya zorlamadan önce Finnis'in icabına bakmam gerekiyor."

Aynadan refakatçime baktım ve yüzünün kızarmasından haklı olduğumu anladım. Doyle'un kendi gücümle içeri girmeme izin vermesine şaşmamalı. Pusuda bekliyordu. Bembeyaz kığım sorgulanmak için aranıyordu.

"Trent çok kızacak," dedi Jenks yelelerimi çekıştırıp kontrol edilebilir bir hale getirirken.

"O zaman gitmemeliydi," diye mırıldandım. "Ben de senin burada kalmanı istiyorum."

Jenks ayağa kalktı, avucunda kıvrılan kırmızı bir tel vardı. "Bana ihtiyacın var," dedi aniden solgunlaşarak.

"Getty'nin sana daha çok ihtiyacı var." Biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu ve ben döndüm, saçlarım onun elinden tamamen kaydı. "Vivian'ın iyi olduğunu doğrulayabilecek misin bir bak," diye ekledim endişeyle. Jenks kıpırdamamıştı, dehşete düşmüş bir ifadeyle öylece duruyordu. *Telefon*, diye düşündüm, sonra onu aşağıda bıraktığımı hatırladım. Kapıya doğru döndüm ama hemen geri çekildim. Merdivenlerde Pike vardı, adam I.S. ajanını neredeyse iterek yolundan çekmiş ve odama girmişti.

"Doyle'un seni sorgulamak için istediğini sanmıyorum," dedi ve Ustice'in rengi soldu.

"Ben de."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Jenks, genç yüzü bembeyazdı ve beni merdivenlere kadar takip etti.

Getty kıpırdandı, eteklerini belinden sıkıca kavradı. "Puck'ın b ü z ü ş m e s i , kimsenin beni izlemesine ihtiyacım yok."

"Gördün mü? O iyi," dedi Jenks, tonu neredeyse acıydı. "Eskiden Matalina'yı hep terk ederdim."

Ama burası Matalina'nın bahçesiydi, diye düşündüm, bunu söyleyemedim, omuzlarım çöktü.

"Ben iyi olacağım!" Getty bağırdı, üzerinden parlak bir altın tozu patladı. "Yine perilerle kalabilirim. Saçımın ne renk olduğu umurlarında değil."

"Ben de öyle!" Jenks haykırdı.

Şok olduğu her halinden belli olan küçük kadın ok sadağını düzeltti. "Tanrıça yardımcın olsun, iki yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum," diye mırıldandı sonunda. "Git Rachel'a yardım et." Getty çan ipine bir ok fırlattı ve sanki bir örümcekmişçesine ipten yukarı doğru kıvrıldı. "Git!" diye bağırdı ve ben utanarak yüzümü buruşturdum.

Jenks, "Ben aşağıda olacağım," dedi. Alçak sesle mırıldanarak kaçtı.

İç çekerek saçlarımın uçlarını önüme getirdim ve örgüyü bitirdim. Jenks yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum ama yine de "Aşık olduklarını kabul etmezlerse birbirlerini öldürecekler," diye mırıldandım Ustice'in yanından geçip merdivenlerden inerken.

"Aşk mı?" Pike arkamdaki yerine oturdu ve birden merdivenler oldukça dar göründü. "Birbirlerini sadece iki gündür tanıyorlar."

Başımı salladım, ayaklarımı karanlık tahtaların üzerine dikkatlice koydum. "Periler bu kadar hızlıdır. İlk görüşte aşktan daha fazlası olması için yeterince uzun yaşamıyorlar." Ama Doyle ve diğer iki cadıyı merdivenlerin dibinde sabırsızlıkla beni beklerken bulduğumda, Jenks'in aşk hayatı endişelerimin en küçüğü haline geldi.

"Beklediğiniz için teşekkürler," dedim duvara yaslanıp botlarımı çekiştirirken. Onları oraya ben koymamıştım; Trent koymuş olmalıydı. Ya da Doyle, belki de işleri aceleye getirmeye çalışıyordu. Pike bana telefonumu uzatırken, Ustice'in merdivenlerde oyalanmasıyla küçük fuaye kalabalıklaşmıştı.

Kapı açıldığında ışık ve bağırarak sorulan sorular kilisenin içine yayıldı. Doyle'un ağzı sıkı ve kötü görünüyordu. Pike'la yaptığı konuşma onu açıkça şaşkına çevirmişti ama beni içeri almakta daha az kararlı değildi. Yine de o tılsımlı kelepçeler konusunda zorlamamıştı. Ama I.S.'de beni bekleyen bir tuzağı varken neden zorlasındı ki?

"Pike, ben Doyle ile gidiyorum. Arabamı getirir misin?" Anahtarlarımı çantamdan çıkarıp ona fırlatırken sordum. Anahtarlar tanıdık bir şingirtıyla Pike'ın havaya kaldırdığı eline çarptı ve Jenks'in kanat sesleri yükseldi. "Jenks, Pike'la birliktesin."

"Hey!" diye bağırdı peri, kurtulduğunu düşünerek ve telefonla konuşuyormuş gibi yaptım, sonra onu işaret ettim. Mesajı alacaktı. Ivy.

"Doyle ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var," diye ekledim ve Jenks'in sırtışı genişledi.

"Başın çok büyük belada..." Jenks yarı yarıya şarkı söyledi ve Doyle yüzünü buruşturdu, kızgın vampir kokusu giderek artıyordu.

"Dışarı," dedi istihbarat ajanı, gözleri seğirerek güneşin aydınlattığı sahanlığı işaret ederken.

Jenks omzuna inip bir şeyler fısıldadığında Pike gülümsemesini gizleyerek başını eğdi. Doyle ikisine de keskin bir bakış attığında Pike, "Ah, kapıyı kilitleyip hemen çıkacağım," dedi, vampir kulağı muhtemelen benim kaçırdığım şeyi yakalamıştı.

Kapı açıldığında haber ekibi canlanmış, muhabire mikrofonunu hazırlaması için bolca zaman vermişti. "Bayan Morgan!" diye bağırdı, yüzü kızarmasına rağmen tek renkli takım elbisesi içinde profesyonel kalmayı başarmıştı. "Kayıp üniversite öğrencileriyle ilgili olarak İçişleri Bakanlığı'nda bir açıklama yapmanız istendi mi? Bu sabah Eden Park ley hattındaki siz miydiniz? Trent Kalamack ile bir randevu ayarladınız mı?"

Son soru karşısında irkildim ve Doyle'un getirdiği üç ajan merdivenlerden inip kadını ve kameramanını kaldırıma doğru iterken dostça bir el sallamakla yetinmeye karar verdim. I.S. minibüsü caddenin karşısındaydı ve ben de verandada durup I.S.'in işini yapmasını bekledim, şikâyetlerin ve cevaplamak zorunda olmadığım bağırarak sorulan soruların tadını çıkardım, birilerinin

Başka biri benim için basınla savaşıyordu, sadece bu seferlik. Öğleden sonra güneşi sıcaktı ama nem de gitmişti. Güzel bir gün olacaktı. Muhtemelen günün büyük bir kısmını Finnis'le birlikte yeraltında geçirecek olmam çok kötüydü.

Ama kapının kilidinin arkamdaki yerine kayarken çıkardığı kesin sesle keyfim kaçtı. Doyle koluma uzandı, ben de geri çekildim. "Bana dokunursan karnına bir dirsek geçiririm," dedim, kameraya gülümsemeye devam ederken dudaklarım zar zor kıpırdıyordu.

"O zaman kımıl da," diye homurdandı gözlerini kısarak parlak güneşe bakarken.

Çantamı omzumdan yukarı çekerek merdivenlerden çatlak kaldırıma doğru hızla indim. Eğer o minibüsün arkasına bineceğimi düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor olmalıydı.

"Dedektif Doyle!" diye bağırdı muhabir canlı duvarın arkasından. "Rachel Morgan'ın bu sabah Eden Park ley hattında olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Dedektif Doyle? Bir yorumunuz var mı? Hadi ama. Bana bir şey söyleyin!"

Doyle onu görmezden gelerek minibüsün arka kapısını açtı. "İçeri," dedi, gözleri simsiyahtı. Her nasılsa yanağını okşama isteğimi bastırdım. Işıl ışıl parlayarak ön yolcu kapısına doğru yürüdüm. Kapı kilitli değildi ve içeri girip kapıyı kapatmadan önce koşucunun üzerinde durarak haber ekibine el salladım.

Gülümsemem kayboldu. Çantamı kucağıma çektim, el yordamıyla tabancamı bulmaya çalıştım. Arka kapı hâlâ açıktı ve Doyle'un usulca küfrettiğini duydum. Üç ajanı ve Doyle'u burada indirebilir ve Finnis'i bulmak için tılsımlarımla I.S.'e girmeye çalışabilirdim ya da bekleyip tılsımlarımla I.S.'in yeterince derinlerine inmeyi umabilirdim. Seçim zor değildi.

"Onları sokağın bu tarafında tutun!" Doyle bağırdı ve arka kapı çarparak kapandığında sıçradım.

Belki birkaç dakikam vardı ve silahımı kucağıma alıp çantamın altına sakladım. Doyle'la konuşmak istiyordum ama aptal değildim. Arabaya bindiğinde kızgın olduğu belliydi. Anahtarı kontağa soktu ama minibüsü çalıştırmadı, direksiyonu kavrarken kol kasları gerildi ve ön camdan dışarı hiçbir şeye bakmadı. Muhabir hala adamdan bir yorum almaya çalışıyordu.

I.S. ajanları, ancak Pike ve Jenks arka kapıdan içeri girdiğinde onları terk etti ve kamera ekibini neredeyse çimlerin üzerinde sürükledi.

"Pekâlâ. Yalnızız." Doyle'un alçak ses tonunda sinirli bir öfke vardı ve direksiyonu eli ayağı birbirine dolanırcasına tutuyordu. "Eğer yapacağımı düşünüyorsan-"

"Teşekkür ederim," diye araya girdim ve odağı bana kaydı, kaybolmadan önce bir anlık bir şok yaşadı. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım, bu kez daha yumuşak bir sesle. "O kelepçelerden kurtulmak için kiliseme ve itibarıma ciddi zarar vermem gerekirdi."

Direksiyonu tutuşu gevşedi ve bakışları caddenin ortasında muhabirle flört eden Pike'a yönelirken dudakları büküldü. "Bunu senin için yapmadım."

"Hayır mı?"

Yarı kapalı gözleri benimkileri buldu. "O cadıları senin satmadığını biliyorum. Senin içinde yok."

"Buna minnettarım," dedim ve o da güldü. Hoş bir ses değildi.

"Bu bir iltifat değildi." Bir eli direksiyondan düştü ve yarı yarıya bana döndü. "Finnis I.S.'de değil, otelinde. Eğer onunla konuşmak istersen, orada olacak."

"Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

Başını salladı, kötü ruh hali geri dönmüştü ama bu sefer sebebin ben olduğumu düşünmüyordum. "Çünkü bu oyunlardan bıktım," dedi. "Bildiğim her şeyi mahvediyor. Ama şunu anla Morgan. Finnis seni çiğneyip yutacak. Ben sadece kendimi oyunun içinde tutuyorum."

"Gerçekten mi?" dedim, bir haftadır söylediğim en saçma şey olduğu için keşke söylemeseydim diye hayıflandım.

"Gerçekten mi?" Doyle'un diğer eli direksiyondan kontağa doğru kaydı. Tabancamı sıkıca kavradım ama Jenks bir otoyol kazazedesi gibi ön cama yapıştığında ikimiz de tereddüt ettik.

"Rache!" diye bağırdı, boğuk bir sesle, ama penceremi indirdiğimde içeri girmede. "Ivy, Finnis'in Cincinnati'de olduğunu söylüyor, I.S.'de değil. Bizi lobide karşılayıp yönetim katına götürecek. Trent yolda ama

yaklaşık bir saat sürecektir. Doyle ve haydutları hakkında ne yapmak istiyorsun?"

Doyle'un dudakları çirkin bir gülümsemeye dönüştü. "Dediğim gibi. Hayatta kalmayacaksın ve her şey normale dönecek."

"Belki." Parmağımı oynatarak Jenks'e yakın durmasını söyledim. "Ama bu arada I.S. bağlantımı güvende tutmak istiyorum."

"Güvenli mi?" Doyle yankılandı ve gülümseyerek minibüse doğru eğildim, bir elimle dikkatini dağıtmak için yüzünü okşarken diğer elimle uyku tilsimi yaptım. Havanın püskürmesiyle gözleri büyüdü ve bunu fark etti. Öfkeyle kaşlarını çatması görsel adrenalin gibiydi, küçük mavi top göğsüne çarpıp patladığında içimde saf bir zevk titreşiyordu.

"Morgan!" Sinirlenen Doyle geri çekildi, bir eli acıyan yerine gitti. "Ben ... yapacağım."

Sonra kafası düşüp yere yığılınca gülümsemem genişledi. İksir gömleğini delip geçmeye yetmemişti ama eliyle dokunmuştu ve bu da işe yaramıştı.

Jenks pencereden, "Kapı kolundaki sümükten daha kaygan," dedi. "Peki ya cadılar?"

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. *Bir an için . . .* Elimde silah, baktım I.S. ajanları, muhabiri uzakta tuttuklarından habersizdi. O anda bize hiç dikkat etmediğinden, seksi ve çok ilginç bir şekilde yaralı Pike'la meşgul olduğundan, ona tamamen aşık görünüyordu. Ben izlerken, eli kızın saçlarına dokunmak için kalktı, son anda ustaca direndi ve alçak sesle ve içgüdüsel bir şekilde güldü.

Anahtarları almak için Doyle'un karşısına geçerken, "Pike'a onları arka tarafa getirmesini söyle," dedim. "Sence muhabir bahçede bir tur atmak ister mi?"

"Eğer bensiz giderseniz, bir yıl boyunca her gün kahvenize işerim." Jenks, Pike ve muhabirlerin yanına gitti ve ben de ley hattı enerjisini yavaşça döndürmeye başladım, böylece kimse fark etmeyecekti. Bu giderek daha fazla minnettar olduğum bir beceriydi.

Jenks, muhabiri ve kameramanını altı metrelik duvarın arkasına çekerken tozu dumana kattı. Pike hatırı sayılır cazibesini

Ajanlar, hepsi de ona karşı o onları arkaya götürürken minibüsün önüne bakmaktan fazlasını yapamayacak kadar temkinliydi. Kapının gıcırdayarak açılması, beklediğim halde beni ürküttü.

"Herkes binsin," dedi Pike onlar tereddüt edince, beni ön koltuğa iten aynı içgüdü şimdi onlara bir sorun olduğunu söylüyordu.

"Doyle?" dedi biri ve adam kıpırdamayınca, cadı auramı karıncalayacak kadar sert bir şekilde hattı çekti. "Al onu!"

"Hayır!" Ustice bağırdı, Pike'ın vampir hızındaki ilk darbesi çenesine isabet ettiğinde sarsıldı. Cadı yere düştü, yere düşen büyü olukta yuvarlanarak köpürdü ve söndü.

"*Stabiller!*" İkinci ajan değişmemiş bir enerji topu fırlatırken haykırdım. Enerjilerimiz minibüsün içinde şok edici bir ışık patlamasıyla buluştu. Yarı kör bir halde koltuğa kıvrıldım, Pike homurdanırken ve minibüs sallanırken öfkeyle gözlerimi kırıştırdım. "Pike! Yere yat!" Kapıdaki parlak kareyi uyku tılsımlarıyla doldururken bağırdım.

Bir acı homurtusu daha, sonra bir feryat. Hâlâ ateş ederken, Pike'ın ayağı bir ajanın karnına çarptığında gözyaşlarımı sildim. Oflayan adam omzunu kaplayan büyümün etkisiyle yere düştü. Olaydan uzak durmaya dikkat eden Pike onu yakaladı ve minibüse fırlattı.

Yüzü bembeyaz olan Ustice ellerini havaya kaldırdı. "Barış!" diye haykırdı yaşlı ajan. "Ben onlarla birlikte değilim."

Pike ona kuru bir bakış attıktan sonra yere düşen diğer ajanı almak için eğildi. "Minibüse binmeden önce onları heceleme için bekleyemedin, ha?" diye yakındı onu ilkinin üstüne atarken ve ben de her ihtimale karşı ona bir uyku tılsımı daha yaptım.

"Ciddi misin?" Pike Ustice'e yaklaşırken şikayet ettim. "Ölümcül büyü kullanmalarına izin veriliyor." Ustice'le yüzleşirken yüzümdeki pişmanlık ifadesiyle sandalyemden yarı kalktım. "Ah, seni vurmak zorunda kalacağım," dedim. "Aksi takdirde işini kaybedeceksin."

"Buna minnettar olurum," dedi Ustice, Pike'ın elinden kurtulurken beni şaşırtarak. "Kardeşim geçen yıl köprüdeydi. Büyü teklemeye başladığında mı? Boğulabilirdi ama siz onun hayatını kurtardınız."

Minnettarlık aniden içimi kaplarken sıçrama silahımı indirdim. Köprü olayı yüzünden çok acı çekmiştim, aslında yanlış ateşlenen büyüye kapılan herkesin hayatını kurtarmışken haksız yere suçlanmışım. Çabalarımın sadece anlaşılmakla kalmayıp bir kez olsun takdir edildiğini bilmek güzeldi. "Teşekkürler," dedim usulca. "Anahtarları ön tekerleğin üzerine bırakacağım. Eğer yapabilirsiniz, onları bulana kadar bize en az bir saat verin."

"Tanrım, onu öpmek mi istiyorsun?" Pike homurdandı ama ben gülümsememi engelleyemedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve sonra göğsünü tıkadım ve gözleri kapandı.

Eğlenen Pike ikiz kapılardan birini çarparak kapattı. "Çok yumuşaksın."

Belki, ama anahtarları direksiyonun üzerine bırakmak için minibüsten inerken kendimi iyi hissediyordum, yenilenmişim. Pike zaten bekliyordu ve arabama doğru ilerlerken Jenks'e ıslık çaldım.

Finnis'i bulmak için I.S. güvenliğiyle uğraşmak zorunda kalmadım. Her şeye rağmen güzel bir gün olacaktı.

CHAPTER 24

GÜMÜŞ KAPILAR KAPANIRKEN ASANSÖRLER DIYE DÜŞÜNDÜM.

Pike'a mümkün olduğunca fazla yer açmaya çalışarak küçük otel asansörüne bindim. Kuyu klimalı değildi ve son yarım saattir içinde bulunan herkesin parfüm ve tıraş losyonu kokusunu alabiliyordum. Yine de, Pike ve ben Cincinnatian'ın daha alt, daha seçkin katlarına inerken, heyecanlı vampirin lezzetli kokusunu örtebilecek çok az şey vardı.

"İyi misin?" Pike gerginliğime baktı, muhtemelen bunu endişe sanmıştı.

Başımı sallayarak saç örgümü geriye attım ve belli belirsiz bir gülümseme buldum. "Asansörleri sevmem," dedim ama bu tam olarak doğru değildi. Jenks kahkahalarla gülerek Ivy'yi bulmak ve aşağı indiğimizi haber vermek için önden gittiğine sevinmemi sağladı. Resepsiyona gelmemiştii ve ben de endişelenmişim. Onu arayabilirdim ama telefonunun izlenip izlenmediğini bilmiyordum. Piksel iletişimine güveniyordum, bu da kötü bir duruma doğru ilerliyorsak bize ya da ona pek bir uyarı vermezdi.

"Çok dar, değil mi?" Ellerini incir yaprağı gibi kibarca kenetleyen Pike tavanı inceledi.

"Mmmm." Ley hattıyla bağlantım kaybolduğunda rahatsız olarak omuzlarımı oynattım. Akıllıca bir şey yaptığıma dair şüphelerim arttı, bu sizi yavaşlatan ve kendinizi sorgulamanıza neden olan türdendi, ama dürüst olmak gerekirse, olmam gereken yer burasıydı ve kiminle birlikte olmam gerekiyordu. Buradan hiçbir şey yapamazdım.

I.S. sorgu odası ve ben de oraya gidiyordum.

Pike tavana bakmaya devam ederken iç çekti, nabzımın hızlandığını ve ateşimin yükseldiğini görmezden gelmeye çalışıyordu. Onu hissedebiliyordum.

Derinleşen çürüklerin ve onarılan yırtıkların altında kemik derinliğinde bir yorgunluk vardı. Kükürt ve yaşayan ölülerin kanıyla besleniyordu ve bunlar bittiğinde, Dönüş sırasındaki bir kan tahriki gibi çöküp yanacaktı.

Yine de yanımda olmasından memnundum ve dikkatle baktığımı fark edip başını eğdiğinde ona omuz silktilim. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirirken, *Trent'in kıskançlığına şaşmamalı*, diye düşündüm, topal ve yaralı dizini gizleyen özel dikim takım elbisesi oldukça hoşuma gitmişti. Sonra Kisten, ben ve asansörle ilgili bir anım aklıma gelince gözlerim yere düştü. *Aman Tanrım. Adam nasıl öpüşüleceğini biliyordu.*

Asansör katlar arasında kısa bir süre durup otel güvenliği keskin, metalik, sivri uçlu şeyler olup olmadığını kontrol ettikten sonra yönetici katlarına çıkmamıza izin verirken Pike, "Gergin olacak bir şey yok," dedi. "Rachel Morgan'ın gergin olduğunu sanmıyordum. Hayır..." Bir elini çenesinde gezdirdi. "Öfkeleniyor."

Asansör hareket ederken kıkırdadım ve rahatlardım. "Sen yaralıyken Finnis'le konuşmaya zorlamak beni pek rahatlatmıyor," diye itiraf ettim.

"Ben iyiyim." Pike göğsüne vurdu, sonra öksürdü. "Gerçekten iyi," diye nefesini tuttu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Tereddüt etti, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ivy de orada olacak, değil mi?"

Başımı salladım. *İçeri. Yönetici süitlerine. Finnis'i lanetle, sonra da Doyle'u benim kaldırımında bir I.S. minibüsünde bulmadan önce çık. Çok kolay.*

Ama ben asla o kadar şanslı olamadım ve asansörün sesi duyulup kapılar açıldığında çantamı omzuma doğru çektim.

Pike ilerledi ve beni ölümsüzlerin ağır kokusu karşısında göz kırpmak zorunda bıraktı. Sığ nefes alarak peşinden gittim. Yüksek tavanlı, siyah beyaz lobi benzeri girişi tararken hemen boynum karıncalanmaya başladı. Ley hatlarına ulaşmak için çok derindeydik ama kafamda ve chi'mde bana bir, belki de iki iyi patlama sağlayacak bir enerji karmaşası vardı. Sıçrama tabancam ve Trent'le yaptığımız hafıza hıçkırığı laneti çantamdaydı ve Vivian için aldığım ley hattı çemberi tılsımlarından birini elime aldım. Biri gerçek mühimmat kullanmaya başlarsa beni koruyacaktı.

Kapıcı masası sağ taraftaydı, mütevazı bir çeşme ve orta derecede kalabalık bir bar sol taraftaydı. Duvarlardaki vid ekranlar beş kat aşağıda değil de otuz kat yukarıda izlenimi veriyordu ve güneşin açısına bakarak bunun canlı yayın olduğunu tahmin ettim.

İkinci bir asansör grubu daha alttaki odalara çıkıyordu ama benim dikkatimi çeken, koyu renkli ahşap ve beyaz halıdan oluşan özenli merdivenlerdi. Finnis, şehir otelinde yaşamaya yetecek kadar parası olan birkaç uzun ölümsüzün arasındaydı. *Ölümsüz kıcını SS'e park etmeliydin*, diye düşündüm, beni hafife aldığına sevindim.

"Ah, Pike. Kapıcı bize bakıyor," dedim çantamı savurup tabancamı alırken ve Pike gülümsedi.

"Ben hallederim." Pike öne doğru yürüdü, telefonu kapatmak için masanın üzerine eğildi ve yaşayan vampirin bileğini kavradı. "Bize beş dakika ver, elini aldığım şekilde sana geri vereceğim."

Yaralı, iyi giyimli adam itiraz etmeye başladı.

Pike eğildi, küçük ama keskin dişlerini göstererek talihsiz memuru kendine yaklaştırdı. "Bize on dakika ver," dedi, alçak sesi bağlı bir sıcaklıkla boğucuydu. "Ben de sana bir gece vereceğim."

Vay anasını, aura çekiyor, diye düşündüm, *iri* gözlü memur Pike'a dönmeden önce Pike'tan bana bakarken nabzım hızlandı. Yani, bunu yapabileceğini biliyordum. Çoğu scion öyleydi. Ivy'nin kaç kez Ve Kisten. Kisten isteklileri büyüleyebiliyordu. Ama Pike? Lanet olsun. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve tehlike arzusu kasıklarına kadar inip içimde parladığında nefesim kesildi.

Sadece ben değildim. Katip alt dudağını yalayıp başını sallarken ağır, gözbebeği genişliğinde bir duruma düşmüştü. "Elbette," diye homurdandı, Pike bileğini bırakırken titriyordu. Tezgâhtar ayağa kalkarak masanın üzerine bir ON'DA GERİ işareti koydu ve bara gitti.

Yaşayamayacak kadar kendini beğenmiş görünen Pike doğruldu, duruşu hâlâ karanlık çarşaf ve yüksek bir coşku vaat ediyordu. Onu orada görünce, kalp ağrısı arzusuyla karıştı. Kisten'in anıları içimde elmas gibi parıldarken kıpırdayamıyordum: dokunuşuyla içime çektiği tutku, kim olduğunu unutması tehlikesi, unutmasını istediğim heyecan.

"Oh. Tanrım. Özür dilerim," dedi Pike, kan tutkusunu kontrol altına almak için birkaç hızlı nefes alırken gülümsemesi kayboldu.

"Sorun sen değilsin," dedim, sesim kısıktı. Kisten'i özlemiştim, evet, ama Trent'i daha çok özleyecektim ve düşüncelerimi şimdiki zamana zorladım.

Asansör çaldığında ikimiz de döndük. Ellerim terlemişti ve sıçrama silahımı ait olduğu yere, çantama bıraktım. Cazibem dışında sahip olduğum tek şey buydu. Bir de arkadaşlarım.

"Hey, Rache," diye seslendi Jenks asansörden çıkarken ve ben nabzımı daha da yavaşlatmak için nefesimi tuttum. Ivy kısa siyah eteği ve profesyonel ceketiyle şık bir şekilde onu takip etti. Beyaz bluzu tertemizdi ve saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Pike'ın onu uzun bir içkiymiş gibi içine çektiğini hissedebiliyordum.

"Nerede o?" O lobide gezinirken ben de sordum. Buradan şehrin hemen hemen her yerine Turn'den kalma tüneller vardı ve onun gitmiş olması gerçekten endişe vericiydi.

"Finnis?" Ivy'nin sakın bakışları Pike'tan kendine sert bir içki alan kapıcıya kaydı. Yüzümün kızardığını görünce kaşları kalktı, ben de omuz silktim. "Merdivenleri kullanmamızı öneririm," dedi eliyle merdivenleri işaret ederken. "Rachel genellikle kapalı mekânlarda sorun yaşar."

Jenks omzuma konmaya çalışırken homurdandı. "Evet, bir keresinde o ve-

"

"Dur," diye sözünü kestim. "Yoksa sen uyurken Getty'ye kanatlarını bantlatırım."

"Ha!" Jenks havladı, şimdi önümüzde geriye doğru uçuyordu. "Sence o-"
O bunu düşünürken ben kaşlarımı kaldırdım.

"Boş ver," diye mırıldandı, Ivy'nin omzuna yerleşirken tozu donuk bir maviye dönüştü.

Merdivenleri çıkarken Ivy'nin kolları kendinden emin bir şekilde sallanıyordu, adımlarımız halının üzerinde sessizdi. "Söylentilere göre bu sabah öğrencilerini iblislere satmışsın," dedi.

"Hodin," diye homurdandım ilk inişi geçip yolumuza devam ederken. "Benmişim gibi davranıyordu. İşte bu yüzden buluşmamızı

Finnis. Ya bu ya da bir I.S. sorgu odası."

Başını salladı ve onun kışını izleyebilmek için yavaşlamış olan Pike'a baktı. "Tahmin etmiştim," dedi Ivy, Pike ona sırtına kadar aşağı yukarı bakarak. "Trent yok mu?" diye sordu ikinci sahanlığı dönerken.

Jenks onun omzundan uçarken, "Eve gitmekle hata yaptı," dedi. Havayı temizlemek istercesine elini sallarken anlamlı yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. En alt seviyeye ulaşmıştık ve feromonlar beni gerginleştiriyordu. "Tink'in memeleri, Ivy. Herkesin kıyafetlerini yırtmadan burada nasıl kalabiliyorsun?"

"Buna alışırsın. Jenks, dokunma ona," diye ekledi Jenks, ya tutkuyla öpüşen iki kadın ya da bir okyanus dalgası olan bir sanat eserinin üzerinde gezinirken. Her şey kıpkırmızı ve altın rengindeydi, şatafatlıydı.

"Orada da yok," diye mırıldandım omzuma konmaya çalıştığında ve peri onun yerine Pike'a gittiğinde. Arkamızdan fısıltılar yükseliyordu. Ölümsüzlerden çok yaşayan vampirlerin yanından geçiyorduk, hepsi de müşteri değil hizmet odaklıydı, hepsinde rahat olmadığım kendini beğenmiş bir bilgi vardı.

"Benim bilmediğim neler oluyor?" Dedim.

"Tanımıyorsunuz." Ivy keskin bir dönüş yaptı ve iki ağır çift kanatlı kapıyı iterek geçti. "Havuzda."

Klorun vampir tütsüsünü kesmeye yardımcı olacağı düşüncem, Ivy'yi bir dizi aynı kapıdan geçerek takip ettiğimde kayboldu ve nem oranı arttı. Burası diğer otel havuzları gibi puslu camları, parlak ışıkları ve keskin yankıları olan bir havuzdu. Bir tarafta tek tek çadırli kabanalar, diğer tarafta şezlonglar ve alçak masalar sıralanmıştı. İnsanlı bir bar üçüncü bir tarafı kaplıyordu ve soyunma odaları son tarafın karşısındaydı. Klor kokusu yoktu ve bunun bir tuz havuzu olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Finnis jakuzide uzanıyordu, baloncuklar boynundan aşağısını gizliyordu. Buradaki tek müşteri oydu, diğer herkes personeldi.

"Hey, Rache? Sanırım burada bir tuzlu su havuzu var," dedi Jenks ve içini çekti.

"Akıllıca," dedim, konsantrasyonun uyku tılsımlarımın devreye girmesini engelleyecek kadar yüksek olacağından oldukça emindim.

Finnis'in bakışları bize yöneldiğinde Ivy bir anda durdu ve kendine olan güveni kayboldu. "Rachel Morgan!" dedi, yüksek sesi yankılanıyor ve uzun köpek dişleri spreiden parlıyordu. "Welroe. Ve küçük peri Jenks," diye ekledi aşağılayarak. "Seni bu geceye kadar beklemiyordum. Günümü böldüğün için ne kadar naziksin."

"Küçük peri Jenks?" Jenks mırıldandı ve ben de parmağımı çevirerek ona kameraları döndürmesini söyledim.

Jenks uzaklaşırken "Finnis," dedim ve Pike selamlamak için başını salladı, arkama ve biraz soluma yerleşti. Bu bir nöbetçi duruşuydu ve bunu takdir ederken bile gerildim.

"Ah, ah ..." Finnis sanki onun oyununu tam da onun istediği gibi oynuyormuşuz gibi neşeyle bizi işaret etti. "Beklenmedik bir anda ortaya çıkacağınızı hissetmişim. Sakin olun. Misafirperverliğimin tadını çıkarın. Yiyecek bir şeyler ister misiniz? İçecek? Yüzme kıyafetleri için hediyelik eşya dükkanını aramama izin verin. Su için ölünür."

Aman Tanrım. Öylece söylemedi. Bornozunun ve oda anahtarının bulunduğu yakındaki masaya baktım. "Hayır, teşekkürler." Sıçrama silahımı kaybetmek canımı yakacaktı. Neyse ki ley hattı tılsımları hâlâ işe yarayacaktı - yeni hafıza hıçkırık lanetim gibi.

"Ivy, bu geceye kadar sana ihtiyacım olmayacak," dedi Finnis, yanındaki şaraba uzanıp bir yudum alırken. En azından kendime bunun şarap olduğunu söylüyordum. Gerçek kan pıhtılaşmıştı. Tabii tedavi etmedilerse. Ki bu sadece mümkün değil, muhtemeldi de. *Kes şunu Rachel.*

"Kalacağım, teşekkürler," dedi Ivy, alçak topuklarını nemli havuz güvertesine dikerek.

Finnis ona bakan bize baktı. Gözleri simsiyah parladı ve sonra ayağa kalktı, abartılı bir yavaşlıkla merdivenlere doğru ilerledi, baloncuklar bir aşkın parmakları gibi isteksizce ondan kayıyordu. İçimde bir vampir tütsüsü gıdıklanmaya başladı: dizlerimi kilitlememe ve buradan başka bir yerde olmayı dilememe neden olmak için anılarımı çekiştiren tehlike ve coşku dalları.

Odanın köşesinden, fark etmediğim genç bir kadın elinde delicesine kabarık bir havluyla öne fırladı ve dışarı çıkarken onu kuruladı. Ayakları ince ve kemikliydi ve yemin ederim, muhtemelen tek parçası

yaralı. Geçmişteki zulümleri detaylandıran beyaz çizgiler rahatsız edici bir hassasiyetle onu kaplıyordu, sanki onu işaretleyen her kimse sanat yapıyormuş gibi. Paralel kıvrımlar ve spiraller her yerdeydi, bol mayosunun altından hayal gücümün boşlukları doldurduğu yere kadar uzanıyordu.

Finnis, kadının kendisine uzattığı koyu renk cübbeyi omuz silkerek giyerken, "Doyle'un seni insan familiar ticareti yapmaktan içeri aldığı söyleniyor," dedi ve cübbeyi sert bir çekişle bağladı. "Utanç verici," dedi, beni ustaca yapılmış yara izlerine bakarken yakalayınca duraksadı. "Yani, olur böyle şeyler ama yakalanman çok yazık."

"O ben değildim." Öfke yaktı ve boynumdaki karıncalanma durdu. Belki de tiksinti, vampirik feromon kaynaklı şehveti bile benden uzaklaştırmıştı. Onu lanetleyip buradan gitme düşüncesi yükselip alçaldı ama onu gitmeye ikna etme şansım vardı ve açıkça sohbet etmek istiyordu.

Finnis konuşmak istediği zamanlar dışında nefes almaya ihtiyaç duymuyordu ama yine de yuvarlak masaya yerleşirken yorulmuş gibi nefes verdi. Uzun yaşayan ölümler, yaşam yanılışmasını sürdürmekle gurur duyarlardı. Bu, çocuklarını onları sevdiklerine ikna etmekle el ele gidiyor ve bu nedenle kanlarını, sağlıklarını ve çoğu zaman hayatlarını feda etmeye istekli olmalarını sağlıyordu.

Sessiz görevliler ona yeni bir bardak getirdiler ve köşelere çekilmeden önce saçlarını taradılar. Onu kurulayan kadın ayaklarının dibindeki bir minder üzerine diz çöktü ve ayak parmaklarına masaj yapmaya başladı. "Sana benziyordu," dedi Finnis, gözümü baldırına ve bir baykuş şeklini ima eden yara izlerinin girdabına çekmek için cüppesini kıpırdatırken alçak sesiyle eğleniyordu. "Sesi sana benziyordu. Bence sendin. Daha da önemlisi, istihbarat da öyle düşünüyor."

Silahımın rahatlatıcı ağırlığını takdir ederek omuz çantamı yukarı çektim. Kurumuştum. Yüzüne ya da ayaklarına vurmam gerekecekti. Derisine ulaşmak için bornozunu ıslatmak biraz zordu. Rahatlamış görünebilirdi ama aramızdaki sekiz metre hızla sifıra inebilirdi.

Finnis'in dikkati havuza yöneldi ve hem Ivy hem de Pike kaskatı kesilince içimden bir uyarı geçti. Otel güvenliğiydi, siyah üniformalarında sadece özenli bir C harfi vardı.

"Ben iyiyim!" Finnis onlar içeri girerken bağırdı. "Çıkın dışarı!" Ama çıkmadılar, bir sürü asker gibi duvar boyunca dizildiler. Finnis gülümseyerek iyi huylu bir şekilde omuz silkti. "Ne yapabilirsin ki? Beni ihmal etselerdi şikayet eder ve paramı geri isterdim, değil mi?"

"Constance'ı görmek istemiştin," dedim, düşüncelerim hafıza hıçkırığı ley hattı muskasındaydı. İşe yarayabilirdi, tuz havuzu olsun ya da olmasın. "Güneş batar batmaz-"

"Gerek yok." Finnis bardağından bir yudum aldı. "Bütün öğleden sonra konuştuk."

"Bekle. Ne?" Şok olmuş bir halde bakışlarımı Ivy'ye çevirdim. Belli ki kafası karışmıştı. Kıpırdamadan duran Pike'ın gözleri kahverengi ince bir kenara kadar açılmıştı. Aman Tanrım. Biri onu bulmuş muydu? Onu geri mi değiştirmişti? O kadar da zor değildi.

"Şimdiye kadar burada olmamasına şaşırdım." Finnis'in odağı soyunma odalarında keskinleşti. "Constance?" diye bağırdı. "Pike ve Morgan burada!"

Pike korkudan değil ama belirsizlikten kaskatı kesildi. "Aman Tanrım! Tanrım," diye yemin etti, kadınlar soyunma odasının kapısı çarparak açıldığında ve küçük kadın dışarı çıktığında, hasarlı vücudu beyaz iki parçalı bir kıyafetle sergileniyordu ve Finnis'inkinin ikizi olan bornozu, yara bere içindeki vücudunu ve bir sürü mücevherini gösterecek şekilde açıktı.

"Bu o olamaz," diye fısıldadım ve Pike'ın baharatlı kokusu bana doğru sürüklendi, Ivy'ninkiyle karışarak cezbedici bir cazibeye dönüştü. "Pike, bu o olamaz."

"Neden, onu iki kez öldürdüğün için mi?" Finnis söyledi ve ben açıklayamayacak kadar şaşkın bir şekilde başımı salladım.

"Pike, dar-r-r-r-ling," diye mırıldandı kadın, nemli havuz güvertesini geçerken altı inçlik topukları tıkırdıyordu. "Git bir mayo giy. Israr ediyorum. Rachel, sen de."

Kıpırdamadım ve kaşlarını çatı, Finnis'in arkasına yerleşip dudakları kulağına degecek şekilde üzerine kapanırken mücevherleriyle oynuyordu. "Sana havuzda kalmanı söylemiştim aşkım. Tuz seni koruyacaktır."

Finnis kıkırdarak Constance'ın koyu renk saçlarından sarkan bir tutamla oynadı. "Morgan'dan korkuyor musun?" dedi ve Constance uzun köpek dişlerini göstermek için gülümseyerek ondan uzaklaştı.

"Hayır, ama olmalısın," dedi.

Ve bununla, onun Constance olmadığını anladım. Hodin olmalıydı. Tostun üzerine sıçan ve Tink'in külotunu yakan Hodin'di, bir vampirin siyah gözleri ve hepsi.

Pike'a baktım, onun da bunu bildiğini gördüm ve Ivy'nin kızgın ifadesine baktım. Ama en kötüsü? Sanırım Finnis de biliyordu. O da biliyordu ve buna uyuyordu. *Neden?*

"*Constance* ve ben uzun uzun sohbet ettik," dedi Finnis küçük kadın hareket ederken, ayaklarının dibindeki kadını iyi yerleştirilmiş bir tekmeyle uzaklaştırıp yanındaki masaya yerleşmeden önce.

"Bu Constance değil," dedim, gerçek usta vampirin ölmüş olmasından endişelenerek. İki kez ölmüş.

Constance, daha doğrusu Hodin, Finnis'in içkisini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Bravo," dedi Constance'ın yüksek sesiyle, gözleri doğal keçi kırmızısına dönüp tekrar geri geldi.

"Orospu çocuğu," diye usulca küfretti Pike ve ben Jenks'in tozunu aradım ama göremedim. Hodin'in planı zihnimde dönüp duruyordu. Onun şekil değiştirmesi mutlaktı. Kimse öğrencilerimi ibislere satmadığıma inanmayacaktı, özellikle de Hodin benim gibi görünerek ve bununla övünerek ulusal televizyona çıkarsa. Finnis bunu onaylarsa kimse onun Constance olmadığını inanmazdı. Ben Alcatraz'da olurdum ve Hodin, Finnis'i ve DC vampirlerinin gönderdiği diğer kişileri öldürdükten sonra Cincinnati'yi yönetirdi ve muhtemelen bunun için beni suçlardı.

Cincinnati'yi Hodin'e vermiştim.

"O Constance değil," dedim tekrar ve Finnis kıs kıs güldü, parmaklarını şıklatıp bar görevlilerinden birini çağırmak için bardağını işaret ederken ifadesi daha da çirkinleşti.

Finnis, masaya iki yeni bardak konup servis görevlisi geri çekilirken, "Buraya Constance için gelmedim," dedi. "Buraya senin şu ruh lanetini FSCA değerlendirmesinden çıkarttırmak için geldim. Bunu yap, ben de gideyim. Meslektaşlarıma Cincinnati'de her şeyin yolunda olduğunu söyle." Bakışları Hodin'e kaydı ve işlenmiş kanı tiksintiyle inceledi. "Sen ve Constance bunu tartışmakta özgür olacaksınız, en iyi iblis kazansın. Eğer lanetinizi geri çekmezseniz. Constance'ın kuralını onaylıyorum, bunun üzerine

köstebeğiniz Doyle sizi yakalar ve insan ticareti yapmaktan hapse girersiniz."

Pike sağıma, Ivy soluma doğru ilerledi. Jenks'in nerede olduğunu bilmiyordum ama iyi olduğunu biliyordum. "Bu işe yaramayacak," dedim ve Hodin kıkırdadı, Constance'ın yüksek sesi ondan gelirken garip geliyordu.

"Zaten öyle," dedi, küçük, esmer kadın yanılsamasını sürdürerek. "Doyle resepsiyonu geçmeden önce gitmelisin."

"O burada mı?" Pike kapıyla aramıza dizilmiş otel güvenliğine baktı.

Finnis içkisini yudumlarken dudakları kırmızıya boyandı. "Tabii ki burada. Ben bize katılmasını uygun görene kadar asansörde kalacak." Kaşlarını kaldırarak telefonunu yaklaştırdı ve bir şeyi kontrol etti. "Ben namuslu, dürüst bir vatandaşım. İnsanları iblislere oyuncak olarak satmaktan aranan bir kaçağı barındırmayacağım."

Ivy, Pike'la uzun uzun bakiştikten sonra Finnis'e sırtını dönüp otel güvenliğine bakarken, "Şerefsiz herif," diye fısıldadım. Hodin'in çirkin geçmişi bir yana, iblis akrabalarımın neden ondan nefret ettiğini anlamaya başlamıştım. Konuştuğum kişi Hodin olabilecekken birine nasıl güvenebilirdim? Kızgın olduğum Hodin? İplerimi çeken Hodin? Eğer buna şimdi bir son vermezsem, Cincinnati'yi ölümsüz bir vampir olarak yönetecekti. Sonsuza kadar.

Finnis içkisinden bir yudum aldı ve memnun bir iç çekti. "Yine umursadığım konusunda yanılıyorsun. Yani. Morgan. Cadı doğumlu iblis. Seçiminizi yapın. Büyünü FSCA değerlendirmesinden çekmeyi kabul et ya da bunun gerçekten Constance olduğunu onaylayayım. Her iki durumda da sonuçta şehri kaybedeceksin ama bir şekilde hayattasın. Diğer o kadar da değil." Yer değiştirdi, cübbesi neredeyse açılacaktı. "Hodin bana senin gerçek bir iblis olmadığını söyledi. Daha çok iyi bağlantıları olan bir cadı. Arkadaşlarını elinden alırlarsa seni alt etmek kolay olur. Ve sen de yenildin, Morgan."

Pike kıpırdanmaya başlamıştı. Diğer tarafımda, Ivy korkutucu bir şekilde hareketsizdi. Burası korkmuş bir vampir gibi kokuyordu ama bu koku benim ekibimden değil, otel güvenliğinden geliyordu.

"Beni hayatta tutan arkadaşlarım," dedim, havuzun karşısındaki siyahlı kadın ve erkeklere bakarak. Ivy ve Pike'ın ikisine karşılık onların sekiziydi,

ve ihtimaller otel güvenliğinin lehine değildi. Yine de Finnis'in hiçbir şeyden haberi yoktu ve Hodin de umursamaz bir tavırla onun peri boku olduğunu düşünüyordu.

Çocukken, çocuk kanadında çok sayıda kapalı hastane kapısının önünden geçtim, ötesinde nasıl bir kalp ağrısı ve ıstırap olduğunu biliyordum. Çocuklar ölür. Ben de neredeyse onlardan biriydim. Ama onları yalnız ölmeye zorlamak. Aileleri ağlarken, son nefeslerini verirken onları kucaklayamazken? *Sonsuz bir tutsaklık senin için çok iyi, Hodin.*

"Eee?" Finnis kendini beğenmiş bir tavırla sordu.

Çenemi açmaya zorladım ve ellerimi sıktım. Hodin'in kendinden emin gülümsemesi benim bilmiş nefretim karşısında duraksadı, ama bir saksı avucundan hafifçe süzülen peri tozunu görene kadar kararlılığım pekişmedi. "Haklısın," dedim ve Pike bana döndü, yüz ifadesi benim vazgeçtiğim endişeyle bomboştu. "Hayır, o haklı," dedim tekrar, gözümü kırıştıtararak. Ivy boğazını temizledi, ellerini yumruk yaptı ve Pike, Finnis'in omzunun hemen üzerinden yusufçuk kanatlarının en hafif törpüsünü takip etti. "Şeytani yeteneklerle dolup taşan biri değilim ama klasik bir iblis uygulayıcısı hatası yaptın Finnis. Kısa bir süre sonra eğitimcileri ve aşırı meraklı bir kütüphaneciyle birlikte gerçekliğe geri getireceğim öğrencilerime öğretmeye çalıştığım bir hata."

Finnis'in göz bebekleri küçülmeye başladı. "Hata yapmadım," dedi açıkça.

Tanrıya şükür her şeyi getirmişim, diye düşündüm, omzumun üzerinden sekiz gergin güvenlik görevlisine bakarak. "Bir anlaşmanın iyi tarafını yakaladığınızı düşündüğünüzde genellikle kışınızdan ısıtır." Sıkılmış gibi tırnaklarımı inceledim. "Bu da şu an olabilir."

Hodin yumuşak bir homurtu çıkararak dikkatimi çekti. "Sen, Finnis," dedim, bir adım daha yaklaşarak ve arkamdan otel güvenliğinin kıpırdadığını hissettim, "her şeyi Hodin'e bağlamakla hata yaptın ve o katil, yalancı, kendine hizmet eden, güvenilmez bir piç kurusu ve senden istediğini alır almaz seni bırakacak. Bu da muhtemelen şimdi olacak."

Hâlâ inanamayan Finnis yanındaki Constance'ın görüntüsüne baktı. "Peki neye ihtiyacı var?" diye alay etti ölümsüz vampir, Hodin gülümseyerek Finnis'in elinin üzerine küçük, karanlık bir el koyarken.

Omuz silktim. Bir ley hattı için çok derindeydim, ama içimde birkaç iyi büyü patlaması vardı. Ivy kendini hazırlamıştı, gözlerinde hınzır, beklenti dolu bir parıltı vardı. Pike'ın neredeyse kayıtsız olduğunu görünce onu dürttü ve Pike da nedenini bilmeden onun hazır duruşunu yansıttı. "Beni harekete geçmeye zorlamanın bir yolu sanırım," dedim zihnimden Jenks'e üç saniye daha yerinde kalmasını söyleyerek. "Ama sen elinde değilsen, elinde hiçbir şey yok demektir."

Bir nefes aldım, kafamda ve chi'mde düğümlediğim her şeyi çözdüm. Güç sinir ağımnda hızla ilerliyor, eski kanalları yakıyor, ellerime akarken yenilerine dökülüyordu. "*Celero dilatare!*"

Zar zor dizginlenen enerji benden fışkırdı, ellerimden bir güç dalgası patlarken beni geriye doğru salladı. Ivy ve Pike onunla birlikte yer değiştirdi ve sonra Ivy yüzme havuzunun üzerinden sıçradı, vampirik gücü bunu kolaylaştırıyordu. Pike da sırtarak onu takip etti. Siyahlar içindeki sekiz kişi cam duvarlara çarparak geçici olarak sersemlemişti.

Finnis ayağa fırladı. Hodin de ayağa kalkmıştı ama küçük, esmer kadının görüntüsü gitmiş, onun yerini deri giysili, sinirli bir iblis almıştı.

"Finnis benim, Hodin!" Vampire doğru atılırken bağırdım, aynı anda ley hattı çemberi tılsımının pimini çekip telaşa kapılan ölümsüze fırlattım.

Hodin geri çekildi, belli ki bırakın çemberi, cepheden bir saldırı bile beklemiyordu. Başka birinin büyüünü kullanacağım düşüncesi muhtemelen aklının ucundan bile geçmemişti. Kabarcık Finnis'in etrafında yüzerek Hodin'in onu yakalayıp dışarı atlamasını engellediğinde sırttım. *Bölmek için fethetmek. Evet, bunu ben de yapabilirim.*

Ivy'nin bağırışları sert alanda yankılandı, acı dolu homurtular ve kızılağaç şezlongların parçalanmasıyla noktalandı. Bardan çılgınlık geldi ve masaj yapan kadın devrilmiş bir masaya doğru kaçtı.

"Bir çember mi?" Hodin yeniden değerlendirirken eğlendiği her halinden belliydi. "Sen iyisin Finnis. Sakin ol. Birazdan halledeceğim."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim ve Jenks omzuma indiğinde başladım.

"Bu eğlenceli olacak," dedi peri, çantamda sıçrama tabancamı ararken. "Piscary'den beri bir zombinin kışını tekmelememiştim."

Arkamdan gürültüler geliyordu ama daha fazla acı dolu bağırsık yankılanırken bakmaya cesaret edemedim. Biri havuza girdi ve su sıçradı. "Akrabalarının çocuklarını kendin mi lanetledin yoksa elf efendilerin bunu yaptığında görmezden mi geldin?" Elimde su sıçratma tabancası, ıslak havuz güvertesinde Hodin ve Finnis'in arasında dururken duruşumdan emin bir şekilde söyledim. "Seni pis küçük yalaka!"

Yüz ifadesi buruşan Hodin parmağından bir yüzük çıkardı ve fırlattı.

"Yere yat!" diye bağırdım, Jenks kaçarken ben de aramızda çiçek açan yeşil ve kahverengi büyüden kaçtım. Havuzun zeminine çarparak yuvarlandım. Tiz bir çılgılık gözümü masöze çekti ama o iyiydi, lanet bir masayı fokurdayan bir yapışkana dönüştürürken bir köşeye sinmişti.

"Arkanda!" Jenks bağırdı ve ben de sıçrama silahımı kaldırarak Ivy ve Pike'in yanından sıvışan güvenlik görevlilerinden birini düşürdüm. Finnis kendi çemberine sinmiş, harcanan enerji cam duvarlar arasında sallanıp havuz suyunu zıplatıp tepeye çıkarırken güvenlik için bağıırıyordu.

Ayağa kalktım, silahım elimde sarsılmadan duruyordu. "Sınıfımı sonsuzluğa çekip Dali'ye mi sattın?" diye sordum. "Dali ve Al benim yaptığımı mı düşündüler?" diye bağırdım ve Hodin'in ince dudakları Grinch'e yakışır bir zevk gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Elbette yaptılar," dedi, elinin tamamı yaklaşan bir lanetle dirseğine doğru parlıyordu. "Senin onlardan daha iyi olmadığına inanmak *istiyorlar*. Bu onları mutlu ediyor," diye alay etti.

Öfkeyle ona ateş ettim. Kayboldu, gri sis içeri girerken duyulabilir bir patlama yapıtı ve kayboldu.

İçgüdülerim beni harekete geçirdi, sıçratma tabancam Hodin olabilecek bir pus parıltısına ateş etti. Küçük mavi toplar havuzun zeminine çarpıp kırıldı, içindeki tılsımlar tuzlu su yüzünden işe yaramaz hale geldi.

"Rache!" Jenks bağırdı ve ben de dönüp Hodin'e ateş ettim, o daha bir küfür savuramadan.

"Seni küçük canicula!" diye küfretti sinirlenerek, sonra tekrar ortadan kayboldu.

Nabzım hızla atıyordu, döndüm ve Hodin'i aradım. Ivy sıırılsıklamdı, koyu renk saçları kurdele gibi dağılmıştı ve otel güvenliğini duvarlara çarpmaya devam ediyordu.

Pike da onunla birlikteydi, sanki aynı dojo'da eğitim almışlar gibi onun hareketlerini taklit ediyordu. Beş adam yerdeydi ve hareket etmiyordu, biri suda çırpınıyordu. Hodin kayıptı. Jenks havada asılı kalmış, bıçağını çekmiş havuzu tarıyordu.

"Gitti mi?" Nefes nefese, "Gitti mi?" diye sordum ve Jenks başını sallayınca dikkatim Finnis'e odaklandı. Ölümsüz vampir ayağa kalkmıştı, yüzünde küçümseyici bir alay vardı. Gözleri simsiyahtı, Ivy ve Pike'ın kalan güvenlik görevlilerini de ortadan kaldırmalarını keyifle izliyordu. Hodin bir noktada ley hattı çemberi büyüsünü bozmuştu. Finnis serbestti ama bu sorun değildi. Artık ona vurabilirdim.

"Merhaba," dedim ve tehlikeli bakışları benimkileri buldu. Dudaklarını ayırdı, yüz ifadesi ben ölene kadar eşit seviyede acı ve zevk vaat ediyordu.

Ama o kadar kızmıştım ki, bu artık bende işe yaramıyordu.

"Eve gitmen gerek," dedim, çantamı düşürdüğüm yere doğru ilerlerken ona olan hedefim hiç şaşmadı.

"Ben geldim," diye homurdandı Finnis, elleri pençe şeklinde kıvrılmıştı.

Sonra sarsıldı, Jenks yere düştüğünde geri çekildi, kanatları sert bir törpü ve kılıcı kesik kesikti.

Finnis'i istediğim mutluluk haline sokmak için hafıza hıçkırığı tılsımını ararken, *etkili bir ekibiz*, diye düşündüm kendimi beğenmiş *bir* şekilde. Yine de, arkamdaki kaosun kendisine yönelik bir saldırıdan başka bir şey olduğuna onu inandırmak zor olabilirdi.

"Hodin!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben de içimdeki son enerji zerresini kullanarak gelen çirkin yeşil ve kahverengi topu engellemek için nefesimi tuttum. Havuzun güvertesine sertçe çarptım, çağrılmamış hafıza hıçkırık laneti küçük bir *sıçramayla* havuza sıçramadan önce bir kez pırıldadı.

Bir metre ötede, saksıdaki palmiye ağacı alev aldı. Rahatsız edici bir uğultu başlayıp barın üzerindeki fiskiyeler devreye girerken Hodin'in hayal kırıklığına kaşlarımı çattım. Yeni panik çığlıkları yükseldi ve daha fazla personel kaçtı.

"Sen bir *korkaksın*! Ya git ya kal. İkisi birden olmaz!" Ayağa kalkmaya çalışırken bağırdım ve Hodin'e doğru hamle yaptım.

Şok geçiren iblis dondu kaldı, elini bir yüzük seçmek için uzattı. Ayağım karnına çarptı ve sonra ortadan kayboldu, beni yakalamak için tökezletti.

Dengemi bir sütuna dayadım. *Yakaladım seni, boyut atlayan küçük piç.*

"Ivy!" Pike bağırdı, ben de hızla döndüm ama ikisi birden otel güvenlik görevlilerinden birini pencereden koridora atmaya çalışıyordu.

"İyi misin, Rache?" Cam kırılırken Jenks sordu ve ben de elimin düz kısmındaki acıyı silerek Finnis'i aradım. Vampir yalnızdı. En azından ben onun Finnis olduğunu sanıyordum. Emin olmak için onu aşıağı indirmem gerekecekti. Hodin olabilir. Belki de.

"İlk fırsatta seni serbest bırakacağını söylemiştim," dedim ve ardından ona bir uyku iksiri vurdum.

Finnis iğnenin acısıyla irkildi ama kolunu kaldırmıştı ve ben sadece cppesine vurmuştum. Gözleri benimkileri bulduğunda gnahtan daha karaydı ve kendimi hazırladım, onların kutsal olmayan derinliklerinde boğazımı yırtma ve kanımın son zerresini içine çekme arzusunu gördüm.

"Dene bakalım," diye alay ettim ve bana doğru atıldı.

Tetiği çektim, şarjrn tamamını ona boşaltırken havadaki puflar beni sarsıyordu. Jenks ciyak ciyak bağırıyordu ve ben geri çekildim, Jenks'in tozları arasından gözlerimi kısarak baktım, yaklaşmakta olan doğa gücünü patlayan ve onu lanet olası bir öfkeye sürükleyerek kr eden küçük mavi samalarla vururken nişanımı hiç bozmadım.

Bağırarak, düşen gvenliklerden birine takıldım. Yere düştüm, hâlâ ateş ediyordum.  kurşun Finnis'in çenesinin altındaki yaralı etten oluşan küçük geni buldu ve öfke çığlığı yankılandı, Pike'ın bağırışını ve barın arkasındaki şişelere düşen birinin çarpmasını bastırdı.

Ve sonra Finnis yere düştü. Soğuktan bayıldı. Benden iki metre uzaktaydı.

Nefes nefese olduğum yerde kaldım, kıım ıslak havuz güvertesinden ıslanmıştı, boş silahımı doğrultmuştum.

"İyi atıştı, Rache," dedi Jenks, kiraz kırmızısı silahımın namlusunun üzerinde gezinirken kanatları titriyordu.

"yle mi?" Kayan bir gümbürtüyle döndüm ve Ivy'nin otel güvenliğinin sonucusunu yukarı çektiğini, onu bir sütuna fırlatmadan önce salladığını ve orada çarpıp kaldırım taşlarına kaydığını gördüm. Havuzdaki dalgalar azalmaya başlamıştı ve ben orada oturmuş, vampir feromonları ve içimde dönen adrenalinle titriyordum. Sadece masz kalmıştı, köşede ağlıyordu ama o da

İyi görünüyordu ve Ivy ıslak saçlarını geriye atıp yanıma geldiğinde rahat bir nefes aldım.

"Vay be Tamwood," dedi Pike hayranlıkla, gömleğindeki yeni bir yırtığı parmaklarken. "Hiç kız kardeşin var mı?"

"Sadece bir tane, eğer ona dokunursan derini yüzerim."

Pike sırtıttı, topallayarak ilerlemeden önce kayıp bir ayakkabıyı almak için eğildi. "Sözler, sözler. Sen ve bana ne dersin o zaman? Cuma gecesi. Ben ödeyeceğim."

Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şekilde, diye düşündüm yaklaşan çürüğü ölçmek için dirseğimi ovarken. O an için bitmişti ve Finnis'in dışarıda olduğundan emin olmak için ayak parmağımla dürttüm. Derisinin görüldüğü yerde küçük kırmızı püstüller oluşmaya başlamıştı. Bu benim uyku iksirim değildi. Jenks ona ilaç vermişti. Hem de iyi bir şekilde.

Ivy beni yukarı çekmek için elini uzattı. Sırılsıklamdı ve bir ara havuza girip girmediğini merak ettim. "Bana ayak uydurabileceğini düşünüyor musun?" dedi Pike'a, ama ben iyi olduğuma dair başımı sallayana kadar gözleri benim üzerimdeydi. Ama değildim. Gerçekten büyük bir sorunum vardı. Farkında olmadan omzumu sıktı ve Pike'ı kontrol etmeye gitti.

"Kesinlikle öğrenmeye değer." Pike inledi, topallaması daha da belirginleşmişti. "Onu burada mı yoksa odasında mı lanetlemek istersin?" diye sordu acı çektiği her halinden belli olan kaburgalarını yoklarken.

İçimi çekerek havuzun dibine baktım; burada bükülmüş gümüşten bir halka şeytani bir havuz oyuncağıymış gibi duruyordu. "Bir kancaya ihtiyacım var," dedim, tuzlu suyun ley hattı tılsımlarını bozmadığına sevinerek.

"Ben bakarım." Nefesi kesilen Ivy, onu bulmaya koyuldu.

Otelin güvenlik görevlileri kıpırdanmaya başlamıştı ve Pike onları gözünün önünde tutabileceği bir yığının içine sürüklemeye gitti, vampirik gücü bunu kolaylaştırıyordu.

Ivy'ye elimi uzatıp havuz güvertesine çıkmasına yardım ederken, "Jenks, Hodin gelirse şarkı söyle," dedim.

"Hallediyorum," dedi ve bara doğru giderken neşeli bir gümüş tozu aldı.

Ivy tılsımı bana uzattı, uzun parmakları benimkilerle buluştuğunda damlıyordu. Pike tılsımı elime tutuştururken genelde sakın olan yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Otel güvenliği, uyandıklarında hem kararlı hem de anlayışlı görünüyordu. "O iyi," dedi çenesindeki suyu silerken. "Benim kadar iyi değil ama seni hayatta tutacak kadar iyi."

Islak tılsımı parmakladım ve Finnis'in acı verici görünümlü bir kızarıklıkla kaplı olduğunu görünce irkildim. En azından o olduğunu biliyordum. Hodin öfkesinin bana onu alt etme şansı vermesine izin vermezdi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim, otel personeli kırık kapıların önünde toplanmaya başladığında endişelendim, içeri girmeye korkuyorlardı ama yine de can sıkıcıydılar.

Hodin sanki odadan odaya adım atıyormuş gibi gerçekliğe girip çıkmıştı. Bis olmadan bir çizgiyi atlayamazken nasıl subrosa olabilirdim? Gerçeklikleri nasıl atlayacağımı bilseydim, Hodin'i takip edebilirdim. Bunu bitirirdim. Hodin muhtemelen dışarıda bir yerlerde ben, Constance, Finnis ya da hatta Trent gibi davranıyordu. *Tılsımı* kuruturken *Al'in ondan nefret etmesine şaşmamalı* diye düşündüm.

Ağrısı olduğu belli olan Pike bize katıldı. "Eğlenceliydi," dedi, Finnis'in baygın olduğunu fark edince endişesi alınına yerleşti. "Bu bulaşıcı değil, değil mi?" diye sordu gözlerini kısarak kızarıklığa bakarken.

"Hayır," dedim ve Pike Finnis'i bir destek direğine doğru sürükleyip destekledi.

"Onu lanetleyecek misin, yoksa ne yapacaksın?" dedi ve ben kaşlarımı çatarak elimdeki tılsımı parmakladım, bükülmüş metal halka tamamen işe yaramazdı. Lanet hâlâ iyiydi ama onu kullanmak hiçbir işe yaramayacaktı. Bütün bir gece heceleme boşa gitti. Planımın işe yaraması için o gece yarısı Trent'e gidebilirdim.

"Bu işe yaramayacak," dedim, laneti çantama koyarken çenem gerildi, yüzümü buruşturdum. Bez çanta sırlıklam olmuştu.

Pike'ın gözleri büyüdü. "Neden olmasın?"

Jenks yere inerken kanatları gıcırdadı. "Kameralar döngü halinde. Ellerindeki tek şey içeri girmemiz ve birkaç dakika konuşmamız." Bakışları şimdi içeri girmeye başlayan otel personeline yöneldi, hasarı gördükçe yüksek sesle ve suçlayıcı bir şekilde konuşuyorlardı. "Biz iyiyiz, Rache. İşini yap."

"Peki ya ben onu lanetledikten sonra?" Sinirlenerek Ivy'ye baktım. "Hodin hâlâ dışarıda bir yerde. Bunu daha önce düşünmeliydim ama Hodin'in Finnis'le aynı safta yer alacağını bilmiyordum."

Ivy'nin dudakları aralandı. "Hodin laneti bozabilir."

"Hodin laneti bozabilir," diye yineledim, kendimi aptal gibi hissederek. "Ama bozmasa bile Finnis buraya Constance'ı görmeye gelmedi. O kadarını söyledi." Bilinci yerinde olmayan vampiri işaret ettim, keşke onu da bir fareye dönüştürebilseydim. "O bir bahane, medyaya varlığını kanıtlamak için bir sebep. Ruh lanetini ortadan kaldırmak için burada." Gözlerim Ivy'ninkilerle buluştu ve yüzü kızardı. "Onu Constance hakkında mutlu düşüncelerle eve göndermek hiçbir şeyi başaramayacaktır."

Pike'ın yüzü buruştu, ağırlığını sağlam ayağına verdi. "Çünkü o bunun için burada değil."

Ivy'nin eli omzuma dokunduğunda titredi. "O zaman yapman gereken şey bu," dedi, sesi acı dolu bir fısıltıya dönmüştü. "Başvuruyu geri çek. O olmadan da şehri elimizde tutabiliriz."

Çenem kalktı ve onu hızlıca kucakladım. Şaşkınlıkla gerildiğini hissettim ve kalbinin acısını hissederken onu bırakmamak için elimi daha da sıktım. O lanetin sözü olmadan Cincy'yi elinde tutmanın imkânsız olduğunu biliyordu ama yine de oradaydı, beni bir gün daha güvende tutmak için her şeyi feda etmeye hazırdı.

"Ruh lanetini FSCA değerlendirmesinden çıkarmıyorum," dedim, sonunda yüz ifadesini görebilmek için geri çekildim. "Senin ve Nina'nın sahip olduğu şey yanlış değil. Yaşlı ölümsüzler bunu bastırmak istiyor çünkü korkuyorlar. Orada sevgi var, gerçek sevgi ve bununla boy ölçüşemeyeceklerini ya da üstesinden gelemeyeceklerini biliyorlar. Bağımlılık yoluyla hükmetme yöntemlerine umutsuzca tutunuyorlar. Sahip oldukları tek şey bu. Korkuyorlar çünkü paylaştıklarınız yüzünden güçlerinin sarsılacağını ve yok olacağını biliyorlar."

"Rachel, ben-" diye başardı ve sonra gözleri doldu. "Sorun değil," dedim ve kolunu sıktım.

Pike boğazını temizledi ama bakışlarında utanç değil, derin bir anlayış vardı. "Peki ne yapacağız?"

Ben Finnis'e dönerken Jenks omuz silkti. Orada yatarken tamamen iğrenç görünüyordu, ego ve id'in bilinçsiz bir örümceği, ağzı uzun dişlerini gösterecek şekilde açtı

ve asla doldurulamayacak ya da tatmin edilemeyecek o büyük ağız boşluğu. "Şu anda hiçbir şey yok. Hodin daha büyük bir tehdit." Turn take it, yapacak çok işim vardı. Hepsi Hodin'in etrafında dönüyordu.

"Hiçbir şey mi?" Ivy kendini toparlamıştı, kırılğan bir güç giderek güçleniyordu.

"Şimdilik," dedim tekrar. "Tamam." Nemli kot pantolonumu fırçaladım. "Pike, burada Ivy ile kalmanı istiyorum. Finnis konusunda ona yardım et. Hodin'le işim bittikten sonra onunla ben ilgilenirim."

"Elbette." Pike ruh halinden memnun bir şekilde Finnis'in yarısı boşalmış şarap kadehini kendine doğru çekti. "Mini buzdolabı dolu kaldığı sürece sorun yok."

Bardağı boşaltırken, "Ciddiyim," dedim. "Ben onu hecelemeye devam edeceğim ama onu Hodin'den uzak tutmak sana ve Ivy'ye bağlı olacak. Jenks'le birlikte eve gidip üzerimi değiştireceğim, Trent'le buluşacağım ve sonra üçümüz gerçek Constance'ı kontrol edeceğiz. Hodin bana dönüşüp onu ulusal televizyonda ezmeden önce onu güvenli bir yere götürün."

Yüce Tanrım, verebileceği zarar çok büyüktü. Kanun kitaplarında iblislerin başkasının kılığına girerek eylemde bulunmasıyla ilgili hiçbir şey yoktu, ancak bunu yapmaları için onlarla sözleşme yapan kişi suçluydu. İblisler, muazzam güçlerini kullanırken kendi yüzlerinden başka bir yüzün eylemlerinden pay almasına izin vermeyecek kadar egoistti. Hodin bir istisna gibi görünüyordu ve ben bunun ego eksikliği olduğunu düşünmüyordum. Hayır, bu onun özgüven eksikliğiydi. Evlat edinilmiş bir akraba olarak benim erişebildiğim, kolektifte yatan sınırsız güçten mahrum bırakılmıştı. Başka biri gibi davranmak korkakça olabilirdi ama itiraf etmeliyim ki son derece etkiliydi. Daha da kötüsü, I.S. benim gittiğimi görmekten memnun bir şekilde buna uyacaktı. Ve orada dururken, Hodin'e olan nefretim daha sert, daha kalıcı bir şeye dönüştü.

"Finnis'e bakıcılık yap. Yapabilirim." Pike'ın bakışları şu anda havuzun kenarında duran mutsuz kadına kaydı, kaşlarını çatarak hasarı birinin oda faturasına eklemeyi düşünüyordu. "Görünüşe göre muhasebeciler dışında her şey bitti."

Çoraplarımın ezildiğini hissederek topuklarımdan ayak parmaklarıma kadar sallandım. "Hodin'i yakalamalıyım," dedim. "Belki Constance'ı değiştirerek onu bir tuzığa çekebilirim. Ulusal televizyona çıkarsa o gibi davranamaz."

Pike sarsıldı. "Yapamazsın."

"Olabilir." Nemli ve rahatsızdım ve elinde pano olan o kadının bana doğru gelmesinden hoşlanmamıştım. "Hey, gitmem gerek. Ivy, iyi misin?"

Başını salladı, otel yönetimi ile Finnis arasında dururken duruşu kesinleşti.

Pike sırtarak, "Kefalet parasına ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedi ve Jenks'in kahkahası rüzgâr çanları gibi tınladı.

Endişeyle Pike'ın omzunu sıktım ve dikkati şaşkınlıkla bana yöneldi. "Teşekkürler. Sen de aynısını yap," dedim ve uzaklaşmadan önce, sıkı dudaklı kadından ve onun tıkr tıkr topuklu ayakkabılarından kaçınmak için havuzun etrafındaki uzun yolu kullandım.

Jenks'in kanatları yanımda uçarken tanıdık bir uğultu çıkarıyordu. "Endişelenme Rache," dedi kırık şezlongların yanından geçerken. "Her zaman en iyi işinin doğaçlama olduğunu söylerim."

"Öyle mi?" Koridordaki hava daha serindi ve kıyafetlerimdeki nemi hissederek bir titremeyi bastırdım. "Belki, ama bir kez olsun planımın istediğim gibi gitmesini istiyorum."

Pixy omzumda, biri beni durdurmayı aklından bile geçirse Jenks'in beni uyaracağından emin bir şekilde merdivenlerden yüzeye çıktım. Herkesi nasıl kurtaracağımı ya da Constance'ı rodentlikten geri getirip Hodin'i şişeleyecek kadar yaklaştırmak yerine ne yapabileceğimi düşünüyor olmalıydım. Ama yüzey lobisini bulup araba görevlisinden MINI'mi getirmesini istediğimde, tek düşünebildiğim şeyin Al olduğunu fark ettim.

Her ne kadar o kişi olmak istemesem de, Hodin gitmek zorundaydı, ya ben? Onu kendi küçük evrenine tıkmaya hazırdım.

CHAPTER 25

BAŞIM TELEFONUMUN ÜZERİNDE, ALÇAK TAŞ DUVARIN ÜZERİNE ÇIKTIM kilisenin arkasındaki cadı bahçemden mezarlığa. Doyle'un ön kaldırımında bir adamı vardı ama ya arazinin bir sonraki sokağa kadar uzandığını ve benim arka kapıdan girebileceğimi hatırlamıyordu ya da umurunda değildi. Jenks omzumdaydı, endişeli sarı tozu bana önden gidip Getty'yi kontrol etmek istediğini söylüyordu.

Trent'in mesajını okurken "Trent Piscary'lerde," dedim. "Constance iyi. Torpido gözündeki elmas kol düğmesiyle onu seyahat kafesine çekmiş ve hava kararır kararmaz onu buraya getirecek."

Jenks'in kanatları boynuma sürtündü, serin ve tanıdıktı. "Bahçe temiz, Rache. Ben kiliseye bakmaya gidiyorum." Ayağa kalktı, verandanın kapısına doğru uçarken tozları ağırlaşmıştı. "Getty? Buradayım! Hâlâ hayatta mısınız?"

Kendimi iyi hissediyordum, Jenks istese de istemese de Getty'nin kilisede kalıcı bir demirbaş olacağından emindim.

Alçak merdivenlerden verandaya çıkarken dizim ağrıyordu ama usta bir vampiri alt ettiğim ve bir iblisi korkuttuğum için fena sayılmazdı. Ben de hâlâ nemliydim ve rahatsız olmaktan yorulmuştum. "Jenks?" Mutfığa girerken seslendim. "Hızlı bir duş alacağım."

Jenks kilisenin önünden uçarak içeri girdi. "Periler Getty'nin nerede olduğunu bilmiyor," dedi, açıkça endişeliydi.

Bakışlarım sessiz bahçeye kaydı. Omuz çantamı tezgâhın üzerine bırakırken "Baribas," diye fısıldadım ve Jenks'in eli kılıcının kabzasına dokundu.

"Getty'ye ne yaptın!" diye bağırdı, omzumun üzerinden bakıyordu ve açıkça benimle konuşmuyordu.

Döndüm, gözlerim büyüdü. Hodin mabede giden koridorda duruyordu.

Jenks bana birkaç değerli saniye kazandırmak için iblisin üzerine atlarken nefes nefese geri çekildim ve ley hattından gelen gücü kendime çektim. Sessiz kalan Hodin onu uzaklaştırmak için elini kaldırdı, yazım cübbesinin kuşağındaki minik çanlar gerçeküstü bir uyarı gibi çalıyordu.

"Getty nerede!" Jenks tiz bir çığlık atarak iblisin bileğine bir darbe indirdikten sonra yüzüne doğru hamle yaptı.

O buradaydı. Benim mutfağında. Tılsımlı gümüş tarafından zincirlenmemiştim ya da yeraltının çok derinlerinde gücüm yoktu. Enerji içimde kükrüyor, çok kullanılan kanallardan parmaklarıma akarken yanıyordu. Zaman yoktu ve elimi fırlattım, dudaklarımda onu cehenneme gönderecek sözcükler vardı.

"Rache! Hayır!" Jenks bağırdı, kılıcı kana bulanmış Hodin'den yükselirken tozları uyarı kırmızısıydı. "Bu Stef! Bu Stef!"

Stef mi? Enerjiden yararlanmak için gereken kelimeler söylenmeden öldü. Ellerimi yumruk yaptım, enerji yönsüz bir şekilde yere damlarken acı avuçlarımla yakıyordu. Acı içinde kamburlaşırken Hodin'in kırmızı, keçi gözlü, dehşet dolu gözleriyle karşılaştım. Bunlar Stef'in gözleri değildi, ama içlerindeki korku Hodin'in de değildi ve ellerimdeki gücü geri çektim, sinapslarımla üzerinden geçerken yanıyor ve onu toprağa itiyordum. İnledim, Hodin'i bulmak için odanın köşelerini tararken bile ellerim tezgahı bulduğunda sarsıldı.

Boktan bir tost. Onu öldürebilirdim!

"Stef?" Son enerji de acı veren parıltılarla beni terk ederken mırıldandım.

Hodin ağlamaya başladı, dudakları kıpırdarken ağır gözyaşları dökülüyor, konuşmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Aramızda duran Jenks'e baktım. "Emin misin?"

Başını salladı ve ben de odayı geçtim, hâlâ köşelerde Hodin'i arıyordum. "Hodin ona gol atmama asla izin vermezdi. Ayrıca, bileğini görüyor musun?"

Hodin çılgınca bileğini tutarken, suçluluk ve çaresizlik içinde kolunu ileri doğru iterken gözyaşları dökülürken, *üç bıçak* darbesi diye düşündüm. Üç kesik

Üç kesikle daire çizmek hayatını kurtarmış olabilirdi ama bu aynı zamanda hayatını kaybettiği anlamına da gelebilirdi. "Stef, sen misin?" Bunu söylemek aptalca bir şeydi kuşkusuz ama Hodin rahatlamış bir şekilde başını salladı, kolunu bırakmıştı ve açıkça konuşamıyordu. Hodin'in siyah saçlarını ve uzun, gözyaşı dolu yüzünü görmek tuhaftı. Ama oydu ve Stef kolumdan tutup beni verandaya doğru çekerken sıçradım.

"Hodin nerede?" Bunun Hodin'in şimdiye kadar yaptığı en çirkin şey olduğunu ve tam da bu yüzden bu deliyi şişelemem gerektiğini düşünerek söyledim. Onu *öldürebilirdim*.

Sessizce, beni çılgınca Fransız kapılarına doğru itti. "Stef, Hodin nerede?"

"İlginç. Becerileriniz temel iblis standartlarına uygun olsaydı işe yarardı," dedi Hodin koridordan ve üçümüz de döndük.

Tekrar ipi çektim, enerjisini sıcak bir battaniye gibi içime çektim. Stef bir çığlık attı, beni tutuşu gevşedi. Sinirlenerek onun önüne geçtim, Jenks de yanımdaydı. "Kardeşinin seni neden öldürmek istediğini anlamaya başlıyorum," dedim.

Dudakları titreyen Hodin kendinden emin bir şekilde kuşağını sıktı. Stef'le aynı şekilde giyinmişti ve yüzüklerinden birine dokunmadan önce beklemem için parmağını kaldırdığında çenem sıkıştı ve Stef şükürler olsun ki kendi görünümüne kavuştu. Cübbesi artık yavan bir siyahtı. Hiç çan yoktu.

"Stephanie Ann McNorse, eşyalarımı getir," dedi ve kadın hareket ettiğinde uzanıp onu durdurdum.

"Onu öldürebilirdim," dedim ve o da gülümsedi.

"Amaç da buydu zaten."

"Bana izin verecektin-" diye başladım, buna inanamıyordum. Hareket etti.

Jenks fırladı. Stef'i arkamdan ittim ve aynı anda odaklanmamış bir enerji topunu Hodin'in fırlattığı yeşil ve kırmızı topa doğru ittim. Mutfağımın ortasında, tavaları sallayan ve tavanda ve yerde dans eden bir kıvılcım yağmuru gönderen ıslak bir sesle karşılaştılar.

"Uzak dur, Jenks!" Gözlerimi kısarak bağırdım.

"Ta na shay, palurm!" Hodin coşkuyla bağırdı.

Elf büyüü mü? Ohhhh, şimdi başardın, diye düşündüm kendimi hazırlarken, kendinden emin bir şekilde eşit miktarda ham enerjiyi onun lanetine doğru ittim. İkisi karşılaştı, birleşik enerji ona geri dönerken renkleri çılgınca değişti. Tanrıça beni *sevmiştı*. Ondan yardım istemek iyi bir fikir değildi.

Hodin feryat ederek, tekleyen büyüye aceleyle kaldırdığı bir güçle vurmak için çabaladı ve eklenmiş lanet şömineye çarptı. Ağır taşlar irkiltici bir patlamayla kırıldı ve beni çileden çıkardı.

"Tanrıça'nın sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?" Jenks kavgaya daldığında nefesim kesilerek bağırdım. "Jenks, hayır!" diye bağırdım ama artık çok geçti ve Hodin ona bir enerji tomarı fırlatarak periyi odanın diğer ucuna uçurdu. Duvara çarptı ve aşağı kaydı, tozu dumana kattı.

"Jenks!" Getty bağırdı ve başı dolabın üstünden kalktığında dudaklarım aralandı. Okunu fırlatarak fermuarlı bir şekilde ona doğru indi.

Onu yakalamıştı ve Hodin'e odaklanmadan önce acı dolu bir kalp atışı boyunca tereddüt ettim, ley hattı enerjisi parmaklarımdan damlamak üzere kollarımdan aşağı süzülüyordu. "Senden bıktım artık," diye fısıldadım. Elbette o daha fazla pratik bilgiye sahip bir iblisti ama ben ondan daha fazla ham enerji tutabiliyordum ve Hodin'in bakışları benden Stefe kayarken sanırım bunu hatırladı.

Nefes aldım, küçülürken onu lanetleyecek kelimeler boğazımda düğümlendi, bir kargaya dönüşürken siyah tüyleri havalandı.

"Bunun bir faydası olmayacak," dedim ve laneti ona fırlattım.

Ciyaklayarak ondan kaçmak için zıpladı, koyu saçlı bir periye dönüşürken gevşek tüyleri toza karıştı.

"O da değil," diye hırladım. Etrafında bir çember oluşturduğumu hayal ederek ilerledim. Eğer o boyuttaysa, onu hafif bir tılsımla kızartabilirdim. "*Lenio cinis!*" diye haykırdım ve baloncuğum onu yakaladığında bile samur bir sinekkuşuna dönüşerek uzaklaştı.

Yakaladım, diye düşündüm, tılsım onu sararken... ta ki baloncuğumun içini kendi baloncuğuyla kaplayıp onu alana kadar.

Enerji tehditkâr bir yanıkla geri dönerken inleyerek çemberimi bıraktım. Eğer çok derinden yanarsam, ne kadar enerji harcadığının bir önemi kalmazdı.

manipüle edebilir.

Belli ki sarsılmış olan siyah sinek kuşu yere düştü. Koyu renkli, kaba tüyleri kabarak akıcı, korkunç bir boyuta ulaştı. Derin bir homurtu yükseldi ve sonra bir Kodiak ayısı odayı doldurup bana doğru kükrerken nefesim kesildi, sersemledim. Burnuma pis bir koku doldu. Dişlerini göstererek tekrar kükredi, dişlerinden tükürükler damlıyordu.

"Lanet olsun!" O saldırınca geri çekildim. Yeterince hızlı değildim ve çöp tenekesi büyüklüğünde pençeli bir el göğsüme çarptı. Birden yerdeydim, ağırlığı beni ezerken düşünemiyordum, bir pençesi yüzümün sağındaydı, diğeri neredeyse üzerindeydi.

"Çekil. Çekil!" diye bağırdım ve onu ham enerjiyle doldurdum. Kükreyerek beni itti.

Yuvarlandım, elimi çürük kaburgalarım götürdüm. Yine bir kargaydı, salona doğru uçuyordu. *Korkak*, diye düşündüm yerde çantamı ararken ve ona fırlatırken.

Vıcık vıcık poşet ona tam isabet etti ve ürkek bir ciyaklamayla yere yığıldı, kanatları fayansın üzerinde dönerken açıldı. Yine tüyler fışkırdı ama o soğukkanlı, sinirli haline dönerken ben onu bekliyordum.

Parmaklarımdan enerji damlıyordu. Stef arkamda güvendeydi ve Jenks de Getty'nin elindeydi.

Başımı salladım. Koridor hemen arkasında olabilirdi ama o bunu başaramayacaktı.

"Humueuneric, de solum," diye mırıldandı ve aniden boğazımı sıkıyor, ciğerlerimi çalıştırmak için savaşıırken nefes nefese kalıyordum.

Tostun üstüne sıçayım, neden bekledim ki! Laneti etkisiz hale getirirken düşündüm. Elim enerjiyle doldu, düşüncelerimde onu aşağı indirecek büyü-

Sonra durdum, beni çevrelediğini görünce şok oldum.

"Ciddi misin?" Kendini beğenmiş memnuniyetinden hâlâ yerde yatan ve Getty'nin ağlamaklı, kararlı duruşu altında güvende, odaklanmaya çalışan Jenks'e bakarken "Cidden mi?" dedim. Stef bir kez daha Hodin'in yanında sessiz gözyaşları döküyordu. Çemberiyle tanımladığı güç balonu beni dünyanın geri kalanından ayırırken, üzerimdeki aurasının sisi her şeyi soluk bir mavi ve yeşile boyadı. Ben

üç boyutlu bir çemberin içine hapsolmuştu, ama uzun sürmeyecekti. "Bunu indirebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Dene," diye alay etti ve ben de bir elimi ona koydum, duyusal bir yanmanın fokurdamaya ve cızırdamaya başladığını hissettim. "İyisin ama o kadar da iyi değilsin." Hodin kuşak çanlarını çaldırmak için cübbesini salladı.

"Ne kadar iyi olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye neredeyse hırlayacaktım, dikkatimin dağıldığı anda beni çembere aldığı için öfkeliydim. Bis'im olsaydı atlayabilirdim. Ama yoktu ve kurtulmak için kendimi yakmak zorunda kaldım. Elimi tekrar baloncuğun içine bastırdım, enerjimi onun çember lanetine doğru zorlarken birazcık verdiğini hissettim. Eğer onu kendi enerjimle doldurup onunkini aşarsam, onu kırabilirdim. Ama bunu yapana ve kontrolü ele alana kadar canım çok yanacaktı.

"Eşyalarımı toplamayı bitir," dedi ve Stef ağlayarak odadan kaçtı. Sinir ağımın soğuması için elimi çekerken Hodin, "Cincinnati'yi birlikte yönetebilirdik," diye alay etti.

Tiksindim, başımı salladım. "Hayır. Yapamayız."

"Tekrar düşünün," dedi Hodin. "Daha önce de söylediğim gibi, sen yetenekli bir öğrencisin."

"Öğrenci mi?" diye bağırdım ve renk değiştirdi, gözleri seğirdi.

"O zaman seninle çalışmaya hazırım," diye düzeltti sahte bir nezaketle. "Elf büyüünden anlıyorsun. Sınırlarımızın ötesine bakmaya isteklisiniz."

Jenks'in Getty'ye iyi olduğunu ve yaygarayı kesmesini söylediğini duyduğumda küçük bir endişe düğümü hafiflemeye başladı. "Stef'i öldürmeme izin verecektin."

Yine omuz silkti. "Belki de beni öldürmeye çalışmamalıydın."

Elimi tekrar çemberine koydum, bir çıkış yolu ararken zihnimdeki acı artıyordu: kendi auramı içine sokabileceğim ve baloncuğun kontrolünü ele geçirebileceğim bir delik, bir gaz borusu, bir örümcek ağı teli, telefonumdan gelen bir ping. Ama çantam odanın diğer tarafında yerdeydi ve biri beni arasa bile hiçbir yardımı dokunmayacaktı.

"Paylaşmak benim için sorun olmaz. Uzun zamandır yalnızım."

"Büyük sürpriz," dedim, elimi çemberden çekerken nefes nefese kalmıştım, düşüncelerim üstünlük için savaşıyor enerjilerimiz yüzünden dağlanmıştı. "Stef'i öldürmeme izin verecektin. Hayır, bunu sen istedin. Al'a şaşmamalı." Benim

Dali'nin sözlerini anlamaya başladığımda kelimeler bocaladı. *Tekrar doppelganging yaparsa onu asla yakalayamayız.* Hodin'e bakarak, "Senden nefret ediyor," diye bitirdim.

Anlayışının üzerime çöktüğünü görünce çenesini gererek bana baktı.

"Al'a da böyle mi yaptın?" Güç balonuna yaklaşarak ama ona dokunmadan söyledim. Uyarı dalgaları içimi sıkıştırdı ve uzandım, acıyı kabul ettim, onu aradım. Sadece acı çekerek onun çemberini aşabilir ve buradan kaçabilirdim. "Al'a yaptığın bu mu?" Elimini çemberinin içine bastırarak bağırdım. "Yanlışlıkla kimi öldürdü? Tanrım, sen olduğunu düşünerek Celfnnah'ı öldürmesi için onu kandırdın mı?"

Hodin'in dudakları seğirdi. "Stef!" diye bağırdı ve ben de iki elimi çemberine koydum, acı ikiye katlanırken başımı eğdim.

Bu gerçek değil. Ellerim yanmıyor, diye düşündüm ama sinapslarımdaki hasar yeterince gerçektir ve acıtıyordu. "Seni asla bir şişeye koymamalıydılar," diye nefes nefese kaldım. "Seni öldürmeliydiler!" İnleyerek ellerimi serbest bıraktım, ateşinin yokluğunda düşüncelerimi sıkıştıran soğuk şok karşısında nefesim kesildi.

Hodin dimdik duruyordu, yüzünde çirkin bir ifade vardı. "Beni yalnız bırakırsan ben de seni yalnız bırakırım. Elde edebileceğinin en iyisi bu. Diğer herkes anlıyor. Sen neden anlamıyorsun?"

Komikti. Finnis'in yapmasını istediğim şey tam olarak buydu ama benim aksime Hodin yalnızlığında yaramazlık yapıyordu. Ben de onun çemberinde acı içinde kambur durdum ve daha fazlasına katlanmaya hazırdım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ellerimi açıp kapamaya çalışırken acı veren kıvılcıklar koluma kramplar sokarken, "Ben yaşlı, hak sahibi bir iblis değilim, sanırım," dedim. "Her şey için savaşmak zorundayım. Bu neden farklı olsun ki?"

"Mmmm." Hodin koridordan kilisenin geri kalanına doğru baktı. "Beni ciddiye almalı ve çekip gitmelisin."

"Öyle mi?" Bariyere yaklaştım, o kadar yaklaşmışım ki bir uyarı mırıldanıyor ve saçlarımın düğümlenmesine neden oluyordu. "Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim."

Öfke seline kapıldı. "Stephanie Ann McNorse!" diye bağırdı. "Defol buradan!"

Korkmuş kadın elinde küçük bir çantayla ışığa doğru ilerledi. Muhtemelen içinde Hodin'in Ivy'nin eski odasından istediği her şey vardı. Bir çeşit TARDIS gibi bir şey.

"Stef burada kalıyor," dedim Hodin onu teslim alırken. "O sana ait değil."

Hodin kıkırdadı ve Stef'in içine dolan acı dolu umut yok oldu. "Yine yanlış."

Stef'in ıslak gözleri benimkilere dikildi. "Bu benim hatam Rachel. Dinlemeliydim."

"Bu senin suçun değil." Dişlerimi sıkarak elimi onun çemberinin bariyerinin üzerinde gezdirdim. Dış sinapslarım yanarak kömürleşmişti, acıyı hissedemiyordum ama bu hiç de kolaylaşmıyordu. "Sen yapana kadar üzerine oturmalıydım." *Bu çember benim*, diye düşündüm. Kolayca alt edebileceğim bir öğrenci değildi ama yapabiliirdim ve ilkinin yanına ikinci bir el koydum. *Benim*, diye tekrar düşündüm, acı içinde nefes almaya başlamıştım.

Hodin, Stef'i kendine doğru çekerken güldü. "Çemberimi kırsan bile kaybettin. Sen olan her şeye sahibim. Hiçbir şey bırakmamak için desteğini senden s ö k ü p aldım."

Yanık derinleşmeye başladığında nefesimi tuttum, ama ellerimle onun çemberi arasında auramın zayıf bir ipucu büyüyordu ve ona daha fazla enerji akıttım.

"Al ile başladım," diye alay etti Hodin, yüzünü benimkine yaklaştırmak için eğildi, dalgalanan enerji onu çarpıtıyordu. "Sonra Welroe'yu aradan çıkardım. Var olan en eski yemle senin perinin dikkatini dağıttım, ikincisiyle de Kalamack'ın. Tanıdığınızı bile altınızdan çaldım."

"Stef benim tanıdığım değil," diye mırıldandım, nabzım hızla atıyordu. "O benim arkadaşım."

Güldü ama ellerimin arasındaki altın damlasının mükemmel çemberini lekelediğini fark edince gülümsemesi kayboldu. "Kendi köstebeğin, öğrencilerini bir iblise sattığın ve yakında Constance'ı rızası dışında alıkoyduğun için seni içeri almak üzere kaldırımda bekliyor. Gecenin sonuna kadar hapiste, haftanın sonuna kadar Alcatraz'da olacaksın ve bu Constance'ın zorlaması olmadan bile geçerli. Nasıl da düştün Rachel Morgan. İşin bitti. Ve

Ben gidiyorum. Stephanie mi? Sana bir iblisi yakalamanın ne kadar kolay olduğunu göstereceğim. Rachel her şeyi çok zorlaştırıyor."

"Hayır!" Stef, Hodin'in tutuşu kırılana kadar kolunu bükte. İfadesi çirkinleşen Hodin onu geri çekti.

"Üçüncü bir seçeneğim var, Hodin," diye mırıldandım ve döndü, ellerim baloncuğuna karşı titrerken ve ruhum yanıyor gibi görünürken alaycı güveni çatladı. "Seni lanet olası bir şişeye koymak için yardıma ihtiyacım yok. Bunu kendim yapacağım."

İnleyerek, sahip olduğum her şeyi ellerimin içine ittim, çemberini kontrol etmek için savaşıırken boğazım çiğleştirdi. Enerji, ateşten buza dönüşene kadar içimde aktı ve sonra, şaşırtıcı bir pingle, onu ele geçirdim. Onun çemberi benimdi.

Çemberi auramın parlak altın rengiyle parlarken Hodin'in kaşları kalktı. "Tıpkı diğerleri gibi aptal," diye mırıldandı.

Bir anlık bir soru işareti yaşadım ve sonra çemberindeki enerji geri teperken kendini beğenmiş memnuniyetim yok oldu. Hat bunu kaldırmayı reddetti ve her şey bana üç kat olarak aktı.

"Hayır!" Hattı düşürürken çığlık attım ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Çemberinin içine bir büyü saklamıştı. Ondan kaçmak için misinayı yeterince hızlı bırakamadım. Dış sinapslarım yanmıştı, hızlı bir boşaltımı engelliyordu ve enerjiye gidecek bir yer vermek için çaresizce onu dışarı çıkarmaya çalışmak yerine enerjiyi daha derine çekerek deli gibi döndürdüm. En uç noktalarımda doruğa ulaştığını hissettim... ve sonra ona sahip oldum. Her şeye sahiptim.

İnleyerek serin fayansa düştüm, hat enerjisi içimde zirve yaparken gözlerim kapandı, sonra tersine döndü, yanığımın üzerinden aktı ve uzun süredir kurulmuş kanallar aracılığıyla hatta geri döndü. Sonunda boşaldım. Ezici güç gitmişti ve ben olduğum yerde çaresizce yatıyordum.

"Rachel!" Jenks haykırdı. Tozu sıcaktı ama ben hattın sıcaklığı olmadan üşüyordum ve tekrar nefes almak için acele etmeden nefes verdim. Hareket etmemek iyi hissettiriyordu. *En azından onun lanet çemberinin dışındaydım.*

"Ona dokunursan seni öldürürüm," diye tehdit etti Jenks ve kanatlarından gelen cereyan yüzümdeki saçları itince yavaş bir nefes aldım. Stef ağlıyordu ama ben başımı bile kaldıramıyordum.

"Bırakın beni!" Stef haykırdı. "Bırak beni! Rachel, çok üzgünüm!"

Hodin'in kendinden emin homurtusu beni sarstı. "Çok fazla yanlış karar verdin," dedi ama bir ayağını kaburgalarımın altına sokup beni yuvarladığında inleyemedim bile. "En azından benimle birlikte olsaydın hayatta olurdun," dedi ve Stef'in ağlaması kayboldu.

Gitmişlerdi.

"Ah," diye fısıldadım. Doğrulamak için gerildim, sonra dünya eğilirken doğrulmamaya karar verdim.

"Rachel?" Kulağıma yakın bir yerden duydum ve sonra burnumu bir şey dürttüğünde göz kapaklarımı araladım. "O iyi!" Jenks haykırdı ve odaklanmaya çalıştım, şekli yoğun gümüş tozundan bulanıklaşmıştı. "Getty, o iyi!"

Sinapslarıma ne yaptığımı görmekten korkarak daha derin bir nefes aldım. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim yüzümü serin, serin zemine koymak için yuvarlanırken. "Jenks. Ivy ve Pike'ı ara. Hodin, Finnis'le birlikte şehri ele geçirmeye çalışabilir. Biraz kestirmeliyim," diye mırıldandım gözlerimi kapatırken.

Diğer her şey bekleyebilir.

CHAPTER 26

SICAK VE BIRAZ ... DAMP. TRENT'İN TELAŞSIZ SESİ

Nefes alışım tanıdıktı ve gerindim, battaniye kayınca serin bir cereyan sırtımın küçük kısmına çarptı. Ama vampir tütsüsünün hafif kokusu burnuma gelene kadar gözlerim Piscary'nin ön odasının karanlık ahşaplarını görmek için açılmadı.

"Trent?" Nabzım hızla atarak doğrulduğumda fısıldadım. Kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarım hâlâ nemliydi ve havuz suyu gibi kokuyordu. Oda yumuşak bir elektrik ışığıyla aydınlanmıştı, ayaklarımı meşe zemine doğru salladığımda kullanılmayan şömine kara bir delikti. Birisi beni aşırı doldurulmuş kanepeye yatırmıştı. Muhtemelen Trent'ti, çünkü o da yanımdaki sandalyeye yığılmıştı.

"Buradayım," dedi Trent, uyanmaya başladığında ayakları yere çarpıyordu. Gözlerini kırıştıtarak elime uzandı. "Güvendesin."

"Neden Piscary'deyiz?" Kirişleri peri tozu için tarayarak sordum. "Constance ..."

"Sorun değil," dedi sandalyesinin yanından küçük bir kafes alıp aramızdaki sehpanın üzerine koyarken.

Daha yakına eğildim, nemli giysilerim dikkatimi çekti. Küçük gri farenin boynundan mücevher parıltıları süzülüyordu. Bu Constance'dı ama böyle küçük bir kolyeyi nereden bulmuştu?

"Ivy ve Pike?" Fare ciyaklayıp beni tersleyince, "Ivy ve Pike?" dedim. "Hodin'in şehri almak için Finnis'e ihtiyacı var."

Trent oturduğu yerde gerindi, içinden memnun bir inilti geçti. "Birincisi, onlar iyi. İkincisi, Jenks'in mesajı otuz saniye kadar gecikti. Hodin onu yakaladı." Kendi üzerine çöktü ve iç çekti. "İçeri girdim,

onu yakaladı ve dışarı fırladı. Bunun için üzgünüm ama en azından Ivy ve Pike yara almadı. Kahve ister misin?"

"Tanrım, evet. Teşekkür ederim." Kaşlarını çatarak minderlere uzandım ve üzerimi değiştirip değiştiremeyeceğimi merak ederek nemli gömleğimi çekiştirdim. Çantam yakındaydı, onu almak ve telefonumu bulmak için eğildim. *On bir buçuk mu? Saçmalık, güneş battı. Ben uyurken dünyanın sonu gelmiş olabilirdi.*

Trent ayağa kalktı, bara ve son teknoloji kahve makinesine yönelmeden önce esnedi. Kahve harika olurdu ama asıl bilmek istediğim buraya nasıl geldiğimdi.

Seni hâlâ özleyiyor olmam normal mi, Kisten? Telefonumu bir kenara koyup sessiz, loş mekâna bakarken düşündüm. Pike burayı neredeyse eski restoran haline getirmişti ve ben de melankolinin yükseldiği özenli bara baktım. Birisi tüm odaya koruma hissi vermek için uzun aynanın üzerine Pike'ın elmas logosunu boyamıştı. Masalar boş ve çıplaktı ve iki yüksek arkalı sandalye önemli bir yer olarak yanmayan ateşin önünde oturuyordu. Barın sonundaki eski kasa yerinde yoktu ve tabletin takılı olduğu ev sahibi standına güvensizlikle baktım.

Oda tuhaftı, boş masaların ve dolu bar raflarının üzerinde bir bekleyiş havası vardı. Sonunda şöminenin üzerindeki karışık nüfus lisansını buldum ve onu her zaman barın arkasında asılı olduğu yere taşıma arzusuyla savaştım.

Ve böylece Kisten'in anıları su yüzüne çıktı, kahkaha sesleri ve bilardo toplarının şakırtıları düşüncelerimde yankılanırken görüşümü bulanıklaştırdı. Burada, Cincinnati'nin unutulmuş çocukları arasında kabul görmüştüm. Piscary'nin faaliyete geçmesi iyi bir şey olacaktı, her ne kadar hatırlatması acı verse de. Pike haklıydı.

Ta ki daha da önemli bir düşünce beni kendime getirene ve odağım kilitli ön kapıdan Trent'e kayana kadar. Trent'ti, değil mi? Hodin beni kolayca öldürebilirdi, değil mi? "Ah, Piscary'de ne işim var?" diye sordum.

"I.S.'den saklanmak." İki fincana doldurulan kahvenin sesi gürültülüydü ve battaniyeyi üzerime çektim. "Soğukta yatıyordun.

mutfak zemini. Daha önce sadece bir kez bu kadar korkmuştum. Ne olduğunu bilmiyorum..." Tereddüt etti, omuzları kamburlaştı. "Jenks bana neler olduğunu anlattı," diye devam etti. "Ben seni uyandırmaya çalışırken Doyle çıkageldi. Jenks Doyle'u üst kata yönlendirdi, ben de seni ön kapıdan çıkardım. Seni buraya getirdim," diye ekledi ve odanın karşısına geçip bana sıcak demlenmiş siyah bir kahve fincanı uzattı. "İyi olduğuna emin misin?"

Bir yudum aldım, onu incelerken yumuşak, cevizli tadı neredeyse tatsızdı. *Hodin, eğer bu sensen, yemin ederim, kafanı boynundan ayırır ve kafatasını bir kuş yuvasına çeviririm.* "Ivy ve Pike nerede?"

Yanımda oturdu ve ağırlığımız bizi birbirimize doğru kaydırdığında geri çekildim. "Finnis'i aramaya çıktım." Eliyle saçlarımı yüzümden çekti ve beni ona bakmaya zorladı. "İyi olduğuna emin misin? Jenks, Hodin'in çemberini kırdıktan sonra bayıldığını söyledi."

Jenks ise ortalıkta görünmüyordu. Nabzım hızlı atıyordu, daha da uzaklaştım, yüz ifadem dikkatlice boştu, çünkü ondaki soruyu görmüştüm. Eğer Hodin'se, başım beladaydı. Şu anda ley hatlarını çalıştırabileceğimden şüpheliydim, çemberini indirmekten yanmıştım. "Trent, Newt'in atının adı ne?"

Dudakları aralandı. "Tanrıça bana yardım etsin. Benim Hodin olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bir çizgiye dokunmaktan korkarak durdum. Yapamayacağımdan korkuyordum. "Adı ne?"

Trent elini kaldırdı. "O. Ve ben Red. Rachel, benim."

Omuzlarım çöktü ve oturdum, kolunu bana doladığında kendimi aptal gibi hissettim ve bana içten bir şekilde sarıldı. "Benim," diye fısıldadı. "Tanrım, bu çok zor olacak."

Başımı salladım, Al'ın neden Hodin'in ölmesini istediğini anlamaya başlamıştım. Sizi alt etmek için başka biriymiş gibi davranan bir iblisle nasıl başa çıkarsınız? *Korkak.* "Demek Doyle'dan saklanıyorum, ha?" Dedim.

"Evet, ama eğer öğrencilerinizi sonsuzluğa götürenin Hodin olduğunu kanıtlayabilerseniz..." Başımı salladım ve o da iç çekti. "Bir yolunu buluruz," dedi ve bana bir öpücük vermek için eğildi. Kollarımla ona sarıldım ve bırakmak istemeyerek onu içime çektim. "Aç mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım.

yanasını göğsüne bastırdı. "Doğum günü yemeğinde sandviç yemek gibi bir niyetim yoktu."

Kollarım gevşerken hafifçe gülümsemeyi başardım. "Kulağa hoş geliyor. Açlıktan ölüyorum." Birlikte ayağa kalktık ve o bara gidip kaşlarını hafifçe çatarak arkasına geçerken ben battaniyeyi silkeledim. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra küçük buzdolabını karıştırmaya başladı. "Ben, ah, Hodin'in çemberini kırarken kendimi yaktım," dedim ve Trent sempati içinde yüzünü buruşturdu. "İçinde ikincil bir tılsım vardı ve çemberini kırarken üst düşüncelerimi yaktıktan sonra, fazla enerjiyi olması gerektiği gibi hatta geri gönderemedim. Sıkışmıştı. Darboğazı kırmak için tamamını iğ haline getirememiş olsaydım, muhtemelen şu anda burada duruyor olmazdım."

Trent tezgâhın üzerine küçük bir kavanoz hardal ve kocaman bir şişe mayonez koyduktan sonra bir tabak söğüş et ve dilimlenmiş peynir koydu. "Ne kadar kötü yanmışsın?"

"Henüz bakmadım ama başım ağrımıyor, bu iyiye işaret. Jenks nerede?"

"Güvenlik kontrolü yapıyorum. En azından bir çember oluşturabildiğini bilseydim kendimi daha iyi hissederdim."

Başımı sallayarak, en yakın çizgiye doğru belirsiz bir düşünceyi kaydırmadan önce kendimi dengeledim. Enerji duyularımı rahatsız edici bir şekilde taradı. Fokurdayıp köpürerek chi'mi yeni bir sıcaklıkla doldururken irkildim. Zordu ama mümkündü. "Heceleyebilirim," dedim ve dört dilim ekmeğin üzerine et ve peynir koymaya başlarken başını salladı. Biri benim için, biri onun için.

"Stef'i yakaladı," dedim usulca ve gülümsemesi soldu. "Bileğinde üç kesik var." Bu eskiden köleliğin bir işaretiydi ve bu konuda bir şey yapmazsam yine öyle olacaktı.

"Jenks söyledi. Bir süre daha iyi olacak."

Battaniyeyi katlamayı bitirdim ve kanepenin üzerine bıraktım. "Onu neredeyse öldürüyordum. Onun Hodin olduğunu sanmıştım. Trent, bu adamı ortadan kaldırmalıyım ve bunu sadece Cincinnati'yi ele geçirmesini engellemek için yapmıyorum. Seninle mi yoksa Hodin'le mi konuştuğumu bilemezsem kafayı yiyeceğim." Constance'ı dikkatlice kaldırdım

ve onu bara götürdüm, vampir fare bana tısladı, uzun dişlerini gösterdi. *Güzel.*

"Eğer o mu yoksa sevdiğim birinin kılığına mı girmiş diye sorgularsam tepkilerim yeterince hızlı olmaz." Duraksadım, parmağımla maun çubuğa bir şey karalamaya çalıştım.

Sessiz, Trent sandviçleri kesmek için büyük bir bıçak kullandı, onunkinden iki uzun dikdörtgen ve benimkinden iki üçgen yaptı.

Üçgenlerin olduğu tabağı önüme çekerken, "İlk dürtümün beni rahatsız eden şeyi öldürmek olmamasına sevindim," diye mırıldandım. "Yoksa Stef şimdi ölmüş olurdu."

Ama ilk ısırığımı peri kanatlarının sesiyle duraksadı. "Kabul et, Rache," dedi Jenks uçarak içeri girdiğinde, yıpranmış görünmüyordu. "Eğer seni rahatsız eden şeyleri öldürseydin, şimdiye kadar istihbarat ajanlarının yarısı ve Cincy'deki tüm otobüs şoförleri ölmüş olurdu."

"Hepsi değil," dedim dolu ağzımın etrafında. Mmmm, üzerine marmelat koymuştu ve acı tatlı tadı peynir ve biftekle mükemmel uyum sağlamıştı.

"Ama sen yapmadın ve o da yapmıyor." Trent kaşlarını çatarak barın altındaki monitörlerden birine baktı. "Bu bir haber minibüsü mü?" diye sordu ve Jenks başını sallayarak açık marmelat kavanozunun üzerine inip çubuklarını kullanarak bir parça şekerli portakal kabuğu yedi.

"Evet, ama iletişim kulesine neden ulaşamadıklarını anlayana kadar en az on beş dakikamız var." Kıkırdadı. "Hey, orada bal var mı?"

"Hayır," dedim ve Trent elini geri çekti. "Jenks, iyi bir iblis parolası yapmak için kaç tane peri ismi gerekir?"

Peri gözlerini kırptırdı, sonra sırttı. "Dört," dedi ve beni gerçekten Jenks olduğuna ikna etti. "Benden başka kimse ben olamaz, Rache. Bunu bilmen gerekir."

"İstiyorum." Sandviçimle oynadım. "İyi olduğuna emin misin? Duvara sert çarptın."

Jenks peynire doğru atıldı, kılıcı bir kama kesmek için parladı. Kılıcının ucunu içine sokarak parmaklıkların arasından kılıcı kavrayan adama doğru uzattı.

fare. "Getty ..." dedi ve sesi kesilince başımı kaldırıp baktım. "Ah, Getty beni iyileştirdi," diye usulca bitirdi. "Bir şeyi kontrol etmem lazım." Ve sonra gitti, kanatları donuk bir nota mırıldanıyordu ve uçarken tozu kasvetli bir maviydi.

Trent kamera açısıyla oynadığı yerden başını kaldırdı, açıkça şaşırılmıştı. "Burada anlamadığım bir şey mi var?"

Rahatsız bir şekilde Constance'a bir parça daha peynir yedirdim. "Getty nerede?"

"Kilise." Dirseğini bara dayadı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Perileri organize etti ve orayı koruyorlar. Seni dışarı çıkardığımda ağladı, Hodin'den saklandığı ve onun orada olduğunu sana söylemediği için utandı." Bakışları Jenks'in solan tozuna gitti. "Bu yüzden mi üzgün?"

Büyük bir ısıruk aldım, nasıl cevap vereceğimi düşünmem gerekiyordu. "Peri kültüründe kocasının uçmasını sağlamak kadının görevidir," dedim yutkunduktan sonra. "Annesinden ayrıldıktan sonra, Belle dışında onunla ilgilenen tek kişi Matti oldu. Belle'in peri olduğu için saçını kesmesini ve yaralarını iyileştirmesini görmezden gelebileceğini düşünüyorum ama Getty?" Trent'in gözlerine baktım. "Ondan hoşlanıyor ve sanırım bunun Matalina ile paylaştığı her şeye ihanet etmek anlamına geleceğinden endişeleniyor."

Trent derin bir iç çekti. "Oh."

"Medya kapıyı çalmadan önce ne kadar zamanımız var sence?" Ayağa kalktım ve monitörleri görmek için tezgâhın üzerine eğildim. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum." Ağrıyan elimi esneterek tekrar tabureme çöktüm ve Bis'i düşündükçe odak noktam bulanıklaştı. Eğer komada olmasaydı, dünya üzerindeki hiçbir çember beni tutamazdı. "Bazı değişiklikler yapmalıyım," diye fısıldadım.

Trent'in kahve fincanını doldururken çıkardığı yumuşak ses dikkatimi çekti. "Neden diğer iblisler şimdi onun peşinden gitmiyor? Onu koruma sözünü iptal ettiğine göre," dedi bana yeni bir kupa verirken.

"Yapmadım. Tam olarak değil." Constance kahve almak için kolunu parmaklıkların arkasına uzatıyordu ve ben de bir damlanın onun avuçlarına düşmesine izin verdim. "Onu bir şişeye koymayacağımı asla söylemedim, ama yine de onu eylemlerine karşı korumak zorundayım ya da geri kalanı için iblislerle sahip olduğum her güvenilirliği kaybetmek zorundayım."

hayatımın." Duraksayarak bir yudum aldım. "Bana yardım edemezler. Ayrıca, onlar olmadan bunu yapamazsam, Dali'nin insanları familiar yapmayı bırakmasını ve kandırdıklarını serbest bırakmasını talep edecek dışlerim yok. Bunu bekliyor olmalıydım. Bir yıldan biraz fazla bir süredir özgürler. Sıkıntıdan patlıyorlar."

Ama can sıkıntısı onlara uymayı kabul ettikleri yasaları çiğneme hakkı vermiyordu. İblislerle ilgili komik olan da buydu. Sözleri mutlaktı ama sadece sizin uygulayabildiğiniz kurallara uyarlardı. Onlardan Hodin'e bakmama yardım etmelerini isteyerek kendi kurallarımı çiğnemeyecektim.

"Hodin'le geçen dört ay uzun bir kurguydu," diye homurdandım ve Constance nazikçe geçirerek daha fazla kahve için elini uzattı. "Al'ı kendimden uzaklaştırdım," dedim vampire parmağımdan bir damla daha verirken. "Pike'ı kötü bir duruma soktum."

Trent kırıntılarla dolu tabağımy alıp bar lavabosuna koyarken gülümsedi. "Yine Al ile konuşuyorsun. Pike kendini kötü bir duruma soktu, seni değil."

"Elbette, Hodin'i dinleyerek. Senin iş çabanı mahvettim."

"Hayır, mahvetmedin" dedi, iyi ruh haliyle beni şaşırtarak.

"Neydi bu arada?" diye sordum ve yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal aldı.

Dirseğini bara dayayarak kahvesinden bir yudum aldı. "Carew Kulesi'nin yeni sahibine bakıyorsunuz."

"Ne?" Daha dik oturdum, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kafesinin parmaklıklarını sallaması bir şey ifade ediyorsa Constance da şaşırmış görünüyordu. "Tüm bina mı? Birkaç kat alacağınızı sanıyordum." Belli ki onlara verdiği meblağ satın alma bedeli değil, peşinat parasıydı. *Lanet olsun.*

"Restoran hariç her şey," dedi. "O yüzden yasaklanmamak için elinden geleni yap. Taşraya çok uzak olduğu için benim yanıma taşınmama konusunda haklıydın."

"Oh," dedim, heyecanım bir anda dibe vurmuştu.

"Şehir dışında çalışmak babam için işe yaraymış olabilir -çalışmalarının çoğunun yasadışı olduğunu düşünürsek- ama benim için işe yaramıyor. Şehir merkezinde bir ofise ihtiyacım var, kızların hayatlarını en az şekilde kesintiye uğratacak bir daireyle birlikte."

"Ah." Onunla birlikte yaşamadığım için yüzümü kurtaran bahanem önümde parçalanıyordu.

"Ne yazık ki sigortamın karşılayamayacağı kadar pahalısın," dedi ve ben ciddi olup olmadığını anlayamadan gözlerimi kırptım. "Yani benim yanıma taşınamazsın."

"Oh, gerçekten mi ..."

Işıl ışıl parlayarak bara doğru eğildi ve beni tam ortama kadar uzanan uzun, durgun bir öpücüğe boğdu. Dudaklarımız ayrılırken "Gerçekten mi?" dedi.

Sevildiğimi hissederek güldüm ve gülümsemesi genişledi. "Bu daha iyi," dedi memnuniyetle. "Pekâlâ. Hodin konusunda ne yapacağız?"

Biz kelimesini gerçekten sevmiştim. Kafalarımız neredeyse birbirine değiyordu, aramızdaki bar ve ben kıpırdamaya isteksiz bir şekilde oyalanıyordum. "Hodin'i yakala," dedim, henüz nasıl yapacağımı bilmeden. "Onu bir şişeye koy. Öğrencileri Dali'ye satanın kendisi olduğunu itiraf etmeye zorlayın. Onları kurtarın. Biraz pasta yiyin. Bugün benim doğum günüm." Saatin kaç olduğunu hatırlayarak yere yığıldım. "En azından önümüzdeki otuz dakika için. Pasta olmalı."

İki ayağı üzerinde doğrulup kulübesine doğru yalpalayarak ilerleyen Constance, Trent'in kolu bana dolandığında ve alnımız birbirine değdiğinde açıkça iğrenmişti. Uzun bir an boyunca hareket etmedik, o barın arkasında, ben önünde, birbirimizin varlığını hissediyor ve bundan güç alıyorduk.

Ta ki peri kanatları gıcırdayana ve biz ayrı düşene kadar.

"Çocuklar! Çocuklar!" Jenks içeri girerken tiz bir sesle bağırdı ve bizi özel anımızda gördüğünde toz yüklü bir şekilde durdu. "Tink'in küçük pembe dildosu. Yine toz mu eliyorsunuz?"

"Henüz değil," dedim Trent'in saçlarını sivri kulağının arkasına sıkıştırırken. "Beş dakika içinde geri gel."

Jenks uzun çubuğun üzerinde bir aşağı bir yukarı uçarak bir şeyler aradı. "Beklemesi gerekecek," dedi aşağı doğru ok atıp televizyonun kumandasına basarken. "Bir sorunumuz var."

Trent kaşlarını çatarak barın arkasındaki monitörlere baktı. "Hâlâ hazırlık yapıyorlar." Jenks kanalı değiştirirken "Biz değiliz," dedi ve ben de Odanın en ucunda geniş ekran bir televizyon var.

"Burası Fountain Meydanı," dedim şehir merkezindeki binaların ışıklarını tanıyarak. "Ulusal televizyonda." *Piç kurusu. Şimdi ne oldu?*

Trent iç çekerek barın arkasından çıkıp yanıma oturdu. Fountain Meydanı, insanlarla ve ışıklarla doluydu. Finnis müzik sahnesindeydi, Constance'ın küçücük, inkar edilemez şekli, beyaz bir güç elbisesi ve bir sürü mücevherle onun yanındaydı. Bakışlarım fare kafesine gitti. *Hodin . . .*

Küçük bir kalabalık büyüyordu ama Finnis ve Constance dışında kimse mutlu görünmüyordu. Üniformalı I.S. ve FIB personeli kalabalığı ve haber ekiplerini uzak tutuyordu. Bir podyum vardı ve birden aklıma Trent'in basın toplantılarından birine katıldığım zaman geldi.

"Bu Pike. Şurada, saksının yanında," dedi Trent, işaret ederek ve dudaklarım aralandı. O Pike'tı, itiş kakışa rağmen kıpırdamadan dururken yüzü asıktı. Ivy'yi görmedim ve telefonumu almak için döndüm.

"Ivy'yi aramam gerek," dedim, dikkatim Constance'a kaymıştı. Vampir fare kafesinin parmaklıklarına dayanmış, o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki haber spikerinin neler olup bittiğini anlattığını duymak zordu.

"Kapa çeneni, küçük kan torbası!" Jenks kılıcını parmaklıklı tavanda gezdirirken bağırdı ve kadın suratı asık ve huysuz bir şekilde yere çöktü.

"-Kayıp vatandaşları bulmak için I.S. ile yakın işbirliği içinde çalışıyoruz," dedi spiker Trent sesini yükseltirken. "Şimdi Cincinnati'deki Fountain Meydanı'na, devam etmekte olan bir habere gidiyoruz."

Resim değişip Finnis ve Constance çerçeveyi doldurduğunda, "Ivy telefonuna cevap vermiyor," dedim.

"Finnis onun Constance olmadığını biliyor," dedi Trent, yüzü asılmıştı. "Neden bu işe devam ediyor?"

"Muhtemelen Hodin beni hapse atacağına ya da öldüreceğine söz verdiği içindir," dedim Pike'ın simgesine bir sonraki vuruşumda. "Her iki durumda da, o ruh laneti FSCA arafında sıkışıp kalacak."

Telefonum çaldı ve her zaman yaptığım gibi hoparlöre almak yerine kulağıma götürerek açtım. "Pike? Fountain Square'de misin? Ivy nerede? Neler oluyor?"

"Buradayız," dedi ve Trent sesi kısıp altyazıları açtı. "Lütfen bana oradakinin Constance değil de Hodin olduğunu söyle."

"Constance burada," dedim, ılık atmaya devam ederken ona bakarak. "Sanırım Hodin, Cincy'yi onun yerine alabileceğini düşünüyor. Finnis de muhtemelen beni ve şu ruh lanetini aradan çıkarmak için onunla birlikte hareket ediyor. Ortam nasıl?" Ama asıl bilmek istediğim, ekranın altından dökülen bu saçmalıklara inanan biri olup olmadığıdır.

"Kapa eneni!" Jenks, Constance'a bağırdı ve bir an için onun tiz fare öfkesinden başka bir şey duyamadım, ta ki o sakinleşip ince kuyruğunu sallayana kadar.

"irkin," dedi Pike ve bunu etrafındaki kalabalıktan duyabiliyor, televizyondaki yüzlerden görebiliyordum. "David hâlâ Weres'in kontrolünü elinde tutuyor ama seni takip eden vampir ve cadı grupları parçalanmaya başlıyor. *Constance* herkese senin öldüğünü söylediğine göre bu şaşırtıcı değıl."

"Öldü!" Ben bağırdım ve Jenks kıs kıs güldü. "Ben ölmedim."

Yeşil gözleri düşünceli olan Trent elini çenesinin altında gezdirdi. "Neden herkese senin öldüğünü söylesin ki? O zaman senmiş gibi davranamaz." Bana baktığında odağı netleşti. "Tabii o son lanetin seni öldürdüğünü düşünmüyorsa."

"O kadar da kötü değıldi," dedim ama fazla çizgi enerjisini döndürmeye alışkın olmasaydım kötü olabilirdi. Elbette, izgi enerjisi söz konusu olduğunda tanıdığım gibi davranan bir gargoyle vardı, ancak Bis her zaman orada değıldi ve kafamda çılgınca miktarda iğ yapma yeteneğini geliştirerek telafi etmeyi öğrenmiştim. *Görünüşe göre Hodin'den kurtulmaya yetecek kadar.* "Bahse girerim beni öldürdüğünü düşünüyordur." Nabzım hızlandı. "Pike, annemi aramam gerek. Eğer bu ulusal haberlere çıkarsa ..."

"Git," dedi Pike ve ekranda onu gördüm, dudakları söyledikleriyle çelişiyordu. "Ivy ve ben Finnis'i izlemek için burada kalacağız."

"Hayır." Kıpırdandım, annemi aramak istiyordum ama önce burayı bitirmem gerekiyordu. "İkinize de ihtiyacım var. Piscary'deyim."

Pike, "On beş dakika içinde orada ol," dedi ve aramayı sonlandırdı.

"Constance" Cincinnati'ye öğrencileri sonsuzluktan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verirken Trent hemen televizyonun sesini açtı. Finnis, DC vampirlerinin desteğini vaat ediyor, iblislerin siyasi sistemde yer almasına izin verilemeyeceğini, çünkü özünde yozlaşmış olduklarını ve onlara güvenilemeyeceğini söylüyordu.

"Peki sen değil misin?" Anneme hayatta olduğumu, daha sonra açıklayacağımı ve lütfen bir daha cenazemi planlamamasını mesaj atarken söyledim.

Televizyondan, ıslıl ıslıl bir Finnis, sadece vampirlerin sağlayabileceği dürüst ve namuslu güç dengesine geri dönme sözü verdi. I.S. yeniden onları, hem insanları hem de Inderland'ı koruyabilecekti.

Annemin yanıtı belirdiğinde iç çektim. Gülen bir kaplan ve bir kalp simgesiydi.

"Dikkatim dağıldı," diyordu Constance, gerçek Constance televizyonda kulaklarımı acıtacak şekilde tiz bir sesle bağırırken. "İblis Morgan'a olan güvenime ihanet etti. Beni ve filizimi yanlış yönlendirdi. Ama beni ve Pike'ı altına soktuğu laneti kırdım ve her şey normale dönecek."

Constance ve Finnis birlikte, muhabirlerin bağırarak sordukları soruları duymazdan gelerek ayrılmak üzere döndüler. I.S. yaklaştı ve canlı ve ölü bedenlerden oluşan bir duvar onları uzaklaştırdı, ta ki sadece Cincy'nin haber spikerleri onların ani yokluğunu doldurmaya çalışana kadar.

"Cincinnati'nin baş vampirinden, şehir merkezinde artan huzursuzluğa rağmen her şeyin kontrol altında olduğuna dair daha fazla güvence ve hoş bir görünüm. Hâlâ Morgan'ın ölümüyle ilgili iddiaları doğrulamaya çalışıyoruz. Bu gece Morgan'ın evinin önünde bir gece yarısı nöbeti planlandı-"

"Kapat şunu," dedim ve Jenks de mecburen düğmeye bastı.

"Ölü bir cadıya göre iyi görünüyorsun," dedi peri ve Constance'a kaşlarımı çattım. Çenesini kapatmıyordu ve gürültüden düşünemiyordum.

"Hey!" diye bağırdım ve Constance kalçalarının üzerine çöktü, bıyıkları titriyordu ve siyah gözleri bana dik dik bakıyordu. "Bu kadar kaçık olmasaydın seni asla bir fareye dönüştürmezdim!"

Sonunda sustu. Barın üzerine eğildim, kollarımı barın pürüzsüz yüzeyine dayadım. Constance olarak Hodin, I.S.'nin kontrolünü elinde tutuyordu. Ayrıca DC'nin uzun süredir yaşayan ölümsüzlerinin de onayını almıştı; kim olduğu umurlarında değildi ve ruh laneti fiilen ortadan kalktığı sürece onunla çalışmaya hazırdılar. DC vampirlerinin benimle derdi iblis olmam değildi. Lanet olası ruh lanetiydi.

Trent benimkinin yanındaki tabureye yerleşirken, "Bu çok zor," dedi.

Jenks'in kanatları gıcırdadı. "Yine Mart ayındayız ve Hodin'i SkyStar'a çekip lanetleyerek bir fareye dönüştürebileceğinizi sanmıyorum."

Kendimi bar taburesine oturtup düşünmeye başladım. Hodin'in öldüğüme dair inancını kendi avantajıma mı kullanmalıyım? Yoksa hayatta olup onun içine şüphe korkusu mu salmalıyım?

Şüphe iyi bir şeydi. Hodin zaten kendine o kadar da güvenmiyordu. Yoksa neden başka insanlar olmaya çalışsın ki? Ama ölü kalmak onun benmiş gibi davranmasını engelleyecekti. "Öneriler?" Constance'ın kendini beğenmiş beklentisinden yola çıkarak sordum. *Kendini beğenmiş mi? Kendini beğenmiş mi?* Hodin'in hilesini ortaya çıkarmak için onu tekrar vampire dönüştüremezdim. Yapamazdım.

Trent, "Doğum günün için akşam yemeği ve ever-after'da güzel bir gezinti yerine biraz vampir ve iblis kıcı tekmeliyoruz," dedi. "Bizden ne istiyorsun?"

Biz. İşte yine oradaydı ve Trent'e gülümsedim. Jenks onun omzundaydı. Hodin'in kumarı bana yardım edecek arkadaşlarımın olmamasına bağlıydı. Gördüğüm kadarıyla çoktan kaybetmişti.

Herkese hayatta olduğumu göstermem gerekiyordu. Sadece bunu değil, aynı zamanda subrosa, yani şehrin koruyucusu olduğumu da. Ya Hodin'in bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkararak ya da öğrencileri geri getirerek, ama tercihen her ikisini de yaparak bunu yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Bunun için de Dali'yle konuşmam gerekiyordu. Öğrenciler ondaydı; silah kasasının giriş kodu da ondaydı. İsteddiği bir şeye sahip olmalıyım. Belki Newt'in büyü kitapları ya da bir daha asla kullanamayacağım o asa.

Bir ürpertiye bastırarak telefonumun saatine baktım. *Neredeyse gece yarısıydı.* "Kiliseye gitmem gerek."

Jenks fırladı, tozları parlak altın rengindeydi. "Av tüfeği!"

Başımı salladım ve mesajlarımı açtım. "Jenks, nöbeti atlatmak için sana ihtiyacım olacak. Trent-"

Omuzları çöktü. "Ben Constance ile kalacağım," diye gönüllü oldu.

"Hayır, ben de seni yanımda istiyorum," dedim, önce Pike'a, sonra Ivy'ye kiliseye taşınacağımızı mesaj atarken başım telefonuma eğikti. "Dali'nin kasaya girmeme izin verecek kadar çok istediği bir şey bulmalıyız." Constance'a döndüm. "Uslu duracağına söz verersen bizimle gelebilirsin."

Küçük gri fare kafesinin ortasında durmuş, öfkeyle bana bakıyor, dişleri parlıyordu. "Ciyakla," dedi ve Jenks omuz silkti.

"Bu bana evet gibi geldi," dedi peri ve Trent kafesini tezgahdan kaldırdı.

Onu yanımızda götürmek riskliydi ama Hodin'in kaçırması için burada bırakmak daha da kötüydü.

"Tamam. Basından kaçmak için arka taraftan çıkalım," dedim ve Trent sırtıttı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

YIRMI DÖRT SAATTEN KISA BİR SÜRE İÇİNDE İKİNCİ KEZ İHTİYACIM OLDU.

bahçemden içeri sızmaya çalışıyor, kirayı ödeyemediğim zamanlarda Bayan Talbu'dan kaçmaya çalıştığım günler aklıma geliyordu. Bu başarı Bay Dinky için bol miktarda köpek ödülü gerektirmişti ve yine de iğrenç Chihuahua beni sık sık ele veriyordu.

Trent'in arabası birkaç sokak ötede park etmişti ve Jenks'in öncü koşusu ile kilisemin arkasındaki sokağın genel sessizliği arasında henüz fark edilmemiştik. Günün sıcaklığı hala kaldırımdan yayılıyordu ve Trent'in yanında yürümek güzeldi, bir tarafta sessiz evler, diğer tarafta mezarlığın altı metrelik taş duvarı, dolunayı biraz geçmiş ve neredeyse tam tepemizde olan ay. Neredeyse normal sorunları olan normal insanlarmışız gibi davranabilirdim. *Neredeyse.*

"Doğum günün için üzgünüm," dedi Trent ve ben de boştaki elini bulup sıktım. Constance'ın kafesi diğer elindeydi, vampir fare gecenin içinde ıslanırken şaşırtıcı derecede sessizdi.

"Sadece bir gün." Birleştirdiğimiz ellerimizi adımlarımızla eş zamanlı olarak salladım, duvarı incelemeye başladığımda yavaşladım. "Buralarda bir yerde birkaç tutunma yerim var. Yukarı ve aşağı, çok kolay."

"Bu sadece bir gün değil," diye homurdandı. "Planladığım şeyler vardı."

Yorgun görünmesi hoşuma gitmişti. "Ben de," dedim, araştıran parmaklarım sert bir kaya parçası bulduğunda aydınlandım. "Buldum. İlk ben çıkacağım. Zirveye ulaştığımda Constance'ı bana verebilirsin."

Ama cırcır böceklerinin arasından bir yusufçuk kanadı sesi geldi ve duvara döndüm, zayıf gülümsemem sekteye uğradı. Jenks'ti ama toz almıyordu.

Bir sorun vardı.

"Doyle," dedi peri basitçe ve ben yığıldım. "Arka araba kapısına park etmiş, altı inçlik sandviçi ve büyük boy Brimstone shake'yle meşgul ama duvarın tepesindeki ufku kırarsan fark eder."

Duvara yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirdim. Ön taraftan giremiyorduk. Dışarıda ellerinde tiki meşaleleri ve mumlar olan otuz kadar insan vardı. "Ciddi misin?" Şikâyet ettim. "Hiç pes etmez mi?"

Trent'in yeşil gözleri ay ışığında neredeyse simsiyahtı. "Ben olsam bunu bir iltifat olarak alırdım. Senin hayatta olduğunu düşünüyor."

Jenks bahçe kılıcının kabzasına dokundu. "Bana on beş dakika verin, onu öyle bir kaşındıracağım ki güneşin patladığını bile fark etmeyecek."

Trent ise sanki çok önemliymiş gibi ayı inceliyordu. "Küçülüyor," diye fısıldadı. "Tam dolunay kusursuz olurdu ama bu hükümet çalışmaları için yeterince yakın."

"Neymiş o?" Trent'in sırtışı olumlu anlamda sinsi bir hal alırken, "Ne?" dedim. "Büyüleyici caziben mi?"

"Daha iyi," dedi beni duvardan çekerken. *"Ta na shay, auren sy auren lumon."*

Trent'in aurası benimkini sarmak için yükselirken ürperdim, niyetini taşıyan küçük sihir parıltıları sinapslarım boyunca lezzetli bir hisle karıncalanıyordu.

"Nereye gittin? Neredesin?" Jenks havada asılı dururken gözlerini kocaman açarak konuştu.

"Vay canına," dedim, etkilenmişim ve peri gülmeye başladı, iki büklüm oldu ve üzerinden neşeli bir altın tozu dökülürken kendini geriye doğru uçurdu.

"Görünmez olduğunu sanıyordun," dedi peri, gülerken irtifası düşüyordu. "O tılsımı iade etmen gerek Kurabiye Adam. Seni hâlâ görebiliyorum."

"Tılsım gayet iyi." Trent kaşlarını çatarak Jenks'e baktı. "Seni de dahil ettim."

"Ben mi?" Jenks'in gözleri büyüdü. "Görünmez olmak için tılsıma ihtiyacım yok. Çıkar şunu."

"Al bakalım, peri kızı." Trent boştaki elini omzuma koydu ve beni duvara doğru çevirdi. "Ay battığında kırılır ve yanılmaz değildir. Fark edilmemeye çalışmalısın. Yukarı çık Rachel."

Önce kendisinin çıkması için ısrar etmeyecek olmasını takdir ettim ve ilk tutamağa uzanıp çekmeden önce çantamı ona uzattım. Bir başka hızlı uzanma ve çekme hareketiyle bacağımı düz duvarın üzerine kaldırdım. Dönerek, önce çantama sonra da Constance'a uzanmak için düz bir şekilde uzandım. Kafesini yanıma koyduğumda vampir fare sessizdi, bakışları eski bir sevgiliyi görüyormuş gibi gölgelere sabitlenmişti.

Trent'e yer açmak için beceriksizce yer değiştirirken, "Jenks haklı," dedim. "Doyle'un arabası kapıda." Kıkırdarak bahçenin geri kalanını taradım, kilisenin önünden gelen ışık ve gürültüden hoşlanmamıştım. İçerideyken sessiz olmak zorundaydık ama hiç ışık yakmazsak kimse orada olduğumuzu anlamazdı. Muhtemelen.

Trent, bir nefeslik hareket ve taş öğütmenin en yumuşak sesiyle duvarda karşımdaydı, yere hafifçe atlamadan önce geceyi seyretmek için bir an çömelmiş vahşi bir kral gibi görünüyordu. Constance'a uzanırken yüzü gölgeler içinde solgundu. Onu orada, saçlarındaki ay ışığında ve gözlerindeki alçaklıkta görünce, içimde yumuşak, emin ve kalıcı bir şey çarptı.

Lanet olsun, bir kız ne kadar şanslı olabilir ki? Kafesi ona doğru indirirken düşündüm. Sadece duvardan nasıl atlanacağını bilmekle kalmayan, aynı zamanda bunu yapmaktan zevk alan bir erkek arkadaşım vardı. Onu severek aşağı indim, ayaklarım duyulmaktan çok hissedilen bir gümbürtüyle toprağı buldu.

Trent'in eli sanki orada olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine belime gitti. Parmakları tüylerimi diken diken etti ve bilerek ona çarptım. Burada, cırcır böcekleriyle dolu karanlıkta bahçemde olmak çok keyifliydi ve keşke gizlice girdiğimiz yer kendi kilisem değil de, ödünç almamız gereken bir eser için müze ya da dosyalarımızı parçalamak için I.S. gibi daha eğlenceli bir yer olsaydı. *Trent'le onun hayatından endişe etmeden çalışabilirim*, diye düşündüm ve hızlı bir öpücük çalmak için onu kendime doğru çektim.

"Ah, küçük kurtlu elmalar için," diye yakındı peri. "Tozu sonra elersin. Yapacak işlerimiz var."

Trent isteksizce geri çekildi ama patikaya doğru ilerlerken parmaklarımız birbirine dolanmaya devam etti. Nash'in mezarındaki *cor mors* çiçekleri açmıştı ve biz eski mezarlıkta ilerlerken tatlı koku etrafı dolduruyordu.

Taşlar. "Peki sadece dolunayda çalışan bir tılsımı nereden buldun?" diye sordum ve Trent'in ruh hali yumuşadı.

"Annem. Bunu bana kamptan eve döndüğümde pencereden düşüp yaralandıktan sonra verdi. Bir şey almak için kampın mutfağına gizlice girmeye çalışıyordum. Eğer gizlice gireceksem doğru aletlere sahip olmam gerektiğini söyledi."

Dudaklarım kıvrıldı. "Üç katmanlı bir pastanın yarısıydı." Trent dudaklarını ayırarak başladı.

"Hatırlıyor musun?"

Sırtarak elini bıraktım, böylece mezarlığı daha ekili bahçemden ayıran alçak duvarın üzerinden geçerken dengemi daha iyi koruyabilecektim. "Evet. Çikolata soslu vişneli. Lee benim payımı toprağa düşürdü. Sen onun burnunu kırdın, o da seni bir ağaca fırlattı. Kolun orada sıyrıldı."

"Lee beni bir ... içine attı." Trent'in bakışları dalgınlaştı, kaşları çatıldı. Kampın suyunda hafıza engelleyiciler vardı ama çoğu şey yeterince sorulduğunda geri gelme eğilimindeydi. "Bana pencereden düşerken sıyırdığımı söyledi."

"Bu yüzden bir hafta sonra onu terk edilmiş kuyuya attık." Lee'siz üç muhteşem gün geçirdik. Sonra beni kamptan attılar çünkü artık ölmüyordum.

Trent güldü ve içimi sıcak bir his kapladı. "Böyle arkadaşlarla
-"

"Kimin düşmana ihtiyacı var ki?" diye bitirdim, Trent'i sık sık merak etmişim. ve Lee'nin dostluğu, topyekûn bir savaştan yarım yumruk ötedeydi. Verandanın ışığı yanıyordu ve içeri girmeden önce Jenks'in keşfini bitirmesini bekleyerek sıcak ışığın önünde durdum. Endişeyle sokakla aramızdaki tahta çite baktım. Alçak sesle ve kederli bir şeyler söylüyorlardı, bir tür retro-melankoli. "Bu mu ..."

Jenks fırladı, tozları güçlü bir altın rengiydi. Burası onun bahçesiydi ve oraya gizlice giremezdi. "Evet," dedi peri. "David Bowie'den 'Thursday's Child'."

"Mmmm." Dudakları titreyen Trent, Constance'ı diğer eline geçirmek için bırakmadan önce parmaklarımı sıktı.

"Gülme. Bu harika bir şarkı," dedim ve Jenks kıs kıs güldü.

"Elbette, ama bunu senin anına söylüyorlar."

"Hey," diye fısıldadım yüksek sesle, Trent bana dokunup beni öne doğru itince dikkatim dağıldı.

Trent, "Kimse gülmüyor," dedi ama Constance sanki gülmek istiyormuş gibi bana bakıyordu. "Bence bu uygun bir övgü."

"Devriye gezecek bir bahçen yok mu?" Dedim ve Jenks ayağa kalkıp beni selamladıktan sonra alçaktan uçarak taşların arasından süzüldü. "Bu şarkıda yanlış bir şey yok," dedim ama içim cız etti. "Perşembe'nin çocuğunun gidecek çok yolu var," diyordu tekerleme ve kimileri bunun "kaderinde büyük şeyler var" anlamına geldiğini iddia ederken, kimileri de tıbbi, duygusal ya da sadece kötü şans gibi aşılması gereken adil olmayan engelleri olan çocuklardan bahsettiğini düşünüyordu. Her iki durumda da şarkı kederli ve söylemesi kolaydı. İçinde beni gördüklerini mi? Bu tartışmaya açık bir iltifattı.

"Güzel bir şarkı," dedim tekrar, geniş verandanın basamaklarını çıkarken. Mutfak karanlıktı ve kilitli olmayan Fransız kapılarını açtığımda Trent hiç tereddüt etmeden beni takip etti. Sokaktan gelen gürültü dışında tüm kilise sessizdi. Ne periler ne de oda arkadaşları vardı, sadece boş, sessiz tezgâhlar ve uğuldayan bir buzdolabı vardı.

"Kitaplarım üst katta," diye fısıldadım. "Newt bana onunkilerin hepsini verdi ve bende sadece dört tane olmasına rağmen Dali'nin bir tanesinde gözü olabilir," dedim koridordan kutsal alana doğru ilerlerken, Trent de arkamdan geliyordu. "Nash'ten sakladığım incilerin bir ley hattı önemi olabileceğini düşünüyor musun? Constance onun içini boşalttığında onları takıyordu."

Vampir Trent'in elinde bir kafeste olduğu için sonuncusunu oldukça ısırarak söylemiştim ama Trent beni geri çekince dikkatim dağıldı.

İçindeki uyarı beni ürküttü. Nefesim kesilerek büyük arduvaz sehpanın etrafındaki uyumsuz kanep ve sandalyelere baktım. Karanlık bir gölge orada oturuyordu, kederliymiş gibi kambur duruyordu. En azından öyleydi. Sesim başını kaldırmasına neden olmuştu ve elindeki gösterişli silindir şapkayı masanın üzerine bırakıp bana bakarken dudaklarının eğimindeki öfke ve hayal kırıklığı karşısında irkildim.

"Al?" Dedim, en yakın ley hattından büyük bir gücün çekildiğini hissederek donakaldım. Kalbim ağır bir gümbürtü çıkardı, korku omurgamdan aşağı iniyordu. Şüphe kök saldı ve ben de ley hattına dokundum. Al'ın neden kilisemde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama siyah ve altın sarısı ipekten, kol ağızları ve boynu kırmızı dantellerle süslü enfes bir takım elbise giymişti. Daha önce hiç görmemiştim ve kırmızı, keçi gözlerindeki öfke karşısında tereddüt ettim. *Bu Al, değil mi?*

"Ah, burada olmana sevindim," dedim ama asıl soru neden oturma odamda bir yığın kitap ve çan kulesindeki boş cırcır böceği kafesiyle oturduğuydu.

Al hareket etmedi, bir şey söylemedi. Ama bu hiçbir şey içimde onun saçmalamasından daha fazla korku yaratmadı. *Turn al onu. Şimdi ne yaptım ben?*

Kitaplara baktım, benim yeni kitaplarım olup olmadıklarını merak ediyordum. "Kasaya girebilmek için bir şey satın almam gerekiyor. Dali bahçemi beğendi. Sence bana bir yıllık erişim için kasanın şifresini verebilir mi?"

"Rachel?" Trent aniden dirseğime gelerek fısıldadı. "Gitmemiz gerek."

"Burası benim kilisem," dedim sinirlenerek. Ama bir sonraki sözlerim Al'ın

durdu, kuyruğu kıvrıldı. Üzerinde karanlık bir sis vardı ve ben bir ürpertiye bastırdım. "Onlar benim kitaplarım mı?" Trent beni bir adım öteye çekince tökezleyerek söyledim.

"Onlar Rachel'ın kitapları," diye mırıldandı Al, alçak sesi kâbusların ruhumda saklandığı yere kadar iniyordu. "Senin değil. Bundan sağ çıkamayacaksın, Odie."

"Senin Hodin olduğunu düşünüyor," dedi Trent, bakışları vitray pencerelere kayarak. Birinin elinde megafon vardı ve tanıklık etmeye başlamışlardı.

"Öldüğümü sanıyor," dedim ve en Rachely gülümsememle Trent ve Al'ın arasına girdim. "Çok özür dilerim. Anneme mesaj attıktan sonra seni aramalıyım. Hodin beni bayılttı. Daha yeni uyandım. Basından kaçmak için Piscary'nin evindeydim. Ama bir şeye ihtiyacım var-"

"Seni kokuşmuş pislik," diye hırladı Al. "Bana bıraktığın azıcık şeyle teselli bulmak için yas tutarak buraya geldim ve seni onun *suretini* takarken mi buldum?" O

Sonuncusu bağırdı ve ben sarsılarak durdum, onun ley hatlarını tekrar ağır bir şekilde çektiğini hissettiğimde yüzümdeki kan boşaldı.

"Benim!" Yüzüm ısınarak haykırdım. Çember oluşturmuyacaktım. Al'ı dışarıda bırakmayacaktım. Ama Al'ın yumruk yaptığı elinden güç damlarken, bir hata yapmış olabileceğimi hissettim.

"Hayatını kurtardığım geceyi ne kadar sık düşündüğümü bilsen şaşarsın kardeşim," dedi Al ve sonra bir çığlık attı, küçük bir ok eline isabet edince topladığı güç buharlaştı.

"Getty!" Ufak tefek kadın kırmızı iplikten fermuarını çekerek Al'a doğru ilerlerken gerildim, nefesimi tuttum, ipek ve gücün güzel bir yıkamasıyla ona ulaşmadan önce masaya düştüm. Yayını çekmiş, bir ok çentik atmış ve gözüne doğrultmuş halde yere indi. "Al, hayır! Ona zarar verme!" diye haykırdım ve Al hırlayarak oku elinden fırlattı.

"Rachel'ı bir kez uyarmakta başarısız oldum," dedi Getty, kararlı ve kıpırtısız. "Bir daha başarısız olmayacağım."

"Lütfen. Ona zarar verme," diye yalvardım ve Al durakladı, yüreğindeki acıyı kabartan bir şüphe vardı.

"Hey, Rache!" Jenks fuayeden neşeyle seslendi, kanatlarının uğultusu giderek artıyordu. "Gerçekten de kaplan sergisinden bir adam mı çıkardın?" dedi ve sonra şok olmuş bir halde, tozlar içinde durdu.

"Rachel'ı öldürdün," diye boğuk bir sesle konuştu Al, keder yüz hatlarını sıkı bir düğüm haline getirmişti. Sonra da kayboldu. "Ölümünü acısız yapmayacağım ama hızlı yapacağım."

"Dur, dur, dur!" Jenks, Getty'ye doğru atıldı, ellerini uzatmış Al ve benim aramda geziniyordu. "Getty, geri çekil. Sadece konuşuyorlar. Siz ikiniz de sakın evimi dağıtmaya kalkmayın!" diye ekledi, Trent'ten Al'a bakarak. "Daha yeni tamir ettirdim."

"Benim. Ben ölmedim," dedim ve Al'ın odağı daralıp masanın etrafında dolanmaya başladığında donup kaldım. Hareket ettikçe dizginlenmemiş enerjiden küçük damlalar yayılıyor, ellerini sıktıkça parmaklarından büyü damlıyordu.

"Ne cüretle o gibi davranarak ortaya çıkarsın?" Al resmen tükürdü. "Benden yardım mı istiyorsun?"

"Kalamack, *geri* çekil!" Jenks bağırdı, tozları parlak bir gümüş rengindeydi. "Ona zarar vermeyecek!"

Ama Al'in öfkesini görünce Jenks'in iyimserliğini paylaşmadım. Korkarak, Ivy'nin bebek torununu bulana kadar geri çekildim. "Yaşıyorum!" Dışarı çıktım ve sonra Al beni yakaladı, kalın parmaklı eli boynumu kavradı ve beni ileri doğru çekti. "Haklıydın," diye boğuldum. "Her şey hakkında-g-g-g ..."

"Hayır, yapma!" Jenks tiz bir sesle bağırdı ve benim sulanan gözlerim Trent'le benim aramda parlayan periye gitti. Öfkeli elf elinde parlayan bir top tutuyordu ve sanırım onu fırlatmamasının tek nedeni ikimize de isabet edecek olmasıydı. Getty de onların yanındaydı, yayı hâlâ çekikti ve bir ok nişan almıştı. "Ona zarar vermeyecek!" Jenks ekledi ve Trent'in dudakları inançsızlıkla aralandı.

"Onu boğuyor!" Trent haykırdı, ben elimi sallayarak onu uzaklaştırırken yüz ifadesi solgundu.

Göğsüm yanmaya başlamıştı ve bir şeyler yapmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım. "Benim..." Homurdandım ve sonunda ayak parmaklarım yere değdi.

Elimde bir koz vardı ve kollarımı savurarak onun tutuşunu kırdım. Nefes nefese piyanoya vurdum, boğazımı tutup ciğerlerimi bedenimden ayırmaya çalışırken tel tel saçlarım dünya ile aramda bir perde oldu. "Benim," diye boğuldum, kendimi yukarı çektiğimde Al'ı karşımda buldum, elleri iki yanında yumruk olmuş, ellerinde parlayan, ölüm vaat eden bir şey vardı. "Ben Hodin değilim."

Jenks kıs kıs güldü, tozları parlak, mutlu bir altın rengindeydi. "Gördün mü? Sana söylemiştim."

"Yalan söyle bana," dedi Al, siyah ipek ve kırmızı dantelden oluşan matem elbisesi içinde titreyerek. "Bana onu öldürmediğini söyle."

Constance gıcırdamaya başladı, Al'ın alaycı bakışları karşısında sesi kesildi. Onu.

"Denedi." Karnım ağrıyordu ve dizlerim titriyordu. Çantama baktım silahımın neşeli kırmızısı görünüyordu. Elbette büyü yapmaya başlayabilirdim ama o Al'dı. Ona güvenimi vermiştim ve bunu geri alamazdım. Bu beni öldürse bile. "Beni çembere aldı. İçine bir tılsım sakladı. Çemberini aldığım da beni yaktı ama iyiyim."

Trent titrek bir nefes aldı. Kıpırdamadan olduğu yerde durdu, kolları gevşekti ve bir enerji yumağı saçlarını dalgalandırıyordu. Yanında Getty yayını indirdi ve Jenks bir iç çekti.

Al'ın dudağı kıvrıldı. "Sen olsan bile, Hodin de olabilir," diye mırıldandı. "Ana irin kovası herkes ve her şey olabilir." Kırmızı gözleri Jenks'in üzerinde kısıldı. "Herhangi bir şey."

Jenks'in tozu yok oldu. "Ah, bu hiç iyi değil."

Al'ın en yakındaki ley hattını çektiğini hissettiğimde içim sıkıştı. İçimden bir elektrik uyarısı geçti. Kendimi korumak için büyü kullanmazdım ama eğer Trent ya da Jenks'e gidiyorsa . . .

"Sakın buna cüret etme!" Bağırđım, ipi de sertçe çektim.

Bunu hissetti, bir çember çağırarak için zamanında döndü. Odaklanmamış enerjim ona çarptı ve baloncuğunu siyah bir is ve altın patinasıyla kapladı.

Hodin'in aurası sarı ve yeşildi. Artık benim olduğuma kesinlikle inanacaktı.

"Pencereler olmaz!" Jenks, Trent'e doğru atılarak "Pencereler olmaz!" dedi ve elf

kendi koruyucu çemberi. "Tink aşkına, pencereleri değil!"

"Kes şunu, Al!" Bağırđım. "İkisi de Hodin değil. Hodin'in Fountain Meydanı'nda yaptığı o ezik konuşmadan beri bütün gece benimle birlikteydiler."

Çenesi gergin olan Al çemberini indirdi. "Beni kandıramayacaksın," diye homurdandı, sıkılı elleri parlıyordu. "Eğer o öldüyse, seni öldürmemi engelleyecek hiçbir şey yok, küçük kardeşim."

"Kahretsin, Al. Benim!" Odaklanmamış bir enerji topu fırlatırken bağırđım. "*Pacta sunt servanda!*" Sinapslarım yanarken irkilerek haykırdım ama Al'ın enerjisi bana çarpmak yerine duvara çarptı. Bir alev duvarı yaladı ... sonra söndü.

"Lütfen, pencereler olmasın. Pencereler dışında her şey..." Jenks kırışlerden yalvardı, Getty artık onun yanında güvendeydi.

Ellerini iki yanında yumruk yapan Al, yavaş ve korkunç adımlarla üzerime geldi. Jenks ve Trent'in bu işin dışında kalmasını dileyerek geri çekilmeye devam ettim. "Morgan bu dünyada iyi bir şeyler yaptığımı söyleyebileceğim tek kişiydi ve sen onu öğrencilerini Dali'ye satmaya ikna ederek bunu bile bozdun. Onu *mahvettin*. Sen ölüyorsun. Tam burada. Şu anda."

Nefesim kesildi ve donakaldım. *Elinde kalan tek şey ben miyim?* "Arayan Hodin'di," dedim yumuşak bir sesle. "Öğrencilerimi Dali'ye satmayacağımı biliyorsun. Hiçbir şey için. Her zaman başka bir yol vardır."

Benden birkaç adım önce Al tereddüt etti. Arkasında, Trent elinde çirkin bir şeyle hazır bekliyordu. O anda Trent'i o kadar çok sevdim ki nefes almakta zorlandım. O oradaydı ve ne yaptığımı bildiğime güveniyordu. *Tanrım, lütfen ne yaptığımı bilmeme izin ver.*

"Dali bunun uzun bir listedeki bir sonraki kötü karar olduğunu söyledi. Son zamanlarda pek akıllı davranmıyorsun. Eğer bu gerçekten sensen, Rachel."

İsimlerimden sadece birini kullanmıştı, üçünü birden değil ama o kadar büyük bir zehirle doldurmuştu ki beni korkutmuştu. "Öğrenciler konusunda bana inanıp inanmamanız umurumda değil," dedim. "Ne yaptığımı ya da yapmadığımı biliyorum. Ama Hodin'i içeri alabilmem için kasanın anahtarlarını bana vermesi konusunda Dali'yle konuşmam gerekiyor." Omuzlarım çöktü. "Yalnız," diye fısıldadım. "Her zamanki gibi."

Al'ın elindeki büyüünün sıcaklığı kayboldu. İfadesi değişti ve iblis uluyarak elinden bir sıvı ateş parçası fırlayıp Kisten'in bilardo masasına çarptığında sıçradım. Donuk bir çıtırtıyla, sert arduvaz parçası çatladı. Trent içgüdüsel olarak çömeldiği yerden kalkarken, "Bunu yapmayacağım!" diye haykırdı. "Bunu bir daha yapmayacağım!"

"Sen karışma, Kalamack!" Al bana odaklandığında Jenks tiz bir sesle bağırdı ve ben orada durup titredim.

"Beni bir daha kandırmana izin vermeyeceğim!" Al bağırdı, beni işaret ederken parmakları titriyordu. "Gerçekten Rachel olman umurumda değil, kasaya giremezsin, hele benim aracılığımla hiç!"

Al'ın karşısında en hafif düşünceyle dururken nefesim hızlanmıştı. "Ben Hodin değilim," dedim, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmakla tehdit etmeye başlamıştı. "Lanet olsun Dönüş'e ve arkasına. Gerçekten de Hodin'in Cincinnatian'ın havuzundan hâlâ nemli olan ben olmaya çalışarak ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun? Saçıma bak!" diye bağırdım ve Jenks kıs kıs güldü. "Berbat bir dağınıklık. Bu şeyi ayırmak için ne kadar detangler gerekecek biliyor musun? Ona dokunacak bir tılsım ya da lanet bile yok! Bir şey daha var. Onu sizden koruyacağıma asla söz vermemeliydim. Hepiniz bu konuda tam bir aptalsınız."

Al'ın dikkati saçlarıma kaydı ve içimin ısındığını hissettim. "Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, bakışları arkamda duran Jenks'e kaydı. "Yapmamalıydın." Yere yığıldı, aniden boş cırcır böceği kafesinin önündeki sandalyelerden birine oturdu ve başını öne eğdi. "Öldür beni, Hodin. Umurumda değil."

Trent'le bakışarak ona olduğu yerde kalmasını söylemeye çalıştım. Belki de en kötüsü geride kalmıştı. "Çağırma adını biliyorum. Bu benim olduğumu kanıtlamak için yeterli mi?"

Al'ın küçümsemesi çirkindi. "Herkes benim çağırma adımı bilir."

"*Diğer* çağırma adın," dedim, ki bunu benden, Ivy'den, Trent'ten, Jenks'ten başka kimse bilmiyordu. . tamam, belki birkaç kişi biliyordu ama Hodin kesinlikle bilmiyordu.

Burası yanık tarçın, şarap ve kızılagaç gibi kokmaya başlamıştı ve ben de biraz daha yaklaştım. "Ne olduğunu söylemeyeceğim," dedim ve Al sanki Hodin olduğumu itiraf ediyormuşum gibi ofladı. "Yani, senin de Hodin olmadığını kim söyleyebilir?" Elim kanepeye dokundu ama henüz üzerine oturmadım. "Hepinizin onu öldürmek istemesine şaşmamalı. Bu korkunç bir şey. Bu şekilde nasıl yaşıyorsunuz? Kimin gerçekte kim olduğunu bilmeden?"

Al'ın bakışları yerden kalktı, nemli kot pantolonumdan ve tel tel saçlarımdan yukarı doğru yükseldi. *İşte* buradasın, diye düşündüm bir acı parıltısı onu geçerken. Birden boğazımda bir yumru, gözyaşlarımı kırıştırmaya başladım. Al'dı. Öyle olmalıydı. Ve ben olduğumu biliyordu. Gerçekten ben olduğumu.

Al önce Jenks'e, sonra da bana ekşi gözlerle baktı. "Sen olsan ve hayatta olsan bile sana yardım edemem. Kendi başınasın."

Jenks'e bir parmak işareti yaptım, o da yas tutanları merdivenlerden uzak tutmak için uzaklaştı. "Evet, konu iblislerle yapılan sözleşmeler olduğunda geçmişte kötü kararlar vermişliğim var."

"Bu öğrencinin hatası. Öğretmenin değil," dedi ama bunun iyi olup olmadığını bilmiyordum. Trent, Constance'la birlikte ilerliyordu, Al ona ters ters bakınca durdu.

Nefes aldım, bu yeni anlayışın ne kadar ileri gittiğinden emin değildim. "Haklısın. Alcatraz'da olmayı hak ediyorum. Hodin'e aylarca kilisemde sığınak verdim, o ise sen de dahil olmak üzere değer verdiğim herkesle arama girdi. Bana söyledin ama ben dinlemedim."

Al orada oturmuş, sessizce daha fazlasını bekliyordu.

"Başından beri benimle oynuyordu," diye ekledim. "Gücümü almak, beni kara büyü yapmaktan ve Dali'ye cadı satmaktan hapse atmak istiyordu. Beni arkadaşlarımdan ayırana kadar bunu yapamazdı ve ben de ona izin verdim. Aşkı bulma şansıyla Jenks'in dikkatini dağıttı ..."

"Yapmadım!" Jenks ağzından kaçırıldı ve Trent sessiz kalması için boğazını temizledi.

"Trent'i meşgul etmek için önce eski bir iş modeliyle oynadı," diye devam ettim.

"Ah, bu tam olarak doğru değil," dedi Trent, sonra Jenks kanatlarını törpülediğinde çenesini kapattı.

"Ivy'yi Cincinnati'den tamamen uzak tuttu," diye ekledim, kendim için üzülmeye başladığımda parmaklarım kanepayı kavırıyordu. "Pike'ı kandırdı ve onu öyle bir borca soktu ki, borcunu ödemek için kardeşlerine satıldı. Stef'i de kandırdı. Ben izlerken. Bir şeyler yapmalıydım ama onun inandığı o dünyada yaşamasını istedim. İblislerden korkulmayan bir dünyada."

Boğazım düğümlenerek Al'a baktım. "Ve seni benden çaldı." Al sessizdi, yüzü tamamen boştu.

"Al, neredeyse Stef'i öldürüyordum," diye itiraz ettim, benim için bile küçük, mızımız bir kız gibi konuşuyordum. "Onu kendi suretine dönüştürdü ve neredeyse onu öldürüyordum." Sanki duvarların arkasını görebiliyormuşum gibi omzumun üzerinden baktım. "Tam mutfağında."

Yüzünden eski, sessiz bir acı geçti ve ifadesini bir düğüm haline getirdi. Hemen yüz hatlarını sertleştirdi ama ben görmüştüm ve temkinli bir şekilde oturup masanın üzerinden eline uzandım.

"Al," diye fısıldadım o uzaklaşırken. "Çok özür dilerim." *Lütfen karısı olmasın.*

Al ürperdi. "Ve hâlâ sen olmadığına inanmamı mı bekliyorsun, Hodin?" diye fısıldadı, içinde ağır bir acı vardı. "Rachel Morgan asla dinlemez. Asla öğrenmez. *Bu* bir özür gibi geldi."

Kalbim acıyarak kanepenin önüne doğru ilerledim. "Haklıydın," dedim usulca. "Nedenini anlamadığım zamanlarda bile sana güvenmeliydim. Ama iblislerin isimleriyle yargılanmadığı bir dünyada yaşamak istedim."

Hatta geçmişlerini bile. Dünya istediğim gibi bir yermiş gibi davranabilmek için Hodin'in beni mahvetmesine izin verdim. Ben bir aptalım."

Ağır bir iç çekişle omuzlarını silkti ve bana baktığında hızla göz kırptım, içinde bağışlama duygusu vardı. "Bu öğretmenin hatası, senin değil."

"O zaman benim olduğuma inanıyorsun?" Ciyak ciyak bağırdım, göğsüm kalp acısıyla sıkışmıştı. Her zamanki yüz ifadesinden ince bir şerit görünerek bir of çekti. "Hodin bu şekilde özür dileyecek kapasitede biri değil," dedi, bakışları Trent ve Jenks'in üzerindeydi. "Ve kimse bir odayı bir peri kadar iyi okuyamaz.

Eğer Jenks gerçekse, o zaman sen de gerçeksin."

Sevinçle sehpanın üzerine eğildim ve ellerini avuçlarımın içine alma isteğimle savaştım. Sadece tekrar geri çekilecekti. "Bana yardım edecek misin? Bunu tek başıma yapamam. Arkadaşlarıma ihtiyacım var."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve öğrencim akrabalarımızın saygı duyduğu tek şeyi mi kaybetsin?"

Benim sözüm. Hepsi kaypak yalancılar olduğu için bu garipti.

"Hodin'in seni bir çemberin içine hapsedtiğini mi söylüyorsun?" Al dikkati kırıslara doğru yükselirken sordu. "Hayatta kalmaya bile şaşırdım."

"Dikkati dağılmıştı. İkimizin de. Kargaya dönüştüğünde çantamı ona fırlatmak üzereydim."

Al şapkasını tekrar eline alıp çevirirken yumuşak bir takdir homurtusu çıkardı. "Onu şekil değiştirmeye mi zorladın? Onu korkuttun. Aramızda bunu yapabilen tek kişi Newt'ti." Odağı uzaklara doğru donuklaştı. "Ama Newt hepimizi korkuttu. Dali'yle konuşmam gerek."

Ayrılacakmış gibi ayağa kalktı ve ben de ayağa kalktım, Trent'e bakarken parlak bir parıltı umuyordum. "Öğrencilerimi, Sikes'i ve Melody'yi kurtarmak için mi?"

Al düşüncelerini yeniden düzenlerken gözlerini kırıştırdı ve sanki aptallık ediyormuşum gibi bana baktı. "Hayır. Onları satan Hodin olsa bile, anlaşma yapıldı. Ayrıca, Dali'nin onlara ihtiyacı var. İş sözleşmeleri yakında imzalanacak ve I.S.'de dosyalanacak. Eminim medyaya açıklama yapmak zorunda kalacaksın," dedi hafifçe. "Dali'ye bahçenizde bir yıl geçirmekten ve bir dizi inciden daha iyi bir şey veremezseniz tabii?"

Başımı salladım, Trent'in kaşlarını çatmasına bakarken kollarımı ortama doladım.

"Bu yeni işgücünün ne kadar dayanacağından emin değilim," dedi Al, yas elbisesi kaybolup siyah pantolon ve gösterişli bir yeleğin altında obsidyen bir gömlekle kalırken eliyle görkemli bir işaret yaptı. "Çok sağlam değiller," diye ekledi kolunu ve kumaşa katlanmış gümüş bir işlemeyi incelerken, koruyucu glifler yıldızlara ve sarmaşık yapraklarına benziyordu. "Özellikle de Sikes. Belki de onların yerini alması için başka birini ikna edebilirsin?"

Yeni, neredeyse çağdaş kıyafetini merak ettim ve ona yakıştığını düşündüm. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Al mavi camlı gözlüklerinin üzerinden bana baktı, boş cırcır böceği kafesini alırken gitmeye hazır olduğu belliydi. "Cırcır böceklerim nerede?" diye sordu suçlayıcı bir ses tonuyla.

Konunun aniden değişmesiyle irkildim. "Ah ... ben hapisteyken öldüler. Al, Sikes hakkında."

"Onları beslemedin mi?" Al, Trent ve Jenks'e baktı. "Sorumlu olduğun kişileri beslemeyi unutmamalısın. Tsk, tsk. Sikes'in en azından karnının doyacağından eminim."

"Sikes bir cırcır böceği değil," dedim ve Al onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Merak ediyorum," dedi boş kafesi incelerken sahte bir hafiflikle. "Hiç tılsımın birden fazlası üzerinde işe yaramasını sağladın mı?"

"Hayır."

"Yazık. Newt aynı anda birden fazla kişiyi aynı tılsımla büyüleyebiliyordu. Ben de senin bunu çözebileceğini umuyordum."

"Sanırım Tanrıça'ya ihtiyacı var," dedim ve Trent huzursuzca yerinden kıpırdandı. Tüm iblisler arasında sadece Newt ve benim onunla yakın bağlarımız vardı. Ve sonra Newt ona dönüştü.

"Ah, pekala." Al içini çekti ve cırcırböceği kafesi ortadan kayboldu. "Çok kötü bir şey yapmadın, kaşıntılı cadı. Hayattasın, ki bu da şaşırtıcı, üzerinde kullandığı herkesi öldüren bir lanetten kurtulmuşsun. Neden?" diye sordu kitapları toplarken. Bunlar Newt'ten yeni aldığım kitaplardı ve neden onda olduklarını merak ediyordum. *Oh, evet. Benim öldüğümü sanıyordu.*

"Muhtemelen hat alımımı artırmak için gargoyle'ıma güvenmediğim içindir," diye mırıldandım. Bis olmadan pek de iyi bir iblis sayılmazdım ve onu daha da çok özliyordum. Ama kabul etmeliydim ki, bu kadar çok hat enerjisini nasıl üreteceğimi öğrenmek zorunda kalmak bana iyi gelmişti.

Al yine Trent ve Jenks'e baktı, Constance hâlâ piyanonun başındaydı. "Bunu düzeltmemiz gerek. Güle güle de. Gitme zamanı."

Nabzım sıçradı. "Bis'i kurtarmama yardım edecek misin?" diye haykırdım ve Jenks de heyecanla öne atıldı.

"Bugün olmaz. Bugün geri çekilme ve planlama günü. Açıkçası Rachel," diye homurdandı Al, her zamanki kibirli tavrıyla. "Kendini bir çemberin içine hapsetmen tahammül edilemez. Herkes seni alaşağı edebilir. Bir vampir bile." Trent yaklaşırken Al'ın dikkati Constance'a kaydı, elfin yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Gargoyle'unu uyandırana kadar, zulümden kaçınmak için öbür dünyaya kaçmak kabul edilebilir bir seçenek. Bu size çalışmalarınızı artırmanız için zaman kazandıracaktır. Yüz yıl kadar diyelim mi?"

"Ah . . . Rachel mı?" Trent mırıldandı ve birden Al'ın neden kitaplarımı tuttuğunu anladım. *Gideceğimi mi düşünüyor? Onunla mı?*

Trent'e doğru geri giderken, "Cincy'yi Hodin'e bırakamam," dedim.

Al gözlüklerinin üzerinden kaşlarını çatarak bize baktı. Trent'in eli koruyucu bir şekilde belimi kavrarken dudakları kıvrıldı ve "Sanırım istediğin kelime yapmayacaksın, çünkü kesinlikle yapabilirsin," dedi.

"Yapamam. Gitmeyeceğim. Gitmiyorum," dedim ve Al acı çekiyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. Başım titreyerek Trent'e daha da yaslandım. "Özellikle de Hodin Constance gibi davranıyorsa. Hodin'in bilmediği ağır tılsımlara ihtiyacım var. Bu da kasaya erişim demek."

Jenks endişeyle Constance'ın üzerine eğildi, peri bana ısrarla işaret ediyordu. "Ama Bis'i kurtarmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ve fare hapşırdı, peri tozuna bulandı.

"Belki de." Al kitapları kalçasına doğru kaydırды ve kalın dudaklarında hoş olmayan bir gülümseme belirdi. "Bunu biraz düşündüm. Yeterli isle küçük, geçici bir gerçeklik yaratma şansımız var. Onu gerçekliğe bağlayan bir ley hattı olmadan uzun süre dayanmaz ama şişeyi güvenli bir şekilde açmak, Bis'i bakudan ayırmak ve sonra ayrılıp gerçekliğe izin vermek için yeterli olacaktır.

ve Bakü'yü de beraberinde götürecektir. Hazırlanması bir yıl sürebilir. Auranız ne kadar kirli olursa olsun, onu yaratmak için şu anda sahip olduğunuzdan daha fazla pislığe ihtiyacınız olacaktır."

Trent'in beni tutuşu hafifledi. "Bir yıl mı? Ne kadar sürede yeni bir sonsuzluk yarattın? On saniyede mi?"

Al'ın bakışları Trent'in üzerinde sıkılaştı, eski bir nefret için için yanıyordu. "Baku bir elf iğrençliğidir. Eğer toplumlarımız arasındaki ilişkiyi iyileştirmeye yönelik anlamsız arayışınızda *samimiyseniz*, en etkili ve iğrenç silahlarınızdan birini yok etmek için elinizden geleni yapmalısınız."

"Neden şimdi yapmıyoruz?" "Toplumlarımız arasındaki ilişkiyi iyileştirmenin" beni sonsuza kadar kaçmaya ikna etme amacından çok daha önemli olduğunu düşünerek "Neden şimdi yapmıyoruz?" dedim. "Yeni bir gerçeklik yaratmak zor değil." Hayır, işin püf noktası ona, gerçeklikle arasında bir ley hattı oluşturup yok olmasını engelleyecek kadar uzun süre dayanmasını sağlayacak kadar müstehcen madde vermektir.

Al yine kitap yığınının diğer koluna kaydıldı, belli ki sinirlenmişti. "Çünkü önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hayatta kalamazsan, bunun bir önemi kalmayacak." Ve sonra sarsıldı, gözleri keskin bir şekilde benimkilere dikildi. "Mmmm," diye mırıldandı ve aynı düşünce benim de aklıma gelince nabzım hızlandı.

Hodin'i çöken, geçici bir dünyaya hapsedebilir miyim? "Ah, Al?" diye sordum ama iblis çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"İşe yaramayacak," dedi Al ve Jenks Trent'e omuz silkti, her ikisinin de bizim düşünce zincirimizi takip etmediği açıktı. "Hodin basitçe herhangi bir geçici gerçeklikten dışarı atlayacaktır."

"Aurasını katılaştırırsam olmaz," dedim ve Trent anlamak için küçük bir ses çıkardı. "Siz onunla birbirinize eziyet ederken o buralarda değildi. Bunu kırması biraz zaman alacaktır."

Al elindeki kitaplara baktı ve kaşlarını çatı. "Hodin akıllıdır. Bir yolunu bulacaktır."

"Çökmeden önce mi?" diye sordum ve Al sabırsızlıkla ofladı. "Ona otuz saniye veriyorum. En fazla."

Bunu anlaması için Hodin'e verdiğim beş saniyeden daha uzun bir süre geçti ama biri k a p ı y a vurunca dikkatim ön kapıya yöneldi. Trent

Omuzumu güven verici bir şekilde sıktı ve Jenks'le birlikte kim olduğuna bakmaya gitmeden önce Constance'ı masaya koydu.

Derin düşüncelere dalarak sandalyeme geri çöktüm ve Al'ın sabırsızlıkla inlemesine neden oldum. Hodin'in alternatif bir gerçeklikte sıkışıp kalmasını sağlayabilsem bile, bu öğrencilerimi ve Sikes'i sonsuza kadar bırakacaktı. Tabii . . . Aklıma yeni bir fikir gelince nefesim kesildi.

"Ne olursa olsun işe yaramayacak," dedi

Al. "Peki ya tulpa!"

Trent ve Jenks merdiven sahanlığına çıkarken Al kaşlarını çattı. "Bir tulpa için on dokuz öğrenci ve bir üniversite profesörü satın alamazsın." Al kitaplarımı masanın üzerine bıraktı ve Constance irkilerek ona tısladı. "Eğitimsiz olanları bile," diye mırıldandı, Constance üzerine atılıp onu puanlayana kadar ona parmağını soktu. "Kütüphaneci, belki de ..."

"Ya içinde Hodin varsa?" Fısıldadım.

Gözleri benimkilere kaydı ve Al yine ilgiyle kısık bir ses çıkardı. "Eğer Dali'yi Hodin'in bundan kaçamayacağına ikna edebilirsem, belki. Ama yaşayan bir insanı tulpaya dahil edemezsin. Bu gerçeğe dönüştürülmüş bir anı, Rachel. Bir hapisane değil."

Bakışlarım Jenks'in vitray pencerelerine yöneldi ve büyük bir endüstriyel ışık aniden onları güneşten daha parlak bir şekilde aydınlattı. Bir haber ekibi buradaydı. "Sanırım olabilir," dedim usulca, heyecanım ayak parmaklarıma kadar iniyordu. "Tulpayı yaparken Hodin'i düşüncelerimde tutarsam, yani hem Hodin hem de ben düşünceden başka bir şey değilken yaparsam, onu yapıya kodlayabilirim. Sadece bu da değil, aynı Ku'Sox'u sonsuzlukta hapsolması için lanetlediğim gibi, aura katılaştırıcı laneti onun DNA'sına da yerleştirebilirim. Bunu asla bozamaz."

Al ne dediğimi anladığında yumuşak bir ses çıkardı. "Bir ley hattındayken tulpa mı yapmak istiyorsun? Aklında Hodin varken mi? Sen Newt'ten bile daha delisin."

Başımı salladım ve bunun yapılamayacağını söylemediğine dair bir umut buldum. "Tabii ki yardımına ihtiyacım olacak. İşim bittikten sonra birinin beni sıranın dışına itmesi gerekecek. Ama onu atlayışının ortasında yakalayabilirsem ve ben atlayışı yaparken onu tutabilirsem

tulpa, onu içine dahil edebilirim. Düşünceden başka bir şey olmayacak, o yüzden orada kalmalı!"

Al, sanki ona doğru şarkıyı söylersek ayda yürüyebileceğimizi söylemişim gibi bana baktı.

"Tek yapmamız gereken onu benden kurtarıırken Hodin'i tulpanın içinde bırakmak," diye fısıldadım. "Dali, Hodin'in içinde sıkıştığı bir tulpa alır ve ben de kandırarak sözleşme imzalattığı herkes için Dali'ye bunu takas ederim!" Hodin'i hapsedebildiğime göre, başka birini çalmaya cüret ederlerse onlara da aynısını yapabileceğimden bahsetmiyorum bile.

Al düşünürken nabzım üç kez hızla atıyordu, gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı. "Çok fazla zaman alacak," dedi. "Eğer tulpa yapacak kadar uzun süre sırada kalırsan yanarsın."

"Daha önce de yandım," dedim. "Ve artık müstehcenliği bir yalıtım olarak nasıl kullanacağımı biliyorum. İkimiz de biliyoruz. Tanrıça bizi yakmaya çalıştığında yaptığımız gibi. Hodin'in beni kandırarak aldığı şeyden kurtulmayı umursamazdım."

Al başını salladı, yüz ifadesi endişeliydi. "Sen çalışırken verebileceği zararlar. Rachel, sen onu tutarken zihnini paramparça edecek. Geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Tulpa böyle yapılmıyor mu? Lütfen," diye yalvardım. "Beni tekrar bir araya getirebilirsin."

Trent ve Jenks içeri girerken Al kapıya doğru baktı, heyecanlı bir sesle birlikte. "Kimse içinde Hodin'in olduğu bir tulpada vakit geçirmez," dedi Al kısaca. "Dali bunu satın almaz."

"Gerçekten mi?" Bahanesinin bunun yapılabileceğine dair bir onaylama olduğunu düşünerek, "Gerçekten mi?" dedim. "Bir iblis bile Hodin'le bir saat geçirmek istemiyor mu? Hem de hiç mi? Sanki onu öldürebilirmişsin gibi. Bir anıya zarar veremezsin." Evet, Hodin'le olan anlaşmamı sonuna kadar zorluyordum ama buna izin vardı. Aslında teşvik ediliyordum.

Al içini çekti, masanın üzerindeki kitaplara hafifçe dokundu. "Rachel, ben senin düşüncelerini tulpadan koparmıyorum. Tulpa'yı özgür bırakıyorum. Hodin zihnini harap edecek."

"Sağ salim çıkabilecek miyim?" diye sordum, o da isteksizce başını salladı. "O zaman bu sadece acı. Acıyla başa çıkabilirim. Lütfen, Al. Elimdeki seçenek bu. Yapamam."

Sensiz de yapabilirim," diye ekledim, sevinç ve korku mideme kramplar girmesine neden oluyordu. Aura katılaştırıcı lanetin yeterince uzun süre işe yaramayacağı korkusu gerçektir. Tulpa yaparken Hodin'i tutamayacağım korkusu gerçektir. İrin yeterince kalın olmadığı ve zihnimi yakıp kül edeceğim korkusu gerçektir. Ama Al ve benim pratiğimiz vardı ve tulpa aşına olduğum bir şeyse, ... dakikalar içinde sıraya girip çıkabilirdik?

Tanrım, bu kadar acıya dayanabilir miyim?

Ama elimdeki tek şey buydu ve Al'a bana deneme şansı vermesi için gözlerimle yalvardım.

"Hey, Rache?" Jenks sözümü kesti ve Al ben daha ne yapacağını anlayamadan döndü. "Pike ve Ivy burada. Gece yarısı sokakta durup Hodin'i dışarı çağırmak ister misin?"

Al kitaplarımı tekrar topladı ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Bir iblis arka kapıdan gizlice çıkmaz," dedi kendinden emin bir şekilde ve dizlerimin sulandığını hissettim. Bunu yapacaktık. En azından deneyecektik.

Jenks neşeli bir altının tozunu alırken, Al'ın elini tuttum ve beni yanına çekmesine izin verdim.

Olmak için doğru yermiş gibi hissettim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

"BU HARİKA OLACAK, RACHE," DEDI JENKS OMZUMDAN, BEN ADIMIMI ATARKEN. kapının önünde durmak zorunda kaldım. Al arkamda ağır bir varlıktı. Trent sağımdaydı, Constance'ı korumak için kafesin yarısına kadar arkasıındaydı.

Muhabirler Cincy sakinleriyle ön sıralarda yer kapma mücadelesi verirken peri, "Tulpa'da hodin," diye devam etti. "Tulpa herkesin özgürlüğünü satın alır. O pislikten kurtulursunuz. Gün doğumunda pasta."

Al Latince bir kelime mırıldandığında ve kalabalık tepki verdiğinde altın ve kırmızı bir enerji dalgası onları üç adım geriye ittiğinde *Finnis'le ne yapacağım dışında* diye düşündüm. Gergin kahkahalar yükseldi ve ben endişeyle Trent'e baktım. Vampirlerin ruh lanetinden vazgeçmek mümkün değildi. Yaşayan ölüleri hareket ettirecek bir kaldıraç bulmam ve bunu hızlıca yapmam gerekiyordu.

"Bunlar senin insanların," dedi Al, sonra dramatik bir şekilde içini çekti. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Onlar için mi?"

Cevap vermek için bir nefes aldım ve auramda bir ürperti belirince irkildim. Jenks boğuk bir lanetle omzumu terk etti ve yumuşak bir zihinsel azarlama beni tokatladı. Bu Al'dı ve onun büyüğü içime işleyip beni kuru, saçlarımı sıkı bir örgü halinde ve iş derilerimi giymiş halde bırakarak kaybolurken kendimi hareketsiz tuttum. Vampir yapımı kış tekmeleyicilerime bakarken, *ceket ve botlar bile*, diye düşündüm. "Cüppenin daha iyi bir izlenim bıraktığını söylediğini sanıyordum," dedim çantamı omzuma kaldırırken ve Al kükredi, öne doğru eğilirken ağır bir eli üzerime indirdi.

"Öğretmiyorsun," diye fısıldadı kulağıma ve i ç i m d e bir his dalgalandı. "Çalışıyorsun. Onlara istemediğin hiçbir şeyi söyleme."

Hodin bilmeli." Kavrayışı sıkılaştı. "O dışarıda. Senden bir şehit yaratmamak için kameraların önünde bir şey denemesi pek olası değil. Etinizi yapışkan bir su birikintisine çevirmek için mahremiyet isteyecektir."

Harika. Toplanan kameralara baktım, şimdi bel hizasında asılı duran parlayan çizginin arkasında kibarca bir metre uzaktaydım. Bu benim en iyi doğum günüm değildi ama en kötüsü de değildi.

"Morgan!" diye bir bağırış duydum ve kalabalığın içinde Pike'ı aradım. "Bırakın geçeyim. Rachel!"

Bir çığlık duyuldu ve aniden bir yol açılıp Ivy koyu renk pantolonu ve bluzunun içinde, saçları serbest ve kalçaları sallanırken ince ve seksi bir şekilde öne doğru yürüdüğünde gülümsedim. Pike onun arkasındaydı, bariz heyecanı Ivy'nin sakın özgüveniyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"O da neydi öyle?" Pike ona yetişirken söyledi. "Ayak bileğini sıkıştıran bir yumrukla yarım sinir sıkışması gibi bir şey mi? Güzeldi."

"Kapıları açıyor," dedi, nötr ifadesi en ufak bir rahatlama belirtisiyle yumuşayarak.

Bir adım öne çıktım, Al beni geri çekince kaşlarımı çattım. "Hodin olabilir," diye fısıldadı ve elini omzumdan ittim.

Ivy'ye uzanıp onu hızlıca sıkarken, *Hodin'in çok fena sarılacağını* düşündüm. Bana gerçekmiş gibi geldi ve onu bir kol boyu uzağa koyup gözbebeği siyahı bakışlarını inceledim. Ondan hafif bir vampir feromonu yayılıyordu, tanıdık. Aşırı stresli ve kana açtı ve dikkatim ondan Pike'a kaydı. O da aç ve stresliydi ama aralarında güvenin başlangıcını hissedebiliyordum ve gelecekte üçlü bir ilişki olup olmayacağını merak ettim. Benimle değil ama Nina'yla.

"Benim küçük büyü kabım nasıl oldu da bu kadar küçük bir çentik aldı?" Pike cebinden bir kutu altın spreyci boya çıkarıp merdivenlerin önündeki kaldırıma büyük boy bir logo çizerken sordum.

"Neyiniz?" Ivy şaşkın bir ifadeyle sordu. Anlayışım filizlenene kadar ona baktım. "Jenks'e sormalısın," diye ekledi ve Jenks güvenlik taraması yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak uçup gitti.

Doğru cevaptı ve onu bir kez daha kucakladım. Göçüğün oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Ya da en azından, hiç itiraf etmemişti.

Bilerek. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum, o da başını salladı ve Pike'ı da içine alacak şekilde kayarak logosuna memnuniyetle baktı. Al da onu inceliyordu, daha doğrusu kalabalığın içinde yarattığı hafif kıpırdanmaya dikkat ediyordu. Pike haklıydı. Bu bir dayanışma işaretiydi, birinin çizgiyi koruyacağına dair neredeyse bir sözdü.

"Hodin'in Finnis'i var," dedi Ivy, Pike mini kutuyu arabasına atıp yanına geldiğinde. "Çok hızlıydı."

"Beni de devirdi," dedim, Al yaklaştığında şaşırdım, iblis açıkça muhabirler daha sonraki yayınlar için açıklamalar yapmaya başlarken yeni logo kaynaklı yoldaşlığa dahil olmak istiyordu.

"Hodin burada." Al'ın dudağı kıvrıldı. "Bunu senin her zamanki beyinsiz yeteneğinle yapmayacağız, kaşıntılı cadı. Bir açıklama yap ki oradan ayrılabilirim ve Hodin'in yakalanmasını düzgün bir şekilde planlayabilirim."

Trent, Constance'ın kafesini Pike'a uzatırken kıkırdadı. "Sanki Rachel'ın fikirleri hiç plana uygun çalışıyor da. Bana bir saniye ver de basını senin için hazırlayayım."

Fare ona tıslarken Pike Constance'a gülümsedi, bileğinde yeni bir bandaj olmasına rağmen keyfi yerindeydi. "Birkaç protesto haberi alıyorum ama isyan yok. Herkes ne yapacağınızı görmek için bekliyor."

Pike. Doğru, diye düşündüm ve ona döndüm. "Pike, kimlik dosyam ne renk?" Pike sırtınca Al sabırsızlıkla içini çekti. "Kırmızı olmalı."

Bu oydu. Etrafımdaki herkesle kendimi daha iyi hissederek deri ceketimi çekiştirdim ve haber ekipleriyle yüzleştim. Trent onları meşgul ediyordu ama sürekli bana bakıyorlardı ve hedeflerinin ben olduğum çok açıktı.

"Al'ın nesi var?" Ivy sordu ve Trent'e katılmak için yaptığım hareket duraksadı. "Yardım edemeyeceğini sanıyordum."

"Yardım etmiyor. Sadece orada dikiliyor," dedim ve Al kıs kıs güldü, şeytani sesi en yakındakilerin dikkatini çekti.

"Şaşırtıcı." Al kalabalığı inceledi, önce gazetecileri hazırlayan Trent'e, sonra Pike'ın yaklaşan sözlerime güç veren logosuna, çatıdan nöbet tutan Jenks'e ve son olarak herkesi kibar bir mesafede tutan yanımdaki Ivy'ye dokundu. "Her şeyi sihir olmadan hallediyorsunuz ama bunu yapmak için koca bir köy gerekiyor."

Başımı salladım, sonra Ivy'ye döndüm. "Al ve ben herkesin serbest bırakılması için Hodin'i takas edeceğiz," dedim, haber ekiplerinin sözlerimi tahmin edememesi için dudaklarımı zorlukla oynatarak. "Finnis Cincinnati'den kimin sorumlu olduğunu umursamıyor. Ruh lanetini FSCA'nın gözünden düşürmek istiyor ve ben de Hodin'in aradan çekilmesiyle geri adım atacağını umuyorum, çünkü Hodin'i tuzağa düşürebilirim, aynısını ona ve gönderdikleri diğer herkese de yapabilirim."

Dudaklarını bastıran Ivy, bakışlarını Pike ve Constance'a gönderdi, belli ki emin değildi. Ama Ivy her seferinde bir adım atmaktan yanaydı ve sonunda başını salladı.

Trent döndü, elini uzattı. "Rachel, bir açıklama yapmak ister misin?"

Al'ın eli omzuma kenetlendi. "Çok geç. O burada. Onu hissedebiliyorum."

Al'ın eline baktım, sonra kalabalığın bağırarak sorduğu soruları dinledim. "Şu sihirsiz her şey şeyini biliyor musun? Bana bir saniye ver."

Al'ın eli çekildi ve ben de Al'ın sihirli geçilmez çizgisinin üzerinden itilen mikrofonu görmezden gelerek Pike'ın logosunun önündeki son basamakta durmak için ilerledim. Çantamı tutması için ona verirken Trent'e "Bunun için teşekkürler," dedim.

"Ne istersen söyle," dedi Trent, Al'ın sabırsızlığına yan gözle bakarak. "Eğer soru sormak istiyorsan, kırmızı topuklu ayakkabılı kadınla ya da turuncu ve altın çizgili kravatlı adamla konuş. Onlar ileri görüşlüdür. Beyaz bıyıklı adamdan uzak durun."

"Anladım. Teşekkürler." Gergin ama kendimden emin bir şekilde dışarı çıktım, bağırarak sorular sormaya başladıklarında gülümsemem azaldı. Jenks'in tozu benden başka kimse tarafından fark edilmeden aşağı süzüldü. En azından Jenks'in tozu olduğunu umuyordum. Al'ın tavsiyesini tam olarak göz ardı etmiyordum ama çoğu iblisin aksine, bu iş bittiğinde kendimi hapiste bulmamak için zemin hazırlamam gerekiyordu. Medyayı biraz uyarmak uzun bir yol kat ettirdi.

Ama sessiz kalmadılar.

"Kapa çeneni!" Al bağırdı ve sessizlik çökerken yavaş bir nefes aldı.

"Ah, yaşıyorum," dedim ve dış mahallelerden fısıltıyla "Yok artık, Sherlock" sesleri yükselirken biri kıs kıs güldü.

"Mmmm, anladığım kadarıyla Constance beni bazı çirkin şeylerle suçluyor," diye devam ettim, Al üzerimde fırçala ve yıka laneti uyguladığı için şükrederek. "Çoğunu inkâr edemem," diye ekledim ve iblis neredeyse kızgınlıkla homurdandı. "Eğer bakmak istersen, auram müstehcen. Constance'ın soyunu korumak için yaptığım bir lanetin yasadışı olduğunun farkında değildim. Bu bir mazeret değil ve yanlışlıkla lanetlediğim suikastçıları bulur bulmaz bunu telafi etmek için çalışıyorum."

"Bir suikastçıyı mı lanetledin?" dedi kırmızı ayakkabılı kadın. "Bu nefsi müdafaa kapsamına girmiyor mu?"

Bıyıklı adam, "Hayır, o hâlâ sorumlu," dedi ve Al bütün avukatları öldürmekle ilgili homurdandı. "Peki ya köle olarak sattığın öğrenciler? Ve Profesör Sikes?"

Melody'nin akıbetinin hâlâ bilinmemesinin ilginç olduğunu düşündüm ve Al eğilip fısıldadığında gerildim: "On beş saniye sonra seni dışarı atıyorum."

Dokunduğu ley hattından gelen enerjinin aurasında birleşmeye başladığını hissettiğimde bile kalabalığı tarıyordu. Ama henüz işim bitmemişti. "Profesör Sikes öğrencilerinden seçkin bir gruba ekstra kredi için beş günlük bir iblis daldırma kursunda eşlik ediyor," dedim ve Al'ın büyüünün tereddüt ettiğini hissettim.

"Aferin sana. Yirmi saniyen var," diye mırıldandı ve ben ondan uzaklaştım, büyüünün bağları aramızda uğulduyordu.

"Bu bir yalan!" d i y e bir bağırış duyuldu ve Finnis olduğu söylenince kafalar döndü.

"Hayır, bekle," diye mırıldandım, iğne batmaları ve karıncalanmalar auramın üzerinde hızla ilerlerken. Al bizi dışarı atmaya hazırlanıyordu ama benim işim bitmemişti.

Kalabalık yine dağıldı, mikrofonların yarısı şimdi Finnis'e uzatılmıştı. Ivy bir yanıma, Trent diğer yanıma yaklaştı. Jenks yere düştü, kanatları mırıldanırken tozu yanağımı ısıttı.

Gözleri simsiyah olan Finnis ileri atıldı. Elllerinde coplar ve asalar olan istihbarat ajanları arkaya dolmuş, herkesi geri iterek canlı bir duvar oluşturmuşlardı. Hodin'i görmedim ama hesapçı bir korkak olduğunu kanıtlamıştı ve Al'ın ifadesi öldürmek için yeterliydi. *Yirmi saniye . . .* Yirmi saniyede çok şey yapabilirdim.

"Onunla yüzleşmek mi istiyorsun?" Al kuşkuyla, sözleri omurgamı buz gibi k ı r a r a k söyledi. "O ölümsüz bir vampir. Gerçek bir gücü yok."

Ama gerçek bir gücü olsun ya da olmasın, siyasi bir gücü vardı ve bunu ele almak zorundaydım. Şimdi. Dünyanın önünde.

Trent, "Belki de bunu içeride halletmeliyiz," diye önerdi ve Finnis sekiz adım ötede gürültüyle durduğunda başımı salladım. Pike korktuğu için değil, Constance yarasa gibi çılgılık attığı için yavaşça geri çekildi ve Jenks ona susmasını söylediğinde paniğe dayalı bir kahkahayı bastırdım.

"Kiliseye çekilmek mi?" I.S. ajanları muhabirleri kenara iterken Finnis "Kiliseye mi çekildiniz?" dedi. "Yine mi saklanıyorsun, Kalamack?" dedi ölümsüz vampir. "İflasla flört etmene neden olan da bu değil mi?"

Trent'in sivri kulaklarının kenarları kızardı. "Neden herkes benim beş parasız olduğumu düşünüyor?" diye mırıldandı.

"Trent'i silen benimle çıkmaktı, saklanmak değil," dedim ve gazeteciler tahmin edilebileceği gibi kıs kıs güldüler. Bana atılan kahkahalara aldırmadım. İstenilen etkiyi yaratmıştı ve Finnis'in cesur yaklaşımı mahvolmuştu.

"Muhteşem," diye mırıldandı Al. "Size Hodin gelene kadar süre veriyorum. Sonra gideceğiz."

Muhabirler yeniden cesaretlerini toplamaya başlarken Jenks, "Evet," dedi. "Onu bir de çaba sarf ederken görmelisiniz. Rachel iki boyutlu bir düğmeyi bile çevirebiliyor."

Jenks kadar kendimden emin değildim ama yeterince iyi rol yapabiliyordum ve Jenks'ten gözcülük yapmasını istemek için parmaklarımı kaydırırken bakışlarımı ölümsüz vampire sabitledim. "Finnis," dedim, attığım adımın beni uzun boylu adamla göz göze getirmesi hoşuma gitmişti. "Burada olmana sevindim. Constance ile görüştüğüne göre, sanırım bu gece buradan ayrılacaksın?"

Kalçamı kaldırdım, duyularımı araştırmaya gönderdim, düşüncelerim hafifçe en yakın ley hattında.

Finnis tahmin edilebileceği gibi uzun dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. "Hayır," dedi, etrafındaki I.S. ağırlığıyla kendine güveni tamdı. "*Constance* bana onun uygulayıcısı olarak etkili olmadığınızı ve son faaliyetleriniz sizi hapse attırmasa bile, ki attıracak, görevden alınmanız gerektiğini bildirdi." Dikkati omzumun üzerinden Pike'a kaydı. "Welroe da öyle.

Constance bu hafta kendi çocuklarım arasından yeni bir veliaht seçecek. Hem sen hem de Pike, yasadışı büyü suçlamaları çözülene kadar I.S. gözetiminde tutulacaksınız."

Muhabirler sessizdi, mikrofonlarının hedefi bana kaymıştı.

"Ben zaten hallettim," dedim. "Dürüstçe bir hata yaptım ve bunu telafi ediyorum. Bana büyüü öğretene kişi bunu bana zarar verme niyetiyle yaptı. Ben bir araçtım ve araçlar yargılanamaz." Gülümseyerek Pike'ın logosunun üzerine eğildim. "Ayrıca, henüz Constance ile konuşmadım."

Finnis'in içinde bir korku titreşimi belirip kayboldu. Nefes almayı bıraktı, gözleri tamamen karardı.

"Hayır, korkarım bana beyaz laneti öğretmesi için güvendiğim aynı kişi tarafından yanlış yönlendirildin," dedim çekingen bir tavırla, Finnis'e benim üzerimden bir çıkış yolu bulmaya çalışmasını diye. "Bugün tanıştığın kadın mı? O Constance değildi."

Saçlarım hırıldamaya başladı, örgümden kaçan teller Al'ın hattın çektiği ley hattı enerjisiyle kıvılcımlanıyordu. Pike'ın logosunun önünde durduğumuzda hepimizi bulanıklaştırdı. "Bu," dedim fareyi göstererek, "Constance."

Sessizlik bir kalp atışı kadar sürdü ve sonra muhabirler bağırmaya başladı, mikrofonlar uzatıldı ve öne doğru ezildi. Finnis, fare kafesinin parmaklıklarına tırmanırken Constance'a baktı, ışıltılı kolyesi ışığı yakalıyor ve ucuz bir dekor gibi görünüyordu. Ama oydu ve Finnis'in solgun yüzünden buna inandığını anladım.

"Onu bir fareye mi dönüştürdün?" diye soluk soluğa bağırdı ölümsüz vampir ve I.S. personeli etrafını sararak şiddet tehdidinde bulunurken toplanan kalabalık ileri atıldı.

Geri çekildim, omzum Trent'i değil Al'ı buldu. "Üniversitenin yeni gayri resmi maskotunu duymuşsunuzdur." Bağırarak söylediğim sözler kargaşanın içinde neredeyse kayboluyordu. "Vampir bir fare mi? Kim olduğunu sanıyordun?"

Finnis'in dudakları kıpırdadı, I.S. personelinin koruyucu çemberi onu sokağa iterken ağzından tek kelime çıkmadı.

"Constance yaşıyor!" Bir yerlerde bana doğrultulmuş bir kamera olduğundan emin bir şekilde bağırdım. "Ve senden hoşlanmıyorum, Finnis. Buraya gelmeden hoşlanmıyorum."

Cincinnati kendimizi nasıl idare edeceğimiz konusunda söz sahibi *olduğunu* düşünüyor. Constance bunu denediğinde hoşuma gitmemişti, senin bunu denemen de hoşuma gitmiyor. Aynı şeyi Hodin'e, sana ve benimle Cincinnati'nin refahı arasına giren herkese yapmadan önce gitmelisin!"

Sözlerim o kargaşada çok küçük kalıyordu ama arabaya götürülürken bile beni duyabildiğini biliyordum. "Neden bir gösteriye katılmıyorsun, pandaları ve elf müzesini gezmiyorsun ve geldiğin gibi eve dönmüyorsun! Herkes biliyor ki Pike ve ben dört aydır Cincinnati'yi yönetiyoruz. Ve sen burada hoş karşılanmıyorsun, Finnis."

Al'ın eli omzuma çarptığında sıçradım. Elinin altından sıyrılarak Jenks'in saksı bitkilerinin üzerinde durmak için yana doğru bir adım attım. "Bu ruh laneti onaylanacak!" diye bağırdım ve Al burun kemiğini sıktı. "Ve eğer bunu durdurursan, onu yasadışı piyasaya sürerim ve sen de bundan tek *kuruş* vergi alamazsın. Ben bir *iblisim* ve öbür dünyadan iade diye bir şey yok, dostum. Oradan da kilisemden olduğu kadar kolay çalışabilirim!"

"Rache," dedi Jenks, açıkça rahatsız olmuştu. Gevşemiş, yönlendirilmemiş enerjiden dolayı tozu parlak bir beyaza dönüşmüştü ve saçlarını omzumdan savurdum, böylece yanacak bir yeri olacaktı.

Finnis aramızdaki ajanları savuşturdu ve arabaya binmeyi reddetti. "Gözümü korkutamayacaklar! Ben bir DC ölümsüzüyüm!" diye bağırdı.

"Falan filan," dedim, uygun el hareketleri yaparak ve vampir parlak bir kırmızıya döndü. "Sen, Finnis, yaşlı bir ölümsüzsün. Ve hükmetme zamanın doldu."

Kalabalık patladı ve aramızdaki boşluğa doğru itti. Biri beni itti ve ayağım saksıdaki bitkiden kaydı. Kollarımı sallayarak geriye doğru savruldu, yeşil ve sarı bir enerji topu haber minibüsüne çarpıp patladığında nefes nefese kaldım.

"Tostun üzerine sıçayım!" Birinin kollarına düştüğümde bağırdım, sonra Al'ın kolları olduğunu fark edince gözümü kırptım. Trent bir kargaya tılsım fırlatınca dikkatim ona kaydı ve kalabalık dağılmaya başladı. "Zaman doldu," dedim ve Al'ın bakışları cılız kuşa kaydı.

"Al!" Topladığı enerji yüzünden derim karıncalanırken haykırdım. Gözleri Hodin'i takip ederek küçük kardeşini patlattı. "Çıkarın bizi buradan! Bu tarafa doğru

Plan!"

Al'ın yüzü buruştu ve çirkin bir nefret kükremesiyle büyüsünü genişletti, aurama doğru hızla ilerledi ve yer değiştirdi. *Hepimiz!* Kendimi ley hatlarının içinde bulduğumda bağırdım. *Al, hepimize ihtiyacım var!*

Ve sonra tekrar gerçek oldum, hala Al'ın kollarında beni yakaladığı yerdeydim.

Yetmişlerin kötü müziği, alçak tavanı, uzun barı ve küçük masalarıyla nerede olduğumu anladığımda nabzım hızlanırken, "Kızartma tavaından çıktım," diye fısıldadım. "Burası mı?" Fark edildiğimizde ve müzik kesildiğinde "Burası mı?" dedim. "Bizi buraya mı getirdin?" Şikâyet ettim, sonra sertleştim. Sadece Al ve ben vardık. "Herkesi getir dedim," diye ekledim ve sonra Al beni yere düşürüp kırımını acı dolu bir gümbürtüyle yere vurunca çığlık attım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

"TEKRAR KONUŞMAYA BAŞLAYIP BAŞLAMADIĞINIZI ANLAYAMIYORUM," DEDI DALI. barın arkasından çıktı. "Git. Açık değilim. Yeni yıldızımı uygun kıyafet ve tavır konusunda eğitiyorum."

Hâlâ yerdeydim, Al'a ters ters baktım. "Onları sen mi bıraktın?" Dedim ve Al'ın çenesi sıkıştı. "Onları yanımda getirmemi söyledim."

"Onları buraya getirmeyeceğim," diye homurdandı. "Senden uzakta daha güvenceler, kaçınan cadı. Bunu bildiğini sanıyordum."

Sinirlenerek, kalkmama yardım etmesi için Al'a elimi kaldırdım ama o bunu duymazdan geldi ve ben de acı içinde kendimi ayağa kaldırdım. Çantam Trent'teydi, ama ona ihtiyacım olması pek olası değildi - yine de eğlence olsun diye Dali'nin suratına birkaç sıçrama topuyla vurmaktan çekinmezdim.

Barın arkasına sinmiş, gösterişli, ucuz görünümlü bir yelek giymiş solgun yüzlü bir adama dikkatle başımı salladım. Öğrencilerimden biri değildi ve Sikes olduğunu anladım. Bunun dışında mekân boştu, çirkin müzik alçak tavanlara ve düz masalara karşı yüksek sesle çalıyordu. "Öğrenciler nerede?" Fısıldadım ama Al beni görmezden geldi, barın arkasındaki iblise odaklandı.

"Dali. . ." Al striptiz kulübünün derinliklerine doğru ilerlerken yalvardı. "Uyum sağladık."

Bir dost ol ve öğrencimle ben konuşurken bize bir tur ayarla."

Sikes sessizce bana yalvardı: çukurlaşmış gözler, solgun yüz, haklı olarak konuşmaya çok korkuyordu. "Diğerleri nerede?" Zayıf adam önüne dizilmiş kan kırmızısı gözlükleri temizlemeye devam ederken tekrar sordum.

"Onları ödünç verdim." Dali sırtıttı, yüzünde muazzam bir memnuniyet ifadesi vardı. "Bir tanıdığı sıfırdan yetiştirmek özveri ister ve bunu düzinelerce değil, çiftler halinde yapmak daha kolaydır."

Orospu çocuğu, neden değişeceklerini düşündüm ki? Mekânın boş olmasına şaşmamalı. İblisler çalışıyordu.

Arkamdan "Seni küçük orospu!" sesi geldi ve döndüm.

"Vivian?" Ufak tefek kadın sahneden inerken haykırdım, altı inçlik topuklarının üzerinde sendeliyordu. Üzerinde şov kızı kıyafeti vardı, minicikti, tam da bunu yapmak için tasarlanmıştı: kızı göstermek. "Vivian, Tanrım!" Al'ın yanından geçerken söyledim. "Seni aramaya çalışıyordum. Nasıl . . ."

"Seni iblis fahişe!" diye bağırdı küçük sarışın kadın, pastilleri sallanıyordu. Sonra iki eliyle beni itti.

Geri çekilerek bir masaya vurdum.

"Sana güvenmiştim!" diye haykırdı ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne . . ." Kekeledim, sonra masayı aramıza koymak için çabaladım, o da bir sandalye alıp yukarı doğru salladı. "*Rhombus!*" diye bağırdım ve ucuz tahta sandalyenin parçalanmasıyla çemberim bir anda var oldu.

"O balondan çık ve benimle bir kadın gibi dövüş!" Vivian, püskülleri titreyerek ve ağladığını gösteren sürmeli göz farıyla önümde durarak bağırdı.

"Vivian, ben değildim," dedim ve öfkeli kadın bir sandalyeyi daha baloncuğuma doğru kırdı. Ayak bileğinin etrafında tılsımlı bir gümüş bant vardı, muhtemelen bu yüzden çemberime büyüyle değil de üçüncü bir sandalyeyle vuruyordu.

Dali barın yanında durdu ve ellerini göğsünde birleştirerek kaşlarını çattı. "Vivian Amber Smith'e zarar verdiysen bana tazminat borçlusun Morgan," dedi, sonra Vivian'a, "Sana dans etmeyi bırakmanı hiç söylemedim. Çık şu sahneye."

Vivian onu görmezden gelerek kırık bir sandalye ayağıyla çemberime vurmaya devam etti. "Sana güvenmiştim!" diye bağırdı. "Bana bak! Bir iblis striptiz kulübünde striptizciyim!"

Al ilgiyle küçük bir of çekti, sonra bara döndü. "Sanırım Madam Coven Üyesi onu Dali'ye sattığınızı düşünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Alaycı bir tavırla çemberimi bozdum ve aramıza küçük yuvarlak bir masa koymak için yer değiştirdim. "Kahretsin Vivian, Hodin'di," dedim, onun ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışarak geri çekilirken.

Dali bembeyaz kesildi. "Hodin!" diye bağırdı ve Vivian titreyerek durdu. Burnunu çekerek yüzünü sildi ve sürmeyi daha da fazla bulaştırdı. Ona örtünmesi için bir şeyler vermek istedim ama barda hiçbir şey yoktu ve sonunda ceketimi çıkardım.

Dali dönüp barın üzerine eğilmiş olan Al'a baktı ve bir bardak kehribar rengi bir şey aldı. "Hodin miydi o?" Dali'nin ifadesi şoktan öfkeye dönüşürken, Al şişeyle onu selamladı.

"O Hodin'di," dedi Al kesin bir ifadeyle. "Biz de bu yüzden buradayız." Sinirlenen Al kaşlarını çatarak Vivian'a baktı. Meclis üyesi küçük bir topun içine çökmüş, omuzları titrerken saklanıyordu. "Lütfen bana *bunun* karşılığında Hodin'e kasaya erişim izni vermediğini söyle?"

Dali'nin gözleri seğirdi. "Tulpa vardiyalarını idare edebilir." Bara dönerek, "Emanuel Jonas Sikes için söyleyebileceğimden çok daha fazlası!" diye bağırdı.

"Vivian'dan haberim yoktu," dedim Vivian kendini sallarken, öfkesi geçmişti. Henüz oraya gitmek istediğimden emin değildim. Gerçekten çok sinirlenmişti.

"Bu senin hatan," diye bağırdı Dali ve başımı kaldırdım. Beni işaret ediyordu.

"Benim hatam mı?" Dedim ve Al nefesinin altından homurdandı, bardağını sıkıca kavradı. "Hodin'in *benmişim* gibi davrandığını bilmemen nasıl benim hatam oluyor?"

"Onun sana benzemesine izin verdin," dedi Dali, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Senin yerine hareket etmesine."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye itiraz ettim, sonra Al'ın fırlattığı büyü Dali'nin ani enerji patlamasına çarpınca irkilerek geri düştüm. Vivian, birleşik güç bir köşeye çarpıp orada köpürüp köpürüp bir masayı yiyip bitirirken sıçradı.

Mavi dumanlı gözlüklerinin üzerinden Dali'ye bakan Al, buzlu ve alkollü içki dolu kadehi şingirdayarak yanıma geldi. "Hodin'in seni kandırması Morgan'ın suçu değil. Ona kasaya giriş izni verdin mi?"

Dali Vivian'a baktı. "Onlar benim. Yasal olarak benim. Hepsi benim."

Parçalanmış masaya bakıp irkildim, şimdi köpüklü bir su birikintisi. "Onlara sahip değilsin. İnsanlara sahip olamazsın."

Vivian hâlâ titriyordu, yanına yaklaştım ve ceketimi uzattım ama tek yaptığı etkisiz bir şekilde bana tokat atmak, ağlarken beni uzaklaştırmaya çalışmak oldu.

"Üzerindeki tılsımlı gümüşe dokunursan seni olduğun yerde öldürürüm," dedi Dali. "Ona takmak üç saatimi aldı."

Vivian'ın çenesi kalktı. "Bana sahip değilsin!" diye bağırdı, gözyaşları içinde ve öfkeyle.

"Ama ben biliyorum," dedi Dali, adam bardakları temizlemeye devam edene kadar Sikes'a parmaklarını şıklatarak. "Satışı yapan Hodin olsa bile." Ceketimi Vivian'ın üzerine örttüğümde dudakları çatıldı ve sonunda ceketini aldı, parmakları titriyordu. "Sana dans etmeyi bırak demedim. Çık şuraya!"

"Canın cehenneme, Dali," diye hırladı Vivian ve sonra bir gümbürtüyle sahnede belirerek gözden kaybolurken ben de irkildim. Çığlık atarak sandalyenin ayağını ona doğru fırlattı.

Ona döndüğümde Dali gülümsüyordu. "Benim," dedi tekrar. "Hepsi güzel ve yasal." Parmaklarını ovuşturdu ve parmaklarında siyah bir zarf belirdi. "İş sözleşmesinin bir kopyası. Bir güvercin ol ve benim için Cincinnati ofisinde diğerleriyle birlikte dosyala, olur mu?"

"Ben bunu asla imzalamadım!" Vivian haykırdı. "Bu benim imzam değil."

Dali'nin gülümsemesi güvenle çirkinleşti. "İmzana benziyor."

İçim daraldı ve kendimi hasta hissettim. Sikes dışında birinin gerçekten bir şey imzaladığından şüpheliydim. "Kendin dosyala, Dali. Ben senin uşağın değilim."

Dali'nin ifadesi donuklaştı. "Dünya onları bana sattığını düşünüyor ve satmamış olsan bile geri vermeyeceğim. Anlaşma anlaşmadır." Dikkati

sahneye yöneldi. Vivian'ı göstererek, "Sen!" diye bağırdı. "Dans et!"

Al'ın alçak kahkahası şeytanın ta kendisi gibi omurgamı tırmaladı. "Ve sen de onun oyununu yuttun. Yine."

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama Dali'nin ruh hali daha da kötüleşti. Çenesi gerilen iblis barın arkasına çekildi. Sikes'ın temizlenmiş bardaklarından birini ışığa tutup incelerken, "Seni alt etti Morgan," dedi. "Sesini, saçını, hatta yanlış adımlarını ve tökezlemelerini bile. Hayatın artık onun."

"O ben değilim," diye mırıldandım, Al yanıma geldiğinde suratım asıktı, bardağında artık sadece buz vardı.

"Daha iyisini yapabileceğini de sanma, Gally," dedi Dali. "Kimin gerçek kimin Hodin olduğunu anlamak zorunda kalmamak için ormandaki arabanda saklanıyordun."

Al kendini bir bar taburesine bırakıp bir içki daha almak için pürüzsüz tezgâha vururken içini çekti. "Neyse ki Hodin erişim koduyla bile kasaya giremiyor."

"Çünkü Hodin kolektifte değil," dedim ve Dali başını salladı. "O içeri giremez."

"Şu anda," diye onayladı Dali, Al'ın önüne bir içki koyarken. "Ta ki ona çağırma adını vermen için elfinin kolunu kırana kadar."

Striptiz kulübüne bakarken sırtım bara dönük bir şekilde yığıldım. Harika. İblisin şifre sistemi sonsuza kadar sıkışıp kaldıklarında işe yaramıştı, ama şimdi? Belki bunu kendi yararına kullanabilirdim. Hodin onu almak için bana gelmek zorunda kalacaktı. Sonra da onu bir tulpa'ya koyardım.

"Sana dans etmeni söylemiştim!" Dali bağırdı ve adi müzik gizli hoparlörlerden gümbür gümbür çalmaya başladığında Vivian sahneden indi. "Huysuz küçük cadılar meclisi veledi. . ." Dali küfretti ve hattaki tutuşunun güçlendiğini hissettim.

"Dali, onları istiyorum. Hepsini istiyorum. Sözleşme olsun ya da olmasın," dedim ve Dali kıs kıs güldü.

"Asla yeterince alamayacaksın," dedi ve Vivian'ın çığlığı sahnenin arkasından duyuldu. "Onlara ihtiyacım var. Onlar benim servetimi yeniden inşa etmek için anahtarım."

Başımı salladım, onun otoriter memnuniyetinden bıkmıştım. Bu özel ifadenin gitmiş olmasını umuyordum. "Yetenekleriniz yerine daha zayıf bir işgücünün sırtından servetinizi yeniden inşa etmek mi? Tam bir iblis gibi. Ucuz ve sığ. Hiçbir kişisel değer duygusu yok."

Ama onu utandırmaya çalıştıysam da işe yaramadı, çünkü dirseğini bara dayayıp benimle alay etti. "İşe yarıyor." İçkisini yudumladı. "Öyle değil mi, Gally?"

Bir nefes aldım, Al kolumu çekip beni döndürene kadar parmaklarım kalktı.

Mavi camlı gözlüklerinin üzerinden beni süzerek, "İzin verin," dedi ve ben de başımı salladım. Al açık ara daha iyi bir anlaşma yapıcıydı. Bu da Vivian, Sikes ve bir avuç öğrenci için ne kadar daha iyi bir anlaşma yapabileceğini merak etmeme neden oldu.

Al tabureyi altından tekmeleyip ayağa kalkarken Dali, "Ah, iki dünyanın kırılması için," diye yakındı ve abartılı bir önem gösterisiyle yeğinin kenarlarını kavradı.

"Vivian," dedi Al, sesi güçlü ve netti. "Sikes, tatlı dille kandırdığın kütüphaneci ve bütün öğrenciler. Misilleme yapılmadan serbest bırakıldılar."

"Ne için?" Dali acı acı konuştu. "Hodin'in kellesini tepside mi sunacaksın? Ona yardım edemezsin. Bunu kendi başına başarması için yüzyıllar geçmesi gerekecek ve o zamana kadar, karanlık sanatlarla uğraşan bir avuç kaçırılmış cadıyı önemseyen herkes ölmüş olacak." Sikes'a sırttı ve uzun boylu adam neredeyse parlattığı bardağı düşürüyordu. "Ama sen hâlâ hayatta olacaksın."

"Ona Hodin konusunda yardım edemem, doğru," dedi Al ve Dali'nin dikkati Al'ın kayıtsızlığından etkilenerek ona kaydı. "Ama tulpa yapımında ona yardımcı olmak iyi belgelenmiş bir görev. Bunda sıra dışı bir şey yok."

Dali gülmeye başlayınca kaşlarını çattım. "Geçim kaynağımı bir tulpa ile takas etmemi mi istiyorsun?"

Al barın üzerine eğildi ve fısıldayarak, "İçinde Hodin kodlanmış bir tulpa. Evet."

Dali gülmeyi bıraktı, Al'dan bana bakarken kaşları ani bir şüpheyile çatıldı. "Yaşayan bir varlığı tulpaya kodlamak sadece bir ayna görüntüsü yaratır. Gerçek kişi serbest kalır." Gözleri boş sahneye kaydı. "Vampir bir striptizcinin hafızası gibi, tek bir şey yapabiliyor, sadece tek bir şey."

"Nereden biliyorsun?" Al tiksintiyle barı itti. "Sen hiç yaptın mı? İşe yararsa, Hodin'e günde iki kez ve Pazar günü üç kez eziyet edebileceğin işleyen bir tulpaya sahip olacaksın. Başarısız olursa, onu koruyacağına dair verdiği sözle birlikte ölür. Bunun sana tek maliyeti bir avuç dolusu familiar olacak." Kadehini boşaltıp bardağın üzerine koydu. "İçki karıştırma konusunda tamamen yeteneksiz dostlar." Sahneye döndü. "Ve dans etmekte."

"Canın cehenneme, Al!" Vivian sahne arkasından bağırdı, onu açıkça duymuştu.

Dali ise düşünüyordu. Dizlerim titriyordu ve nefesimi tuttum. Akrobalarımınla anlaşma yapmayı sevmezdim. Harfiyen uygularlar, çoğu zaman da benim zararına olacak şekilde amacından daha ileri götürürlerdi. Yine de, ne olursa olsun Hodin'i hapsedmem gerekecekti ve kimse bana bunun için para ödemeyeceğine göre, elimden geleni yapacağıma dair bir söz verebilirdim. Ayrıca, Hodin'in bir tulpasıyla ne yapabilirdim ki?

"Ya da," dedi Al boş boş tırnaklarını incelerken. "Öğrencim ve ben tulpa'yı tutabilir ve Newt'ten daha fazla para kazanabiliriz. Bir kahve barı açma fikriyle oynuyordum." Dali'ye gülümsedi. "Küçük bir rekabetten kimseye zarar gelmez. Artık iyi familiarların tedarikçisi olamam. Uyum sağlamalı ya da ölmeliyim."

Al'ı önlük giymiş, kahve dağıtırken hayal ederek irkildim. Dali kaşlarını çatı. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, eğer Hodin'i bir tulpa içine koyabiliyorsam, aynısını hepiniz için yapabilirim." Nabzım hızlandı. "Ciddiyim, Dali. Bu kabul edilemez. Bir anlaşma yapmıştık. Artık hissedebilen familiar yok. Asla. İçeri girip yalvarsalar bile umurumda değil."

Dali'nin dudağı seğirdi. "Sence yapabilir mi?" diye sordu Al ve eli belimin etrafında kıvrıldığında bir ürpertiye bastırdım, Trent'in yaptığından tamamen farklı bir histi.

"Güneşi özledim," dedi Al. "Onu şu anda statüyü, partileri ve ... dünyevi tazminatı özlediğimden daha çok özledim. Bana yöneltilen öfke ve korkudan daha fazla. Bir zamanlar gururlu olan bir insanın hiçbir şey olmadığını anlamasından daha fazla."

Dali'nin çenesi sıkıştı. "Benden herhangi bir davranış kuralına uymamı talep edecek durumda değilsin," dedi ve Vivian sahnenin arkasından dışarı baktı. "Sanırım öyleyim," dedim cesurca. "Eğer denediğim şey işe yararsa, hiçbiriniz benden kurtulamazsınız ."

Al cleared onun Boğaz, ve I eklendi, "Neyse ki, Ben Dünyanın iyi bir yer olduğuna ve iblislerin, onları şımarık veletler gibi tekmeleyerek ve çılgılık atarak sürüklemem gerekse bile içinde yaşamayı hak ettiğine inanan iyiliksever, yumuşak kalpli, naif, aptal, cadı doğumlu bir iblis."

Tereddüt ettim, acaba hayatım artık bu mu olacaktı: iblisleri uslu durmaya zorlamak. "Çok güçlü olmak istiyorsan, çok güçlü ol ama artık insanları kandırarak köleleştirmek yok. Bu çok kolay. Ve bundan sonra yaptığım her tulpaya ücretsiz erişim istiyorum. Ne zaman istersem. Hodin de dahil."

"Anlayamadım?" Dali gözlerini kırıştıtırarak söyledi. "Özgür mü?"

"Öğrencileri size satanın ben değil Hodin olduğunu ve amacının itibarımı zedelemek olduğunu kamuoyuna açık bir şekilde ifade edeceksiniz. Bir de arama emri. Hodin'in yasal olarak hapsedildiği yerden kaçtığını belirten orijinal belgeyi ve onu geri koymam için bana yasal hak veren başka bir belgeyi istiyorum."

"Sana söyledim, o zamanlar arama iznimiz yoktu," dedi Dali ve ben de eğildim. "Bir tane icat et," dedim ve Dali sanki inanmıyormuş gibi Al'a döndü.

Al omuz silkti. "Belki de o daha fazla ekleme yapmadan önce sen kabul etmelisin."

Dali düşünürken bir elini saçsız başının üzerinde gezdirdi. Ağırlığı değişti ve bakışları benimkine kilitlendiğinde nefesimi tuttum. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Al arkamdaydı. Ona güveniyordum. "O zaman kaybedecek bir şeyin yok," dedim.

Dali alt dudağını çiğnedi ve elini uzattığında nabzım hızlandı. Işıldayarak elini tuttum ve beni daha yakına çektiğinde şaşkınlıkla irkildim. Panik, Vivian'ı ve diğerlerini serbest bırakacağım için duyduğum memnuniyetle bir anda yok oldu.

Dali, "Bana içinde Hodin'in hapsedildiği işleyen bir tulpa verirseniz, öğrencilerinizi, öğretmenlerini ve hatta yeni kütüphanecimi bile alabilirsiniz," dedi. "Ama cadılar meclisi üyesi kalır."

"Kulağa adil geliyor," dedi Al ve elimi çekmeye çalıştım ama başaramadım.

"Vivian da öyle, yoksa buradan giderim," dedim, Dali'nin çizgi enerjisini kendi enerjimle karşılayarak parmaklarımın zonklamasına ve sosis gibi hissetmeme neden oldum. "Bir restoran işletmek ne kadar zor olabilir ki?" İğrenç bir şekilde gülümseyerek bitirdim. "Mark başarıyor. Sen onun peçetelerini çalarken bile."

Tehdidim iyi karşılanmıştı ve Dali'nin beni tutuşu hafifledi. "Peki," dedi karıncalanan elimi geri alırken. "Tüm şartlarını kabul ediyorum, buna

ama Hodin benim müzik kutuma girene ve ben onun kaçamayacağını bilene kadar hiçbir Şey alamazsın."

Parmaklarımı ovuŐturmayı reddederek başımı salladım. "Anlaştık," dedim ve sonra yer kayarken nefesim kesildi ve parlayan bir ley hattının içine düştüm.

OceanofPDF.com

CHAPTER 30

ZIHINSEL DENGEMİ HIZLA YAKALADIM, BİR KORUMA BALONU OLUŞTURDUM

Çizginin sıcaklığı sanki canlı bir düşünce şeridi gibi içimden geçerken zihnimin etrafında dolanıyordu. Neredeyse şarkı söylüyordu. Evrenin çınlama sesi. Bis, her yıldızın kendine özgü bir akorla titreşmesi gibi her çizginin de kendi şarkısı olduğunu söyledi. Gerçi ben aradaki farkı ayırt edebilecek kadar iyi değildim - bu yüzden bir gerçeklikte durmadığım sürece o gerçekliği değiştiremiyordum. Bana bunu öğretebilecek tek kişi Bis'ti.

Trent ve Ivy'yi kontrol etmek istiyorum, diye düşündüm, zihinsel sorguyu sadece benim koruma balonumdan değil, Al'inkinden de geçirmek için keskin bir açı yapmak zorunda kaldım.

İyiler, diye düşündü Al kısaca, Dali'ye olan görünürdeki güveni benden saklayamadığı daha derin bir endişeyi gizliyordu. Bu kadar yakınken olmaz. *Hodin Finnis'le birlikte ve Finnis artık kilisenizde değil.*

Ama Trent'le konuşmam gerek. Çantam onda, diye düşündüm, birbirimize son sözlerimizin kilisemin merdivenlerinde bir haber ekibinin önünde söylenenler olmasını istemiyordum. Al'ın bizi sıranın dışına itmek için auramı değiştirdiğini hissettim ve tökezledim, bizi Piscary's'e bıraktığını fark ettiğimde en azından veda edebilme umudum yıkıldı, bar ve mutfak solumda, masalar ve siyah şömine sağımda.

Hodin Piscary'de mi? Ama Finnis'in o gün için güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu düşünürsek, burası I.S. güvenli evi dışında mantıklı bir seçimdi.

"Çantamdaki tılsımları gerçekten kullanabilirdim," diye fısıldadım, kıç tekmeleyen derilerimin gittiğini fark ettiğimde dudaklarım aralandı. Al beni aynı yeşil ve siyah ipek bornoz ve bağcıklı terliklerle bırakmıştı.

Öğrencilerimi etkilemeye çalışmışım. *Bunu nasıl yapacağımı öğrenmeliyim*, diye düşündüm kuşağı sıkarken ve minik çanlar hafif, güzel bir ses çıkarırken. Bu beni Hodin'in cazibesinden derimden daha iyi koruyacaktı. *Güzel*. Ayakkabıların tozluklarının çapraz desenini görmek için etek ucunu kaldırırken, *doğru yapmışım*, diye düşündüm.

Ama Al'a teşekkür etmek için aldığım nefes şaşkınlıkla elimden kayıp gitti. O da değişmişti, Viktorya dönemi kıyafetlerinin yerini Hodin'i kilisemden götürürken üzerinde gördüğüm kan kırmızısı cübbe almıştı. Ama benim bozulmamış cübbemin aksine, onunki açıkça kullanılmıştı, temizdi ama etekleri yırtık pırtık bir siyaha dönüşmüştü. Ayakkabılarında da aynı bağcıklı tozluklar vardı ama yine kullanımdan dolayı lekelenmiş ve yıpranmıştı. Kuşağı yıpranmış bir ipten başka bir şey değildi. "Bunu mu giymek istiyorsun?" "Teşekkür ederim" yerine "Bunu mu giymek istiyorsun?" dedim ve kaşlarını çatı.

"Oldukça etkili," dedi sert bir sesle. "Şu anki haliyle bile." Loş ışıktaki tam karşıda binaya çıkan merdivenler vardı- Açık bir daireden bilardo salonuna, özel bir yemek salonundan yaşayan vampirlerin hayatlarındaki sefaleti unutmak için dans ettikleri bir disko pistine kadar her şeye ev sahipliği yapmış geniş bir üst oda. Ama Al'in baktığı yer orası değildi ve ben de onun şaşkınlık bakışlarını mutfağa açılan çift kanatlı kapıya kadar takip ettim.

"O burada," dedi Al, sesini alçaltmak için hiçbir çaba göstermeden. "Hodin? Çık ortaya, seni küçük ejderha pisliği. Öğrencim seni bir şişeye koymak istiyor."

"Al!" Tısladım ve sonra mutfağın kapıları açılırken ley hattını kendime doğru çekerek başladım. Bu Hodin'di. Dişlerimi sıkarak ona bir tomar odaklanmamış enerji fırlattım.

Hodin mırıldandığı bir kelimeyle elini savurdu, aceleyle fırlattığım enerjiyi kesmek için güç gönderdi ve her ikisini de bir köşeye sektirdi, orada dönüp boşa çıktılar.

"Dur!" Hodin bağırdı ve bir sonraki büyüüm dudaklarımda kayboldu, çünkü Stef'i onun pençesinde gördüm, gözleri geniş ve korkmuştu. Hodin'in kolu Stef'in boynuna dolanmış, onu canlı bir kalkan gibi kullanarak ileriye doğru sürüklüyordu.

"Stef," diye fısıldadım, şüphelerim neredeyse beni batıracak kadar yükselmişti. Eğer Finnis olsaydı . . . Ama değildi ve parlayan elim düştü.

"Beni şişelemek mi?" Hodin'in dikkati Al'a kaydı, Stef çırpınmaya devam ettikçe Al'ın tutuşu sıkılaşıyordu. Uzun saçları serbest ve üzerindeki ağır derilerle yarı aç bir motorcuya benziyordu. Mutfak kapısı arkalarından kapanırken Hodin, "Pek olası değil," diye ekledi. "Ama yine de seni gördüğüme sevindim." Tereddüt etti. "Tüm o şıklığınla. Kolektifin şifresi nedir?"

Dudaklarım birbirine yapıştı, Al devam etmemi işaret etti ve ben de içimi çektim, karnım ağrıyana ve saçlarım hırıldayana kadar ipi daha da derine çektim. Düşüncelerim Ivy, Jenks, Trent ve Pike'a gitti. Ona ip atlatmak zorundaydım, yoksa onu asla yakalayamazdım. "Finnis nerede?"

"Alt kata." Hodin Stef'i kendisine doğru çekti ve ben gerildim. "Ölülerin ait olduğu yere."

"Bir hata yaptın," dedim. "Hâlâ bundan vazgeçebilirsin." Ama beni dinlemedi. Hiçbiri dinlemedi.

"Rachel, monolog yapmayı bırak da şu piçi şişele," dedi Al hafifçe. "Bugün senin doğum günün ve birisi dondurma olacağını söylemişti."

Stef'i hâlâ önünde tutan Hodin odanın derinliklerine doğru ilerledi. "Tek hatam seni canlı bırakmak oldu," dedi. "Nasıl hayatta kaldın? Başka kimse kurtulamadı. Senin elfin miydi?"

Çenem kalktı. Bis'in yokluğunun hayatımı kurtaracağını hiç düşünmemiştim ama öyle olmuştu. "Belki de senden daha iyiyimdir," dedim ve Hodin'in dudağı seğirdi.

"Bundan şüpheliyim." Hodin, Stef'i bağırarak boyun eğdirecek kadar uzun süre bıraktı. "Parolana ihtiyacım var. Onu bana ver, ben de gitmesine izin vereyim."

Stef kaskatı kesildi ve gözleri umutla açıldığında kalbim acıdı. "Bu da ne böyle!" Hodin bağırdı, Hodin'in aurası Stef'i ağlattığında Aniden onu kapladı ve taşıdığı büyüyle onu yaktı.

"Hey!" diye bağırdım, kuşağımdaki çanlar çaldı ve parlayan sis kayboldu. Stef onun pençesine düştü, nefesi kısa kesiklerle geliyordu.

Kendini beğenmiş Hodin arkamda kıpırdamadan duran Al'a baktı. "Ee?" diye sordu ve Stef'in gözleri benimkileri bulmak için yükseldi. Gözyaşlarıyla ıslanmışlardı ama güç merkezinin şimdiye kadar kırılmadığını görebiliyordum.

"Rachel?" Al kararsızlığımı görünce temkinli bir tavırla, "Rachel," dedi.

Hodin'e erişim izni vermeye hiç niyetim yoktu ama Stef onun elindeydi ve ben kıpırdanmaya başladım. *Çantam yanımda olsaydı daha kolay olurdu.*

"Çağırma adı." Hodin'in sesi yumuşaktı ama Stef'in kolunu kavrayan halkalı parmakları o kadar sıkıydı ki kansız kalmıştı. "Ya da o ölür ve ben başka biriyle başlarım," dedi ve omurgamdan aşağı bir ürperti düştü. "Bu çok basit."

Dudaklarım aralandı, nabzım hızla atıyordu. Stef acı çekiyordu ama özgürlüğü için yalvarmayacağını biliyordum, verdiği yanlış bir kararın bedelini hayatıyla ödemesi gerektiğine ikna olmuştu. "Çekip gitmelisin," dedim, saçlarım kabarıp uçuşmaya başlayana kadar ipi çekerek. "Başarısız oldun. Cincinnati'yi çoktan kaybettin. Sadece henüz bunun farkında değilsin."

"Onu hizaya getir, Rachel. . ." Al fısıldadı ve kendime çalışacak yer açmak için masayı önümden ittim. "Ona şifreni verme," dedi daha yüksek sesle. "Bedeli ne olursa olsun, erişimine izin verilmemeli."

"O zaman Stef'i ondan al," dedim. Elimdeki her şeyi avucumun içine alarak Hodin'e fırlattım.

Hodin alaycı bir tavırla elini uzattı. Enerjilerimiz hızla bastırılan bir kıvılcım patlamasında buluştu. Stef dehşet dolu bir çığlık attı. Ben de oradaydım. Onun korkusunu biliyordum. Hodin'in kendini beğenmiş memnuniyetini gördüğümde ve Al'ın Hodin'in ellerinde öleceğini kabullenişini hissettiğimde içimde bir şeyler koptu. Onu kışından yakalayacaktım ve bunu Tanrıça'nın lanetlediği bir ley hattında yapacaktım. Ve bunun için beni izole edecek bir sürü müstehcen şeye ihtiyacım olacaktı.

Giriş kodu Hodin'deydi. Çalışmasını sağlayacak şifre bende idi. Bunu ona verirsen, bütün kartlar onda olur, bende ise hiç olmaz. Ama kasa, işime yarayacak kadar hızlı müstehcenlik bulabileceğim tek yerdi.

Kasadaki lanetlere ihtiyacım yoktu. Sadece müstehcenliğe ihtiyacım vardı. Ona şifremi verecektim. Hodin beni öldürmeye çalışacaktı. Al ve ben de kasadaki en karanlık büyülerini kullanacaktık, Hodin'i yakalamak için değil, bir ley hattında kalarak hayatta kalabilmek için ihtiyacımız olan büyük miktarda isi elde etmek için.

"Şifre!" Hodin bağırdı ve ben sarsıldım, başım yukarı kalktı ve ellerimden ham güç damladı.

Affet beni, Trent. Keşke bu işte daha iyi olsaydım. "Subrosa pozisyonumu mu istiyorsun?" Dedim, yüzüm öfkeyle buz kesmişti. "Şifremi mi? Kolektifteki yerimi mi? *Hayatımı!*" diye bağırdım. "Peki." Al ne yaptığımı bilmeden boğazını temizlerken bağcıklı paçalı ayakkabılarımı eski, siyah zemine sıkıca yerleştirdim. "Benim hayatımı idare edebileceğini sanmıyorum. Onu bırak, ben de sana vereyim, yosun mendili."

"Ne yapıyorsun sen?" Al bağırdı ve Hodin'in dudakları, kazandığını düşündüğü için çirkin bir sırıtışa dönüştü.

"Al onu," dedi ve Stef onu bana doğru iterken korkuyla haykırdı.

"Dilatare!" diye bağırdım, beyaz büyü eski ahşaplara büyük bir gürültüyle çarptığında Stef'i yere çekerken çanlar çalıyordu. Şişeler bar aynasına çarparak kırıldı ve tozlar aşağıya süzüldü. Hodin sendelerken Al kendini dışarı attı, bir şekilde ayaklarını tutuyordu.

"Flagro!" Hodin haykırdı ve ben sinerek Stef'i tuttum, kadın kaçmaya çalışırken sıvı ateş baloncuğumu kapladı. Al öfkeyle böğürdü ve kaplama yok oldu.

Nefes nefese yukarı baktım. Al tepemde duruyordu, şeytani öfkesini görmek korkunçtu, içinden çirkin Latince dökülüyordu. Hodin elini uzatarak Al'ın gücüne kendi eliyle karşılık verdi. Kıvılcımlar uçtu ve ozon kokusu burnumu sızlattı.

"Git!" Tıslayarak çemberimi bozdum ve Stef'i kapıya doğru ittim. "Kiliseye git. Getty'ye yardım et. Üç gün sonra görüşürüz. O zamana kadar dönmezsem Trent'e onu sevdiğimi söyle." *Umutsuzca.*

"Rachel, özür dilerim," diye gevelemeye başladı Stef, burnu akıyor ve gözleri ıslanıyordu.

"Git!" Ayağa kalktım ve kadın beceriksizce ayağa kalkıp kapıya doğru koştu, kapıya sertçe vurarak gecenin içine doğru tökezledi. Kapı kapanırken karanlık otoparkın parıltısını gördüm. Titreyerek Hodin ve Al'a döndüm.

"Hodin!" Bağırdım ve iblis döndü, ellerinden yeşil ve sarı damlıyordu. Al bir sonraki lanetini kısa kesti ve ikisi de bana baktı, biri kan lekeli kırmızı ipek, diğeri deri giymişti. Tavanda üst kata kadar uzanan yanık kenarlı yeni bir delik vardı ve irkildim. *Üzgünüm, Pike. Belki bir ateş direği koyabilirsin.* "Sanırım anlaşma benim için Stef'ti.

Şifre?" Nabzım hızla atarken, daha fazla yer açmak için başka bir masayı ittim.

"Yapma!" Al haykırdı, kaşları çatılmıştı ama ne kadar çok isisi olursa, ikimizin de ley hattında önümüzdeki beş dakika boyunca hayatta kalma şansımız o kadar artacaktı. Onu alabileceğimiz tek yer kasa dairesiydi. Ama bu Al'ın Hodin'le savaşmak için bir nedene ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Bunun için de Hodin'e bir şans vermeliydim.

"Jariathjackjunisjumoke!" Başka bir masayı odanın kenarına iterken haykırdım. "Al bunu, seni ruh emici, hain, hiçbir şey bilmeyen hödük!" Neredeyse ona tükürecektim. "Al onu ve kaybedeceksin. Beni duyuyor musun, Hodin? Her şeyini kaybedeceksin!"

Hodin karşımda durup kaşlarını çatarken Al'ın yüzü paramparça olmuş, elleri yumruk haline gelmişti. "Bu nasıl bir çağırma ismi böyle?" dedi Hodin.

Yüzüm yanıyordu. "O benim," dedim. "Sen değersiz, korkak bir-"

"Rachel!" Al bağırdı, kırmızı cüppesi dalgalanarak beni Hodin'in fırlattığı yüzük. Bir ping sesiyle yere çarptı ve patladı, yeşil ve sarı renkte yükselen bir enerji balonu içindeki her şeyi yaktı.

Nabzım hızla atarken Al'a doğru bastırdım. "Bu sana her şeye mal olacak, kaşınan cadı," diye mırıldandı Al, zaten kömürleşmiş olan eteğinden bir tutam duman yükseliyor, yanık kehribar kokuyordu.

"Bana her şeyi verecek," dedim ve Al'ın beni kavrayışı sıkılaştı. "I-"

"Çekilin!" Al bağırdı ve birbirimizden ayrıldık; o bir tarafa, ben diğer tarafa giderken bir halka daha ayaklarımızın dibinde yere çarptı. Daha büyük bir halka ortaya çıktı. Peşimden yuvarlandı ve bir sandalyeyi ona doğru ittim, balon onu sardığında ve sandalye genişler gibi olduğunda dehşete kapıldım, sonra büzüldü ve sonra patladı. Şarapnel parçaları yere saçılırken irkilerek bir masanın altına eğildim.

Hodin başımda dikiliyordu, yüzünde odaklanmamış, nefes nefese bir ifade vardı. "Son hatanı yaptın."

Keşke ben de o kadar şanslı olsaydım.

"Çık dışarı!" Al eliyle çılgınca işaret ederek bağırdı. "Kasaya erişimi var."

"İhtiyacım var-" diye başladım, Hodin'in bakışları üzerimde keskinleşince kelimelerim bocaladı. *Oh . . . kahretsin.* "Beni öldürürlerse, onları durduracak hiçbir şey kalmaz.

Seni bir şişeye koyacağım," dedim ve Hodin'in gülümsemesi çirkinleşti.

"Seni öldürürsem, denemeye cesaret edemezler," dedi ve aurası koyulaşıp görünür spektruma geçerken solgunlaştığını hissettim.

Al'ın çenesi sıkıştı. "İçeride," dedi bana doğru yaklaşıırken. "Kaybettik."

"Yapmadık!" Israr ettim. "Ona ihtiyacım var-hey!" Al beni kendine doğru çekerken nefesim kesildi, koruma çemberi etrafımızdaki yerini alırken aurasının karıncalanması iğne batması gibi benimkine sürtünüyordu. Ağır bir gümbürtüyle sıçradım, dikkatim Hodin'in lanetinin Al'ın baloncuğundan geçmeye çalışarak başımızın üzerinden geçtiğini görmeye gitti. Etrafımızdaki zeminden bir halka tütüyordu ve ağzım kurudu.

Yere bakarken Al'ın dudağı kıvrıldı. Lanet içimize doğru ilerlemeye çalışıyordu. Eninde sonunda yiyecekti. "Ona ne için ihtiyacın var?" Al, sesi garip bir şekilde boğuklaşarak söyledi. Hava boğucuydu ve yanık kehribar kokusu aldığımı emindim, gerçi dumanı tüten zemin de olabilirdi. "Acele et, Rachel," diye buyurdu. "Kasada en iyi koruma çemberini bile parçalayacak lanetler var ve o bunları bulacak. Ona ne için ihtiyacın var?"

Geri ittim ve ona baktım. Beni dinliyor muydu?

Nabzım hızlandı. "Eğer onu bir ley hattında yaratılmış bir tulpaya bağlayacaksam, ben bunu yaparken bizi yalıtmak için alabileceğin tüm müstehcenliğe ihtiyacın var. Şu anda sahip olduğun şey bunu kesmeyecek."

Al'ın kaşları çatıldı ... sonra gözlüklerinin üzerinden beni izleyen gözleri anlayışla genişledi. "Kasanın **l a n e t l e d i ğ i** pisliği *mi istiyorsun?*" dedi gülmeye başlayarak. "Kasa... evet. Kara büyü ve sana yükledikleri pislik için daha iyi bir yer yok. İğrençliğe mi ihtiyacın var? Sana pislik bulacağım, kaşınan cadıcığım."

Dizlerim su gibi oldu. Al'ın üzerinde, Hodin'in laneti yanıyor ve Al'ın koruyucu baloncuğuna doğru kıvrılıyordu. Al ona baktı, bir nefes aldı ve sonra benimle Hodin arasında durmak için dikkatlice manevra yaptı.

"Mümkünse uzaklaşın. Bu iş biraz karışık olacak" dedi.

Ama yüz ifadesi donuklaşıp içine korkunç bir çirkinlik sızınca zafer gülümsemem sekteye uğradı ve tenime kara buz gibi battı. Kasaya erişmiş, zihnini lanetlere açmıştı.

İblisler binlerce yıl önce elflerle olan savaşlarında yaratmışlardı. Benim bahçemde ihtiyacım olan çiçeklerin nerede yetiştiğini bildiğim kadar emin bir şekilde her çirkin büyüünün nerede beklediğini biliyordu. Ve belki de kıcıımı kurtaracak kadar iyi biliyordu.

"*Capax infiniti!*" Al bağırdı ve bir enerji patlaması koruma balonunu dışarıya doğru patlatıp Hodin'in lanetini de beraberinde götürünce sıçradım. Gölge ayaklarından kıvrılarak Al'ı duman ve alevle sardı. Başı ağırlaştı ve gözleri çukur gibi oldu. Gözlerinde ölüm, öfke ve acı çektirmek için acı, acı bir arzu vardı. Bu Al değildi. Bu laneti yapan kişinin ruhunun yankısıydı ve şimdi onu lekeliyordu.

"Senden ne yapmanı istedim, Al?" Fısıldadım ve Al bana döndü, kalkık çenesi bana arkasına geçmemi söylüyordu. Sakladığı lanetleri kullanarak onları yapanların hissettiği acıyı üstlendiğini bilmiyordum.

"*Coniunctis viribus!*" Hodin bağırdı ve Al bir elini havaya kaldırdı, eli lanetle kararırken bile laneti kolayca emdi. Al, kardeşinin katılmadığı savaşa katılmıştı ve yaşlı iblis uzun ve sert bir kahkaha attı, büyü parmaklarını sardı ve dudaklarından Latince döküldü. İçinde büyük bir lanetin açığa çıktığını ve Hodin'e çarparak onu geri savurduğunu hissettiğimde ürperdim. Kanadı kıpırdayan Al bir tane daha fırlattı ve Hodin karşı laneti ile onun arasına zar zor girerek birleşik güçlerin duvara çarpmasına neden oldu. Siyah yapışkan madde duvarı, sandalyeleri ve masaları kapladı ve sonra kendi içlerine büzüşerek korkunç bir tahta ve taş çatırtısıyla yok oldular.

Duvarın tamamı yok olurken dudaklarım aralandı. Gece havası ve uzaktaki trafiğin sesi içeri doldu. Nefesim kesilir gibi oldu ve yere düşmüş bir masanın arkasına saklanmak için atladım.

"*Ad utrumque paratus,*" diye mırıldandı Al, yumruk yaptığı ellerini ortadan ayırarak. Aralarında, aurasıyla kırmızı ve altın renginde parlayan, kötülük damlayan, kıvılcımlı bir enerji çubuğu oluşurken solduğumu hissettim. Çubuk ikiye ayrılıp Al'ın bir elinde mavi alevli bir kılıç, diğerinde siyah alevli bir hançer kaldığında dudaklarım aralandı. Bunlar katı hale getirilmiş lanetlerdi ve nefesimi verirken nefesim titredi. *Bunu yapabilir misin?*

"Lütfen kaçma, *küçük* kardeşim." Al bir adım öne çıktı, gölgeler ona ölümün kendisi gibi yapışmıştı. "Arkadaşlarım uzun bir uykudan sonra susadılar. Bu

Birincisi," dedi mavi ışıktan yapılmış parlayan kılıcı kaldırıırken, "Duco. Ve bu da"-daha küçük, hınzırca sivriltilmiş hançeri havaya kaldırdı-"Quaere. Onları nasıl kullanacağımı unutacak kadar uzun yaşamadım."

"İblis kılıçları iblisleri öldürmez, elfleri öldürür," dedi Hodin karşıımızda dururken, uzun yüzü solgundu.

Al güldü, alçak ses duvarlarda gümbürdeyerek boş otoparkta yankılandı. "Sana neden zarar vereyim ki? *Öğrencim* seni bir şişeye koyarken ben dikkatini dağıtıyorum."

"*Hinc et inde!*" Hodin haykırdı, etrafımda bir baloncuk oluşurken bir yerden bir gölge fışkırdı.

Başımı kaldırdım, ani ışık ve gürültü yokluğunda içime doğru kamburlaştım. Bu bir ölüm çemberiydi ve ben de içindeydim. "Al!" Küçülmeye başladığında bağırdım, sonra bir altın patlaması siyahı binlerce parçaya ayırdığında irkildim. Serbest kalarak geri geri gittim, lanet parçaları küçölüp yok olurken yerde delikler açmasın diye ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Cübbemdeki küçük lekeler tütüyordu ve kuşağımı kullanarak onları temizledim. *Anasının oğlu yosun sil . . .*

Sonuncusunu da söndürürken dikkatim Al'a kaydı; kılıcını savurup Hodin'i uzaklaştırmaya çalışırken bile şükrediyor, her savuruşunda neşeyle bağıırıyordu. Eğer çemberi kırmasaydı, ölmüş olacaktım. Duman ikisini de sardı ve gölgeye dönüştürdü. Al'a yapışmış, o hareket ettikçe onunla birlikte dönüyor, yırtık pırtık cübbesini gerçek bir pus ve duman yıkamasına dönüştürüyordu.

"*De morume, ta na shay!*" Hodin'in nefesi kesildi ve Al haykırdı, kılıcı meşe zemine çarpıp yok olurken dizlerinin üzerine düşüp kıvranmaya başladı.

"Hey!" Ayağa kalktım, ipi içime doğru çektim ve Hodin'in kafası dönmüş gibi oldu. "Tanrıça'yı bu işe karıştırmak istemezsin," dedim bir sandalyeyi aramızdan çekerken. "Biz kankayız."

Hodin kan tükürüyor, kötü niyetle bakarken zor nefes alıyordu. Al bir dirseğinin üzerine dayanmış, ciğerleri kabarıırken kaşlarını indirmişti. Eli kan içindeydi ve henüz odaklanamıyordu. Sinirlenerek, o ayaklarımın dibine gelene kadar ilerledim.

Dizlerim titriyordu. Al'ın yeni müstehcenliği henüz içine işlememişti, kötü bir rüzgâr gibi etrafında dolanıyordu.

"Ben kasadayım. Kaybettin," dedi Hodin ve kendimi daha da dikleştirdim.

"Ve sen de bunun bir anlamı olduğunu düşünerek hata yaptın," dedim, onu tulpa şeklindeki bir şişeye hapsetme düşüncem azalıyordu. *"Ta na shay -"*

"Alea iacta est!" Hodin bağırdı.

"Rachel," diye fısıldadı Al, elini uzatırken başı öne eğikti.

Daha önce birlikte tek vücut olarak dövüşmüştük ve ona güvenerek elim onun eline çarptı. Güçlerimizin birleşmesinin beklenen sarsıntısıyla nefesim kesildi. Titreyerek, ley hattının enerjisini içimize çektim ve kullanabileceğimiz gücü iki katına çıkardım. İkimizin de içinden bitmek bilmeyen bir sel akıyor, Al ona yön verirken kendini iğrenç bir eyleme yönlendiriyordu.

"In se magna ruunt!" Onun için çığlık attım, kasanın laneti beni terk ederken yanıyordu. Elim alev aldı ve lanet benden Hodin'e doğru yayılıp, zaten güçle parlayan elini sararken kolum titredi.

Hodin'in laneti elinde patlayarak iblisi odanın bir ucundan diğerine uçurdu. Duvarlar sarsıldı ve ışıklar patlayarak boğuldu. Karanlığı aydınlatan sadece yanan bir çemberdi.

"İyi misin?" Bırakırken söyledim. Gücüm yarı yarıya azalırken omuzlarım çöktü ve Al yavaşça ayağa kalkarken başını salladı. Sağ kolu işe yaramaz haldeydi ama sol kolundaki hançeri hissedince gülümsedi. Lanetin üzerimde bıraktığı lekeyi hissedebiliyordum, ellerimi sardığını görebiliyordum ve ben de gülümsedim.

"Ona yardım edemezsin!" Hodin sinirli bir şekilde bağırdı ve Al dudağındaki kanı silerken kıkırdadı, parmaklarını birbirine sürterek kırmızı lekeyi yakut tozuna dönüştürdü ve parıldayarak yere düştü.

"Ona yardım etmeyeceğim." Al Quaere'e baktı, hançeri kullanma arzusu çok açıktı. "Seni yakalamak için bana ihtiyacı yok. Ben sadece o bunu yaparken onu hayatta tutuyorum."

Çenesini sıkkan Hodin bir adım uzaklaştı, korkuyla değil, hesaplamayla.

"İkimizi birden yenemezsin küçük kardeşim," diye alay etti Al, Quaere'i havaya fırlatıp yakalayarak.

Koş, diye düşündüm, Hodin'in bir çizgiye doğru kaçmasını istiyordum. Onu ancak orada yakalayabilirdim. Korkak gibi kaç.

Ve sonunda, Hodin yaptı.

"Yakalayın onu!" Hodin gözden kaybolurken Al bağırdı ve ben sendeledim, Al beni onun peşinden ley hattına doğru iterken bedenimin düşünceye kaydığını hissettim.

Bir molekül dönüşünün nefesi için çırpındım, çığlık atan enerji akışı içinde bana yönelirken hattın kükremesi sertti. Yanıyordu ve ben de buna izin verdim, düşüncelerimin etrafında dönüp sert uyumsuzluğu susturmadan önce Hodin'i bulmam gerekiyordu. Ama yanan ben değil, iftiramdı.

Orada, diye düşündü Al, yanık amber kokusu hafızamı boğuyordu. Al yanımdaydı ve bu bana güç veriyordu.

Birlikte Hodin'i bulduk, öfkesi ve hayal kırıklığı zamanın parıldayan ateşinde parlak bir siyah fener gibiydi.

Çembere alın onu! Hodin'in aurasını çizgiden kaymak için kaydırmaya başladığını hissederken Al düşündü.

Ama ben daha hızlıydım. Yakaladım *seni*, diye düşündüm ikimizin etrafında bir baloncuk oluştururken ve duyusal yanığın neden olduğu sert sürtünme hafiflerken. *Al!* diye bağırdım ve o da bizi başka bir baloncukla sardı, gri bir iplik kadar hafifti, neredeyse orada olmayan bir hayalin kâbusu gibiydi. Fark edilmeyen.

Ta ki Hodin aurasını ley hattından çıkmak için modüle edene ve hiçbir şey olmayana kadar. Benim auram onunkine hükmediyordu ve benim auram değişmemişti. Bunu yapamayacağımdan değildi, ama en son kendi başıma denediğimde, sinapslarımı yakıp kül etmiş, çıkış yolumu zorlarken boşlukta kaymıştım.

Aptal! diye düşündüm ve Hodin koruma çemberini bırakıp nefretle güçlendirilmiş bir çizgi enerjisi patlamasını doğrudan chi'ne gönderirken memnuniyetimi derinlere sakladım.

Hey! diye bağırdım, gücü ters bir güç çekişi gibi içime çektim, onu içime akıttığı kadar hızlı bir şekilde zihnimde döndürdüm. *Ow! Kesin şunu!* Yüzeysel düşüncelerimi yakmak için dönüp beni yakarken haykırdım.

Beni bir ley hattında tutarak yok edemezsin, diye düşündü Hodin geri çekilirken ve nefretinin çirkin hissi azalırken. *Sen benden daha fazla acı çekeceksin ve sen öldüğünde, sinapsların çarpık, kullanılamaz bir kaosa dönüştüğünde, ben hayatta kalacağım.*

Kendimi beğenmiş bir şekilde düşündüm. *Ama benim yaptığım bu değil.*

Hodin'in kendine güveni, bizi acısız bir şekilde çizgide tuttuğumu fark edince sarsıldı. Al bana kalkan oluyordu, bunun acısı kasanın ağır kokusuyla hafifliyordu. Hodin yeni bir panikle, dikenli nefretini bana yöneltti, düşüncelerini derinlemesine kazdı ve çarpıttı.

Al! diye düşündüm ve varlığı büyüdü, Hodin'i teorik boğazından kavradı ve onu pençe hissiyle ruhumdan çekti.

Çabuk ol, diye düşündü Al ve sonra gitmiş, Hodin'in kafasını karıştırmak ve onu şaşırtmak için çirkin anılardan oluşan bir tufanın içinde yuvarlanmıştı.

Nasıl istersen, kardeşim! Hodin'in farkındalığı benimkine çarptı ve sonra tekrar kayboldu, dikkati dağılmıştı.

Bunu nasıl yapacağım? Al'ın anılarından birinde yuvarlandıklarını hissederken kendi kendime düşündüm, üçümüz düşünceden başka bir şey değildik, Al'ın pisliği yanarken bir çizgide kaybolduk.

Ama çoğu şey gibi tulpalar da duygularla başlar. Kendimi çaresiz, hüsrana uğramış, kızgın hissediyor, bu görev için yeterli olmadığımından korkuyordum. İçimde kaynayan çirkin bulamaç yabancı değildi. Bunu daha önce de hissetmiştim. Ve beni derinden sarsan bir pingle, annemin mutfak masasında oturduğum anı, dünyam olmak için yükseldi. Babam ölmüştü; kendimi çaresiz hissediyordum. Kimse bana nedenini söylemiyordu; hayal kırıklığı hissediyordum. Onu kurtarmaya çalışmış ve başaramamıştım; yeterli olamamıştım.

Hodin, nefret dolu bir düşünceyi bana fırlatıp yakacak kadar uzun süre Al'dan kurtulduğunda haykırdım: Ağladığımı hatırlıyordum. Düşüncelerim küçük bir itme hareketi yaparak beni Al ve Hodin'den sanki gizli bir fikirden daha küçükmüşüm gibi küçülttü. Sinapslarının yanma hissi bana doğru sürüklenirken, bir yerlerden Al'ın kıkırdadığını hissettim.

Özümden sakın bir memnuniyet yükseldi. Al'ın Hodin'le savaştığını hissedebiliyordum. Al onu sonsuza kadar tutamazdı. Sonsuza ihtiyacım yoktu. Ben Rachel Morgan'dım ve burada, zihin dünyamda her şeyi yapabilirdim.

Hodin'in aşıladığı duyguları, beni çok uzun zamandır rahatsız eden duyguları çekerek daha da derinlere indim. Yetersizlik. Suçluluk. Sevdiklerimi kurtaracak kadar güçlü olmayı istemek. Çok zayıf olduğumu kanıtladığımda çektiğim acı.

Hepsi eski duygulardı. Onları daha önce de hissetmişim ve üstesinden gelmenin verdiği gücü biliyordum. Sadece nasıl olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Ne? Hodin, düşüncelerimin berrak hiçliği aniden parıldadı, parlaklaştı ve sonra yerleşmeye başladı diye düşündü. Zihnimde hayal ettiğim duvarlar katılaştı. Bir tavan, bir zemin, bir pencere, bir kapı. Dolaplar ve sandalyeler. Formika bir masa. Kaypak gözlü bir kedi saatinin tık takları.

Hâlâ sırada mıyız? Hodin düşündü ve sonra aniden o da oradaydı, annemin mutfağında duruyordu, masadaki ezikleri hatırladım ve onlar ortaya çıktı. *Bu da ne böyle?*

Bu benim, diye düşündüm kendimi hafızamda belirirken bulduğumda. Kot pantolon ve yeşil bir tişört giymiş, kemikli ayaklarımda parmak arası terlikler olan ergenlik çağındaki halimdim. Kıvrıkcık, kısa saçlarıma ve hemşirelerin dikkatsiz davrandığı kollarımdaki yara izlerine bakıp iç çektim. Dönüp solmuş perdelere gülümsedim ve Robbie'yle kimin yıkayıp kimin kurulaacağı konusunda tartıştığımız zamanlardan kalma domates salçası sıçramalarıyla tamamlanmış çan çiçeği baskısı göründü. Tavanı su lekeleri süslüyordu ve dolap kapaklarından biri yamuk duruyordu. Duvarlar sarıydı ve muşamba solmuştu. Lavabo pas lekesi halinde damlıyordu ve açık pencereden, gece esintisiyle değişen perdelerin arasından peri kanatlarının anısı mırıldanıyordu.

Annemin mutfağı gerçek olmuştu ve paniğe kapılan Hodin kaçmaya çalıştı ama düşüncelerim onu tuttu ve kaçamadı.

Hayır, yapamazsın küçük kardeşim, diye düşündü Al, aniden benim yanımda belirdi, hâlâ kanayan eli Hodin'i omzundan yakaladı ve neredeyse mutfaktaki metal sandalyelerden birine fırlatacaktı.

Sıradan çıkmama izin ver, seni pis herif! Hodin haykırdı ve Al böğürerek Hodin'in suratının ortasına bir yumruk indirdi. Genç iblis yuvarlanarak duvara çarptı ve Al onu boğazından yakalayıp eski sobanın içine fırlattı.

Evet, hepsi düşüncelerimdeydi ama bu onları daha az gerçek yapmıyordu.

Bitir işini Rachel! Al sevinçle düşündü, sonra Hodin'e saldırdı, Hodin'i kömür ve ateş kokusuyla sinmiş bir top haline getirirken cübbesinin eteklerinde siyah bir alev titriyor gibiydi. Bu hem olan hem de olmayan bir savaştı ve ben annemin mutfağında durdum.

eski buzdolabı, diğer odadaki televizyonun sesi. Ocaktaki bir tencere domates çorbasının varlığını hatırladım ve Hodin onu Al'a fırlattı. Havaya yanan tostun kokusunu yaydım ve Hodin ekmeği ateşe verdi.

Ama Hodin'in yapıp da benim bir düşünceyle düzeltemeyeceğim hiçbir şey yoktu ve Al, Hodin'in dikkatini dağıtırken ben de pencere çerçevesindeki bir boya lekesini, duvardaki bir göçüğü, annemin unun arkasına sakladığı yazım kaselerini ekledim. Ve sonunda, bir ping sesiyle, onu buldum. Gerçetti, gerçek olduğu kadarıyla.

Al! diye bağırdım, yüksek ve genç sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu. Büyü benden yayılıyordu ve inşa ettiğim küçük, mükemmel zihin dünyasında kendimi Newt kadar güçlü hissetmemi sağlıyordu. Hodin, Al'ın onu sıkıştırdığı duvara yaslanmıştı, Quaere hançeri boynundaydı. Burada, gerçekte zihninin birbirine karıştığı yerde, Hodin'in ruhunun derinliklerine kadar görebiliyordum. Acı içindeydi. Öfke ve acı onun dünyasıydı. Empatinin olması gereken yerde inkâr edilmiş bir ihtiyaç ve sürekli bir hüsrana yaşıyordu.

Bunu yapıyor olamazsın, dedi Hodin nefes nefese. *Bir ley hattındayız.*

Bunu ben yapıyorum ve sen başarısız oldun. Al'a döndüm, aynı suçluluk ve başarısızlık duyguları içimde dolaşıyordu. *Al'a mı?*

Başını salladı, gözlerinin arkasında korku vardı, yeterince hızlı olamayacağından, Hodin'in onarabileceğinden daha fazla hasar vereceğinden korkuyordu.

Ama annemin mutfağı buradaydı, zihnim onu çocukluğumdaki korku, suçluluk, yetersizlik gibi duygularımdan doğmuş bir şekilde durağan halde tutuyordu. Annemin mutfağını gerçeğe dönüştürmek için Al'ın ruhuma kadar girmesine izin vermeliydim ki zihnimi yarattığım şeyden koparabilsin. Böylece Hodin, Al'ı yavaş yavaş yiyip bitiren ley hattı enerji seli gibi içimden geçip gitmekte özgür kalacaktı.

Ben de onları içeri aldım. İkisini de.

On üç yaşındaki halim yere yığıldı. Onun zihnini tamamen kendi zihnime çekerken Hodin şok içinde haykırdı. Ses içimde yankılandı ve aniden oradaydı, benden büyük hafıza fişkırımlarını koparıyor, beni hiçbir şeye indirgemiyordu.

Hayır! Hayır! Al, Hodin'i kendi varlığıyla boğmaya çalışıyor diye düşündü ve Hodin daha derine inip çekirdeğimi ararken bile ikisini de daha yakına çektim.

Hodin'in aynı masada oturan babamın anısını benden koparıırkenki neşesi karşısında inledim. *İşte böyle ölünür!* diye düşündü Hodin, onu neşeyle tıslayan kara uçuruma fırlatırken. *Sana ait olan her şeyi söküp alacağım. Hiçbir şey olmayacaksınız!*

Hayır, diye boğuldu Al, ley hattı onu yakıp kül etmeden önce anıyı yakalayıp kendine yakın tuttu.

Başarısız oldum, hatırladım, son nefesini verirken babamın elini tutma düşüncesi beni neredeyse eziyordu.

Ve sonra Hodin onu da benden aldığında yok oldu. *Ivy ölecek ve ruhu kaybolacak,* diye düşündü Hodin, Al Hodin'in aldığı anıyı bulmaya çabalarırken. *Ruh laneti seninle birlikte ölecek!*

Hodin her şeyi parçalayıp beni yetersizlik duygularıyla baş başa bırakırken kendi kendime hıçkırdığımı duydum. Bunu daha önce de hissetmişim, bu masada çaresiz ve zavallı bir şekilde oturuyordum.

Ve sonra Hodin onu bile benden kopardı.

Al onu aldı. Ivy'ye olan sevgimi, anneme olan sevgimi aldı. Babamın ölümünün yasını tutarken mutfakta oturup ağlamamaya çalıştığım anıyı dikkatle topladı. Hodin'in ruhumdan kopardığı parçaları bulmak için ley hattını ararken Al'ın sessiz gözyaşlarını hissettim. Annemin hissettiği sevgiyi, domates çorbası ve tostuyla birlikte beni doldurduğu kararlılığı dikkatle topladı. Hodin onları parçaladıkça o anılarımı yakınında tuttu. Kendimden büyük parçaların yok olduğunu hissettim ve bu canımı acıttı.

Hayatta kalacağım, diye fısıldadım düşüncelerime, annemin beni tuttuğunu, çorbamın içinde ağlarken beni salladığını hatırladım ve Hodin'in neşeli kahkahası çıplak ruhumu dövdü, onu da benden aldı ve gitti.

Sen bir hiçsin, diye düşündü Hodin ve anılarımın altındaki soğuk yokluk karşısında nefesim kesildi.

Al'ın içimdeki nazik dokunuşu, Hodin'in bıraktığı yırtıklara karşı bir ateş gibiydi. Al, annemin aşıladığı değer duygularını teker teker buldu. Ama ben duygusuz ve boş bir hale gelirken bile annemin mutfağının görüntüsü daha da kesinleşti: bir kase çorbanın olduğu masa, perdeler ve damlayan musluk, kaypak gözlü kedi, gizli yazım kaseleri.

Annemin mutfağının görüntüsü yavaş yavaş netleşti ve kalp ağrısı azalmaya başladı. Hodin o günün duygularını yok ederken ben de ondan kurtuldum. Babamı kurtarmaya yetemediğim için duyduğum suçluluk, benim çok küçük, başkalarınınsa çok güçlü olmasından kaynaklanan çaresizlik, yeterli olamamanın verdiği hayal kırıklığı: hepsi yok olmuştu.

Yine de bir şekilde son bir duyguya sıkı sıkıya tutunmuştum. Başarısızlık.

Babamı hayal kırıklığına uğrattım. Stef ve Vivian'ı yüzüstü bırakmıştım. Hodin bunu gördü ve Al ortak bir acıyla inerken, Hodin onu benden neşeyle sıyırdı. Benden sıyrılıp arkasında parlak bir hiçlik bırakırken boşluğa doğru çığlık attım.

Kaybettiniz! diye düşündü Hodin. *Stef'in durumunu görmezden gelerek ona ihanet ettin ve hayatta kalsan bile Vivian'ı ve diğerlerini sattığın için Alcatraz'da çürüyeceksin.*

Başım dönerken zihnimin döndüğünü hissettim, Al'ın ıstırabının ipucu babamın öldüğü gün annemin mutfağının görüntüsünü renklendiriyordu, şimdi saf ve ölü duygular. Ley hattı onu yakarken bile Al, ortak varlığımızın enine ve boyuna saçılmış ruhumun küllerini eliyordu. Benden bir parça daha bulduğunda attığı çığlık beni derinden etkiledi. Neredeyse masada otururken hissettiğim kalp ağrısını, önümdeki domates çorbası ve kızarmış ekmek kasesini geride bırakmasını dileyecektim. Ama Al, böyle bir acının içinde doğan gücü bildiği için onu diğerlerinin yanına koydu.

Al'ın şefkatli üzüntüsünü gören Hodin küçümseyici bir şekilde kendinden emin oldu. Babamın ölümü onun önüne serilmişti ve bundan zevk alıyordu. *Babanı kurtaramadın. O senin hayatının bedelini ödemek için öldü,* diye alay etti, kazandığından emindi.

Ama Hodin üzerimdeki her şeyi soydukça zihnim berraklaştı ve soğuk bir kesinlik çiçek açtı. Sahip olduğum her şey Al'ın sadık bakımında güvendediydi ve beni ... sessiz ve emin bırakıyordu. Geriye annemin mutfağından, masadaki bir kase çorbadan ve tereyağlanmayı bekleyen kızarmış ekmekten başka bir şey kalmamıştı. Zengin ve asidik tadının hatırası kalmıştı ama artık bana babamı hatırlatmıyordu ve belli belirsiz bir huzursuzluk hissettim.

Ama Al kıs kıs gülmeye başlayınca Hodin'in neşesi kaçtı. *Neden beni durdurmadin?* diye düşündü Hodin, bu mükemmel görüntüyü bozan tek duygu kafa karışıklığıydı.

Annemin mutfağının bir kopyası. Benim için anlamı olan her şey Al'ın zihninde güvendeydi.

Çünkü tulpa böyle yapılır, dedim, düşüncelerim tamamen açıldı. Dingin noktayı ve dengeyi bulmuştum. Tamamen bütün ve tamamen boştum.

Sanırım her şeyi anladım, diye düşündü Al ve ben hiçbir şey hissetmediğim için onun ıstırabını merak ettim. *Özür dilerim. O bir kasap*, diye ekledi Al, düşüncelerinden acı damlıyordu.

Ama eksiksiz, diye düşündüm, bakışlarım tezgâhların üzerinde geziniyor ve köşelere bir miktar toz ekliyordu. *Mükemmeldi*. Burası artık bir yerd, bir anı değil ve tulpa da buydu.

Kendimi beğenmiş bir şekilde Hodin'e odaklandım. İçindeki korkuyu hissedebiliyordum. Benden alabileceği hiçbir şey kalmamıştı ve ben hâlâ buradaydım. Bunun için daha güçlüydüm. *Al bakalım. Bunu benim için tut*, diye düşündüm, aurasını düşüncelerine katıştırmak için laneti katmanlarken, sanki anne karnındaki bir çocukmuş gibi DNA'sına yerleştirirken baş döndürücü bir yıkamayla tatmin oldum. Asla çıkarılamazdı ve asla değiştirilemezdi. Hangi gerçekliğe inerse insin orada sıkışıp kalacaktı. İblis annelerin çocuklarını daha doğmadan armağanlarla lanetlemesi gibi -Ve bunu sadece ben yapabilirdim.

Hodin'in geri teptiğini hissettim. *Sen ne yaptın?*

Düşüncelerimde, elimi tezgahın üzerinde gezdirdim ve bir tuz kutusunu düşürdüğüm çukuru buldum. *Seni annemin mutfağının kalıcı bir parçası haline getirdim*, diye düşündüm ve bana yalan söylediği o hatıra lanetinden kalan son pisliğin ona akmasına izin verirken nefes verdim. *Bunu da alabilirsin*.

Hodin üzerine kat kat dökülürken ürperdi ve ben suçluluk duygularımı bastırdım. *Hayır!* diye bağırdı düşünceleri ve ben Al'a döndüm.

Bizi eve götür, diye düşündüm, Al'ın beni daha yakına çektiğini, yanık kehribar kokan kolunun beni koruduğunu hayal ederek.

Memoranda, diye düşündü Al, tulpayı kolektifin içine sabitlemek için ve Hodin korkuyla nefes aldı, hem o hem de sesi annemin mutfağının anısıyla birlikte kayboldu.

Bir ping sesi beni sarstı, tulpa gerçek oldu ve beni boş bırakmak için benden sıyrıldı. Kolektife sabitlenmişti, herkesin erişebilmesi için kodlanmıştı.

Hattın sıcaklığı araya girmeye başladığında, *hatırlanması gereken şeyler* diye düşündüm. *Al?*

Ama etrafımdaki varlığı dağılmaya başladı, hattın sert uyumsuzluğu beni sardığı güvenlik kozasını delmeye başladı.

Al! Aurası tamamen parçalandığında bağırdım ve aniden bocaladık, çok uzun süre oyalandığımız ley hattında yanıyorduk.

Al! diye çığlık attım, düşüncesinin bir parçasını bulup onu kendime çektim. Bizi köpürtmüştüm ama bir hiç olmanın sıkıntısı kalbimin etrafında bir mengeneye dönüşmüştü. *Bizi dışarı at. Al, bizi dışarı at!*

Kendimi iyi hissetmiyorum.

Onun düşünceleri bir orman yangınından geriye kalan gri duman kıvrımları gibi benimkilerin arasından geçti ve ben paniğe kapıldım. Kendisi yanarken beni güvende tutmuştu. Çok uzun sürmüştü. Bizi dışarı atacak auralarımızı nasıl değiştireceğimi bilmiyordum.

Ama bunu daha önce de yapmıştım ve canım çok acıyacağını bildiğimden, kilisemi, bahçedeki perileri, meşe ağacının gölgesini, toprağın ve kesilmiş çimenlerin kokusunu düşünerek kendimi çelikleştirdim. Orada bir huzur, bir ev, bir aile hissi vardı. Zorlu acılar ve neşeli kutlamalarla orayı benim yapmıştım ve ruhumu tanıdığım gibi onu da tanıyordum. Sadece auramın doğru şarkıyı söylemesini sağlamam gerekiyordu.

Sinapslarımın şarj olduğunu hissettiğimde, Bis'in bana öğretmeye çalıştığı renkleri, sadece şimdiyi değil, geçmiş ve geleceği de kapsayan hafızanın gölgelendirmesini, yeşil ve altını ve kilise olan, evim olan her şeyi hatırladım.

Al'ın ruhunu kendi ruhumun içinde tutarak biraz ittim.

Acı içime işledi. Çığlık atmaya çalıştım ama nefesim kesilmişti. Yanlış yapmıştım ve hat kükreyerek içeri girdi. Acı yaktı ve auramı daha derin bir huzur yeşiline, sonra da memnun bir altın tonuna çevirdim. Hiçbir şey yoktu. Panikleyerek, gururlu mor bir parıltı ekledim. Hâlâ bir şey yoktu. Bis'i düşünene kadar her değişiklik bir öncekinden daha kötü hissettirdi, kararlı ve güçlü. Zihnim acıdan kıvranırken, auramdan puslu bir olasılık grisi geçirdim ve ruhumu parçalayan bir pingle auram çizgiyle mükemmel bir rezonans içinde cınladı ve gerçekliğe düştüm.

Yerçekimi devreye girdi. Tekrar ciğerlerim olduğunu fark ettiğimde hıçkırarak, nefes nefese kaldım - ta ki yanağım ve kalçam yere çarpıp nefesim kesilene kadar. Bir topun içine sıkıştım, ipeğin ahşap üzerindeki sesiyle üç metre kaydım.

Ve sonra durdum. Nefesim içeri girerken tıkırdadı. Her şey acıyordu. "Ah," diye fısıldadım mutlak sessizliğe, sesimin tamamen acı çeken halime uymamasına şaşırdım. Öksürerek kendi üzerime kıvrıldım, ancak o zaman Al'ın kolunun hâlâ üzerimde olduğunu, kırmızı ipeğin tüttüğünü fark ettim.

"Al," diye fısıldadım. Çılgına dönmüş bir halde kendimi ondan ayırdım ve kusmamaya çalışarak dik durmaya çalıştım. Başım içi boş, yanmış bir ateş topu gibi hissediyordu. Hareket etmiyordu ve yüzünü okşadım, sonra nefes nefese kalana kadar tokatladım. "Yaşıyorsun!" Bağırdım ve yüzünü buruşturdu, titrek bir el omzumu okşayıp kül izleri bırakırken kırmızı gözleri kısıldı.

"Aferin, kaşınan cadı," diye inledi, gözleri kapanıyordu. "Bir dahaki sefere yeni bir hat kazımak yerine zaten var olan bir hattı kullanmayı dene."

"Hat mı?" Yankıladım, başımı kaldırdığımda içim acıyordu. Nefes verdim ve ikinci görüşümü devreye soktum. "Vay anasını!" diye fısıldadım, mabedin ortasından göğüs hizasına doğru uzanan, canlı bir şey gibi kıvrılıp tıslayan dar kırmızı enerji şeridini gördüm.

Bunun taşınması gerekecek, diye düşündüm ikinci görüşümü bırakırken. Yanık kehribar kokusu boğucu derecede yoğundu ama kilisemdeydik. Hodin gitmişti. Temelli olarak.

Antreden gelen tanıdık bir tıkırtıyla döndüm, meşe kapı açılıp sokak lambası içeri süzüldüğünde şaşkınlığım üzerime çöktü. Hâlâ bana sarılmış olan Al, ışık onu bulduğunda ürperdi.

"Rachel?" Stef şaşkınlığı gözyaşlarına boğulmuş yüzünden belli olan bir sesle konuştu. "Buraya benden önce nasıl geldin?"

Bir nefes aldım ama Al'ın üzerine yığıldım, başımdaki ağrı beni yere serdi.

CHAPTER 31

BAHARDA, NEMLİ TOPRAKTA MEZARLIK HISSİNİ ÇOK SEVERDİM.

Büyüme ve yeşil kokuyordu, yeni bir hayattan bahsediyordu. Karlı bir gecede, yakındaki sokak lambasının aydınlattığı dönen pulların siyah ağaç dallarında gümüş izler bıraktığı boğuk sessizliğini severdim. Sonbaharda kırmızı ve sarı yaprakların taşlara çarparak tısladığı ve toprağa dönerken yavaşça kahverengiye dönüştüğü zamanları sevdim. Ama mezarlığı en çok bir yaz gecesi, peri ışıklarının serseri ateş böcekleri gibi uçtuğu ve sokakta oynayan çocukların seslerinin duvarın üzerinden duyulabilir bir neşe gibi süzüldüğü zaman severdim.

Elimdeki civanperçemi, Brad'in karşı laneti için yeni örülmüş bir örümcek ağını tutuyordu. Sırf buraya gelebilmek için onu bulmayı teklif etmişim ve içeri dönmeye hiç niyetim yoktu. Nash'in mezarının yanındaki düşmüş işarete yaslanarak oyalandım, *kor mors* kokusuna çekildim. Ay yükseldiğinde, bakır kırmızısı çiçekler neredeyse soluk bir pembe renkte parlardı, ama şimdi, puslu şehir ay ışığında, koyu, koyu kırmızı bir varlığa dönüşmüşlerdi. Cırcır böcekleri ve ağaç kurbağaları uzaktaki trafiğin sessizliğini bastırıyordu. Getty ve Jenks'in ikiz toz izleri bana uzak bir dostluk hissi veriyordu, ancak şu anda içimi bir hüznün kaplamasına engel olamıyordum ikisi. Bahçe boş değildi ama eksik gibiydi.

İç çekerek bir *kor mors* kopardım ve kokuyu içime çektim. Brad'in hafıza lanetini kırmak için gereken sihir, Trent'in herhangi bir yüksek dereceli aynanın işe yarayacağı iddiası doğruysa, bükülmüştü. Quen, Pike'ın kardeşini yerel bir hafıza bakım merkezine kadar takip etmişti ve eğer Stef ve ben Finnis bu gece gelmeden laneti bitirebilirsek, şafakta Brad'in lanetini kaldırmak için birlikte dışarı çıkacaktık. Kadın çok üzgündü.

ve eğer lanetin çözülmesine yardım ederse, bir kapanış bulabileceğini umuyordum.

Tabii Trent'i kiliseden ayrılabilir kadar iyi olduğuma ikna edebilirsem.

Beklediğim üç günlük tulpa kaynaklı uykuya rağmen yorgunluk hâlâ beni çekiyordu. Bis'in bilincini geri kazanmasının bir önemi olmayacak kadar derin bir sinirsel yanıkla uyanacağımdan korkuyordum. Neyse ki sinir ağım temizdi ve sadece ufak bir hasar vardı, o da zamanla iyileşecekti.

Al, yine de . . .

Uyandığımda Al oradaydı. Ve Trent. Jenks, tabii ki. Ve hatta Etude. Aslında devasa çirkin yaratık henüz gitmemişti, sanki oğlunun yerini doldurmaya çalışıyordu ve kilisenin tepesindeki sarp silueti hem korkutucu hem de rahatlatıcı görünüyordu.

Sonuç olarak, biraz yorgun olsam da iyiydim. Endişelendiğim kişi Al'dı ve Hodin'in kafesini hazırlarken maruz kaldığı yanığın kabul etmek istediğinden daha kötü olduğuna dair bir şüphem vardı. Neredeyse bilincim yerine gelir gelmez oradan ayrılmış, sinir ağının durumuyla ilgili sorularımı geçiştirmiş ve her zamanki gibi dışarı çıkmak yerine, kilisenin içinden geçen ley hattına girerek, benim de yapmam gerektiği gibi, öte dünyaya geçmek için beni endişelendirmişti. Ormandaki arabasına kadar uzun bir yürüyüş yapacaktı. Risk almak, bedelini ödeyen ben olduğum sürece kabul edilebilir bir şeydi ve Al'ın benim saçma planlarımdan biri yüzünden ley hattı büyüsünü kullanma yeteneğini kaybetmiş olabileceği düşüncesi hiç de hoşuma gitmedi.

Yine de her şey o kadar da kötü değildi. Hem Dali hem de Vivian öğrencilerin kaçırılmasıyla ilgim olmadığını doğruladıktan sonra öğrencilerin kaçırılmasıyla ilgili bana yöneltilen tüm suçlamalar düşürülmüştü. Daha da iyisi, Vivian'ın yarınki öğle yemeği davetinin, profesör ve Melody'nin sağ salim gerçeğe dönmüş olmalarına rağmen beni Sikes'in dersini bitirmeye ikna etmeye çalışmak olduğuna dair şüphelerim vardı. Trent sonunda Carew Kulesi için bir kapanış tarihi almıştı ve Pike da Ivy'yi atlıkarıncadaki altın bir yüzük gibi kovalayacak kadar iyileşmişti. Geriye bir tek Finnis kalmıştı. Eğer istediğim gibi olursa -ki istediğim gibi olacaktı- Ivy DC'ye sadece Nina'yı Cincy'ye getirecek kadar uzun bir süre için dönecekti.

Beş yapraklı çiçeğin üzerine eğilerek derin bir nefes aldım, baş döndürücü kokuyu içime kadar çektim. "Teşekkür ederim Nash," diye fısıldadım, hayatım kaosu yayma eğiliminde olsa bile sevildiğimi hatırlattığında gözyaşlarım diken diken oldu.

Gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı kiliseye çevirdim, ışık her taraftan geceye yayılıyordu. Stef muhtemelen şu ana kadar aynaya glifleri kazımayı bitirmişti ve ben de uzun otların arasından yolumu seçerek ayağa kalktım. Geriye kalan tek şey çiçeğe yapışan örümcek ağını eklemek ve laneti çağırmaktı. Ve beklemek. Birkaç gün boyunca işe yarayıp yaramadığından emin olamayacaktık.

"Bayan Rachel?" Getty'nin yüksek ve net sesiyle mezarlığı resmi bahçemden ayıran alçak duvarın önünde durdum. Güzel siyah saçlı peri önümde esmer bir melek gibi asılı duruyordu, önünde küçük bir seyahat çantası bağlıydı. Matalina'nın en küçük çocuğunu böyle taşıdığını görmüştüm ve içimi bir sızı kapladı. Kanatları yine melodik bir mükemmellikte mırıldandı; gidiyordu.

"Merhaba Getty," dedim Jenks'in parıltısını hiçbir yerde göremeyerek. "Kanaadınız kulağa harika geliyor."

"Evet, hanımefendi." Tozu soluk gümüş rengine, bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "İşte bu yüzden buradayım. Jenks ve Stef'le vedalaştım ama gitmeden önce size teşekkür etmek istedim."

"Rica ederim, ama Getty ..." Burnumu ait olmadığı bir yere sokmadığımı umarak tereddüt ettim. "Gerçekten kalmanı isterdim. Jenks'in yardıma ihtiyacı var ve periler seni ona dinlediklerinden daha iyi dinliyorlar."

Elleriyle yamalı elbisesini düzelten küçük kadın mezarlığın en karanlık köşesine baktı ve yüz hatları sıkıntıyla buruştu. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin," dedim. "Jenks'in şikâyet ettiğini biliyorum ama senden hoşlanıyor."

Getty gözlerini hızla kırıştırdı, tozları parlıyordu. "İşte bu yüzden gitmek zorundayım. Ben de ondan hoşlanıyorum. Ve . . . Bana benzeyen çocuklarımın olması riskini göze alamam. Yapmayacağım, Bayan Morgan."

"Sana söylemedi mi?" Dedim, gülümsemem soluyordu. "Sana söylemesini ben söyledim. Çocuk sahibi olamaz."

Perinin gözleri büyüdü. "Birisi ..." diye fısıldadı, açıkça dehşete düşmüştü. "O-"

"Tanrım, hayır!" Sözünü keserken dudaklarımı büzerek haykırdım. "Kısır olmak için bir dilek kullandı. Matalina ölümünden sonra hayatta kalamayacak çocukları olacağı için umutsuzdu, bu yüzden bir dilek kullandı ..." Getty havada dönerken kanat sesleri yükselince sözlerim yarım kaldı.

"Neden bana söylemedi?" dedi, karanlık bir mezarlık parçasına odaklanarak.

Utanarak monolitten uzaklaştım. "O, ah, muhtemelen çocuk istediğini ve sana veremeyeceğini düşündü. Senin güzel olduğunu düşünüyor Getty. Seni seven bir erkekle dolu dolu bir hayatı hak ettiğini düşünüyor."

"Oh . . ." Yumuşak bir nefesti, neredeyse bir inilti. "Gitmem gerek," dedi ve sonra hızla uzaklaştı.

Tozu duvarın üzerinden değil de mezarlığın o uzak köşesinden ok gibi geçerken kaskatı kesildim, sonra gevşedim. *Matalina için üzölmene neden olcaksa beni affet Jenks, ama Getty seni seviyor.*

Elimde civanperçemi, alçak duvarı aşırp arka bahçeme çıktım. Verandanın penceresinden Stefi görebiliyordum ve içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kadının durumu iyiydi ama Jenks hâlâ kâbuslar gördüğünü söylemişti.

Constance tezgâhın üzerindeki seyahat kafesindeydi, muhtemelen hâlâ Pike'ın onun için yaptığı mücevherli fare kulübesinde somurtuyordu. Trent'in Finnis'le nasıl başa çıkılacağı konusunda kendi fikirleri vardı ama ben basit olanı seviyordum ve Finnis'in Hodin koltuk değneğini altından kestiğimiz için Finnis'in Constance'ı hem bir uyarı hem de bir söz olarak DC'ye götürmesini istedim. Finnis onu geri çevirse bile, içlerinden birini fare olarak görmek bana biraz saygı kazandırabilirdi. En azından *benim* planım buydu. Trent onları canlarının yandığı yerden, yani cüzdanlarından vurmayı tercih ediyordu.

"Yeni örölmüş bir örümcek ağı," dedim içeri girerken ve Stef "Atlantis yansıtıcı teleskopumuz" olarak kullandığımız küçük aynadan yukarı baktı. Aynayı çoktan rünler ve tersine çevrilmiş sembollerle kaplamıştı.

"Harika." Stef bana hızlı bir gülümseme verdi, parmak uçları Newt'in kontrgerillanın üzerinde dururken kaşları çatıldı. "Geriye kalan tek şey onu

ayna ve onu çağırmak."

Örümcek ağını bozmamaya dikkat ederek civanperçemini yanına koydum. Constance kulübesinin dışındaydı, uzun dişli fare parmaklıklara dayanmış, kurabiyelerle dolup taşan bir tabağa ulaşmaya çalışıyordu. Sığınakta başka bir tabak daha vardı. Dondurucuda bir torba dolusu bulmuştum. Görünüşe göre Trent gergin olduğunda kurabiye yapıyormuş ve üç gün çok uzun geçmiş.

"Ağı yerleştirmek ister misin?" diye sordum. Constance hayal kırıklığı içinde ciyaklamaya başlamıştı ve acıyarak bir kurabiyeyi ikiye bölüp ona uzattım. "Benden daha iyi bir dokunuşun var," diye ekledim, fare kurabiyeyi alırken bile tısladı, kalçalarının üzerine oturdu ve büyük, siyah gözleriyle beni izledi.

"Elbette."

Stef'in tek kelimelik cevaplarından biriydi ama iyi görünüyordu ve ben kirli ley hattı gereçlerini lavaboya atmaya başlarken, o da son derece pahalı bakır uçlu çubuklarını kullanarak ağını kehanet aynasının üzerine dizdi. Kulağının kemerini delen küçük halkalar ışığı yakaladı ve ilk taşındığında sahip olduklarıyla aynı olup olmadıklarını merak ettim. Şimdi parlak görünüyorlardı.

Stef aynanın üzerine eğilip fısıldadığı büyü sözleri auramın üzerinde dalgalanırken içimden bir ürperti yükseldi. Kara büyü'nün ürpertisi rahatsız edici değildi ve ancak şimdi bunu başarabileceğimizi düşünmeye başlayınca pes ettim ve kutlama için bir kurabiye aldım. Yemek ve büyü hazırlığını karıştırmak akıllıca değildi ama büyüü yapan Stef'ti.

"İşe yarıyor," dedim gereksiz yere, ağzımda canlanan tatlı çikolataya yumuşak bir *mmmm* takdiri yaptım. *Kahretsin, bu adam yemek yapabiliyor.* Ama Newt'in açık lanet kitabından aynaya baktığımda çiğnemem yavaşladı. "Bu da ne?" Bir ağız dolusu çikolatalı cipsin etrafında söyledim ve Stef'in fısıltılı sözleri kesildi. "Bu kitapta yok," dedim kaşlarımı çatarak, ters çevrilmiş, bükülmüş bir glifi işaret ederken. "Ya da bu. Ya da şu."

Kurabiyemin tadı kaçtı ve Stef büyü fısıldayan kamburundan doğrulurken içimi bir endişe kapladı ve bunun Hodin olduğu ve Stef'i yanlışlıkla tulpanın içine koyduğum düşüncesini bastırdım.

"Lanetin pisliliğini ben alayım, başkası almasın diye," diye ağzından kaçırdı Stef ve nefesim kesildi. "Bana Hodin öğretti. Bunun bir şaka olacağını söyledi ve ben de bir aptal gibi ona inandım."

"Ah . . ." Önceden müstehcenlik yönlendirmesi yapılabileceğini bilmeden başladım ve çenesi sıkıştı. "Senden ödemeyi alabilmen için yardım istemedim. Ve orijinal lanetin pisliliğinden kurtuldum."

"Müstehcenliği ben alıyorum." Stef itiraz etmem için bana meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "İçinde ne olduğunu senden saklamamış olsaydım ilkinin asla çarpıtmazdın."

"Stef-"

"Ben alıyorum!" diye bağırdı ve Jenks onun yükselen sesinden etkilenerek içeri girerken ikimiz de döndük. "Hodin'in bana nasıl yapılacağını öğrettiği ve bunun için minnettar olduğum tek şey bu," diye ekledi, Jenks'e bakarken yüzü kızarmıştı. "Bu benim müstehcenliğim. Onu giyiyorum."

Yüzümü buruşturdum, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Gerçekten kötü görünecekti: burada yaşıyor, benim gözetimim altında lanetleri çarpıtıyor, onlardan gelen pisliliği giyiyordu. Üç vuruşluk iblis işaretinden bahsetmiyorum bile. "Neye bulaştığını bilmiyorsun," dedim, içimde hatırladığım bir utanç yükseliyordu. "İnsanlar bunu görebilir. Sanacaklar ki-"

"Ne düşüneceklerini biliyorum. Bu benim. *Sic semper erat, et sic semper erit.*"

Onu durdurmak için elimi uzattım ama son sözleriyle iş bitmişti. Yükselen büyüünün aynanın içine geri çöktüğünü hissettiğimde omuzlarım çöktü. Bir an için örümcek ağı ve tüm glifler yeşilimsi sarı bir ışıkla parladı. Sonra soldu, aynanın içinde kayboldu ve laneti de beraberinde götürdü. Ağ bile gitmiş, camın üzerine silik bir hatırası kazınmıştı.

İğrençlik içine işlerken Stef yüzünü buruşturdu. Aurasına ne yaptığını görmek için ikinci görüşümü kullanmaya cesaret edemedim. "Oh, Stef ..." Koluna dokundum ve başını kaldırdı, nefesi hızla geliyordu.

"Bunu ben yaptım. Bunun bedelini ödeyeceğim," dedi, rengi isyanla yükselmişti.

Jenks'in kanatları gıcırdadı ve ayağa kalkarak mutfaktan çıkarken bana kalmamı işaret etti. Birisi ön kapıya vuruyordu. Çok erken olmuştu.

ve Trent içeri girerdi. Eğer önemli olsaydı, Jenks bana söylerdi.

"İşte." Stef aynayı tezgâhtan çekerken parmakları titriyordu. "Tek yapması gereken buna bakmak. Seninle çıkacağımı söylediğimi biliyorum ama şimdi tesise girmeme izin vermeyebilirler."

Son kelimedede sesi yükselmişti ve bileğindeki üç iblis yarasını ovuşturup gözyaşlarını geri çekerken gözlerim doldu. Onları ömür boyu taşıyacak, onlarla satın aldığı iyilikler için Hodin'e ödeme yapamayacaktı.

"Bunu sonra temizlerim. Odamdaki bir şeyi kontrol etmem gerekiyor," dedi aniden, neredeyse paniklemişti. "Affedersiniz."

"Ben yaparım," dedim o mutfaktan çıkarken. "Finnis gece yarısına kadar burada olmayacak."

"Temizleyeceğimi söyledim!" diye bağırdı ve kapısı çarparak kapandığında irkildim.

Aynayı tesise götürmek üzere çantama yerleştirirken ekşi bir sesle "Peki, tamam o zaman," dedim. Eğer Trent çok meşgulse, Pike da benimle gelebilirdi.

"İyileşecek," dedi Jenks, Stef ayrılırken peri uçarak gelmişti. "İçine işledikten sonra neredeyse göremeyeceksin. Bir sonraki erkek arkadaşının ödünü koparacak."

Tezgâha yaslanarak bir kurabiye daha aldım. "Ya da yanlış olanı çek."

"Bu durumda, onu düzeltecektir. Hem de hızlıca." Jenks ruh halinden memnun bir şekilde kurabiye tabağına uzandı ve ikinci yarısını Constance'a götürmek için zahmetle ayağa kalktı. Constance ilkini bitirmişti ve belli ki daha fazlasını istiyordu. Çoğu vampir fazla katı yiyecek yemezdi ama Trent'in metabolizmamı hızlandırmak ve beni daha hızlı ayağa kaldırmak için onlara Kükürt kattığından şüpheleniyordum.

Aşık, savaşçı prens, uyuşturucu lordu.

"Kapıdaki her kimse ona defolup gitmesini söylediğin için teşekkürler. Kimdi o? Yine o gazetede ki adam mı?"

"Hayır." Jenks sırtarak kurabiye yi parmaklıkların üstünden geçirdi ve Constance'ın bekleyen kollarına bıraktı. "Doyle ve Finnis. Onlara

"Sen hecelemeni bitirirken onların topuklarını serinlet."

Yerimden sıçradım, önümdeki kırıntıları silerken nabzım hızla atıyordu. "Finnis? Şimdi mi? Doyle'u ne için getirdi?" Harika. Onlar gelmeden önce üzerime daha az . . . T-shirt giymek istedim. Trent'in orada olmak istemesinden bahsetmiyorum bile. Şimdi bütün gece "o dedi, sonra ben dedim" diye başımın etini yiyecekti.

Jenks, Constance'ın kafesinden kalktı ve o hapsirana kadar yeşil parıltılarla tozunu aldı. "Bildiğim gibi mi?" Ellerini kalçalarına koyup aşağı baktı. "Eve gitmeye hazır mısınız, kan kabarcığı?"

Constance ürkütücü bir tıslama sesi çıkardı, kurabiyeyi bıraktı ve ben kafesini dikkatlice kaldırırken dengesini sağlamak için dört ayağının üzerine düştü. Koridorda ilerlerken boşta kalan elimle tişörtümü düzleştirdim ve keşke yukarı çıkıp o yeşil heceleme bornozunu alabilseydim diye düşündüm. Yanık izleri onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyordu ve yanık kehribar rengi bana biraz sokak itibarı kazandırabilirdi.

Buradan öfkeli vampirlerin kokusunu alabiliyordum ve kilisenin içinden geçen küçük ley hattına dokundum, auramdan bir parça taşıyan gücün hoş karşılaşmasının tadını çıkardım. Eninde sonunda ley hattını bahçeye doğru itecektim ama şimdilik bu kadar yakın olması çok daha güzeldi.

"Gece yarısı için anlaştığımızı sanıyordum," dedim koridorun başında duraksarken ve o anda açık kirışleri inceleyen iki adam bana döndü. Biri ölüydü, biri yaşıyordu, ikisi de hayatımı daha da neşeli hale getirecek bir şey biliyormuş gibi duruyordu. "Trent burada olmak istedi," diye ekledim kimse bir şey söylemeyince, sesim saygı ve kızgınlık arasında bir denge kuruyordu. "Ama sorun değil. Ne söylemek istediğini biliyorum."

"Morgan." Finnis yavaşça vitray pencerelerden bana döndü, kahverengi çerçeveli gözleri loş ışıktaki simsiyahtı. Donuk takım elbisesi onu modası geçmiş ama şık gösteriyordu, özellikle de Doyle'un yanında mülayim I.S. takım elbisesi ve boynundaki rozeti varken. "Pencereler çok güzel. Orijinal mi?" diye sordu eliyle onları göstererek.

Yaklaştım, ipi sıkı sıkı tutuyordum. Neredeyse bir şey yapmasını dileyecektim ki onu tokatlayabileyim. "Kiliseme değil, hayır." İyi bir şekilde durdum

Sekiz adım geri çekilip Constance'ı sehpanın üzerine koydu ve Doyle ona hayranlıkla baktı. "Çöplerden geri kazanıldı."

Finnis gülümsedi, Constance'ın ona bağırmasına aldırmaz etmeden dişlerini gizledi. "Bana gençliğimi hatırlatıyorlar."

Bu çok hoş. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım. Görünüşe göre Cincinnatian yönetimi beni tesislerinde istemiyor." Yine yasaklandım. Hayatımın hikayesi.

Doyle bir nefes aldı, parmakları ceketinin iç cebine uzandı, ama Finnis daha hızlı davranarak I.S. ajanının sözünü kesti. "Ne oldu Morgan? Beni bekleyen bir uçak var."

Adam omuz silkerken bakışlarımı Doyle'a yönelttim, elleri incir yaprağından bir tokaya uzandı. Bana vermek istediği her neyse hâlâ o cebindeydi. *Lütfen, başka bir arama emri olmasın.*

"Tamam. Yeterince makul," dedim Jenks girişleri aydınlatırken, ağır tozu dile getirilmemiş bir tehditti. "Bulgularınla Washington'a gideceğine göre, orada kalmanı ve ruh lanetimin onaylanması için lobi yapmanı istiyorum. Ya bu iş ilerleyecek ya da ben sensiz ilerleyeceğim."

Finnis gözlerini kırıştırdı, sonra gülmeye başladı. Ölü bir vampirin, yaşayanları hâlâ espri anlayışları olduğuna ikna etmeye çalışmak dışında gülebileceğini bilmiyordum, ki öyle bir şey yoktu ve etkilenmediğimi ya da korkmadığımı anlayana kadar sabırla bekledim.

"Hayır," dedi, Jenks'in tozundan kurtulmak için iki adım sağa kayarken dudağı seğiriyordu. "Cincinnati için daha verimli teklifler almak üzere DC'ye dönüyorum. Domuz yetiştiriciliği yapan hurda şehrinizi en yüksek teklifi verene satıyorum. Senin ruh caziben de tıpkı kendin gibi öldü."

Söyleyeceğini tahmin ettiğim şey buydu, bu yüzden Trent'in planını kabul etmiştim. "Tamam," dedim, keşke burada olsaydı da uygulasaydı. Hiçbir şey bir elfin para hakkında dikenli tehditler savurmasından daha etkileyici olamaz. "Ama telefon etmeye başlamadan önce sana bir şeyi hatırlatmak istiyorum. Erkek arkadaşım senin Brimstone'unu tedarik ediyor."

Doyle kaskatı kesildi. Bir nefes aldı ve Finnis sessiz olması için parmağını kaldırdığında nefesini tuttu.

Gülümseyerek, susmasını sağlamak için elimi Constance'ın kafesine koydum. "Trent bir noktayı kanıtlamak için dünyayı ateşe vermekte bir sakınca görmezken, ben bunu, başka bir yasadışı ilacı veya prosedürü piyasaya sürmek için elimde rüşvet, komisyon ve daha da önemlisi bir dağıtım ağı olduğunu hatırlatmak için dikkatinize sunmaya daha meyilliyim."

Doyle'un nefesi yavaşça kesildi ama bariz rahatlaması Finnis'in içine bir diken gibi battı ve öfkesini siyah gözlerini dikerek ona bakmasına neden oldu.

"Vergisiz," diye ekledim, hepimiz birbirimize dişlerimizi gösterdiğimizden dişlerimi göstermek için gülümsedim.

"FSCA'nın gözündeki lanetini kaldıracaksın yoksa Ivy ölür," diye mırıldandı Finnis, kilisemde dururken ölüm sessizliğinde. Arkamda Constance kafesinin parmaklıklarını sallamaya başladı, tiz çılgılığı Finnis'in feromon tuzağını delip geçti.

"Hayır," dedim, sanki bu "bana itaat et" feromonlarından kurtulabilirmiş gibi elimi aşağılayıcı bir şekilde sallayarak. Tamam, biraz iyi hissettiriyorlardı ama yalan olduklarını biliyordum ve onun nasıl bir canavar olduğunu görmüştüm, ta özüne kadar.

Finnis kıpırdamadan dudaklarını bastırdı. *Bu kelimeyi çok sık duymuyorsun, değil mi, seni yetkili sümük,* diye düşündüm. "Bu olacak," dedim Doyle boğazını temizlerken, bir eli sırtışını gizlemek için kalktı. "Ya piyasaya sürülmesine eşlik etmek için öne çıkarsın ya da bekleyip başkasının itibar ve para kazanmasını izlersin. Sana başarılı olman için bir şans veriyorum. Kabul et."

Çenenin kapatacak mısın! Constance'ın kafesine vururken düşündüm ve vampir fare sonunda sustu. "Birileri çok para kazanacak," diye ekledim hoş geldin sessizliğine. "Ve Trent'in dediği gibi, eğer kazanmıyorsan, kaybediyorsun demektir."

Finnis'in elleri titriyordu. Bir süre önce nefes almayı bırakmış, zihninden düşünceler ve hesaplamalar geçerken kıpırdayamaz hale gelmişti. Saçlarını diken diken olana kadar ley hattını sıkıca kavradım. Bana kendi kilisemde saldırmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama bunun onu iki kez öldürmek anlamına geldiğini söyleyebilirdim. "İblis ya da değil," dedi, "ölümünü istersek hayatta kalamazsın."

Başımı salladım. Bunu daha önce de duymuştum ve her seferinde bana neredeyse hayatta kalmak için vermek istediğimden daha fazlasına mal olmuştu. "Tamam." Constance'ın çılgılık atmayı kesmesine sevinerek bir adım geri çekildim. "O zaman bunu da hesaplamalarına eklemeye ne dersin? Senin için beni öldüreceğini düşündüğün iblis Hodin'i gerçek bir cehennemde yaşattım. Beni öldürmesi için gönderdiğin usta vampire ben bakıyordum. Yoksa onu buraya benim öldüreceğimi umarak mı gönderdin?" Ekledim ve Constance yine o ürkütücü tıslamayı çıkardı. "Bir haftadan kısa bir süre içinde iblisleri hizaya gelmeye ve insanları çalmayı bırakmaya zorladım. Eğer onlar bana saygı duymayı öğrendiyse, belki sen de öğrenmelisin. Ama bahse girerim bu da yeterli değildir. Yaşayan ölülerin zombilerden daha kalabalık olduğunu fark ettim. Al bakalım."

Gözlerimi Finnis'ten ayırmadan Constance'ın kafesini ona uzattım.

Finnis seğirdi, Constance'ın fırlattığı yatak göğsüne saplandığında tüm vücudu sarsıldı. Sırtarak, Doyle onu alana kadar kıpırdamadan bekledim.

Finnis, "Constance'ı bir fare olarak görmek beni korkutmuyor," dedi.

"Öyle olmalı," dedim kısaca. "Onu bir galon tuzlu suyla geri döndürebilirsin ama ben döndüremezdim. Senden benden nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor." Kızgın vampirin pis kokusundan kaçınmak için nefesimi tutarak eğildim. "Onu büyüden kurtar. Sana meydan okuyorum," diye fısıldadım, çünkü gerçek gücüm burada yatıyordu. Silahlarını, Constance'ı onlara karşı kullanmıştım. Bunu anlayabilirdi. Onu bir fareye dönüştürmüş olabilirdim ama Finnis onu buraya ölmesi için göndermişti ve o da bunu biliyordu.

Finnis'in bakışları kısa bir an için benimkilerden ayrıldı ve böylece kazandığımı anladım. Şüphesi vardı. Korkuyordu.

"Ruhumun lanetini FSCA cehenneminden çıkar, Finnis," dedim ama bu sefer bu bir talepti ve bu sefer ... dinliyordu. "Ya şampiyonu olarak başarılı olursun ya da kendini kenarda bulursun. Umurumda değil. Benim için hepsi aynı."

Sonra sıçradım, Doyle hareket edip Constance'ın kafesini kavradığında ley hattı enerjisi içimde çatırdadı.

"Yakalayın onu!" Jenks kırılganlığından bağırdı ama artık çok geçti ve Doyle ısırılan elini tutarken Constance'ın kafesi yere düştü, kıpkırmızı bir kan yakutu görünüyordu.

"Seni pantywaist trol boku. Onu düşürdün!" Jenks bağırdı, ben dans ederek uzaklaşırken kanatları sıkı bir uğultu çıkarıyordu. Belli ki üzgün olan Jenks kırılmış kafese doğru uçu, her yer su ve yatak takımıyla doluydu.

Karamel renkli bir bulanıklık nefesimi kesti. "Rex! Jenks, dikkat et!" Kedi kafesin üzerine atlayıp Constance'ın kıpırdayabileceği kadar kırıncı bağırdım. Constance koridorda koşup Hodin'in kapısının altından kaybolurken Rex bir anda onun peşine düştü, Jenks de onu takip ediyordu.

Tuttuğum nefesim rahatlayarak kaçtı ama evet, bu iyi değildi.

Kuyruğunu değıştiren Rex, beklemek için çömelmeden önce çatlağı okşadı. "Aptal kedi!" Jenks bağırdı, tozları sinirli bir yeşile dönmüştü. Geri. Kapının altından gayet iyi uçabilirdi ama beni iki vampirle yalnız bırakmazdı. Ruh hali kötü, Doyle'un önünde kısa bir süre durdu, elleri kalçalarında ve yüzünde bir kaş çatma vardı. "İyi gidiyorsun, yosun silici."

Isırdığı parmağını blah ceketinin eteğine silerken Doyle'un gözleriyle karşılaştım. "Sanırım onu götürmeyeceksin," dedim endişeyle. *Constance DC'ye dönmek istemiyor mu? Merak ettim.* "Umarım Cincinnati'de kaldığınız süre boyunca eğlenmişsinizdir," diye ekledim, Finnis'i kilisemden çıkarmak istiyordum. "Ivy ya da Pike'ın havaalanına kadar size eşlik etmesini ister misiniz?"

"Hayır." Finnis başını eğdi, Hodin'in kapısına bakarken kaşları çatıldı. "Ben ... iyiyim. Onu yakalayabileceğini düşünüyor musun?"

Oh, endişeliyiz, değil mi? Ağırılığımı kaydırdım, ellerim gevşek ve serbestti. "Ivy kalıyor," dedim ve Jenks'in tozu parlak, mutlu bir altın rengine dönüştü. "Nina en kısa zamanda ona katılacak. Bundan emin olun. Mümkünse onu bu gece uçağı bindirin."

Finnis'in çenesi sıkılaştınca Doyle irkildi. Jenks'in kanat uğultusu yükseldi ve bir an için çok ileri gitmiş olabileceğimi düşündüm ama sonra ölümsüz vampir başını salladı. "Nina ve Ivy'nin Cincinnati'ye dönmelerine izin verilecek."

Finnis bir ölümsüzün çevikliğiyle döndüğünde bir sıçramayı daha bastırdım. Sırtını eğmeden ve adımlarını uzatarak kapıya doğru ilerledi. Doyle'un yüzünü buruşturduğu belliydi ve ben de yüksek sesle, "Altı ayın var. Eğer lanet konusunda bir ilerleme olmazsa, onu yasadışı pazara çıkaracağım." Çünkü bu Trent'in fikriydi ve iyi bir fikirdi.

Finnis sarsılarak durdu, odadaki karanlık etrafını sarmış gibiydi. Dönüp baktı ve sonunda, "İrtibatta olacağım," dedi.

Bunun bir tehdit mi yoksa söz mü olduğunu anlayamadım ama o gidiyordu ve Ivy kalıyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ona başımı salladım ve heybetli vampir kapıyı açıp dışarı çıktı. "Doyle!" diye bağırdı ve yaşayan vampirin bakışları, dökülen su ve yatak takımlarının arasında, mücevherlerle süslü küçük evden yukarı baktı.

Doyle ceketinin iç cebinden çıkardığı bir zarfı bana uzatırken, "Senin için," dedi. "Ödemek için ay sonuna kadar vaktin var, sonra da mahkemeye başvuracaksın."

"Doyle!" Finnis'in bağıırışı bu kez kaldırımdan, yönlendirici ve öfkeli bir şekilde geldi.

Zarfı açtığımda havaalanının otoparkındaki tamirat için bir fatura buldum. "Bu küçük bir tazminat değil," dedim, miktar karşısında şok olmuştum ve Doyle sırtıttı, koyu renk gözleri parlıyordu.

Jenks uzun ve alçak sesle ısıklık çaldı, tozları kâğıdın üzerine döküldü. Dudaklarımı bastırarak kâğıdı yeniden katladım ve Trent'e vermek üzere cebime tıktırdım. Hasarı o yapmıştı. Onarmak için para ödeyebilirdi. *Gördün mü, yetki verebiliyorum*, diye düşündüm.

"Senin için çalışmadığımı hatırlatmak için," dedi Doyle kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Ayrıca bir iblisi yargılamadan hapsedmen de söz konusu. Sana ihtiyacım olacak. . . ."

Beklemesi için elimi kaldırdığımda Doyle'un sözleri kesildi, adımlarımdan emin bir şekilde mabedi geçip Ivy'nin bebek torununa ve üzerinde duran mor dosyaya doğru ilerledim. *Tanrım, bir adım önde olmak iyi hissettiriyor*. Dosyayı açıp Dali'nin kargoyla gönderdiği iki dosyayı çıkarırken, "Burada Hodin'in orijinal tutuklama emri var," dedim. Biri bembeyaz, ağartılmış bir beyazdı, diğeri ise iki bin yıldan daha eski görünmesi için sihirli bir şekilde yaşlandırılmış donuk sarı bir parşömendi. "Ve Dali'nin kaçışını açıklayan ve onu tekrar parmaklıklar ardına koymam için bana yetki veren mahkeme kararı. Bir iyilik yapıp bunları benim için dosyalayabilir misin?"

İşıl işıl parlayarak iki emri Doyle'a uzattım.

"Orospu çocuğu," dedi, ama dönüp kilisemden neredeyse koşarak çıkmadan önce onları alırken sırtıyordu. "Orospu çocuğu!" dedi yine.

Ama bu öfke değil şaşkınlıktı ve beni iyi hissettirdi.

Doyle'u yavaşça takip edip kapıyı kapatırken Jenks, "Güzel," dedi. "Constance için üzgünüm," diye ekledi Jenks, Doyle'un direksiyona geçip arabayı sürmeye başladığında dört camı da indirmesini izlerken. "Doyle korkağın teki. Tuz fiçisini atacak mısın, böylece geri dönemez?"

"İyi fikir," dedim arkamdan mutfığa doğru bakarak. *Harika. Sadece harika.* Kilisede vampir bir fare vardı. Kendini altı metre aşağıya kazmak için yaklaşık dört saati vardı, yoksa güneş doğana kadar iki kez ölmüş olacaktı.

"Getty onu bulabilir. Kalmaya karar verdi," diye ekledi Jenks ve bir gülümseme hissettim.

"Güzel," dedim Trent'e doğru bakarken. "Onu sık sık öpmelisin."

Küçük iç çekişi Matalina'nın anılarıyla doluydu. "Biliyorum."

Neredesin, Trent? . . . Kapıyı kapatmadan önce sokağa son bir kez baktım. Trent'i ararken telefonumun ışığı fuayeyi aydınlattı. "Trent Finnis'i kaçırdığı için mutlu olmayacak," dedim ona acele etmemesini ve belki dondurma almasını mesaj atarken. "Şehir merkezinde bir mülke sahip olmasının zamanını ayarlamasını zorlaştırmak yerine kolaylaştıracağını sanırsın."

"Carew Kulesi'nde değil," dedi Jenks mabede doğru uçarken. "Dalliance'ta."

Sarsılarak durdum, telefon cebimdeydi. "O Affedersiniz?"

CHAPTER 32

JENKS'İN TOZLARI UTANÇLA KIRMIZI RENKTE PARLADI. "AH, BEN YAPMAMIŞIM GIBİ DAVRANABİLİR MİSİN bunu söyleyebilir misin?"

Ben onu takip ederek mabet boyunca ilerlerken o önümde geriye doğru uçu. "Trent neden sonsuzlukta?"

"Lütfen, Rache," diye yalvardı. "Bu bir sürpriz. Doğum günün için."

Sürüne sürüne durdum, heyecan beni durma noktasına getirdi. "Şaşırdım. Bu bir parti mi?" Kilisemin içinden geçen ley hattına döndüm. Bu beni Al'ın arabasından beş, Dalliance'tan yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki ever-after'a götürecekti. Alternatif olarak Eden Park'a gidip oradan da geçebilirdim ama yine yirmi dakika sürerdi.

"Rache, bekle!" Jenks elimi çizginin içine sokup auramın imzasıyla yankılandığını hissettiğimde bağırdı. *Bir gün*, diye düşündüm. *Bir gün çizgileri düzgün bir şekilde kullanabileceğim.*

"Etude!" Çatımda gizlendiğini hatırlayınca seslendim. "Beni bırakman lazım!"

Jenks kanatlarını hışırdatarak sinir bozucu bir şekilde yaklaştı. "Rache . ." diye sızlanmaya başladı. "Sürprizi mahvedeceksin."

"Sana söyledim, şimdiden şaşırdım," dedim, Etude maymun gibi sallanarak kiliseye girerken ikiz kapılar büyük bir gürültüyle açıldığında sıçradım, devasa ayakları benden üç adım ötede coşkulu bir şekilde durdu.

"Nerede?" diye gürledi devasa çirkin adam, kırmızı gözleri parlıyordu ve kösele gibi kanatları açıktı.

"Dalliance," dedim ve üzerine çıkmam için kocaman, sarp bir el uzattı ve oradan omuzlarına sanki devasa bir

At. Gargoylolar hatları kullanarak yer deşiştirebilir, diledikleri kişiye yanlarında g t rebilirlerdi. İblisleri eğitenler onlardı.

Jenks aşağı yukarı sallandı, açıkça sıkıntılıydı. "Başımı belaya sokacaksın," dedi. "Trent'e boşboğazlık ettiğimi söyleme. Bekle!" diye bağırdı ben yerleşirken, başım neredeyse kirişlerin arasındaydı. "Ben de gelmek istiyorum."

"Ama o zaman bana söylediğini bilirdi," dedim sırtarak.

"Rache," diye sızlandı, mor-yeşil bir toz sıkıntıyla üzerinden süzülüyordu.

Gözlerimi kapattım, kendimi ley hattının içinde gesemiş hissettim, auramı ona uyacak şekilde iterken içimden akmasına izin verdim. Etude da aynısını yaptı ve bir molekülün dönmesi için geçen zamanın genişliğinde, Jenks'in son çığlığı düşüncelerimizde yankılanırken ortadan kaybolduk.

Ciğerlerim yağmurla ovulmuş geçe havasını içine çekmek için geri tepti. Cırcır böcekleri ve  imen kurbağaları şarkı söylüyordu ve ben gözlerimi açarak onları yıldızlı gökyüzüne gönderdim. "Vay canına," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. Güzelliği gölgeleyecek hiçbir şehir ışığı yoktu, en parlak olanlar dışında her şeyi k reltecek hiçbir ilkel ateş yoktu. Samanyolu ufuktan ufka yayılırken, gümüş, kehribar ve mavi milyarlarca yıldız puslu, hatırlanan bir g zelli te parlarken, *Bis bunu açıkça tasarlamış* diye düşündüm.

Etude alçak bir zevk gümbürtüsü çıkardı ve sonra kanatları derimsi bir nabız atışı yaptığında nefesim kesildi ve yükseldik, tutuşum sıkılaştı a ve rüzgâr beni d vd k e midem düştü.

"Bu taraftan," dedim, işaret ederek ve gri püsküllü kulağı döndü, sesimden nereye baktığımı anladı. "Teşekkür ederim. Trent geç kaldı. Başı belada olabilir."

"Benim de düşüncem bu," dedi Etude, alçak sesle söylediği sözler içimde gümbürdeyerek yükselirken neredeyse bir his haline geliyordu.

"S rprizden haberin var mı?" Ağaçların üzerinden uçarken Al'ın ateşini bulmak için bakışlarımı karanlık ormana diktim ama hiçbir şey yoktu.

"İstiyorum."

"Ne oldu?" diye sordum. Diye sordum, sonra kendimi daha da dikleştirdim ve Dalliance'ın bulunduğu -daha doğrusu bulunması gereken- çukuru dolduran gri sise gözlerimi kısarak baktım. "O da ne?" Dedim ama Etude çoktan aşağıya doğru spiral çizmeye başlamıştı bile.

"Etude?" Durma belirtisi göstermediğinde endişelenerek seslendim, gözünü kırpmadan sise doğru ilerlerken sessizliğinde hevesli bir heyecan vardı. Birdenbire içindeyken nefesim kesildi, serin ve nemliydi. *Domates çorbası mı?* Asidik koku bir anımı gıdıklarken düşündüm.

"Sıkı tutun," diye uyardı Etude ve yere indiğinde ağırlığımı değiştirdim, büyük kanatları annemin mutfağının arka kapısını göstermek için tek tük sis parçalarını dövüyordu.

"Tostun üstüne sıçayım, bu gerçek," dedim ona bakarken, sağında ve solunda sisler vardı, parlak sarı boyası eşikteki kirle matlaşıyordu. Lavabonun üzerindeki perdeli pencerenin ardında hareket gölgeleri görünüyordu ve yemin ederim kızarmış ekmek kokusu alabiliyordum. *Bu benim sürprizim mi? Trent ne yapıyor? Hodin'i mi öldürüyor?*

"Hodin'in ölmesini isteseydim, bunu kendim yapardım," diye fısıldadım, Etude'dan kayarken endişeliydim. "Jenks'in ağzından kaçırmasına şaşmamalı."

Etude sadece homurdandı, kapının dışında çömelirken içinde garip bir sertlik vardı, beyaz püsküllü kulakları dikilmişti ve hareket eden gölgelere bakarken aslan gibi kuyruğu seğiriyordu.

Cesaretim kırılmış bir halde ileri atıldım ama kapı koluna uzanışım duraksadı. Trent şarkı söylüyordu.

Sesi yükselip alçalırken yüz ifademini boşaldığını hissederek geri çekildim, içindeki lanetin gücüyle güzel ve ölümcüldü. Büyü etkisi altındaki bir anı, şarkı gibi söylediği sözlerle birlikte yükseliyor, alçalıyor ve cezbediyordu. Bu laneti biliyordum. Ruhumu benden çekip almak ve bir şişeye koymak için kullandığı lanet buydu. Bunu, bedenim onu taşıyamayacak kadar kırıldığında hayatımı kurtarmak için yapmıştı. Eğer bedenim iyileşirken Trent ruhumu tutmasaydı, ölebilirdim.

Ne yazık ki, bir kez çağrılan bir ruh tekrar çağrılmaya karşı savunmasız kalıyordu ve kendimi onun sesiyle donuk bir bulanıklığa sürüklenmeye başladığımı hissettim. Kalbime bir huzur vaadi çalınırken gözlerim yavaşça kapandı.

Ve sonra sıçradım, biri ley hattını çektiğinde sert bir uyanıklığa geçtim. Çok sertti.

"Acele et, Kalamack!" Al bağırdı, sesi beni Trent'in cazibesinden uzaklaştırdı.

"Al?" Fısıldadım. Nabzım hızlı atınca kapıyı iterek açtım. Eğer izleri yanarsa, kendisini Hodin'den koruyacak hiçbir şeyi kalmazdı. Hodin ölemeyebilirdi çünkü tulpanın içine kodlanmıştı. Ama Al ölebilirdi.

Elf büyüü beni çekiştirirken eşikte kıpırdamadan durdum. Ayaklarımı silmek için duyduğum anlamsız dürtü bir yükseldi bir düştü. Trent devrilmiş Formika masanın önünde duruyordu, ısıltılı bir güç sarmalına bürünmüştü, boynunda Sa'han statüsünün mor kurdelesı vardı. Ayaklarının dibinde parlayan bir büyü spirali parlıyordu ve elinde bir şişe duruyordu - ele geçirilmiş bir ruhu tutmak için bir şişe. *Hodin'in mi?*

"Lanet olsun Dönüş'e geri döndün, peri!" Al hırlayarak dikkatimi ona çekti. Hodin'le boğuşuyordu ve öğretmenim bana kızgınlıkla bakarken bir elimi ağzıma götürdüm. Hodin tılsımlı gümüş şeritlerle bağlanmıştı, neredeyse hareketsizdi ama yine de dövüşüyordu, kırmızı gözleri kan çanağı gibiydi ve dişlerini gösteriyordu. "Sana bir iş veriyorum," dedi Al, kalın yumruğu Hodin'in karnına inerken saçlarını yüzünden savurdu ve zayıf iblis soluk soluğa iki büküm oldu.

"Ne yapıyorsun sen!" Dehşete kapılarak içeri daldım ama Dali tarafından geri çekildim. Ayaklarım yıpranmış muşambanın üzerinde sekti ve sakın iblis pazularımı kavrarken dengemi bulmakta zorlandım.

"Hodin'in hapishanesi için daha büyük bir oda yaratamaz mıydın?" diye homurdandı, beni arkasındaki dolapların içine itti ve Al Hodin'i spiralin ortasına bırakırken beni orada tuttu.

Hodin'in ruhunu mu alıyorlar? Neden?

"Bırak!" Dali'ye bir enerji saplaması fırlatarak talep ettim, ama yaşlı iblis bunu takdir etmiş görünüyordu, sanki kışını gaza getirmişim gibi sırtıyordu.

"Bunu yapamazsınız!" Hodin çığlık attı, çemberin ortasında yatarken tamamen dehşete düşmüştü. "Beni canlı canlı yiyecek!"

Birden neler olduğunu fark ederek donakaldım. Trent'in elinde bir şişe vardı. Hodin'in ruhunu almaya çalışmıyorlardı. Ona bir şeyler ekleyeceklerdi. Baku'yu ekleyeceklerdi. Bu ölümden daha kötü bir ceza olacaktı ve belki de suçlarına uygun tek ceza olacaktı. Hodin ölemezdi ama baku onun ruhunu kabuk kabuk yiyerek içini boşaltacaktı. Belki o zaman Hodin güvende olacaktı.

"Bırak beni," diye fısıldadım, yüzüm bembeyazdı ve bu kez Dali bıraktı.

Al kardeşini tekrar spiralın üzerine itti. "Şanslısın -ya da şanssızsın-ölemezsin," dedi, yorgun bir şekilde bana bakarken bitkin olduğu belliydi. Burada bunu izlediğim için mutlu olmadığı belliydi. "Bakular sonsuza dek aç ve doymak bilmez bir şekilde seninle beslenecekler. Hepimizin içinde bıraktığın boşluktan başka bir şey olmayana kadar seni soyacaklar. Ama bizim aksimize, sen kâbusu yaşamaya devam edeceksin-Hodin."

"Trent," diye nefes aldım, bunun olmak istediği kişi olmadığını biliyordum ve arkamdan Dali homurdandı.

Dali, "Elfî savaştan çıkarabilirsiniz ama savaş lordunu elften çıkaramazsınız," dedi.

"Hayır!" diye haykırdı Hodin, Trent'in şarkı söylemesine korkunç bir karşılık veriyordu, sakın ve yatıştırıcı sesi Tanrıça'nın katılıp onu kutsamasını istiyordu. *Ve Dali elf büyüünü onayladı mı?* "Hayır! Lütfen! Her şeyi yaparım! Her şeyi!" Hodin mırıldandı.

Yalvarışları beni derinden etkiledi ama hareket etmedim, itiraz etmedim. Etmezdim. Hodin için değil. Onunla çirkin geçmişi arasında durmayı, ona daha iyi bir şey olma şansı vermeyi kabul etmişim ve o güvenimi kullanarak bana ihanet etmeyi, arkadaşlarımı incitmeyi ve benim olanı almayı bilerek seçmişti - ama en çok arkadaşlarımı incitmişti. Belki de hem geçmişte hem de bugün yaptığı zulümleri telafi edecek tek adalet buydu. Ama Al'ın bana söylediklerini hatırladığımda, yaptıklarının bedelini hiçbir şeyin ödeyebileceğinden emin değildim.

"Her şeyi yapacak mısın?" Al, kardeşini tekrar spiralın çekirdeğine doğru iterken sesi sertleşti. "O zaman yap şunu. Kalamack, şimdi!"

Ve Trent şarkı söylerken, ruh şişesini açtı.

"Hayır!" diye acı içinde bağırdı Hodin, şişeden ısıltılı bir gümüş yükselirken sesi boğuklaştı. "Lütfen, hayır!" Hodin çığlık attı, gözleri parlayan sise sabitlenmişti, ne olduğunu biliyordu.

Acıma duygusu kabardı. Trent'e döndüm ama artık çok geçti. Pus spirale dokunmuştu ve parıltı bir kırbaç şaklaması hızıyla glifin içinden geçerek merkeze ulaştı ve orada kayboldu.

Hodin kasıldı, bağları içinde titriyor, boğuluyordu.

Ve sonra Hodin gözlerini açıp benimkileri bulduğunda irkildim. O Baku'ydu. Ve beni hatırladı.

"Sen benimsin!" Hodin hırladı, hecelenmiş gümüş bağlarına karşı yeniden mücadele etti. "Benimsin!" diye bağırdı ve Trent kollarında heceleme malzemelerinin bulunduğu sepetle yere, dolaplara doğru yığıldı.

Hodin kendini spiralden kurtarıırken Al, "Orospu çocuğu, bunu Kalamack elfi yaptı," diye fısıldadı. Devasa glif karanlık ve güçten yoksundu. Görevini tamamlamıştı ve artık annemin mutfak zeminindeki bir tebeşir çizgisinden başka bir şey değildi.

"*Benim* olacaksın!" Hodin öfkeyle keçeleşmiş saçlarının arasından bana bakıyordu.

Ama güvende olduğumu biliyordum. Hodin'in aurası durağandı, ona yaptığım lanet sayesinde değişemiyordu. Bu onun dışarı fırlamasını engellemek içindi, ama şimdi bakunun kaçmasını engelleyecekti. Sonsuza dek Hodin'in içindeydi.

Trent bitkin bir halde başını kaldırdı, sepetini yaklaştıırken içinde ağır bir pişmanlık vardı, içine bakarken parmakları titriyordu.

"Tamam!" Al, Hodin'i acımasızca iterken Dali bağırdı ve iblis mutfğa ve dolaplara doğru kayarken, baş üstü lambasını titretecek kadar büyük bir güçle geri çekildim. "Gally, işimiz bitti," diye ekledi Dali. "Toparlan. Ben acıktım."

Ancak Al'ın işi henüz bitmemişti ve içini burkan bir memnuniyet çılgılığıyla yumruğunu Hodin'in çenesine indirdi. Baku'lu iblis yere yığıldı ve bayıldı. Nefes nefese kalan Al yavaşça ayağa kalktı, eklemleri kanarken acı çektiği belliydi. Kanıyordu, yırtılan derisini onarmak için bir tılsım ya da lanet kullanamıyordu ve kalbimin kırıldığını hissettim. Ben istediğim yolda yürüyebileyim diye o neyi kaybetmişti?

"Artık işimiz bitti," diye homurdandı Al ve ben uyuşmuş bir halde annemin eski buzdolabına gidip onu açarak Dali'nin müzik kutusunun tanıdık hatlarını göstermesini izledim.

Hodin öksürdü, bilincini yeniden kazanmaya çabalıyordu. Arkasından Trent ayağa kalktı, elinde sepeti vardı. "Beni bırakma. Beni bırakma!" Hodin haykırdı, Al müzik kutusundaki bir düğmeye basarken uzandı.

"Hayır-o-o-o-" Hodin'in sesi kayboldu. Yaslandığım tezgâhın aniden yok olmasıyla irkildim ve kumun üzerine düştüm.

ani bir gümbürtü. Tost ve domates orbasının kokusu, keçi ve develerin eki, topraksı kokusuna dönüştü. Tavan bulanıklatı, sonra uzun palmiyelerin hafıfe tıslayan yapraklarının ötesindeki yıldızları göstermek için temizlendi. Erilen kumlar ve yakılan tezek ateşinin fısıltısı dışında sessizlik vardı. Etude bekledi, devasa şekli ııı yakalayarak onu ölüm'n binei gibi gösterdi.

"O tulpayı kullanamamak beni mahvedecek," diye yakındı Dali, parlak ateşin kenarında kumdan yıpranmış bir yastıın üzerine otururken. "İçinde baku var. Onu deersizletirdin, elf."

Ayağa kalktım, arkamda annemin mutfaını görmeyi bekliyordum ama gelen Al'dı ve ımı elini elime aldım, artık ipleri düzgün kullanamadıından emindim. *Al, zr dilerim. Benim seimlerimin bedelini benden başka kimse dememeli.*

"Bunu bir ikramiye olarak dn," dedi Al, elini elimden çekerken yorgun bir ifadeyle, gözlerinde eytani bir parıltyla. "Eğer tulpayı kullanmak için çok tehlikeli buluyorsanız, Rachel burada elf ilmi öğrenmeye devam etmeyecek." ımarık bir ruh haliyle Dali'ye döndü. "Tabii Hodin'le konuşmasını istemiyorsan?"

"Hayır."

Al'ın sırtıı Etude'ye baktığında kalarının atılmasına dönüştü. "Onu burada istemediimizi biliyordun. Ya ie yaramasaydı?"

"Olsa da olmasa da burada olmak istedim," dedi Etude, kocaman ellerini kavuturarak. "yle miydi?"

Ne ie yaradı? diye düşündüm ve sonra her şey bir araya geldiğinde içime parlak bir umut saplandı. Baku'nun ıeden çıkmasına izin vermişlerdi. Bunun anlamı . . . Bis mi?

"Trent?" Onu sepetle gördüğümde fısıldadım, gözlerini hızla kırpıtırdı, ipek örtüyü sepetten çekerken gözyaşları dikkat çekmeden akıyordu ve Bis gözlerini açtı, benimkileri buldu ve gülümsedi.

AKNOWLEDGMENTS

Cömert anlayışı, heyecanı ve nezaketiyle içimdeki Hollows ateşini yeniden alevlendiren editörüm Anne Sowards'a ve o olmasaydı Hollows gerçekten bitmeden sona erecek olan menajerim Jennifer Jackson'a teşekkür etmek istiyorum.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Kim Harrison, *Million Dollar Demon*, *American Demon* ve *The Witch with No Name* gibi *New York Times*'in en çok satan 1 numaralı Hollows serisinin yazarıdır. Genç yetişkinlerden spekülâtif gerilime kadar iki düzineden fazla kitap yayınlamış, çeşitli antolojiler için kısa kurgular yazmış ve Hollows evreninde geçen iki orijinal grafik romanın senaryosunu yazmıştır. Ayrıca Dawn Cook adıyla geleneksel fantezi kitapları da yayımlamıştır. Kim Michigan'da doğup büyümüştür ve diğer projelerinin arasında şu anda yeni bir Hollows kitabı üzerinde çalışmaktadır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.